

Yêu Không Lối Thoát - Tọa Nhất Ưc

Contents

Yêu Không Lối Thoát - Tọa Nhất Ưc	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 13	35
13. Chương 14	39
14. Chương 15	42
15. Chương 16	45
16. Chương 17	48
17. Chương 18	51
18. Chương 19	54
19. Chương 20: Chương 20]	58
20. Chương 21	61
21. Chương 22	64
22. Chương 23	67
23. Chương 24	70
24. Chương 25	73
25. Chương 26	75
26. Chương 27	78
27. Chương 28	80
28. Chương 29	84
29. Chương 30	86
30. Chương 31	89
31. Chương 32	92
32. Chương 33	95
33. Chương 34	98
34. Chương 35	101
35. Chương 36	104
36. Chương 37	107
37. Chương 38	110
38. Chương 39	113
39. Chương 40	116
40. Chương 41	118
41. Chương 42	120

42. Chương 43	124
43. Chương 44	127
44. Chương 45	129
45. Chương 46	132
46. Chương 47	136
47. Chương 48	139
48. Chương 49	147
49. Chương 50	151
50. Chương 51	154
51. Chương 52	158
52. Chương 53	160
53. Chương 54	163
54. Chương 55	167
55. Chương 56	170
56. Chương 57	173
57. Chương 58	176
58. Chương 59	179
59. Chương 60	182
60. Chương 61	185
61. Chương 62	189
62. Chương 63	192
63. Chương 64	195
64. Chương 65	198
65. Chương 66	201
66. Chương 67	204
67. Chương 69	207
68. Chương 70	211
69. Chương 71	214
70. Chương 72	217
71. Chương 73	220
72. Chương 74	223
73. Chương 75: Ngoại Truyện	228

Yêu Không Lối Thoát - Tọa Nhất Ưc

Giới thiệu

Mà giờ đây bảy năm trôi qua, bà chủ của nhà họ Cao cũng sớm từ mẹ của Cao Ca đổi thành tiểu tam

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-khong-loi-thoat-toa-nhat-uc>

1. Chương 1

“Thưa các quý bà, quý ông!”

“Máy bay đã đáp xuống sân bay, nhiệt độ bên ngoài là 18 độ C, máy bay đang trượt trên đường băng, vì an toàn của quý vị và những người khác, xin đừng đứng lên hoặc mở giá hành lý. Chờ sau khi máy bay hoàn toàn dừng hẳn, mời quý vị tháo dây an toàn, sửa sang đồ đạc xách tay chuẩn bị xuống máy bay. Khi lấy đồ đạc từ trong giá hành lý thì xin chú ý an toàn. Quý vị nào có hành lý ký gửi thì xin đến chỗ nhận hành lý để lấy. Hành khách cần phải đổi máy bay đến nơi khác thì xin đến quầy chuyển đổi trong phòng chờ để tiến hành.

Cảm ơn quý vị đã chọn chuyến bay của công ty hàng không chúng tôi! Hẹn gặp lại vào chuyến bay khác, tạm biệt!”

Loa phóng thanh trên máy bay vang lên.

Tiếng Trung nói xong, sau đó là tiếng Anh.

Máy bay còn đang hạ cánh, nhưng không có mấy người trên máy bay tuân thủ quy định, nghe lời phát thanh của tiếp viên hàng không.

Tiếng tháo dây an toàn, tiếng mở điện thoại di động, tiếng lấy hành lý liên tục không ngừng. Trong khoang phổ thông âm ỉ như cái chợ.

Mỗi người tựa như không kịp chờ muốn phải xuống máy bay nhanh một chút.

Chỉ có Cao Ca là không.

Cô yên tĩnh ngồi dựa vào cửa sổ chỗ của cô, không nhúc nhích, thờ ơ mà nhìn những kiếp người trong cuộc đời phù du, vô định này.

Cặp vợ chồng ở hàng sau đang cúi đầu nói nhỏ, kẻ thương lượng có muốn đánh thức thằng bé năm, sáu tuổi của bọn họ hay không. Trong hành trình dài mười mấy tiếng đồng hồ, không biết đứa bé kia đã khóc náo loạn bao nhiêu trận, tạo ra bao nhiêu âm thanh nghe rợn cả người, tựa như có sức lực vô tận. Khiến cho cô gái trẻ tuổi ngồi cạnh Cao Ca khiếu nại với tiếp viên hàng không nhiều lần, thiếu chút nữa là rùm beng với cha mẹ của đứa bé trai ở hàng sau. Mà thằng nhóc đầu tên kia ngược lại không hề hay biết, chìm vào giấc ngủ, được cha mẹ dịu dàng bao bọc, không đành lòng đánh thức.

Cao Ca nghĩ, thật tốt, có thể được yêu thương như vậy.

Chỉ có được cưng chiều như vậy mới có tư cách làm một đứa trẻ ngang ngược, không e dè gì cả.

Mà cô gái trẻ bên cạnh Cao Ca lúc này cũng đang gọi điện thoại. Giọng nói dịu dàng, vô cùng ngọt ngào, nghe như là hai người khác nhau so với giọng nói chua ngoa mấy tiếng trước suýt chút nữa thì cùng người khác đánh nhau. “Ừm, đúng. Cưng, em đến rồi, không cần đến đón em, anh đi làm một mẻ mỗi như vậy... Được rồi, em biết anh thương em... Em cũng nhớ anh...”

Nhìn xem, lại một người đang yêu và được yêu.

Có lẽ chỉ là một cặp tình nhân bình thường trên thế gian, nhưng cũng là mong muốn xa vời không thể thành của Cao Ca.

Máy bay từ từ dừng hẳn, cửa khoang mở ra, các hành khách đều chen chúc lần lượt đi ra ngoài. Trên hành lang chật hẹp của máy bay xếp hàng đầy người.

Cao Ca vẫn không đứng dậy. Cô ngoảnh đầu về phía ngoài cửa sổ.

Cần gì đi chen lấn thế? Cần gì gấp gáp vào lúc này chứ?

Bọn họ vội vã xuống máy bay là bởi vì có người đang chờ gặp – người thân, vợ chồng, hoặc là bạn bè.

Mà Cao Ca ư?

Mảnh đất ngoài cửa sổ vừa xa lạ vừa quen thuộc. Bảy năm, cô đã rời đi bảy năm.

Hồi đó, lúc đi chặt vật thê thảm, hiện giờ, lúc trở lại vẫn do dự bất an như cũ.

Bảy năm sau, chờ đợi cô là cái gì đây?

Cao Ca không tự chủ nhắm mắt lại.

Không thể không thừa nhận, cho dù qua bảy năm, cô vẫn không dám hồi tưởng lại những chuyện quá khứ.

Cô vĩnh viễn không quên được ánh mắt Mạnh Dao nhìn chòng chọc vào cô, như có oán hận và hung ác vô tận. Cô chưa bao giờ biết một gương mặt xinh đẹp lại có thể vận vẹo thành như thế. Cô ta cuồng loạn kêu khóc. “Cao Ca, con tiện nhân này, mày sẽ bị báo ứng! Tao nguyện rửa mày tuyết tử tuyết tôn, vĩnh viễn không được yêu!”

Còn có, còn có Tả Thừa Nghiêu...

Cao Ca mơ hồ cảm thấy trong bụng cô rút đau đớn một trận.

Bất kể qua bao lâu, bảy năm hay là mười bảy năm, dường như Tả Thừa Nghiêu vẫn là tử huyệt của Cao Ca, không thể nói tới, không thể chạm vào.

Lần cuối cùng, anh đã nói cái gì?

Không, anh không nói gì cả. Anh thậm chí không hề liếc nhìn cô một cái.

Cao Ca cười tự giễu. Thật ra từ đầu tới đuôi, ở trong mắt, trong lòng anh, Cao Ca đều chưa từng có bất kỳ vị trí nào.

Hết thấy mọi thứ đều chỉ là cưỡng cầu, cố ép của cô. Rơi xuống kết cục ngày nay đúng như lời nguyện của Mạnh Dao, là báo ứng của cô, cô gieo gió gặt bão.

“Quý cô, quý cô này...” Bên tai truyền đến tiếng tiếp viên hàng không khẽ gọi.

Cao Ca từ trong ký ức xa xôi phục hồi tinh thần lại, hơi mờ mịt nhìn chung quanh, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào trong khoang máy bay ngoại trừ tiếp viên hàng không ra, đã sớm không còn một bóng người.

Tiếp viên hàng không vẫn mang theo nụ cười chuyên nghiệp, ôn tồn hỏi thăm: “Xin chào quý cô, xin hỏi cô cần giúp gì không? Máy bay đã tới đích, các hành khách đều đã xuống máy bay.”

“Hả, không cần gì cả. Cảm ơn, ngại quá, tôi lập tức xuống máy bay.” Cao Ca vội cười xin lỗi, hấp tấp trả lời.

Chuyện cũ quá khứ nghĩ lại mà đau đớn lòng.

Rốt cuộc, vẫn phải xuống máy bay. Rốt cuộc, vẫn trở về nơi này.

Cao Ca cầm cái túi xách tay xuống máy bay, lấy hành lý gửi vận chuyển.

Thật ra chỉ là một va li hành lý không lớn, đựng vài bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày bình thường, máy tính, bút vẽ gì gì đó.

Ngẫm lại nhiều năm trước, lúc Cao Ca còn chưa quen biết Tả Thừa Nghiêu, lúc vẫn còn là thiếu nữ kiêu căng kia, lần nào xa nhà đi du lịch đều không phải là mấy va li hành lý cực lớn chứ? Dù cho chỉ là đi nghỉ vài ngày ở một hòn đảo nhỏ Đông Nam Á cũng phải mang ít nhất năm ba bộ áo đầm, giày và đồ phối hợp, áo tắm hai mảnh gì gì đó thì càng không cần phải nói. Thậm chí, ngay cả con búp bê Doraemon lớn thường hay ngủ với cô cũng chiếm lấy một chỗ trong va li hành lý.

Bây giờ thì sao?

Bây giờ Cao Ca lại nghĩ, chẳng qua chỉ là chút vật ngoài thân, đem theo chúng bay tới bay lui không phiền sao?

Về phần Doraemon làm bạn nhiều năm với cô, trước đây lúc đi rối loạn như vậy, ngay cả tại sao mình lên máy bay có lẽ còn hoảng hốt, nên đâu có lo lắng được trong hành lý có chứa nó không?

Mà giờ đây bảy năm trôi qua, bà chủ của nhà họ Cao cũng sớm từ mẹ của Cao Ca đổi thành tiểu tam năm đó, Khưu An Khiết. Đừng nói là món đồ chơi, sợ rằng những vật thuộc sở hữu mẹ con Cao Ca cũng không còn sót lại chút gì từ lâu!

Ra nước ngoài bảy năm, thành phố này phát triển rất mạnh, đã có xe điện ngầm từ sân bay đến thành phố. Mà một mình ở nước ngoài nhiều năm như vậy, Cao Ca cũng thay đổi rất nhiều, đã có thể tự chăm sóc bản thân tốt, thuần thục ngồi bất cứ hệ thống giao thông công cộng nào, so với một Cao Ca hồi đó ra vào đều có tài xế riêng đưa đón, như là hai người khác nhau.

Cô nhanh chóng kéo hành lý, mua xong vé.

Xuống xe điện ngầm, lại bắt xe. Nhà chính của nhà họ Cao là biệt thự cao cấp ở sườn núi ngoại ô thành phố, xe buýt không đến được

Sau đó, xuống xe, cuối cùng cô đứng ở cổng nhà chính của nhà họ Cao.

Nên tới thì tránh không được, sớm muộn phải đối mặt.

Nghe người ta nói, mỗi bảy năm, toàn bộ tế bào trên thân thể một người đều đổi mới một lần, cũ chết đi, mới sinh trưởng. Bảy năm, giống như hồi sinh mới một lần nữa, từ nay về sau đổi thành một người mới.

Cao Ca mới tỉnh không hề e ngại quá khứ.

Cô hít sâu một hơi, nhấn chuông cửa.

Bên trong cánh cửa truyền đến một trận tiếng chạy chậm, cửa nhanh chóng được mở ra, là một phụ nữ trung niên xa lạ đến trả lời cửa.

“Xin hỏi cô tìm ai?” Người phụ nữ trung niên kia hơi hồ nghi đánh giá Cao Ca.

Cao Ca nhìn quần áo ăn mặc, cử chỉ lời nói của bà ta lộ vẻ là người giúp việc trong nhà mới thuê, cho nên không biết mình. Nhưng nói là mới, có lẽ cũng chỉ là đối với Cao Ca mà nói. Dù sao cô đi bảy năm, thay đổi người giúp việc trong nhà cũng là bình thường. Nói không chừng vị này cũng đã ở đây làm nhiều năm rồi.

“Tôi là Cao Ca, là con gái của Cao Chí Viễn, chủ nhân ngôi nhà này.” Cô dừng một chút, lại bổ sung. “Con gái lớn.”

“Cao Ca? Cao Chí Viễn?” Người phụ nữ trung niên hiển nhiên có chút xa lạ đối với hai cái tên này, mịt mù nhớ lại một chút, đột nhiên bừng tỉnh: “À, Cao Chí Viễn không phải là tên của ông chủ sao? Thì ra là cô hai hả, xin lỗi xin lỗi, tôi có mắt như mù, trước đây chưa gặp cô. Mấy ngày trước, ông chủ đã nói cô hai sắp trở về. Mời vào, tôi cầm hành lý giúp cô.” Mặt bà ta lập tức nổi lên nụ cười nịnh hót, vừa nói vừa đưa tay giành lấy hành lý của Cao Ca.

“Không cần, tôi tự mình xách là được rồi.” Cao Ca lễ phép từ chối. “Chị này, xin hỏi chị xưng hô như thế nào?”

“Tôi họ Đinh, bọn họ gọi tôi là má Đinh.”

“À, má Đinh, ba tôi có ở nhà không?”

“Ông chủ à, có nhà có nhà. Nhưng ông ấy còn đang nói chuyện với khách ở trong phòng làm việc, dặn mọi người không được quấy rầy.” Má Đinh vừa trả lời, vừa tiếp tục không buông tha muốn đi lấy va li hành lý của Cao Ca. “Cô hai, hay là tôi đến giúp cô cầm hành lý nhé. Thân cô là tiểu thư lá ngọc cành vàng, những việc nặng nhọc này để tôi làm đi.”

“Thật sự không cần. Má Đinh, bà đi làm việc của mình đi, tôi muốn tự một mình đi dạo chung quanh.”

“Vây cũng được, cô hai.” Má Đinh nghe ra giọng Cao Ca là thật sự từ chối, mà không phải là giả bộ, rất cuộc thôi không giành giật va li hành lý với cô. “Mấy hôm trước, ông chủ cũng đã dặn chúng tôi thu dọn xong phòng khách cho cô, chính là căn phòng trên lầu hai, ở bên trái, dựa vào vườn sau. Cô có thể đi lên trước nghỉ ngơi một chút, chờ ông chủ nói chuyện xong đi ra thì có thể ăn cơm.”

“Được rồi, tôi biết rồi. Bà đi làm công chuyện đi.” Cao Ca thờ ơ trả lời, sau đó không để ý tới má Đình nữa, một mình kéo hành lý đi thẳng về phía trước. Cho nên cô cũng không nghe thấy sau lưng mình, má Đình và ông Lưu, người làm vườn, xì xào bàn tán.

...

“Bà Đình, bà cũng thật là, sao còn dám xum xoe đối với cô ấy như thế hả?”

“Đây không phải là cô hai sao? Tôi thấy trước đó đáng vẻ ông chủ nói đến cô ta cũng rất coi trọng.”

“Cho nên nói bà phải cả đời làm thuê cho người ta, không có mắt chút nào. Bà không biết hiện ở gia đình này là ai làm chủ sao? Bà chủ mà biết thì sẽ cho bà sắc mặt tốt không?”

“Hả? Vậy làm sao bây giờ?”

...

Nhưng cho dù Cao Ca nghe thấy được, cô cũng sẽ làm như không nghe thấy, cười trừ.

Cô đi qua sân trước, đi tới trước hành lang cửa phòng khách của biệt thự, tùy tiện đặt va li hành lý ở một góc, không có đi lên phòng dành cho khách được nói là đặc biệt dọn dẹp cho cô ở trên lầu.

Phòng dành cho khách? Ha ha, cô bây giờ là khách đối với cái nhà này.

Thật ra cô đã nhận thức được từ lâu rồi, không phải sao? Từ khi mẹ qua đời, Khưu An Khiết leo lên vị trí này tới nay, cái nhà này không có chỗ của cô nữa.

Cô lẳng lặng đánh giá căn nhà cô vẫn ở từ năm lên năm tuổi cho tới mười chín tuổi, vốn nên vô cùng quen thuộc, hiện giờ không khác gì căn nhà xa lạ.

2. Chương 2

Hiển nhiên đã tân trang qua. Tất cả màu sắc, phong cách trang trí hoàn toàn thay đổi.

Trước đây, trên tường chỗ lồi vào dán một tấm tranh hoạt hoạ thước đo chiều cao*. Thường thường, lúc Cao Ca đeo cặp sách ra cửa đi học, mẹ sẽ kêu cô đứng dựa vào tường để đo chiều cao. Khi đó mẹ luôn trêu ghẹo cô: “Bé con, con xem con kén ăn, một tháng nay không hề cao lên. Sau này không làm được công chúa Bạch Tuyết, chỉ có thể làm chú lùn thôi.”

Bây giờ, nơi này lại để một bình hoa lớn sang trọng.

Mà mẹ, mẹ... Cao Ca không đành lòng cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

Cao Ca dời ánh mắt, bước chân đi về phía vườn sau.

Căn biệt thự này có hai vườn hoa trước và sau. Phía trước rất nhỏ, chỉ có một bể phun nước, vẫn không thay đổi. Vườn hoa sau nhà lại khá lớn, có một hồ cá hình trăng lưỡi liềm, bên trong nuôi đến mấy chục cá chép gấm. Còn có xích đu, mấy cái ghế nằm của Cao Ca. Đương nhiên, các loại cây cối, hoa cảnh bình thường càng không thiếu được. Trước đây, mẹ của Cao Ca thích loay hoay với hoa cỏ, có một năm đã cùng Cao Ca trồng một cây, không biết còn ở đó hay không? Khi đó, Khưu An Khiết còn chưa có xuất hiện, tình cảm của ông Cao và bà Cao vẫn còn tốt. Cao Ca nhớ rõ, khi đó ba ngồi trên sân thượng, cười híp mắt nhìn hai mẹ con bọn họ chân tay bận rộn đào hố tưới nước. Bà Cao còn cười nói với ông Cao: “Này, ba của con bé, trước kia chẳng phải người xưa muốn chôn chút rượu gì đó dưới tàng cây sao? Nữ nhi hồng gì gì đó. Chờ khi con gái lớn lên lập gia đình thì đào lên làm rượu mừng. Ông nói chúng ta có cần chôn một hũ không hả?”

Khi đó Cao Ca chỉ mới sáu, bảy tuổi, vừa mới hơi hiểu chuyện, chỉ biết xấu hổ giả bộ tức giận. “Mẹ hư! Con mới không cần lập gia đình! Mẹ hư, mẹ đừng mơ tưởng gả con đi. Hừ!”

Chuyện cũ quá tươi đẹp, chiếu lên hiện nay, sẽ chỉ khiến người ta càng thêm đau khổ. Cao Ca cho rằng bảy năm qua cô đã xây dựng đủ tâm lý, không nghĩ tới kết quả là trở lại ngôi nhà cũ này, chuyện xưa vẫn rõ ràng trước mắt, đâm cô đau thấu tim gan.

Cô nỗ lực lắc đầu, muốn vẫy những cảnh tượng ngày xưa ra khỏi đầu.

Sao cô còn mặt mũi nghĩ đến mẹ chứ?

Nếu không vì cô, sao mẹ lại chết chứ?

Nếu như hồi đó cô không điên cuồng yêu Tả Thừa Nghiêu, có phải là tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra? Cho dù có Khuru An Khiết, Trương An Khiết, Lý An Khiết hoặc là bất cứ tiểu tam, tiểu tứ gì xuất hiện, ít nhất mẹ vẫn danh chánh ngôn thuận là nữ chủ nhân duy nhất của căn biệt thự này. Mà cô cũng sẽ không tạo thành sai lầm lớn, bị ép đi tha hương, hại Mạnh Dao bị...

“Ý, tôi xem ai đây? An Khiết, đây không phải là con gái do cái người trước của lão Cao nhà bà sinh ra sao?”

Khi Cao Ca đang đắm chìm trong sám hối đối với quá khứ thì phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nữ chói tai.

Cao Ca không cần quay đầu lại cũng biết là ai. An Khiết, trong nhà này ngoại trừ người đàn bà kia thì không có An Khiết thứ hai nữa. Đối tượng... sai đường lạc lối của cha cô, tiểu tam Khuru An Khiết.

“Lúc trước nghe lão Cao nói cô ta gần sắp về nước, chắc là cô ta chứ gì.”

Quả nhiên là tiếng của Khuru An Khiết.

Đối với người phụ nữ này, Cao Ca đơn giản là có sinh lý tính chán ghét, hoàn toàn không muốn đáp lại bà ta, ngay cả nói hơn một câu tục cũng không có. Cao Ca không quay đầu lại, chuẩn bị rời khỏi vườn sau, không muốn dây dưa với bà ta thêm nhiều.

Thế nhưng, đám phụ nữ sau lưng rõ ràng không buông tha cô.

Cùng xuất hiện theo Khuru An Khiết còn có mấy bà tám, chắc là bạn đánh bài của bà ta chứ gì.

Bà tám A cố ý dùng giọng điệu khoa trương, nói: “An Khiết à, không phải là tôi nói xấu, cô hai này cũng không tránh khỏi quá không hiểu chuyện đó. Đi nhiều năm như vậy, không tận đạo hiểu còn chưa nói, bây giờ về tới cũng không nói trước một tiếng, thấy người lớn cũng không chào hỏi, thật là không có lễ phép!”

Bà tám B kể xướng người hoạ, nói: “Cô hai gì hử, cái thứ không biết xấu hổ còn không thấy ngại gọi cô hai? Bà có gặp qua con gái nhà đảng hoàng nào còn nhỏ mới mười mấy tuổi lại chạy đi cùng đàn ông chụp cái loại ảnh trên giường đó? Tôi nói với bà, năm đó bà không nhìn thấy, trên mạng nhá, đều truyền đi khắp nơi. Tôi ngay cả xem cũng ngại xem. Thật không biết có người sao có thể dâm dăng như vậy, vẫn còn chụp ra cho người ta xem.”

C tiếp lời: “Đúng vậy, thật sự là không có công lý mà. Nghe An Khiết nói, bà vợ đầu của lão Cao vì như thế mà bị tức chết. Thật sự là không học theo gương tốt. Nếu tôi là cô ta đó hử, nhất định thành thành thật thật ngây ngốc ở bên ngoài suốt đời không trở lại. Sao còn có thể trở về đối diện với nhục nhã chứ?”

Cao Ca nghe xong, nhin lại nhin. Đối lại trước đây, cô nhất định sẽ âm ỉ một trận lớn với bọn họ. Thế nhưng hiện tại, cô không muốn vào ngày đầu tiên về nước lại nổi lên xung đột như Khuru An Khiết nói. Năm đó, những lời càng khó nghe hơn cũng không phải chưa từng nghe qua. Những lời này thì coi là gì chứ?

Cao Ca không ngừng nhắc nhở mình, cô trở về là vì công việc, là vì cha. Thân thể của cha đã như vậy, cô – đứa con gái bất hiếu – cũng không nên làm ông ấy tức nữa.

Chỉ cần tiếp tục đi về phía trước hai bước, quẹo qua khúc quanh kia là có thể trở lại trong biệt thự, có thể không cần nghe thấy mấy con ruồi nặng phiền phức vo ve kêu loạn nữa. Nhin qua hai bước nữa là tốt rồi.

Thế nhưng âm thanh sau lưng vẫn không ngừng.

“Ôi chao, các bà không nên nói như vậy, chị cả không phải là bị con bé tức chết, chị cả là vì bệnh tim đột phát.” Khuru An Khiết giả vờ nói giúp Cao Ca, nhưng càng tỏ càng đen.

“An Khiết, bà chính là người hảo tâm lương thiện, còn nói giúp cô ta che đậy. Ai mà không biết những chuyện hư hỏng kia của cô ta hử. Tôi nói, mẹ cô ta thật đúng là chưa chừng bị cô ta tức chết, xảy ra chuyện như thế này chính là làm mẹ không dạy dỗ tốt. Có mẹ sinh không có mẹ dạy, còn có thể trách ai? Ha ha,

mẹ cô ta sau lưng không chừng còn có chuyện xấu gì đó không thấy được ánh sáng nữa chứ? Nói không chừng cô ta cũng là học theo mẹ cô ta mới làm ra...”

Cao Ca nghe đến đó rồi cuộc không thể nhịn được nữa. Những người này nói cô như thế nào cũng được, nhưng nói đến mẹ, cô thật sự nhịn không nổi nữa! Cô hai nhà họ Cao tuy hứng làm bầy từ trong xương cốt, không chịu một chút thua thiệt nào rồi cuộc vẫn không nhịn được khiêu khích, phá vỡ tầng tầng phong ấn, từ trong khe hở chui ra.

Cô quay người lại, đi tới trước mặt đám bà tám, bình tĩnh đứng đối diện với Khưu An Khiết, không tức giận, khoe miệng chỉ mang theo giọng mỉa mai nhàn nhạt cười. “Bà chị Khưu này, có chuyện tôi muốn hỏi bà, nơi này rốt cuộc là nhà của họ Cao hay là nhà của họ Khưu hả?”

Dáng dấp Khưu An Khiết mấy năm nay đã dà một chút, khuôn mặt trái xoan được bảo dưỡng tốt, trang điểm khéo léo, người bốn mươi thoát nhìn có vẻ chỉ hơn ba mươi. Có lẽ mấy năm nay theo cha của Cao Ca gặp nhiều bộ mặt thành phố, nên đối diện với câu hỏi quái gở của Cao Ca cũng chỉ tỉnh bơ. Trái lại, bà tám A bên cạnh bà ta không nhịn được, tự đứng ra cướp lời trước. “Nhà của họ Cao thì sao, lão Cao không phải là người đàn ông của An Khiết chúng tôi hả?”

“Vị bác gái này, nếu là nhà của họ Cao, lại đâu đến phiên bà sửa bầy. Làm chó thì nên đi bảo vệ sân của nhà họ Khưu, nhà họ Cao chúng tôi luôn luôn không chào đón chó hoang!” Cao Ca đột nhiên thu lại nụ cười, nổi giận đùng đùng mắng bà tám A một trận.

Bà tám đó không ngờ miệng lưỡi Cao Ca bén nhọn như vậy, nhất thời tức giận đến nổi chỉ biết nói: “Mày, mày, mày con tiện nhân nói gì hả?”

Cao Ca không để ý tới bà ta nữa, tiếp tục quay về phía Khưu An Khiết nói: “Bà chị Khưu, tôi mời bà làm rõ, nơi này là nhà của họ Cao, bà họ Khưu, tôi họ Cao. Ai là chủ, ai là khách, làm phiên bà không nên lẫn lộn. Tôi vui, coi bà như là bạn của cha tôi, gọi bà một tiếng chị. Tôi không vui, bà chỉ như bất cứ một con gà nào trước đây của cha tôi, khiến ông ấy hài lòng mà thôi. Đi ra ngoài chơi gái, tôi còn ngại phiên phức thay cho cha tôi, ở nhà hiện nuôi một con, vừa tiện vừa nhanh. Nhưng nếu bà muốn lên làm bà Cao, tôi cho bà biết, đời này cũng đừng có mơ mộng hão huyền! Không cần tôi nhắc lại di chúc của mẹ tôi chứ? Bà chị Khưu. À, không đúng, lúc này mới mấy năm không gặp, sao nếp nhăn của bà lại thêm nhiều như vậy? Ôi, lốm đốm trên mặt bà sao ngay cả phấn cũng không che được vậy? Xem ra cần phải đổi giọng gọi bà là bà bác Khưu. Bà bác Khưu, bà muốn gả cho cha tôi, hừ, khuyên bà vẫn nên thừa dịp còn sớm mà dẹp ý niệm này đi! Tôi thấy chỉ có chết sớm một chút, đi xếp hàng kiếp sau, hoặc là kiếp sau nữa, mới có một tí tạo khả năng như thế.”

Di chúc của mẹ Cao Ca năm đó là, bà có 20% cổ phần công ty của tập đoàn Cao thị, phân nửa để lại cho Cao Ca, phân nửa để lại cho ông Cao, nhưng điều kiện tiên quyết để ông Cao đạt được cổ phần công ty là vĩnh viễn không thể cưới Khưu An Khiết vào cửa, phù chính* ả ta. Nếu không, phân nửa cổ phần này cũng sẽ chuyển hết về sở hữu của Cao Ca. Cho nên qua nhiều năm như vậy, tuy rằng Khưu An Khiết sinh cho ông Cao một trai một gái, nhưng ở nhà họ Cao vẫn là thân vợ bé không rõ ràng. Không làm được bà Cao danh chính ngôn thuận là nỗi đau lớn nhất trong lòng Khưu An Khiết nhiều năm qua.

(*phù chính: nâng lên làm vợ chính thức)

Cao Ca ngày trước đã có danh hiệu chua ngoa, ngang ngược. Loại chuyện đâm vào vết sẹo của người ta, đánh rần 7 tấc này đương nhiên là làm luôn thuận buồm xuôi gió. Đã nhiều năm như vậy, cô dần dần khiếm tốn trầm tĩnh, không ngờ bị ép tới thuận miệng chữ người mà vẫn còn lợi hại như vậy.

Lúc này, Khưu An Khiết tuy muốn gắng hết sức giả bộ dáng dấp rộng lượng, biết kiềm chế, gương mặt lúc xanh lúc trắng một trận, thậm chí cơ mặt run run, có chút không khống chế được.

Cao Ca cũng không cho bà ta cơ hội thở dốc, lại xít đến gần một chút, kề vào tai bà ta, khẽ nói: “Được rồi, bà bác Khưu, thấy bà không danh không phận hầu hạ cha tôi nhiều năm như vậy, tôi có lòng tốt nhắc nhở bà một câu, nếu tôi là bà đó hả, sẽ không mang một đám chó cái già đi dạo trong vườn đâu. Có tình lực trên chộc tôi, còn không bằng đi lấy lòng cha tôi cho tốt. Năm đó bà bỏ lên giường cha tôi như thế nào, bây giờ bên ngoài còn một đồng con gái trẻ tuổi cũng lợi hại như thế. Đề phòng nhiều chút đi, miễn cho ngày nào đó ngay cả cái địa vị gả mái làm ảm giường không minh bạch cũng không giữ được.”

Khuru An Khiết đang tức đến không nhin nổi, muốn xé bỏ mặt nạ hiền lành, phản kích Cao Ca hai câu. Ai ngờ lúc này đột nhiên một thiếu nữ đi ra từ xéo bên trong.

Chỉ thấy cô ta mặc một chiếc váy dài màu xanh non. Màu sắc ấy, nếu đổi lại là ai khác mặc thì chắc không thoát được chữ sến. Thế nhưng ai bảo cô ta còn trẻ như vậy? Bất quá chỉ mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt trắng nõn, non mềm có thể véo ra nước. Mặc một chiếc váy dài xanh non, đường đường giống như cành liễu mới nhú mầm non đong đưa trong gió xuân, mang đến trẻ trung không gì bằng.

Huống chi cô gái ấy còn rất xinh đẹp. Đôi mắt lại giống Cao Ca khoảng bảy phần. Gương mặt trái xoan lại giống hệt như Khuru An Khiết. Cho dù năm đó lúc rời đi, người trước mắt này vẫn chỉ là nửa con nít nửa thiếu niên, chỉ đơn giản nhìn gương mặt này, Cao Ca cũng hơi đoán được thân phận của cô ta.

Không sai, người đến chính là con gái của Khuru An Khiết, em gái cùng cha khác mẹ với Cao Ca, Cao Lạc Thi.

Cao Lạc Thi mở to cặp mắt vô tội, giọng mang tiếng khóc, tiến lên nói: “Chị, xin chị đừng nói mẹ như vậy được không? Dù là xin chị nể tình em, nể mặt mũi của cha, cũng không nên vừa trở về liền ăn hiếp mẹ được không?”

Vừa nói, còn vừa muốn thân thiết kéo tay của Cao Ca.

Trong lòng Cao Ca sinh ra một cơn chán ghét không hiểu. Đây là diễn kịch Quỳnh Dao ngày xưa hả? Cô không chút suy nghĩ vung tay của Cao Lạc Thi ra. Vốn không dùng bao nhiêu sức, ai ngờ Cao Lạc Thi lại giống như bị đẩy mạnh, kết hợp với lão đảo về sau vài bước, vẻ như là thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống.

Cao Ca chán ghét nói: “Mẹ tôi chỉ sinh một mình tôi, từ đâu lại lời thêm một đứa em gái gì đó. Đừng ở chỗ này ưỡn mặt gọi chị cái gì. Cô xác định ba tôi đã làm kiểm tra DNA với cô, không phải là con hoang bên ngoài chưa? Cút ngay...”

“Cao Ca! Mày câm miệng cho tao!”

Đúng lúc này, Cao Ca còn chưa dứt lời, một giọng nói quen thuộc mà uy nghiêm xuất hiện. Không sớm không muộn, chẳng những đúng lúc Cao Ca hự hự thực thực đẩy ngã em gái Cao Lạc Thi, khi dễ xong Khuru An Khiết, mà còn kèm theo sau khi mắng em gái là con hoang.

3. Chương 3

Cao Ca ngẩn người ra. Là ba? Cô quay đầu lại ngay theo phản xạ thì thấy đúng là ba mình – Cao Chí Viễn! Sao ba lại có mặt ở đây đúng lúc thế này? Trong nháy mắt, Cao Ca lập tức hiểu ngay thì ra màn kịch lúc này là cái bẫy giăng sẵn ỳnh. Mẹ con Khuru An Khiết cố tình khiêu khích cô, đợi cô không nhin được nữa mà nổi cáu thì hai mẹ con bà ta sẽ giả làm nai tơ và thả con trước mặt ba cô.

Cao Ca không nén được phải âm thầm vỗ tay khen ngợi mẹ con họ. Với kỹ xảo diễn xuất của hai người này, thêm cả mấy bà tám làm diễn viên quần chúng kia, tất cả nên sang Hollywood mà phát triển sự nghiệp.

Tuy tình tiết đã cũ rích như những bộ phim truyền hình chán ngắt chiếu lúc tám giờ nhưng nó lại rất hiệu quả.

Bảy năm rồi, cô ngỡ rằng mình đã không còn là một thiếu nữ ngây thơ, ngang ngược và dễ bị kích động như xưa nhưng kết quả vừa về đến nhà, vừa chạm mặt với bọn họ một chặp, còn chưa hết một hiệp là lại bị đánh hiện nguyên hình. Quả nhiên cô không hề có chút tiến bộ nào.

Cô còn biết nói gì nữa? Còn phân bua gì nữa đây?

Mà cô em gái Cao Lạc Thi yêu quý của cô lúc này đã chạy tới trước mặt ba mình, thân thiết kéo cánh tay ông. “Ba ơi, ba không nên trách chị hai. Chị hai ở nước ngoài nhiều năm nay, chắc chắn là trong lòng có sự oán giận. Để cho chị ấy trút giận một chút đi, con không sao. Mẹ cũng sẽ không so đo với chị đâu. Ba không được khỏe, đừng tức giận tổn hại đến thân thể.” Lúc nói chuyện, mắt cô ta rưng rưng lệ, giống như là một đứa trẻ rất hiểu chuyện, bị uất ức nhưng cố gắng nín khóc. Cao Ca cảm thấy dù có là phụ nữ, nhìn

thấy dáng vẻ yếu đuối động lòng người này của cô ta thì cũng phải mềm lòng hướng chi đàn ông, có lẽ dù cô ta có nói gì thì chắc cũng sẽ tin tưởng hoàn toàn.

Cao Ca cảm thấy màn kịch này đúng là hoang đường, quả thật muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Không ngờ cách bảy năm, lần đầu tiên gặp lại cha, câu đầu tiên mà ông nói lại là trách mắng.

Cao Ca cúi đầu, lắc đầu một cách tự giễu. Thôi được rồi, ba muốn nghĩ sao thì nghĩ. Cái bảy này nhằm vào cô, quá sức hoàn hảo, bây giờ có nói gì chắc ba cô cũng không nghe, cãi thêm một hồi nữa sẽ càng làm người ta ghét, không chừng còn quy chụp thêm cái tội chết vẫn không chịu hối cải, còn quay ta đổ oan cho đứa em gái trong sáng lương thiện và bà mẹ kế luôn nhẫn nhịn vì gia đình này.

Tình hình đã thế này còn biết trách ai? Trách đối thủ quá nham hiểm hay trách ba không biết phân biệt tốt xấu? Cao Ca sụp mắt xuống, thầm thở dài một tiếng. Muốn trách thì trách cô năm đó để lại hình tượng quá kém trong lòng mọi người, hoàn toàn phù hợp với vai diễn mà mẹ con Khưu An Khiết giao cho cô ngày hôm nay. Chẳng qua là cô tự làm tự chịu thôi.

Thật ra, từ góc độ khác mà an ủi mình, trải qua chuyện năm đó, ba còn chịu gọi điện thoại cho cô, nói với cô rằng con mãi mãi là con gái của ba, nói với cô là ba nhớ con, nói với cô là thời gian của ông không còn nhiều, chỉ mong có con gái bên cạnh săn sóc... cô còn yêu cầu xa vời gì nữa đây?

Một tay của Cao Chí Viễn bị Cao Lạc Thi nắm lấy, tay còn lại đưa ra nắm lấy tay Cao Ca, đem tay cô đặt lên tay Cao Lạc Thi, chân thành nói với cô: “Tiểu Ca, đã nhiều năm ba không được gặp con, sao con còn giữ cái tính nóng nảy ấy, không thay đổi chút nào thế? Con không thể cố gắng chung sống hòa thuận với dì Khưu và em gái con được sao? Con cũng biết sức khỏe của ba rồi đó, coi như là nể mặt ba, đỡ dành ba vui cũng được mà.”

Tay của Cao Ca bị ba mình kéo qua đặt lên bàn tay của Cao Lạc Thi. Rõ ràng đó là bàn tay mềm mại, nòn nà của một cô gái nhưng Cao Ca lại không thể nào cảm thấy nó đẹp. Ngay khoảnh khắc chạm vào nó, cô liền thấy ghê tởm, cơ thể tự động có phản ứng, cánh tay nổi cả da gà, giống như là chạm vào rắn độc hay côn trùng.

Cao Ca ngẩng đầu nhìn ba mình. Bảy năm trôi qua nên ba cô đã già đi nhiều. Cũng có lẽ vì bị bệnh, có lẽ do thời gian, người đàn ông trung niên cường tráng, hô mưa gọi gió trên thương trường năm đó bây giờ lưng cũng đã hơi khòm. Những nếp nhăn trên mặt khiến cho gương mặt vốn có nét cương nghị quả quyết nay có thêm vẻ hiền lành nhân hậu.

Cao Ca nhìn vào mắt ba mình, cố nén sự khó chịu trong người, thu những cái gai nhọn vô dụng trên người lại, bất đắc dĩ nói khẽ. “Dạ được, con biết rồi.”

Ông Cao nghe thế thì sắc mặt trông thoải mái hơn nhiều, hài lòng mỉm cười.

Cao Lạc Thi và Khưu An Khiết nghe xong, mắt không khỏi ánh lên vẻ ngạc nhiên. Với tính cách của Cao Ca trước kia, hai người này vốn đã chuẩn bị diễn thêm một màn kịch trước mặt ông Cao nữa, ai ngờ cô lại nhanh chóng hạ giọng chịu thua như thế.

Có điều Khưu An Khiết làm tiểu tam bao nhiêu năm nay, bản lĩnh gì không nói chưa xem sắc mặt người khác, mượn gió bẻ măng thì lại thuận thực thành kỹ xảo. Bà ta lập tức nở nụ cười tươi tắn, dịu dàng, bước lên trước. “Tôi nói ông đó, cha con nhiều năm không gặp nhau, sao vừa gặp đã đánh mặt lại vậy? Bình thường chẳng phải ông rất nhớ con gái sao? Hề ra là Tiểu Cao thế này, Tiểu Cao thế kia, bây giờ khó khăn lắm con nó mới về, sao lại xa cách với nhau thế. Theo tôi thấy thì cũng đâu có gì to tát. Tuy tính tình của Tiểu Ca hơi nóng nảy một tí nhưng lòng nó rất tốt. Ông cũng không cần ra mặt thay tôi, tôi là người lớn chẳng lẽ lại đi so đo với con cháu? Tôi theo ông bao nhiêu năm nay, lẽ nào ông vẫn không biết tính tôi? Hơn nữa máu mủ tình thâm, Tiểu Thi và Tiểu Ca đều là con gái của ông, hai chị em nó đùa với nhau chán thì tôi, lẽ nào Tiểu Ca lại hận em gái của mình thật chứ? Được rồi được rồi, bây giờ sau cơn mưa trời lại sáng, mọi người cùng vào nhà nói chuyện đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, An Khiết có tiếng là tốt tính, nhưng mà cô hai thì...” Bà tám A vừa rồi luôn ở một bên không có lời thoại cũng nhào vào góp mặt cho vui, nhưng mới nói được một nửa là đã bị Khưu An Khiết âm thầm đưa mắt ngăn lại.

Mấy bà tám đều đổi giọng, nói: “Cũng không còn sớm nữa, tôi cũng phải về nhà đây, không cản trở cả nhà anh Cao đoàn tụ.”

“Đúng vậy, ông nhà tôi nói hôm nay không có tiệc xã giao, tôi phải về sớm một chút...”

...

không lâu sau, mấy bà trung niên sồn sồn kia liền lần lượt kéo nhau ra về.

Cao Lạc Thi luôn không chịu buông tay Cao Ca ra, lúc này càng thân thiết hơn một bước, ôm choàng lấy cánh tay cô, nửa người dựa sát vào cô.

“Vivian trong lớp em có một chị gái, suốt ngày luôn khoe khoang trước mặt em, nói là chị cậu ấy thương chị ấy thế nào, chiều cậu ấy ra sao. Bây giờ chị cũng về rồi, cuối cùng em cũng có chị gái để khoe khoang lại. Em mong ngày này lâu lắm rồi.” Cao Lạc Thi nói những lời này không thấy buồn nôn nhưng Cao Ca nghe xong thì lại thấy muốn ói.

Đang khổ sở vì không biết phải làm sao để đẩy con nhỏ này ra thì cứu tinh của cô lập tức xuất hiện.

“Tiểu Ca, thì ra em ở đây!”

Người vừa đến chính là Cố Tư Nguyên, bà con xa của mẹ Cao Ca. Bởi vì nhà anh ta nghèo nên mười mấy năm trước đến ở nhờ nhà họ Cao. Nhà cô cho anh ăn học, tốt nghiệp xong thì về công ty họ Cao làm cho đến bây giờ. Cố Tư Nguyên theo ông Cao bao nhiêu năm nay, bản thân lại thành thật chịu khó, có thể nói bây giờ đã là nòng cốt của Cao Thị, là tâm phúc của ông Cao.

Năm đó Cao Ca giở tính đại tiểu thư, ngang ngược kên kiệu nên nhiều người không chịu nổi nhưng Cố Tư Nguyên thì lại không nề hà, luôn ở theo sau cô, mặc cho cô đánh mắng, luôn giúp cô giải quyết hậu quả, thu dọn tàn cục.

Có khi ngay cả bà Cao cũng nhìn không quen mắt, áy náy nói: “Tư Nguyên, làm khó cho con rồi.”

Nhưng Cố Tư Nguyên lại luôn vui vẻ. “Bà chủ à, đây là điều nên làm mà.”

Cao Ca vừa nhìn thấy Cố Tư Nguyên thì vội giật tay thoát khỏi Cao Lạc Thi, nhanh nhẹn chạy đến trước mặt Cố Tư Nguyên, hân hoan nói: “Anh tư.”

Bởi vì Cố Tư Nguyên là con thứ ba, trên còn có hai chị gái và một anh trai nên từ nhỏ Cao Ca đã gọi anh là anh tư. Đương nhiên là vào những lúc tâm trạng của cô vui vẻ.

Cố Tư Nguyên không quên lịch sự chào hỏi ông Cao trước, sau đó kéo Cao Ca qua nói. “Tiểu Ca, đã bảy năm rồi. Em cũng thật nhanh tâm, đi một cái là biệt biệt bao năm. Nào nào nào để anh tư nhìn xem em có thay đổi gì hay không.” Cố Tư Nguyên lui lại vài bước, nhìn Cao Ca từ đầu xuống chân. “Ừm, càng ngày càng đẹp, có điều hơi gầy một chút. Đồ ăn Canada không ngon sao? Hay là em bắt chước người ta giảm cân?”

Cao Ca bật cười. “Anh tư, câu ‘gầy một chút’ của anh là sự khen ngợi lớn nhất đối với một cô gái đó. Anh không biết lúc này trên máy bay em rất lo là khi gặp lại, anh hỏi em ăn gì mà nhiều thịt đến thế?”

Nụ cười này có lẽ là nụ cười duy nhất xuất phát từ thật lòng trong hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi kể từ khi cô về nước.

“Ha ha, em cũng biết anh không có ưu điểm gì, chẳng qua là luôn nói thật mà thôi. Em vừa gầy vừa đẹp thật mà.” Cố Tư Nguyên trêu ghẹo cô, sau đó lại đổi đề tài. “Có điều Tiểu Ca à, cái gì em cũng tốt cả, nhưng có tính cách là không thay đổi. Đã về tới nhà mà không chịu nói một tiếng, làm bác Vương tài xế ở sân bay đợi em rất lâu, bây giờ còn chưa dám về. Có phải em giận anh không đích thân tới đón em không?”

“Cái gì? Em không biết thật mà. Anh phái tài xế tới đón em? Em không nhìn thấy.” Ca ngạc nhiên.

“Chẳng phải trước đó anh có nói với em sao? Chiều nay công ty có một cuộc họp quan trọng, anh không thể đi được nên nhờ bác Vương đi đón em. Chuyến bay A7858, anh không nhớ lầm chứ?”

“Đúng vậy, chính là chuyến bay này. Có điều lúc ấy em cũng có nói qua điện thoại là không cần người đón đâu, anh cũng nói ừ rồi mà. Em đã lên mạng search rồi, xuống máy bay đi tàu điện ngầm vào thành phố rồi

bắt taxi là được, vừa nhanh vừa tiện, không cần làm phiền người nhà. Hơn nữa lúc ra cổng, em thật tình không nhìn thấy ai đón nên lúc ấy không ngờ anh phái tài xế tới đón em.” Cao Ca giải thích.

“Cô hai của anh ơi, sao lại không đi đón em cho được? Trước đây có lần nào em đi đâu xe anh không sai người đưa đón em chứ? Bác Vương luôn ở chỗ cổng VIP đón em, ngay cả toilet cũng không dám đi. Hơn nữa gọi điện thoại cho em thì em lại tắt máy khiến anh lo lắng gần chết. Em nói xem con gái một thân một mình, lại ở nước ngoài nhiều năm không về, cái gì cũng không quen, nếu thật sự xảy ra chuyện gì lộn xộn thì em bảo anh biết ăn nói sao với ba em đây? Em biết không, anh quýnh đến nỗi gọi luôn cho hãng hàng không, sợ là mất tích như chuyến bay gì của Malaysia ấy. Haiz, thôi được rồi, không nói mấy chuyện không hay này nữa. May mà anh gọi về nhà, người làm nói em đã về, anh mới nhẹ người được, vội vàng chạy về nhà.” Cố Tư Nguyên nói, xoa đầu Cao Ca, nói với giọng cưng chiều. “Em đó, vẫn khiến anh không thể bớt lo được. Nhưng về là tốt rồi, lần sau em muốn đi đâu, xem ra anh tự mình đưa đón thì mới an tâm được.”

“Không phải anh đâu anh tự, em không cố ý làm cho các anh lo lắng. Em cứ tưởng là anh nghe lời em không sai người đi đón thật. Tài xế không đón được em có lẽ là vì lần này về em không mau vé khoang hạng nhất, chỉ mua vé khoang thường, không ra cùng một cổng nên không nhìn thấy nhau. Cũng do em hết, không nói cho rõ ràng. Còn điện thoại thì...” Cao Ca ngập ngừng một chút. Lúc ấy cô mới xuống sân bay, các cảm xúc chen nhau ùa về, cả người bị cuốn trong chuyện của quá khứ, mơ mơ màng màng nên không nhớ phải mở máy. Có điều nói những lời này cho ai nghe chứ? Cô không muốn nhắc lại chuyện năm đó chút nào nên đành phải nói một cách qua loa. “Điện thoại thì em quên mở nguồn, xin lỗi anh. Nhưng dù sao về nước thì cũng phải thay sim, mai em mua sim mới rồi cho anh biết số sau.”

“Xin lỗi? Khoang thường? Trời ạ, đây còn là Cao Ca mà anh quen sao? Không ngờ em lại biết xin lỗi người khác, còn ngồi khoang hạng thường. Mau, mau xé mặt nạ của người ra cho ta xem có phải bị yêu quái ở Canada ăn thịt mất rồi không?” Cố Tư Nguyên cố tình trêu ghẹo Cao Ca.

Cao Ca bật cười. “Anh tự, anh vẫn không thay đổi chút nào, vẫn luôn hài hước như vậy, khiến em vui vẻ.”

Ông Cao này giờ ở bên cạnh bỗng lên tiếng ngắt lời hai người. “Được rồi, mấy đứa trẻ tui con không sợ đứng ngoài gió nói chuyện sẽ bị lạnh hay sao? Vào đi, vào trong nhà ăn cơm đã. Tiểu Cao đã về rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Thế là Cố Tư Nguyên đi bên cạnh Cao Ca, Cao Lạc Thi ôm tay ba mình, cả đoàn người vào trong nhà ăn cơm. Chỉ có Khưu An Khiết là cố ý đi chậm lại vài bước, dùng giọng nói nhỏ nhưng đủ cho ông Cao nghe thấy để cản dận. “Cậu qua chỗ trợ lý Tôn chỉ 200 đồng cho bác Vương. Hôm nay bác ấy ở sân bay đợi cô hai lâu như vậy, cũng làm khó cho người ta. Cứ coi như phí tăng ca đi.”

Cao Ca không nén được phải thầm cười trào phúng. Quả là bà chủ nhà hiểu chuyện, quan tâm người làm. Chỉ một câu ngắn ngủi như thế liền khắc họa thêm tính kiêu căng không hiểu chuyện của Cao Ca, làm bật sự bao dung rộng lượng của bà ta.

Cao Ca nghĩ công lực này đừng nói bảy năm, cho dù cô có tu luyện thêm mười năm cũng không sao học được. Mà cô cũng khinh thường học nó.

Dù sao đi nữa, Cao Ca nghĩ, cơn sóng gió khi cô về nước cuối cùng sẽ kết thúc ở đây.

Nhưng cô không ngờ là ngay khi cả đám người vừa rời khỏi vườn hoa, đi qua chỗ ngoặt, bước vào nhà ăn thì có một người ung dung bước ra từ sau bụi cây bên cạnh ao cá.

Đó là một chàng trai rất khôi ngô, là người có đủ điều kiện để khiến các cô gái si mê.

Hai tay anh ta đút vào túi quần, khóe môi nở một nụ cười mỉm, đôi mắt khẽ nheo lại, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Cao Ca vừa khuất sau ngã rẽ.

Không ai biết anh ta đang nghĩ gì.

4. Chương 4

Mọi người vào nhà ăn trong biệt thự, Khưu An Khiết cản dận bảo mang thức ăn lên. Ông Cao cũng gọi cho trợ lý Tôn, bảo: “Tiểu Tôn, cậu lên phòng làm việc mời khách xuống dùng cơm.”

Còn có khách nữa sao? Cao Ca nhớ lại lúc vừa bước vào nhà, má Đinh nói ông chủ đang trò chuyện với khách, không ngờ vị khách này còn ở đến giờ chưa đi. Xem ra vị khách này rất quan trọng, lại có quan hệ thân thiết với ba cô, nếu không ông sẽ không giữ một người ngoài như anh ta ở lại ăn cơm ngay trong bữa tiệc gia đình chào đón cô về nhà.

Nhưng Tiểu Tôn chưa kịp lên lầu mời thì vị khách kia đã tự xuất hiện.

“Ồ, cậu Tả, trợ lý Từ, tôi đang định bảo Tiểu Tôn lên lầu mời hai người xuống đây.”

Cao Ca lơ đãng quay đầu lại, theo giọng nói của ông Cao nhìn về phía cửa ra vào nhà ăn. Sau đó, chỉ trong nháy mắt, cô đã ngó người ra, mọi cảm xúc đều đơ lại trên mặt, giống như là bị người ta điểm huyết trong phim kiếm hiệp, không thể nhúc nhích.

Mà ai bảo không phải đâu chứ? Anh chính là tử huyết của cô đấy thôi.

Cao Ca không ngờ sau khi về nước, người mà cô không muốn nghĩ đến, hay nói chính xác hơn là nghĩ đến vô số lần, nghĩ đến độ không còn sức lực, nghĩ đến mức sợ hãi, cho nên cuối cùng chỉ còn lại không muốn gặp lại xuất hiện vào lúc này, ngay tại đây.

Tả Thừa Nghiêu.

Tả Thừa Nghiêu mà Cao Ca từng dùng cả sinh mệnh của mình để yêu.

Anh vẫn đẹp đến mức mê người như vậy, vẫn như lần đầu cô gặp gỡ. Khôi ngô tuấn tú, mày kiếm mắt ngài, mũi cao thẳng tắp, lông mi dài rậm, những đường nét góc cạnh rõ ràng... đều là những từ quá quen thuộc mà người xưa đã dùng nát bét nhưng vận vào anh thì vẫn hết sức chuẩn xác.

Chắc chắn ông trời đã rất ưu ái anh. Thời gian bảy năm không thể khiến cho anh già đi mà càng ngày càng tao nhã giống như rượu càng ủ càng nồng.

Bây giờ anh đeo một chiếc kính không viền, hàng mi dài và rậm như mi trẻ con bị che dưới lớp kính ấy khiến nó không gây sự chú ý như năm xưa. Chiếc kính còn che lấp cả đôi mắt sắc sảo của anh. Có lẽ hôm nay anh ăn mặt khá thoải mái như ở nhà, chỉ mặc chiếc áo dệt kim hở cổ màu xám tro, thêm vào cặp mắt kính kia mang lại cho anh chút nhã nhặn nên Tả Thừa Nghiêu lúc này không còn khiến người ta có cảm giác lạnh lùng xa cách, ngạo nghễ của ngày xưa. Ngược lại, diện mạo của anh trở nên ôn hòa hơn, khiến người ta nảy sinh ảo giác rằng anh rất dễ gần và hoàn toàn vô hại.

Tại sao lại cảm thấy đó chỉ là hiện tượng ảo giác, chính bản thân Cao Ca cũng không rõ nhưng đối với Tả Thừa Nghiêu, trước nay cô chỉ dùng cả trái tim, bằng trực giác để cảm nhận. Có lẽ từ đầu đến cuối cô cũng giống như những người khác, hoàn toàn chưa từng hiểu thấu người đàn ông này.

Thứ mà cô biết chỉ là một dạ yêu anh mà thôi.

Sau này Cao Ca nghĩ lại, bảy năm trôi qua, ngày đầu tiên về nước lại nhìn thấy Tả Thừa Nghiêu ở nhà họ Cao, lẽ ra phản ứng đầu tiên của cô phải là hoảng hốt mới đúng chứ? Thật lạ, tại sao cô vẫn cứ nhìn anh chằm chằm một cách ngây ngô, thậm chí suy xét xem khuôn mặt anh có còn anh tuấn như trước kia không.

Quả nhiên Tả Thừa Nghiêu chính là bùa mê thuốc lú của cô, ở trước anh cô chưa bao giờ lý trí được.

Tả Thừa Nghiêu không hề có phản ứng gì trước sự khác thường của Cao Ca. Anh ung dung bước tới, mỉm cười chào ông Cao. “Chủ tịch Cao, quấy rầy ông rồi.”

Còn anh trợ lý Từ bên cạnh thì bước tới đưa cho ông Cao một chai rượu. “Chủ tịch Cao, lần trước ông có nhắc đến hôm nay là ngày cô nhà ông về nước, chủ tịch Tả nói chúng tôi là người ngoài, mặt dày tham gia bữa cơm thân mật của gia đình thì chớ, không thể đi tay không được nên vừa sai người mang tới một bình rượu vang bảy năm trước của trang trại rượu Margaux. Tuy số năm của rượu không có gì quý nhưng lại vừa đúng với số năm mà cô nhà ra nước ngoài quay về. Chủ tịch Cao, mong không chê lễ mọn.”

“Anh bạn à, cậu xem mình kia, khách sáo quá rồi đó!” Ông Cao vừa nhận bình rượu đưa qua cho Khưu An Khiết vừa nhiệt tình nói: “Hai người đâu phải người ngoài.”

Nói xong ông liền gọi Cao Ca qua. “Nào nào, Tiểu Ca, ba quên giới thiệu với con vị này là chủ tịch Tả Thừa Nghiêu, bạn làm ăn với ba. Nghe nói các con cũng coi như là nửa người quen, lại đây chào hỏi đàn anh ở trường đi nào.”

Cao Ca cảm thấy người tê dại. Sao Tả Thừa Nghiêu lại trở thành bạn làm ăn với ba cô? Có vẻ như ba cô hoàn toàn không biết gì về quá khứ của cô và Tả Thừa Nghiêu. Anh sẽ nói sao với ba cô về quan hệ giữa hai người họ đây? Chỉ là nửa người quen thôi sao?

Nhưng không để Cao Ca suy nghĩ quá lâu, Tả Thừa Nghiêu đã chủ động đi đến trước mặt cô, dịu dàng chìa tay ra với cô. “Cô Cao, đã lâu không gặp.”

Cao Ca gần như chưa bao giờ được thấy Tả Thừa Nghiêu ôn hòa nói chuyện với mình như vậy. Thời gian bấy năm đã làm nhạt nhòa ân oán tình thù rồi sao? Cao Ca cảm thấy hơi bối rối nhưng vẫn chìa tay ra bắt tay Tả Thừa Nghiêu theo phép lịch sự.

Nhưng vừa bắt tay, Cao Ca liền hiểu ngay mình đã quá ngây thơ. Tả Thừa Nghiêu làm sao có thể quên mọi chuyện ngày xưa chứ? Anh dùng sức siết chặt tay Cao Ca, Cao Ca muốn nhíu mày kêu đau nhưng lại không dám thể hiện ra. Thoạt nhìn ba cô chưa hề biết chuyện cô và Tả Thừa Nghiêu năm đó, Cao Ca không biết nếu ba cô biết chuyện đã xảy ra giữa họ thì sẽ như thế nào? Không chỉ vết thương nhức nhối lại bị xé toang ra mà lần này giữa họ còn có quan hệ hợp tác làm ăn, Cao Ca không thể dự đoán được điều này sẽ gây ra bao nhiêu tổn thất và bất lợi cho tập đoàn Cao Thị.

Có lẽ người đàn ông này đã đoán được là Cao Ca chỉ biết nhẫn nhịn nên tay anh càng siết chặt giống như là một gọng sắt khiến cô cảm thấy tay mình sắp bị bóp nát xương, đau đớn cực kỳ. Nhưng điều khó xử nhất là Cao Ca còn phải cố nở một nụ cười trên mặt, trả lời câu chào hỏi của đàn anh. Không biết vì lý do và mục đích gì nhưng nếu Tả Thừa Nghiêu đã không vạch trần quan hệ giữa họ trước mặt ba cô thì cô cũng sẽ cùng anh hoàn thành tốt vở kịch này.

“Chào anh, cho hỏi chúng ta từng gặp nhau chưa?”

Tả Thừa Nghiêu đưa lưng về phía mọi người nên không ai nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ có Cao Ca đứng đối diện là nhìn rất rõ. Sau khi nghe Cao Ca nói, nụ cười trên khóe môi anh càng thâm thúy hơn, giống như là phát hiện ra một con mồi thú vị. Nhưng sự mỉa mai và trào phúng trong mắt anh là không sao che giấu được, dù đã cách một lớp kính. Cao Ca cũng nhìn rõ mồn một ánh mắt khinh thường và mỉa mai của anh bởi vì năm xưa cô đã nhìn thấy nó quá nhiều lần, đã quá quen mắt. Cao Ca vừa nhìn thấy ánh mắt ấy thì biết ngay là dù có bao nhiêu năm trôi qua, trong mắt anh cô vẫn là đứa con gái đáng ghét năm ấy.

Nhưng lần này có sự bất đồng là Cao Ca gần như không quan tâm anh nhìn mình thế nào. Không sao cả, cô nhủ với bản thân rằng mình đã dùng bấy năm để học được cách không yêu anh nữa.

Một người chỉ dùng một ánh mắt là có thể dễ dàng làm tổn thương một người khác, đó là vì cô yêu anh. Một khi cô đã không còn yêu anh nữa thì anh sẽ không còn năng lực để làm tổn thương cô.

Đương nhiên Tả Thừa Nghiêu cũng không có ý định làm tay cô bị thương thật. Chẳng qua là anh nhân đó nhắc nhở Cao Ca rằng mình không quên mọi chuyện. Sau đó anh nhanh chóng buông tay Cao Ca ra, khiến người ngoài nhìn thấy đó chỉ là một cái bắt tay hết sức bình thường mà hoàn toàn không biết cơn sóng ngầm bên dưới.

“Xem ra cô Cao không hề nhớ đến tôi. Nhưng không sao, bây giờ làm quen cũng không muộn, Cô Cao, hân hạnh được gặp cô, sau này mong cô giúp đỡ cho.”

Giọng của anh trầm mà vang dội, như thuốc phiện làm say lòng người. Lời lẽ của anh lịch sự và cởi mở, thậm chí bên trong còn ẩn chứa chút thất vọng nho nhỏ không dễ phát hiện ra. Ai lại nỡ để ột người đàn ông như vậy thất vọng chứ. Nhưng Cao Ca lại cảm thấy ngày càng bất an, cô không biết Tả Thừa Nghiêu xuất hiện ở đây chỉ là trùng hợp, thật sự chỉ có quan hệ làm ăn với ba cô hay muốn làm gì khác? Cô cảm thấy mình giống như một con thú nhỏ sắp sa vào bẫy, bàng hoàng bất an, không biết phải làm sao.

Đang chần chừ không biết nên tiếp tục cuộc đối thoại này như thế nào thì lúc này, Khưu An Khiết lại giải vây giúp cô. “Được rồi được rồi, nếu đã đến đông đủ thì mau ăn cơm thôi. Má Đình, bà mang chai rượu

của chủ tịch Tả cất đi, bảo nhà bếp bắt đầu dọn món lên được rồi. Nào nào chủ tịch Tả, Tiểu Ca, hai người cũng ngồi xuống đi.”

Tả Thừa Nghiêu vừa khê gậy đầu vừa giơ một tay ra làm tư thế mời, tay còn lại đặt hồ lên eo Cao Ca, cách vài milimet, tỏ vẻ chu đáo giống như một chàng trai ga lăng chăm sóc một cô gái, ân cần niềm nở.

Cao Ca hoảng hốt theo Tả Thừa Nghiêu vào bàn ăn, hoàn toàn không biết trong bụng anh đang có tính toán gì.

Nhưng ông Cao lại có vẻ rất vui mừng nói. “Chú em lại khách sáo rồi, còn gọi cô Cao gì nữa, cứ gọi nó là Tiểu Ca giống như chúng tôi đi. Dù sao Tiểu Ca vừa về nước cũng không có bạn bè gì, hai người đều là thanh niên trai trẻ, làm phiên cậu dẫn Tiểu Ca đi chơi một chút.”

Cao Ca cảm thấy đầu mình ong lên. Vậy mà Tả Thừa Nghiêu còn nhân lúc mọi người không chú ý, làm như vô tình chạm vào eo cô rất nhẹ nhàng. Sự ám muội đó giống như là vụng trộm. Liên tục bị tác động khiến cả người Cao Ca cứng đờ như là bị hóa thạch.

5. Chương 5

Sau đó diễn ra một bữa cơm nhạt nhẽo, chẳng có mùi vị.

Trong bữa ăn, Khưu An Khiết và Cao Lạc Thi thi nhau lấy lòng ông Cao, kể ngoài sáng, người trong tối hạ thấp Cao Ca. Chẳng hạn như Cao Lạc Thi giả vờ nhiệt tình gấp thức ăn cho Cao Ca thì Khưu An Khiết lại ra mặt ngăn cản, nói gì mà “trước giờ chị gái con không thích ăn món này chứ không phải không kén ăn như con đâu. Chị con là người từng nếm qua bao nhiêu cao lương mỹ vị, còn xem món này, món này, cả món này nữa mới là những thứ chuẩn bị riêng cho chị con. Tiểu Ca, con yên tâm, loại cá này được mua từ một thành phố cách đây mấy trăm kilomet, chở về nhà nuôi chờ con về mới làm. Dì biết trước nay con chỉ ăn loại cá sinh trưởng tự nhiên trong hồ Tây Hiệp, cá này dì phải nhờ một người bạn ở đó mua với giá khá cao, chắc chắn không phải là cá nuôi. À, đúng rồi, con xem đầu óc của dì này, con cá này được tuyển chọn kỹ, không phải là cá chữa, dì biết con không thích ăn trứng cá nên cứ yên tâm ăn đi.”

Những lời này ngoài mặt giả vờ quan tâm nhưng thật ra là âm thầm chê trách, khiến cho ông Cao cũng không khỏi nhú mày. “Con cái trong nhà, ăn bữa cơm thôi làm gì phải phiền phức như vậy.”

Kể tung người hứng hết sức trôi chảy khiến Cao Ca không có cơ hội để chen vào phân bua. Trước kia đúng là cô hơi kén chọn nhưng thật ra cũng không xoi mói đến mức ấy, chẳng qua Khưu An Khiết cố tình lôi hình tượng tiểu thư kiều căng của cô trước kia ra để đóng đinh vào, khiến cô không thoát được hình tượng ấy.

Nếu lúc này Cao Ca ra sức biện bạch lại vài câu thật ra tôi cũng không thích ăn loại cá này thì e là cũng sẽ bị hai mẹ con bà ta ra sức xuyên tạc thành “sao con lại không biết tốt xấu như thế, người ta cực khổ, phí công sức chuẩn bị cho con, thế mà con còn kén cá chọn canh”.

Vì thế Cao Ca chỉ có thể nói tiếng cảm ơn rồi tiếp tục vui đầu ăn cơm.

Nhưng dùng lời lẽ đâm chọc còn chưa đủ, thậm chí ngay cả đứa con trai mới bảy tám tuổi của ông Cao và Khưu An Khiết là Cao Lạc Văn cũng ra góp vui. Thằng nhóc ra vẻ hiểu chuyện, muốn giúp chị bởi cơm. Nhưng trong lúc đưa cơm cho Cao Ca lại cố tình làm chén cơm rơi xuống đất vỡ tan tành. Thế là lần này không thể êm chuyện được nữa. Thằng nhóc khóc lóc kêu gào nói chị hai ghét nó, không bưng chén cơm nó đưa mà cố tình làm vỡ. Ông Cao vốn rất cưng chiều đứa con lớn tuổi mới sinh được này, huống chi ai lại nghĩ một đứa bé lại biết nói dối. Vì vậy, tất cả đều nhằm vào Cao Ca.

Đương nhiên đứa em Cao Lạc Thi “nhân hậu trong sáng” cũng không thể vắng mặt. Cô ta ôm chầm lấy Cao Lạc Văn, dùng đôi mắt rưng rưng đầm lệ, thút thít lên án cô chị Cao Ca độc ác. “Chị hai, chị ghét em, ghét mẹ bọn em đều biết, chị muốn hiếp đáp bọn em thế nào cũng được. Mẹ con em đã cố hết sức đi lấy lòng chị. Để làm được món chị thích, mẹ phải bận bịu suốt hơn một tháng trời. Nhưng Tiểu Văn mới có bảy tuổi, chị không biết những mảnh vỡ của cái chén bị bể sắc đến thế nào sao, lỡ như làm bị thương nó thì làm thế nào?”

Còn Khuru An Khiết thì lại tiếp tục ở một bên đóng vai một bà chủ cố gắng nhẫn nhịn vì cả gia đình. Mắt bà ta đỏ hoe, mặt thì làm như đang đau lòng cực độ nhưng lại không quên giả vờ áy náy nói với Tả Thừa Nghiêu và trợ lý Từ. “Thật ngại quá, để cho hai vị chê cười rồi. Cũng tại Tiểu Văn nhà tôi còn nhỏ quá, không hiểu chuyện nên khiến chị hai nó tức giận. Hai vị đừng để trong lòng nhé, lát nữa tôi dùng trà thay rượu mời hai vị một chén tỏ lòng xin lỗi. Má Đình, mau thu dọn đi, kêu bảo mẫu dẫn Tiểu Văn xuống dưới ăn cơm, đừng quấy rầy khách.”

Lần này ông Cao thậm chí chẳng buồn mắng Cao Ca mà chỉ nhìn cô một cái với vẻ mặt tràn đầy thất vọng.

Cao Ca không cách nào phân bua được nữa. Cô không ngờ Khuru An Khiết lợi hại đến như vậy, ngay cả con nít mà cũng dạy nó làm thế chỉ vì muốn hạ thấp địa vị của cô trong lòng ông Cao.

Thật ra cô rất muốn nói với mẹ con Khuru An Khiết rằng các người không cần tốn nhiều tâm sức như vậy để đối phó tôi. Trải qua chuyện năm đó, lẽ nào tôi vẫn còn trọng lượng trong lòng ba sao? Ông ấy chịu nhận đứa con này đã không tệ rồi. Lẽ nào còn mong tài sản của ba để lại cho cô sao? Chắc chắn toàn bộ đều sẽ để lại cho đứa con trai duy nhất là Cao Lạc Văn, không phải sao?

Cao Ca không muốn đối mặt với ánh mắt của ba, cô nhẹ nhàng quay đầu sang một bên, không ngờ vừa vặn chạm phải ánh mắt của Tả Thừa Nghiêu, ánh mắt mà cô đã thấy vô số lần, có mỉa mai, có khinh miệt... Tuy chỉ chạm mắt trong một giây ngắn ngủi, không có bất cứ ai nhìn thấy nhưng cô vẫn không nén được chua xót, cho dù cô đã cố gắng bảo mình không để ý đến, cho dù cô đã tự nhủ với mình rằng cô đã không còn yêu anh nhưng cô vẫn không muốn bị anh nhìn thấy cảnh mình bị một đứa con nít bắt nạt.

Lúc này, chỉ có Cố Tư Nguyên là lên tiếng giúp đỡ Cao Ca. “Chú Cao, có lẽ Tiểu Cao cũng không cố ý đâu.”

Có điều tuy sau nhiều năm phấn đấu ở tập đoàn Cao Thị, Cố Tư Nguyên đã trở thành một nhân viên nòng cốt nhưng dù sao vẫn là người ngoài, hơn nữa còn là bà con của mẹ Cao Ca cho nên không thể có địa vị ở nhà họ Cao, tiếng nói cũng không có trọng lượng mấy.

Cao Ca nhìn Cố Tư Nguyên với vẻ cảm kích rồi nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo anh đừng nói chuyện giúp cô nữa. Cô đắc tội với Khuru An Khiết thế nào cũng không sao, dù sao thì địa vị của cô ở nhà họ Cao đã không thể thấp hơn được nữa, dù sao thì danh dự của cô sớm đã không thể nào tệ hơn nữa nhưng Cố Tư Nguyên đang ăn cơm của nhà họ Cao, làm việc cho tập đoàn Cao Thị, nếu đối nghịch với Khuru An Khiết có thể thì thâm to nhỏ bên tai cha cô, với anh mà nói chỉ có trăm hại mà không có lợi. Cao Ca không muốn liên lụy đến anh.

Đối với Cao Ca mà nói, bữa cơm đầu tiên sau khi cô về nước, ăn mà chẳng khác nào phải chịu đựng.

Có điều có lẽ tất cả những người trên bàn ăn cũng chẳng có ai được thoải mái: Cha cô nhú mày thất vọng, hai mẹ con khuru an khiết bày mưu tính kế, Cao Lạc Văn khóc lóc hoàn thành xuất sắc vai diễn, Cố Tư Nguyên đang lo lắng cho Cao Ca.

Chỉ có Tả Thừa Nghiêu – khách quý của ba cô, người ngoài duy nhất – thì lại rất ung dung thông thả. Tuy không nói gì nhiều nhưng từ đầu tới cuối đều giữ một nụ cười mỉm, mặc kệ phong ba bão táp trên bàn ăn. Hơn nữa còn chu đáo quan tâm đến tâm trạng của mỗi người, ngay cả người làm bưng thức ăn lên cũng không quên nhìn vào mắt họ, chân thành và tôn trọng nói tiếng cảm ơn.

Có thể nói anh ta xã giao quá hoàn hảo.

Dù tính cách kiêu lời của anh ta có khiến cho bàn ăn hơi trầm lặng thì cũng đã có trợ lý Từ của anh ta bù đắp. Trợ lý Từ khéo léo trao đổi với ông Cao chuyện làm ăn, chuyện chính trị, thỉnh thoảng còn khen vợ con ông Cao trẻ trung xinh đẹp, thậm chí ngay cả lúc cậu nhóc Cao Lạc Văn khóc lóc thì cũng nghe theo ám chỉ của Tả Thừa Nghiêu mà dùng khăn ăn biểu diễn ảo thuật dỗ cậu nhóc nhín khóc.

Vì vậy khuyết điểm này cũng trở thành ưu điểm: vì kiêu lời nên người khác không thể nhìn thấu anh.

Quả là một vị khách bí ẩn khó đoán cùng một trợ lý am hiểu nhiều tài lẻ.

Nhưng anh ta lại không hề nhắc đến chuyện năm xưa.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu càng tỏ vẻ không sao thì Cao Ca lại càng lo lắng bất an.

Vừa về nước ngày đầu tiên, Tả Thừa Nghiêu đã xuất hiện trong nhà họ Cao, hơn nữa còn khá thân thiết với những người trong nhà, có quan hệ hợp tác hết sức chặt chẽ với Cao Thị. Hơn nữa từ sự nể trọng toát ra từ lời ăn tiếng nói của ông Cao cùng sự nhiệt tình nịnh nọt của Khuru An Khiết và Cao Lạc Thi, cô cũng cảm nhận được tầm quan trọng của Tả Thừa Nghiêu đối với nhà họ Cao, thậm chí là tập đoàn Cao Thị.

Rốt cuộc thì Tả Thừa Nghiêu có mục đích gì đây? Bấy năm qua anh đã trải qua những gì? Làm thế nào mà từ hai bàn tay trắng leo lên địa vị thành công như hôm nay?

Anh không hề nhắc đến Mạnh Dao, hơn nữa từ câu nói “người trẻ tuổi các cậu không nên chỉ biết lo làm ăn, phải lo đến chuyện gia đình nữa” của Khuru An Khiết thì xem ra đến nay anh vẫn độc thân.

Cuối cùng anh và Mạnh Dao không ở bên nhau sao? Là vì sai lầm mà cô gây nên năm đó ư?

Lòng Cao Ca thất lại. Sợ hãi, áy náy, hay chỉ là bị ai cam chịu số phận?

Cho nên, Tả Thừa Nghiêu, anh đang muốn trả thù Cao Ca sao?

6. Chương 6

Ăn cơm xong, Cao Ca chào tạm biệt ông Cao. Cô muốn về ở một mình trong căn hộ mà mẹ để lại cho cô.

Cô nói đã quen sống một mình, mà khu trung tâm thành phố cũng tiện cho công việc của cô.

Ông Cao vốn muốn để con gái ở bên mình, đã sai người chuẩn bị sẵn phòng cho cô trong biệt thự nhưng trải qua chuyện đêm nay, chỉ có mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà ông đã không muốn giữ cô ở lại nữa.

Có lẽ là do già rồi, rất ghét cảm giác người nhà cãi cọ ồn ào, trong nhà không được yên ổn, cũng không còn sức đâu mà đi trách móc dạy dỗ đứa con gái không thể làm người ta yên tâm này.

Cho nên việc Cao Ca xin được rời khỏi nhà, ở một mình cũng không bị ngăn cản gì, ông Cao chỉ mệt mỏi xua tay, ném cho cô một câu: “Tùy con!”, sau đó thì chấp hai tay ra sau lưng, cùng Tả Thừa Nghiêu và trợ lý Từ rời khỏi nhà ăn.

Cố Tư Nguyên muốn đưa Cao Ca vào thành phố thì lại bị ông Cao sai trợ lý Tôn gọi lại, nói là có chuyện công ty cần dặn dò.

Và đương nhiên ông Cao cũng không chu đáo đến mức sắp xếp tài xế đưa Cao Ca về nhà. Mấy chuyện vụn vặt này trước nay đều do Khuru An Khiết phụ trách.

Dĩ nhiên, chắc chắn Khuru An Khiết cũng sẽ bắt cần quên sai tài xế đưa Cao Ca về.

Vì thế, cũng như khi đến, lúc này Cao Ca cũng phải một mình kéo hành lý rời khỏi biệt thự nhà họ Cao.

Thật mỉa mai làm sao. Cô từng là nàng công chúa duy nhất được mọi người trong nhà họ Cao nâng niu trân trọng, còn bây giờ chỉ là một vị khách cô độc không được hoan nghênh.

Đây là khu dân cư cao cấp ở ngoại ô, trên lưng chừng núi, lại là ban đêm nên rất khó bắt xe. Cao Ca chỉ còn cách men theo con đường từ từ đi xuống núi, hy vọng đến dưới chân núi là có thể đón được taxi về lại thành phố.

Đã vào đầu thu, đêm vắng lạnh lạnh, Cao Ca kéo chặt chiếc áo gió, cảm thấy may mà vali của mình cũng không lớn chứ nếu là mấy vali to đùng như trước kia thì một mình cô không biết phải làm thế nào.

Nghĩ như thế, cô lại không nhịn được mà bật cười. Trước kia mỗi khi du lịch cô đâu cần phải quan tâm đến hành lý của mình, trước đây cũng chưa từng xuống núi một mình. Trên thực tế, cô chưa bao giờ đi bộ trên con đường này. Cảm giác ngồi trên xe ngắm phong cảnh xẹt qua hai bên cửa sổ và một mình lẻ loi bước đi trên con đường này rốt cuộc có gì khác nhau? Cao Ca tự an ủi mình, coi như đây là một trải nghiệm mới lạ, thế thôi!

Một cơn gió ùa qua, cũng có lẽ bị đuôi tóc quệt qua, Cao Ca bỗng nhiên cảm thấy sau gáy ngứa râm ran. Cô không nén được định đưa tay lên gãi vài cái nhưng vừa giơ tay lên thì đã thấy cổ tay mình đã bắt đầu xuất hiện những vết đỏ lấm tấm.

Tiêu rồi! Cao Ca thầm kêu không ổn. Cô bị dị ứng.

Từ nhỏ Cao Ca đã bị dị ứng với đậu phộng, nặng hay nhẹ là tùy vào cô đã ăn nó bao nhiêu.

Nhẹ thì nổi ít mẩn đỏ xong là thôi, nhưng nếu không cẩn thận ăn nhiều, bị nặng thì sẽ dẫn đến khó thở, hôn mê.

Cao Ca đành phải tạm dừng lại bên đường, bắt đầu suy xét đến tình cảnh của mình lúc này.

Đường xuống núi còn bao xa, Cao Ca nhớ đi xe thì chỉ khoảng năm ba phút nhưng đi bộ thì phải mất bao nhiêu, Cao Ca hoàn toàn không biết.

Lần này rốt cuộc bị dị ứng có nặng lắm không, có đến mức phải gọi xe cấp cứu không?

Rốt cuộc thì cô đã ăn bao nhiêu đậu phộng, ăn trong tình huống nào? Là thức ăn trên máy bay ư? Chắc không phải, đã ăn rất lâu rồi mà. Trong bữa tối ư? Thường thì người trong nhà đều biết cô hai không ăn được đậu phộng mà. Nhưng đó là bình thường, giờ người làm trong nhà gần như đã bị đổi hết, mà ba thì chắc không chú ý căn dặn mấy chuyện ăn uống nhỏ nhặt này, người làm không cẩn thận bỏ thêm ít đậu phộng cũng rất có khả năng.

Nhưng Cao Ca nghĩ kỹ lại thì mấy món trong bữa tối đâu món nào có đậu phộng. Thậm chí Cao Ca không nghĩ hay nếm thấy mùi đậu phộng trong bất kỳ món ăn nào.

Nếu kỹ lưỡng đến mức cô hoàn toàn không phát hiện ra, vậy lẽ nào là cố ý? Là độc chiêu của Khưu An Khiết? Không, bà ta không nhằm đến vậy. Chuyện này ngoại trừ việc khiến Cao Ca cảm thấy không thoải mái thì không hề có lợi cho bà ta.

Có lẽ là Cao Lạc Thi, đây giống trò đùa ác ý của con nít hơn.

Cao Ca nghĩ đến đây thì không thấy tức giận mà ngược lại còn yên tâm. Nếu cố tình trộn lẫn vào trong thức ăn, lại khiến cho cô không thể phát hiện ra bằng vị giác thì có lẽ lượng đậu phộng không nhiều lắm, suy ra dị ứng sẽ không quá nghiêm trọng, có lẽ chỉ nổi mẩn đỏ, ngứa ngáy chút đỉnh mà thôi, nói không chừng ngồi bên đường nghỉ một lát thì sẽ khỏi.

Nhưng tình hình lại không được lạc quan như cô nghĩ. Cảm giác ngứa trên người ngày càng dữ dội, khi đi đường chỉ cần quần áo cọ vào người là đã thấy khó chịu.

Cô không nhận được muốn đưa tay gãi, nhưng cô biết như thế sẽ chỉ khiến cảm giác ngứa càng dữ dội hơn, hơn nữa lở như gãi rách da thì càng không ổn.

Cao Ca khoanh hai tay ôm người mình, ngăn bản thân dùng tay gãi ngứa. Cô nghĩ mình phải nghĩ cách nhanh chóng gọi xe về lại thành phố, mua thuốc mỡ trị ngứa vì dị ứng.

Nhưng làm sao gọi được xe đây? Tra số điện thoại của công ty taxi để gọi xe? Hay là tải xuống phần mềm gọi xe gì gì đó? Nhưng tra cứu hay gọi điện đều phải có tiền trong tài khoản, cô vừa về nước nên chưa làm thẻ tín dụng nội địa, thậm chí ngay cả sim điện thoại còn chưa kịp mua, hơn nữa ở lưng chừng núi thế này, tốc độ internet chắc cũng không nhanh hơn tốc độ con rùa bao nhiêu.

Trong lúc Cao Ca còn đang suy nghĩ đổi sách thì một chiếc xe Tesla lặng lẽ dừng lại bên cạnh cô.

Cao Ca bất ngờ bị ánh đèn làm chói mắt, cô nghiêng đầu qua, tay phải yếu ớt nâng lên che trước mắt.

Sau đó, có thể là xe điều chỉnh độ sáng của đèn, hoặc là do mắt cô dần thích ứng với ánh sáng, cô nhìn thấy bóng một người bước xuống xe. Không, người ấy không giống như vừa bước xuống xe mà giống như chậm rãi bước ra từ một mảng tối đen kịt. Đầu tiên là một đôi giày da với kiểu dáng đơn giản, rồi đôi chân dài mạnh mẽ, sau đó là chiếc áo dệt kim hở cổ màu xám tro. Ánh mắt Cao Ca bị người đó thu hút, cuối cùng phải ngửa đầu lên nhìn gương mặt khiến cô mãi mãi không thể nào quên.

Tả Thừa Nghiêu.

Trong bóng tối, Cao Ca không nhìn rõ vẻ mặt anh, mà cô cũng không muốn suy nghĩ xem tại sao anh lại dừng xe bên cạnh mình.

Cô trốn ra nước ngoài bảy năm, né tránh Tả Thừa Nghiêu bảy năm, và cũng không ngại phải trốn tiếp. Tả Thừa Nghiêu là một giấc mộng cô mơ thấy thời niên thiếu. Mộng đẹp cũng được, ác mộng cũng thế, cuối cùng cũng phải biến mất giữa dòng chảy của thời gian.

Tại sao vừa ăn cơm xong cô đã vội vàng bỏ đi. Ngoài lý do không muốn ở chung một nhà với mẹ con Khuất An Khiết, lý do quan trọng nhất là cô muốn nhanh chóng cách xa Tả Thừa Nghiêu.

Chẳng phải trước kia Tả Thừa Nghiêu ghét cô lắm sao? Thậm chí có đôi khi cô còn nghĩ lung tung rằng cho dù nhìn thấy cô bị xe đụng bên đường thì có lẽ Tả Thừa Nghiêu cũng sẽ không thèm nhìn một cái mà vòng xe đi đường khác.

Nhưng hôm nay, ngày đầu tiên về nước sau bảy năm, tại sao anh lại hạ mình, dời gót ngọc xuống xe để xem cô?

Tả Thừa Nghiêu không hề cho Cao Ca nhiều thời gian để suy nghĩ về động cơ của mình. Anh liếc nhìn cô một chút, sau đó đôi mày khẽ cau lại, tiếp đó cúi người xuống, đưa tay nắm lấy cổ tay cô, nâng mặt cô lên, nhìn thật kỹ. Lúc đầu Cao Ca chưa kịp phản ứng lại, ngạc nhiên để mặc cho Tả Thừa Nghiêu nắm lấy cổ tay của mình. Nhưng rồi cô phát hiện tư thế này quá ám muội, không nên xuất hiện giữa mình và Tả Thừa Nghiêu cho nên lập tức quay đầu đi, tránh khỏi bàn tay anh.

Tả Thừa Nghiêu cũng thuận theo đó thả tay ra, có điều ngay sau đó lại kéo tay Cao Ca, muốn vén ống tay áo của cô lên để xem cánh tay cô.

Lúc ấy Cao Ca mới ý thức được rằng Tả Thừa Nghiêu không hề có ý gì thất lễ với cô, chẳng qua là phát hiện cô bị dị ứng nên đang kiểm tra xem mẩn đỏ nổi nhiều hay ít, tình hình nghiêm trọng thế nào.

Cô hơi ngại ngùng vì ý nghĩ tiểu nhân của mình nên ngượng ngập nói. “Tôi nghĩ có lẽ trong bữa cơm tôi không cẩn thận nên ăn phải đậu phộng nên bị dị ứng. Anh cũng biết bệnh cũ ấy mà, có lẽ lát nữa là khỏi thôi. Yên tâm đi, không có gì to tát đâu.”

Tả Thừa Nghiêu không thèm để ý đến lời của cô mà quay người kéo cửa xe ra, nói một câu thật ngắn gọn. “Lên xe, tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Không cần đâu, thật sự không sao cả mà. Tôi lớn bằng này, đã bị dị ứng vô số lần, không cần làm phiền anh đâu. Hơn nữa vừa nãy tôi đã gọi xe rồi, lát nữa taxi sẽ đến đây đón tôi.” Cao Ca từ chối theo phản xạ. Cô không muốn có liên quan gì đến Tả Thừa Nghiêu nữa.

Tả Thừa Nghiêu bất ngờ quay đầu lại, nhướn mày lên, nhìn Cao Ca từ trên xuống dưới, như đang nghiền ngẫm độ chân thật trong câu nói của Cao Ca.

Trên thực tế, có lẽ đây là lần đầu tiên cô từ chối anh từ khi hai người quen biết nhau. Đây coi như một sự tiến bộ của cô sao? Cũng tốt, có lẽ như thế sẽ thú vị hơn đôi chút.

Thời gian phẳng phất như dừng lại giữa hai người. Cao Ca hơi hoảng loạn và bất an nhìn Tả Thừa Nghiêu, không biết anh nhìn mình như thế là có ý gì.

Nhưng sau đó, Tả Thừa Nghiêu bất ngờ bế thốc cô lên, nhét cô vào trong xe, cũng không quên đưa một tay ra che đầu cho cô, để cô khỏi bị đụng đầu vào thành xe.

Cao Ca thất thanh kêu lên. “Oh my god, Tả Thừa Nghiêu, anh định làm gì thế?”

Cô ra sức giãy giụa, hai tay cố gắng mở cửa bên kia ra. Nhưng Tả Thừa Nghiêu chỉ cần dùng một ánh mắt là trợ lý Từ đằng trước đã nhanh chóng hiểu ý khóa cửa xe lại, dù Cao Ca có mở thế nào cũng không ra.

Cao Ca tức giận mắng chửi. “Tả Thừa Nghiêu, anh có biết mình đang giam giữ người trái phép không? Anh dựa vào đâu mà hạn chế tự do của tôi? Mẹ nó, anh cút ngay cho tôi! Đồ khốn...”

Tả Thừa Nghiêu lại ung dung mỉm cười. Ánh mắt châm chọc kia như đang nói: Nhìn xem, Cao Ca, đây mới là con người thật của cô, cả buổi tối giả vờ nhẫn nhịn làm thực nữ gì chứ?

Anh mặc cho Cao Ca mắng mỗ, chỉ cúi người xuống cài dây an toàn cho cô. Ghế sau của xe Tesla vốn đã nhỏ hẹp, hai người cách nhau gần như thế, lồng ngực rắn chắc của anh cọ vào bộ ngực mềm mại của cô, hơi thở nam tính mạnh mẽ của anh xộc vào khứu giác của cô, thậm chí Cao Ca còn cảm nhận được mùi anh

thỉnh thoảng vô tình thoáng lướt qua gò má cô. Cô cảm thấy ngọn lửa giận dữ đang bùng cháy trong mình đã bị sự tiếp xúc ấy dập tắt ngay tức khắc.

Hay nói khác hơn không phải là dập tắt mà là nhen lên một ngọn lửa khác, âm ỉ, dục hoặc và ám muội.

Cao Ca cảm thấy mình đột nhiên lú lờn lại, không thể mắng tiếp được nữa.

Thế mà lúc này Tả Thừa Nghiêu lại dùng cả thân mình để đề phòng người cô, thì thâm vào tai cô thật khê. “Cô Cao, không phải cô không biết tình hình dị ứng của mình chứ. không chỉ là nổi mẩn đỏ đầu mà sẽ nhanh chóng phát sốt, khó thở, nói không chừng còn hôn mê. Lát nữa cô ngắt bên đường thì làm sao bây giờ? Trước nay cô là đại tiểu thư kiêu căng hay làm bậy, không lo nghĩ chuyện gì khác nhưng tôi lại không phải kẻ máu lạnh thấy chết mà không cứu. Xin cô đừng gây thêm phiền toái cho người khác nữa mà hãy ngoan ngoãn theo tôi đi khám bệnh, lấy thuốc.”

Giọng nói thì ngọt ngào mềm mỏng như người yêu nhưng nội dung thì lại cực kỳ châm chích mỉa mai.

Nói xong, khi dây an toàn của Cao Ca được gài lại, Tả Thừa Nghiêu lập tức nhích xa khỏi người cô, ngồi ngay ngắn, không để ý đến cô nữa mà chỉ lo thắt dây an toàn ỳnh.

Lúc này trợ lý Từ cũng xách hành lý của Cao Ca bỏ vào cốp xe phía trước. Tả Thừa Nghiêu ra hiệu cho trợ lý Từ lái xe đi, giọng rất bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mà chút cảm giác ám muội không biết vô tình hay cố ý bị anh nhen lên của Cao Ca cũng bị đóng băng ngay tức khắc, cô lập tức im lặng, bình tĩnh lại, bởi vì câu nói của Tả Thừa Nghiêu làm cô nhớ đến bầu năm trước.

Khi đó cô cố tình làm ỳnh bị dị ứng vì muốn Tả Thừa Nghiêu ở bên cạnh chăm sóc mình. Để diễn tốt khổ nhục kế này, cô đã nói quá lên tính nghiêm trọng của bệnh dị ứng này, còn chỉ trích Tả Thừa Nghiêu là kẻ máu lạnh thấy chết mà không cứu. Mỗi một câu trước đây Tả Thừa Nghiêu đều ghi nhớ và hôm nay trả lại cho cô không sót chữ nào.

Cao Ca há miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng cảm thấy hình tượng mình trong mắt anh đã sớm tồi tệ, nói nhiều cũng vô ích.

Tối hôm nay có quá nhiều cảm xúc đan xen nhau. Cô cảm thấy mình như bị Cao Ca của bảy năm trước hãm hại, dù nói gì, làm gì cũng là sai cả.

Trong một khoảnh khắc nào đó, cô nghĩ nếu là Cao Ca kiêu căng tự mãn của bảy năm trước thì sẽ làm thế nào? Có lẽ không chờ ăn cơm xong cô đã cãi một trận thật lớn với mẹ con Khuê An Khiết, sau đó sẽ cãi một trận với ba rồi bị đánh ột bạt tai, đuổi ra khỏi nhà. Nói không chừng ba còn bị tức đến phát bệnh, giống như mẹ cô bảy năm trước.

Cô đã sai một lần rồi, tuy cuộc sống như thế rất thoải mái nhưng không thể có lần thứ hai. Nhịn đi, ít nhất bây giờ cô có công việc của mình, một công việc mà cô yêu thích. Thế giới này rất rộng lớn, cuối cùng sẽ có một nơi để cô trốn tránh.

Về phần Tả Thừa Nghiêu, bảy năm trước cô ước gì có thể nhào tới nuốt chửng anh, thậm chí mê muội ước mơ được anh ôm như vậy, vì nó mà làm không biết bao nhiêu là chuyện cuồng dại. Kết quả thì sao? Bị sỉ nhục, bị đuổi đi. Bây giờ cô không quan tâm anh có mục đích gì, trả thù cũng được, chán không có gì làm nên trên đũa cô cũng được, cô chỉ muốn trốn tránh anh.

Người cô thích, tình cảm mà cô kỳ vọng đều là những thứ không thể cưỡng cầu. Đạo lý này cô phải mất bảy năm để thấu hiểu.

Nếu đã vô vọng thì hà tất phải gặp lại nữa.

Cứ thế đi. Cô nhẹ nhàng lên tiếng. “Anh Tả, không cần đến bệnh viện đâu, tìm một nhà thuốc nào đó là được. Tôi biết là phải mua loại thuốc trị dị ứng nào. Làm phiền anh vậy.”

7. Chương 7

Sau đó Tả Thừa Nghiêu không hề để ý đến Cao Ca, hai người im lặng suốt dọc đường.

Thành thật mà nói, với Cao Ca, ngồi chung xe suốt chặng đường cùng Tả Thừa Nghiêu không mấy dễ chịu. Tả Thừa Nghiêu không nói gì, nhưng không khí bên trong xe tràn ngập áp lực do anh mang lại, giống như một sợi dây vô hình buộc chặt Cao Ca. Hơn nữa cô đang bị dị ứng, trên người ngứa ngáy khó chịu khiến cô đứng ngồi không yên.

Cuối cùng cũng mua được thuốc, Tả Thừa Nghiêu đưa Cao Ca về căn hộ trong thành phố.

Căn nhà này là quà tặng tốt nghiệp mà mẹ đã mua cho Cao Ca vào tám chín năm trước, sau khi Cao Ca thi đại học xong. Tuy chỉ có một phòng khách, một phòng ngủ nhưng rộng 90 mét vuông, rất khang trang, là căn hộ tốt.

Lúc đó, khi đưa chìa khóa cho Cao Ca, mẹ cô từng nói: “Là con gái, bất luận như thế nào cũng phải có chỗ ở cho riêng mình. Lớn hay nhỏ, xa hoa hay đơn sơ cũng không quan trọng, quan trọng là có nơi ở hoàn toàn thuộc về mình. Mặc kệ bên ngoài có phong ba bão táp, hay chịu đả kích, uất ức gì đều có thể quay về nơi này, an tâm chữa lành vết thương. Ở nơi này thật tốt, cô có thể khóc thật to, tắm nước nóng, ngủ một giấc. Ngày hôm sau lại ăn mặc thật xinh đẹp ra ngoài chiến đấu tiếp.”

Đáng tiếc trước đây Cao Ca hoàn toàn không hàm ý của những lời này, cô chỉ ôm mẹ nhõng nhẽo, chẳng hề để ý nói: “Mẹ đừng nói kinh khủng vậy, có mẹ ở đây con sao có thể chịu uất ức? Con là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Cao Thị, có kẻ nào không có mắt dám trêu con ư?”

Đúng là tuổi trẻ chẳng biết đến sầu lo.

Quả thật năm đó Cao Ca hầu như không hề đến ở căn nhà này, ấn tượng sâu sắc nhất là ở cùng Tả Thừa Nghiêu, là lần đầu tiên của cô...

Cao Ca nghĩ đến đây, vội vã lắc đầu, không dám nghĩ thêm nữa.

Bất luận thế nào, bây giờ cô phải cảm ơn mẹ. Dù mẹ cô đã qua đời, những thứ bà để lại đều có lợi cho Cao Ca.

May là có căn hộ này nên Cao Ca không cần ở lại căn nhà kia. Cho tới bây giờ cô mới hiểu hết những lời mẹ cô nói trước kia.

Xe của Tả Thừa Nghiêu dừng lại ở bãi đậu xe dưới tầng hầm của khu nhà, Cao Ca nghĩ rằng cứ như vậy tạm biệt, kết thúc mọi mệt mỏi của đêm nay. Nhưng Tả Thừa Nghiêu không cho Cao Ca cơ hội nói những lời khách sáo, kéo hành lý của Cao Ca đi về hướng thang máy, trợ lý Từ ngồi ở ghế tài xế, im lặng như không nhìn thấy, không nghe thấy gì.

Cao Ca vội vội vàng vàng chạy xuống xe, cầm đầu đuổi theo Tả Thừa Nghiêu.

Mãi cho đến cửa, cô vẫn không hiểu, vì sao trước đây Tả Thừa Nghiêu tránh né cô như rắn rết sâu bọ, bảy năm sau lại có sự thay đổi lớn như vậy. Mà rõ ràng, bảy năm trước cô cầu còn không được nhưng hiện tại chỉ muốn tránh xa.

Đến trước cửa nhà rồi, Cao Ca không vội lấy chìa khóa mở cửa, cô đứng ở cửa đối diện Tả Thừa Nghiêu nói: “Anh Tả, cảm ơn anh đêm nay đã giúp đỡ tôi. Bây giờ không còn sớm, tôi không thể mời anh ở lại uống trà, thứ lỗi cho.”

Cao Ca rất sợ Tả Thừa Nghiêu còn muốn làm gì nữa. Nếu như là Tả Thừa Nghiêu trước đây, Cao Ca dự đoán sẽ là: “Biến đi, cắt ngay, cô rất đáng ghét, tôi không gặp lại cô nữa”. Nhưng đối với Tả Thừa Nghiêu hiện tại, Cao Ca hoàn toàn không đoán được tiếp theo anh muốn làm gì. Hôm nay anh ấy không giống với bình thường.

Tả Thừa Nghiêu cũng không nói nhiều, nhanh chóng đưa hành lý cho Cao Ca. Cao Ca nhận hành lý, thở phào một cái. Luôn miệng nói “Cảm ơn, tạm biệt”.

Cô không thể chờ đợi được muốn mở cửa đi vào nghỉ ngơi cho thoải mái một chút. Từ khi xuống máy bay, đây thần kinh bắt đầu căng thẳng. Cô không ngờ mới về nước một đêm mà nội chuyện liên tục kéo đến nhiều như vậy, một đám diễn viên chính có, phụ có, xuất hiện, không nên xuất hiện đều hóa trang lên sân khấu. Đến nỗi Cao Ca nghĩ rằng mọi chuyện trong một đêm ngắn ngủi này còn nhiều hơn so với một năm cô sống ở nước ngoài. Thậm chí cô hận không thể ngay lập tức lên máy bay rời khỏi nơi này, tiếp tục trốn tránh như bảy năm trước, cuộc sống bình thường vô vị nhưng yên ổn.

Nhưng ý nghĩ này chưa kịp hoàn thành, vai cô bị Tả Thừa Nghiêu vỗ một cái

Cao Ca có chút hồi hộp quay đầu lại. “Có chuyện gì vậy?”

“Thuốc dị ứng của cô đây.” Tả Thừa Nghiêu đưa cho Cao Ca.

Thuốc bôi là một ống nhỏ, cỡ bằng một thỏi son môi, Tả Thừa Nghiêu đưa tới, Cao Ca nhận lấy, trong lúc hành động, Cao Ca không cẩn thận đụng phải tay của Tả Thừa Nghiêu. Trong cuộc sống, chuyện đụng chạm là rất bình thường, đối lại là một người khác, bất luận là người khác phái có lẽ cũng không có bất kỳ chuyện gì đáng kể. Nhưng người đàn ông này lại là Tả Thừa Nghiêu, là người đàn ông duy nhất của Cao Ca. Bọn họ đứng ở cánh cửa này, phía sau là căn phòng nơi họ quan hệ thân mật lần đầu tiên. Cao Ca trong nháy mắt có thể cảm nhận được hơi ấm của tay anh, tim đập nhanh. Cô phản xạ giật tay lại về phía sau, động tác rất nhỏ, nhưng Tả Thừa Nghiêu đã nhận ra.

Tả Thừa Nghiêu không buông thuốc bôi ra, ngược lại dùng tay kia kéo tay Cao Ca đang cố gắng giật về phía sau. Anh cầm tay của cô nhẹ nhàng mở ngón tay cô ra, sau đó bỏ thuốc bôi vào bàn tay cô. Ngón tay chạm nhau nhẹ nhàng vuốt ve, động tác đơn giản nhưng chứa đầy tình cảm triền miên.

Cao Ca cảm giác mặt mình đỏ lên một chút. Trong lòng cô chán nản. Chẳng qua chỉ là một cử chỉ mờ ám, Tả Thừa Nghiêu còn chuyện gì chưa từng làm chứ, thế mà cô đã không chịu được sao? Bởi vì người này là Tả Thừa Nghiêu ? Hay bởi vì cô cảm dục bảy năm, trống vắng bảy năm?

Tả Thừa Nghiêu lại chẳng để tâm đến, chỉ nói: “Có cần tôi bôi thuốc giúp cô không?”

Đương nhiên Cao Ca nghe ra được sự ám muội trong giọng nói của anh. Bôi thuốc thì phải cởi áo, dùng tay của anh xoa khắp người cô như lưng, cánh tay, cổ... Chỉ nghĩ tới cảnh ấy thôi là đã làm người ta đỏ mặt.

Đương nhiên, Cao Ca một lòng muốn quyến rũ Tả Thừa Nghiêu năm ấy cũng hiểu rõ điều này nên mới cố ý để mình bị dị ứng, dùng khổ nhục kế muốn dụ dỗ Tả Thừa Nghiêu.

Nhưng bây giờ, Cao Ca sợ Tả Thừa Nghiêu hiểu lầm nên vội vàng nói: “không cần đâu anh Tả, tự tôi có thể làm được, không dám làm phiền anh. Không còn sớm nữa rồi, anh nên về nhà nghỉ ngơi đi.”

Tả Thừa Nghiêu không nói gì thêm nữa, chỉ mỉm cười một cái rồi quay người đi.

Cao Ca không đoán được hàm ý trong nụ cười của Tả Thừa Nghiêu, cũng không có hơi sức đâu mà nghiền ngẫm nó. Cô mệt mỏi mở cửa phòng ra.

Tuy căn nhà này không có ai ở trong bảy năm trời nhưng Cao Ca đã thuê công ty vệ sinh đến quét dọn theo định kỳ, trước khi về nước cũng gọi người thay ra giường, chăn gối cho nên cả căn nhà vẫn sạch sẽ ngăn nắp như bảy năm trước.

Nhưng không ngờ bà cô quét dọn cảm thấy trải thảm thì lúc làm vệ sinh quá mất thời gian và công sức, nhà lại không ai ở nên bà cuộn thảm lại thành một đồng chất ở gần cửa ra vào. Cao Ca vốn đã rất mệt mỏi, lại muốn mau chóng vào nhà thoát khỏi Tả Thừa Nghiêu nên hoàn toàn không chú ý đến đồng thảm, không ngờ lại bị đồng thảm làm vấp ngã xuống.

Cô chật vật kêu lên một tiếng. Đêm nay thật xui xẻo, ngay cả cái thảm cũng muốn chuốc oán với cô. Cô cảm thấy mình đang đứng ở lằn ranh của giới hạn cuối cùng, mà cú vấp ngã lúc này chính là cái áo đê chết con la.

Vứt mẹ Khuru An Khiết, Cao Lạc Thi, vứt mẹ Tả Thừa Nghiêu đi. Sao cô còn muốn trở về làm gì chứ? Cứ yên ổn trốn tránh ở thị trấn đầy phong độ và tuyết trắng ấy như bảy năm nay không được sao? Trốn ở cái nơi không có người, quanh năm suốt tháng thấy hươu sao còn nhiều hơn thấy người không được sao?

Cao Ca cảm giác mình đã không còn sức để ngồi dậy, rất muốn cứ nằm vật ra đó ngủ không tỉnh lại nữa.

Nhưng cô nhớ lại vào một đêm lạnh căm căm ở nước ngoài vào bảy năm trước, cô cũng bị té xuống đất như vậy, rất lâu mà không thể thức dậy, sau đó cô đã mất đi... Cao Ca không muốn nghĩ tiếp nữa, cô hít sâu một hơi, tự nhủ với mình. “Thôi đi, đã trốn tránh bảy năm, lần này về nước chẳng phải là đã chuẩn bị tâm lý trước là sẽ gặp phải những người này, những chuyện này rồi sao? Cao Ca, mày đã trưởng thành, xin hãy dũng cảm đối mặt với hiện thực.”

Cô gắng sức chống người dậy, sau đó ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Tả Thừa Nghiêu lần nữa. Trong lúc anh đang chờ trước cửa thang máy thì nghe âm thanh phát ra từ sau cánh cửa nhà Cao Ca nên quay lại xem thử.

Cao Ca ngồi dưới đất, Tả Thừa Nghiêu đứng phía trên lẳng lặng nhìn xuống cô.

Cảnh tượng này một đêm đã xảy ra hai lần, Cao Ca cảm thấy trùng hợp đến tức cười. Cô luôn bộc lộ những gì xấu nhất trước mặt anh, còn anh thì luôn thờ ơ đứng quan sát với một nụ cười lạnh lẽo. Thậm chí Cao Ca còn nghĩ nói không chừng anh đã nhìn thấy tình cảnh trong vườn hoa sau nhà. Trong mắt anh, có phải cô vẫn là đứa kiêu căng vênh váo, không coi ai ra, tùy hứng làm bậy không? Mắng mỗ mẹ kế, ức hiếp em gái, khiến tài xế chờ công cốc, khiến Cố Tư Nguyên lo lắng.

Còn bây giờ, cô lại té ngã ở trong nhà mình, kể cả bị dị ứng, trong mắt anh phải chăng đều là màn kịch vụng về mà Cao Ca tự biên tự diễn để thu hút sự chú ý của anh?

Tả Thừa Nghiêu đưa tay ra kéo Cao Ca đứng lên. Cao Ca do dự một chút, cuối cùng không hất tay của anh ra mà mượn lực của anh để đứng lên.

Còn chưa đứng vững thì Tả Thừa Nghiêu lại thuận kế giật tay lại, Cao Ca nhào mạnh vào lồng ngực anh.

“Bao năm trôi qua, thủ đoạn dụ dỗ của cô sao không tiến bộ chút nào thế?” Tả Thừa Nghiêu từ tốn nói, giống như là nhìn những bộ phim mười năm như một, không có gì mới mẻ.

Quả nhiên là khiến anh hiểu lầm. Cao Ca vội đẩy Tả Thừa Nghiêu ra, giữ một khoảng cách thích hợp giữa hai người. “Anh Tả, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi. Bảy năm trước đúng là tôi có làm những chuyện đeo bám quấy rầy anh, tôi rất xin lỗi về chuyện ấy. Nhưng hôm nay tôi thật sự không cẩn thận nên bị dị ứng, tôi không biết là tác phẩm của mẹ con họ Khuê hay người làm vô ý bỏ đậu phộng vào, nhưng tóm lại là tôi không cố ý. Xin anh hãy tin tôi, hôm nay, lúc này, tôi đối với anh Tả đây đã không còn bất cứ tư tưởng nào, tất cả chỉ là trùng hợp.”

“Tôi nghĩ tôi đã nói sai rồi. Cô vẫn có tiến bộ, biết thế nào là ỡm ờ từ chối, giả vờ giả vịt. Diễn chung với bao nhiêu người đàn ông rồi? Tụi nước ngoài cũng thích bộ dạng này sao? Cũng phải, mỹ nhân phương Đông then thừng e lệ càng thú vị hơn mấy con nhố lẳng lơ phóng khoáng.”

Nói xong Tả Thừa Nghiêu bước tới trước vài bước, tới gần Cao Ca. Cao Ca muốn lùi ra sau nhưng bị Tả Thừa Nghiêu vòng tay ôm chầm lấy hông, cánh tay siết chặt khiến giữa hai người họ không còn khoảng trống nào. Còn tay kia của anh thì giữ gáy Cao Ca lại, khiến cô không nhúc nhích được. Đầu của Tả Thừa Nghiêu nghiêng tới trước khiến Cao Ca cảm thấy dường như anh đang muốn hôn cô.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu lại không hề tiếp tục, môi của anh dừng lại khi vừa sắp chạm vào môi Cao Ca, mỗi khi nói một câu một chữ thì môi anh lại cọ vào môi cô, kích thích như là có người dùng lông chim lướt qua tim cô. Cô không biết mình đang mong anh hôn cô thật mạnh hay là nhanh chóng thả cô ra.

“Cô biết không, suýt nữa là cô đã thành công.” Tả Thừa Nghiêu thì thầm bên môi Cao Ca.

Cao Ca muốn giãy ra nhưng bị Tả Thừa Nghiêu nói vậy, nhìn vậy, cộng thêm đã nhẫn nhịn suốt cả đêm nay, cô cảm thấy mình như một ngọn núi lửa sắp bùng nổ.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu lại thả cô ra trước, thậm chí còn đẩy cô ra xa vài bước.

Cao Ca còn muốn giãi thích vài câu nhưng lại thấy Tả Thừa Nghiêu ung dung lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay, sau đó cẩn thận lau tay mình, giống như vừa chạm vào Cao Ca khiến anh bẩn biết bao.

Động tác này đã khiến Cao Ca kích động. Cô không cố kiềm nén bản chất kiêu căng trong người mình nữa, những lời giải thích thoát ra khỏi miệng bỗng thành lời móc mủ. “Anh Tả nói không sai, mấy năm nay đúng là tôi có không ít đàn ông, lúc này mới phát hiện năm xưa mình ấu trĩ biết bao. Khi đó còn nhỏ, không hiểu chuyện, gặp được một người đàn ông có ngoại hình dễ xem chút thôi là đã điên đảo tâm hồn. Nhưng sau khi đã thử qua bọn da trắng, da đen, tôi mới biết trước kia mình chưa hiểu đời biết bao. Cái khác không nói, chỉ kích cỡ dài ngắn to nhỏ thôi đã khác xa rồi. Phải thừa nhận là đàn ông da vàng thua kém rất nhiều.”

Cô ngỡ rằng Tả Thừa Nghiêu sẽ bị chọc tức. Không có người đàn ông nào nhịn được khi bị phụ nữ chê cười năng lực của mình. Nhưng Tả Thừa Nghiêu lại không hề có biểu cảm gì, môi chỉ khẽ nhếch lên, giống như là nhìn một con khỉ đang làm trò hề trước mặt mình.

Anh nói với giọng ghét bỏ. “Nghe này Cao Ca, sự khiêu khích của cô không hề có tác dụng gì với tôi, tôi không có hứng thú diễn vở “Tổng tài bá đạo và cô gái ngốc chuyên té ngã” với cô. Nếu cô muốn chơi SM, nếu cô muốn quyến rũ tôi thì không cần giả vờ ngu xuẩn ấy đâu, cứ cởi sạch rồi đến lấy lòng tôi thì còn nhanh hơn. Không biết mấy đứa bạn tình nước ngoài của cô có nói với cô rằng tuy ngực của cô không lớn nhưng lại rất tròn và mềm mại, sờ vào rất thích. Cả da dẻ của cô nữa, trắng trẻo mịn màng, thích hợp nhất là nằm trên cái giường màu đỏ tươi...”

“Đủ rồi! Tả Thừa Nghiêu, đủ rồi, anh câm miệng đi!”

“Thế mà đã đủ rồi à? Không, còn chưa đủ đâu. Cao Ca, nếu cô đã dám dây vào tôi, đã dám quay lại thì sao không chuẩn bị tâm lý chứ? Những gì cô nợ tôi, nợ Mạnh Dao, một ngày kia phải trả lại từng món một.”

Vừa nhắc tới Mạnh Dao, Cao Ca lập tức cảm thấy sức lực trong người mình bị hút ra hết, dù cô có nhanh nhẹn nhanh miệng tới đâu thì cũng không nói được tiếng nào.

Tả Thừa Nghiêu lạnh lùng nhìn Cao Ca, cuối cùng để lại một câu đầy ẩn ý. “Cô nghỉ ngơi đi, chúng ta vẫn còn rất nhiều trò để chơi.”

Nói xong thì lập tức bỏ đi, không thèm quay đầu lại.

Lúc đi, anh còn không quên đóng cửa lại giúp Cao Ca, giống như chưa từng xảy ra điều gì, giống như anh chỉ là một chàng trai ga lăng vừa đưa bạn gái về nhà.

8. Chương 8

Ngày hôm sau, Cao Ca thức dậy rất sớm.

Có lẽ vì lệch múi giờ, có lẽ qua một đêm xảy ra quá nhiều chuyện, hay bởi vì lời nói của Tả Thừa Nghiêu, tuy rằng rất mệt mỏi nhưng Cao Ca cả đêm ngủ không ngon giấc. Cô cứ ngật ngờ giữa mộng mị và thanh tỉnh, khó khăn lắm mới đợi được lúc hừng sáng, cô không ngủ được nữa.

Cô quyết định thức dậy.

Còn hai ngày nữa cô sẽ chính thức bắt đầu làm việc, cả ngày không có việc gì để làm, sáng sớm Cao Ca chuẩn bị đi thăm mộ mẹ.

Mẹ cô được an táng tại nghĩa trang ở ngoại ô thành phố. Ông Cao năm đó đã tìm một nơi rộng lớn, mộ bà Cao một mình tọa lạc trên đỉnh núi một vùng đất trù phú, núi soi mặt nước, mộ nằm bên cạnh mấy cây cổ thụ, dưới tán cây hoa lá um tùm, khung cảnh vô cùng thanh tịnh và đẹp đẽ.

Chỉ có điều bảy năm qua không có ai lui tới thăm viếng, quang đăng cũng tốt, âm u cũng được, tất cả đều là lạnh lẽo, im ắng.

Cao Ca đi ra ngoài rất sớm, nhiều cửa hàng còn chưa mở cửa. Cô đi ngang qua một cửa hàng bán hoa, vì phải chuẩn bị cho đám cưới nên mới sáng sớm bắt đầu đã trang trí xe hoa. Cao Ca mua được một bó hoa tươi. Nhưng các cửa hàng trong nghĩa địa vẫn chưa mở cửa buôn bán nên Cao Ca không mua được đồ viếng tế như hương, nến, giấy tiền vàng bạc.

Cô chỉ cầm một bó hoa tươi, leo lên đỉnh núi. Bảy năm, cuối cùng cô cũng trở lại gặp mẹ.

Cao Ca đặt bó hoa trước bia mộ, quỳ xuống, trịnh trọng dập đầu lạy ba cái. Sàn đá cẩm thạch trước bia mộ lạnh như băng, ba tiếng dập đầu “cách, cách, cách” vang lên trong không gian yên tĩnh của núi rừng, dường như có âm thanh vọng lại.

“Mẹ, con xin lỗi, con gái bất hiếu Cao Ca cuối cùng cũng đến thăm người.”

Cô vừa nói vừa khóc như mưa, nước mắt từ từ rơi xuống mặt đất, nhẹ nhàng không một tiếng động, không có ai trả lời. Mẹ sẽ không bao giờ được như lúc trước, cưng chiều ôm lấy cô, giả vờ tức giận nhưng lại không nỡ đánh mắng cô.

Bia mộ bà Cao được khắc bằng hai màu đen trắng xen vào nhau. Cao Ca quỳ cách đó hai bước, cô muốn ghi nhớ rõ ràng một chút. Ảnh mẹ cô không biết là trợ lý Tôn hay Cố Tư Nguyên chọn, hình bà Cao là tấm ảnh chân dung, vẽ mặt vui tươi yêu kiều, ánh mắt mãn nguyện, hạnh phúc. Người không biết sẽ nghĩ rằng đây là người phụ nữ rất may mắn, còn sống được hưởng vinh hoa phú quý, lúc chết có chồng, con gái thương tiếc, xây ột ngôi mộ lớn.

Cao Ca run rẩy đưa tay vuốt ve tỉ mỉ tấm ảnh nhỏ, giống như đang vuốt ve khuôn mặt của mẹ.

Tuy rằng rất lâu không có người thăm viếng nhưng bức ảnh không vương một hạt bụi, toàn bộ phần mộ được dọn dẹp sạch sẽ. Cao Ca biết, cha cô hàng năm đều đóng một số tiền lớn cho quản lý nghĩa địa, tự khắc có người định kỳ quét dọn, giống như có người thường xuyên đến thăm viếng. Nghe nói mừng một và mười lăm sẽ có người đốt hương, đốt vàng mã, làm lễ cầu siêu, giống như đối với người thân, người thương yêu rất cần mẫn làm việc.

Cô không nhận được sự chế giễu ở trong lòng, đây chính là có tiền sẽ có tất cả, ngay đến tình sâu nghĩa nặng, nhớ nhung thương xót cũng có thể mua được. Không biết là để lừa gạt mẹ cô hay là lừa gạt bản thân để dễ chịu hơn.

Cao Ca nhẹ nhàng ôm lấy bia mộ, áp khuôn mặt vào, nhiệt độ cơ thể cô không đủ để sưởi ấm cho tấm bia mộ lạnh ngắt.

Cô đau lòng hỏi. ” Mẹ, mẹ có lạnh không?”

Đương nhiên không có ai trả lời. Mẹ đã chết, chết ở trong lòng cô. Lúc đó, cô ôm lấy mẹ giống như ôm lấy tấm bia mộ lúc này. Cô mãi mãi không quên được một người đang sống khỏe mạnh cứ thế chết đi giữa vòng tay cô. Đoạn đường từ nhà đến bệnh viện sao mà dài đằng đẵng, cô cảm nhận được cảm giác cơ thể mẹ ấm áp mềm mại từ từ trở nên lạnh giá và cứng đờ. Nhưng đôi mắt của mẹ vẫn mở to, nhìn chăm chăm Cao Ca.

Đôi mắt kia từng hết sức dịu dàng nhìn cô, nói cười nhẹ nhàng. ” Ta có đứa con gái xinh đẹp như vậy, sau này gả đi mẹ cũng không nữ.”

Đây là điều mà Cao Ca đau xót cả đời, cô dùng hết cả bảy năm nhưng cũng không thể xoa dịu nỗi đau này.

Cô cứ như vậy ôm lấy bia mộ, cứ lẩm nhẩm kể ẹ nghe những chuyện đã xảy ra trong bảy năm qua.

” Mẹ à, con nghe lời mẹ ráng học thật giỏi, con đã lấy được bằng thạc sỹ, bây giờ con tiếp tục theo thầy hướng dẫn học tiến sỹ.”

“Con đã học ngành thẩm định và phục hồi tác phẩm nghệ thuật. Trước kia mẹ cứ bảo con không thể nhu mì, không giống một đứa con gái. Mẹ biết không, bây giờ để phục hồi một bức tranh, con có thể ngồi im suốt cả ngày trời. Mẹ nói xem con có lợi hại không?”

“Mẹ bây giờ có thể tự hào khoe khoang với bà Vương, bà Lý rằng bây giờ con cũng là chuyên gia rồi, lần này con về nước là vì viện nghiên cứu của bọn con và viện bảo tàng quốc gia cùng nhau hợp tác, bọn họ mời con đến để giúp đỡ phục hồi cổ vật.”

“Con sống một mình ở nước ngoài rất tốt, St Andrews là một thị trấn học thuật, hầu hết người dân ở đây đều có quan hệ với trường đại học, an ninh trật tự tốt. Nơi này rất đẹp, có núi tuyết, còn có hồ lớn, mùa đông tuyết đọng dày hơn hai mét. Mẹ cũng biết con hồi nhỏ rất thích tuyết rơi, còn xin ba cho xây một phòng băng trong nhà. Bây giờ không cần nữa, con đã sống trong phòng băng lớn tự nhiên. Hàng năm nhà trường còn tổ chức thi đấu ném tuyết, thật tốt phải không mẹ. Đúng rồi, bình thường vẫn có hươu sao và sóc đi nhảm đường lạc vào sân nhà con...”

Cô nói tràng giang đại hải, có liên quan hay không liên quan đến mình cũng nói nhưng không dám nói đến người xưa chuyện cũ, giả vờ như năm ấy chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ là cô ra nước ngoài học tập.

Chẳng biết cô đã nói như vậy bao lâu, xa xa, con đường nhỏ lên núi có tiếng động, hình như có người đến. Cô quay đầu nhìn sang, thì ra là Cố Tư Nguyên, anh xách theo một cái túi đựng đồ cúng tế đi tới.

Cao Ca đứng dậy chào anh, quỳ quá lâu nên hai chân tê dại, lúc đứng lên đứng không vững, cơ thể cô lao đảo, Cố Tư Nguyên liền vội vàng chạy đến đỡ lấy cô.

” Anh biết em sẽ đến đây.”

Cao Ca đứng vững lại, miễn cưỡng cười. ” Em là đứa con bất hiếu, vừa đi là đã bảy năm, trở về thì phải đến thăm mẹ.”

“Bà chủ thương em như vậy, miễn là em sống tốt, bà ấy không trách em không đến thăm mộ đâu.”

Cố Tư Nguyên nói, từ từ lấy trong túi ra hương, nến, tiền giấy, còn có hoa quả bày ra để cúng tế.

“Cố Tư Nguyên anh thật cẩn thận, em là con gái cũng chỉ mang đến một bó hoa, chưa chuẩn bị gì cả”. Cao Ca xấu hổ nói.

“Anh chỉ là hình thức thôi, em mang hoa đến là rất có lòng rồi. Lúc còn sống bà chủ rất thích chăm sóc hoa cỏ. Bà ấy nhìn thấy hoa của em sẽ rất hạnh phúc. Hơn nữa trước đây bà đối xử với anh rất tốt, nếu không phải bà giúp đỡ anh, anh ngay cả cơm cũng không có để ăn, sao có thể được như ngày hôm nay. Đáng tiếc chưa kịp báo đáp cho bà, bây giờ chỉ có thể làm những việc nhỏ này thể hiện một chút tấm lòng.”

Cao Ca nghe lòng chua xót. ” Đều là lỗi của em...”

” Không, Cao Ca, lúc đó em còn quá nhỏ, còn chưa hiểu chuyện, là anh không trông nom em cẩn thận. Nếu không phải tại anh lúc đó bận bịu chuyện của công ty xây dựng thì sẽ không để cho Tả Thừa Nghiêu lợi dụng cơ hội. Hẳn toan tính lập kế hoạch đưa những tấm hình đó lên mạng, hại phụ nhân nhìn thấy những tấm hình đó tức giận đến phát bệnh. Còn chuyện của Mạnh Dao cũng tại anh, đều tại anh, nếu như anh không rời khỏi đó lúc xảy ra chuyện, có thể thu xếp thay đổi một chút, cũng sẽ không...”

“Đừng nói vậy, anh tư, tất cả mọi chuyện đều do em mà ra, anh không cần phải gỡ tội giúp em.” Cao Ca cắt ngang lời của Cố Tư Nguyên.

Cố Tư Nguyên im lặng, anh biết Cao Ca không muốn nhắc lại chuyện cũ, anh nhẹ nhàng vỗ về an ủi Cao Ca: “Đúng rồi, tất cả đều đã qua.”

Cao Ca không nói gì thêm, Cố Tư Nguyên loay hoay dọn dẹp đồ cúng tế, quay về hướng bà Cao thành kính lạy ba lạy. Sau đó đứng dậy đổi chủ đề: “Đúng rồi, trong phố mới khai trương một nhà hàng Nhật Bản, đầu bếp chính là học trò của người giỏi nhất nước Nhật, một lát xuống núi anh mời em đi nếm thử một chút, em có thể giám định xem lời đồn có đúng không. Anh có mang theo hai chai rượu Nhật loại hảo hạng em thích trước kia, chúng ta có thể vừa ăn uống vừa nói chuyện phiếm. Thế nào?”

” Mời em ăn đương nhiên là được, còn rượu thì... thật xin lỗi, anh tư, em đã cai rồi.”

“Phải không?” Cố Tư Nguyên có chút ngạc nhiên. “Đêm qua anh thấy em không uống rượu vang Tả Thừa Nghiêu mang tới, anh còn tưởng em vì anh ta mà từ chối, không ngờ em thất sự cai rượu. Trước đây lên giường bà chủ uống rượu, anh vừa bảo em con gái thích uống rượu cũng không tốt lắm thì em liền nổi cáu với anh...”

” Uống rượu hỏng việc” Cao Ca khẽ nói, mặt buồn một chút, sau đó ngẩng đầu mỉm cười. ” Cai sớm chút thì tốt hơn.”

Cố Tư Nguyên giương mắt nhìn Cao Ca mỉm cười một lúc, thở dài một tiếng.” Cao Ca, em bây giờ thay đổi hoàn toàn như một người khác”

Cao Ca không muốn nhìn thẳng vào ánh mắt thương hại của Cố Tư Nguyên, xoay người nhìn dãy núi xa xăm, thản nhiên nói. “Có thể đây mới thật sự là em, hoặc có thể là em đã trưởng thành rồi.”

” Anh thà rằng em đừng trưởng thành. Trưởng thành sẽ chịu những đau khổ. Anh thà rằng em vẫn là cô bé anh nhìn thấy năm đó, mặc váy công chúa màu đỏ, mang giày búp bê màu đỏ, thắt nơ hình con bướm, bị làm hư, vênh mặt, kiêu ngạo vô cùng. Em bây giờ như thế này...” Cố Tư Nguyên ngập ngừng giây lát, cuối cùng nói ra. “Làm cho anh cảm thấy đau lòng.”

Gương mặt tươi cười của Cao Ca cứng đờ không thể nói gì, nhưng rất nhanh cô giả vờ ung dung đuổi người, tiếp tục cười nói: “Sao lại nói những lời buồn bã trước mặt mẹ em, khiến cho em đáng thương như vậy. Đừng nhắc đến trước kia, trước đây thành tích em luôn ở cuối, bây giờ em đang học tiến sĩ, không lo ăn ở, em còn xinh đẹp như vậy, rõ ràng vừa xinh đẹp vừa giàu sang. Có chỗ nào khiến cho anh đau lòng? Làm cho không ít người ngưỡng mộ, đổ kị thì đúng hơn. Được rồi, sáng sớm em chưa ăn gì, bây giờ đói bụng rồi. Anh tư, chẳng phải anh nói dẫn em đi ăn món Nhật sao? Đi thôi, chúng ta xuống núi.”

Cố Tư Nguyên nhìn dáng vẻ của Cao Ca, không biết nói gì nữa. Anh bước tới khoác vai cô. “Em xem, em mặc phong phanh thế này, ở trên núi không lạnh sao? Có cần anh cởi áo khoác cho em không?”

Cao Ca lắc đầu nói không cần. Cố Tư Nguyên không miễn cưỡng cô, chỉ cảm thấy Cao Ca mong manh yếu ớt chưa từng thấy.

Hai người cùng tế bà Cao xong thì xuống núi ăn cơm, ôn chuyện cũ. Với tình hình tối qua, hai người chưa nói chuyện với nhau được bao nhiêu. Bây giờ hai người ngồi lại với nhau, đương nhiên là thoải mái hơn nhiều. Họ không nhắc đến chuyện năm đó mà chỉ nói đến những gì Cao Ca trải qua trong bảy năm nay. Cố Tư Nguyên có tài ăn nói, lại một lòng muốn làm Cao Ca vui vẻ nên bữa ăn này rất hòa hợp, vui vẻ.

Cuối cùng, khi ăn xong, lúc gần tính tiền, Cố Tư Nguyên nhắc đến chuyện rùm ben của một giám đốc trong Cao Thị và một ngôi sao thì Cao Ca liền thuận miệng hỏi tình hình của Cao Thị gần đây.

Cố Tư Nguyên biết Cao Ca không có hứng thú với chuyện làm ăn, chẳng qua là thuận miệng hỏi nên anh cũng chỉ trả lời đại khái, nói gần đây tập đoàn có một dự án lớn là “thành phố hàng không”, là một khu dân cư và buôn bán lớn, cần đầu tư bao nhiêu triệu...

“Dự án lớn thế, một mình Cao Thị có làm nổi không? Em nhớ trước kia địa ốc không phải là thế mạnh của Cao Thị mà?”

Vốn chỉ là một câu hỏi rất đơn giản nhưng Cố Tư Nguyên lại không trả lời cô mà chỉ nói qua loa. “Thì có hợp tác với người khác.”

“Với ai vậy?” Cao Ca lại hỏi thêm một câu.

“Có nói em cũng không biết đâu. Công ty đầu tư Cửu Châu. Ăn no chưa, anh gọi tính tiền nhé?”

Cố Tư Nguyên giơ tay lên định gọi người tính tiền, Cao Ca đối diện cũng không hỏi gì thêm. Ngay lúc anh nghĩ vấn đề này dừng ở đây thì lại nghe Cao Ca nói.

Cô từ tốn hỏi. “Cửu Châu, có phải là của Tả Thừa Nghiêu không?”

“Anh ta hợp tác với Cao Thị rốt cuộc là có mục đích gì?”

9. Chương 9

“Anh ta hợp tác với Cao Thị rốt cuộc là có mục đích gì?”

Cố Tư Nguyên nghe thế thì nhú mày. “Tiểu Ca, sở dĩ anh không muốn nói chuyện tập đoàn cho em biết là vì không muốn em suy nghĩ lung tung.”

Cao Ca cúi đầu, nói. “Anh tư, trong nhà này, em chỉ biết hỏi anh thôi. Chuyện năm đó anh cũng biết mà, Tả...” Khi nhắc đến tên Tả Thừa Nghiêu, Cao Ca dừng lại một chút, cô thật sự không muốn nhắc đến cái tên này. “Phải chăng Tả Thừa Nghiêu muốn trả thù em?”

“Anh biết sự lo lắng của em. Anh cũng không biết sao tối qua chú Cao lại nổi hứng mời bọn họ ở lại ăn cơm nhưng có lẽ cũng chỉ là tỏ vẻ thân mật, muốn rút ngắn khoảng cách thôi. Lúc ấy anh nhìn em và anh ta, anh đã biết là em sẽ suy nghĩ nhiều mà.”

“Vậy sao anh lại không nói cho em biết. Nếu anh ta muốn trả thù em thì ít nhất em không muốn sẽ liên lụy đến ga đình, liên lụy đến Cao Thị.”

“Tiểu Ca, em không hiểu chuyện làm ăn, hiện thực không phải là tiểu thuyết đấu, đây là chuyện của mấy trăm triệu đó. Đúng, đúng là Cao Thị đang hợp tác với Cửu Châu, với Tả Thừa Nghiêu để tiến hành dự án “thành phố hàng không” nhưng tiền của Tả Thừa Nghiêu cũng không phải tự nhiên mà có. Em cũng biết tình trạng nghèo rớt mồng tơi của anh ta trước đây mà. Anh ta có được địa vị như hôm nay, chắc hẳn đã trải qua không ít khó khăn và bỏ ra không ít nỗ lực. Dự án này anh ta cũng góp vào không ít tiền vốn, em cảm thấy anh ta sẽ tùy tiện lấy nó ra để làm trò đùa sao? Tiểu Ca, em đừng trách anh tư nói khó nghe, nhưng đàn ông và đàn bà rất khác nhau, có lẽ em không quên được anh ta nhưng người như Tả Thừa Nghiêu, sao lại để chút chuyện tình cảm vụn vặt ở trong lòng. Anh thấy anh ta chưa chắc yêu thương Mạnh Dao sâu đậm đâu, nếu không sao bao nhiêu năm nay anh ta không cưới cô ta?”

Tuy Cao Ca hiểu rằng Cố Tư Nguyên nói rất có lý nhưng nhớ đến câu cuối cùng mà Tả Thừa Nghiêu nói tới qua, anh ta nói giữa họ còn rất nhiều trò để chơi thì cô lại không kiềm được sự lo lắng. Có lẽ những người thông minh như bọn họ đều làm việc theo lý trí, theo logic nhưng Cao Ca thì khác, cô chưa bao giờ cảm thấy mình là người thông minh, nếu so về đầu óc thì cô mãi mãi không bằng họ. Cô luôn làm việc theo cảm giác của mình. Mà lần này, cảm giác Tả Thừa Nghiêu mang lại cho cô là rất tệ, cô luôn cảm thấy chuyện không đơn giản như thế.

“Nhưng nhiều công ty như thế, tại sao Tả Thừa Nghiêu lại phải hợp tác với Cao Thị? Tuy em không hiểu gì về chuyện công ty nhưng cũng biết Cao Thị không am hiểu lắm trong lĩnh vực bất động sản, hướng chỉ dẫn đầu tiên làm một dự án lớn như vậy.”

“Chú Cao là người rất sáng suốt. Bao nhiêu năm nay ông ấy dẫn dắt Cao Thị phát triển như ngày hôm nay, em cảm thấy chú ấy dễ bị lừa lắm sao? Thật ra dự án này không phải Tả Thừa Nghiêu tìm chúng ta mà là chúng ta tìm anh ta giúp đỡ. chuyện này vốn không nên nói với em vì nó là bí mật thương mại. Chính phủ luôn muốn quy hoạch xây dựng một sân bay mới, ai ai cũng nhìn chằm chằm vào dự án màu mỡ này nhưng chần chừ chưa ra tay là vì không có mặt bằng đủ điều kiện thực hiện nó. Ngay trong lúc thên chốt này, chúng ta nhận được tin Cửu Châu dùng danh nghĩa của mấy công ty nhỏ, lén thu mua xong một khu đất. Em cảm thấy đây là một trận cá cược hay là có người biết trước thời cơ, biết được điều kiện xây dựng sân bay nên ra tay trước? Một khi chính phủ tuyên bố điều kiện này ra thì giá những mảnh đất này sẽ lên bao nhiêu? Và nếu có một công ty nào đó muốn nhảy vào chia chẻ cơ hội này thì cũng phải cầu cạnh Cửu Châu thôi. Em hỏi anh Cửu Châu có phải của Tả Thừa Nghiêu không? Phải, mà cũng không phải. Tuy ngoài mặt anh ta là cổ đông lớn nhất nhưng người ở sau lưng nâng đỡ anh ta chính là Tạ Tề, cậu chủ Tạ.”

“Cậu chủ Tạ? Chính là nhà họ Tạ đấy sao?”

“Không sai, chính là nhà họ Tạ kia. Em xem, ngay cả em còn biết đến họ Tạ thì đủ biết thế lực bọn họ lớn tới đâu. Anh cũng biết làm thế nào mà Tả Thừa Nghiêu có quan hệ với nhà họ Tạ nhưng tóm lại thì nhà họ Tạ đã ra tay thì sao có thể trắng tay được chứ. Vài năm nay Cửu Châu rất có tiếng tăm, những công ty muốn hợp tác với họ nhiều không đếm hết. Thật ra đến bây giờ việc hợp tác với Cửu Châu vẫn chưa có quyết định cuối cùng. Đúng là Cao Thị không am hiểu nhiều trong lĩnh vực bất động sản nên chúng ta còn đang tranh thủ. Nếu Tả Thừa Nghiêu muốn trả thù thì có lẽ sẽ gạch Cao Thị ra khỏi danh sách hợp tác. Có điều Cao Thị cũng cho Cửu Châu những lợi thế rất lớn. Nhà máy của chúng ta ở gần đó, trong vùng có rất nhiều dân cư làm việc trong nhà máy của chúng ta, đến khi động thổ, nếu chúng ta ra mặt thì tốt hơn nhiều.”

Cao Ca luôn cảm thấy có chỗ nào không ổn nhưng cô không thể nói rõ được. Lúc đó, nhân viên phục vụ đến tính tiền, thấy bọn họ tạm thời chưa đi thì chủ động rót thêm hai ly trà.

Cao Ca nói cảm ơn, bưng ly trà lên uống, đột nhiên nghĩ ra. “Nhưng anh tư à, anh nói điều kiện tiên quyết xây dựng sân bay mới là ở mặt bằng, nhưng chẳng phải nó chưa công bố sao? Lỡ như các anh đoán sai thì sao?”

Cố Tư Nguyên cười ha hả. “Tiểu Ca à, em có thể nghĩ ra được, chẳng lẽ chú Cao chưa nghĩ tới sao? Việc này là do chính miệng bí thư Trần nói với chú Cao. Hướng chỉ trong ủy ban quy hoạch cũng có người của chúng ta. Em cứ chờ xem, không bao lâu nữa sẽ chính thức công bố thôi.”

Cao Ca nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra sự cố có thể xuất hiện trong dự án này. Cô đành phải xác định lại lần nữa. “Vậy Tả Thừa Nghiêu có vì em mà làm khó cho Cao Thị, từ chối hợp tác không?”

“Thành thật mà nói lúc đầu anh cũng hơi lo lắng nhưng sau khi tiếp xúc, Tả Thừa Nghiêu luôn có thái độ làm ăn nghiêm túc. Tiểu Ca, theo anh nghĩ thì người như anh ta sẽ không vì tình cảm cá nhân mà ảnh hưởng đến lợi ích kinh doanh đâu.”

Thế sao? Anh là người như vậy sao? Là người như Cố Tư Nguyên nói, hay là người như Cao Ca cảm giác?

Anh từng nhìn Cao Ca bằng ánh mắt căm ghét khinh bỉ vô số lần, nhưng anh cũng ôm Cao Ca đang bị dị ứng lên xe; anh từng vô cùng dịu dàng ôm lấy Mạnh Dao, nhẹ nhàng vuốt tóc cô ấy nhưng mãi đến giờ vẫn chưa cưới cô ấy; anh từng nghèo đến nỗi chỉ mặc mãi một cái quần jean đã bạc thếp nhưng anh cũng có thể dùng bảy năm để gầy dựng nên một đế chế tài chính vững vàng.

Cố Tư Nguyên nói anh có thái độ làm ăn rất nghiêm túc, nhưng anh cũng từng nói với Cao Ca chúng ta còn rất nhiều trò để chơi.

Rốt cuộc đâu mới là anh?

Cao Ca không nghĩ ra, cũng không muốn nghĩ nữa. Cô vốn luôn ngốc hơn Tả Thừa Nghiêu, ngốc hơn Cố Tư Nguyên, ngốc hơn ba, thậm chí ngốc hơn mẹ con Khưu An Khiết rất nhiều. Nếu ba và Cố Tư Nguyên đã nói là không sao thì đâu đến lượt cô phải lo lắng.

Về phần cá nhân cô, Tả Thừa Nghiêu muốn làm gì, cô hoàn toàn không có bất cứ cách nào để đề phòng. Nghĩ nhiều vô ích, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Cao Ca hỏi câu cuối cùng. “Ba có biết chuyện giữa em và Tả Thừa Nghiêu không?”

“Chú Cao không biết. Lúc trước khi ông tìm người điều tra Cửu Châu và gia cảnh của Tả Thừa Nghiêu thì anh là người phụ trách, anh không nói cho chú ấy biết chuyện của hai người.”

Cao Ca nghe vậy thì rất cảm động. “Cảm ơn anh, anh tư.”

Cố Tư Nguyên nhìn Cao Ca rất chân thành. “Đừng nói thế, Tiểu Ca. Bắt đầu từ ngày mẹ em nhận nuôi anh, anh đã thề là sẽ bảo vệ em bằng mọi giá. Năm đó anh không làm tròn trách nhiệm, bây giờ chỉ có thể làm những chuyện nhỏ nhặt cho em.”

“Không, anh tư, em thật lòng cảm ơn anh đã giúp em giấu ba chuyện này. Anh không biết nó quan trọng với em thế nào đâu. Anh đang giúp em giữ chút tôn nghiêm cuối cùng ở trước mặt ba. Cảm ơn anh bao nhiêu năm nay luôn quan tâm chăm sóc em.”

Cố Tư Nguyên khẽ há mồm ra nhưng không nói gì.

Hai người ăn cơm xong, anh đưa Cao Ca về nhà. Trước khi Cao Ca xuống xe, anh căn dặn. “Tiểu Ca, có chuyện gì thì phải tìm anh đấy.”

Cao Ca quay đầu lại cười tươi tắn. “Biết rồi mà, nghe anh nói sao giống như có chuyện khó khăn thì phải tìm cảnh sát quá vậy? Yên tâm đi, em đã trưởng thành rồi, không có chuyện gì rắc rối đâu.”

Cố Tư Nguyên cũng bật cười, nói tạm biệt với cô. Chỉ có điều sau khi Cao Ca đi rồi, anh ngồi trên ghế lái thật lâu mà không khởi động xe, chỉ nhìn theo bóng cô, lòng nhớ tới câu mà mình vẫn chưa nói lúc trưa: “Không có người đàn ông nào lại mong một cô gái chỉ luôn nói cảm ơn với mình.”

10. Chương 10

“Vị Ương” là một phòng trà thượng hạng nổi tiếng nhất thành phố.

Nó có phong cách kiểu cổ – bàn trà được làm bằng gỗ lê, đệm được bọc bằng tơ tằm mềm mại, thiếu nữ xinh đẹp mặc đồ cổ trang đánh đàn tranh, giữa chân mây dán bông hoa nhỏ mềm mại. Vừa bước vào bên trong, đáng chú ý nhất là mỗi bàn đều có lớp lớp màn lụa đỏ mỏng từ trên trần nhà buông xuống, giống như mây ở chân trời bị nắng chiều chiếu rọi, lại giống như lớp màn sương trên núi được bức tường đỏ của ngôi chùa cổ nhuộm hồng. Tấm màn đỏ ngăn cách những chiếc bàn với nhau, vừa đẹp, vừa tăng thêm cảm giác gợi

cảm, người bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng những động tác của người bên trong. Thỉnh thoảng có người từ bên trong bước ra, vén tấm màn lên, tự nhiên toát lên chút quyến rũ. Khuyết điểm duy nhất là tấm màn lụa không thể cách âm được như vách gỗ nhưng cũng may là khách ở đây không phải những kẻ đầu đường xó chợ, trong phòng lại có âm nhạc du dương cho nên chỉ cần không nói lớn tiếng thì sẽ không ảnh hưởng đến khách ở bên cạnh.

Lúc này Cao Ca ngồi một mình trong phòng trà.

Khác với hầu hết khách đến đây uống trà nói chuyện phiếm thư giãn, tâm trạng của Cao Ca bây giờ có chút lo lắng không yên.

Thực ra không nên có cảm giác này.

Kể từ lúc cùng Cố Tư Nguyên ăn cơm, Cao Ca đã về nước được hơn một tuần, có thể nói mọi việc đều suông sẻ.

Cô làm việc phục hồi cổ vật ở viện bảo tàng rất thuận lợi, quan hệ đồng nghiệp rất tốt, anh Zack phân công việc, mọi người phối hợp làm việc rất ăn ý.

Cô có về nhà thăm ba hai lần, ăn cơm hai lần. Sức khỏe của ba có vẻ rất tốt, so với lúc mới về nước quan hệ hai cha con đã tốt hơn nhiều, Cao Ca cảm thấy rất vui. Thậm chí mẹ con Khưu An Khiết cũng thay đổi rất kỳ lạ, bọn họ đã “cải tà quy chính” không còn làm khó dễ cô nữa. Cao Ca không có hứng thú tìm hiểu nguyên nhân, đêm đó lúc cô mới về đúng là bọn họ có hành vi xấu xa để thăm dò cô. Khi phát hiện ra cô hoàn toàn không hề chống cự, không có ý định tranh giành tài sản thì việc gây khó dễ cô cũng không còn hứng thú.

Mà việc quan trọng là Tả Thừa Nghiêu không xuất hiện nữa, cô vui vẻ an ủi mình, có lẽ Cố Tư Nguyên nói đúng, cô chỉ suy nghĩ lung tung, Tả Thừa Nghiêu còn có nhiều việc quan trọng cần phải làm. Có lẽ anh ta gét mình, hận mình, nhưng cũng không thể so sánh với sự nghiệp của anh ta. Có lẽ anh ta không có thời gian và sức lực để ý đến Cao Ca, đêm đó chỉ là dọa cô mà thôi.

Công việc khôi phục cổ vật được triển khai, Cao Ca dần dần lấy lại tinh thần, cô nghĩ tuần này mọi việc sẽ ổn, bắt đầu một cuộc sống mới nhẹ nhàng.

Cho tới hôm nay, sau bảy năm xa cách, một lần nữa cô trở lại phòng trà này.

Hôm nay là cuối tuần Cao Ca được nghỉ, cô trở về nhà thăm ba theo thường lệ.

Vừa đến Cao Ca có cảm giác bất an, bởi vì ba cô không được khỏe.

Cô nhanh chóng đi vào phòng của ba, nhìn thấy ba nằm trên giường, bên cạnh giường ngoài mẹ con Khưu An Khiết còn có bác sỹ Tống. Bác sỹ Tống là bác sỹ gia đình nhà họ Cao, ông làm cho nhà họ Cao đã mười mấy năm, rất có kinh nghiệm, Cao Ca cũng rất quen thuộc.

Cao Ca hàn huyên vài câu với bác sỹ Tống rồi vội vàng hỏi rõ bệnh tình của ba, nhưng bác sỹ Tống chưa kịp nói gì đã bị ông Cao ngắt lời, ông nói chỉ là cao huyết áp thôi, nghỉ ngơi thật tốt thì sẽ không sao. Cao Ca muốn hỏi bác sỹ Tống vài câu nữa, nhưng ông Cao đưa mắt ra hiệu, bác sỹ Tống chỉ cười hàm ý đúng là như vậy, Tiểu Ca cháu không cần phải lo lắng.

Thật ra sau bảy năm, cuối cùng Cao Ca cũng quyết định về nước, ngoài việc trường cô và viện bảo tàng hợp tác làm việc, điều quan trọng nhất là vì cuộc điện thoại hiếm hoi của ba. Trong điện thoại ông ngầm ý nói sức khỏe không được tốt nhưng với bệnh tình thì không nói rõ ràng.

Hôm nay, lại như vậy.

Càng cố tỏ ra không có việc gì thì khiến cho Cao Ca càng lo lắng. Nhưng cô biết bây giờ có hỏi cũng không hỏi được gì. Vì vậy, bây giờ tạm thời gác lại, cô nhất định phải biết được sự thật, để chữa khỏi bệnh cho ba.

Sau khi ăn cơm trưa xong, buổi chiều ông Cao đòi đến công ty để dự cuộc họp.

Hiếm khi Cao Ca và mẹ con Khưu An Khiết có chung lập trường, khuyên giải ông Cao nghỉ ngơi cho khỏe. Tranh cãi một hồi, cuối cùng ông Cao cũng miễn cưỡng bằng lòng không đi, gọi cho trợ lý Tôn căn dặn, cho phép trợ lý Tôn thay ông dự họp.

Cao Ca lúc này mới thở dài nhẹ nhõm.

Nhìn Khuất An Khiết chăm sóc ba uống thuốc sau đó đi ngủ, Cao Ca ở lại trong nhà cũng không làm gì được. Đúng lúc trợ lý Tôn sắp xếp xong tài liệu phải về công ty họp, nhân tiện Cao Ca cũng đi cùng.

Cho tới bây giờ mọi việc đều tạm ổn, trên đường đi trợ lý Tôn nhờ Cao Ca giúp anh ta một chuyện. Anh ta nói thật ra chiều nay có một cuộc hẹn rất quan trọng, đem tài liệu giao cho khách hàng. Nhưng vừa rồi là trấn an ông Cao an tâm dưỡng bệnh không vất vả mệt mỏi, phải nhận lời quay về công ty thay ông cao chủ trì cuộc họp. Bây giờ, chỉ có cách nhờ Cao Ca giúp đỡ đem tài liệu đưa cho khách hàng.

Trợ lý Tôn nói một cách vô cùng khẩn thiết, buổi chiều Cao Ca cũng rảnh rỗi, đây chỉ là việc nhỏ nên cô đồng ý.

“Địa chỉ là số 38 đường Văn Hồng, phòng trà đó tên là gì tôi quên rồi, dù sao chỗ đó cũng chỉ có một quán đó, chắc là sẽ tìm được thôi. Tất cả nhờ vào cô, nhất định phải giúp tôi, phải tự tay giao tài liệu cho khách hàng. Cảm ơn cô hai, làm phiền cô rồi.” Trợ lý Tôn vội vàng quay về công ty họp, cho Cao Ca xuống xe ở đầu đường. Trước khi đi còn nhắc lại địa chỉ với Cao Ca.

Mấy năm nay Trung Quốc phát triển rất nhanh, phá bỏ và di dời các công trình xây dựng, đường phố có nhiều thay đổi, cho dù Cao Ca sinh ra và lớn lên ở thành phố này mà cũng chưa từng nghe cái tên này. Nhưng không có vấn đề gì, tài xế taxi sẽ đưa cô tới đó.

Đến nơi cô xuống xe, nhìn thấy tấm biển hiệu của phòng trà “Vị Ương”.

Thì ra đường Văn Hồng chính là đường Tây Nhị lúc trước, bảy năm qua không biết được vị lãnh đạo yêu văn hóa cổ nào sửa lại từ bao giờ.

Hóa ra phòng trà này bảy năm trước cô đã đến đây cùng Tả Thừa Nghiêu.

Cao Ca ngồi xuống đợi, trong lòng có một dự cảm rất xấu.

Khách hàng của Tiểu Tôn còn chưa tới, nhân viên phục vụ đến mời Cao Ca chọn món. “Chào cô, cô có muốn uống chút gì không?”

Cao Ca không có lòng dạ nào xem menu, thuận miệng nói: “Một ly nước lọc là được rồi”

“Vâng, cô có cần gì thêm không? Chúng tôi có trà Chính Sơn chính tông đấy”

“Không cần”

Nhân viên phục vụ thấy Cao Ca muốn tốn tiền, có chút hơi khó chịu nói: “Thế này cô ơi, tôi muốn nhắc cô một chút, nếu cô không gọi gì khác, chúng tôi sẽ thu bảy mươi chín đồng làm phí chỗ ngồi”

“À, không sao, được mà. “Cao Ca lơ đãng trả lời.

Cô nhớ lại mắt đó cô đến phòng trà này, lúc đó nơi này mới khai trương không lâu.

Có một lần, cô hết lòng hết dạ mời Tả Thừa Nghiêu đến.

Tâm trạng lúc đó và bây giờ hoàn toàn khác nhau, cô vui mừng, phấn khởi, còn có tràn đầy kiêu ngạo và tự đắc. Mặc dù không nói ra, nhưng ánh mắt cô đã thể hiện điều đó – Tả Thừa Nghiêu, anh xem, không phải anh thanh cao khong ai sánh bằng sao? Cuối cùng cũng ngồi ở trước mặt tôi.

Cô thích phong cách bài trí của phòng trà này, nhưng thật ra cô không thích uống trà. Lúc đó nhân viên phục vụ cũng đến hỏi cô, cô đã trả lời như thế nào?

Bây giờ cô đang hồi tưởng lại, thực sự là rất tệ.

Lúc đó, cô nàng Cao Ca mười tám tuổi đã giơ tay lên gọi phục vụ. “Tôi muốn một ly cà phê, ba viên đường, không thêm sữa”

Nhân viên phục vụ cũng là một cô gái trẻ, tuổi xấp xỉ Cao Ca, tạm thời không biết xử lý thế nào chỉ biết lúng túng đỏ mặt giải thích, xin lỗi cô, đây là phòng trà, chỉ có trà, không có cà phê.

Cao Ca không quan tâm, bực mình vẩy tay một cái. “Ồ đây loại trà đắt nhất bao nhiêu tiền? Năm trăm có đủ hay không?”

“Trà Phổ Nhị của chúng tôi...”

Nhân viên phục vụ vẫn còn đang giới thiệu về loại trà, Cao Ca lập tức cắt ngang. “Không cần nói, năm trăm chưa đủ sao? Sáu trăm đủ chưa?”

Cao Ca lấy trong ví ra sáu trăm bỏ lên bàn.

Nhân viên phục vụ chưa kịp phản ứng, cô lại lấy ra thêm. “Bảy trăm thì sao? Không cần nói thêm, tôi không muốn uống trà, tôi chỉ muốn uống cà phê, cô nói xem bảy trăm có đủ để các cô pha một ly cà phê không? Hay là cô muốn tám trăm?” Nói xong, Cao Ca tiếp tục lấy tiền ra.

Nhân viên phục vụ lắp bắp nghẹn ngào đỏ mặt, sợ hãi nhìn Cao Ca tiếp tục lấy tiền ra, đành phải gọi quản lý tới.

Quản lý rất bình tĩnh, không chậm trễ thêm, lấy của Cao Ca một nghìn đồng tiền, sai người đến tiệm cà phê cuối đường mua một ly cà phê cho Cao Ca.

Từ đầu đến cuối, Tả Thừa Nghiêu không nói lời nào, chỉ mãi miết làm bài, thậm chí không ngẩng đầu liếc nhìn Cao Ca chơi trò phá tiền, không hề liếc mắt, coi Cao Ca như không khí.

Bây giờ, ngồi ở đây là Cao Ca hai mươi sáu tuổi, nghĩ rằng nếu như trước đây Tả Thừa Nghiêu liếc nhìn cô dù chỉ một cái, cô sẽ không rảnh rỗi phí một nghìn đồng ở phòng trà mua một ly cà phê.

Ngay sau đó, cà phê được bưng lên, Cao Ca chỉ vào ly cà phê nói với Tả Thừa Nghiêu: “Ly cà phê, ba viên đường, không thêm sữa. Em rất thích ăn ngọt, bởi vậy nên cho ba viên đường, em không hấp thụ được lactoza nên không thể uống sữa tươi.”

Tả Thừa Nghiêu không nghe không thấy không trả lời.

Cao Ca trở nên điên tiết, lấy cây bút trong tay Tả Thừa Nghiêu, khiến cho Tả Thừa Nghiêu không nhìn được phải gương mặt nhìn cô.

Cao Ca lặp lại một lần nữa những lời vừa nói xong “Ly cà phê, ba viên đường, không thêm sữa. Em rất thích ăn ngọt, bởi vậy nên cho ba viên đường, em không hấp thụ được lactoza nên không thể uống sữa tươi. Anh phải nhớ cho kỹ”

Tả Thừa Nghiêu cuối cùng cũng lạnh lùng mở miệng: “Cô uống trà hay cà phê, cho thêm đường hay sữa có liên quan gì đến tôi?”

“Bởi vì sau này anh sẽ là bạn trai của em, đương nhiên phải nhớ cho kỹ những thứ này, như vậy sau này anh mới có thể gọi món cho em, mới có thể cưng chiều em.

“Cô không cần tôi nuông chiều, cô sớm đã bị chiều hư rồi.”

...

“Chào cô, nước lọc của cô đây ạ.” Giọng nói của nhân viên phục vụ cắt đứt những hồi ức của Cao Ca.

“À, cảm ơn.” Cao Ca không hề tập trung tinh thần. Cô nghĩ cũng tại phòng trà này cả.

Cô cầm điện thoại lên nhìn đồng hồ, đứng ngồi không yên. Làm sao đây, sao khách hàng của trợ lý Tôn còn chưa đến? Những chuyện trước kia đã qua rồi, cô cũng không muốn hồi tưởng lại quá khứ, không muốn moi cô nàng Cao Ca ngu ngốc đã cố chôn vùi trong quá khứ lên.

Cao Ca lại bưng ly nước lên uống một ngụm, cô vừa cuối đầu xuống thì tấm màn đỏ được vén lên, có một người bước vào.

Tim của Cao Ca không khỏi thất lại, hai tay cô nắm chặt cái ly, từ từ ngẩng đầu lên. Từ khi bắt đầu bước vào phòng trà này, cô đã dự cảm được tình huống này.

Cô nghe thấy Tả Thừa Nghiêu nói: “Cô Cao, chúng ta lại gặp nhau.”

11. Chương 11

Có nhiều lúc, khi những chuyện dĩ vãng đã lắng xuống, bạn sẽ trở nên bình tĩnh lại.

Cao Ca đặt cái ly xuống, không ngược mắt nhìn Tả Thừa Nghiêu mà cầm lấy túi tài liệu để lên bàn, cố gắng dùng giọng nói lịch sự và bình thường nhất để nói: “Anh Tả, đây là tài liệu mà trợ lý Tôn nhờ tôi giao cho anh, anh ấy có chuyện phải làm nên không thể đến được, mong anh không để bụng.”

Tả Thừa Nghiêu không nhận lấy tài liệu mà dùng một tay cởi nút áo vest ra, ung dung ngồi xuống đối diện với Cao Ca.

Cao Ca đưa tài liệu xong thì không định ngồi đấy nữa, Tả Thừa Nghiêu còn chưa ngồi ổn thì cô đã đứng lên. “Tài liệu đã giao cho anh rồi, nếu không có vấn đề gì nữa thì tôi đi trước đây. Chào anh Tả.” Nói xong cô không quên đặt 100 đồng xuống bàn trả tiền chỗ ngồi.

Ngược lại với vẻ vội vã của Cao Ca, Tả Thừa Nghiêu thong dong tìm một vị trí thoải mái, ngồi nghiêng người dựa vào chiếc ghế, mắt liếc nhìn tờ tiền mỏng manh trên bàn, sau đó thoáng ngửa đầu nhìn Cao Ca.

Rõ ràng Tả Thừa Nghiêu đang ngồi còn Cao Ca đang đứng nhưng cô vẫn cảm thấy khí thế của mình thua hẳn Tả Thừa Nghiêu. Rõ ràng anh không nhìn cô, thậm chí liếc mắt cũng không nhưng cô biết ánh mắt của anh đang dừng lại trên người mình, cho dù chỉ nhìn với vẻ rất nhàn nhã thì cô cũng cảm thấy xung quanh có một bức tường vô hình đang ép lấy cô.

Bảy năm trôi qua, Cao Ca đã thay đổi. Từ một cô gái kiêu căng ngạo mạn trở nên trầm mặc nhẩn nhai như hôm nay.

Đồng thời, Tả Thừa Nghiêu cũng thay đổi. Nếu trước kia anh giống như một con sói cô độc, lạnh lùng thao cao thì bây giờ đã trở thành vua của bầy sói. Anh không cần phải dùng đến móng vuốt sắc bén, tiếng gầm gừ hay răng nanh nữa mà chỉ ngồi đó không hề làm gì cũng khiến người ta phải tuân phục.

Cao Ca chỉ muốn mau chóng rời khỏi đó.

Cửa ra vào phòng trà ở phía Tả Thừa Nghiêu, Cao Ca đi ngang qua người anh nhưng không ngờ Tả Thừa Nghiêu lại đột nhiên vươn tay ra bắt lấy cánh tay cô, ngăn cản cô bỏ đi.

Cao Ca muốn giãy ra nhưng Tả Thừa Nghiêu lại không cho phép, anh dùng sức kéo mạnh một cái khiến Cao Ca mất thăng bằng, loạng choạng ngã xuống người anh.

“Tả Thừa Nghiêu, anh...” Cao Ca không nhận được nữa phải cất cao giọng, nhưng còn chưa nói hết đã bị Tả Thừa Nghiêu đưa ngón trỏ lên che môi cô lại.

“Xuyt! Cô Cao, đây là nơi công cộng, không nên nói lớn tiếng.” Tả Thừa Nghiêu nói nhỏ.

Có lẽ vì anh vừa ở ngoài bước vào nên ngón tay anh hơi lạnh lạnh cho nên dù sau khi anh đã lấy tay đi, môi Cao Ca vẫn còn lưu lại cảm giác lạnh lẽo ấy.

Cao Ca cố nén cơn giận xuống. “Tả Thừa Nghiêu, rốt cuộc anh muốn làm gì đây?”

“Cô Cao, tôi và cô cùng có mặt ở nơi này đơn giản chỉ vì trợ lý Tôn nhờ cô nhờ cô mang tài liệu đến cho tôi thôi sao?” Tả Thừa Nghiêu không trả lời mà hỏi ngược lại.

Trên thực tế, từ khi bước vào phòng trà này Cao Ca đã cảm thấy khác thường nhưng lúc này cô một lòng muốn rời khỏi đây nên không nghĩ gì nhiều, bây giờ Tả Thừa Nghiêu nhắc đến thì mới nghĩ ra là anh giảng bày cô. chuyện giữa họ năm đó không có bao nhiêu người biết, huống chi là phòng trà “hò hện” này.

Vì thế cô tức giận nói: “Anh mua chuộc trợ lý Tôn gạt tôi đến đây?”

Tả Thừa Nghiêu nghe thế thì buông cánh tay Cao Ca ra. “Cao Ca, tôi cứ nghĩ bảy năm trôi qua, cô phải thông minh hơn ít nhiều gì chứ, đáng tiếc cô vẫn ngu xuẩn như xưa.” Anh đưa tay xoa trán mình. “Nếu tôi muốn gạt cô thì có cần tốn nhiều công sức thế không?”

Cao Ca còn định nói gì đó thì màn lại được vén lên, có nhân viên phục vụ muốn bước vào.

Nhân viên phục vụ kia vừa bước vào thì lập tức lùi lại. “Xin lỗi, xin lỗi, quấy rầy hai vị rồi.”

Lúc này Cao Ca mới ý thức được rằng mình vẫn ngồi trên đùi Tả Thừa Nghiêu, tư thế của hai người vô cùng ám muội, người không biết tình hình sẽ tưởng rằng bọn họ là hai kẻ đang “đói khát”, ở chỗ đông người mà cũng không nhận được muốn thân mật với nhau.

Cô vội vàng đứng dậy, gọi nhân viên đang lùi ra kia. “Đừng hiểu lầm, chúng tôi không làm gì đâu, cô đừng hiểu lầm.”

Nhân viên phục vụ kia dừng bước nhưng đầu vẫn hơi cúi xuống. “Cho hỏi hai vị muốn gọi gì?”

Ngược lại với vẻ hốt hoảng và xấu hổ của Cao Ca, Tả Thừa Nghiêu vẫn bình tĩnh như chưa xảy ra chuyện gì. “Cho tôi một bình Kim Tuấn Mi đi, còn cô này thì...” Vừa nói anh vừa nhìn Cao Ca với ánh mắt đầy ẩn ý. “Cho cô này một ly...”

Cao Ca vội vã ngắt lời Tả Thừa Nghiêu, nói với nhân viên phục vụ. “Tôi không gọi gì cả, cô có thể ra được rồi.”

Đợi khi nhân viên phục vụ viết order xong và bước ra, Cao Ca mới quay lại ngồi xuống đối diện với Tả Thừa Nghiêu, nhìn anh và tiếp tục câu chuyện lúc nãy. “Trước giờ anh vẫn biết tôi không được thông minh mà. Nếu không phải do anh làm thì xin anh Tả hãy nói cho tôi biết chuyện này là sao?”

Tả Thừa Nghiêu không quan tâm đến câu hỏi của Cao Ca mà hỏi lại với giọng châm chọc. “Không gọi cà phê sao?”

“Anh Tả!”

“Ba viên đường, không cho sữa. Cô xem, tôi còn nhớ đây này!”

“Tả Thừa Nghiêu!”

“Sao lúc nãy lại ngắt lời không cho tôi gọi giúp cô?” Tả Thừa Nghiêu làm như không thấy lời kháng nghị của Cao Ca. “Năm xưa, ngay chỗ này, chẳng phải cô bảo tôi phải nhớ kỹ để còn chiều chuộng cô sao?”

Nói xong, anh nhặt tờ 100 đồng Cao Ca đặt xuống bàn lúc nãy lên ngắm nghía. “Còn nữa, hay là cô lo tôi không trả nổi một ly cà phê 1000 đồng? Cô Cao đúng là chu đáo.”

Cao Ca cảm thấy Tả Thừa Nghiêu luôn có thể dễ dàng khiến cô mất đi lý trí, bất giác cô đã vũ trang ình giọng điệu bèn ngót. “Tả Thừa Nghiêu, tôi nghĩ tôi đã nói rõ ràng với anh ngay trong đêm đầu tiên tôi về nước rồi chứ. Năm đó chẳng qua tôi còn trẻ, chưa hiểu chuyện nên chơi đùa gây chuyện mà thôi. Nhiều năm trôi qua, tôi đã quên những chuyện năm đó rồi. Huống chi chẳng phải năm đó anh vẫn khinh thường tình cảm tôi dành cho anh hay sao? Sao bây giờ lại thành anh nhưng nhớ không quên thế?”

Tả Thừa Nghiêu chỉ vào ly nước lọc Cao Ca gọi lúc nãy. “Nếu cô Cao có thể thay đổi khẩu vị, từ cà phê chuyển sang uống nước lọc thì sao tôi không thể chứ?”

“Xin lỗi nhưng tiếc là bây giờ tôi đã không còn hứng thú gì với anh nữa.”

“Thế à? Đúng là đáng tiếc thật.” Tả Thừa Nghiêu nhìn Cao Ca với ánh mắt trêu đùa.

Cao Ca nhìn thẳng vào mắt anh. Cô tưởng mình đã thể hiện rất dũng cảm và mạnh mẽ nhưng khi cô nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong chiếc kính không viền của anh: chân mày nhíu lại, môi mím chặt thì cô lập tức hiểu rằng dù cô có nói bao nhiêu lần câu “tôi không yêu anh nữa” thì cũng không có sức đả động gì.

Bất luận là bảy năm trước hay bảy năm sau, cô đều không biết cách ngụy trang.

“Rốt cuộc thì anh muốn gì đây?” Cao Ca không muốn đấu võ mồm với Tả Thừa Nghiêu nên lần thứ hai trong ngày hôm nay, cô hỏi ra câu này.

“Câu này không nên hỏi tôi, không phải tôi muốn làm gì mà là người dẫn hai chúng ta đến đây muốn gì mới phải.”

Lúc này nhân viên phục vụ bước vào, mang theo trà mà Tả Thừa Nghiêu gọi.

Hai người tạm thời im lặng, đợi nhân viên phục vụ đi khỏi Cao Ca tiếp tục hỏi. “Ai lại nhắm tới mức tạo nên tình huống này chứ?”

Tả Thừa Nghiêu đích thân rót một ly trà, đưa cho Cao Ca. “Nhảm ư? Nói không chừng là một màn kịch hay thì sao. Đứng vội, ngoan ngoãn uống với tôi một ly trà, rồi sẽ có người xấu xuất hiện thôi.”

Cao Ca nghi hoặc nhận lấy ly trà, còn muốn hỏi gì nhưng Tả Thừa Nghiêu lại không nói tiếp nữa mà chỉ chăm chú thưởng thức trà. “Nếu cô Cao đã đổi khẩu vị thì hãy thử loại trà này đi. Loại trà Kim Tuấn Mi này cũng không tệ đâu.”

Cao Ca nhấp đại một hớp trà, biết là Tả Thừa Nghiêu sẽ không giải thích gì thêm nên cô đành kiên nhẫn ngồi đợi, đợi “màn kịch hay” mà Tả Thừa Nghiêu nói.

Không ai nói lời nào khiến cho không gian nhỏ hẹp trong tấm màn trở nên yên tĩnh.

Nếu lần trước ở trên xe Cao Ca còn có thể ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ thì lần này, trong không gian khép kín như vậy, cô không biết phải nhìn vào đâu, chỉ sợ lỡ như vô tình sẽ chạm phải đôi mắt sâu không thấy đáy của Tả Thừa Nghiêu. Vì thế cô đành phải nhìn chăm chăm vào ly trà nhỏ trong tay mình, nhìn lá trà chìm nổi trong ly.

Không biết đợi bao lâu, đột nhiên Cao Ca nghe thấy một âm thanh cao vút, đó là đoạn ghi âm phát ra từ trong điện thoại. Lúc đầu âm thanh rất to nhưng sau đó trở nên nhỏ lại, đồng thời kèm theo đó là giọng nói của một cô gái trẻ. “Chết, mình quên tắt tiếng.”

Những âm thanh này đột nhiên vang lên trong phòng trà yên tĩnh trang nhã nên gần như toàn bộ khách khứa đều nghe thấy, kể cả Cao Ca.

Đoạn ghi âm đó gần như không có nội dung gì, nếu là người khác chắc sẽ không nghe được nhưng Cao Ca lại lập tức hiểu ra.

Trong đó là giọng của một cô gái. “Á... đau... ừm... đau quá...”

Tuy là kêu đau nhưng giọng lại giống tiếng rên rỉ, mang theo chút nũng nịu.

Tay Cao Ca run lên, làm đổ ly trà.

Đoạn ghi âm này cô không thể nào quên thuộc hơn nữa, bởi vì đó chính là giọng của cô.

Trên thực tế, cô biết rõ đó không phải là một đoạn ghi âm mà là một đoạn clip, một clip quay lén cảnh nóng.

12. Chương 13

Đoạn clip này cũng không dài, chỉ khoảng hơn mười giây.

Là một đôi nam nữ đang khỏa thân, làm chuyện thân mật, nam ở trên, nữ ở dưới.

Camera được đặt trên trần nhà ngay phía trên giường quay xuống, cho nên chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng rắn chắc của chàng trai chứ không thấy rõ mặt. Còn cô gái ngửa mặt lên nên tất cả những biểu cảm đều được quay rất rõ ràng.

Phải nói người quay lén rất chịu khó chi tiền cho đạo cụ. Khác với những hình ảnh mơ hồ không rõ ràng của những đoạn phim quay lén bình thường, có thể nói chất lượng của đoạn clip này khá tốt, vì vậy có thể nhìn rõ động tác rướn hông tiến vào người cô gái của chàng trai, cách anh trập trùng trên người cô gái. Còn cô gái, trong giây phút chàng trai tiến vào lần đầu tiên đã rên lên vì đau đớn. Mặt cô nhăn nhó, thoát nhìn có vẻ rất đau khổ nhưng tất cả những người đã trưởng thành đều hiểu ý mà mỉm cười vì đó nào phải đau đớn, rõ ràng là thỏa mãn và sung sướng.

Bảy năm trước, đoạn clip ngắn ngủi này và ảnh thân thiết của nữ nhân vật chính trong đó với vài người đàn ông khác đồng thời xuất hiện trên một diễn đàn khá nổi tiếng, tiêu đề là “Lộ ảnh dâm đẳng của thiên kim tiểu thư Cao Thị.”

Tuy bài post nhanh chóng bị xóa bỏ nhưng tin tức nóng bỏng mà mọi người thích nghe và chân tướng được thêm mắm dặm muối vẫn truyền đi với tốc độ chóng mặt.

Chính vì thế, Có Hữu Lam – mẹ của Cao Ca mới tức đến nỗi phát bệnh tim, bất hạnh qua đời.

Độ hot trên mạng dần giảm đi, loài người là động vật dễ quên nên tin tức động trời năm đó cuối cùng bị chìm vào quên lãng. Nhưng Cao Ca không ngờ sau bảy năm, cô lại nghe được nó ở ngay chỗ này.

Tất cả những ký ức nhục nhã và kinh hoàng lập tức dâng trào trong cô.

Năm đó cô cũng chỉ là một thiếu nữ mười chín tuổi, cô dùng tình cảm nồng nhiệt mà đơn thuần nhất để triền miên một đêm với người mình yêu. Đó là lần đầu tiên của cô, thậm chí cô còn mang theo cả tâm trạng dâng hiến nhưng không ngờ, chờ đợi cô lại là cái giá đắt đến thế.

Cao Ca cố gắng muốn trấn tĩnh nhưng cô biết, tay mình đang run lên không cách nào kiềm chế được.

Nơi phát ra đoạn clip cách bọn họ khá gần, có lẽ là bàn ngay sau lưng Tả Thừa Nghiêu. Nhưng sau câu nói “mình quên tắt âm” của cô gái thì kia âm lượng của di động cũng được chỉnh nhỏ lại, giọng cô ta cũng nhỏ theo nên Cao Ca không nghe rõ sau đó cô ta đã nói gì, chỉ loáng thoáng cảm thấy còn có một giọng nữ nữa cũng đang xì xào.

Tả Thừa Nghiêu ung dung lấy khăn giấy ra lau sạch nước trà mà Cao Ca làm đổ. Sau đó anh nhặt cái ly trên bàn lên, rót một ly trà khác, nắm bàn tay đang run run của Cao Ca, nhét ly trà vào trong tay cô, nói nhỏ: “Thoải mái đi, kẻ xấu chỉ mới lên sàn diễn thôi.”

Quả nhiên, không lâu sau đó giọng của hai cô gái bên cạnh lại bắt đầu to lên, hình như là có tranh chấp với nha, đoạn đối thoại rơi vào tai Tả Thừa Nghiêu và Cao Ca.

Hay nói cách khác, người nói chuyện muốn cho Ca Ca và Tả Thừa Nghiêu nghe thấy.

“Louise, khó khăn lắm mình mới lấy được clip này từ lớp kế bên, cậu có biết đoạn clip này bảy năm trước ngay cả mấy web đen cũng không lưu trữ, rất khó tìm không? Cậu không cảm ơn mình thì thôi, còn mắng mình là sao?”

“Vivian, mình hơi thích anh Thừa Nghiêu thật nhưng mình không thể làm những chuyện dè tiện thế được, không thể đưa cái này cho anh ấy xem.”

“Sao có thể gọi là dè tiện được? Là vạch trần bộ mặt dối trá của bà chị cậu! Chẳng phải cậu nói trong ví tiền của anh Tả có một cái nút áo, trên đó có chữ viết tắt tên tiếng Anh của chị cậu sao? Cái nút đó được đặt làm, trên đời này là độc nhất vô nhị, chỉ chị cậu mới có. Chuyện này nói lên điều gì? Nó chứng minh anh Tả có tình cảm với chị gái cậu, nếu cậu không chịu ra tay thì anh ta sẽ bị giành mất.”

“Nếu anh Thừa Nghiêu thật sự thích chị ấy thì mình sẽ âm thầm chúc phúc, sao lại phá đám được chứ?”

“Mình đã nói làm thế này là vạch trần bộ mặt thật của chị ta, sao cậu còn lương thiện thế chứ? Cậu nghĩ xem, chị ta dâm dăng cỡ nào, năm đó mới bao nhiêu tuổi đã đi quay clip sex với đàn ông. Còn cả tấm này, tấm này, tấm này nữa, toàn chụp với những gã khác nhau, cậu muốn anh Tả bị lừa sao?”

“Vivian, cậu không được chửi rửa chị ấy như thế, dù sao thì đó cũng là chị của mình. Tuy chị ấy rất ghét mình, không nhận mình nhưng mình không thể không nhận chị ấy. Hơn nữa mẹ chị ấy bị chọc tức chết rồi, trong lòng chị ấy chắc rất đau khổ.”

“Mình mới bị cậu chọc tức chết nè! Cậu còn gọi con mụ dâm dăng ấy là chị hả?”

“Vivian, cậu mà còn mắng chị mình thế nữa là mình giận thật đấy! Năm đó, có lẽ chị ấy chỉ là bị hại.”

“Ả ta mà bị hại? Cậu nhìn vẻ mặt này đi, cả bộ dáng dạng chân hưởng thụ này nữa, thế mà bị hãm hại sao?”

“Xin cậu ăn nói lịch sự chút, Vivian!”

“Ả ta dám làm lẽ nào còn sợ người ta nói sao? Lẽ nào Louise cậu cũng muốn như ả ta vậy? Chắc chắn, gia giáo nhà họ Cao thật là đặc biệt.”

“Thành An Dung, cậu, cậu mà còn nói nữa mà mình tuyệt giao với cậu!”

“Cao Lạc Thi, tuyệt giao thì tuyệt giao! Quả nhiên lũ dê tiện đều là người một nhà. Nếu cậu đã không biết thưởng thức đoạn clip này thì tôi lên lớp cho những bạn khác thưởng thức!”

...

Sau đó, không biết trong ai người ai tạt nước về phía ai mà nước làm ướt tấm màn ngăn giữa hai bàn, thậm chí còn những giọt nước khác bắn lên lưng Tả Thừa Nghiêu.

Vì thế, tiếp theo đó lại là một loạt tiếng loảng xoảng vang lên, hai cô gái chạy sang bàn của Tả Thừa Nghiêu và Cao Ca.

Màn chưa được vén lên đã nghe giọng của Cao Lạc Thi. “Xin lỗi xin lỗi, chúng tôi bất cẩn làm đổ nước trà không biết có làm ướt các vị không?”

Sau có, Cao Lạc Thi xuất hiện trước mắt Tả Thừa Nghiêu và Cao Ca.

Cô ta mặc một bộ váy dài màu trắng, khoác một cái áo lông cừu màu vàng nhạt, tóc dài ngang vai, trên người không có trang sức gì nhiều, chỉ có một cái châm cài áo hình hoa cúc khiến cô ta vừa trẻ trung vừa thuần khiết.

Cô ta nhìn thấy Tả Thừa Nghiêu và Cao Ca thì lập tức ngẩn người. “Anh, anh Tả, chị hai, sao hai người lại ở đây?”

Cô nữ sinh tên Vivian hay Thành An Dung gì đó cũng vào theo phía sau, thấy cảnh tượng này thì cũng có vẻ ngạc nhiên và xấu hổ.

Không cần hỏi, chỉ nhìn dáng vẻ thần thờ của Cao Ca là đã biết cuộc đối thoại giữa bọn họ, ngay cả đoạn clip bất cẩn không tắt âm kia đã lọt vào tai Cao Ca và Tả Thừa Nghiêu.

Thế mà Cao Lạc Thi còn dùng giọng nói yếu ớt như nai tơ để hỏi: “Anh Tả, chị, hai người nghe hết rồi sao?”

Cao Ca nắm chặt ly trà trên tay, các khớp xương trắng bệch, không nói chuyện. Tả Thừa Nghiêu lại mỉm cười thân thiện với Cao Lạc Thi. “Bình thường quen nghe cô gọi tôi là anh Tả, đây là lần đầu tiên tôi nghe cô gọi anh Thừa Nghiêu đấy.”

Cao Lạc Thi thấy bộ dạng ôn hòa, không có vẻ gì là tức giận của Tả Thừa Nghiêu thì trong lòng hơi khó hiểu.

Là một người đàn ông, biết cô gái mình thích từng có ảnh nóng thì làm sao bình tĩnh thế này được? Lẽ nào tin tức cô nghe được là giả, anh ta hoàn toàn không thích Cao Ca? Anh ta nói câu này với cô là có ý gì?

Nhưng lúc này Cao Lạc Thi cũng không có thời gian để phân tích đầu đuôi, cô ta lập tức tỏ vẻ thẹn thùng như một cô gái bị vạch trần tình cảm đơn phương của mình. “Anh Tả, tôi...”

Áp a ấp úng hơn nửa ngày, sau đó như lấy hết can đảm để nói: “Anh Thừa Nghiêu, anh đừng trách bạn của em, cậu ấy cũng chỉ muốn giúp em thôi. Tuy cách làm của cậu ấy không đúng nhưng xuất phát điểm cũng vì lòng tốt.”

“Louise, nếu em đã gọi tôi một tiếng anh thì tôi cũng phải có trách nhiệm dạy dỗ em. Chuyện xin lỗi, chẳng phải nên hướng về phía người bị hại sao? Chị gái em còn ngồi đó, sao lại nói xin lỗi với tôi?”

Giọng của Tả Thừa Nghiêu vẫn rất ôn hòa, không hề có vẻ tức giận nhưng Cao Lạc Thi lại cảm thấy có gì khác thường trong đó nên vội quay sang nói với Cao Ca: “Chị hai, em thay mặt bạn xin lỗi chị, mong chị rộng lượng bỏ qua cho bọn em.”

“Xí, Louise, tại sao chúng ta phải xin lỗi chứ? Mình đâu có nói oan cho chị ta, mình nói sai câu nào chứ, lẽ nào ảnh nóng và phim nóng là giả?” Thành An Dung đứng bên cạnh nói lớn, sau đó còn không quên nhắc nhở Tả Thừa Nghiêu. “Anh Tả, anh đừng có để bị chị ta lừa gạt đấy. Chị ta qua lại với nhiều đàn ông như vậy, chắc chắn là có nhiều kinh nghiệm lừa gạt đàn ông.”

“Thành An Dung! Cậu không được nói chị mình như thế nữa! Nếu cậu còn coi mình là bạn thì mau xin lỗi chị mình đi!”

“Louise, cậu đúng là quá lương thiện rồi. Cậu coi người ta là chị nhưng người ta chưa từng coi cậu là em.”

...

Cao Ca lạnh lùng nhìn màn kịch của hai người họ. Nếu là trước kia, có lẽ cô đã sớm chộp mỗi đứa một bạt tai rồi.

Nhưng bây giờ, cô phải nghĩ đến hậu quả sau khi tát. Lúc này ba vẫn còn bệnh nằm trên giường, biết được cô đánh Cao Lạc Thi thì sẽ tức giận biết bao.

Có những chuyện không phải không thể làm, mà là làm xong thì phải nghĩ có gánh được hậu quả hay không?

Huống chi Cao Lạc Thi làm như vậy mục đích không ngoài việc vạch trần quá khứ đen tối của cô trước mặt Tả Thừa Nghiêu, làm bật sự thiện lương của mình. Cô ta có thể vì một người chị cùng cha khác mẹ, không gặp bảy năm mà trở mặt với bạn thân, đúng là một cô gái tốt.

Nhưng đáng tiếc, cô ta trăm phương ngàn kế cũng không ngờ được Tả Thừa Nghiêu lại là nam chính trong đoạn clip đó. Trong mắt Tả Thừa Nghiêu, hình tượng của Cao Ca đã tồi tệ đến mức cô ta không cần phải phí công làm những chuyện này.

Nếu đã thế, Cao Ca nghĩ, mình cần gì phải diễn theo cô ta để tạo hiệu quả mà cô ta muốn?

Có điều sâu thẳm trong lòng, điều khiến cô đau đớn nhất chính là ngay từ đầu Tả Thừa Nghiêu đã biết nhưng lại để bọn họ làm nhục cô một cách trắng trợn như thế. Cho dù trước nay cô vẫn hiểu Tả Thừa Nghiêu chưa bao giờ có tình cảm gì với mình nhưng hiểu là một chuyện, tim cô cũng làm từ máu thịt, sao có thể không đau cho được.

Trong tiếng tranh cãi của Thành An Dung và Cao Lạc Thi, Cao Ca đứng lên, mặt không biểu cảm nói với Tả Thừa Nghiêu. “Anh Tả, anh muốn tôi ngồi xem kịch với anh tôi đã xem xong rồi, nếu không có việc gì khác tôi có thể đi được chưa?”

Tả Thừa Nghiêu không nói gì, chỉ đứng dậy theo Cao Ca, đi đến bên cạnh Cao Ca, nhấc áo khoác cô đặt một bên lên, dịu dàng khoác lên người cô, thậm chí còn cẩn thận vén tóc cô lên để khỏi bị cổ áo dè. Dáng vẻ ấy giống như là đang cưng chiều bạn gái.

Thành An Dung nhìn mà há hốc mồm. “Anh Tả, sao anh còn làm thế với ả đề tiện này...”

Cao Lạc Thi tinh ý nhận ra sự việc đã lệch khỏi phạm vi kế hoạch của bọn họ nên kéo Thành An Dung lại không cho cô ta nói nữa.

Tả Thừa Nghiêu đặt tay lên vai Cao Ca, cúi đầu thì thầm vào tai cô. “Còn một chút nữa là xong kịch, đừng vội thế. Cao Ca mà tôi biết đâu dễ bị người ta ức hiếp thế.”

Nói xong, anh thả Cao Ca ra, đi thẳng tới trước mặt Cao Lạc Thi, nói với vẻ đáng tiếc. “Louise, cô rất thông minh, đáng tiếc là kiểu thông minh của những đứa đần độn.”

“Anh Thừa Nghiêu, em...”

“Một con chó, nếu nó yên phận làm chó thì gọi là đáng yêu. Nhưng nếu một con chó mơ tưởng mặc quần áo để làm người, thậm chí lừa bịp người khác thì gọi là đáng cười, buồn cười đến độ khiến người ta ghê tởm. Cô thông minh như thế, chắc lẽ sẽ không cố giả làm người trước mặt tôi nữa chứ?”

Mặt Cao Lạc Thi tím tái. Cô ta cắn môi, nước mắt rưng rưng, còn muốn biện bạch. “Anh hiểu lầm rồi.”

Tả Thừa Nghiêu xua tay ra hiệu thôi, rõ ràng là không muốn nhìn cô ta làm bộ nữa, chỉ nắm lấy tay Cao Ca. Có lẽ vì những gì anh vừa nói, lần này Cao Ca ngoan ngoãn để cho anh nắm tay mình.

Anh nhìn Cao Ca cười tươi rồi nói với Cao Lạc Thi. “À đúng rồi, cô cảm thấy giữa Phượng Tỷ và A Kiều, đàn ông sẽ chọn ai?”

“Anh Thừa Nghiêu, em không hiểu ý của anh nhưng anh hiểu lầm em rồi.”

“Ý của tôi là dù Phượng Tỷ đến 80 tuổi vẫn còn trinh thì sao? Mà A Kiều chụp ảnh nóng cho nhiều người xem thì lại thế nào? Đàn ông đều sẽ chọn A Kiều xinh đẹp thôi. Tả Thừa Nghiêu cũng thế, Cao Ca có thể nào thì tôi cũng chỉ nắm tay cô ấy. Còn cô, có tốn công sức đến đâu thì mãi mãi cũng chỉ là Phượng Tỷ.”

Cao Ca nghe thế thì kinh ngạc nhìn Tả Thừa Nghiêu, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào. Còn Cao Lạc Thi nghe thế thì khóc thút thít.

Tả Thừa Nghiêu gọi Thành An Dung. “Vivian, Thành An Dung, con gái của cậu chủ tập đoàn trang sức Thành Phi đúng không? Về nói lại với ba cô, các người không cần chuẩn bị cho cuộc cạnh tranh lấp đặt quảng trường Hoàn Cầu nữa.”

Thành An Dung ngẩn ngơ nhìn, hoàn toàn không hiểu chuyện này là thế nào, chỉ biết há miệng mà không nói được gì.

Tả Thừa Nghiêu không để ý đến bọn họ nữa, dắt Cao Ca ra khỏi phòng trà.

Cao Ca cảm thấy đây là một giấc mơ nhưng bàn tay nắm tay của Tả Thừa Nghiêu lại rất thật, kể cả câu mà anh vừa nói: “Tả Thừa Nghiêu cũng thế, Cao Ca có thể nào thì tôi cũng chỉ nắm tay cô ấy.”

Nhưng Cao Ca không dám nói tiếng nào, sợ rằng sẽ làm mình tỉnh giấc, làm Tả Thừa Nghiêu tỉnh giấc.

Nếu đây là một giấc mộng, vậy hãy để cô nằm mơ thêm lần nữa, bởi vì hơn ai hết cô hiểu rõ, trước kia, mỗi lần cô cảm thấy có chút hy vọng thì ông trời sẽ khiến cho cô càng thêm thê thảm.

Cùng lúc này, tại nhà họ Cao.

Cao Chí Viễn ngắt điện thoại, cười một cách nham hiểm. “Tả Thừa Nghiêu, quả nhiên cậu vẫn bị tôi thăm dò được.”

13. Chương 14

Khi bác Trần gác cổng nhìn thấy chiếc BMW i8 màu đen bóng đang chạy đến gần, còn chưa mở thanh chắn cổng, bác đã dùng bộ đàm thông báo cho tổng đài.

Đây là quy định của câu lạc bộ “Thiên Thiên”, cách mỗi một tháng, chủ nhân của chiếc xe này sẽ đến đây, việc của bảo vệ là phải lập tức báo lên trên trước, để các đồng nghiệp bên trong có sự chuẩn bị trước, tiếp đãi tốt vị khách quý này.

Câu lạc bộ “Thiên Thiên” là nơi tụ hội số một số hai của thành phố này, mặc dù nó xây ở ngoại thành, không phô trương. Nhưng dọc theo Bình Hồ – còn gọi là “hồ Tây Hiệp nhỏ” – có mười mấy căn biệt thự được các kiến trúc sư nổi tiếng thiết kế rất đẹp, cộng thêm bãi đậu xe dùng vải trùm thân xe và che biển số, cộng thêm những cô em thân hình nóng bỏng qua qua lại lại, tất cả đều ám chỉ đây là một nơi đốt tiền.

Tả Thừa Nghiêu đậu chiếc i8 trước cửa một căn biệt thự, trước cửa đã có hai nhân viên đứng đợi sẵn.

Một người nhận lấy chìa khóa từ tay Tả Thừa Nghiêu, đậu xe giúp anh, trùm xe lại. Còn một người khác thì nhiệt tình bước tới chào đón. “Anh Tả, mời đi bên này, bà chủ ở lầu hai.”

Tả Thừa Nghiêu lên lầu, đẩy cửa ra thì thấy Mạnh Dao đang ngồi bên cửa sổ, nhìn anh mỉm cười. “A Nghiêu, anh đến rồi à.”

Khác với tưởng tượng của nhiều người, Mạnh Dao – bà chủ của chốn trắng hoa này lại không hề có vẻ phong trần. Dáng người cô cao gầy, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng và quần tây rất giản dị, tóc xõa dài quá vai, mặt trang điểm nhẹ. Người nào không biết, vừa nhìn sẽ tưởng rằng cô là người dẫn chương trình của đài truyền hình nào đấy.

Tả Thừa Nghiêu bước vào phòng là cởi áo khoác ra. Nhân viên đi theo sau lập tức tiếp lấy cái áo mặc lên cho anh, sau đó nhanh chóng lẳng lẳng bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Anh bước tới trước cửa sổ, ngồi xuống đối diện Mạnh Dao. “Mỗi tháng em sẽ sang đây hai người xem sổ sách, dù gì anh cũng phải đến thăm em.”

Thật ra “Thiên Thiên” đã được mở từ lâu, nhưng ở thành phố bên cạnh, hai năm nay mới mở chi nhánh ở thành phố này. Vì thế Mạnh Dao thường ở thành phố bên, không thường sang bên này lắm.

“Ở bên hồ Tây Hiệp quen rồi, em lười chuyển sang đây. Nếu anh không ở đây thì em cũng chẳng buồn sang đối chiếu sổ sách.” Mạnh Dao đùa nghịch chiếc chuông gió bên cửa sổ, trả lời nửa đùa nửa thật.

Tả Thừa Nghiêu cười cười, không đáp lại câu đùa này mà lại thích thú nhìn chiếc chuông gió trên tay cô. “Chiếc chuông gió này được treo khi nào vậy?”

“Đẹp không? Mới treo đó. Cửa sổ mỗi tòa nhà đều treo một cái.”

Tả Thừa Nghiêu tiện tay giơ chiếc chuông gió lên ngắm nghía. Trụ chính làm bằng trúc, xung quanh treo mấy cái chuông đồng nhỏ, trông có vẻ thanh nhã. Điểm đặc biệt nhất là miếng trúc dài chính giữa có khắc một hàng chữ. Tả Thừa Nghiêu đọc thầm: “Tiểu lâu nhất dạ thính xuân vũ[1].”

Còn chưa đọc xong anh đã bật cười. “Dao Dao, mấy năm nay em không học được gì nhiều, nhưng tỏ ra văn vẻ thì học rất trôi chảy.”

Mạnh Dao giành lấy chiếc chuông gió từ tay anh. “Gì chứ. Em chép ra từ một bộ tiểu thuyết võ hiệp đấy. Anh quên bộ “Bảo kiếm của tam thiếu gia” rồi sao? Lúc nhỏ chúng ta thuê sách từ tiệm sách của ông bác ngoài đầu đường đọc đi đọc lại, không biết sao dạo gần đây đột nhiên nhớ tới nên cho người đi đặt làm. Cái chuông ở tòa biệt thự bên cạnh có khắc “Chích thị đương thì dĩ vong nhiên”, anh còn nhớ đã đọc ở cuốn sách nào không?”

“Dạ nhớ, thưa người có học. Đó là cuốn “Vân hải ngọc cung duyên”, anh còn nhớ mà.”

Mạnh Dao lập tức cảm thán. “Thử tình khả đãi thành truy ức, chích thị đương thì dĩ vong niên[2]. Lúc nhỏ đọc tới đoạn Lệ Thắng Nam chết, Kim Thế Di ngồi đọc câu thơ này trước một nàng, em đã bật khóc. Nói tới thì lúc nhỏ chúng ta muốn đọc được những cuốn sách ấy đừng đâu có dễ, phải nhặt rất nhiều chai nước bán mới có tiền đi thuê...”

Nhưng cô lập tức dừng lại tại đây, không cho những lý ức xưa ulla về nữa. Có lẽ hơn ai hết, cô hiểu rõ những chuyện xưa cũ ấy không thích hợp vào lúc này.

Cô nhanh chóng nói vào trọng tâm, báo cáo cho Tả Thừa Nghiêu tất cả các tin tức nhật nhật được trong thời gian một tháng qua.

Từ xưa đến nay, chốn trăng hoa vốn là nơi tin tức linh thông. Dưới tác dụng của rượu và mỹ nhân, đàn ông có thể thả lỏng và mất cảnh giác. Lúc “Thiên Thiên” vừa thành lập, Mạnh Dao liền bắt đầu lợi dụng nó để bí mật thu thập tin tức cho Tả Thừa Nghiêu. Hay nói cách khác, sở dĩ “Thiên Thiên” được thành lập, là vì Tả Thừa Nghiêu cần một công cụ như thế.

Thật ra chưa chắc đã có thể thám thính được những tin tức tuyệt mật, đôi khi chỉ là anh A và anh B bất hòa, còn anh C thì lại lén qua lại thân thiết với anh D. Hoặc là anh E ngoại tình, còn bắt cá hai tay, anh F thì thích mấy cô sồn sồn, anh G thì thích rượu tây hơn rượu ta... Chỉ là những chuyện rất vụn vặt nhưng nhiều khi nó lại giúp Tả Thừa Nghiêu thắng lợi lớn trên thương trường.

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Mạnh Dao nhíu mày. “Vào đi. Chẳng phải đã nói không có chuyện gì thì đừng làm phiền tôi sao?”

Một nhân viên phục vụ dè dặt bước vào, rụt rè nói: “Bà chủ, chị Tiểu Hồng bảo tôi tới đây, nói là giám đốc Vạn uống quá chén,, nỡ hững bắt bà chủ phải qua uống vài ly. Anh Vương, anh Từ cũng bắt đầu hòa theo, chị Tiểu Hồng bảo chị ấy không trụ được nữa.”

“Biết rồi. Cậu xuống trước đi, bảo Tiểu Hồng lát nước tôi qua.”

Mạnh Dao xua người đi, sau đó nói với Tả Thừa Nghiêu bằng giọng bất đắc dĩ. “Phải nể mặt anh Vương thôi. Mở cửa làm ăn, dù sao thì cũng phải xã giao một tí.”

“Giám đốc Vạn...” Tả Thừa Nghiêu nghĩ ngợi. “Giám đốc Vạn đi chung với anh Vương và anh Từ thì chắc là vạn Hướng rồi.”

“Ừ, là anh ta.”

“Vạn Hướng, 41 tuổi, giám đốc điều hành khu vực Trung Hoa của MD. Tuy không phải là công ty anh ta mở nhưng cũng coi như là có máu mặt, gia thế trong sạch, không có sở thích gì xấu. Là người Hoa sinh ở Mỹ, thường thì sẽ tôn trọng và ga lăng với phụ nữ hơn đàn ông Trung Quốc. Quan trọng hơn là anh ta rất quan tâm đến em, từ “Thiên Thiên” bên kia theo đuổi tới “Thiên Thiên” bên này, xem ra cũng thích em thật. Dao Dao, đây là một người đàn ông đáng để suy xét và nắm bắt.”

Tả Thừa Nghiêu nghiêm túc phân tích nhưng Mạnh Dao thì lại hơi phiền.

“Mẹ em còn không lo tới những chuyện này, sao anh còn quản chặt hơn cả mẹ em thế.”

“Anh chỉ đưa ra ý kiến tham khảo thôi, đương nhiên em có quyền không nghe.” Tả Thừa Nghiêu cũng không coi trọng lắm, anh đưa tay nhìn đồng hồ. “Được rồi, cũng không còn sớm nữa, anh đi trước đây.”

“Sao mới đó đã đi rồi? Em còn ít tin tức chưa báo với anh đây.”

Tả Thừa Nghiêu đứng dậy, vừa mặc áo khoác vừa nói. “Gần đây có nhiều việc, mà dù sao thì em cũng sẽ gửi tài liệu đã chỉnh sửa qua cho anh, anh qua đây chỉ để nói chuyện với em thôi, vậy là được rồi.”

Mạnh Dao thất vọng thấy rõ. “Vì anh Vạn sao?”

Tả Thừa Nghiêu mặc áo khoác xong, bước tới vỗ vai Mạnh Dao. “Đừng nghĩ ngợi lung tung, anh đi trước đây.”

Mạnh Dao đưa mắt nhìn Tả Thừa Nghiêu bước ra, cô hé miệng muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Nhưng khi tay của Tả Thừa Nghiêu vừa chạm vào tay nắm cửa thì cuối cùng cô không nhịn được nữa.

Giọng của cô rất nhỏ, nhỏ đến nỗi như vừa thốt ra khỏi miệng là tiêu biến ngay, nhỏ đến nỗi ngay cả cô cũng không xác định có nên để Tả Thừa Nghiêu nghe không.

Cô nói: “Cao Ca về rồi.”

Tay của Tả Thừa Nghiêu khựng lại trên tay nắm cửa.

Mạnh Dao nói xong câu đó, giống như là chọc thủng tấm màn che phủ làm từ bọt nước mà cô cố gắng bảo vệ bấy lâu. Mặt cô lập tức sa sầm lại, quyết định lớn tiếng nói thẳng một lần.

“Cao Ca về rồi, đúng không? Cho nên anh mới đi vội thế.”

Tả Thừa Nghiêu quay người lại, sắc mặt không hề thay đổi, thản nhiên nói: “Cao Ca về rồi, nhưng đây cũng là một phần trong kế hoạch.”

“Kế hoạch của anh bao gồm cả việc khiến nhà họ Thành mất quyền thầu quảng trường Hoàn Cầu sao? Kế hoạch của anh cũng bao gồm việc ân ái với cô ta sao?”

“Anh nghĩ anh không có nghĩa vụ báo cáo chi tiết kế hoạch của anh với em, anh cũng không muốn em dính vào vụ này.”

Sự thẳng thừng của Tả Thừa Nghiêu đã chọc giận Mạnh Dao. Cô nói lớn tiếng. “Em không biết, cũng không muốn biết kế hoạch của anh, em chỉ biết Cao Ca đã về. Nếu cô ta ngoan ngoãn trốn ở cái đất nước chó ăn đá ấy thì thôi, nhưng nếu cô ta đã quay lại thì em nhất định phải báo thù.”

Ánh mắt Tả Thừa Nghiêu lập tức trở nên rất đáng sợ, đồng tử cũng trở nên càng thêm tối sẫm, giống như là một hồ nước sâu ngàn năm không thấy ánh mặt trời, chỉ cần nhìn thêm là sẽ chìm vào trong đó.

“Đã đợi được bảy năm thì ngại gì đợi thêm chút nữa. Dao Dao, đừng làm hỏng chuyện lớn của anh.”

“A Nghiêu, anh đừng quên năm đó Cao Ca đã đối xử với anh và em thế nào! Cao Chí Viễn đã làm gì ba mẹ anh!”

“Bởi vì anh nhớ rõ hơn ai hết nên mới nhìn được nhiều năm như vậy, nên mới bảo em đừng manh động, làm hỏng kế hoạch.”

“Được, anh nhớ rõ là được. Em có thể tránh về bên kia, chỉ cần em không thấy mặt cô ta thì sẽ không động tới cô ta. Nhưng nếu em nhìn thấy cô ta, em không dám đảm bảo là mình sẽ làm những gì. Em không làm việc lớn được như anh, em chỉ biết có những mối thù không cách nào nhìn được. Em cũng nhắc nhở anh, A Nghiêu, bất luận kế hoạch của anh thế nào thì cũng không được tha cho cô ta, và nhất định không được yêu cô ta.”

Tả Thừa Nghiêu bước tới một bước, nhẹ nhàng vén lọn tóc xõa trên mặt Mạnh Dao ra sau tai. “Mạnh Dao, em uống nhiều rồi.”

Mạnh Dao không đẩy Tả Thừa Nghiêu ra, để mặc hành động của anh. Cô biết khi Tả Thừa Nghiêu tức giận thì sẽ không kích động mà ngược lại, anh càng tức giận thì sẽ càng tỏ ra bình tĩnh, cũng chỉ có khi tức giận anh mới gọi cả họ lẫn tên cô một cách dịu dàng nhưng tràn đầy uy hiếp như thế.

Môi cô hơi run run. “Em hoàn toàn không uống rượu!”

“Em uống say rồi. Chỉ có uống say mới nói ra những lời hồ đồ như thế. Sao Tả Thừa Nghiêu lại yêu Cao Ca cho được? Cô ta là con gái của kẻ thù, cô ta đã hại Mạnh Dao thê thảm. Em nhẫn nại đợi thêm một thời gian đi, anh sẽ khiến cô ta nhà tan cửa nát, mất hết tất cả!”

Mạnh Dao nhìn Tả Thừa Nghiêu. Cô nhìn vào mắt anh, muốn nhìn sâu hơn nữa, muốn nhìn thấy tình cảm ẩn sâu ở một nơi mà ngay cả bản thân anh cũng không biết.

Một lát sau, cuối cùng cô gần từng tiếng, nói: “Mong là anh luôn ghi nhớ những lời đã nói hôm nay. Tả Thừa Nghiêu sẽ khiến cho Cao Ca nhà tan cửa nát, mất hết tất cả!”

[1] Trích Lâm An xuân vũ sơ tử của Lục Du

[2] Trích Cầm sắt của Lý Thương Ẩn. Tạm dịch: Tình này đã sớm trở thành nỗi nhớ nhưng dĩ vãng, cho tới bây giờ chỉ còn lại nỗi đau thương

14. Chương 15

Sáu giờ tối, trong căn phòng làm việc rộng lớn chỉ còn lại một mình Cao ca.

Lẽ ra còn có anh Zack và hai đồng nghiệp do viện bảo tàng phái tới giúp đỡ và học tập nữa nhưng vừa tới giờ tan ca, Zack lập tức về ngay, còn hai đồng nghiệp kia thì không có hứng thú tăng ca với Cao ca, người thì bận đi đón con tan học, người thì phải về nhà nấu cơm.

Tóm lại cuộc sống quay cuồng, ai có việc của người nấy.

Chỉ có Cao ca là không muốn rời khỏi phòng làm việc.

Trước khi đi, anh Zack còn nói với cô: “Em biết không, em quá dry (khô khan), quá boring (tẻ nhạt). Anh chưa từng thấy một cô gái hơn hai mươi tuổi nào như em, không thuốc lá không rượu bia, không xã giao, không bạn trai, ngay cả tình một đêm cũng không có, nói không chừng em còn trinh ấy chứ. Em còn trẻ lại đẹp thế, lẽ ra phải yêu đương vài lần đi. Em đâu phải mấy tu nữ trong tu viện thời trung cổ, sao phải sống như thế. Trước đây anh cứ nghĩ em ở St Andrews mới như thế, không ngờ về tới quê nhà mình mà vẫn như vậy. Baby à, em nên tìm một chàng trai, hay một cô gái cũng được. Tin anh đi, ngoại trừ cần sa và LSD[1], tình dục là chuyện sung sướng nhất trên đời này.”

Zack là một chàng gay phong lưu phóng khoáng, mồm miệng thẳng thắn. Phương châm sống của anh là tận hưởng trước mắt, mới đến Trung Quốc chưa bao lâu đã tìm được một bạn trai người bản địa, mỗi ngày đi làm về là lại vui vẻ hên hò. Cao Ca và anh làm việc chung nhiều năm, quan hệ rất tốt, ngoại trừ việc anh thường xuyên truyền tằm quan trọng của tình dục và không lâu thì lại phải nghe anh khóc lóc vì thất tình.

Nhưng có một điểm Zack nói rất đúng, Cao Ca quả là tẻ nhạt. Từ khi về nước, ngoại trừ mỗi cuối tuần về biệt thự họ Cao thăm ba thì phần lớn thời gian còn lại, cô chỉ biết đi làm rồi về nhà, từ nhà đến viện bảo tàng. Thậm chí cô còn không muốn tan ca, mỗi ngày đợi tất cả mọi người ra về hết, cô ở lại tăng ca một mình.

Bởi vì cô không có chỗ nào để đi.

Đây là thành phố mà cô sinh ra và lớn lên, nhưng cô lại không có bạn bè, không có tình thân, cũng gần như là không có người thân ở nơi này.

Nghiêm túc mà nói, Cố Tư Nguyên coi như là nửa người thân. Nhưng anh đối xử tốt với cô cũng chỉ vì báo ân, vì sự nhờ cậy của mẹ cô.

Còn ba cô, lẽ ra ông phải là người thân nhất trên đời này của cô nhưng ông không chỉ là ba cô mà còn là chồng của Khưu An Khiết, là ba của Cao Lạc Thi và Cao Lạc Văn. Có đôi khi, Cao Ca ngồi trong biệt thự nhà họ Cao, nhìn bốn người họ hòa thuận vui vẻ, cô cảm thấy mình hoàn toàn là kẻ dư thừa.

Huống chi mấy ngày trước Tả Thừa Nghiêu giúp cô dạy dỗ Cao Lạc Thi và bạn của cô ta, không biết “cô em gái” này về nhà đã đem đặt gì với ba cô nữa.

Vừa nghĩ đến ngày hôm đó, nhớ tới những chuyện xảy ra trong phòng trà “Vị Ương”, nghĩ tới Tả Thừa Nghiêu, Cao Ca cảm thấy hơi phiền não.

Hôm đó Tả Thừa Nghiêu nắm tay cô ra khỏi phòng trà, rồi lái xe đưa cô về nhà.

Lúc sắp xuống xe, Cao Ca như vừa bừng tỉnh khỏi cơn mơ, nói với anh: “Tả Thừa Nghiêu, tôi không biết hôm nay anh làm thế để làm gì nhưng cho dù tôi có ngốc tới đâu thì cũng hiểu anh dạy dỗ bọn họ không phải vì hả giận thay tôi. Có lẽ anh ghét Cao Lạc Thi, cũng có lẽ anh đang giảng cái bẫy nào đó mà tôi không biết chờ tôi nhảy vào. Anh quá thông minh, tôi chưa bao giờ nhìn thấu được anh nhưng bất luận thế nào thì anh yên tâm đi, tôi sẽ không ảo tưởng là anh làm thế vì tôi, tôi sẽ không bám lấy anh như trước đây nữa. Tóm lại cảm ơn anh!” Nói xong, cô nở nụ cười khổ. “Tuy là trước đây anh từng nói anh không cần tôi cảm ơn.”

Câu cuối cùng cô nói rất nhỏ, giọng khàn khàn đến nỗi không giống như nói cho Tả Thừa Nghiêu nghe mà giống như nói nhĩn nghe hơn.

Tả Thừa Nghiêu nghe xong những lời Cao Ca nói, một lúc lâu sau vẫn không trả lời. Khi Cao Ca nghĩ rằng anh sẽ không để ý đến mình như mọi khi thì anh lại lên tiếng với giọng châm chọc. “Cao Ca, bảy năm qua mà cô chỉ học được chút bản lĩnh ấy thôi sao? Giả vờ hiền lành lương thiện như đứa em gái đáng ghét của cô à? Giả vờ đáng thương, giả vờ vô tội? Tôi nói rồi, cô là chó dữ thì cứ làm chó dữ, có mặc quần áo vào cũng không giống người đâu, chỉ khiến người ta ghét thêm thôi.”

Những lời này quá mức cay nghiệt, dù đã nghe mấy lần nhưng Cao Ca vẫn cảm thấy đau đớn.

Lúc ấy cô tự nhủ với mình. “Mày xem đi, Cao Ca, là thế đấy. Mỗi khi mày cảm thấy có chút hy vọng thì ông trời sẽ khiến ày càng thê thảm hơn.”

Lúc anh nắm tay cô, trong tích tắc cô cũng từng có suy nghĩ thế này: Lỡ như Tả Thừa Nghiêu chỉ muốn giúp cô thật thì sao? Lỡ thế thì sao?

Cô không dám nghĩ lâu, nhưng cô biết trong một giây nào đó, hy vọng gần như là mong manh đã nảy mầm trong cô. Nhưng hiện thực quá mức tàn khốc, nó lập tức tan thành mây khói. Sao Tả Thừa Nghiêu lại thích Cao Ca cho được? Anh ghét cô, anh hận cô. Anh mỉa mai cô, sỉ nhục cô thế này mới là bình thường.

Cho nên cô không hề tức giận, thậm chí còn cười và nói với anh: “Tôi biết rồi. Tạm biệt, Tả Thừa Nghiêu.”

Cao Ca nghĩ tới đây thì cảm thấy mình không cách nào tập trung tu sửa bức tranh trước mặt nữa.

Nhưng cô không muốn về nhà.

Cô lấy một chiếc bút chì vẽ lấu lên một tờ giấy. Không biết mình muốn vẽ gì, cô vẽ đại bầu trời, đám mây, chim chóc, mặt trời và những chiếc máy bay thỉnh thoảng bay ngang qua ngoài cửa sổ.

Từ sau khi về nước, gặp Tả Thừa Nghiêu hai lần, cô đã từng khách sáo mà xa cách, đã từng chua ngoa tranh cãi, đã từng chua chát nhận thua, nhưng chưa từng bình tĩnh được.

Có lẽ Cao Ca của bảy năm trước khiến người ta rất ghét nhưng Cao Ca ở St Andrews – bỏ đi quá khứ – chính là một cô gái xinh đẹp lương thiện, dịu dàng nền nếp.

Nhưng có lẽ Tả Thừa Nghiêu mãi mãi cũng không có cơ hội, cũng không có hứng thú nhìn Cao Ca ấy.

Cao Ca vừa nghĩ vừa vẽ, mặc cho cây bút dẫn đường đôi tay vẽ loạn xạ. Không biết qua bao lâu, khi cô ngẩng đầu lên thì phát hiện ánh sáng ngoài cửa sổ đã trở nên u ám. Cô xoa xoa cái cổ hơi nhức mỏi, lơ đãng liếc qua tờ giấy vừa vẽ, sau đó lập tức hoảng hốt vì nó thành một cục.

Sao lại thế này? Chẳng phải cô đang vẽ bức cảnh ngoài cửa sổ sao? Sao lại từ đám mây vẽ thành gương mặt của Tả Thừa Nghiêu? Những đường nét mắt mũi dần hình thành dưới ngòi bút của cô.

Cô nghĩ chắc là mình bị điên rồi.

Cô vội vã ném mạnh cục giấy đi.

Nhưng không ngờ đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Tả Thừa Nghiêu bước vào.

Anh mặc một chiếc áo khoác dài màu xám đậm, chiếc kính mắt trong viền hơi phản chiếu ánh sáng, trông anh rất nhã nhặn lịch sự. Nếu đây là lần đầu tiên Cao Ca nhìn thấy anh, nói không chừng sẽ lầm anh là một học giả trẻ tuổi trong viện bảo tàng.

Tả Thừa Nghiêu cúi người xuống nhặt cục giấy ao Ca vừa quăng đi, mở ra xem.

Cao Ca ở xa nên không kịp ngăn cản, cô bước tới nhưng không biết nên nói “Anh đừng xem!” hay hỏi “Sao anh lại ở đây?”

Tả Thừa Nghiêu nhìn bức tranh trên giấy, vẻ mặt thản nhiên, thần sắc không có gì thay đổi.

Cao Ca đứng trước mặt anh, có vẻ hơi xấu hổ, ngượng ngập không biết nên nói gì.

“Trước đây tôi không biết cô có hứng thú với hội họa đấy. Sao tự nhiên lại muốn học vẽ?” Tả Thừa Nghiêu lên tiếng nói trước.

Sao lại muốn học vẽ? Lòng Cao Ca cảm thấy nặng trĩu. Lúc mới ra nước ngoài, gặp bác sĩ tâm lý, cô cảm thấy lên tiếng kể lại thì quá khó khăn nên bác sĩ của cô bảo cô cứ vẽ ra, vừa chẩn đoán vừa điều trị. Vẽ được nửa năm, không biết bệnh có trị hết chưa nhưng cô lại có hứng thú với hội họa. Ít nhất là cô cảm thấy khi vẽ thì lòng mình sẽ được bình yên.

Nhưng làm sao có thể nói cho Tả Thừa Nghiêu nghe những chuyện này?

Cô né tránh không trả lời, chỉ hỏi ngược lại: “Sao anh lại ở đây?”

Tả Thừa Nghiêu cũng không quan tâm đến việc cô tránh né. “Ba cô bảo cô tối nay về ăn cơm, nhờ tôi qua đón cô.”

Cao ca ngạc nhiên: “Ba bảo tôi về nhà ăn cơm, sao lại nhờ anh đón?”

“Bởi vì ông ấy muốn tác hợp cho hai chúng ta.”

“Cái gì?”

“Hay nói thẳng thắn hơn thì bởi vì ông ấy có chuyện phải cầu cạnh tôi nên hai tay dâng cô lên cho tôi.”

“Tả Thừa Nghiêu, anh đang nói gì vậy? Sao ba tôi lại làm thế?” Cao ca phản đối ngay trong khi mình chưa hiểu hết tình hình, nhưng cô lập tức nhớ Cố Tư Nguyên từng nói Cao Thị muốn hợp tác với Cửu Châu của Tả Thừa Nghiêu, lấy được dự án “thành phố hàng không”. Thế có tính là cầu cạnh anh không?

Có điều dù Cao Thị phải cầu cạnh Tả Thừa Nghiêu thì ba cô cũng sẽ không lấy con gái mình ra làm giao dịch. Có lẽ ba không biết quá khứ giữa cô và anh, thấy anh là một thanh niên ưu tú nên mới tạo cơ hội cho họ. Nhất định là thế. Lát cô phải nói với ba đừng có ghé đôi lung tung.

Nghĩ đến đây, Cao Ca lại nhấn mạnh với Tả Thừa Nghiêu lần nữa. “Tôi nghĩ anh hiểu lắm rồi, ba tôi không làm vậy đâu. Có lẽ ông ấy chỉ giống như những bậc làm cha làm mẹ khác, quan tâm đến hôn nhân của con cái mình thôi, nên mới ghép đôi tôi với anh. Xin lỗi vì đã gây phiền toái cho anh. Ba tôi không biết chuyện của chúng ta năm đó chứ nếu biết, ông sẽ không làm thế.”

Cao Ca nói đến đây thì hơi buồn bã, nhưng cô không dừng lại quá lâu mà nói tiếp. “Nhưng anh yên tâm, tôi sẽ nói rõ với ba mình. Mong anh thông cảm cho rằng tôi không thể nói thật với ông ấy, cũng cảm ơn anh lâu nay không nhắc tới chuyện năm xưa trước mặt ba tôi. Cứ coi như anh thương hại tôi, giữ cho tôi chút thể diện sau cùng ở trước mặt ba đi. Tôi sẽ nói với ba là chúng ta không có cảm giác gì với nhau, tôi không thích anh mà anh cũng không thích tôi. Tôi sẽ nói với ông đừng ghép bầy bạ, khiến mọi người xấu hổ nữa.”

Tả Thừa Nghiêu nhướn mày. “Cô không thích tôi?”

Cao ca không ngờ cô nói một hồi mà anh lại chỉ bắt được một câu. Cô rất muốn hét lớn lên rằng: Đúng vậy, tôi không thích anh nhưng nghĩ tới tờ giấy cô vẽ nguệch ngoạc còn trong tay anh, mặt cô lập tức đỏ lên, im re cả buổi mới bắt lực nói một câu: “Tả Thừa Nghiêu, tôi là kẻ ngốc, nhưng tôi cũng hiểu không được ngã hai lần tại cùng một chỗ.”

Tả Thừa Nghiêu lại đột nhiên thấy hứng thú. “Cao Ca, cô có muốn đánh cược với tôi không?”

“Cái gì?”

“Cược là người cha kính yêu của cô sẽ không để ý đến cảm nhận của cô. Cược là cô yêu tôi.”

[1] Một loại ma túy gây ảo giác

15. Chương 16

Chuyển ngữ: Lệ Lệ

“Tả Thừa nghiêu, anh đang nói cái gì, sao tôi lại phải đánh cược với anh?”

“Cô không dám bởi vì cô biết mình sẽ thua.”

“Tôi không có gì không dám, chẳng qua điều này quá nhàm chán.” Cao Ca thở dài một hơi, có chút không biết làm thế nào, đành nói. “Hơn nữa tôi cũng không có cái gì dùng để đánh cược.”

Tả Thừa Nghiêu giơ bức tranh nhấc nhó trong tay lên. “Nếu như tôi thắng, bức tranh này sẽ thuộc về tôi. Nếu như cô thắng, cô muốn cái gì?”

Cô muốn gì?

Cô muốn giành được gì từ anh?

Nhiều năm trước, cô cũng từng đánh cược với mấy người khác, khi đó bọn họ đánh cuộc chính là cô có chiếm được trái tim Tả Thừa Nghiêu hay không. Về phần tiền đặt cược là cái gì, cô cũng đã quên rồi. Bởi vì cô đã thua, sớm đã mất đi thứ quý hàng ngàn hàng vạn lần thứ đặt cược.

Hiện tại, anh chủ động đánh cược với cô, anh hỏi cô thắng rồi sẽ muốn cái gì? Liệu cô có thể nói cô vẫn còn muốn trái tim của anh không? Cô có thể nói muốn anh yêu cô được hay không? Cô có thể nói muốn trở lại quá khứ, thời điểm tất cả mọi sai lầm đều chưa phát sinh, để cho bọn họ làm lại từ đầu được hay không?

Đương nhiên là không thể, vì lời vừa nói ra, cô sẽ thua.

Đây vốn là điều nghịch lý, thứ mà cô muốn thắng cược đã định sẵn là sẽ khiến cô thua một cách thảm hại.

Cho nên cô đành phải bắt chước anh, giả vờ nói một cách thờ ơ: “Nếu như tôi thắng, vậy anh phải đem bức tranh trả lại cho tôi.”

Thứ đặt cược này chẳng qua chỉ là một tờ giấy vẽ nguyệt ngọc mỏng manh, nhưng Tả Thừa Nghiêu lại cầm lấy nó ngẫm nghĩ cẩn thận: “May mà tôi sẽ không thua, bằng không thật tiếc khi phải đem nó trả lại cho cô.” Nói xong anh còn nhìn Cao Ca với vẻ đầy ẩn ý. “Vẽ rất giống.”

Cao Ca thấy anh cầm bức tranh lâu như vậy cũng không có nói gì về nội dung bức tranh nên tưởng rằng chuyện này đã được cho qua, không ngờ Tả Thừa Nghiêu đột nhiên lại nói ra một câu như thế. Cô thoáng cảm thấy lúng túng, thế nên nói đại một câu ngu xuẩn để che giấu: “Tả Thừa Nghiêu, đây chỉ là bức tranh tôi vẽ lung tung, anh không nên hiểu lầm, trong tranh không phải là anh, chỉ là... chỉ là phác họa lung tung mà thôi.”

Nói còn chưa xong cô đã hận không thể cắn đứt lưỡi mình, còn câu nói dối nào vụng về hơn nữa không?

Ngay cả chính cô nghe xong cũng cảm thấy quá giả tạo, một chút độ tin cậy cũng không có.

“Tôi hiểu lầm gì chứ? Tôi nói bức tranh này giống tôi lúc nào đâu chứ?”

Tả Thừa Nghiêu vẫn giữ bộ dáng nhàn nhã, mà điều này khiến Cao Ca đích thực chỉ muốn độn thổ cho xong.

Nhưng không biết vì sao, cô mơ hồ cảm thấy tâm trạng Tả Thừa Nghiêu lúc này rất tốt, cô không nói được lý do, chẳng qua chỉ là cảm giác của cô, có lẽ là ảo giác.

Hai người trở lại nhà họ Cao, sau khi ăn cơm xong, Cao Ca phải thừa nhận rằng lời nói của Tả Thừa Nghiêu quả thực rất đúng. Ông Cao đích thực muốn tác hợp hai người bọn họ. Lời nói rõ ràng ám chỉ, thậm chí cuối cùng cũng không hề quan tâm đến sự phản đối của cô, mỗi ngày đều an bài để Tả Thừa Nghiêu đón cô tan ca.

Nói cái gì mà con gái luôn tăng ca, về muộn sẽ không an toàn...

Ông Cao liên tục nói khách sáo với Tả Thừa Nghiêu: “Thực sự là phiền phức cho cậu rồi, cậu Tả. Tiểu Ca có cậu giúp đỡ đưa đón tôi rất an tâm.”

Người kia cũng vui vẻ đáp ứng: “Không phiền phức, Tiểu Ca là đàn em của cháu, đàn anh chăm sóc cho đàn em cũng là việc nên làm.”

Cao Ca căn bản không chen nổi miệng, trong đầu cô quả thực dấy lên sự khinh thường. Tả Thừa Nghiêu, chỉ vì một bức vẽ, vì một trận cá cược chẳng quan trọng gì, anh có cần phải dốc sức thế không? Người không biết nội tình có lẽ sẽ cho rằng anh thực sự thích cô.

Tả Thừa Nghiêu của bảy năm sau luôn lúc lạnh lúc nhạt với Cao Ca, càng làm cho cô không hiểu rõ suy nghĩ của anh. Trên thực tế, cô cũng chẳng muốn suy đoán suy nghĩ của anh. Dù sao anh ta thông minh như vậy, cô chưa bao giờ có khả năng hiểu được những suy nghĩ đó.

Nhưng dù mọi chuyện thế nào, cô vẫn luôn thầm nhắc nhở chính mình: Ngàn vạn lần đừng tin là thật, Tả Thừa Nghiêu không thể nào thích mày đâu. Cũng giống như lần trước, anh ta giúp mày xong thì sẽ nói những lời ác ý. Anh ta tạm thời có thể đem mày nâng lên tận mây xanh, mà rất nhanh cũng sẽ ném mày xuống tận địa ngục.

Cao Ca hạ quyết tâm muốn đến tìm ba để thử nói chuyện một chút. Cô tin chỉ cần mình nghiêm túc bày tỏ đối với Tả Thừa Nghiêu là hoàn toàn không có một chút tình cảm, Tả Thừa Nghiêu chẳng qua cũng chỉ xuất phát từ phép lịch sự, nể mặt ba nên mới tới cười với cô. Hai người họ tuyệt đối không có khả năng, như vậy ba hẳn sẽ không tác hợp lung tung nữa.

Ăn xong bữa cơm, ông Cao và Tả Thừa Nghiêu vào phòng hút thuốc, trò chuyện.

Cao Ca gõ cửa tiến vào. “Ba à, con có chuyện muốn nói với ba.”

“Tiểu Ca, ngồi qua đây, con có cái gì muốn bàn với ba sao?” Ông Cao ôn hòa hướng về phía Cao Ca vẫy tay, vỗ vỗ cái ghế bên cạnh mình.

Cao Ca có chút khó xử nhìn thoáng qua Tả Thừa Nghiêu. “Ba, nhưng mà ba đang có khách...”

“Cậu Tả thế nào lại là khách chứ? Có cái gì không thể nói với anh ấy.”

“Nhưng mà con muốn một mình...” Cao Ca vẫn muốn tranh thủ, nhưng lời còn chưa dứt, Tả Thừa Nghiêu đã đứng lên.

Anh biết điều nói: “Chủ tịch Cao, con gái muốn nói chuyện riêng với ông, tôi là người ngoài xác thực không thích hợp ở đây, tôi nghĩ tôi vẫn nên ra ngoài trước đã.”

“Mau ngồi xuống, mau ngồi xuống, tôi đã nói bao nhiêu lần, sao cậu lại là người ngoài chứ.” Ông Cao vội vã đứng lên vỗ vỗ Tả Thừa Nghiêu trở về chỗ ngồi, quay đầu lại đối với Cao Ca, có chút nghiêm khắc nói: “Tiểu Ca, con sao lại không hiểu lễ phép gì vậy? Không có vấn đề gì cần che giấu, nào có điều gì khó giải thích như vậy, cứ thế mà nói đi.”

Cao Ca không có cách nào khác, chỉ có thể lên tiếng: “Ba, con nghĩ không nên làm phiền anh Tả đón con tan tầm.”

“Con bé này, con đang nói cái gì vậy? Không phải nói rồi hay sao?”

“Anh Tả bận rộn như vậy...”

“Cô Cao, không sao. Nếu như quá bận, tôi vẫn có thể cho trợ lý Từ sang đón cô. Dù sao bảo tàng của các cô cách công ty tôi cũng rất gần, chẳng qua chỉ là thuận tiện, chuyện nhỏ thôi.” Tả Thừa Nghiêu nói trước, chặn miệng của cô.

Cao Ca rất muốn lườm anh một phát, nhưng đón nhận ánh mắt chân thành và vô tội đó, cô lại không có cách nào làm được. Nếu không có cuộc đánh cược trước đó, nếu cô không quen biết anh lâu như vậy, có lẽ cô sẽ bị sự chân thành nhiệt tình của anh làm cảm động.

Cô không để ý đến anh, vẫn tiếp tục nói với ông Cao: “Nhưng con thực sự không cần người khác đưa đón, con đã là một người trưởng thành rồi, con sống ở nước ngoài bảy năm cũng đã quen với việc tự chăm sóc bản thân.”

“Tiểu Ca, có phải con đang trách ba đã đem con ra nước ngoài, hại con một thân một mình nhiều năm như vậy?”

“Không phải, đương nhiên là không phải. Ba, con chỉ, con chỉ là...” Cao Ca có chút quỳnh lên, lại không biết dùng lời nào cho hợp lý. “Ba, con biết ba lo lắng cho việc chung thân đại sự của con, muốn tác hợp con với anh Tả nhưng chúng con thực sự không có cảm giác với người kia, con cũng tạm thời chưa muốn nói chuyện yêu đương.”

Sau cùng cô dứt khoát nói thẳng: “Ba, xin ba hãy tôn trọng suy nghĩ của con, con không muốn cùng anh Tả phát triển thêm nữa, con không thích anh ấy.”

Lời vừa nói xong, ông Cao còn chưa kịp phản ứng, Tả Thừa Nghiêu đã đứng lên. “Chủ tịch Cao, tôi thấy tôi thực sự không thích hợp để nghe tiếp nữa, tôi nên cáo từ trước thì hơn.”

Nói xong xoay người rời đi.

Không biết làm sao, nhìn bóng lưng anh, Cao Ca đột nhiên cảm giác anh rất cô đơn, và khi nói câu cuối cùng kia lại như vô cùng thất vọng.

Cao Ca lại cảm thấy hơi bối rối. Là vì anh muốn thắng cược nên mới đang giả vờ, hay vì cô đã nói ra những lời làm mất mặt anh? Cô có lợi hại đến nỗi khiến Tả Thừa Nghiêu bị như vậy không?

Đương nhiên là không có khả năng rồi!

Có lẽ chỉ là thói quen anh dùng để chiến thắng, không muốn thua mà thôi.

“Cao Ca, con xem con làm cái gì vậy!” Ông Cao tức giận lớn tiếng cắt đứt suy nghĩ miên man của Cao Ca.

“Con...” Cao Ca hơi ngập ngừng. “Con chỉ nói ra những lời thật lòng. Ba, xin ba đừng cố gắng sắp đặt thêm nữa, con và anh Tả không có khả năng đâu.”

“Có cái gì không có khả năng? Con chưa kết hôn, cậu ta cũng chưa lập gia đình, các con đều là trai tài gái sắc, có cái gì mà không có khả năng?”

Cao Ca lần nữa nghiêm túc nói: “Ba, hiện tại con thực sự chưa muốn yêu đương, xin ba hãy để ý một chút đến cảm nhận của con.”

“Con...” ông Cao còn muốn lên tiếng, lại đột nhiên ôm bụng, như là rất đau.

Cửa thư phòng mở ra, lúc này Khuất An Khiết vừa lúc đi đến. “Ừa, sao anh Tả lại đi nhanh như vậy? Ông à... Ai da, ông lại phát bệnh nữa rồi!”

Bà ta bước nhanh tới đỡ ông Cao.

Cao Ca cũng lo lắng không ngớt: “Ba, ba làm sao vậy?”

Ông Cao ngẩng đầu nhìn Cao Ca “Tiểu Ca, ba lớn tuổi như vậy rồi, còn có thể sống bao lâu nữa chứ? Con hãy theo ý ba một lần, Tả Thừa Nghiêu là muốn tài hoa người có tài hoa, muốn có gia sản có gia sản. Hãy nghe ba một câu, nắm thật chặt Tả Thừa Nghiêu, coi như đã giúp ba một việc tốt rồi.”

Khuất An Khiết đứng bên cạnh cũng phụ họa thêm: “Phải đó, Tiểu Ca, con xem, con khiến ba con ra nông nổi gì này. Đừng trách dì nhiều chuyện, con trước kia như vậy rồi, có mấy người đàn ông có thể chấp nhận được. Anh Tả không chê con, con hà tất phải giả bộ thanh cao như vậy làm gì? Con cho rằng cơm ngon áo đẹp của con là từ trên trời rơi xuống sao? Không vì con, ba con đâu phải lao động cực khổ, con có thể an tâm làm đại tiểu thư nhiều năm như vậy sao? Hiện tại Cao Thị cần mượn sức của Tả Thừa Nghiêu, con không thể thu lại một chút tính khí nóng nảy đại tiểu thư, giúp ba con, sẽ chia ưu phiền với ông ấy sao?”

Ông Cao cau mày liếc Khuất An Khiết một cái. “Bà im miệng cho tôi! Tình hình của công ty lúc nào đến lượt một người phụ nữ trong gia đình như bà lên tiếng?”

Khuất An Khiết bày ra bộ dáng uất ức, không hề mở miệng.

Mà Cao Ca nhìn thấy cha già yếu, lần nữa nói không nên lời.

Sức khỏe của cha, quá khứ nhục nhã của cô, tương lai của Cao thị đều bị moi ra nói. Tả Thừa Nghiêu nói đúng, cảm nhận của cô đâu có quan trọng gì.

Ba không để ý cô nghĩ gì, mà Khuất An Khiết lại càng thẳng thừng, Cao Thị cần phải mượn sức của Tả Thừa Nghiêu, cô nhất định phải ra mặt mới được.

Một người đóng vai lương thiện, một người đóng vai phản diện, Cao Ca cảm thấy thất vọng sâu sắc.

“Tiểu Ca, con đừng nghe dì con nói lung tung, ba chỉ lo lắng cho hạnh phúc của con, ngộ nhỡ ba xảy ra chuyện gì vẫn không thể nhìn thấy con xuất giá thì làm sao? Không có người chăm sóc cho con thì làm sao? Ba thực sự không yên lòng.” Ông Cao thấy Cao Ca thần sắc có chút không bình thường, đành nói vài câu trấn an.

Cao Ca cười cười: “Ba, con biết rồi.”

Cô yên lặng đứng dậy đi ra ngoài, có lẽ những lời ba nói là sự thật, cũng có lẽ Khuất An Khiết nói mới chính là thực, nhưng đều không quan trọng. Cô rất muốn nói cho bọn họ, các người đừng nên vọng tưởng quá, cho dù nước biển chảy ngược, mặt trời không xuất hiện, Tả Thừa Nghiêu cũng tuyệt đối không thích cô. Cô hoàn toàn không giúp gì được cho Cao Thị

Cô đi ra ngoài với vẻ thất thần, Tả Thừa Nghiêu vẫn còn đứng ở cửa nhà họ Cao, đèn đường hạ xuống, khuôn mặt của anh như được một vầng hào quang ấm áp bao phủ, nhìn không rõ ràng. Mơ hồ không thể phân biệt rõ là tà ác hay tốt đẹp.

Cô chỉ biết anh đang nhìn cô không chăm chăm.

Anh nói: “Cô thua rồi, Cao Ca.”

16. Chương 17

Cô thua sao?

Cao Ca đến gần Tả Thừa Nghiêu, ngẩng đầu chăm chú nhìn anh.

Khoảng cách gần như vậy, ngay cả lông mi trên mắt anh cũng có thể nhìn thấy rõ ràng qua mắt kính, mỗi một sợi, dày mà dài. Cô đột nhiên có suy nghĩ không hợp với hoàn cảnh: gương mặt anh lãnh đạm như vậy mà lại có hàng mi như trẻ con, chính anh có lẽ cũng sẽ không thích. Phảng phất giống như cây quạt nhỏ, nếu như bỏ mắt kính đang cản trở kia ra, có thể hay không được trải nghiệm cảm giác lông mi quét qua da. Sẽ ngứa sao? Hay là càng thêm ám muội.

Đáng tiếc, có lẽ cô sẽ vĩnh viễn không biết. Cho dù là trước đây họ có một khoảng thời gian thân mật... nhưng cũng chỉ có một đêm duy nhất mà thôi. Tất cả đều rối loạn, mơ hồ. Họ hầu như chưa bao giờ có cơ hội làm những hành động ngớ ngẩn và thân mật giống như những đôi yêu nhau bình thường. Cô không thể nói với Tả Thừa Nghiêu: “Hey, em muốn thử cảm giác lông mi của anh quét qua gương mặt em.” Đương nhiên, anh sẽ không giống như một người bạn trai vồ vồ tóc cô, vừa chế giễu: “Em đang rảnh lắm hả?” vừa nhắm mắt lại, nhàoai người qua nghe theo lời của cô.

Cô cũng chỉ nghĩ một cách mờ mờ lung lung thế thôi. Cô đã quen với việc luôn nghĩ vẩn vơ về anh.

Có lẽ bởi vì hiện thực luôn làm cho cô bị tổn thương, cho nên chẳng bằng nhìn vào khuôn mặt anh ta, tưởng tượng ra một Tả Thừa Nghiêu thuộc về Cao Ca.

Dù vậy, vào trong ánh Tả Thừa Nghiêu chắc cũng thành kẻ háo sắc khiến người khác chán ghét.

Uống cho cô trước đó vẫn ở thế thốt trước mặt anh rằng sẽ không giống như trước, si mê anh, đeo bám lấy anh. Thế nhưng bây giờ ngay cả ba cô cũng muốn cô ở bên cạnh anh, giữ lấy anh, giữ lấy thứ có lợi cho Cao Thị.

Không sai, anh nói đúng, anh đã thắng.

Anh sẽ nhìn cô thế nào đây? Nắm chắc thắng lợi? Tự mãn? Hay coi thường?

Cao Ca nhìn vào mắt anh, nhưng không thấy những thần sắc mà cô đã nghĩ.

Dường như anh chỉ như là đang nhìn cô, im lặng, chuyên chú, thậm chí Cao Ca còn thấy trong mắt anh một chút mà ngay chính anh cũng chưa nhận thấy: đó là sự thương hại.

Không, cô không cần!

Cô tình nguyện để anh coi thường cô, chán ghét cô, hận cô, cũng không cần anh thương xót cô.

Cô là Cao Ca, cho dù là bắt đầu lại cũng tuyệt đối không đổi được sự kiêu ngạo của Cao Ca.

Cô có thể hiểu chuyện, có thể nhẫn nhịn nhưng tuyệt đối không thể vứt bỏ sự kiêu ngạo, bởi đó mới chính là cô.

Gần như trong khoảnh khắc nhìn thấy sự thương hại trong mắt anh, cô nghe thấy mình nói: “Tôi không có thua! Cho dù ba muốn tôi và anh ở bên nhau cũng tuyệt đối không phải vì lợi ích thương mại, cũng tuyệt đối không phải vì muốn cầu cạnh anh. Ông nói ông không yên lòng vì tôi, muốn tìm một người chăm sóc tôi, mà anh vừa hay phù hợp với điều kiện của ông mà thôi. Ông là ba tôi, Tả Thừa Nghiêu, anh đừng gây chia rẽ quan hệ giữa tôi và ba tôi! Ba tôi rất thương tôi!”

“Cô thua, Cao Ca.” Tả Thừa Nghiêu không có phản bác Cao Ca, chỉ là trong ánh mắt anh tăng thêm vài phần thương hại.

“Tôi không có thua! Mặc kệ xuất phát từ lý do gì mà ba muốn gán ghép tôi và anh bên nhau, tôi cũng tuyệt đối không đồng ý. Tôi sẽ không yêu anh nữa, Tả Thừa Nghiêu, tôi sẽ không yêu anh nữa. Chỉ cần tôi không hề yêu anh, tôi sẽ không thua.”

Cao Ca cảm thấy giọng của mình có chút run run, cô sắp không khống chế được. Cô không biết rốt cuộc cô nói những lời này là cho Tả Thừa Nghiêu nghe, hay cho chính mình.

Tả Thừa Nghiêu nhìn cô, không hề lên tiếng. Cao Ca đột nhiên cảm thấy bất an, như là dự cảm sắp sửa có chuyện gì phát sinh. Cô nhìn sâu vào mắt anh, ngay trong tích tắc đó, giống như màn đêm bị bóng tối bao trùm, anh cúi đầu xuống, đột nhiên hôn lên môi cô.

Cô còn chưa kịp có phản ứng gì, cứ như vậy bị anh hôn.

Giống như đã từng quen biết, mà lại giống như hoàn toàn xa lạ. Là thứ cô hàng đêm ao ước, rồi lại là sự thấp thỏm lo sợ. Là sự ngọt ngào hạnh phúc mà lại chua xót trong lòng. Vừa tốt đẹp xen lẫn sự nguy hiểm.

Cao Ca không phân biệt được sự phức tạp trong lòng mình.

Khi đôi môi hơi lạnh giá vì đứng đợi lâu trong gió lạnh của anh bao phủ lên bờ môi cô, cô hoàn toàn không nghĩ ngợi gì được nữa.

Cô tựa như một viên thiên thạch liêu lĩnh, bị lực hấp dẫn của anh kéo vào tầng khí quyển, chỉ có sa xuống không ngừng, bốc cháy, phóng ra thứ ánh sáng chói rực nhất, đến khi tự hủy diệt bản thân mình.

Cô thật sự là vô dụng mà. Bảy năm trước Tả Thừa Nghiêu chưa bao giờ hòa nhã với cô. Mà bảy năm sau, thỉnh thoảng anh đối xử tốt với cô trước mặt người khác cũng chỉ vì trêu đùa cô, giống như bắt một con chuột nhưng lại không vội ăn, đem cô nâng lên lại quăng cô xuống không chút thương tình. Có thể là vì âm mưu gì mà cô không biết, bởi cô chính là ngu ngốc như vậy. Hay nói theo cách của anh, cô là rẻ mạt như vậy đấy, chỉ cần Tả Thừa Nghiêu ngoắc một ngón tay thôi, lý trí của cô sẽ tan biến, phòng tuyến của cô sẽ tan vỡ. Cô cũng chỉ có giao nộp vũ khí, mặc anh sắp đặt.

Môi của cô bị anh cạy ra, cô theo sự càn quấy của lưỡi anh, mặc hơi thở của anh đang găm nhấm hơi thở của cô. Cô không tự chủ mà dán vào người anh càng chặt hơn, đường xuyên qua quần áo, qua da thịt và xương cốt đều có thể cảm nhận nhiệt độ sâu bên trong của cơ thể.

Nụ hôn này của Tả Thừa Nghiêu ban đầu mang theo tính xâm chiếm mạnh mẽ, không có một chút ôn nhu, một mực tìm tòi, mút vào, phảng phất mang theo một chút trừng phạt, muốn đem môi lưỡi của Cao Ca làm cho đau đớn. Nhưng sự mềm mại, cam chịu của cô đã làm dịu sự thô lỗ của anh. Có lẽ anh căn bản không biết bản thân mình rốt cuộc muốn trừng phạt cô điều gì, thậm chí ngay cả bản thân anh cũng không biết muốn trừng phạt cô, hay trừng phạt bản thân mình.

Đến khi môi của anh phủ xuống môi cô, khi chiếc lưỡi của cô và anh nhiệt tình quấn bện lấy nhau, khi nước bọt trong miệng cô và anh hòa làm một, anh càng thêm mơ hồ, anh đang làm gì, tại sao lại bắt đầu hôn cô. Là vì kế hoạch, vì để Cao Chí Viễn đứng trên ban công theo dõi, hay chỉ là bởi vì anh muốn hôn cô?

Anh đáng chết, bị quỷ ám hay sao mà muốn hôn cô?

Nghiêm khắc trừng phạt sự ngu xuẩn, sự kiêu căng, ngạo mạn của cô.

Bọn họ như cùng lâm vào vòng xoáy, cứ như vậy mà đứng dưới ánh đèn đường ôm hôn. Không cần suy nghĩ, không có cách nào suy nghĩ. Ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống, như ngăn cách ra một vùng đất bất định không rõ ràng. Tại nơi tràn ngập ánh sáng này, ở nơi duy nhất có ánh sáng, chỉ còn lại mê mê quên hết mọi thứ...

Mà lúc này tại nhà họ Cao, Khuất An Khiết có chút lo lắng nói với ông Cao: “Ông à, hình như con bé Tiểu Ca không thích Tả Thừa Nghiêu, con bé từ chối qua lại với họ Tả như thế, có khi nào làm ảnh hưởng tới việc hợp tác giữa công ty và Cửu Châu không hả?”

Cao Chí Viễn cười lạnh một tiếng: “Hừ, sợ cái gì? Bà không biết đối với một người đàn ông mà nói, càng không dễ dàng đạt được ngược lại càng muốn có hay sao? Tiểu Ca như vậy càng đang giúp tôi “nhử” họ Tả kia. Nó nhử càng lâu thì tôi càng có lợi thế đàm phán với họ Tả.”

“Thế nhưng vừa rồi họ Tả cũng rất tức giận bỏ đi, Tiểu Ca tuổi còn trẻ không hiểu chuyện, có thể làm được hay không?”

“Thằng nhãi Tả Thừa Nghiêu kia tôi đã tìm hiểu qua quá khứ của hắn, phàm là những gì hắn muốn có đều không dễ dàng buông tay. Nếu như có chút chuyện con con ấy mà khiến hắn lùi bước thì sẽ không đi cho tới hôm nay. Bảy năm qua hắn đều quyền uy không quên Tiểu Ca, không lý do hiện tại người đứng trước mắt mà vẫn không “nhắm nháp”. Cao Chí Viễn vừa nói vừa vén rèm cửa sổ, chỉ cho Khuất An Khiết thấy. “Bà xem, ha ha, không phải đang hôn nhau là gì?”

“Nhưng Tiểu Ca tính tình như vậy, sợ khó kiểm soát? Tôi nhớ trước đây con bé không muốn gì thì không ai có thể ép buộc nó.”

Ánh mắt Cao chí Viễn trở nên hung dữ, ông ta hung hăng nói: “Nó là con gái của tôi, tôi muốn nó thế nào nó phải thế đó! Nhiều năm trước mẹ nó cũng bị tính khí của nó bức chết rồi, nó đã nhận được một bài học như vậy mà hiện tại còn muốn không thuận theo tôi sao? Nếu nó và Tả Thừa Nghiêu ở cùng nhau rồi, tôi sẽ làm bọn chúng chia tay, trừ phi Tả Thừa Nghiêu đem dự án “Thành phố hàng không” dâng đến trước mặt tôi. Nó nếu như không muốn ở cùng tên họ Tả, tôi vẫn sẽ có cách đem nó lột hết đưa lên tận giường. Nói chung, không thể để nó tạo phản!”

“Vẫn là ông lợi hại sáng suốt, tên nhóc họ Tả có bao nhiêu năng lực, coi như là Tôn Ngộ Không có bảy hai phép thần thông cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ông.”

“Ha ha, bà đúng là biết nói ngọt.”

....

Ngoài cửa sổ, cổng lớn của nhà họ Cao, đắm chìm trong nụ hôn, Cao Ca không hề biết gì về mục đích của cha.

Đến khi mọi thứ kết thúc, khi cuối cùng họ cũng thoát ra khỏi nụ hôn, cô hơi mất sức dựa vào ngực Tả Thừa Nghiêu.

Tả Thừa Nghiêu hôn lên tóc cô, anh ta nói: “Không yêu tôi sao? Trái tim đang đập của cô, hơi thở của cô, môi của cô, tất cả đều nói cho tôi biết cô đang nói dối. Cao Ca, cô thua rồi.”

Cô thua sao?

Không, chẳng qua cô chưa bao giờ chiến thắng mà thôi. Từ khi bắt đầu yêu một người, cô đã mãi mãi là kẻ thất bại.

17. Chương 18

Có đôi khi giữa nam nữ là rất kỳ diệu.

Chẳng qua chỉ là một nụ hôn thể thôi, nhưng giống như một căn phòng tối bị bật kín nhiều năm đột nhiên được đẩy ra một khe hở, lọt vào một luồng ánh sáng. Mặc dù nhỏ bé không đáng kể, không đủ rọi sáng toàn bộ gian phòng, nhưng sẽ làm thay đổi rất nhiều thứ.

Sau ngày hôm đó, Tả Thừa Nghiêu thực sự mỗi ngày đều đón Cao Ca tan tầm, mà Cao Ca cũng không hề phản đối.

Mặc dù bọn họ không có cử chỉ thân mật gì, nhưng cũng có thể cư xử với nhau hòa bình một cách hiếm thấy, đều cố gắng không nhắc tới chuyện cũ, không đề cập tới Mạnh Dao, giống như hai người là bạn bè vừa quen biết nhau sau khi Cao Ca về nước.

Kỳ thực, Tả Thừa Nghiêu cũng không thân thiện với Cao Ca lắm, nhưng anh không còn những lời nói ác ý hoặc đối xử lạnh nhạt với cô nữa. Chỉ cần như vậy Cao Ca cũng cảm thấy đủ rồi.

Có một ngày, tâm trạng của anh khá tốt, thậm chí còn hào hứng cùng Cao Ca thảo luận về việc sửa chữa các tác phẩm của cô. Từ cuộc sống, phong cách của người nghệ sĩ, cho tới việc nguyên liệu tu bổ các bức họa cổ, kỹ thuật, các chuyên gia hoặc những kẻ bịp bợm của nghệ thuật thời nay, chuyện hài hay cả scandal... Dọc đường liên tục trò chuyện, Cao Ca cảm thấy vừa mừng vừa lo. Có thể nói, cô chưa bao thấy Tả Thừa Nghiêu nói chuyện một cách thoải mái như vậy trước mặt cô.

Lúc trước cô muốn toàn bộ của anh, muốn anh chỉ nhìn một mình cô, yêu một mình cô. Bây giờ, điều cô cần không nhiều, chỉ cần anh đối tốt với cô một chút cô cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Cô sẽ không vọng tưởng thêm tình yêu của anh, bởi cô biết mình sớm đã không có tư cách ấy. Anh có thể không xem cô như kẻ thù, làm một người bạn bè bình thường đã là tốt rồi.

Có lúc, cô cảm thấy bản thân giống như đang đi trên một sợi giây giữa không trung, phải cẩn thận từng ly từng tí để duy trì sự thăng bằng trên bề mặt này, chỉ sợ không cẩn thận sẽ rơi xuống, thịt nát xương tan.

So với sự nơm nớp lo sợ của Cao Ca, Tả Thừa Nghiêu chỉ bày tỏ thái độ thờ ơ không để tâm quá nhiều. Như là mỗi ngày anh đến đón Cao Ca tan làm cũng rất ít khi đúng giờ, có lúc tới sớm một chút, có lúc tới đã là tới muộn, cũng rất ít khi báo trước cho Cao Ca, cho dù anh ta phải làm thêm giờ, cho dù Cao Ca có đợi hay không. Cao Ca cũng không để ý. Cô nghĩ, anh dù sao cũng là ông chủ của Cửu Châu, có rất nhiều việc phải làm, vì vậy mỗi lần đều trầm lặng chờ ở trong phòng làm việc. Trên thực tế, thậm chí có lúc cô cảm thấy như cô đang bắt đầu chờ đợi anh xuất hiện.

Anh Zack trêu đùa cô, nói cô là căn phòng cũ bốc hỏa, không nói chuyện yêu đương thì thôi, khi yêu liền thành hòn vọng phu.

Có một lần, lúc Tả Thừa Nghiêu tới đón Cao Ca, Zack hiếm khi không vừa tan ca là vội vã về ngay, anh ta quay sang Cao Ca, ranh mãnh nháy mắt, làm ra dáng vẻ xót xa khi nhìn người yêu đi mất, thậm chí còn buồn bã nói một câu: “Honey, em có bạn trai rồi liền bỏ rơi anh sao?”

Cao Ca trừng hai mắt, anh lại giả bộ trịnh trọng bám lấy Cao Ca, nhỏ giọng nói bên tai: “Nhớ mang bao nhé, bà cô già.”

Cao Ca quả thực bị anh ta làm cho vừa tức tối vừa tức cười.

Kỳ thực lúc Zack không nói lời nào khi khá tốt, là một anh con lai khá bảnh, có một phần tư huyết thống Trung Quốc. Đặc biệt là một vóc dáng tuyệt vời, giống như là bức tượng David của Michelangelo.

Đáng tiếc là anh ta quá ham chơi và phong lưu. Có đôi lúc Cao Ca cũng thấy khó hiểu, vì sao thầy giáo của bọn họ lại nhận một người kì quái như vậy làm đàn anh của cô. Anh ta có cá tính thích chơi đùa như thế này sao lại thích hợp yêu cầu tinh tâm và kiên nhẫn khi phục hồi các bức họa cổ.

Mỗi lần như vậy, Zack sẽ chìa tay nhún vai, chớp đôi mắt to vô tội của anh ta và nói: “Bởi vì anh đẹp trai chứ sao. Đâu có cách nào, ai cũng không đành lòng từ chối một chàng trai ưa nhìn xin nhập học.”

Cao Ca đuổi cổ Zack đi, bước nhanh tới bên Tả Thừa Nghiêu đang chờ ở cổng.

Tả Thừa Nghiêu mỉm cười hỏi cô: “Đồng nghiệp các cô có tình cảm rất tốt?”

“Đó là đàn anh Zack của tôi, cùng tôi về nước làm dự án này. Đừng nghe anh ta nói xằng bậy, anh ấy rất thích nói đùa.”

Cao Ca còn muốn giải thích vài câu nhưng Tả Thừa Nghiêu lại chuyển đề tài không muốn để ý. Rõ ràng anh đối với mối quan hệ của Cao Ca và Zack dù tốt hay xấu đều không có hứng thú, chẳng qua chỉ tùy tiện hỏi thăm một câu mà thôi.

Nếu như lúc đầu cô còn sợ Tả Thừa Nghiêu hiểu lầm thì sau đó nhìn phản ứng của Tả Thừa Nghiêu, cô liền biết bản thân mình đã suy nghĩ quá nhiều. Tả Thừa Nghiêu đương nhiên sẽ không hiểu lầm. Anh cùng lắm chỉ thuận miệng hỏi mà thôi. Cao Ca trong lòng anh ta không có địa vị, làm sao sẽ quan tâm đến các mối quan hệ của cô với người đàn ông khác? Hơn nữa, với sự tự tin mạnh mẽ của Tả Thừa Nghiêu cùng tình yêu không hề che giấu Cao Ca dành cho anh bấy năm trước và tình cảm không thể che giấu bấy năm sau, làm sao anh phải để Zack vào trong mắt chứ? Sợ rằng với anh, Cao Ca chỉ là một con rối để anh có thể tùy ý đùa giỡn.

Cao Ca nghĩ tới đây, cũng không giải thích thêm nữa.

Tả Thừa Nghiêu vẫn như trước đây, không mặn không nhạt trò chuyện với cô, đưa cô về nhà an toàn. Ngày thứ hai, ngày thứ ba cũng như thường lệ tới đón cô tan ca. Vì vậy, Cao Ca đem sự việc nhỏ nhoi hôm nay lãng quên mất.

Càng nhiều ngày trôi qua cuộc sống vẫn chỉ yên bình như vậy, trong lòng Cao Ca càng bất an hơn, cô sợ một ngày nào đó, Tả Thừa Nghiêu sẽ không nể nang gì mà ném cô xuống vực.

Biểu hiện của cô quá rõ ràng nên hôm nay Zack cũng không nhìn được, dừng công việc trong tay, tới hỏi cô: “Chuyện yêu đương thôi mà, em có đến mức như vậy không? Em lại vừa thất thần rồi.”

“À, em xin lỗi.”

“Cứ như vậy thì chất lượng công việc của em sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.”

“Xin lỗi, làm chậm tiến độ công việc của mọi người, em sẽ điều chỉnh thật tốt.”

Đi thôi, chúng ta đi nói chuyện.”

Còn có hai vị đồng nghiệp trong nước, vì vậy Zack kéo Cao Ca sang gian phòng trống bên cạnh, căn phòng chật đông đồ lộn xộn.

Căn phòng này và phòng làm việc giống nhau, đều là kiểu phòng học cũ được sửa sang lại, trên cửa có một tấm kính lớn, trước đây thuận tiện để thầy giáo dùng theo dõi học sinh, hiện tại cũng đủ để người bên ngoài cửa quan sát toàn bộ hoạt động của người bên trong. Đương nhiên, phòng phục hồi tranh cổ khá hẻo lánh nên không có người đến.

“Nói cho anh biết chuyện yêu đương của em có vấn đề gì rồi? Bạn trai của anh chưa có 100 thì cũng có 80 người rồi, cũng đủ để làm chuyên gia tâm lý giải quyết các vấn đề tình cảm nan giải.” Hai tay Zack giữ lấy bả vai của cô, để cô nhìn thẳng vào anh ta.

“Zack, em không có yêu đương, nghiêm túc mà nói, em chỉ là đang yêu đơn phương.” Cao Ca bắt đầu dĩ lên tiếng.

“Trời, thời nào rồi mà còn yêu thầm như thế, thích thì phải thổ lộ chứ.” Zack lật mình, nói với vẻ mặt khinh bỉ.

“Không phải, anh ấy biết em thích anh ấy, chỉ có điều anh ấy hoàn toàn không thể thích em.”

“Vì sao hoàn toàn không thể? Các người là anh em thất lạc nhiều năm hay có thù giết cha? Nếu không có khả năng vì sao mỗi ngày anh ta đều tới đón em.”

Cao Ca hơi buồn cười, nhưng lại không cười nổi: “Cũng gần như là vậy. Em từng làm sai một chuyện, làm bạn thân của anh ấy tổn thương sâu đậm, có lẽ phải nói là bạn gái anh ấy. Hơn nữa, trước đây anh ấy cũng rất ghét em.”

“Anh thấy em chưa từng yêu đương, cứ thích suy nghĩ lung tung thôi. Dazai Osamu có một câu nói là: Kể hèn nhát, ngay cả hạnh phúc cũng sợ hãi, đụng vào cây bông cũng sẽ bị thương. Em lương thiện, đáng yêu như thế làm sao có thể làm chuyện xấu? Anh ta không có ý gì với em thì sao mỗi ngày vẫn tới đón em.”

Cao Ca nhíu mày: “Đây cũng chính là điều khiến em nghi hoặc và lo lắng. Lần này em trở lại, em luôn cảm thấy anh ấy rất lạ, lẽ ra anh ấy không nên đối xử với em tốt như vậy.”

Cô còn chưa nói hết đã bị Zack ngắt lời: “Thật sự chịu đủ mối quan hệ của các người rồi, nào có nhiều phiền phức lằng nhằng như vậy. Anh hỏi em một câu? Hai người đã lên giường chưa? Đàn ông không thể giấu được dục vọng đối với người mình thích.”

Mặc dù cùng Zack quen biết nhiều năm nhưng nghe xong câu hỏi này cô vẫn có chút xấu hổ, ấp a ấp úng nói nhỏ: “Thì... thì... một lần. Là nhiều năm về trước.”

“Vậy còn hiện tại?” Zack cũng không có ý định buông tha mà tiếp tục truy vấn.

“Không có, có điều, có điều đã hôn một lần...” Cao Ca nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung thêm: “Nghiêm túc tính toán lại, thì từ khi anh ấy hôn em, sau đó bọn em mới trở nên thân thiện hơn một chút.”

“Đó không phải kết quả sao! Anh ta chắc chắn cũng có hứng thú với em. Nghe anh đi, em đừng nên ở chỗ này suy xét gì nữa, đem anh ta ném thẳng lên giường, lớn tiếng chất vấn: Này, em thích anh, anh có thích em không? Chúng ta chính thức hẹn hò nhé. Anh hôn em thêm lần nữa đi!”

Cao Ca nhìn biểu cảm của Zack, thoáng cái bật cười, lầu bầu: “Nào có đơn giản như vậy.”

“Chính là đơn giản như vậy! Nào, quay sang anh luyện tập một chút.”

“Em không cần.” Cao Ca cự tuyệt.

“Đến đây. Này, anh thích em, em thích anh không? Chúng ta chính thức hẹn hò nhé, em hôn lại anh đi! À, được rồi, nhớ mặc bộ váy gợi cảm chút.”

“Không cần!”

Cao Ca làm bộ phải đi. “Mặc kệ anh, em phải trở về làm cho xong công việc hôm nay.”

Zack kéo Cao Ca lại. “Ah biết em nôn về chờ người tình của em. Yên tâm đi, anh ta rất ít khi đến sớm như vậy, cách giờ tan ca còn có nửa tiếng nữa mà. Aiz, quả nhiên là có tình yêu mới là quên luôn tình cũ.”

Bị Zack chọc cười một trận như vậy, những lo lắng phiền muộn kia của Cao Ca tốt hơn rất nhiều, cô cũng hiếm khi có tâm tình tốt thử phối hợp cùng Zack. “Được rồi, được rồi.” Cô học bộ dáng của anh ta, ôm cổ anh ta. “Này, em thích anh, anh có thích em không? Chúng ta chính thức hẹn hò nhé, anh hôn lại em đi! Thế này được rồi chứ?”

Zack nở nụ cười hài lòng. “Cũng gần giống.” Nói rồi hôn lên trán Cao Ca. “Honey, phụ nữ làm nũng là tốt nhất, em cũng nên học hỏi nhiều một chút.”

Cao Ca nhìn khuôn mặt anh tuần trước mắt, không nhịn được bật cười thành tiếng. Sư huynh à, rõ ràng anh có thể dựa vào khuôn mặt đẹp trai này mà làm minh tinh, nhưng vì sao cứ muốn đi làm diễn viên hài?

Hai người cười một hồi, mới quay lại phòng kế bên, tiếp tục hoàn thành công việc của ngày hôm nay.

Nhưng bọn họ không biết được rằng, ngay lúc Cao Ca và Zack đang vui đùa, ngoài cửa có một người đàn ông lặng lẽ đến và lặng lẽ đi, không hề kinh động bất kì ai trong phòng.

Người đàn ông này rời khỏi phòng làm việc cũng chưa lập tức lái xe đi.

Chiếc xe của anh ta dừng ở bên trong bãi đỗ xe, vị trí lối ra gần bảo tàng. Anh ta ngồi trong xe gọi một cuộc điện thoại. “Từ Lập, giúp tôi tra một người, đàn anh của Cao Ca – Zack.”

Sau đó, anh ta ngồi lặng lẽ ở vị trí lái xe, nhìn lối ra của bảo tàng, sắc mặt không thay đổi nhưng ánh mắt có chút lạnh lùng, làm người khác không rét mà run.

Tan ca là giờ cao điểm, mặc dù viện bảo tàng thuộc vắng vẻ

nhưng cũng có rất nhiều người hối hả ra khỏi cửa, nhưng trong đó cũng không có bóng dáng Cao Ca và Zack.

Anh ta đợi thật lâu, cho đến khi không còn ai ra vào, cửa chính khôi phục trạng thái yên tĩnh, đến khi mặt trời xuống núi, ánh đèn đường bật sáng.

Đột nhiên, anh ta như là nghĩ thông suốt cái gì đó, cười cười tự giễu, sau đó gọi một cuộc điện thoại. “Từ Lập, tôi vừa bảo anh tra một người, nhưng không cần nữa.

Thông báo cho văn phòng tổng giám đốc Cao Thị, cuộc hẹn đàm phán ngày kia với chủ tịch Cao của bọn họ sẽ dời sang ngày mai.

Sau đó, anh ta ngắt điện thoại, khởi động xe, nghênh ngang bỏ đi không hề quay đầu lại.

18. Chương 19

Hôm đó, Cao Ca ở phòng làm việc đợi thật lâu, lâu đến khi màn đêm buông xuống, đèn chiếu sáng rực rỡ, cũng không đợi được Tả Thừa Nghiêu xuất hiện.

Chút hy vọng nhỏ bé vừa được Zack khích lệ của cô cũng từ từ trở nên nguội lạnh theo sự chờ đợi dài đằng đẳng.

Zack rất trượng nghĩa cùng cô ngồi đợi, huyền thuyên vài câu chuyện cười vớ vẩn, phân tích lý do Tả Thừa Nghiêu có thể chưa tới đón cô tan tầm.

Anh nói: “Có lẽ là gặp tắc đường, hay công ty đột nhiên có chuyện gấp, em cũng biết những người bọn họ luôn yêu thích sự phiền toái của công việc mà. Ắ đúng rồi, nói không chừng anh ta lại đang chuẩn bị cho em một bất ngờ nào đó.”

Cao Ca âm thầm bồi thêm một câu: “Hay là anh ta không muốn tới đón em, hay là, anh ta đối với trò chơi này, chơi đủ rồi mà thôi.”

Zack lại nói: “Em đợi thành thế này rồi vậy tại sao không gọi cho anh ta một cuộc điện thoại?”

Cao ca muốn nói rằng mình không dám, ngỡ nhờ anh có việc gì quan trọng phải làm, cô gọi qua không biết có khiến anh ghét mình không. Khó khăn lắm mới có thể chung sống hòa bình như vậy với anh, cô tuyệt đối không muốn lại nghe những lời chế giễu của anh dành cho cô như trước nữa, những câu nói chán ghét.

Nhưng ở trước mặt Zack, cô không muốn tỏ ra thảm thương như vậy, ngay sau đó bèn xoay người hết trái rồi phải tìm Cố Tư Nguyên để lấy số điện thoại phòng thư ký của Tả Thừa Nghiêu.

Gọi qua nhưng không ai tiếp, sau đó là lời ghi âm: “Đây là phòng thư ký của anh Tả tại Cửu Châu, hiện tại đã hết giờ làm việc, có vấn đề gì xin mời để lại lời nhắn, chúng tôi sẽ nhanh chóng liên lạc với bạn...”

Tan ca rồi, xem ra Tả Thừa Nghiêu cũng không phải là làm thêm giờ, vậy vì sao còn chưa tới chứ?

Có thật là kẹt xe không? Sau đó lại dùng điện thoại lên mạng thăm dò tình hình giao thông, từ công ty của Tả Thừa Nghiêu đến viện bảo tàng chỗ Cao Ca rất gần, kiểm tra tình hình giao thông cũng không tắc lắm, nếu như tan làm như thời gian bình thường, sớm nên tới rồi.

Chẳng lẽ là xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Cao Ca bị suy nghĩ này hù dọa, cô vội vàng lục điện thoại khắp nơi, gọi nhanh đến bệnh viện, đồn công an gần nhất: “Xin hỏi có một người đàn ông tầm 30 tuổi xảy ra sự cố hay không? Anh ta lái một chiếc xe BMW i8, người cao khoảng hơn 1m8, đeo một cặp kính không vành, đẹp trai.”

Tất cả đáp án nhận được đều phủ định.

Gọi xong một vòng điện thoại, trời đã sớm tối đen rồi.

Đối với hành động của Cao Ca, ban đầu Zack vẫn ủng hộ, khích lệ về sau là khinh bỉ và im lặng, anh ta tức giận nói: Sao em phải yêu hèn mọn như thế? Rõ ràng gọi một cuộc điện thoại hỏi anh ta một chút là có thể giải quyết được vấn đề, em không nên hành động phiến toái như thế. Kết quả cuối cùng cũng không có tìm được người. Người này cũng quá tệ, tới hay không dù sao cũng nên nói một tiếng! Anh nghĩ anh phải chấm điểm lại cho đàn ông Trung Quốc mới được. Không, là đàn ông Trung Quốc bình thường. Bạn trai của anh thì khá tốt. Em xem, anh cùng em đợi lâu như vậy? Anh ta đã gửi bao nhiêu tin nhắn đến rồi?”

Cao Ca không nói lời nào, Zack không biết ân oán lúc đó của Cao Ca và Tả Thừa Nghiêu. Năm đó, cô gây tội với Mạnh Dao, giữa họ lúc đó đã vạch xuống một đường ranh quá lớn, không phải cô có sự can đảm là sẽ có thể vượt qua.

Mà cho dù gọi một cuộc điện thoại cho Tả Thừa Nghiêu thì sẽ thế nào, có thể anh sẽ không nhận, trước đây không phải cô chưa từng gọi cho anh, nhưng rất nhanh đã bị anh cho vào danh sách đen.

Cô không gọi, có nghĩa là không chính tai nghe anh từ chối, sẽ có nghĩa là giữa bọn họ vẫn còn chỗ ột chút thay đổi, một chút để họ vẫn có thể tiếp tục bình thản ở bên nhau.

Chờ tới tận khi bảo vệ đến gõ cửa nhiều lần: “Sao, các vị còn muốn tăng ca à? Sắp đến 9 giờ rồi, chúng tôi phải khóa cửa chính dưới lầu rồi.”

Cao Ca đành phải cùng Zack rời đi.

Trước khi đi, cô ở trong sự khinh thường của Zack, ôm tia hy vọng cuối cùng nhắn cho Tả Thừa Nghiêu một tin: “Chắc anh có việc gấp phải không? Không cần phiền toái tới đón tôi nữa, yên tâm, tôi tự về nhà. Đừng làm việc quá vất vả, chú ý sức khỏe.”

Trước khi gửi, cô lại thay đổi chủ ý, xóa câu cuối cùng đi. Tả Thừa Nghiêu đã từng nói qua, anh ta ghét nhất cô giả bộ ngây thơ vô tội, người quá biết điều. Gửi câu này có lẽ sẽ làm cho anh ta càng chán ghét, buồn nôn.

Cứ như vậy, Cao Ca nghĩ, vốn trước khi cô về nước cũng chưa từng hy vọng xa vời. Người không có kỳ vọng sẽ không phải thất vọng, không phải sao? Nếu như anh ý vào tình yêu của cô dành cho anh mà cố ý đùa giỡn tình cảm của cô, nhất cô lên từ vũng bùn, rồi lại nhanh chóng ném trở lại, xoa đầu cô, lại rất nhanh đem cô đá đi, như vậy cũng tốt. Nỗi đau khổ của cô nếu có thể khiến anh bớt giận một chút, để Mạnh Dao trả thù một chút, cũng coi như để cô chuộc lại một chút tội lỗi của mình.

Đáng tiếc, Cao Ca lúc này, đối với những việc sắp xảy ra với cô và nhà họ Cao, tất cả vẫn hoàn toàn không biết gì.

Tả Thừa Nghiêu không hề trả lời tin nhắn của cô, từ hôm đó, anh cũng không còn tới đón cô nữa. Khi bọn lại gặp lại lần nữa, cô mới bắt đầu cảm nhận được sự trả thù của Tả Thừa Nghiêu, mà phải đến lúc đó, cô mới phát hiện tất cả những việc trước đó chẳng qua chỉ là màn dạo đầu.

Ngày hôm sau, tại phòng làm việc của Tả Thừa Nghiêu – CEO của tập đoàn đầu tư Cửu Châu.

Trong phòng làm việc rộng lớn chỉ có hai người là Tả Thừa Nghiêu và Cao Chí Viễn.

So với vẻ mặt hơi căng của Tả Thừa Nghiêu, trái lại, Cao Chí Viễn khá thoải mái.

Trà thư kí mang lên sớm đã cả lạnh cả rồi, nhưng hai người vẫn chưa bắt đầu đàm phán. Tả Thừa Nghiêu đan hai tay, cơ thể hơi nghiêng về trước. Cao Chí Viễn tựa lưng vào ghế sofa, qua cửa sổ lớn sát đất nhìn nhà quan sát phong cảnh bên ngoài.

Trong nhiều trường hợp, trầm mặc cũng là một loại đấu võ.

Cao Chí Viễn lên tiếng trước, dùng một loại giọng điệu tán gẫu: “Cậu Tả, phong cảnh phòng làm việc của cậu thật không tệ, đúng là người đứng trên cao thì mới có thể trông xa.”

Trong nhiều trường hợp, lên tiếng trước cũng không nhất định là thua, cũng có thể là một loại nắm chắc thắng lợi.

Tả Thừa Nghiêu giống như cuối cùng cũng hạ quyết tâm, trầm thấp lên tiếng: “Chủ tịch Cao, dự án Thành Phố Hàng Không tôi suy nghĩ rồi, quyết định cùng Cao Thị các ông hợp tác. Các ông sẽ chiếm được 20% số định mức.”

Cao Chí Viễn lại cười, lắc đầu, viết một vài chữ trên giấy đưa cho Tả Thừa Nghiêu xem. “Không được, Cao thị chúng tôi ít nhất phải chiếm được con số này.”

“Chuyện này là không thể! Cao thị căn bản không có khả năng kinh tế lớn như vậy, các ông nghĩ tham lam rồi, không có khả năng.”

“Cậu Tả, cậu chớ quên, hôm nay là cậu mời tôi đến phòng làm việc của cậu đàm phán, không phải tôi mời cậu qua bên tôi trò chuyện.”

Tả Thừa Nghiêu cân nhắc phút chốc, vẫn cự tuyệt. “Chủ tịch Cao, tôi đem 20% số định mức của dự án này cho các ông làm đã là vô cùng tốt rồi. Ông phải biết rằng, xếp hạng trước các ông đều là các công ty hàng đầu trong ngành bất động sản trong nước, Cao thị chỉ dựa vào một chút phá bỏ và di dời mới ổn định lợi thế, 20% đã là điều kiện vô cùng tốt rồi.”

” Anh bạn trẻ, Cao Thị không thể dựa vào những gì cậu nói chỉ là một lợi thế nhỏ. Nhà khác cũng không giống tôi, có một đứa con gái gọi là Cao Ca.”

” Ông...” Tả Thừa Nghiêu giống như bị điểm trúng huyệt mệnh môn. Anh rõ ràng có chút tức giận, nhưng lại đột ngột nén xuống, kiên nhẫn tiếp tục nói: “Chủ tịch Cao, nếu ông tìm người điều tra tôi, sẽ biết Tiểu Ca bảy năm trước đã là người của tôi rồi, ông còn muốn dựa vào cái đó để kể đến?”

Cao chí viễn cười ha hả. “Cậu Tả, nếu cậu thật sự cùng Tiểu Ca tình chàng ý thiếp, cậu còn cần vội vã gọi tôi tới đàm phán sao? Ngay cả nhiều hơn một đêm cũng không chờ được, Tiểu Ca thật là của cậu hay sao? Sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh cậu sao? Nếu không phải tôi, Tiểu Ca căn bản sẽ không trở về. Nó hiện tại luôn nghe lời tôi, cậu cũng thấy đấy, hôm đó cậu chỉ muốn đón nó tan làm nó đều không đồng ý, một chút thể diện cũng đều không cho cậu từ chối. Thế nhưng về sau thì sao? Là nghe lời tôi nên nó mới để cậu đến gần. Tôi là cha nó, tôi muốn nó làm cái gì thì nó phải làm cái đấy. Có câu không dễ nghe, cho dù Tiểu Ca thực sự yêu cậu, cậu tin không, tôi bảo nó bỏ rơi cậu, nó cũng sẽ bỏ rơi cậu.”

Các cơ trên mặt Tả Thừa Nghiêu co rúm lại, lộ cơn thịnh nộ. Hồi lâu anh cũng không nói gì, Cao Chí Viễn cũng không vội, bắt chéo hai chân an tâm chờ đợi câu trả lời của Tả Thừa Nghiêu.

Cuối cùng, Tả Thừa Nghiêu lần nữa lên tiếng: “Dù tôi đồng ý, ải của Tạ Tề cũng không dễ qua. Ông biết đấy, không có sự giúp đỡ của Tạ gia, Cửu Châu căn bản cũng không đi tới ngày hôm nay.”

“Cậu thông minh như vậy, đương nhiên biết nói sao để đối phó với Tạ Tề. Cậu Tả à, tôi chỉ xin khuyên cậu một câu, tiền chỗ nào không thể kiếm chứ? Dự án này để tôi kiếm được nhiều hơn một chút, cậu kiếm ít hơn một chút thì thế nào chứ? Nhưng người phụ nữ yêu thích khó gặp được, bảy năm rồi, cậu đều không có một người để thay thế, bỏ lỡ cơ hội có Tiểu Ca lần này, cậu xác định đời này mình vẫn còn cơ hội hay sao?”

Mắt Tả Thừa Nghiêu oán hận nhìn Cao Chí Viễn, Cao Chí Viễn cũng không tức giận, dáng vẻ như trong lòng đã tính trước được mọi chuyện.

Cục diện lần nữa lâm vào trầm lặng và căng thẳng.

Cuối cùng Tả Thừa Nghiêu như hạ quyết tâm, nghiêng răng bật ra một câu: “Được, tôi đồng ý với ông. Có điều, ông cũng phải đồng ý với tôi, lúc nào có thể làm cô ta leo lên giường của tôi, chúng ta sẽ kí hợp đồng!”

“Được, một lời đã định.”

Cao Chí Viễn không che giấu sự vui mừng lộ rõ trên mặt, nhưng Tả Thừa Nghiêu cau mày, trong lòng không cam chịu. Cao Chí Viễn đắc ý nghĩ: thanh niên mà, luôn luôn không cam lòng bị người khác kiểm soát, Có điều, ai bảo cậu là người có tình chứ?

Ông ta cười ha ha vỗ vai Tả Thừa Nghiêu trấn an anh: “Cậu Tả, sau này không chừng cậu sẽ là con rể tôi. Ha ha, người một nhà mà, có tiền cùng nhau kiếm.”

Hơn 20 năm qua, Cao Chí Viễn chưa bao giờ có khoảnh khắc cảm thấy con gái sinh ra lại có giá trị thế này.

Chỉ là nhiều lúc, người cho rằng tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của hắn, nhưng kết quả thực ra cái gì cũng không biết.

Cao Chí Viễn đắc ý bỏ đi chưa bao lâu, điện thoại nội bộ của Tả Thừa Nghiêu vang lên.

Anh ta nhắc lên, là Tạ Tề.

“Đối phó rồi?”

” Ừ, ông ta sa bẫy rồi.”

“A Nghiêu, tôi không thể không bội phục cậu. Nếu như cậu lần nữa mời Cao Chí Viễn hùn vốn, có thể ông ta còn suy xét hết lần này đến lần khác, không dễ dàng nhảy vào. Nhưng cậu càng cự tuyệt, càng là thiết lập rào chắn, trái lại ông ta sẽ không quan tâm tất cả mọi thứ mà lao vào.”

“Con người là vậy đó. Chính ông ta tra ra chuyện cũ của tôi và Cao Ca. Ông ta muốn một cái cơ uy hiếp tôi để ông ta tham gia dự án này, tôi để ông ta tìm một lý do.”

“Nhưng A Nghiêu, bản chất con người thì cậu nhìn thấy rõ như thế, lòng người thì sao? Cậu giả vờ thích Cao Ca trước mặt ông ta, cô ấy bị cậu lợi dụng ném lên ném xuống như vậy, cậu sẽ không cảm thấy thương cảm cô ấy chứ? Cậu sẽ không có một chút khả năng động lòng vì cô ấy chứ?”

“Tiểu Tạ, cậu lo lắng nhiều rồi. Cậu không phải không biết tính của cô ta có bao nhiêu xấu xa, hại Mạnh Dao thế nào, sao tôi có thể thương hại loại người như vậy, càng miễn bàn vì cô ta động lòng chuyện tình hoang đường như vậy.”

“A Nghiêu, có đôi khi tôi thật sự hâm mộ lý trí của cậu. Nếu như tôi cũng có thể lý trí như vậy với Lâm Mạc thì tốt rồi.”

“Lâm Mạc là cô gái tốt, đối với cô ấy đương nhiên phải cần tình cảm. Nhưng Cao Ca chẳng qua chỉ là một con khốn mà thôi, cho dù bị cái gì làm tổn thương cũng chỉ là trừng phạt đúng tội.”

Điện thoại đầu bên kia của Tạ Tề ngừng một lúc, sau đó nói: “Vậy hi vọng cậu có thể thuận lợi báo thù, vẫn lý trí như thế nhé.”

Tả Thừa Nghiêu cúp điện thoại, không có cảm giác vui mừng khi kế hoạch đang thuận lợi.

Tiểu Tạ nói đúng không? Anh là người lý trí, vẫn luôn lý trí như vậy sao?

Anh mở di động ra, lật lại tin nhắn, thấy tin nhắn kia của Cao Ca. Trong thư mục Cao Ca, chỉ có một mảnh tin tro tro như vậy.

“Chắc là anh đang có việc gấp? Không cần phiền toái tới đón tôi nữa, yên tâm, tôi tự về nhà được.”

Chỉ là một tin nhắn thông thường, không nhìn ra sự gần gũi. Tuy nhiên, anh lại nhìn chăm chăm rất lâu, sau đó anh quyết định nhấn phím xóa đi.

Từ nay về sau, trong điện thoại của anh, trong tin nhắn của anh, hay ở nơi nào đó mà anh không biết, không còn hai chữ Cao Ca nữa.

19. Chương 20: Chương 20]

Ngày thứ hai, Cao Ca không đợi được được Tả Thừa Nghiêu, ngày thứ ba cũng không đợi được, đến ngày thứ tư, cô chờ đến lại là điện thoại của bác sĩ riêng của nhà họ Cao.

Ông ta lo lắng nói: “Tiểu Ca, cháu hãy khuyên ba cháu nhập viện đi, chú nghi ngờ ông ấy bị ung thư gan nhưng ông ấy vẫn không chịu đi bệnh viện để kiểm tra và điều trị. Kéo dài như thế này sẽ bỏ lỡ giai đoạn điều trị tốt nhất, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Từ khi về nước, Cao Ca đã bắt đầu lo lắng đến vấn đề sức khỏe của ba, tại thời khắc này cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi.

Dưới nỗi lo người thân nhất bị mắc bệnh nan y, việc có đợi được Tả Thừa Nghiêu hay không đã không còn quan trọng nữa.

Cô vội vàng chạy về nhà họ Cao.

Nhưng mà vẫn chưa nhìn thấy ba, chỉ thấy Khưu An Khiết từ phòng ngủ đi ra, trên tay còn cầm một cốc nước cùng một vỉ thuốc không biết tên.

Khưu An Khiết làm một động tác chớ lên tiếng với Cao Ca, tỏ ý bảo Cao Ca qua một bên nói chuyện.

“Haiz, Chí Viễn vừa mới uống thuốc, giờ đang ngủ, con đừng làm phiền ông ấy.”

Vừa nói, Khưu An Khiết vừa vẫy tay kêu một người làm, đem cốc nước và vỉ thuốc trong tay đưa người làm mang đi.

Cao Ca không muốn nói chuyện với Khưu An Khiết, nhưng suy cho cùng bà ta cũng là người đầu gối tay ấp bên cạnh ông Cao, hẳn là hiểu rõ bệnh tình của ông Cao cho nên Cao Ca chỉ hỏi bà ta: “Rốt cuộc sức khỏe của ba thế nào rồi? Chú Tổng gọi điện thoại cho tôi, nói nghi ngờ ông ấy bị ung thư.”

Khưu An Khiết thở dài một hơi. “Dì cũng đang muốn tìm con nói chuyện này. Chúng ta vào phòng làm việc nói chuyện đi, không nên đứng ngoài hành lang thảo luận sẽ ảnh hưởng đến Chí Viễn nghỉ ngơi.”

Liên quan tới ông Cao, Cao Ca cũng đành theo Khưu An Khiết vào phòng làm việc.

Vừa đến phòng làm việc, Khưu An Khiết đã kéo tay Cao Ca khóc nức nở. “Tiểu Ca, con giúp ba con, giúp Cao Thị đi.”

Cao Ca nhún nhin cảm giác không thoải mái khi tiếp xúc với Khưu An Khiết, kiên nhẫn hỏi: “Bà từ từ nói, rốt cuộc tình hình là sao? Vì sao ba tôi không đồng ý đi bệnh viện.”

Mắt Khưu An Khiết ửng đỏ, trên mặt buồn bã nói: “Còn không phải vì Cao Thị hay sao. Mấy năm con ở nước ngoài thoải mái làm đại tiểu thư nên cái gì cũng không biết. Không biết hiện tại kinh doanh có bao nhiêu khó khăn, nhất là Cao Thị lại thuộc loại sản xuất truyền thống, kinh tế rất sa sút. Nếu không phải ba con ngày đêm cực khổ, tận lực chống đỡ, nói không chừng Cao Thị cũng giống như mấy công ty trước, ông chủ chạy trốn, công ty thì sụp đổ rồi. Ba con bị bệnh này, dì cũng rất mệt mỏi.”

Cao Ca không nhìn được, cắt ngang biểu hiện khoa trương của Khưu An Khiết, hỏi: “Vậy điều đó và việc ba không muốn nằm viện có liên quan gì?”

“Có liên quan gì? Đương nhiên là rất liên quan. Nếu ông ấy nằm viện, ai sẽ tới tiếp quản Cao Thị? Em trai con còn quá nhỏ, em gái con còn đang đi học, vừa ngây thơ vừa không có cơ mưu, làm thế nào thích ứng được thương trường xấu xa và phức tạp như vậy. Còn con, Tiểu Ca, con học nghệ thuật, trước giờ không lo chuyện công ty đã đành, bảy năm qua con đều không hỏi han gì việc trong nhà, lẽ nào con có thể giúp ba con quản lý Cao Thị sao?”

“Không phải còn có nhiều quản lý chuyên nghiệp hay sao? Còn có anh tư nữa?”

“Những người này, bao gồm cả Cố Tư Nguyên, đều là người ngoài, có thể hoàn toàn tin tưởng hay sao?”

“Vậy bà nói với tôi những lời này là có ý gì, tôi có thể giúp ba, giúp Cao Thị cái gì?”

“Đương nhiên con có thể giúp đỡ, còn có thể giúp việc lớn!” Khưu An Khiết vòng vo hồi lâu, làm xong bước đệm, giọng nói bất giác cũng lớn hơn. “Con có biết dự án Thành Phố Hàng Không không?”

Cao Ca mơ hồ cảm thấy có chút bất thường, cô nhú mày. “Nghe anh tư nói qua một chút.”

“Nếu như con có thể giúp Cao Thị lấy được dự án Thành Phố Hàng Không, Cao Thị chẳng những có thể dễ dàng thoát khỏi tình cảnh khó khăn, còn có thể kiếm một khoản lời lớn, bước lên một cấp bậc mới. Ba con đương nhiên có thể an tâm điều trị bệnh rồi.”

“Bà cũng nói tôi học nghệ thuật, tôi hoàn toàn không hiểu biết gì về kinh doanh, tôi đâu có bản lĩnh dành được dự án lớn như vậy cho Cao Thị, bà đánh giá tôi cao quá rồi.”

“Không, Tiểu Ca, trong chuyện này, con không hiểu biết về kinh doanh cũng không sao, con chỉ cần hiểu đàn ông là được rồi.”

Nói đến đây, Cao Ca coi như dần dần cũng đại khái đoán được Khưu An Khiết muốn nói gì, cô không nhin được lên tiếng châm chọc: “Nói về hiểu đàn ông, tôi đâu thể so sánh với bà chứ. Nếu như chỉ cần một người đàn ông giúp đỡ Cao Thị kiếm nhiều tiền, vậy bà chị Khưu, sao bà không tự mình lập công đi?”

Khưu An Khiết ngược lại cũng không tức giận. “Nếu dì có thể tới giúp ba con, coi như là lên núi đao xuống biển lửa dì cũng không từ, mà tuyệt đối không ở đây hoài nghi, nói những lời vô ích. Đáng tiếc Tả Thừa Nghiêu chỉ thích con, anh ta chỉ cần con.”

Quả nhiên, nói nhiều như vậy, chính là vì nói ra ba chữ Tả Thừa Nghiêu. Vì sao bọn họ không nhận ra Tả Thừa Nghiêu thực tế không có tình cảm với cô?

Cao Ca cười lạnh một tiếng. “Tả Thừa Nghiêu hoàn toàn không thích tôi, các người đừng suy nghĩ viển vông nữa. Nếu anh ta thực sự thích tôi đến mức này, vậy cũng không cần tôi đi nói làm gì, anh ta sẽ chủ động hợp tác với Cao Thị.”

“Tiểu Ca, con nói lời này thật quá vô trách nhiệm rồi. Có người đàn ông nào chưa đạt được cái gì mà sẽ một mực trả công chứ? Con cho rằng là nam chính trong phim truyền hình chắc? Tả Thừa Nghiêu đã đủ thành ý rồi, lần này là anh ta tự mình nói, anh ta nói chỉ cần con đồng ý quan hệ cùng anh ta, anh ta sẽ đem dự án Thành Phố Hàng Không cho Cao Thị.”

“Bà nói cái gì?”

“Dì nói, chỉ cần con đồng ý quan hệ cùng Tả Thừa Nghiêu, dự án Thành Phố Hàng Không sẽ thuộc về Cao Thị, ba con có thể an tâm dưỡng bệnh rồi. Con thông minh như thế, đương nhiên biết quan hệ mà dì nói có nghĩa là gì.”

Cao Ca cảm thấy bản thân mình giống như đang sống giữa ngày đông lạnh nhất, từ trên xuống dưới bị dội một thùng nước đá, cả người đều đông cứng lại.

Tả Thừa Nghiêu chính miệng nói muốn cô!

Cho nên, anh ta không tiếp tục đón cô tan ca, quả nhiên là bởi vì chơi đùa với cô đủ rồi, hiện tại muốn bắt đầu giai đoạn giã vò mới. Lần đầu tiên cô về nước không phải anh ta đã nói qua rồi sao? Anh ta muốn cô phải trả giá. Anh ta nói bọn họ vẫn còn có nhiều trò phải chơi.

Đáng tiếc, cô luôn quá ngu ngốc, cứ mãi ôm ấp hy vọng trong lòng.

Bởi vì anh ta, cô mất đi mẹ còn chưa đủ hay sao? Anh ta giống như ma vương trong truyện cổ tích dẫn dụ con người bán đi linh hồn của mình, dùng lợi ích làm mồi nhử, còn muốn khiến người thân duy nhất của cô – là ba – cũng muốn vứt bỏ cô.

Theo anh tư nói, lợi ích của Thành Phố Hàng Không là vô cùng lớn. Nếu là ba cô, ông sẽ chọn thế nào đây? Một bên là tiền tài, một bên là đứa con gái đầy vết nhơ nhuốc. Kỳ thực, khuynh hướng thiên vị sẽ không khó đoán.

Cô nhớ lại lần đánh cược cùng Tả Thừa Nghiêu, về mặt anh ta ung dung nói, ba có chuyện cần cầu cạnh anh ta, sẽ đem cô hai tay dâng lên. Anh ta nói, cược ba sẽ không quan tâm đến cảm nhận của cô, anh ta nói, cô thua, Cao Ca.

Hiện tại, Khưu An Khiết ra mặt làm thuyết khách, giọng điệu tuy mập mờ, đương nhiên cô vẫn hiểu rõ “quan hệ” ở đây là có ý nghĩa gì.

Ý là, cô nên lập tức cởi hết quần áo, leo lên giường của Tả Thừa Nghiêu để mặc anh ta đùa giỡn sao?

Không! Ba chưa chính miệng nói với cô cái gì, điều này nhất định là do Khưu An Khiết tự làm chủ! Cao Ca dù từng làm nhiều chuyện sai trái, nhưng ba cũng đều tha thứ cho cô, để cô về nước. Hiện tại, sao có thể dùng con gái để đổi lấy lợi ích thương mại chứ? Cao Ca tuyệt đối không tin.

Nói không chừng là do những yêu cầu vô lý của Tả Thừa Nghiêu, ba mới ngã bệnh.

Nghĩ tới đây, Cao Ca ngẩng đầu lên, mắt lạnh lùng nhìn Khưu An Khiết. “Tôi tin dù tôi đồng ý, ba cũng sẽ không đồng ý để con gái của ông đi làm chuyện mất mặt như vậy. Cho nên, vì tôi là con gái của ông, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

“Tiểu Ca, con cũng quá ngây thơ rồi! Con cho là ba con ngã xuống, Cao Thị xảy ra vấn đề, con có thể không ném xỉa đến sao? Con còn có thể vinh dự là tiểu thư nhà họ Cao sao? Tôi không hiểu, ở cùng Tả Thừa Nghiêu, đâu có điểm nào làm cô uất ức vậy? Luận về tướng mạo, là tuần tú lịch sự, luận về xuất thân, là một cực phẩm, tuổi vẫn còn trẻ, xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Không biết bao nhiêu cô gái xếp hàng chờ leo lên giường anh ta. Con thì hay rồi, chỉ biết một mực giữ cái tính đại tiểu thư.”

Tả Thừa Nghiêu tốt thế nào còn cần Khưu An Khiết nói sao? So với bọn họ Cao Ca còn biết sớm hơn, nhưng, sự xấu xa của Tả Thừa Nghiêu thế nào, bọn họ lại hoàn toàn không biết gì cả, mà Cao Ca lại biết sớm hơn họ.

Cô đã từng yêu anh ta, cô có thể phủ nhận. Nhưng bây giờ không có cách nào phủ nhận được cô vẫn yêu anh như xưa. Bất chấp anh xấu xa thế nào.

Cô đã từng có vô số lần ảo tưởng, Tả Thừa Nghiêu sẽ nói với cô, chúng ta ở bên nhau nhé, chúng ta hẹn hò nhé. Thế nhưng tuyệt đối không phải giống như bây giờ, dùng hành động làm nhục cô, dùng thủ đoạn làm nhục nhà họ Cao.

Trong lòng Cao Ca tức giận, không nhẫn nhịn được dùng giọng điệu châm chọc nói với Khưu An Khiết: “Tả Thừa Nghiêu tốt như vậy, nhưng làm sao bây giờ? Tôi chính là loại hư hỏng như bà nói đấy, chỉ biết giữ cái tính khí đại tiểu thư. Tôi đương nhiên không xứng với anh ta, không cần đến lúc tôi cùng anh ta quan hệ, chưa giúp được Cao Thị cái gì ngược lại chọc giận anh ta làm Cao Thị rước lấy phiền phức thì không hay rồi. Cho nên tôi đem con rùa vàng này nhường cho con gái bảo bối của bà đấy. Hay bà có thể tìm hiểu xem, tôi biết có người khẩu vị nặng, sẽ thích người đẹp hết thời, nói không chừng bà bên Tả Thừa Nghiêu cũng có cơ hội đấy.”

“Tiểu Ca, con...” Khưu An Khiết chán nản, nhưng vẫn giả vờ dùng giọng điệu đau thương nói với Cao Ca: “Nếu như hôm nay Tả Thừa Nghiêu muốn chính là Tiểu Thi, khẳng định nó sẽ không nói hai lời mà đi giúp ba nó rồi. Đáng tiếc Tả Thừa Nghiêu coi trọng là con.”

Cao Ca hạ quyết tâm không để Khưu An Khiết nói lời vô ích, cô lắc đầu. “Cho dù thực sự cần tôi làm những gì vì nhà họ Cao, vậy cũng là chuyện của nhà họ Cao, hoàn toàn không liên quan tới một người ngoài như bà nói đến. Ngày mai tôi sẽ quay lại thăm ba tôi. Có chuyện gì sẽ trực tiếp nói chuyện với ba.”

Nói xong, cô không quản Khưu An Khiết phía sau khóc lóc van xin những gì, rời đi ngay.

Mấy phút sau, trong phòng ngủ của ông Cao, truyền đến âm thanh hổn hển của Cao Chí Viễn:

“Con mẹ nó, đây không phải là con tôi! Ông đây sinh ra nó, nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, hiện tại, lúc cần nó báo đáp mà nó lại không biết điều như vậy!”

Khuru An Khiết kể lại toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện xong, đổ dằn nói: “Ông không nên vì đứa con gái bất hiếu này mà tức giận, ảnh hưởng đến sức khỏe của bản thân sẽ không tốt.”

Cao Chí Viễn buồn chán phất phất tay, lẩm bẩm nói: “Lẽ nào thật sự muốn tôi ra mặt? Có điều một khi tôi đi nói, ngộ nhỡ làm nó thất vọng về tôi thì phải làm sao, sợ rằng sau đó sẽ không có cách nào dùng thân tình để khống chế nó nữa. Không được, phải nghĩ cách khác.”

“Ông à, tôi nghĩ đến một chủ ý, không biết có nên nói hay không.”

“Có gì nói ngay!”

“Tôi chỉ sợ ông đau lòng con gái ông thôi?”

Khuru An Khiết nhìn Cao Chí Viễn hồi lâu, cũng không dám làm nũng nhiều, chỉ nói qua loa một câu rồi lập tức bày ra một kế. “Kỳ thực, cách để đối phó với phụ nữ vẫn còn ít sao? Vốn trong kỹ viện dùng thuốc mê đối phó với cô gái còn trinh cũng phải dùng trên ngàn năm rồi chứ? Chúng ta sẽ trực tiếp đánh ngất Tiểu Ca bằng thuốc mê rồi đưa cho Tả Thừa Nghiêu không phải xong rồi sao? Sau khi mọi việc xảy ra, cứ bêu xấu tôi là được. Dù sao thì hòn ngọc quý của nhà ông cũng chán ghét tôi. Ở trong mắt nó, tôi làm nhiều việc xấu như vậy, cũng không kém thêm điều này nữa.”

Ông Cao vỗ tay cười to. “Ha ha, vẫn là lòng dạ đàn bà độc ác nhất! Được, cứ như vậy mà làm.”

“Ông à, tôi đâu phải tâm địa độc ác chứ, tôi rõ ràng là một lòng một dạ, say đắm vì ông đấy...”

Cao Chí Viễn néo vào miệng Khuru An Khiết một cái. “Tôi biết bà thông minh, chỉ cần bà giúp tôi đạt được chuyện này, tôi nhất định sẽ nghĩ cách cho bà chính thức bước vào cửa nhà họ Cao.”

20. Chương 21

Ngày hôm sau, Cao Ca thức dậy từ rất sớm, cô xin nghỉ một ngày, quay về nhà họ Cao để thuyết phục ba đến bệnh viện làm kiểm tra và điều trị.

Thời tiết ngày hôm nay thật xấu, sáng sớm đã mưa dầm kéo dài. Dự báo thời tiết cho biết, vì ảnh hưởng của luồng không khí lạnh từ Bắc tràn về, kèm theo trời mưa, thành phố bắt đầu vào đông, sau đó là đợt rét lạnh đầu tiên.

Tuy rằng Cao Ca thích mùa đông, thích tuyết rơi, nhưng kỳ thực rất sợ lạnh. Cho nên cô mặc ình thêm một cái áo lông thật dày, lại quàng thêm một cái khăn cổ lớn mới bước ra ngoài.

Về tới nhà họ Cao, thời gian vẫn còn sớm, má Đình nói: “Hôm qua bà chủ đã dặn dò, nói sức khỏe của ông chủ không được tốt, hai ngày nay đều không đi làm, không cần làm bữa sáng nên có lẽ ông bà chủ sẽ thức dậy muộn. Cô hai, có thể cô phải đợi khá lâu.”

Cao Ca nghe xong cũng không để ý. Dù sao hôm nay cũng xin nghỉ để đến thuyết phục ba, lại không có việc gì khác, đợi một lúc cũng không trở ngại gì.

Nhưng không ngờ cô ngồi xuống chưa được một lúc đã thấy ông Cao mặc áo ngủ từ trên lầu đi xuống.

Cao Ca vội vàng đỡ ba: “Ba, Sao ba dậy sớm vậy? Ba không thoải mái thì nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Haiz, có thể do tuổi tác lớn rồi, đã lâu không có nổi một giấc ngủ ngon. Lúc muốn ngủ thì không ngủ được, lúc không muốn ngủ lại mệt rã rời.” Sắc mặt ông Cao lộ vẻ mệt mỏi, vừa nói chuyện vừa kéo Cao Ca ngồi xuống. “Có điều, cũng có thể do hôm nay cảm nhận được Tiểu Ca nhà ta tới sớm, nên ba mới thức dậy sớm.”

Cao Ca nghe ông Cao nói như vậy, nhất thời có một loại cảm giác đã lâu không xuất hiện, giống như trở lại nhiều năm trước vẫn có thể gối đầu làm nũng với ba.

Cô bắt giác cũng có chút thoải mái, nói: “Nếu thật sự có linh cảm, vậy không phải con có thể làm đồng hồ báo thức của ba hay sao?”

Ông Cao cũng cười nhớ lại: “Khi còn nhỏ con không phải là đồng hồ báo thức của ba hay sao? Mỗi ngày vừa thức dậy lại chạy đến bên giường ba làm xấu, không đánh thức được ba thì không thôi.”

Hai cha con cùng cười nói, đến khi má Đình tiến lên hỏi. “Ông chủ, xin hỏi bây giờ có cần làm bữa sáng không?”

“Hôm qua có phải An Khiết dặn dò các người không cần chuẩn bị bữa sáng không? Dù sao tôi bây giờ cũng không đói, trước hết bà hãy rót một ly sữa qua đây đi, lát nữa tính sau.”

“Vâng, ông chủ.”

Má Đình vâng lời đang chuẩn bị lui xuống dưới, Cao Chí Viễn lại gọi bà. “Chờ một chút, còn Tiểu Ca nữa. Sớm đã qua đây chắc nó cũng chưa ăn gì.”

“Vậy cũng rót cho tiểu thư một ly sữa ạ?”

“Không được, Tiểu Ca từ nhỏ đã không hấp thụ được lactoza, uống sữa sẽ làm dạ dày khó chịu. Bà hãy làm cho nó một cốc nước cam trước đi.”

Nói xong, Cao Chí Viễn quay lại nhìn Cao Ca. “Tiểu Ca, con muốn ăn cái gì, ba bảo nhà bếp làm.”

“Không cần đâu ba. Nước cam là được rồi.”

Cao Ca nghe trong lòng dâng lên tình cảm ấm áp. Ba đối với cô thật tốt, nhiều năm như vậy vẫn nhớ rõ những đồ ăn kiêng kỵ nhỏ nhoi của cô. Một người ba như vậy, sao lại có thể bị lợi ích của Tả Thừa Nghiêu mê hoặc, sẽ dâng cô lên chứ.

Kỳ thực, từ hôm qua đến nay, Cao Ca còn đang do dự có nên hỏi ba về cuộc nói chuyện với Khưu An Khiết ngày hôm qua, rốt cuộc là Khưu An Khiết tự làm chủ, hay là do ba ra lệnh. Nhưng hiện tại cô chỉ cảm thấy xấu hổ, vì phút chốc đã hoài nghi ba mình.

Một người ba sao lại bán con gái của mình chứ?

Cao Ca vô cùng áy náy.

Má Đình vâng lời đi xuống, ông Cao nắm tay Cao Ca tâm sự. “Tiểu Ca, hôm qua An Khiết tìm con nói gì phải không? Mặc kệ bà ấy nói gì con cũng đừng có để ý, cũng đừng để trong lòng. Bà ấy cũng chỉ một lòng muốn giúp ba, dùng sai cách, chứ không có ác ý. Con chỉ cần nhớ điều này: Con là bảo bối trong lòng ba, ngàn vàng không thể mua được. Cho dù tên nhãi họ Tả kia có cho ba nhiều lợi ích, ba cũng tuyệt đối không làm trái nguyện vọng của con, làm ra những chuyện tổn thương con. Tuy rằng trước đây ba thấy cậu ta là một chàng trai không tệ, muốn tác thành cho hai đứa, nhưng ba cũng biết chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Con đã không có cảm giác với cậu ta, ba sẽ tuyệt đối không ép con qua lại với cậu ta.”

Cao Ca cảm động không ngừng, không kìm được nhào vào trong lòng Cao Chí Viễn: “Ba...”

Cao Chí Viễn âu yếm vỗ lưng Cao Ca: “Tiểu Ca, con yên tâm, cho dù hiện tại Cao Thị gặp khó khăn, ba phải vất vả, cũng sẽ chống đỡ đến cùng, nhất định sẽ giữ lại cho tiểu công chúa của ta một phần tài sản, cho con cả đời yên tâm theo đuổi nghệ thuật, cũng không cần nhìn sắc mặt người khác mà sống.”

“Ba, con không yêu cầu bao nhiêu tiền, con chỉ cần ba khỏe mạnh.” Cao Ca đứng thẳng người, nghiêm túc nói. “Hôm nay con xin nghỉ đến đây để khuyên ba đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ Tổng đã gọi điện cho con. Ba, bệnh của ba không thể kéo dài thêm nữa.”

“Tiểu Ca, không phải ba không muốn đi khám bệnh, mà là không dám đi khám bệnh. Nếu như ba có cái gì đó, con phải làm sao? Em trai, em gái của con phải làm sao? Cao Thị phải làm sao bây giờ? Ba thật sự không yên lòng.”

“Ba, đối với con mà nói, ba mới là quan trọng nhất. Con tin tưởng Lạc Thi và Lạc Văn cũng sẽ nghĩ như vậy. Tiền không có, cũng có thể kiếm lại. Nhưng sức khỏe của ba không thể để tổn hao được. Ba, hơn nữa khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, có bệnh gì không thể trị được chứ? Huống chi bây giờ mới chỉ là hoài nghi, cũng có khả năng ba sẽ không có bệnh gì cả. Bất luận thế nào, con cũng sẽ ở bên cạnh ba.”

“Vẫn là Tiểu Ca của ba tốt, có con ở bên cạnh ba, ba không sợ gì hết. Được, ba đồng ý với con, ngày mai sẽ đi kiểm tra.”

Cao Ca không ngờ ông Cao lại nhanh chóng đồng ý đến bệnh viện như vậy, vốn dĩ cô còn chuẩn bị một bụng đầy lời thuyết phục, hiện tại cũng không cần dùng nữa rồi. Cô cảm thấy vô cùng hài lòng, không chỉ đạt được mục đích, mà còn có thể cùng ba trò chuyện thân thiết, đây là điều bao nhiêu năm qua chưa từng có. Nếu như nói trong tình yêu, Tả Thừa Nghiêu cho cô một đòn đả kích trí mạng thì chỉ ít đối với tình thân, hôm nay, cô lại lần nữa có được. Giữa được và mất, niềm vui luôn nhiều hơn nỗi buồn.

Lúc này, má Đình đem nước cam và sữa lên, ông Cao giục Cao Ca uống cho hết. Cao Ca cảm thấy giống như năm đó, mẹ cũng ở bên tai lải nhải. “Tiểu Ca, không được phép để lại đồ ăn, trẻ con kén ăn một chút cũng không thông minh, sẽ bị yêu quái nhìn chằm chằm đấy.”

Lúc đó ghét mẹ vì quá dong dài, hiện tại nghe ba bảo cô một giọt cũng không để dư, ghét cô ăn quá ít, quá gầy, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng ấm lòng.

Uống hết mọi thứ, hai cha con lại tán gẫu một hồi, tinh thần của ông Cao dần dần có vẻ không ổn, ông nói. “Có thể là buổi sáng dậy quá sớm, già rồi, cùng con nói chuyện một hồi đã cảm thấy mệt.”

“Không sao, ba, hôm nay có lẽ ba ngủ chưa đủ, hiện tại vẫn sớm, trở lên ngủ một lúc nữa đi.”

“Vậy được, ba lên nằm thêm một lúc, Tiểu Ca con đừng đi, ở lại ăn cơm trưa.”

Cao Ca nhận lời, đưa mắt nhìn theo ba lên lầu nghỉ ngơi.

Sau đó cô ngồi ở sofa, tùy ý xem tạp chí hay làm gì đó. Có lẽ hôm nay cô cũng thức dậy quá sớm, chẳng hiểu sao, ngồi được một lúc thì cơn buồn ngủ kéo đến, tầm nhìn không có cách nào tập trung, mí mắt càng lúc càng nặng, đến tận khi không mở ra được nữa.

Cuối cùng cô cũng thiếp đi, ngã xuống ghế sofa...

“Ông à, thuốc phát tác dụng rồi.” Khưu An Khiết vẫn luôn đứng nhìn Cao Ca ngã xuống, nhanh chóng thông báo cho ông Cao.

Ông Cao theo bà ta xuống lầu kiểm tra, vỗ nhẹ lên mặt Cao Ca, thấy không có phản ứng, ông ta hài lòng dặn dò: “Gọi người tiêm thêm cho nó một mũi, chút thuốc trong nước trái cây tôi sợ không đủ, lúc nữa nó tỉnh lại giữa đường làm hỏng hết đại sự của tôi thì không hay.”

Nói xong ông ta lại lấy di động ra, chụp ảnh Cao Ca. Chụp được hai tấm cũng không quá vừa ý, lại nói: “An Khiết, bà kéo áo nó xuống một chút, đúng, đúng, đúng, chỉ ít phải lộ ra một vai, như vậy mới quyến rũ.”

Chụp lên chụp xuống được vài tấm hình lộ liễu của Cao Ca đem gửi cho Tả Thừa Nghiêu, ông ta mới đi đến một bên, mặc thuộc hạ tiêm cho Cao Ca, mà mình thì nhanh chóng gọi điện cho Tả Thừa Nghiêu.

“Cậu Tả à, cậu đã nhận được ảnh tôi gửi cho chưa? Tiểu Ca sẽ nằm ở đâu, chờ cậu hưởng thụ. Cái gì? Tiểu Ca ở đâu? Ha ha, cậu Tả à, chớ trách lão già này làm việc quá thận trọng, trên bàn làm việc của cậu hẳn là nên có hợp đồng hợp tác của hai công ty rồi, cậu lập tức ký vào, tôi nhận được chữ ký của cậu sẽ lập tức đem địa chỉ chỗ của Tiểu Ca cho cậu.”

Nửa tiếng sau, Tả Thừa Nghiêu tự tay kí lên hợp đồng hợp tác, đưa đến trước mặt Cao Chí Viễn. Ông ta vô cùng đắc ý gửi cho Tả Thừa Nghiêu đến một địa chỉ.

Biệt thự Hồ Tâm của câu lạc bộ Thiên Thiên.

Thành phố lớn như vậy, câu lạc bộ cao cấp đương nhiên không chỉ có Thiên Thiên.

Nhưng không sai, cho dù thông minh như vậy, Cao Chí Viễn cũng không biết những ân oán trong quá khứ, ma xui quỷ khiến thế nào lại đem Cao Ca tới câu lạc bộ này.

Thiên Thiên. Câu lạc bộ Thiên Thiên của Mạnh Dao.

21. Chương 22

Cao Ca cảm thấy mình giống như đã sa vào một vùng lầy, muốn vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy lại càng lún sâu.

Cô không biết mình còn ý thức hay không nữa, chỉ cảm thấy bản thân như rơi vào trong cách đồng hoang vô tận, bốn phía đều là sương mù ngưng đọng, bao quanh dày đặc, che phủ các giác quan của cô.

Cô muốn kêu lên, nhưng không thể phát ra tiếng; cô muốn dấy dựa, nhưng chân tay không thể cử động; thậm chí, cô muốn suy nghĩ nhưng lại không có cách nào suy nghĩ được.

Sa mạc đen tối này đã vây hãm lấy cô.

Chỉ loáng thoáng có một vài tiếng chuông xuyên thấu qua các lớp rào cản, giống như là dẫn dắt, lang thang giữa tầng sương mù dày đặc này.

Tiếng chuông đó tương đối yếu ớt, lúc có lúc không, đứt quãng, như một con thuyền nhỏ lênh đênh giữa đại dương, có thể bị tan vỡ bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, nó lại tồn tại vô cùng kiên cường, trở thành vật liên kết Cao Ca với thế giới bên ngoài.

Có vài lần cô muốn bắt lấy tiếng chuông kia, theo nó để thoát ra khỏi mê cung này, tiếng chuông đó giống như một dải tơ sáng, tưởng rằng có thể nắm giữ, trải ra lòng bàn tay, nhưng lại hoàn toàn trống rỗng.

Hoặc là, hãy từ bỏ đi, cứ như vậy tiếp tục giấc ngủ đi, một cánh đồng hoang vắng, u tối mà lại ngọt ngào như vậy, phải đi tắt cả mệt mỏi, tội gì phải bận tâm chạy thoát.

Chỉ là tiếng chuông đó vẫn không ngừng dai dẳng, thức tỉnh một chút ý thức cuối cùng của con người... Không được ngủ, không thể ngủ.

Chính lúc Cao Ca đang thăng trầm, khổ sở vùng vẫy, một tiếng cười giòn tan phá vỡ màn sương mù dày đặc. Cao Ca cố sức bắt lấy thứ âm thanh gián đoạn duy nhất này, khó khăn mở mắt ra.

Đây là đâu?

Cao Ca vẫn chưa kịp suy xét, chợt nghe thấy một giọng nữ sắc bén truyền đến từ bên ngoài. “Chết tiệt, các người chỉ nghe Tả Thừa Nghiêu mà không nghe tôi phải không? Đây là câu lạc bộ Thiên Thiên! Tôi là bà chủ! Đi, bất luận thế nào cũng phải tìm đến cho tôi 5 người đàn ông, không, 8 đến 10 người! Chơi nát cái loại xấu xa này.”

“Chị Mạnh, trước đó anh Tả đã dặn dò không được phép để bất kỳ kẻ nào trong tụi em giúp chị làm việc này, tụi em thực sự không dám đắc tội, xin bà chủ hãy buông tha cho tụi em đi.” Đây là tiếng cự tuyệt đầy khó xử của một người đàn ông.

Đáp lại lời anh ta lại là một tiếng giòn vang, cùng lúc mang Cao Ca từ trong mơ quay trở về thực tại, hóa ra là tiếng thủy tinh hoặc cốc chén bị ném mạnh trên mặt đất, tiếng động này vô cùng lớn, hiển nhiên, người phụ nữ ném chiếc ly đó chắc chắn là đang tức giận.

“Được, được, các người đều chỉ quen biết Tả Thừa Nghiêu phải không? Không làm việc cho tôi phải không? Vậy hiện tại tôi nói cho cậu biết, cậu bị đuổi việc rồi, cút! Bây giờ tôi đi ra ngoài, tôi không tin một câu lạc bộ lớn như vậy mà nhân viên đều bị Tả Thừa Nghiêu mua chuộc hết. Bảo vệ, đầu bếp, thẳng giữ xe, tôi không tin không tìm ra một gã đàn ông nào sẵn sàng phục vụ con khốn ấy.”

“Chị Mạnh, bà chủ, xin chị hãy bình tĩnh một chút, anh Tả làm như vậy nhất định là có lý do của anh ấy, chị tốt nhất đừng nên phá hoại kế hoạch của anh ấy thì hơn.”

Người đàn ông đó còn muốn khuyên bảo, đã bị cơn giận dữ của người phụ nữ cắt đứt: “Cút! Tôi không muốn nói lại lần nữa, nếu cậu đã là người của Tả Thừa Nghiêu thì đừng nên đứng trước mặt tôi.”

Tiếp theo là âm thanh của tiếng giày cao gót cùng với giọng lớn tiếng ra lệnh của người phụ nữ. “A Thành, đem con chó ăn cây táo rào cây sung này đuổi ra ngoài cho tôi. Bây giờ tôi tự mình đi tìm người làm nhục cái con khốn đó, các người trông chừng cô ta cho cẩn thận, đừng để cô ta chạy mất!”

Các loại âm thanh nhất thời có phần ồn ào hỗn loạn. Có người – có lẽ là tên A Thành kia đang khúm núm vâng lời, mà người đàn ông một mực khuyên bảo cũng vẫn không từ bỏ mà chạy theo ngăn cản tiếp. Cửa bị đóng sầm lại, tiếng giày cao gót của người phụ nữ càng lúc càng xa, cuối cùng, ở đây, khôi phục sự yên tĩnh trở lại.

Đây là chỗ nào? Cô vì sao lại ở đây?

Cao Ca không rảnh lo lắng những điều này.

Mặc dù lý trí của cô đã theo cuộc đối thoại bên ngoài gian phòng có một chút hồi tĩnh, nhưng cô vẫn cảm thấy mơ hồ, đầu đau muốn nứt ra, tay chân nặng nề, giống như mỗi lần dịch chuyển một chút là toàn thân đều kiệt sức.

Nhưng những sự khó chịu trên người so với nội dung cuộc đối thoại vừa mới nghe thấy hoàn toàn không đáng là gì. Bởi vì cái người phụ nữ bên ngoài kia, cái người muốn tìm 8, 10 người đàn ông để làm nhục cô, là Mạnh Dao.

Cô nghe ra tiếng của Mạnh Dao, cô cũng nghe ra trong giọng điệu của Mạnh Dao và bảy năm trước giống hệt nhau, thù hận sâu sắc.

Cho nên trước hết cô phải chạy, chạy ra khỏi nơi này.

Cao Ca khó nhọc quay đầu, quan sát căn phòng này.

Căn phòng này lắp đặt thiết bị cũng không xa hoa, nhưng phong cách cổ xưa đẹp đẽ. Đúng rồi, bọn họ vừa nói là câu lạc bộ gì đó, không biết bên ngoài là gian phòng gì, nhưng vẫn dễ dàng nhận thấy chỗ Cao Ca đang ở là phòng ngủ, bởi vì lúc này Cao Ca đang nằm trên một chiếc giường lớn.

Cửa lớn phòng ngủ vẫn đóng chặt, ngoài cửa khẳng định là có người đứng canh, nếu muốn từ cửa lớn chạy trốn chắc chắn là không có khả năng.

Một tiếng chuông vang lên, Cao Ca nhìn xung quanh. Một chiếc chuông gió thủy tinh treo bên cửa sổ. Hóa ra, lúc ý thức của cô mơ hồ, âm thanh nghe thấy chính là từ chiếc chuông gió này phát ra.

Cô muốn đứng thẳng dậy đến bên cửa sổ nhìn, nhưng cảm thấy toàn bộ cơ thể rã rời, mặc dù gắng gượng tỉnh lại, nhưng vẫn còn mê man, giống như lại muốn thiếp đi. Cô dùng sức cắn mạnh vào môi mình, muốn dùng cơn đau nhức làm bản thân tỉnh táo một chút.

Thật vất vả mới ngồi dậy được, kéo chân từ trên người xuống, cô mới phát hiện trên người không một mảnh vải che thân, thực sự là lỏa lồ.

Một cơn gió lùa giữa các khung cửa sổ, cô không khỏi rung mình một cái. Lạnh. Có điều đúng lúc làm sức lực đang tiêu tán của cô được tụ tập lại.

Cô có chút mơ hồ nhìn ra bên ngoài. Cửa sổ khép hờ, trên bề cửa toàn bộ đều đã ẩm ướt, bên ngoài một mảng thâm trầm, phân biệt không rõ thời gian. Chỉ nhìn thấy trời đổ mưa, không lớn, nhưng lại liên tục rả rích, trời đất hôm nay giống như đang dột một cái lồng giam bằng nước mưa.

Cao Ca lấy lại tinh thần, lại nhìn một chút trong phòng. Có một cái giá áo, trên đó đang treo hai bộ áo ngủ, hiển nhiên là câu lạc bộ chuẩn bị cho khách. Cao Ca khó khăn bước từng bước một qua đó, tiếp theo lấy một bộ mặc lên người, lại cố gắng dịch chuyển từng bước đến bên cửa sổ. Cô không biết gian phòng lớn chỉ rộng mấy chục mét vuông mà làm cô cảm thấy như nó rộng vô tận vậy. Từ góc của giá mắc quần áo đến bên cửa sổ, so với bình thường lại mất nhiều thời gian hơn.

Nhưng cô nhất định phải đi đến bên cửa sổ, nếu như muốn chạy trốn, song cửa sổ này có thể chính là con đường sống duy nhất của cô.

Cao Ca đứng bên cửa sổ nhìn ra xa phía ngoài, so với ngồi trên giường nhìn thì không khác nhau là mấy, vẫn là một thế giới hỗn độn như vậy, mưa dầm không ngớt, trời đất bao trùm một màu, xung quanh đều là không gian ảm đạm. Nhưng mà nhìn kỹ lại, màu xám này cùng màu xám trong không gian không giống nhau, hóa ra tòa nhà được xây dựng bên trong hồ, hay nói đơn giản là ở giữa hồ, nước mưa đập trên mặt hồ, khuấy lên từng đợt sóng lăn tăn.

Từ góc độ này, Cao Ca nhìn lại, nhìn không thấy bờ, chỉ thoang thoáng nhìn thấy trên lan can cách tòa nhà này không xa có một con thuyền nhỏ.

Cô không khỏi vui mừng, gian phòng này ở tầng hai, cũng không quá cao, nếu như từ cửa sổ nhảy xuống dưới, nhảy vào trong hồ, lại bơi thêm mấy chục mét lên đến chiếc thuyền nhỏ, sẽ có thể có một tia hy vọng tìm ra con đường sống.

Nhưng vừa cố sức rời khỏi giường, thật vất vả tìm được một bộ áo ngủ để che người, lại phải khổ sở đi tới bên cửa sổ, thực sự đã làm tiêu hao toàn bộ sức lực của cô. Cô cảm thấy mí mắt của mình càng nặng thêm, cơn buồn ngủ lại kéo tới lần nữa, cô cảm thấy hình như mình có khả năng sắp ngã xuống.

Không được, không biết lúc nào Mạnh Dao sẽ dẫn người quay trở lại, thời gian cho cô không còn nhiều nữa. Nếu như cô rơi vào trong tay bọn họ, thì chỉ có đường chết mà thôi. Cô biết Mạnh Dao cái gì cũng có thể làm ra được. Cưỡng dâm... Không, cô chỉ nghĩ một từ thôi mà trong lòng đã sợ hãi phát run. Cơ thể của những người đàn ông xa lạ, xấu xí kia... Không, cô tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, cô nhất định phải chạy trốn.

Cao Ca lại cắn môi, lần này tàn nhẫn hơn, môi bị rách ra, máu rỉ ra, sự đau đớn tạm thời có thể khôi phục một chút ý thức.

Nhưng mà sự tỉnh táo như vậy vẫn chưa đủ, cô không thể chỉ dựa vào một cơ thể và ý thức chậm chạp thế này để chạy trốn, có lẽ bơi chưa được bao xa thì đã bị chết đuối trong nước rồi.

Gió lại thổi qua, âm thanh của tiếng chuông gió thủy tinh vang lên trong trẻo xa xăm. Cao Ca ngơ ngẩn liếc nhìn nó, chiếc chuông gió này rất thanh lịch và tao nhã, bên trên những chiếc trụ lớn nhất có khắc hàng chữ: Hướng lai si, tông tử túy[1]. Nhưng bây giờ cô

không có lòng dạ nào mà thưởng thức nó. Trong cái khó, ló cái khôn, cô vươn tay muốn kéo chiếc chuông gió kia xuống, nhưng không có chút sức lực nào, một lần nữa không thể kéo xuống được ngay, phải mất ba bốn lần mới thành công.

Cô cầm chiếc chuông gió ném xuống mặt đất, thủy tinh vỡ tan, không cần dùng quá nhiều sức thủy tinh đã vỡ thành nhiều mảnh. Cô nhặt lên một mảnh vỡ có cạnh sắc muốn cứa vào tay mình, dùng đau đớn để đánh thức bản thân. Nhưng mà, lần đầu cứa quá nhẹ, da vẫn chưa bị rách. Cũng bởi được nuông chiều từ nhỏ, dù đã hạ quyết tâm, đến khi thật sự muốn xuống tay, đối với bản thân cũng không đủ tàn nhẫn. Cô cắn răng, cảnh cáo với bản thân rằng không còn nhiều thời gian đâu, nhắm mắt lại, quyết tâm dùng toàn bộ sức lực nắm những mảnh thủy tinh. Đau, đau quá...Cao Ca thiếu chút nữa bật lên thành tiếng, nhưng cô cắn chặt môi, ép buộc mình ngậm chặt miệng. Trước khi bị chính mình cắn rách da thêm lần nữa, vết thương này chồng lên vết thương kia, nước mắt Cao Ca đột nhiên trào ra.

Đau đớn khi da thịt bị rách ra làm chôn vùi cơn buồn ngủ, máu từ cổ tay chảy xuống, cô cũng bất chấp không bằng lại nữa, chỉ bằng mượn chút đau đớn này cho tỉnh táo, lại nhanh chóng nhảy lên bệ cửa sổ.

Tầng hai tuy không quá cao, nhưng cũng không thể nói là quá thấp, chỉ là sợ hãi kích thích lòng dũng cảm vô hạn của con người. Cao Ca nhắm nghiền mắt, mặc kệ nhảy đi.

Trong khoảnh khắc nhảy xuống, kỳ lạ, cô lại nghĩ đến những chữ khắc trên chuông gió: Hướng lai si, tông tử túy.

Nhưng đó cũng chỉ là một ý nghĩ trong đầu mà thôi. “Chùm” một tiếng, cô đã rơi vào trong hồ.

Nước trong hồ lạnh thấu xương, lòng bàn tay đau nhức khó chịu, nhưng cho dù thế nào cô cũng không dám dừng lại nghỉ, chỉ ra sức bơi về phía chiếc thuyền nhỏ.

Đáng tiếc trong lúc hoảng loạn lập ra kế hoạch chạy trốn cô lại quên mất một điểm, dưới lầu là người của Mạnh Dao, một người sống nhảy xuống hồ gây ra tiếng động lớn như vậy, chẳng nhẽ lại không làm kinh động đến bảo vệ.

Rất nhanh bốn phía đều kinh hoàng hô lên: “Không hay rồi, cô gái kia chạy trốn rồi, cô ta nhảy xuống hồ rồi! Mau tới đuổi theo!”

Cao Ca dựa vào một chút thức tỉnh của mình để không chế sự tuyệt vọng.

Không thể đi về hướng con thuyền được rồi, lập tức đã có người lên thuyền, tiến ra phía cô. Công cụ thực hiện ý đồ chạy trốn của Cao Ca lại trở thành phương tiện bắt cô.

Cô chỉ đành bơi về chỗ sâu trong hồ.

Cô không biết mình muốn bơi đến nơi nào, không biết phía sau có bao nhiêu người đang đuổi theo, không biết bọn họ còn cách xa cô bao nhiêu, cũng không biết còn mấy phần cơ hội có thể không bị bắt lại. Cô không có cách nào suy xét thêm nữa, chỉ có thể theo bản năng cứ tiến về phía trước. Tiến lên trước một chút, rồi lại một chút, đến khi sức cùng lực kiệt, đến khi sẽ chết giữa cái hồ giá lạnh này.

Cao Ca cảm thấy mình bơi rất lâu, nhưng thể lực của cô cũng không kéo dài được lâu. Cô đã uống mấy ngụm nước rồi, cơ thể của cô càng yếu dần, ý thức càng mờ nhạt. Chỉ dựa vào một ý niệm duy nhất trong đầu, không thể bị bắt, nhất định không thể bị bắt, thà chết cũng không thể bị bắt. Chỉ là ý niệm này cũng càng lúc càng phiêu tán.

Cô nghĩ, rốt cuộc cô cũng đến bước đường cùng.

Có người nói, con người trước khi chết, sẽ rời xa tất cả đau khổ, tất cả mọi thứ đều nhẹ nhõm hơn.

Trong lúc cơ thể của cô gần như chìm xuống đáy hồ, cô đột nhiên cảm thấy cách nói này là thật. Như vậy, cũng tốt. Cứ như vậy chấm dứt tất cả, trả nợ xong cho Mạnh Dao, yêu hận với Tả Thừa Nghiêu cũng cùng biến mất.

Trong lòng cô nhẹ nhàng nói: Mẹ, con tới tìm mẹ đây...

Từ bỏ đấu tranh, giam cầm, mặc cho hồ nước nuốt lấy cô, chôn cất cô.

Cuối cùng, trong ảo giác của cô, cô đã nhìn thấy khuôn mặt của Tả Thừa Nghiêu. Anh vươn tay về phía cô, cho tới bây giờ cô đều mơ mộng như vậy, cô cảm thấy lúc đó mình nhất định sẽ nở nụ cười. Hóa ra, cuối cùng muốn gặp nhất vẫn là anh.

Như vậy, rốt cuộc cũng có thể yên tâm rơi vào bóng tối vô tận...

[1] Tên hai hồi chuyện trong tác phẩm Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung. Tạm dịch: Từ đó si mê, từ nay say đắm.

22. Chương 23

Chuyển ngữ: Lệ Lệ

Cao Ca không nghĩ mình còn có thể sống sót tỉnh lại.

Cô từ từ mở mắt ra, đập vào tầm mắt là trần nhà màu trắng xa lạ. Đầu óc của cô trống rỗng mất vài giây, sau đó mới có thể bắt đầu chậm rãi suy xét, mới có thể hiểu rõ, lại một lần nữa cô tỉnh dậy trong căn phòng xa lạ, mà cô cũng không biết gì về tình cảnh hiện tại của bản thân.

Có điều, cảm giác khá hơn nhiều so với lần trước tỉnh lại. Ngoại trừ hơi chóng mặt, cơ bắp hơi đau nhức một chút thì cũng không khó chịu nhiều lắm. Trên người được thay một bộ áo ngủ thoải mái, vết thương trên hai tay cũng đã được xử lý và băng bó tốt rồi.

Mà quan trọng nhất là cô không có cảm giác bụng dưới khó chịu. Cho nên đúng là cô đã tránh được một kiếp nạn ư? Là ai đã cứu cô? Là ai đã thay quần áo giúp cô nhỉ?

Cô thử cử động, quan sát gian phòng này.

Nhưng cô càng không ngờ tới là, cô lại nhìn thấy Tả Thừa Nghiêu.

Trong nháy mắt, kí ức về hình ảnh cuối cùng trong hồ nước của cô ùa về, là Tả Thừa Nghiêu, anh vươn tay ra với cô.

Cô không thể tin được, chẳng lẽ là Tả Thừa Nghiêu cứu cô? Cứu cô từ trong tay Mạnh Dao?

Điều này sao có thể? Họ không phải là đồng bọn hay sao? Tả Thừa Nghiêu giỏi nhiều trò như vậy không phải vì giúp Mạnh Dao trả thù cô hay sao? Sao anh ta lại cứu cô chứ?

Nhất thời đầu óc cô có chút hỗn loạn. Cô quyết định nhớ lại từ đầu. Từ lúc cô bắt đầu thức dậy, cô còn nhớ rõ trời đang mưa dầm, dự báo thời tiết cho biết trời bắt đầu vào đông và đợt giảm nhiệt độ đầu tiên. Cô mang thêm chiếc áo khoác dày và khăn quàng cổ. Sau đó, cô đến nhà họ Cao, ba đối với cô rất tốt, còn nhớ rõ cô không hấp thụ được lactoza, dặn dò má Đinh rót cho cô một cốc nước trái cây. Ông còn nói tuyệt đối sẽ không vì lợi ích mà bán đứng con gái mình. Cô còn nhớ rõ lúc đó mình rất cảm động. Sau đó cô còn thuyết phục thành công ba đến bệnh viện kiểm tra. Rồi ba lên lầu nghỉ ngơi. Cô ngồi ở phòng khách xem tạp chí hay làm gì đó. Tiếp đến, thì cô ngủ mất.

Ký ức hiện ra đứt quãng từ đây.

Làm thế nào mà cô rời khỏi nhà họ Cao để đến câu lạc bộ? Cô bị ai cởi hết quần áo rồi đem đến chỗ Mạnh Dao? Vì sao lại gặp phải Tả Thừa Nghiêu? Ba có biết hay không?

Đột nhiên, trong đầu Cao Ca nảy ra một ý nghĩ kinh khủng, nhưng cô lại nhanh chóng dập tắt nó, không cho ý nghĩ đó có bất kỳ cơ hội nào nảy sinh trong đầu cô.

Nhưng mà một loạt các câu hỏi không có lời giải đáp, làm cho những ý nghĩ ngổ nghịch như vậy cứ luôn xuất hiện trong đầu cô.

Chẳng lẽ trong cốc nước hoa quả đó bị chúoc thuốc, lẽ nào tất cả mọi thứ ba làm đều là giả tạo, chính ba đã dăng cô lên giường Tả Thừa Nghiêu. Cuối cùng, không biết Tả Thừa Nghiêu nghĩ cái gì, tạm thời buông tha cho cô.

Cao Ca nghĩ đến mức đau cả đầu.

Cô nhắm mắt lắc đầu, muốn ném những suy đoán tà ác đó ra khỏi não.

Cô nhìn Tả Thừa Nghiêu, lúc này anh đang ngồi trên ghế tựa bên cạnh giường thiếp đi. Mái tóc có hơi lộn xộn, cổ áo sơ mi trắng mở rộng, lộ ra cằn cỗi cùng vết hằn đẹp đẽ của anh. Dưới cằm đã lún phún vài sợi râu, đôi môi nhợt nhạt hơi mở ra, như thể vừa mới hôn ai đó, vẫn chưa kịp khép lại. Cặp kính không vành được gỡ xuống đặt trên tủ đầu giường, hàng lông mi dày và dài cứ vậy buông xuống, tạo thành bóng râm nơi hốc mắt.

Nhìn Tả Thừa Nghiêu như vậy thật vô hại, gỡ bỏ vẻ nguy trang, gỡ bỏ tất cả lớp áo giáp. Thậm chí, Cao Ca còn cảm nhận được có một loại hơi thở của tuổi trẻ như lần đầu tiên gặp anh.

Bởi vì cô rất ít khi được nhìn thấy anh ngủ, mà trong giấc mơ thì con người luôn dễ dàng quay về làm chính mình.

Cao Ca bị say đắm bởi một Tả Thừa Nghiêu như vậy, cô không tìm được nên tạm thời vứt bỏ những nghĩ suy, muốn vươn tay ra chạm vào anh.

Nhưng mà vừa duỗi tay ra, cô giống như tỉnh mộng, nhanh chóng dừng lại. Cô đang làm gì thế này? Hiện tại, ngay cả tình cảnh của mình cô còn chưa nắm rõ được, nếu Tả Thừa Nghiêu thực sự cứu cô từ trong tay Mạnh Dao, có buông tha hay không cô cũng chưa biết, vậy mà cô lại vươn tay ra với anh như vậy.

Cô hoảng loạn muốn thu tay lại, nhưng ai biết được cổ tay lại bị người nào đó bắt lấy.

Tả Thừa Nghiêu mở hai mắt, anh ta tỉnh rồi.

Vì vậy, Tả Thừa Nghiêu vô hại lúc này ngay lập tức biến mất, đôi mắt lóe lên vẻ lãnh đạm, trở về với một Tả Thừa Nghiêu lịch sự nhưng xa cách, lặng lẽ ngăn cách người ta đến ba ngàn dặm.

Tả Thừa Nghiêu nhìn chằm chằm vào Cao Ca, Cao Ca xấu hổ không nói nên lời.

Kỳ thực, đây là điển hình của việc giấu đầu hở đuôi. Nếu như cô bình tĩnh một chút, có thể giải thích một cách đơn giản như: Tôi muốn đánh thức anh, nói cho anh biết là tôi tỉnh rồi, xin hãy nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Nhưng hiện tại đáng vẻ chột dạ như vậy, ngược lại như muốn nói cho Tả Thừa Nghiêu biết, cô không nhận được mà lén lút vuột ve khuôn mặt anh.

Hình như Tả Thừa Nghiêu cũng không để ý đến vẻ mặt xấu hổ của Cao Ca, anh nhanh chóng không nhìn Cao Ca nữa, buông cổ tay cô ra, một tay ấn vào chân mày, một tay lấy kính mắt trên tủ đầu giường đeo lên.

“Cô tỉnh rồi.” Anh nói với Cao Ca bằng giọng điệu bình tĩnh, nghe không ra chút cảm tình nào. “Cô đã tỉnh rồi, tôi gọi người đến dứt cho cô ăn chút gì nhé.”

Cao Ca không ngờ Tả Thừa Nghiêu nói câu đầu tiên là để cô ăn cơm. Mặc dù cô quả thực có hơi đói, cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng trong trí nhớ, từ sáng sớm có uống một cốc nước cam chứ chưa ăn gì, hiện tại trong bụng trống rỗng.

Nhưng điều này không phải là trọng điểm, quan trọng nhất là cô vẫn còn nhiều vấn đề muốn hỏi.

Nhưng lúc này, cái miệng của cô đã nhanh hơn so bộ não của mình, cũng không biết chuyện gì xảy ra, vấn đề quan trọng thì không nói, lại đi nói một câu không đầu không đuôi: “Tôi đâu đến mức phải cần người khác dứt cho ăn.”

Tả Thừa Nghiêu dùng hai ngón tay cầm cổ tay cô lên, nghiêng đến trước mặt cô nói: “Xin hỏi, tay cô thế này rồi có thể tự ăn được sao?”

Cao Ca nhìn bàn tay được bọc như cái bánh chưng của mình, ngay cả cử động một chút cũng khó khăn, quả thực không thể tự ăn được, đành phải xấu hổ ngậm miệng.

Tả Thừa Nghiêu không hề để ý tới Cao Ca, đứng dậy chuẩn bị mở cửa ra.

Cao Ca thấy anh ta định đi, vội vã hỏi: “Vẫn còn anh? Bây giờ anh đi làm gì?”

Tả Thừa Nghiêu ngoảnh đầu nhìn thoáng qua Cao Ca, không kiên nhẫn lên tiếng: “Lẽ nào cô còn muốn tôi cho cô ăn hay sao? Tôi đã trông nom cô cả đêm rồi, bây giờ phải đi tắm rửa thay quần áo.”

Nói xong, mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Cao Ca bị Tả Thừa Nghiêu nói đến kinh sợ, miệng cứng đờ tại chỗ.

Anh nói anh trông nom cô cả đêm. Tả Thừa Nghiêu mà lại trông nom Cao Ca cả đêm?

Cho nên, thật sự là anh đã cứu cô? Một lần nữa trong lòng cô lại nổi lên tia hy vọng, anh thật sự có thể mềm lòng mà buông tha cho cô ư?

Chưa đợi Cao Ca phục hồi lại tinh thần đã có một bà bác bưng cháo tiến đến. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã bưng đến đây, chứng tỏ từ sớm đã chuẩn bị sẵn rồi.

Món cháo gà nóng hổi, kèm theo mấy món tráng miệng nhỏ, ngửi thôi cũng làm người ta dâng lên cảm giác thèm thuồng rồi.

Cao Ca đích thực rất đói bụng, tạm thời gác lại mọi chuyện đã, trước hết phải chén xong một bát cháo lớn rồi bàn tiếp.

Sau khi ăn xong, bà bác lại đưa cho cô một ly nước, để Cao Ca súc miệng qua loa. Sau đó thu dọn bộ đồ ăn rồi đóng cửa lui ra ngoài.

Cao Ca ăn no rồi, sức lực cũng khôi phục bảy tám phần, cô xuống giường muốn đi lại vận động. Cô có chút hiếu kỳ, căn phòng này không biết có phải là nhà của Tả Thừa Nghiêu hay không?

Vừa đi tới cửa vẫn chưa kịp chạm tay vào nắm cửa, cửa đã tự động mở ra từ bên ngoài. Cao Ca thiếu chút nữa thì nhào vào Tả Thừa Nghiêu vừa tắm rửa quay lại.

Lúc này, Tả Thừa Nghiêu để trần nửa thân trên, làn da bóng loáng không tì vết, quanh hông chỉ quấn một chiếc khăn tắm lông lẻo.

23. Chương 24

Cao Ca liên tục thối lui vài bước nhưng vẫn không thể thoát khỏi phạm vi khống chế của Tả Thừa Nghiêu. Trên người anh còn mang theo hơi nóng vừa tắm. Mùi nam tính sạch sẽ hòa với hương bạc hà của sữa tắm tràn ngập trong khoang mũi của Cao Ca.

Cao Ca không dám nhìn thẳng vào Tả Thừa Nghiêu nhưng khóe mắt dường như không thể trốn được cơ thể nam tính mạnh mẽ của anh. Anh có làn da hơi ngăm khỏe mạnh, trên ấy còn vương vài giọt nước chưa khô, chảy dọc xuống theo những đường cong, từ từ ẩn vào nơi bí ẩn mà chiếc khăn tắm đã che khuất.

Cô hơi nghiêng đầu qua một bên: “Anh mặc quần áo vào đi, tôi tránh mặt một lát. Khi nào anh mặc xong, tôi có chút chuyện muốn hỏi anh.”

Nói xong cô muốn đi ra ngoài nhưng Tả Thừa Nghiêu đứng ngoài cửa, muốn đi ra phải đi ngang qua người anh. Cao Ca nghiêng người ra hiệu mình muốn ra ngoài, cứ tưởng anh sẽ tránh đường, ai ngờ anh lại kéo cánh tay cô lại.

“Đâu phải chưa từng thấy, có gì mà phải né tránh. Muốn hỏi gì thì hỏi luôn đi.”

Mặt Cao Ca lập tức đỏ ửng lên. Đúng vậy, đúng là cô từng nhìn thấy Tả Thừa Nghiêu khỏa thân nhưng đó đã là chuyện của bảy năm trước, lúc đó anh còn mang theo vẻ bướng bỉnh của thiếu niên, vóc dáng cũng gầy hơn bây giờ nhiều.

Còn nửa thân trần lúc này của Tả Thừa Nghiêu, vai rộng eo nhỏ, cơ bụng ẩn hiện, không nơi nào là không thể hiện một người đàn ông trưởng thành.

Mà đàn ông, thường thì luôn có ý nghĩa là mang tính xâm lược và nguy hiểm hơn một cậu thanh niên nhiều.

Còn Cao Ca, bộ đồ ngủ trên người được mua về trong lúc vội vã, không hề vừa vặn, hơi rộng, cộng thêm kiểu của nó là suông nên thoát nhìn cô giống một cô bé trộm mặc áo của người lớn hơn.

Chỉ như thế, Cao Ca còn chưa lên tiếng thì đã thua về mặt khí thế rồi.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu đã nói thế thì Cao Ca buộc mình phải dùng dao sắc chặt dây rồi, không cần phải ở đây làm trò nam nữ ám muội với anh nữa.

Cô hỏi: “Là anh đã cứu tôi sao?”

“Nếu cô nói chuyện vớt cô ra khỏi hồ nước thì đúng là vậy, là tôi đã mang cô về đây.”

Tả Thừa Nghiêu vừa thờ ơ trả lời vừa thả cánh tay Cao Ca ra, đi đến trước tủ quần áo tìm một bộ đồ để thay.

Cao Ca thấy Tả Thừa Nghiêu cứ thế mà định cởi khăn tắm ra, thay quần áo trước mặt cô thì vội vã quay người đi, đưa lưng về phía anh.

Tuy mắt không nhìn thấy nhưng điều đó không ảnh hưởng gì đến việc tiếng vải vóc và da thịt cọ xát vào nhau truyền vào tai cô, không ảnh hưởng gì đến chuyện bộ não bắt đầu tưởng tượng. Không biết không nhìn thấy và nhìn thấy, cái nào dụ hoặc hơn nữa.

Cô lắc đầu vài cái định thần lại, nhưng khi mở miệng thì lại lắp bắp: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cứu tôi. Hay nói chính xác hơn là cảm ơn anh đã tha cho tôi, không để cho người của Mạnh Dao làm nhục tôi, không để tôi bị chết đuối.”

“Cao Ca, cô cảm thấy tôi là một người tốt sao?”

“Hả?” Cao Ca hơi khó hiểu.

“Tôi nhớ cô từng nói cô có gốc đến đâu thì cũng biết tôi không chỉ giúp cô một cách đơn thuần được. Cô không cần cảm ơn tôi, tôi làm thế đương nhiên là có nguyên nhân của mình.”

“Nguyên nhân gì?”

Tả Thừa Nghiêu vỗ nhẹ vào vai Cao Ca, ý bảo cô có thể quay lại được rồi. Cao Ca quay lại thì thấy Tả Thừa Nghiêu đã thay quần áo xong. Anh mặc một chiếc áo thun và một chiếc quần jean, trông có vẻ rất thoải mái.

Có điều những gì thốt ra từ miệng anh lại không thể nào khiến người ta thoải mái được.

Anh nói: “Vì tôi ngại bản.”

Anh nhàn nhã ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh chiếc giường, ra hiệu cho Cao Ca cũng ngồi xuống đối diện mình, sau đó tiếp tục nói: “Tôi nhớ tôi đã từng nói hiện nay tôi có hứng thú với cô, không phải sao? Nếu bảy năm sau cô đã gọi lên dự vọng của tôi, nếu tôi đã muốn hưởng dụng cô thì đương nhiên không thể để những tên đàn ông dơ bẩn đó chạm vào cô được, đương nhiên càng không nỡ để cô chết. Chết thì quá đơn giản. Giữ cô lại với thế giới đầy tội ác này, từng ngày từng ngày một, từ từ chơi với tôi, chẳng phải càng thú vị hơn sao?”

Cao Ca tròn mắt không dám tin một người vừa cứu cô xong lại cười cợt đóng vai ác ma. Cô không khỏi thốt lên: “Tả Thừa Nghiêu, anh có biết mình đang nói gì không? Chẳng phải trước đây anh không thích tôi sao? Anh đã quên tôi đáng ghét thế nào, khiến anh căm ghét thế nào sao? Chẳng phải trước kia anh không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái sao? Sao bây giờ lại muốn chạm vào tôi?”

“Bởi vì tôi phát hiện cô đã thay đổi, vì tôi phát hiện cô đang trốn tránh tôi, vì tôi phát hiện cô đang sợ hãi, ghét tôi chạm vào cô, cho nên tôi không thể không thay đổi theo cô. Hễ là những chuyện khiến cô khó chịu, đau khổ thì tôi đều vui vẻ mà làm. Bảy năm qua, cô đã yêu bao nhiêu người đàn ông nữa rồi? Tốt nhất là như thế, trong lòng có một người khác nhưng lại không thể không uốn người cầu hoan với người mà cô ghét. Nhìn cô bị tra tấn như thế, cô nói xem đó là chuyện đáng vui biết chừng nào.”

Cao Ca cảm thấy người đàn ông này đã thay đổi hoàn toàn, rất đáng sợ. Cô lập tức đứng dậy: “Tả Thừa Nghiêu, anh không thể làm thế với tôi. Nếu anh cưỡng ép tôi, cưỡng ép tôi làm những chuyện tôi không muốn làm, cho dù tôi không thể phản kháng được thì cũng sẽ đi báo cảnh sát. Khó khăn lắm anh mới có được như hôm nay, đừng để chuyện này hủy hoại tương lai của anh.”

Lời uy hiếp của cô với anh chỉ như là lời nói đùa của con nít ba tuổi. Anh cười nói: “Cưỡng bức? Không, Tả Thừa Nghiêu tôi chưa từng làm chuyện đó. Nhưng mà có người năm đó thích chơi trò bỏ thuốc mê hiếp dâm người khác đó. Cao Ca, tôi chỉ mua, mua cô mà thôi.”

“Tôi chưa bao giờ bán mình cho anh. Tả Thừa Nghiêu, bất luận thế nào thì cũng cảm ơn anh đã cứu tôi. Tôi đi đây, không nói lung tung với anh nữa.”

Cao Ca đang định bỏ đi thì sau lưng vang lên tiếng của Tả Thừa Nghiêu: “Cao Ca, cô vẫn còn quá ngây thơ. Cô nghĩ tại sao mình lại bị lột sách rồi đưa lên giường của cậu lạc bộ này?”

Cao Ca dừng bước, đứng nguyên tại chỗ: “Anh muốn nói gì?”

“Trí nhớ của cô quả là kém, cứ bắt tôi phải nhắc lại hết lần này đến lần khác. Tôi đã từng nói ba cô có chuyện phải cầu cạnh tôi nên sẽ hai tay dâng cô lên cho tôi.”

“Tôi cũng đã nói với anh là không đâu, ba tôi sẽ không vì lợi ích mà bán đứng con gái mình. Sáng hôm ấy ba đã nói với tôi như thế, chính miệng ông ấy nói với tôi là tuyệt đối sẽ không làm thế?”

“Vậy cô nói cho tôi biết đi, ngoại trừ ba cô thì còn ai có động cơ làm chuyện này? Ai sẽ được hưởng lợi từ chuyện này?”

“Khuư An Khiết! Nhất định là bà ta! Trước đó bà ta còn khuyên tôi nghe theo anh. Nhất định là bà ta giấu ba tôi làm chuyện này. Tả Thừa Nghiêu, anh đừng tưởng rằng đàn ông trên đời này đều chạy theo danh lợi như anh, có những thứ tình cảm lợi ích không bao giờ mua được đâu. Chỉ có loại người tiểu nhân như Khuư

An Khiết mới đồng lõa với anh thôi!” Cao Ca cảm phần hết lên, cũng không biết là đang thuyết phục Tả Thừa Nghiêu hay đang thuyết phục mình.

Tả Thừa Nghiêu không tranh cãi với cô mà chỉ ung dung nói: “Nếu cô cảm thấy tự lừa gạt mình như thế sẽ dễ chịu hơn một chút thì cứ vậy đi. Tôi không có hứng thú với mấy chuyện vợ bé vợ lớn nhà cô, tôi chỉ biết mình trả tiền thì phải nhận được hàng.”

Cao Ca bị những lời miệt thị của Tả Thừa Nghiêu chọc giận, cô lớn tiếng quát: “Tả Thừa Nghiêu, tôi không phải là gái điếm!”

“Đương nhiên là không phải. Cô làm sao so sánh được với gái điếm? Người ta bán mình thì thẳng thắn thừa nhận chứ đâu như cô, sống trong tòa lâu đài của mình, còn tưởng mình là công chúa, làm kỹ nữ mà còn muốn được lập đền thờ. Nghe đây, ba cô đã đem cô đến cho tôi thì từ bây giờ, cô chính là người đàn bà trong bóng tối không tôi, là đồ chơi của tôi, đến khi nào tôi cảm thấy chán thì thôi.”

“Không, tôi không tin, tôi phải đi hỏi ba!”

Cao Ca lắc đầu, muốn chạy ra ngoài nhưng lại bị Tả Thừa Nghiêu dễ dàng đuổi kịp, từ phía sau ôm chầm cô lại.

“Đừng có làm loạn nữa, sự kiên nhẫn của tôi là có giới hạn.” Anh cúi đầu thì thầm vào tai cô.

Cao Ca muốn ra sức giãy giụa nhưng khi một người đàn ông trưởng thành thật sự muốn khống chế cô thì cô không cách nào thoát thân được.

Lần đầu tiên Cao Ca cảm thấy nguy hiểm đến thế khi ở bên cạnh Tả Thừa Nghiêu. Cô cảm nhận được rằng lần này Tả Thừa Nghiêu sẽ không dễ dàng buông tha cho cô, giống như cảm giác nghe Mạnh Dao nói muốn tìm tám mươi người cường gian cô vậy. Cô không dám làm căng nữa mà xuống nước cầu xin. “Tả Thừa Nghiêu, anh tha cho tôi đi, tôi bằng lòng dùng tất cả mọi thứ để bồi thường. Cho dù trước kia tôi có làm chuyện xấu gì đi nữa thì xin anh nể tình tôi từng khờ dại yêu anh mà tha cho tôi đi.”

Dường như đây là lần đầu tiên Tả Thừa Nghiêu nhìn thấy Cao Ca cầu xin. Trong ấn tượng của anh, Cao Ca luôn có dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn, chưa từng yếu thế. Cô không muốn ở bên anh đến thế sao?

Anh lạnh lùng buông cô ra. “Thôi được rồi, bỏ đi. Nếu cô đã không bằng lòng, tôi cũng không thích ép buộc người khác. Dự án thành phố hàng không để cho công ty khác vậy. Nghe nói sức khỏe Cao Chí Viễn không tốt lắm, cô nghĩ xem vụ alm2 ăn lớn như thế đã vào tay mà còn vượt mất thì ông ta sẽ bị đả kích thế nào? Có khi nào tức chết không? Nếu tôi nghĩ cách gây khó dễ cho Cao Thị thì cô nói xem bệnh của ông ta có còn trụ được không?”

Cao Ca thấy Tả Thừa Nghiêu thả mình ra thì định bỏ chạy nhưng những câu nói lạnh lùng của anh khiến cô không thể nào nhúc nhích được.

“Tả Thừa Nghiêu, coi như tôi cầu xin anh...” Cô nín áo anh.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu vẫn không hề động lòng, còn nói tiếp: “Để tôi nghĩ xem cô còn quan tâm tới ai nữa? Cố Tư Nguyên? Cô nói xem khiến anh ta không có đất đặt chân trong ngành này thì sẽ thế nào?”

“Tả Thừa Nghiêu! Đừng mà! Xin anh!” Cao Ca hét lên.

Tả Thừa Nghiêu siết cầm cửa Cao Ca, nhìn cô bằng ánh mắt đùa bỡn: “Đừng kích động, Cao Ca. Chẳng phải trước kia lúc nào cô cũng muốn leo lên giường của tôi sao? Bây giờ giả vờ trình liệt cho ai xem đây? Chẳng qua chỉ là một Cố Tư Nguyên mà thôi, nếu tôi đụng đến tên mặt trắng Zack thì cô sẽ làm thế nào?”

“Anh đang nói gì đó? Zack chỉ là đàn anh của tôi thôi.” Cao Ca muốn né đầu đi, thoát khỏi bàn tay anh.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu càng dùng sức bóp mạnh khiến cô đau hơn.

“Thế sao? Nếu anh ta gặp chuyện gì đó ở Trung Quốc như gãy tay gãy chân gì đó thì cô còn nói thế không?”

“Anh không được động đến anh ấy! Ân oán giữa chúng ta đừng lôi người vô tội vào!”

“Đủ rồi, Cao Ca! Ồm ờ phản kháng tôi sẽ cho là thú vui, nhưng làm quá đà thì sẽ mất khẩu vị.” Tả Thừa Nghiêu bực bội thả Cao Ca ra. “Cửa ở bên đó, cô đẩy ra là đi được rồi. Nhưng Cao Thị, Cao Chí Viễn, Cố Tư Nguyên hay là Zack gì đó tôi không đảm bảo họ sẽ xảy ra chuyện gì.”

Cao Ca cảm thấy sức lực trong người mình đều bị rút cạn, thậm chí cô còn không đứng nổi nữa, từ từ mà ngã phịch xuống đất, cuối cùng tuyệt vọng nói: “Được, Tả Thừa Nghiêu, tôi đồng ý với anh, tôi nhận lời anh!”

Khóe môi Tả Thừa Nghiêu cong thành một nụ cười khinh bỉ, thốt ra một từ không chút cảm tình: “Đê tiện!”

Cao Ca cảm thấy trái tim mình đã bị giẫm nát không còn cảm giác gì nữa. Cô ngồi im không nhúc nhích, thậm chí quên luôn khóc. Thêm một từ “đê tiện” nữa thì có làm sao.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu không định tha cho cô. Anh nói: “Còn ngẩn ra đó làm gì nữa? Cởi ra! Lẽ nào cô muốn tôi phải cởi giúp cô sao? Nếu đã bán thân thì phải có đạo đức nghề nghiệp chút!”

24. Chương 25

Cao Ca xụi lơ trên mặt đất. Mỗi một chữ Tả Thừa Nghiêu nói ra đều giống như lưỡi dao giải phẫu sắc nhọn, rạch chính xác từng thớ thịt trên người cô.

Mặc dù cô vừa mới nói 4 chữ “Tôi nhận lời anh” nhưng đó là do bị dồn vào chân tường, không có khả năng phản kháng. Việc sắp ở cùng Tả Thừa Nghiêu là một loại quan hệ khó chịu, kỳ thực cô hoàn toàn chưa có sự chuẩn bị gì cả.

Ít nhất cô không có bất kỳ hành động gì trong một phút đồng hồ. Cô muốn cầu xin, lại biết như vậy cũng không có tác dụng. Cô thử chạy trốn, nhưng lại cảm thấy bốn phía dựng lên những hàng rào vô hình. Trên thế giới này, những người để cô quan tâm

đều biến thành lưỡi dao sắc nhọn trong tay Tả Thừa Nghiêu, thúc ép cô cởi bỏ sự kiêu ngạo, cởi bỏ sự tôn nghiêm, cởi bỏ quần áo xuống.

Tả Thừa Nghiêu cũng không lên tiếng thúc giục, chỉ lẳng lặng từ trên cao nhìn xuống, giống như xem cô là một đồng bunn lầy, còn anh là cao quý, là sạch sẽ.

Anh nhìn xuống Cao Ca, cuối cùng chậm rãi giơ cánh tay lên. Nhưng mà cô càng run rẩy hơn, phản ứng của cơ thể so với ý chí trong lòng cô lại càng trung thành hơn. Thậm chí, cô còn cảm thấy bàn tay mình không có cách nào chạm được vào nút áo ngủ.

Với lại cô đã quên bàn tay mình đang bị thương. Bị mảnh thủy tinh làm bị thương, lại còn ngâm trong hồ nước, tuy rằng được băng bó lại, nhưng bị thương chính là bị thương, cần có thời gian mới có thể lành lại. Lúc ăn cơm cũng là do Tả Thừa Nghiêu sai người dứt cho cô, bây giờ chỉ làm chút chuyện thôi cũng sẽ đau nhức không yên. Cho nên việc gỡ từng cái nút dưới ánh mắt của một người đàn ông, không chỉ là sỉ nhục, trên thực tế, tay cô chỉ làm động tác này cũng đều khó khăn.

Cô nhẫn nại đau nhức, cố gắng đem bàn tay đang run rẩy giơ lên trước ngực, nhưng bất luận thế nào cũng không cởi nổi một cái nút áo. Vừa không thể, lại vừa không muốn.

Có lẽ là hết sự nhẫn nại, Tả Thừa Nghiêu không để Cao Ca kéo dài thêm nữa, anh cúi người bế bổng cô lên.

Cao Ca đột nhiên không kịp chuẩn bị, còn chưa kịp kêu lên đã bị Tả Thừa Nghiêu ôm vào ngực. Tất nhiên, cái này không thể coi là được người yêu ôm ấp, rất nhanh, cô đã bị Tả Thừa Nghiêu ném lên giường.

Đệm tuy mềm mại, nhưng lại bị ném một cách không hề thương tiếc, Cao Ca cảm thấy bị choáng một hồi. Cô muốn ngồi dậy, trong lúc hoảng loạn đã quên mất vết thương, bàn tay chống trên giường, một cơn đau nhức kéo đến, cô cắn răng để không kêu thành tiếng.

Nhưng còn chưa ngồi thẳng lên, Tả Thừa Nghiêu đã lấn người lên trước, đè trên người cô. Lần nữa Cao Ca quên mất mình bị thương, cô vươn tay chống lên ngực Tả Thừa Nghiêu, muốn kháng lại sự xâm phạm của anh.

Đáng tiếc, chút sức lực của cô không khác nào trứng chọi đá, ngoại trừ đổi lấy việc làm cho vết thương càng nứt ra, căn bản không có cách nào ngăn cản được Tả Thừa Nghiêu.

Tả Thừa Nghiêu xé rách cổ áo Cao Ca, kéo cô tới trước mắt anh. Trong lúc nhất thời, hai khuôn mặt gần sát nhau, hơi thở giáp nhau, bờ môi kề gần lên nhau. Đây phải là cảnh hết sức thân mật của nam nữ, tiếp đến có lẽ là một nụ hôn triền miên. Nhưng đáng tiếc, trước kia giữa hai người đã có một loại ân oán xen ngang, nếu từ miệng Tả Thừa Nghiêu phun ra chỉ có đoạn tuyệt cùng tổn thương, còn giá lạnh hơn cả việc rơi xuống hồ nước trong những ngày mưa lớn.

Anh nói: “Cao Ca, tôi khuyên cô tốt nhất đừng nên giãy giụa. Cô không biết cô càng giãy giụa, càng thống khổ thì tôi càng phấn khích, càng hài lòng hay sao? Loại việc này hãy nên nằm xuống từ từ hưởng thụ cho tốt, nói không chừng cô sẽ cảm thấy tôi còn mạnh mẽ hơn những thằng da đen, da trắng kia của cô thì sao.”

Anh vùi xuống cổ cô mút vào, lưu lại một chút vết tích ẩm ướt. Anh luồn thẳng xuống phía dưới, không kiên nhẫn cởi từng chiếc cúc áo ngủ, mở phanh nó ra. Dục vọng đàn ông bộc phát đáng sợ, trong nháy mắt áo ngủ tan tành, cúc áo vãi tứ tung, ngực Cao Ca lộ ra.

Phía dưới áo ngủ không còn gì, Cao Ca vội vàng muốn dùng tay che người lại nhưng Tả Thừa Nghiêu không để cho cô bất kỳ cơ hội nào. Anh chỉ dùng một tay giữ lấy hai cổ tay cô, nâng lên đỉnh đầu cô, một tay tiếp tục chiếm đoạt lấy nơi đầy đặn trắng mịn trên ngực cô.

Anh đẩy cô ngã nằm xuống, cả người nằm đè lên.

Cao Ca liên tục giãy giụa muốn thoát ra, cho dù cô không có khả năng ngăn cản tất cả mọi thứ sắp phát sinh, cô cũng không thể trở mặt thần nhiên hưởng thụ. Đấu tranh giống như một loại hành động không tự chủ, càng giống như một loại an ủi với bản thân mình.

Chỉ là hai người bọn họ cứ dán chặt vào nhau như vậy, mỗi phút khi ở dưới thân anh giãy giụa phản kháng, đều là đang cọ sát với nhau, kích thích ngọn lửa dục vọng bùng nổ mãnh liệt hơn.

Cao Ca cảm thấy dưới thân bị một vật cường tráng nóng rực đè lên, cô đã sớm không còn là một thiếu nữ ngu ngốc, tất nhiên biết rõ cái thứ đó là cái gì.

Cô không dám động đậy, chỉ có thể cúi đầu cầu xin: “Đừng, Tả Thừa Nghiêu, đừng...”

Lời nói này đúng là bất lực, hai người bọn họ đều biết hoàn toàn không có tác dụng gì.

Mà Tả Thừa Nghiêu đáp lại cô lại là hơi nghiêng nửa thân dưới, vô tình vươn tay kéo quần ngủ của Cao Ca xuống, ném xuống dưới giường.

Nơi riêng tư chưa từng có ai nhìn thấy bị lộ ra, Cao Ca muốn che lại nhưng hai tay còn bị Tả Thừa Nghiêu khống chế, cô chỉ có thể cố hết sức khép chặt hai chân lại, nhưng điều này không ích gì. Tả Thừa Nghiêu nhanh chóng dùng nửa thân dưới đè cô. Lớp quần jean thô ráp cọ xát với da đùi láng mịn của cô, không biết là khó chịu, hay là sự kích thích khó tả.

Cao Ca sợ hãi gắng sức gồng lên, hòng thoát khỏi gông cùm của Tả Thừa Nghiêu. Nhưng đâu có thể, chẳng qua vừa lui về sau một chút, đã nhanh chóng bị Tả Thừa Nghiêu đè lên khống chế trở lại. Thực tế thì, lúc cô cho rằng tạm thời có thể thoát trong nháy mắt đó, Tả Thừa Nghiêu đã cởi cúc quần jean của mình, kéo khóa xuống, móc thứ nóng bỏng ở giữa quần lót làm Cao Ca sợ hãi ra ngoài.

Sau đó, bỏ mặc mọi thứ, không thương tiếc, tiến vào cơ thể khô khan của cô.

Cô nghĩ tại thời điểm này, cô sẽ hét lên, hay là khóc thật to. Nhưng đều không có. Cô chỉ nghe thấy sâu trong cổ họng phát ra tiếng rên trầm thấp, giống như tiếng rên thảm thiết cuối cùng của loài động vật nhỏ trước khi chết. Cuối cùng cũng không chạy thoát được khỏi số phận bị thảm.

Đau. Cô cảm thấy vô cùng đau nhức, còn đau hơn cả lần đầu tiên làm cùng Tả Thừa Nghiêu. Cơ thể của cô có lẽ cũng đã đánh năng lực yêu anh nên không thể nào tiết ra chất nhờn để dung nạp anh được.

Nhưng hình như anh không ý thức được điều này. Cũng có lẽ anh cố ý muốn làm cô đau đớn nên hung hăng tiến vào trong cơ thể cô, mỗi một lần càng sâu hơn.

Cao Ca ngừng giãy giụa. Từ khoảnh khắc anh bắt đầu ta tiến vào cơ thể cô, cô cảm giác như mình đã chết, hoặc một bộ phận nào đó trên cơ thể đã chết đi. Cơ thể của cô như đã chia thành hai nửa, một nửa nằm dưới thân Tả Thừa Nghiêu, một nửa kia trôi bồng bềnh giữa không trung, thờ ơ với sự mây mưa phía dưới, giống như không có cảm xúc, không có thống khổ.

Mồ hôi trên trán anh rơi xuống, rơi vào trong mắt của cô, lại theo khóe mắt chảy xuống bờ môi của cô. Cô nếm được một mùi vị, là mặn, giống như vị của nước mắt. Là mồ hôi mang theo sự hưng phấn của anh hoà cùng nước mắt bất lực, bi thương của cô, không thể nhận ra thứ nào thuộc về ai. Có điều nó cũng chỉ giống như một chất lỏng được thải ra khỏi cơ thể, không có ý nghĩa gì.

Mất bao lâu cuộc hoan ái tàn khốc này mới chấm dứt? Cao Ca không nhớ rõ nữa. Lúc đó cô đã mơ hồ, cô nghe thấy Tả Thừa Nghiêu phát ra một tiếng rên cuối cùng, sau đó, anh cũng không dừng lại trong cơ thể cô quá lâu, rất nhanh rút ra không chút lưu luyến nào.

Một nửa linh hồn cô phiêu du bên ngoài vẫn chậm chạp không quay lại vị trí cũ. Cô nhìn thấy người đàn ông đang nằm trên Cao Ca kia, thậm chí ngay cả áo áo thun và quần jean cũng không cởi bỏ, chỉ kéo nửa quần xuống, cứ như vậy làm xong một màn ân ái. Rẻ mạt. Chính anh từng nói, anh chỉ mua mà thôi, mua để làm công cụ phát tiết, mua cô để sỉ nhục trả thù.

Cao Ca nằm ở đó, nửa thân dưới rã rời, quần áo bị xé rách ná vẫn còn treo trên người, da thịt trắng nõn còn lưu lại chút vết xanh tím. Đôi mắt cô tuyệt vọng mở to, vẫn không nhúc nhích.

Tả Thừa Nghiêu đứng dậy, cầm một ít khăn giấy lau những vết tích vừa hoan ái trên người. Nhưng anh nghĩ lau như vậy không hề sạch sẽ, vẫn dơ bẩn như thế nên nhanh chóng ném khăn giấy đi, bước vào phòng tắm lần nữa.

Từ lúc rời khỏi cơ thể của cô đến khi bước vào phòng tắm, Tả Thừa Nghiêu cũng không thèm liếc Cao Ca nữa.

Chờ lúc anh tắm rửa sạch sẽ trở lại phòng ngủ, Cao Ca đã cầm quần áo mà anh ném xuống đất mặc lên, mặc áo ngủ đã bị xé rách. Cô chỉ đặt tạm nó để che chắn trước ngực, thấm vết máu trên hai bàn tay bị thương của chính mình. Giống như một đóa hoa bị mưa gió đánh rơi, lại được một đứa trẻ nào đó nhặt lên đặt trên đầu cành cây. Đã dập nát rồi, nhưng lại có vẻ đẹp thê lương khác nữa.

Cô cứ ngồi yên một chỗ, như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cô nhẹ nhàng nói: “Chúc mừng anh, anh Tả, cuối cùng anh cũng có thể mà báo thù cho người mình yêu. Vậy xin hỏi tôi có thể đi được chưa? Hay anh vẫn muốn thêm lần nữa?”

25. Chương 26

Tả Thừa Nghiêu cũng không lên tiếng ngay, anh đi vòng qua Cao Ca, vừa đi, vừa dùng một cái khăn bông lớn lau những giọt nước đọng lại trên người.

Cao Ca cho rằng anh sẽ bỏ mặc câu hỏi lúc nãy của cô, nhưng anh lại lạnh lùng lên tiếng: “Tôi có muốn một hay nhiều lần nữa cũng là chuyện của tôi, không tới lượt cô xen vào.”

Cao Ca giống như đã miễn dịch với những lời tổn thương của anh, chỉ tiếp tục nói: “Vậy rốt cuộc bây giờ anh có tiếp tục hay không đây?”

Tả Thừa Nghiêu đang mở ngăn tủ cầm quần áo mặc, nghe Cao Ca nói, lập tức lộ vẻ giận dữ. Bất chợt anh lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo phụ nữ, hung hăng ném thẳng vào mặt Cao Ca. “Đem quần áo của cô mặc vào rồi hãy nói chuyện với tôi!”

Cao Ca không né tránh, cũng không đỡ, không nhận, mặc cho bộ quần áo này tự do rơi vào mặt mình. Từ bộ quần áo đang phủ đầy đầu, cô thò đầu ra, tiếp tục nói một cách không thể diện: “Để tôi mặc quần áo, vậy tức là không làm. Vậy được, anh Tả, tôi có thể về nhà chưa?”

“Nhà?” Tả Thừa Nghiêu cười nhạt một tiếng. “Cô đã sớm không còn nhà để về rồi. Từ nay về sau cô sẽ ở đây, gọi thì đến. Chớ quên, bây giờ cô là người phụ nữ của tôi, là đồ chơi của tôi, trước khi tôi chưa chán, cô không có tư cách rời đi.”

“Vây ít nhất tôi có thể trở về thay giặt quần áo chứ?”

Cô vừa nói vừa kéo bộ quần áo rách nát trên người “Anh xem, loại này kiểu dáng cổ hở, không có chút gợi cảm, sợ rằng khó có thể lấy lòng anh. Anh biết không, tôi có một bộ ren màu đen, bọn họ đều nói tôi mặc vào còn mê người hơn là không mặc đấy...”

Tả Thừa Nghiêu cho rằng ít nhất Cao Ca phải kháng cự đôi chút, nhưng cô lại có dáng vẻ tả tơi rũ rượi, ngoảnh mặt làm ngơ, thản nhiên chịu đựng những lời châm chích thương tổn của Tả Thừa Nghiêu, giống như đâm cô ấy vài dao, cô ấy cũng không lên tiếng kêu đau, vẫn cười hì hì mở vết thương cho bạn xem, nói: “Haha, anh xem, chảy máu rồi.” Tả Thừa Nghiêu không biết vì sao hành động này của cô lại có thể làm cho anh phần nộ không chịu nổi. Anh chỉ biết anh thà rằng cô dối đầu, cãi lộn với anh, hoặc là cho dù khóc lóc cầu xin còn tốt hơn thế này.

Anh cảm thấy trái tim mình như có ai đó bóp nghẹt, uất hận nói: “Cao Ca, đừng cố gắng làm tôi tức giận.”

Nhưng mà, hơn lúc nào hết anh biết rằng lời đe dọa như vậy đã không còn uy lực nữa.

Giống như việc anh có quyền giày vò cô mọi lúc, cô cũng luôn có thể chọc giận anh bất cứ lúc nào.

Cao Ca vẫn lải nhải không thôi: “Ồ, thì ra anh không thích phụ nữ gợi cảm hả, vậy tôi còn có một bộ hóa trang thổ, hay tôi cũng có thể hóa trang thành Lolita...”

Tả Thừa Nghiêu nhìn đồng hồ trên tường, cắt ngang Cao Ca. “Tôi cho cô ba tiếng, trước 12 giờ đêm tôi phải nhìn thấy cô ở đây. Bây giờ, cô hãy im miệng, sau đó cút đi cho tôi.”

Nói xong anh đi tới cửa phòng ngủ, kéo cửa muốn đi ra ngoài trước.

Nhưng còn chưa bước ra khỏi cửa, anh lại quay đầu vào. “Còn nữa, cô hãy xử lý vết thương chết tiệt trên tay đó đi, tôi không muốn phí tiền mua một thứ phế phẩm. Phiền phức!”

Cao Ca cúi đầu nhìn bộ quần áo Tả Thừa Nghiêu ném trên giường. Là một bộ hàng hiệu được đặt may sẵn. Cô ngẩng đầu nhìn tủ quần áo còn vẫn còn mở, bên trong xếp ngay ngắn những bộ trang phục nữ, ngay cả đồ lót cũng có, đều là những mẫu hàng hiệu xu hướng mới nhất. Xem ra Tả Thừa Nghiêu đã sớm lên kế hoạch cả rồi, ngay cả quần áo cũng đều chuẩn bị cho cô. Đương nhiên đây cũng không phải chuyện phức tạp, dọn đồ thư kí hay trợ lý tùy ý chọn một số mẫu rồi chuyển khoản là được rồi.

Nhưng cô phải nên cảm tạ, vì anh có thể vì một món đồ chơi mà làm đến mức này, chí ít chưa đến mức để cô mặc bộ đồ ngủ rách nát mà đi ra ngoài.

Cao Ca nhặt quần áo lên, nhẩn nhẩn đau nhức trên tay chuẩn bị thay quần áo. Lúc này cửa phòng ngủ lại mở ra, là má Lý lúc trước đã đút cơm cho cô, tiến đến trước mặt cô kính cẩn nói: “Cô Cao, cậu Tả dặn tôi đến giúp cô thay quần áo.”

Cao Ca gạt đầu, cũng không cậy mạnh, ra hiệu bảo bà tiến lên.

Dưới sự giúp đỡ của má Lý, Cao Ca thay quần áo xong, cô đi khỏi phòng ngủ muốn lập tức về nhà.

Tả Thừa Nghiêu cũng sớm ăn mặc chỉnh tề ngồi ở phòng khách, trước mặt anh bày một chiếc máy tính xách tay, có vẻ như đang xử lý giấy tờ gì đó. Anh thấy Cao Ca đi ra cũng không có phản ứng gì với cô, chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình, không ngẩng đầu lên, nói với má Lý: “Bà bảo tài xế đưa cô Cao về.”

Cao Ca cũng trầm mặc không nói, yên lặng mang giày xong, ngay lập tức thoát ra khỏi căn nhà ác mộng này.

Má Lý đưa Cao Ca lên sau xe, mình cũng leo lên, ngồi cạnh Cao Ca.

Cao Ca không nhận được lạnh lùng giễu cợt: “Sao? Bà còn muốn đi theo tôi về nhà lấy hành lý? Một tài xế giám sát còn chưa đủ, còn muốn thêm một người nữa à? Hình như Tả Thừa Nghiêu đánh giá tôi quá cao, thế lực của anh ta đã mạnh hơn trước nhiều rồi, tôi còn chạy đi đâu được, lại nào dám chạy chứ.”

Má Lý hấp tấp giải thích: “Cô Cao, cô không nên nói như vậy, là cậu Tả quan tâm cô, cậu ấy lo lắng tay cô bị thương không có tiện, để tôi tới giúp cô một tay.”

Cao Ca cười nhạo một tiếng, nghe qua thì thôi.

Cô ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa xe. Bắt đầu từ buổi sáng lạnh lẽo đi đến nhà họ Cao đến bây giờ, cuối cùng cô tạm thời thoát khỏi Tả Thừa Nghiêu. Từng ấy cảnh tượng giống như một bộ phim kinh dị, không có ma quỷ, nhưng mỗi người đó đều giống như ma quỷ.

Trên tấm kính xe phản chiếu ánh đèn neon của thành phố này, từng dòng xe đi lại, hòa cùng dòng chảy của ánh sáng, đẹp đẽ như ảo giác vậy. Khiến người ta không khỏi tò mò, thế giới này là chân thật sao? Cô là chân thật sao? Cảnh ngộ một hai ngày nay cũng là thật sao?

Nơi riêng tư của cô vẫn còn đau nhức, hay là đã rách da chảy máu cũng chưa biết chừng. Cô không biết hoan ái cũng có thể là một loại trừng phạt, không mang theo bất kỳ cảm xúc gì, cho dù đó là người đàn ông cô yêu nhất, cũng làm cơ thể cô đầy vết thương.

Đột nhiên, hình như cô nhìn thấy cái gì đó, lớn tiếng la lên: “Dừng xe, dừng xe!”

Tài xế bị Cao Ca la lên hơi kinh ngạc, phanh gấp lại, đầu Cao Ca bị đập vào hàng ghế trước, cô cũng không để tâm, nhanh chóng mở cửa xe nhảy xuống.

Má Lý ở phía sau hô lớn: “Cao Ca, cô muốn làm gì? Chờ tôi một chút.”

Nhưng mà chuyện đột nhiên xảy ra, má Lý chậm hơn Cao Ca một bước.

Cao Ca lao đi rất nhanh, không để ý đến đầu, trên tay hay nơi riêng tư cũng đau nhức. Cô vọt vào một hiệu thuốc ven đường, mua một hộp thuốc tránh thai rồi đi ra. Tiếp đến vào cửa hàng tiện lợi 24 giờ mua một chai nước lọc.

Má Lý hổn hển theo sau Cao Ca, thấy cô không có ý chạy muốn chạy, mới thoáng an tâm.

Cao Ca cũng không quay về xe, cô cứ ngồi ở đầu đường rét mướt như vậy, dùng nước lọc để nuốt viên thuốc vào.

Uống thuốc xong, làm xong mọi thứ, cô đột nhiên có chút mờ mịt, giống như không biết tại sao mình lại ở đây, ngồi ở ven đường như vậy.

Trong tay cô vẫn còn cầm chai nước gian nan lắm mới mở được và hộp thuốc. Nước mắt tích tụ suốt cả đêm, hay chính xác hơn là một hai ngày nay cuối cùng không cầm được nữa mà tuôn rơi, cô không biết sao lại khóc lớn lên.

Vì sao? Năm đó, cô chỉ toàn tâm toàn ý yêu một người đàn ông mà thôi, tại sao phải đi tới ngày hôm nay? Rốt cuộc sai lầm của cô còn phải trả giá bao lâu thì mới có thể chuộc lại đây?

Có lẽ bởi vì thuốc tránh thai có tác dụng phụ, không bao lâu, Cao Ca bắt đầu nôn khan, axit trong dạ dày cuộn lên, khó chịu không ngừng. Cô liên tục uống nước để áp chế cơn nôn, sợ lại nôn ra cả thuốc tránh thai, mất hết tác dụng tránh thai.

Chật vật một hồi, thật vất vả cơn nôn mới ngừng.

Cô nở nụ cười với bản thân. Mà xem, Cao Ca, ngay cả khóc, ông trời cũng không để ày khóc thoải mái.

Lúc này nếu có người đi ngang qua, thấy người phụ nữ ngồi ven đường vừa khóc vừa cười như vậy, nhất định sẽ tiếc hận mà nghĩ, thật xinh đẹp, nhưng đáng tiếc lại là người điên.

Mà có lẽ, giờ phút này, có một người đàn ông cũng đang nghĩ: không, tôi mới là người điên.

Anh ta ngồi trong chiếc BMW i8 màu đen, khuất trong bóng tối cách phía sau Cao Ca không xa. Anh ta cau mày, mím chặt môi, tay hung hăng nắm chặt vô lăng, dùng sức như vậy mà không hề biết đốt ngón tay đã trắng bệch, giống như đang uất hận cả thế giới vậy.

Trở lại phía Cao Ca, lúc này má Lý đã đưa đến cho cô một ly đồ uống nóng, hiển nhiên là vừa nhìn thấy một loạt những hành động của Cao Ca, sau đó đi vào cửa hàng tiện lợi mua đồ uống. “Cô Cao, uống chút đồ nóng đi, trời chuyển lạnh rồi, uống nước lạnh đối với cơ thể không được tốt.”

Cao Ca loạng choạng đứng lên, cô đẩy tay má Lý ra, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng. “Không cần, lên xe đi. Chúng ta tiếp tục đi đâu? Là về nhà lấy đồ đạc, hay đến bệnh viện để chủ nhân của bà tu sửa con rối của anh ta?”

“Cô Cao...”

“Tùy mấy người, đến nơi thì gọi.” Cao Ca lên xe ngồi, cô kéo tay áo, làm như mệt mỏi vô cùng, nhắm mắt lại không nói nữa.

Buổi tối hôm nay, sau khi trở lại nhà Tả Thừa nghiêu, anh cũng không gặp mặt cô. Thực tế là Cao Ca cũng không gặp lại được Tả Thừa nghiêu. Anh để phòng ngủ chính cho cô, còn mình thì đến phòng làm việc làm việc đến tận khuya, cuối cùng cũng ở phòng khách ngủ luôn.

Lúc nửa đêm, Cao Ca đổ bệnh. Cô cảm thấy rất lạnh, nhưng trên người lại nóng đến dọa người. Mỗi một lần tỉnh lại, cô chỉ nhớ hình như mình nóng ran, nhưng lại không có chút sức lực nào. Vì vậy cô chỉ cuộn chặt chăn lại, mặc kệ bản thân hôn mê bất tỉnh.

Trong cơn mơ màng, cô mơ rất nhiều.

Trong giấc mơ, hình như cô trở lại lúc mười mấy tuổi, là một đóa hoa hào hức trong thời kỳ nở rộ, cô ở độ tuổi đẹp nhất đã gặp được Tả Thừa nghiêu, và yêu anh.

Giấc mơ này thật lâu, thật đẹp, nhưng hình như cũng là ác mộng.

Cô lún sâu trong đó, không có cách nào thoát ra được.

Cô nhìn thấy mình thời trẻ đi đến gần Tả Thừa nghiêu, cô ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nói với anh: “Này, anh chính là Tả Thừa nghiêu à? Em là Cao Ca. Em tới là muốn nói với anh, từ bây giờ em sẽ theo đuổi anh, em muốn anh làm bạn trai của em. Nhớ kỹ, em là Cao Ca.”

26. Chương 27

Một mùa xuân bảy năm trước, ánh mặt trời dường như vô cùng rực rỡ.

Trời quang mây tạnh, gió thổi nhẹ nhàng, thẽ như bàn tay của người yêu.

Thời tiết tốt như vậy thích hợp làm gì nhỉ?

Đương nhiên là thích hợp ột giấc ngủ rồi.

Trong phòng học của lớp 12/7 trường trung học phổ thông trực thuộc đại học Hoa Kiều, hai tiết buổi chiều thầy giáo toán học vẫn đang thao thao bất tuyệt giảng về đề thi, tuy rằng chuông tan học đã vang lên nhưng loại việc kéo dài giờ giảng này có thầy cô nào chưa từng làm chứ? Ngoại trừ giáo viên thể dục.

Đương nhiên, mọi thứ đều không liên quan tới Cao Ca. Cô tiếp tục gục xuống bàn ngủ gật. Hiệu quả thôi miên của thầy giáo toán học cực mạnh, kể đó phải kể đến vật lý và chính trị.

Đang lúc mộng đẹp, Na Na bèn bên cạnh cạnh đẩy Cao Ca một cái, quấy rầy giấc ngủ của cô.

“Này, Cao Ca, thức dậy đi, cậu ngủ cũng lâu rồi đấy. Cậu không biết lát nữa tiết cuối ai đến sao?”

Cao Ca bực bội trả lời, ngay cả mí mắt cũng chẳng thêm mở. “Ai vậy?”

“Tả Thừa Nghiêu đấy! Tả Thừa Nghiêu nổi tiếng nhất đại học Hoa Kiều đấy!”

Cao Ca hơi hé mắt, lười nhác nằm úp trên bàn bất động. “Biết rồi, ba ngày trước mấy đứa con gái các cậu đã bắt đầu hưng phấn lắm rồi, mình có thể không biết sao? Không phải chỉ là một chàng trai thôi sao? Trừ đáng dấp đẹp trai một chút, học thức một chút, còn có thể bay tới ăn thịt người được à?”

Na Na đẩy Cao Ca bất mãn. “Này, thế cậu không phải là con gái à? Tả Thừa Nghiêu đó không gọi là đẹp trai một chút đâu, mà rất đẹp trai, vô cùng đẹp trai. Không phải là học thức một chút, mà là rất học thức, vô cùng học thức. Nhìn toàn bộ lớp ta, toàn bộ trường ta, có anh chàng nào hơn được anh ấy chứ? Quan

trọng nhất là chàng nam thần này vẫn chưa có bạn gái, độc thân đấy! Cái này mà cậu cũng không kích động, mình nghĩ mình phải đánh giá lại giới tính của cậu rồi.”

“Thưa chị Na Na, chị đã đem hân thối lên tận mây cao rồi. Chẳng qua người ta chỉ đến làm một buổi báo cáo thôi mà, cũng không đến phiên chị tới ăn anh ta nhé.”

“Chưa chắc, mình đã tra ra được, chỗ ngồi của lớp chúng ta được xếp ở phía trước, tí nữa hai ta nhanh chân một chút lên chiếm hàng thứ nhất, nói không chừng Tả Thừa Nghiêu có thể chú ý tới mình, coi trọng mình, báo cáo hoàn tất liền gọi mình qua một bên, thâm tình nói với mình, chờ mình thi tốt nghiệp trung học xong sẽ làm bạn gái của anh ấy...”

Cao Ca vỗ vỗ Na Na. “Này, đủ rồi đấy, mình thấy cậu mới là đang mơ một giấc mộng lớn đấy.”

“Không chỉ có mình mình mơ mộng đâu. Cậu nhìn xem, cả lớp chỉ có mình cậu là không có ý nghĩ này thôi. Cậu nhìn Chu Thiên Vũ bên kia kìa, cả ngày hôm nay, ngay cả váy đồng phục cũng sửa ngắn thế kia rồi.”

“Cô ta là cái loại háo sắc, mình mặc kệ.” Cao Ca đưa tay xoa xoa thắt lưng.

“Cậu mặc kệ cô ta, nhưng cô ta vẫn muốn cùng cậu phân cao thấp đấy. Kể từ sau khi Triệu Thông lớp thực nghiệm bày tỏ tình cảm với cậu, cậu ta đã hận cậu chết đi được.”

“Cái loại nhóc con đó, mình cũng nhanh chóng quên mất đáng dấp ra sao rồi. Trong năm không từ chối mười thì cũng tám người, chính cậu ta không có bản lĩnh theo đuổi con trai, đâu có liên quan tới mình chứ.”

Cao Ca vừa dứt lời, Na Na còn chưa kịp nói tiếp, chợt nghe thấy thầy toán học quát lớn: “Cao Ca, em yên lặng một chút! Em không chú ý nghe giảng đã đành, còn muốn nói chuyện làm ảnh hưởng tới các bạn học khác nghe giảng. Hoặc là tiếp tục giấc ngủ của em, hoặc là dừng đến lớp nữa.”

Cao Ca muốn đấu khẩu lại, lúc này chủ nhiệm lớp lại đến gõ cửa, ông cười với thầy toán học: “Thầy Tề, không ngại chứ, tiết cuối nhà trường tổ chức hoạt động, một học sinh hàng đầu trường Hoa Kiều về báo cáo, khích lệ tinh thần cho các học sinh, thầy xem bên này còn bao lâu nữa? Bên kia sắp bắt đầu rồi.”

Lúc này thầy giáo toán học mới đành kết thúc giờ dạy.

Học sinh lập tức giải tán, nhiều nữ sinh vội vã chạy đến giảng đường chính để chiếm chỗ trước.

Na Na kéo Cao Ca chạy nhanh một chút, nhưng Cao Ca lại chậm rãi. “Đừng nóng vội, bây giờ có chạy cũng không thể tranh được vị trí tốt. Theo mình đi, lát nữa mình nhất định giúp cậu giải quyết.”

Đến giảng đường rồi, quả nhiên hàng ghế trước đều bị chiếm hết sạch, phần lớn đều là nữ sinh.

Na Na có chút oán trách nói: “Cậu xem đi, Cao Ca, bởi vì cậu mà mình đã mất đi cơ hội nói chuyện yêu đương cùng nam thần rồi, cậu phải chịu trách nhiệm với mình.”

“Ai nói cậu mất đi cơ hội? Đừng có gấp mà.”

Cao Ca quét mắt một lượt, sau đó rất nhanh thấy được mấy chỗ ngồi, liền kéo Na Na tới đó.

Cô nói với người ngồi đó: “Hai bạn học này, xin các bạn nhường chỗ này cho bọn mình.”

Hai nữ sinh ngây ngơ nhìn Cao Ca. “Dựa vào cái gì hả? Đây là chỗ chúng tôi vất vả lắm mới tranh được.”

“Tôi trả năm trăm, như vậy có thể chứ?”

Trường trung học phổ thông trực thuộc đại học Hoa Kiều tuy là trường cấp 3 tốt nhất thành phố này nhưng cũng không phải trường quốc tế hay quý tộc gì đó, cho nên bối cảnh học sinh cũng đủ loại. Có loại giàu có nhiều tiền như Cao Ca, cũng có người nghèo khó bản cùng như hai cô nữ sinh kia. Năm trăm, cũng đủ ối người các cô ấy sinh hoạt một tháng, mà chỉ để đổi chỗ ngồi, đương nhiên là không có lý do gì để từ chối rồi.

Hai nữ sinh đang chuẩn bị nhường lại chỗ, một giọng nữ truyền đến.

“Không được! Các cậu ngồi ở chỗ đó, tôi trả sáu trăm!”

Mọi người quay lại nhìn, lại là Chu Thiên Vũ, vị đó thích người thích Cao Ca.

Cao Ca chán ghét lên tiếng. “Một nghìn, mỗi người một nghìn, cầm tiền rời đi. Nếu không một đồng các cậu cũng không lấy được, tôi còn có thể nghĩ cách làm cho đến tiền trợ cấp học sinh khó khăn của các cậu tháng này cũng không lấy được. Tôi nghĩ, các cậu cũng biết chủ nhiệm giáo vụ và ba tôi có quan hệ thế nào. Máy tính mới trong phòng thí nghiệm của trường cũng là Cao Thị chúng tôi tài trợ.”

Nói xong, cô quay sang Chu Thiên Vũ, từ từ nói: “Về phần bạn học Chu này, sáu trăm có thể là toàn bộ tiền tiêu vặt của cậu tháng này, tôi thấy cậu vẫn nên để dành thì tốt hơn.”

“Cậu... Cao Ca, cậu đừng khinh người quá đáng!”

Hai học sinh nghèo cầm tiền Cao Ca liền đi ngay. Thần tiên đánh nhau, các cô ấy chẳng muốn xen vào làm gì, tự nhiên kiếm được một ngàn tệ, kẻ ngu mới không đi.

Chu Thiên Vũ thấy Cao Ca thuận lợi lấy được chỗ ngồi thì giận dữ nói: “Cao Ca, chẳng phải cậu chỉ biết ỷ vào nhà mình có tiền thôi sao? Tôi nói cho cậu biết, cậu tưởng có tiền có thể mua được mọi thứ à? Cậu cho là ngồi hàng đầu rồi là đàn anh Tả sẽ coi trọng cậu à? Cậu cứ ngồi mà mơ mộng đi.”

“Xin lỗi, bạn học Chu, tôi nghĩ cậu nói không hoàn chỉnh. Tôi không chỉ có tiền hơn cậu, tôi còn có dung mạo, vóc dáng đẹp hơn cậu, được nhiều nam sinh hoan nghênh hơn cậu đấy. Cuộc sống chính là không công bằng như vậy, mọi thứ tôi đều hơn cậu. Không chỉ có tên họ Triệu gì đó thích tôi, cũng như hiện tại các cô nói cái gì mà Tả Thừa Nghiêu, tôi muốn, cũng dễ như trở bàn tay.”

Chu Thiên Vũ hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không có cách nào phản bác, chỉ có thể uất hận nói: “Cậu có thể theo đuổi đàn anh Tả? Cô cho là người ta giống như Triệu Thông mất mù cả rồi à?”

Cao Ca chìa tay nhún vai. “Hay là chúng ta đánh cược đi. Tôi cũng không tin họ Tả đó có bao nhiêu khó lường.”

“Được, cược thì cược! Bây giờ còn hơn hai tháng nữa là đến tốt nghiệp, nếu trước lúc ấy cậu có thể theo đuổi được Tả Thừa Nghiêu thì xem như cậu lợi hại.”

“Không thành vấn đề. Nếu như tôi thắng, tôi cũng không cần cậu làm gì khác, khi tốt nghiệp cậu chỉ cần đứng trước mặt cả lớp dâng trà nhận sai là được.”

“Được! Một lời đã định. Nếu như cậu thua, cậu cũng phải như vậy, quay sang xin lỗi tôi.”

Đều là những cô gái trẻ tuổi nóng tính, nói vài ba câu thì liền đánh cược.

Chờ Chu Thiên Vũ đi ra ngoài, Na Na lo lắng kéo tay áo Cao Ca. “Cậu thực sự muốn đánh cược với bà tám kia sao? Chỉ còn hơn hai tháng, có thể được không?”

Cao Ca nhướn mày. “Tớ xinh đẹp như vậy, còn trẻ lại có tiền, anh ta dựa vào cái gì mà không thích tớ?”

Dựa vào cái gì?

Khi đó, Cao Ca còn trẻ cái gì cũng không biết, không biết cho tới bây giờ, tình cảm không dựa vào cái gì cả. Mặc ày xinh đẹp như hoa, mặc váy có nhiều cửa cái hay quyền lực, anh ta không thích mày chính là không thích.

Tình cảm thật sự còn bướng bỉnh hơn cô nữa.

Diễn thuyết báo cáo sắp bắt đầu, đó là lần đầu tiên Cao Ca thấy Tả Thừa Nghiêu.

Cái gọi là oan nghiệt, chính là bắt đầu từ thời khắc này.

27. Chương 28

Không ngờ rằng cái loại báo cáo động viên tốt nghiệp nhảm chán này mà lại được Tả Thừa Nghiêu diễn thuyết sinh động như vậy.

Nói có sách, mách có chứng, vừa hài hước, sinh động, thậm chí, còn nghe thấy bên dưới khán đài có một đám thiếu niên đang nhiệt huyết sôi trào.

Đương nhiên, không thể không thừa nhận chính là, thế giới này vẫn chỉ là thế giới coi trọng bề ngoài.

Nếu như Tả Thừa Nghiêu dung mạo không đẹp, vậy mặc anh có nói hoa mỹ đến đâu, hiệu quả buổi diễn thuyết nhất định cũng giảm bớt nhiều.

Thế nhưng, nhìn anh đẹp trai như vậy, đẹp đến mức làm rung động trái tim người khác.

Mặc chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn màu đen, quần áo phẳng phiu, đoan chính nho nhã. Thật ra là đồng phục nam sinh của trường trung học trực thuộc đại học Hoa Kiều, vì muốn gần gũi cùng các bạn học sinh, Tả Thừa Nghiêu đã mượn để mặc. Nhưng chính một chiếc áo kiểu dáng Tôn Trung Sơn đơn giản như vậy, được anh mặc vào cảm giác như trên một người quân tử, giơ tay nhắc chân đều có khí chất của một phần tử tri thức thời dân quốc, mang dáng dấp của thế hệ học sinh tiên bộ, phong độ hoàn toàn của thành phần tri thức, không có điểm nào là học trò bảo thủ. Hơn nữa trời sinh anh có khí chất lạnh lùng, mặc dù bình thường anh gửi mỉm cười, hay trong lúc anh thuyết giảng rớt ra một cái gói gì đó, chọc cho cả trường ôm bụng cười, nhưng vẫn làm người ta cảm thấy anh thật cao khi đứng trên khán đài, như đứng trên đám mây.

Có đôi khi giữa người với người chính là không công bằng, cùng một kiểu dáng ăn mặc, chỉ chênh lệch hai ba tuổi, nhưng Tả Thừa Nghiêu so với những vẻ mặt non nớt dưới khán đài kia đúng là quá khác biệt, không thể so sánh nổi.

Có một lúc mà thấy rất nhiều nữ sinh dưới đài đã cực kỳ mê mẩn.

Có điều, háo sắc như vậy chỉ là mặt trong, tạm thời chưa bao gồm Cao Ca.

Quả thực, ánh mắt của cô vẫn nhìn chằm chằm Tả Thừa Nghiêu, nhưng điều đó cũng không phải là ngưỡng mộ, hay là ánh mắt si mê, mà là quan sát, cao cao tại thượng mà quan sát. Giống như các đấu sĩ La Mã trường cổ đại đã được tầng lớp quý tộc bỏ tiền đặt cược, nhìn cô mua các đấu sĩ dũng cảm.

Anh ta đã không để cô phải thất vọng, anh ta xứng đáng với giá trị cô bỏ ra, chỉ vậy mà thôi.

Buổi diễn thuyết cũng không quá lâu, chỉ khoảng một tiết học. Lớp 12 là giai đoạn cuối cấp vì vậy thời gian ở trường còn quý hơn vàng.

Nhưng sau khi kết thúc, rất nhiều bạn học không giải tán ngay, mà còn vây quanh Tả Thừa Nghiêu. Đặt câu hỏi, xin chữ ký, thậm chí, còn có nữ sinh dũng cảm hỏi cách liên lạc với anh. Ngoại trừ người Tả Thừa Nghiêu có sức hấp dẫn, có lẽ bởi vì cuộc sống cấp ba khá buồn chán, hiếm có một anh chàng đẹp trai đến mang theo chút màu sắc tươi mới.

Na Na kéo Cao Ca tẩm tặc khen ngợi, “Woa, nhìn bộ dáng này cảm giác như ngôi sao đang ký tên vậy. Không hổ danh là sinh viên suất sắc trường Hoa Kiều, nam thần của mình.”

Cao Ca bắt dĩ lên tiếng: “Đáng là người đàn ông để mình ra tay, ít nhất cũng phải như vậy.”

“Này, Cao Ca, cậu còn chưa theo đuổi người ta, anh ấy vẫn chưa phải là bạn trai cậu nhá.”

Na Na dội gáo nước lạnh nhưng Cao Ca lại không hề bị ảnh hưởng “Rất nhanh sẽ phải, hãy chờ xem, bây giờ mình sẽ bắt đầu theo đuổi.”

Nói xong, cô đẩy đám người ra, tiến lên đứng trước mặt Tả Thừa Nghiêu.

Cô trẻ tuổi lại kiêu ngạo, vầng trán như tỏa ánh hào quang, cô nói: “Này, anh chính là Tả Thừa Nghiêu à? Em là Cao Ca. Em tới là muốn nói với anh, từ bây giờ em sẽ theo đuổi anh, em muốn anh làm bạn trai của em. Nhớ kỹ, em là Cao Ca.”

Không đợi Tả Thừa Nghiêu có phản ứng gì, đám đông vây quanh bốn phía đều sôi sục. Ở cấp ba, hiếm lắm mới có được một nhân vật nam thần về diễn thuyết, chuyện sau đó còn chưa có cơ hội, lại có ai to gan dám biểu lộ trực tiếp như vậy. Các học sinh đều hưng phấn, đám đông la ó ầm ĩ, xem Tả Thừa Nghiêu trả lời thế nào.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu rất bình tĩnh ứng phó với cơn bão táp, anh tiếp tục kí tên ột bạn học xong, sau đó lễ phép trả bút với vở cho người đó, rồi mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nhưng anh không nhìn về phía Cao Ca, ánh mắt của anh ta vượt qua Cao Ca.

Anh ta giơ tay lên, hướng đó không xa, gọi nhỏ: “Chủ nhiệm Tần, ở đây có vị nữ sinh hình như có khuynh hướng yêu sớm. Em nghĩ, đang trong thời gian quan trọng của cấp ba, như vậy có phải là không tốt cho lắm. Thầy xem, có cần tiến hành giáo dục tư tưởng cho em ấy một chút hay không?”

Các học sinh nhìn theo ánh mắt của Tả Thừa Nghiêu, mới phát hiện ra chủ nhiệm Tần đang đứng cách mọi người không xa, mặt mày xanh lét nhìn Cao Ca. Những lời Cao Ca biểu lộ lúc trước không biết ông ta có nghe thấy hay không, nhưng Tả Thừa Nghiêu lại đích danh gọi ông ta để tố cáo, chứng tỏ cũng đều nghe thấy hết cả rồi.

Tất cả mọi người không ngờ Tả Thừa Nghiêu lại vô tình như thế, thậm chí còn như là kiểu “tiểu nhân”. Có chấp nhận yêu nữ sinh hay không cũng không hề gì, nhưng lại ở trước mặt mọi người tố cáo như vậy, dù sao cũng rất quá đáng. Ngay cả một cô gái đặt hết tâm tư lên người Tả Thừa Nghiêu như Na Na, trên mặt cũng không che giấu được sự thất vọng.

Thầy chủ nhiệm nhú mày, gầm nhẹ một tiếng. “Cao Ca, em đi theo tôi tới phòng làm việc.”

Lời này nói ra, mọi người đều biết không còn kịch hay để xem rồi. Trải qua một màn như vậy, những đám vây quanh Tả Thừa Nghiêu muốn xin kí tên và tìm cách liên lạc cũng tan biến. Đùa chứ, ai mà biết liệu anh ta có đi về phía thầy giáo và lãnh đạo nhà trường nói lung tung gì nữa.

Vì vậy rất nhanh đều giải tán hết.

Hôm đó, Cao Ca bị thầy chủ nhiệm dạy dỗ nửa ngày liền, nhưng đối với cô mà nói, một chút sát thương cũng không có.

Cùng lắm cũng chỉ mắng mấy câu mà thôi, lại đâu mất miếng thịt nào. Nếu như nói cho phụ huynh thì coi như xong. Ba bận rộn như vậy, chủ nhiệm lớp có gọi điện cũng đều chuyển tới phòng thư kí, tự nhiên có anh tư giúp từ chối khéo. Mà mẹ thì, mọi người đều biết mẹ có bệnh tim, không thể tức giận. Ba đã sớm nói, nếu Tiểu Ca không nghe lời thì trực tiếp tìm ông ấy, đừng để mẹ Tiểu Ca lo lắng. Cho nên, lúc ở trường, Cao Ca đã sớm là người không có kỷ luật rồi.

Hơn nữa, cô cũng không cần lo lắng thi vào đại học. Dù sao cô cũng không thi nổi. Ba cô đã sớm liên hệ với một trường đại học kinh tế quốc tế, giao tiền vào đó chơi bốn năm là có thể lấy được hai bằng, một bằng của trường kinh tế đó và một bằng của trường nước ngoài gì gì đó.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu... Cao Ca vừa nghe thầy chủ nhiệm dạy dỗ, vừa nghĩ đến Tả Thừa Nghiêu.

Anh ta thật thú vị, ngay trước mặt cô mà dám mách lẻo. May không phải nói những lời khích lệ đả loại như học cho tốt, anh ở Hoa Kiều đợi em, chờ em thi đỗ rồi hãy nói. Nếu không, cô có theo đuổi được anh ta cũng sẽ cảm thấy nhàm chán.

Cô mừng thầm: “Mùa xuân nhàm chán này, cuối cùng cũng có việc để làm rồi, khỏi cần suốt ngày ngủ gật nữa.”

Sau khi Tả Thừa Nghiêu kết thúc buổi diễn thuyết ở trường trung học trực thuộc đại học Hoa Kiều, liền bắt xe bus trở lại khu dân cư Thắng Lợi của Thành Bắc.

Khu dân cư Thắng Lợi là khu vực nổi tiếng nghèo khó. Trước đây, nơi này vốn là khu kí túc cũ của nhân viên doanh nghiệp nhà nước nhưng sau những năm 90, nhiều xí nghiệp phá sản, công nhân viên chức bị cắt giảm, nơi này càng ngày càng suy bại đi xuống. Hơn nữa còn gần trạm xe lửa, dòng người phức tạp, bởi tiền thuê nhà rẻ, đủ thể loại tầng lớp thấp kém tới thành phố kiếm sống đều tụ tập ở đây, bởi vậy dần dần mang danh nghèo khó.

Ngôi nhà tàn tạ của Tả Thừa Nghiêu trong tiểu khu Thắng Lợi được xây dựng gần ven sông. Có thể nói, cho dù ở đây là khu dân cư nghèo khó, chỗ ở của Tả Thừa Nghiêu cũng là kinh khủng nhất.

Anh không cần chìa khóa mở cửa mà trực tiếp đẩy cánh cửa ra. Thành thật mà nói, phòng ở rách nát như vậy, không có chìa khóa chắc cũng chẳng sao.

Mạnh Dao nghe thấy tiếng đẩy cửa, quay lại nhìn, nhìn thấy Tả Thừa Nghiêu, hào hứng lên tiếng: “Anh về rồi à, em vừa mới giúp anh cho bác Tả uống thuốc.”

“Cảm ơn em, Dao Dao, luôn phiên em giúp đỡ.”

“Bác Tả cũng là người trông nom em từ nhỏ đến lớn, mọi người ở quê đều là hàng xóm láng giềng, xem anh nói kia, sao lại khách khí như thế.” Mạnh Dao trách móc.

Tả Thừa Nghiêu đặt túi sách xuống, đi tới bên giường nhìn bà Tả một chút.

Hình như bệnh tình của bà càng nghiêm trọng, nhìn thấy con trai cũng không nói nên lời, chân tay đều tê liệt không thể cử động, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười.

Tả Thừa Nghiêu ngồi xuống bên cạnh bà, phất tay đuổi ruồi muỗi cho bà.

Căn phòng này ở ven sông, mặc dù nói là sông, nhưng thực sự chỉ là một rãnh nước bẩn, vừa dơ vừa hôi thối, trên mặt nước trôi nổi những loại rác thải bẩn thỉu. Mùa đông thì còn tạm được, nhưng hè đến, cái mùi đó đủ hun chết người trên mấy con phố. Nếu chỉ hôi thối thì không nói làm gì, phiền nhất chính là các loại côn trùng. Bây giờ mới chỉ là mùa xuân cũng đã bắt đầu tập kết thành đội quân kéo đến quấy rầy con người, có thể tưởng tượng khi mùa hè đến nó sẽ ùn ùn kéo ra thế nào.

Mạnh Dao cười hì hì đẩy Tả Thừa Nghiêu ngồi xuống: “Sao lại về trễ hơn em trai của em vậy? Nghe nó nói, hôm nay ở trường bọn nó có náo động lớn.”

“Dù sao cũng phải chờ phòng tài vụ chốt sổ sách cho anh mới có thể về được. Cái gì mà làm náo động, nếu không phải vì một ngàn tiền diễn thuyết, anh mới không thêm đi đấy.”

“A Nghiêu, sao anh lại tham tiền như vậy, bị những học sinh kia nghe được là tiêu tan đó nha, nhất là những cô gái đó.” Mạnh Dao trêu chọc nói.

“Đừng nghe em trai em nói lung tung.” Tả Thừa Nghiêu đổi đề tài, rõ ràng không có bất kỳ hứng thú nào. Anh cởi chiếc áo đồng phục kiểu dáng Tôn Trung Sơn của trường trung học trực thuộc đại học Hoa Kiều: “Đồng phục này tạm thời chưa trả lại cho em trai em, lúc nữa giặt sạch sẽ, ngày mai sẽ đưa cho nó.”

“Không sao, đưa thẳng cho em đi, lúc nó đưa anh mượn cũng là em giặt, nếu không thì nó đâu tử tế như thế, có thay ra tám, mười ngày cũng chẳng thêm giặt.” Mạnh Dao cầm bộ đồng phục, tiếp tục nói. “Chỉ e là không phải nói lung tung đâu, em thấy nó kể sinh động lắm, còn nói có nữ sinh đến thẳng trước mặt anh thổ lộ. Bây giờ bọn trẻ to gan nhỉ. Nghe nói còn là một tiểu mỹ nữ đấy.”

“Loại người ăn no xong vô công rồi nghề, có cái gì mà hay chứ? Ngay cả dáng dấp cô ta thế nào anh còn không để ý, liên tục tiếp giao cô ta cho thầy chủ nhiệm.”

“Em đoán, A Nghiêu nhà ta có con mắt cao như vậy, khẳng định không để cô bé học sinh đó vào mắt.”

Nhưng Tả Thừa Nghiêu lại thiếu kiên nhẫn cùng Mạnh Dao nói chuyện phiếm. “Được rồi, anh còn phải viết mấy bài luận văn cho người ta, giá tiền không tệ, là văn kiện gấp. Không còn nhiều thời gian đâu, em cũng nên đi làm đi.”

Mạnh Dao còn muốn cùng Tả Thừa Nghiêu nói chuyện lúc nữa, nhưng nghe Tả Thừa Nghiêu nói đến việc cô “mên đi làm” thì cũng không nói thêm nữa. Công việc của cô giống như một vết thương trên người cô vậy, cực kỳ không muốn để lộ trước mặt mọi người, huống chi là Tả Thừa Nghiêu.

Cô đành phải ngượng ngùng rời đi.

Nếu như có thể, cô cũng muốn giống như cô bé kia, ở trước mặt mọi người hô to với anh, cô thích anh, khí thế hùng hồn, không rào trước đón sau

Thế nhưng cô biết, cô đã sớm không có tư cách đó.

Có người có thể không kiêng kị đối diện với ánh mặt trời, nhưng cũng có người chỉ có thể núp mình trong bóng tối.

Mạnh Dao vừa ra đến trước cửa, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tả Thừa Nghiêu. Anh đang cúi đầu làm việc, trong phòng ánh sáng cũng không tốt, chỉ có một luồng ánh nắng xuyên thấu qua ô cửa sổ chiếu vào, đúng lúc chiếu lên người Tả Thừa Nghiêu. Vì vậy, nhìn căn phòng u tối này, chỉ có nơi đó là sáng rực rỡ.

Cho nên A Nghiêu, anh thuộc về ánh mặt trời hay là bóng đêm đây?

28. Chương 29

Chuyển ngữ: Lệ Lệ

Kể từ hôm đó, Cao Ca nói được thì làm được, bắt đầu điên cuồng theo đuổi Tả Thừa Nghiêu

Thật ra cô làm gì biết theo đuổi người ta?

Cô luôn là một công chúa cao cao tại thượng sống trong lâu đài, được người khác theo đuổi, cũng nhiều kinh nghiệm cự tuyệt người ta. Thế nhưng theo đuổi một chàng trai, đây cũng là lần đầu tiên.

Cách cô theo đuổi tình yêu vừa trực tiếp lại đơn giản, mang theo sự liều lĩnh, kiêu ngạo, vô thức của một thiếu nữ.

Cô nghĩ đủ mọi biện pháp, xuất hiện mọi nơi có Tả Thừa Nghiêu. Cô dày công chọn trang phục, thay những bộ quần áo đẹp nhất, chính như cô từng nói, cô tuổi còn trẻ lại xinh đẹp. Chưa có người nào nhìn thấy cô mà lại dám nói đó không phải là một cô gái rực rỡ, tươi sáng.

Cô phát hiện Tả Thừa Nghiêu gia cảnh nghèo khó, hay mượn có đưa tiền cho anh. Cô nhờ ta giúp làm bài tập với cái giá mà anh không thể từ chối. Thậm chí, cô còn tìm anh tư giúp đỡ, dùng danh nghĩa Cao Thị tài trợ học bổng cho đại học Hoa Kiều, để Tả Thừa Nghiêu được nhận. Sau đó, cô sẽ đích thân xuất hiện ở lễ trao học bổng, trao giấy chứng nhận cho anh.

Thế nhưng tất cả đều hoàn toàn vô ích.

Tả Thừa Nghiêu chẳng thèm nói chuyện với cô, vẻ mặt thường thấy nhất chỉ có chán ghét, phản cảm, khinh bỉ...

Thậm chí, Cao Ca cố làm mình bị dị ứng thức ăn, làm Tả Thừa Nghiêu bồi thuốc giúp cô, lúc cởi quần áo muốn dụ dỗ anh, anh cũng không ngó ngang tới.

Anh xem cô như một kỹ nữ thấp hèn, lạnh lùng nói: “Tôi chưa từng thấy một cô gái nào dâm dăng như cô, phóng dăng, vô liêm sỉ.”

Cao Ca bị lời nói cùng vẻ mặt cay nghiệt của anh làm tổn thương, nhưng đau đớn bao nhiêu thì bật lại bấy nhiêu. Cô lớn tiếng nói: “Không sai, em dâm dăng, phóng dăng, vô liêm sỉ. Em thích anh, muốn hôn anh, muốn lên giường của anh, anh không dám sao? Tả Thừa Nghiêu, anh là đồ nhất gan, ngay cả tiếp nhận một người thích mình cũng không dám.”

“Không phải không dám, là không thèm.” Tả Thừa Nghiêu chỉ để lại một câu nói ngắn ngủi như vậy rồi phủ tay áo bỏ đi.

Cao Ca lớn từng này cũng là lần đầu tiên gặp đả kích như thế.

Tả Thừa Nghiêu không thích cô, không phải cô không thừa nhận sự thật này.

Mà sự thực là, khi đứng trước sự cự tuyệt của anh, cô phát hiện ra mình càng ngày càng có hứng thú với Tả thừa nghiêu.

Là hội chứng Stockholm cũng được, không chịu thua cũng được, hay có lẽ chỉ đơn thuần là sự hấp dẫn giữa nam và nữ, từ lần đầu tiên cô nhìn thấy anh chính là oan nghiệt, che giấu qu trong cái vỏ đánh cược, lại lạng lẹ nảy nở, dần dần biến thành gánh nặng không thể buông bỏ trong lòng cô.

Cô thực sự thích anh, mà anh lại không thích cô.

Nhưng như vậy thì sao?

Thích, sẽ theo đuổi. Anh không thích cô, cứ tiếp tục theo đuổi.

Khi còn trẻ, Cao Ca không gặp bất cứ trở ngại gì, đặc biệt là giữa nam và nữ. Cô xinh đẹp, hoàn cảnh gia đình lại tốt, cho tới bây giờ luôn được chiều chuộng, cho nên cũng nhất quyết không lùi bước và bỏ cuộc.

Cô giống như một đứa trẻ không có được món đồ chơi đắt tiền bày trong tủ kính kia, sẽ nhớ mãi không quên, cho dù là khóc nháo lên, tức giận, mỗi ngày đều coi chừng, đều ngắm, cũng muốn tìm cách đem về nhà.

Cô kiêu ngạo nghĩ, anh ấy sẽ thích mày, mày không có chỗ nào không xứng với anh ấy.

Cô thậm chí không hiểu phải khéo léo gián tiếp mà tiếp tục dùng cách thức vụng về để theo đuổi tình yêu của anh.

Nhưng giả vờ ương anh kiên trì, dưới sự cứng rắn như đá của Tả Thừa Nghiêu thì cũng sẽ có lúc mệt mỏi nản lòng.

Có một hôm, Cao Ca theo tới khu dân cư Thắng Lợi, đứng chặn Tả Thừa Nghiêu ở cửa nhà anh.

Khi đối diện với vẻ mặt phiền chán của Tả Thừa Nghiêu, cô không nhịn được uất ức, lên tiếng chất vấn: “Tả Thừa Nghiêu, sao anh không thích em, em có gì không tốt?”

“Vì sao? Cô Cao, nếu cô nghèo khó giống tôi, cô sẽ không có thời gian hỏi vấn đề này đâu.”

Có lẽ, quần áo gọn gàng của Cao Ca quá mức đối lập với con hẻm bẩn thỉu này, lần đầu Tả Thừa Nghiêu nói nhiều lời với Cao Ca, anh kéo cô vào nhà mình, động tác có hơi thô bạo, Cao Ca lảo đảo thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống.

Anh nói: “Cô nhìn đi, đây chính là nhà tôi ở, cũng chẳng bằng căn phòng người hầu nhà cô, có thể còn chưa lớn bằng WC của cô đấy. Đây là mẹ tôi, bị bệnh ALS (Amyotrophic Lateral Sclerosis), thường được gọi là bệnh teo cơ Lateral Sclerosis, ý thức thanh tỉnh, nhưng mỗi ngày cơ thể đều mất đi sự khống chế, chỉ có thể trở mất nhìn người thân của mình sắp chết. Vì để bà sống thêm được một thời gian, mỗi tháng tiền chữa bệnh cũng là mấy ngàn. Tôi chỉ bận rộn kiếm tiền, bận rộn để tôi và mẹ tôi đủ ăn đủ sống đã hao phí bao nhiêu thời gian và sức lực, làm gì có thời gian đi quan tâm nói chuyện yêu đương nhảm chán với cô.”

Cao Ca bị dọa dẫm chút, nhưng cô vẫn cứng cổ nói: “Em có tiền, em có thể cho anh tiền, cho anh đi học, ẹ anh chữa bệnh, cho hai người một căn nhà lớn và tốt hơn.”

Tả Thừa Nghiêu cắt ngang lời cô: “Cô vẫn chưa hiểu sao? Tôi không thích cô, cô khiến tôi cảm thấy ghét, cho dù tôi có bán mình thì cũng không bán cho cô.” Giọng của anh vừa khinh thường, vừa cao ngạo “Huống chi chút tiền này không mua nổi tôi đâu. Cao Ca, cô bỏ cuộc đi, đừng quấy rầy tôi nữa. Cô muốn giải trí, muốn chơi đùa thì đi tìm người khác, tôi không rảnh chơi với cô.”

Cao Ca há hốc miệng, muốn nói, em không phải vui đùa mà thôi, em thích anh, em thật sự thích anh. Thế nhưng lại nói không nên lời.

Cô nhìn căn nhà nhỏ đồ nát vượt quá sức tưởng tượng trước mặt, nhìn bà già nằm bất động trên giường, cô không thể mở miệng nói. Có lẽ, vào lúc ấy, chính cô đã do dự.

Tình cảm của cô, tình yêu của cô, giống như lời Tả Thừa Nghiêu nói, chỉ rẻ mạt vậy sao?

Tả Thừa Nghiêu không quan tâm đến cô nữa, anh đẩy Cao Ca hai ba cái ra ngoài cửa, cánh cửa lung lay trước mặt cô đóng lại không chút nề nang.

Cao Ca đứng thất thần ngoài cửa cả nửa ngày, không biết qua bao lâu cô mới gọi điện cho Cố Tư Nguyên tới đón cô.

Cô bị lạc ở nơi bẩn thỉu này, lạc ở cái xóm nghèo nàn này, cô không đi ra được.

Sau hôm đó, trên chiếc xe sạch sẽ sang trọng, Cao Ca hơi kinh ngạc hỏi Cố Tư Nguyên: “Anh tư, anh có biết nghèo là cảm giác gì không?”

Bình thường Cổ Tư Nguyên không như vậy, khi anh nghe Cao Ca hỏi xong thì hồi lâu vẫn không trả lời, lúc sau mới trầm thấp nói: “Nghèo đói là một con rắn độc. Có nhiều khi thậm chí nó không cần phải cắn em một phát, chỉ cần nó bò chậm chậm trên da của em, em đã sợ lạnh toát cả người rồi.”

...

Giấc mơ dài dằng dặc không đầu không đuôi. Trong giấc mơ, Cao Ca lang thang một hồi quanh các hẻm ở tiểu khu Thắng Lợi, không tìm được lối ra.

Trong lúc mơ màng, cô bị một giọng nam có phần tức giận làm tỉnh lại. Giọng quen thuộc như vậy, nhưng không nhớ ra là ai.

...

“Hôm qua các người đã làm cái gì? Không phải gọi các người chống trừng cô ấy hay sao? Sao lại không sớm phát hiện cô ấy không bình thường! Hay đều không muốn làm nữa?”

“Bỏ đi, bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm. Má Lý, lập tức bảo tài xế chờ ở dưới lầu, chúng ta đi bệnh viện.”

....

Cô cảm thấy đột nhiên mình bị ai đó bế lên, cái ôm của người này không thoải mái như ổ chăn, là lạnh lẽo cứng rắn, khấn trương. Cao Ca hơi vô thức, muốn trở lại chiếc đệm mềm mại, lại bị người nọ ôm chặt hơn. Như là sợ cô biết mất vậy, siết cánh chặt cánh tay đau nhức của cô.

Thần trí của cô mơ hồ, chân tay đều vô lực, một chút hành động cũng không gây được sự chú ý của người bên cạnh, kể cả bản thân cô.

Cô không muốn tỉnh, cũng không có cách nào để tỉnh. Rất nhanh, cô lại dựa vào lòng người đàn ông tiếp tục mê man.

Cô tiếp tục hồi tưởng trong giấc mơ, ý thức mơ hồ, cô nhớ mang máng hình như cũng từng có người cổ sức ôm như vậy. Hôm đó, hình như mưa rất lớn.

Đúng rồi, có một ngày như thế. Ngày hôm đó mưa thấu trời, cũng là ngày có cái ôm và nụ hôn đầu tiên...

29. Chương 30

Đài khí tượng dự báo chuẩn bị nghênh đón một trận mưa lớn, xin mọi người dân trong thành phố không nên đi ra ngoài, đóng kỹ các cửa, chuẩn bị làm tốt công tác phòng chống lũ lụt.

Cao Ca ngán ngẩm ngồi trong phòng, nhìn những đám mây đen dày đặc, nặng trĩu ngoài cửa sổ. Gió thổi kèm theo mưa lớn làm cho ban ngày bản mặt mà lại biến thành bóng tối bao phủ.

Trường học đã nghỉ, cách hôm thi tốt nghiệp còn có hai ngày, học sinh đều đã về nhà để nghỉ ngơi thả lỏng.

Cao Ca ôm hai chân, cằm đặt trên đầu gối. Thời tiết mùa hè rực rỡ như thế, lần đầu tiên cô gái trẻ nếm trải được mùi vị buồn rầu, tâm trạng của cô như bị đám mây đen ngoài kia ép tới mức không thở nổi, nặng nề, không có chỗ phát tiết.

Từ hôm đó, cô không đi tìm Tả Thừa Nghiêu nữa. Cô muốn mình phải suy xét thật kỹ, có thật giống với những gì Tả Thừa Nghiêu từng nói, tình cảm của cô đối với anh chỉ là lúc nhàm chán tìm trò giải trí, vì không có được mới không cam lòng, chỉ tùy tiện vui đùa một chút.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ đến đau cả đầu, nhưng vẫn không nghĩ được ra đáp án.

Đây cũng không phải là lúc chọn đáp án trong đề thi tốt nghiệp, chỉ có một đáp án chính xác.

Ngoài cửa sổ, mây đen ùn ùn kéo đến. Cao Ca nhớ Tả Thừa Nghiêu, không biết bây giờ anh ấy đang làm gì nhỉ?

Thời tiết xấu như vậy, anh sẽ không bận rộn kiếm tiền chứ? Anh sẽ giống như cô buồn chán mà trốn ở nhà sao? Hay trông chừng người mẹ bị liệt của mình?

Cao Ca tưởng tượng ra vẻ mặt của anh, khi anh nhìn về phía người mẹ bị bệnh, nhất định là dịu dàng, kiên nhẫn, không giống như lúc nhìn cô, lạnh lùng chán ghét.

Không đúng, đột nhiên Cao Ca nghĩ đến, nhà Tả Thừa Nghiêu là dựa vào sông. Cái rãnh nước bên kia bình thường rất nhỏ, nhưng nó lại gần với bảy, tám ngã rẽ ngay cửa sông. Trận này đặc biệt mưa to, nhất định sẽ ngập nước. Căn phòng cũ nát của bọn họ lại ở chỗ không cao, chắc chắn sẽ bị lụt.

Mà nhà bọn họ ngay cả ti vi cũng không có, chỉ có hai người mẹ góa con cô, mẹ anh còn bị liệt, có biết được tin tức về trận mưa lớn này hay không? Có biết đài khí tượng đã dự báo trước rồi hay không?

Cao Ca càng nghĩ càng lo, nhớ mang máng hai năm trước, lúc nước sông bên khu dân cư Thắng Lợi dâng lên cũng nghe nói có mấy người chết đuối. Cô muốn gọi điện thoại cho Tả Thừa Nghiêu nhưng số di động, số điện thoại bàn, những số có liên quan đến cô đều đã bị Tả Thừa Nghiêu cho vào danh sách đen rồi.

Không được, thừa dịp lúc mưa lớn chưa ập xuống, cô phải lập tức đến khu dân cư Thắng Lợi một chuyến. Cô muốn đi báo cho Tả Thừa Nghiêu, hay là giúp anh đưa mẹ đến nơi an toàn, sạch sẽ cũng được.

Cao Ca nghĩ đến đây, phi nhanh xuống lầu tìm tài xế đưa cô đi ra ngoài.

Tài xế Tiểu Trần nhìn thời tiết như vậy cũng không dám lái xe, liên mồm cự tuyệt, khuyên Cao Ca nên ở nhà cho tốt. Đáng tiếc, Cao Ca còn hùng hồn quyết liệt hơn cả thời tiết, liên tục lừa gạt cộng thêm uy hiếp, khiến cho Tiểu Trần cũng phải ngoan ngoãn mang xe ra, nhân tiện bắt cậu ta phải thề độc, chuyện này không được để cho bà Cao biết, tránh việc lo lắng cho cô.

Lái xe được một lúc, mưa bắt đầu rơi xuống. Tiểu Trần khuyên Cao Ca nên về nhà nhưng mà Cao Ca đã quyết định, nhìn mưa rơi trên cửa xe mà càng thêm sốt ruột lo lắng, đầu thể quay đầu lại chứ?

Vừa đến khu dân cư Thắng Lợi, Cao Ca chưa kịp dặn dò một tiếng đã vọt ra khỏi xe. Tiểu Trần ở đằng sau kêu to. “Cô chủ, ô, cô cầm ô đi đã.”

Nhưng Cao Ca không quay đầu lại chạy ngay vào trong con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo, anh ta một người một xe, đi không được mà ở lại cũng không xong.

Thật ra Cao Ca mới chỉ đến đây một lần, những căn phòng rách nát, bẩn thỉu không khác nhau lắm, mưa rơi càng lớn hơn, che khuất tầm nhìn của cô. Cô chỉ dựa vào một chút khí thế mà vọt xuống, hiện tại đã hoàn toàn mất phương hướng rồi. Không chỉ nói giúp Tả Thừa Nghiêu, sợ rằng ngay cả mình cũng không tìm tới được chỗ anh.

Cửa sổ từng căn nhà xung quanh đều đóng chặt, không biết bên trong có người hay không, Cao Ca muốn tìm ai đó để hỏi đường cũng không được.

Toàn thân cô đều bị ướt nhèm, nhưng trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ biết cao giọng hô to. “Tả Thừa Nghiêu! Tả Thừa Nghiêu! Anh đang ở đâu?”

Nhưng mà mưa to trút xuống. Tiếng mưa rơi, cùng với tiếng sấm ồ ồ đã lấn át hết tiếng gọi của cô, căn bản không có người đáp lại.

Cao Ca lảng vảng trong con hẻm nhỏ, khản tiếng la lên, sốt ruột, sợ hãi. Hình như cô nghe thấy tiếng nước sông đập, e rằng chưa tìm được Tả Thừa Nghiêu đã bị thứ nước bên kia nhấn chìm.

“Tả Thừa Nghiêu, anh đang ở đâu.”

Cô chỉ không ngừng hét to, sợ hãi ăn mòn cô. Tả Thừa Nghiêu, Tả Thừa Nghiêu. Cô không ngừng la cái tên này, anh đừng gặp chuyện xấu, để em tìm được anh, mang anh rời khỏi nơi này...

Tả Thừa Nghiêu loáng thoáng nghe được cái gì đó, anh từ trong nhà đi ra, đứng ở chỗ cao do nhà nước tạm thời sắp xếp nhìn xuống.

Nước mưa mênh mông, trời đất như bị nhuộm trong một tầng thủy mặc, nhìn không rõ. Khu dân cư Thắng Lợi này chỉ toàn những ngôi nhà chênh vênh, xây dựng bao quanh đều giống như là hộp diêm, nhỏ bé lại không chắc chắn.

Nhưng mà như có linh cảm, giữa các tòa nhà trùng trùng điệp điệp, đột nhiên anh nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ.

Tuy rằng nhỏ bé, nhưng nổi bật nhất là màu đỏ, phẳng phất như ngọn lửa, bật lên khỏi thế giới đen trắng này, liếc mắt là nhìn thấy ngay.

Anh hơi híp mắt, muốn nhìn rõ xem cái bóng dáng màu đỏ kia là ai. Dù sao khoảng cách xa như vậy, thời tiết cũng không tốt, vẫn cứ mưa xối xả, không có cách nào nhìn rõ được. Nhưng trong lòng anh không khỏi bất an. Cái tên người đó hiện lên trong đầu ta, rõ ràng không có khả năng, không nên, nhưng anh không thể áp chế cảm giác bất an này.

Lúc này, Mạnh Dao đi tới bên cạnh anh, cùng anh đứng dưới mái hiên của ngôi nhà tạm bợ. “A Nghiêu, anh đứng đây làm gì? Anh xem, anh bị ướt hết rồi, mau vào đi, không biết còn mưa bao lâu nữa.”

Tả Thừa Nghiêu không trả lời, bỗng nhiên anh như hạ đã quyết tâm, vội vàng dặn dò Mạnh Dao vài câu, sau đó liền vọt vào trong mưa.

“Dao Dao, em giúp anh trông nom mẹ, anh nhìn thấy dưới kia có người chưa lên được, anh tới giúp họ đi lên.”

“A Nghiêu, anh định làm gì? Ở đó có người? Anh mau quay trở lại, không sẽ bị nước cuốn đi, cái này quá nguy hiểm.” Tiếng gọi của Mạnh Dao bị mưa lớn gọi rửa, hoàn toàn không ngăn cản được Tả Thừa Nghiêu.

Anh nhanh chóng biến mất trong màn mưa.

Mà lúc này, tiếng gào thét của Cao Ca đã hoàn toàn hết hi vọng, nước bắt đầu nhấn chìm bàn chân cô, mắt thường cũng có thể thấy được nước đang nhanh chóng dâng lên.

Làm sao bây giờ?

Cô phải nhanh chóng tìm được chỗ cao, không chẳng mấy chốc cô bị nhấn chìm mất.

Nhưng mà mọi nơi đều là nhà, mọi nơi đều không có hình ảnh của Tả Thừa Nghiêu. Anh chạy đi rồi sao? Anh đã kịp thời rút đi hay sao?

Nếu như, anh biết cô bị vây ở đây, có tới cứu cô không?

Hay sẽ thờ ơ nói cô xen vào chuyện của người khác, gieo gió gặt bão?

Mưa lớn làm mắt cô không mở ra được, đang hoảng loạn bỗng nhiên trong cơn mưa xối xả có một cánh tay mạnh mẽ bắt lấy tay cô.

Cô nghe thấy người nọ lớn tiếng nói: “Đi theo tôi!”

Thời điểm cánh tay của anh chạm vào tay cô, cô ngạc nhiên la lên: “Tả Thừa Nghiêu!”

Cùng một tiếng Tả Thừa Nghiêu nhưng trước sau đều không giống nhau. Trước là kêu gọi, là tìm kiếm, mà tiếng này là khẳng định. Cô chưa kịp nhìn rõ khuôn mặt anh qua màn mưa, cô cũng biết là anh.

Cô chạy theo anh. Qua mấy ngã rẽ, anh đưa cô băng qua một con đường nhỏ, men theo bậc thang lên chỗ cao.

Nguy hiểm thật, sau khi bọn họ bước lên bậc thang, nước đã ngập tới bắp chân Cao Ca.

Cô cầm đầu chạy theo anh, nhưng mưa to gió lớn, đi tới nửa đường, một chiếc biển quảng cáo bị thổi rơi xuống, bộp một tiếng, thiếu chút nữa đập phải bọn họ.

Đoạn đường này không biết còn rơi bao nhiêu thứ, Tả Thừa Nghiêu không dám đi tiếp, vị trí này đã tương đối cao, cuối cùng cũng an toàn. Anh kéo Cao Ca vào trong một hành lang tạm thời trú mưa.

Hai người chưa hết hoàn hồn, cả người ướt đầm, giống như vừa được vớt từ dưới nước lên. Nhưng trong người lại như có một ngọn lửa thiêu đốt.

Cao Ca mở to đôi mắt sáng quắc nhìn Tả Thừa Nghiêu, anh cảm thấy đôi mắt của cô như lóng lánh đọng nước, trong suốt, không biết là do dính nước mưa, hay bởi vì lây nhiễm từ tấm lòng trong sáng của cô, lọt thẳng vào mắt anh.

Cao Ca như vậy, lần đầu tiên khiến anh không dám nhìn thẳng.

Anh thấp giọng quở trách: “Cô tới đây làm gì? Thời tiết như vậy, điên rồi sao?”

“Em tới tìm anh, Tả Thừa nghiêu, em lo cho anh...” Cao Ca nói được nửa câu thì dừng lại. Lúc này, đang chen chúc trong một lành lang nhỏ hẹp, cô và anh đứng sát nhau như vậy, cô đột nhiên ngộ ra, cô đi khắp trời mưa tìm anh không phải vì cô lo anh không biết dự báo mà rời đi, đó chỉ là cái cố, bởi vì cô muốn gặp anh.

Lúc cô hoảng sợ chạy trốn trong cái ngõ chật hẹp, lúc cô sợ hãi gọi tên anh, cuối cùng cô đã biết đáp án kia. Cô thích anh, cô không phải nhàm chán mà giải trí, cô cũng không biết là tại sao, nhưng cô khẳng định cô thích anh.

Vượt qua một thành phố, vượt qua mưa sa, chạy đến bên anh, chỉ muốn nói cho anh biết, cô thực sự thích anh.

“Tôi có gì cần phải lo lắng. Cao Ca, cô đừng bướng bỉnh nữa...” Tả Thừa Nghiêu trách móc theo quán tính.

Nhưng Cao Ca hiểu tâm ý của mình, cô không để ý tới Tả Thừa Nghiêu nữa, cô nhào vào lòng anh. “Không, không phải lo lắng, không phải tùy hứng, em tới là muốn nói với anh, em thích anh, không phải rẻ tiền như anh nghĩ, mà là thực sự thích anh. Tả Thừa Nghiêu, em nghĩ kĩ rồi, em thực sự thích anh.”

Cô vùi đầu vào trong ngực anh, có chút xúc động nên lời nói không được mạch lạc.

Bất ngờ là Tả Thừa Nghiêu không đẩy cô ra, khi anh nhìn thấy cô mặc chiếc váy màu đỏ trong mưa hốt hoảng tìm anh, anh đã không thể khống chế được trái tim mình, lúc anh bất chợt chạy xuống kéo cô lại, anh cũng không thể đẩy cô ra được nữa.

Vào lúc đó, Cao Ca đã hiểu trái tim mình, anh cũng đâu khác.

Cho tới bây giờ, không ai như Cao Ca, đơn thuần, mãnh liệt thích anh, không suy nghĩ trả giá, không biết mệt mỏi, cũng chẳng biết cân nhắc. Có lẽ cô quá ngốc, kiêu căng, bốc đồng, nhưng cô là chân thật nhất.

Tả Thừa Nghiêu ngẩn ra một lúc, nhưng rất nhanh, anh vươn tay ôm lấy cô, ghì cánh tay cô thật chặt.

Không biết ai tới gần ai trước, ở trong ngực anh, cô ngẩng mặt, anh cúi đầu, giống như giữa cơn mưa anh tìm thấy cô, anh giữ lấy tay cô, cuối cùng cũng chiếm giữ cả bờ môi của cô.

Trong cuộc đời, lúc bắt đầu nụ hôn đầu tiên, cách thức vẫn còn vụng về. Thậm chí bọn họ không hiểu phải hít thở thế nào, chỉ như động vật nhỏ cắn xé, gặm nhấm lẫn nhau. Răng đụng phải răng, đầu lưỡi không biết co dãn. Nhưng điều đó cũng không làm ảnh hưởng tới một nụ hôn nồng nàn mãnh liệt.

Hôn em, còn mãnh liệt hơn cả mưa gió kia.

Hôn anh, còn run sợ hơn cả sấm sét kia.

Không ngừng, mãi đến khi trời đất mù mịt...

30. Chương 31

Cao Ca ngủ một giấc thật lâu.

Hình như mơ rất nhiều chuyện, lại hình như tỉnh rất nhiều lần.

Hình như trở lại thời điểm bữa cơm chia tay lúc tốt nghiệp bảy năm trước, cô đã chuẩn bị tiến về phía Chu Thiên Vũ dâng trà nhận thua, không ngờ Tả Thừa nghiêu lại xuất hiện. Cô chưa nói với anh vụ cá cược

này, cũng không đề cập tới chỗ ăn cơm nhưng chính anh lại tìm được. Giống như trong truyền thuyết: giữa các đám mây đầy màu sắc xuất hiện ý trung nhân.

Anh nhận lấy chén trà trong tay cô, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, an nói: “Thế nào Cao Ca, mọi người ăn cơm chia tay mà không thể mang theo người thân à? Cũng không nói cho anh một tiếng, để anh mất nửa ngày mới tìm được.”

Anh khoác vai cô, tự nhiên hôn lên trán cô.

Khoảnh khắc đó anh thật dịu dàng cưng chiều cô.

Làm cô phiêu diêu, giống hệt như đạp lên đám mây lớn, không chạm đất.

Cô nhìn thấy Chu Thiên Vũ từ vành vào tự đắc đến cả cằm cũng sắp rớt xuống. Nhưng thực tế cô cũng sốc. Cô quên bầy ra sự kiêu ngạo, khoát tay chặn lại, nói với Chu Thiên Vũ: “Cậu không cần dâng trà nhận sai, tôi không thích uống trà, tôi chỉ muốn cậu hiểu rõ ràng, Cao Ca tôi muốn đàn ông, chưa từng không có được.”

Cô để mặc Tả Thừa Nghiêu thân mật ôm cô, coi như một đôi tình nhân.

Cô nhớ dáng vẻ của cô lúc đó, đại khái rất ngốc nghếch, lúc muốn cười, lúc lại muốn khóc...

Một lúc cô lại giống như quay trở về hiện thực, cô vô cùng mệt mỏi, mệt đến mức lưỡi mở mắt ra, thế nhưng lỗ tai thì không thể bịt lại, cuộc nói chuyện của người đàn ông bên cạnh truyền thẳng vào hai lỗ tai cô.

“Anh Tả, đây đều là văn kiện của công ty cần xử lý gấp.”

“Được, lát nữa kí xong tôi sẽ bảo Tiểu Lý đưa về.”

“Còn có thư kí Trần bên kia đưa tin đến, một tuần sau sẽ công bố vị trí của sân bay mới. Cao Thị muốn nhanh chóng mời kí giả để mở họp báo, thừa dịp lúc chính phủ công bố tin tức, trước tiên sẽ tuyên bố việc hợp tác với chúng ta, thuận lợi nâng giá cổ phiếu.”

“Ừm, tôi biết rồi, cậu đi sắp xếp đi.”

Cuộc đối thoại ngừng một lúc, sau đó có người nói tiếp: “Anh Tả, bác sĩ nói cô Cao không sao, chỉ bị cảm lạnh, đã bớt nóng, không lâu sau cô ấy sẽ tỉnh lại, bây giờ anh không cần thiết phải ở đây nữa, dự án mới bắt đầu, rất nhiều chuyện đều cần anh tự mình...”

“Từ Lập, tôi có chừng mực. Đừng nói nữa, đừng làm ồn cô ấy.”

...

Quá khứ và hiện tại giao nhau, đang lúc Cao Ca bất tri giác, không phân biệt rõ cái nào là ảo mộng, cái nào là chân thực.

Chỉ cảm thấy vẫn có một đôi tay của đàn ông nắm chặt lấy tay cô, dắt cô vượt qua quãng thời gian bảy năm, cho cô thêm sức mạnh và kiên trì, làm cô an lòng.

Cuối cùng lúc cô hồi tỉnh mở hai mắt, cô phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường bệnh sạch sẽ, ấm áp, không có cảnh xuân rục rĩ, không có mưa lớn tầm tã, không có nụ hôn say đắm, cũng không có người đàn ông khiến cô vừa yêu vừa bị tổn thương.

Trong phòng bệnh chỉ có bức tường trắng hòa cùng những đám mây mùa đông u ám bên ngoài cửa sổ, bên cạnh cô là một người phụ nữ trung niên.

“Cô Cao, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi.” Người phụ nữ kia thấy Cao Ca tỉnh rất là vui mừng, trong lòng như trút được gánh nặng, rốt cuộc cũng giữ được bát cơm rồi. Bà lập tức ấn vào chiếc chuông đầu giường, gọi bác sĩ, y tá tới.

Bác sĩ nhanh chóng đến tiến hành kiểm tra đơn giản cho Cao Ca, tỏ ý bảo cô không sao rồi, chẳng qua chỉ ngu mê man một hai ngày, hãy ăn ít thức ăn lỏng rồi mới bắt đầu ăn cơm.

Người phụ nữ tiễn bác sĩ ra ngoài, lại vội vã gọi một cuộc điện thoại báo cáo cho Tả Thừa Nghiêu.

Cao Ca nằm trên giường bệnh lẳng lặng nhìn người hộ lý bận rộn chăm sóc. Cô lơ mơ nhớ lại những lời nói cô nghe được lúc đang mê man, nhớ tới đôi tay vẫn cầm chặt tay cô, không khỏi chế giễu mình, quả nhiên chỉ là ảo giác, sao Tả Thừa Nghiêu sẽ ở bên cạnh cô cơ chứ, ngay cả công việc cũng không đoái hoài à?

Mấy ngày sau, Cao Ca xuất viện. Mãi đến khi cô xuất viện Tả Thừa Nghiêu cũng chưa từng xuất hiện.

Xuất viện vào đúng ngày chính phủ công bố vị trí của sân bay mới, Cửu Châu và Cao Thị mở một cuộc họp báo, chính thức tuyên bố việc hợp tác, cùng bắt tay nhau khai thác dự án “Thành Phố Hàng Không.”

Cao Ca xem trong ti vi thấy Tả Thừa Nghiêu mặc âu phục, đi giày da, cười cười nói nói và người cha tinh thần sung mãn, mặt mày hồng hào của mình, im lặng thật lâu.

Cô hiểu bản thân chỉ tự lừa dối. Lúc trước thì lừa gạt Tả Thừa Nghiêu cũng thích cô, bây giờ thì lừa gạt ba luôn chiều chuộng cô.

Đến giờ, nhìn hai người đàn ông bắt tay chụp ảnh trước màn hình, nâng chén cụng ly, cô còn có thể tiếp tục lừa gạt bản thân hay sao?

Thừa nhận đi, cô tự nhủ, trên đời này Cao Ca đã sớm cô độc. Bọn họ dùng hạnh phúc của cô để làm giao dịch.

Mà đáng buồn nhất chính là, cô vẫn vô lực chạy trốn, bởi vì bọn họ không thương cô, nhưng cô vẫn thương bọn họ.

Sau khi xuất viện, Cao Ca chính thức dọn vào nhà Tả Thừa Nghiêu ở. Nhưng khác với những dự đoán của cô, Tả Thừa Nghiêu không gặp cô. Thực tế, hai người bọn họ ngay cả cơ hội chạm mặt cũng rất ít. Có lẽ do dự án mới bắt đầu khởi động, anh thường xuyên phải làm việc tới khuya mới về, có khi cả đêm cũng không về. Đương nhiên, công việc có bận rộn hay không cũng không liên quan, có thể Tả Thừa Nghiêu còn có nhiều chỗ ở, chưa biết chừng anh đang ở cùng người phụ nữ khác cũng nên.

Bởi vì tay Cao Ca bị thương, tạm thời không thể đi làm, chỉ đành ở nhà nghỉ dài hạn. May mắn là các dự án đột này chưa phải làm gấp, viện bảo tàng và nhà trường đều thoái mái cho nghỉ, chỉ là ngừng trả tiền trợ cấp mà thôi.

Coi như cô đang trong thời gian đi nghỉ. Có điều, nơi này không phải là bãi biển đầy nắng gió trên một hòn đảo nhỏ nào đó, mà là ngôi nhà lạnh như băng của Tả Thừa Nghiêu.

Lúc mới bắt đầu cô còn khá lo sợ, cho dù chỉ nghe thấy tiếng bước chân của Tả Thừa Nghiêu trở về, cả người cô đã vô cùng căng thẳng, ngón tay bầu chặt lấy chăn. Trên chiếc giường lớn bị anh làm nhục, nếu không phải làm cô mất ngủ thì cũng sẽ là ác mộng thường xuyên. Lúc là khuôn mặt của Tả Thừa Nghiêu, cặp kính không gọng trên mắt anh phản sáng, che chắn ánh mắt mạnh động, chỉ có khóe miệng lạnh lùng nhếch lên. Anh ta nói: Cao Ca, cởi, tự mình cởi quần áo ra... Có khi lại biến thành khuôn mặt của Mạnh Dao, đầu tóc cô bù xù, ôm lấy mảnh quần áo, cuồng loạn rống lên: Đi, tìm cho tôi mấy tên đàn ông thấp hèn đến thay nhau làm nhục Cao Ca...Mà có lúc lại biến thành khuôn mặt của ông Cao, ông cười hiền lành: Tiểu Ca, ba yêu con, vì ba con hãy chịu hy sinh một chút...

Bảy năm, cô cho rằng vết thương đã khép lại, ác mộng đã rời xa, thế nhưng một ngày trở lại chốn cũ, gặp lại người cũ, cô mới biết hết thấy đều chưa qua đi. Mà lần này, đối phương càng hung bạo hơn, sợ rằng cô không thể chạy trốn như lần trước được nữa.

Nhưng thời gian qua đi, dần dần cô cũng thả lỏng rất nhiều. Hình như Tả Thừa Nghiêu đem phòng ngủ chính để cho Cao Ca, bắt buộc trở về sớm hay muộn, anh đều không vào nghỉ ngơi, mà là đến thẳng phòng làm việc hoặc phòng khách. Có thể anh đã hoàn toàn đánh mất hứng thú với Cao Ca, bọn họ chỉ giống như người khách trọ nửa xa lạ, nửa quen thuộc cùng chung sống dưới một mái nhà, ở chung như bạn cùng phòng mà thôi. Hay là... Cao Ca nghĩ, thật ra trước giờ anh chưa từng có hứng thú với cô, chỉ là chưa nghĩ được ra cách tiếp tục vũ nhục cô, tạm thời giam cô lại để nuôi, giống như nuôi một con chó hay con mèo nhỏ, đại khái cũng không quá khó khăn.

Tả Thừa Nghiêu bình thường không ở nhà, trong nhà chỉ có Cao Ca và hai người giúp việc. Dì Dương chính là người phụ nữ trung niên mà Cao Ca nhìn thấy trong bệnh viện, còn không biết vì sao má Lý lại bị đuổi việc. Dì Dương đối với Cao Ca rất kính cẩn, phục vụ quá mức thận trọng, như thể Cao Ca thực sự không phải là khách trong nhà.

Về phần Mạnh Dao. Làm cho Cao Ca áy náy, sợ hãi chính là Mạnh Dao, cũng không thấy xuất hiện. Tả Thừa Nghiêu cũng không nói qua với cô. Thỉnh thoảng Cao Ca cũng nghi vấn, liệu Mạnh Dao có biết cô đang ở cùng Tả Thừa Nghiêu hay không? Không có người phụ nữ nào cảm thấy hạnh phúc khi nhìn thấy người đàn ông mình yêu bên cạnh người con gái khác, mặc dù là xuất phát từ trả thù hay đùa giỡn. Mà có phải vì Mạnh Dao, Tả Thừa Nghiêu mới tạm thời buông tha dần vật cô?

Cao Ca cũng không phải là một người thấu hiểu suy tính của người khác, nếu đã không nghĩ ra, Tả Thừa Nghiêu cũng không cai quản cô, cô cũng liền tiếp tục giả vờ vô tâm như con đà điểu vậy.

Mãi đến hôm nay, cô nhận được điện thoại của Cố Tư Nguyên.

31. Chương 32

Cô và Cố Tư Nguyên gặp mặt tại một quán cafe cách chỗ ở của Tả Thừa Nghiêu không xa.

Kỳ thực, lúc anh nói trong điện thoại muốn gặp Cao Ca, Cao Ca có chút do dự.

Muốn gặp anh, lại có chút sợ gặp anh.

Dù sao bây giờ cô cũng không minh bạch, không quang minh chính đại sống chung cùng Tả Thừa Nghiêu, cô không biết nên giải thích với anh thế nào.

Nhưng cuối cùng cô vẫn tới quán cafe đúng hẹn, bởi cô muốn xác định xem Cố Tư Nguyên có khỏe hay không, Tả Thừa Nghiêu có tuân thủ đúng lời hứa rằng sẽ không làm tổn thương người vô tội, không để cho sự nghiệp của anh tự gặp khó khăn.

Khi cô đến đúng giờ hẹn, Cố Tư Nguyên đã sớm chờ ở đó rồi.

Anh nở nụ cười, dịu dàng nói với Cao Ca: “Café Blue Mountain hay là Colombia? Ba viên đường, không thêm sữa, đúng không?”

Cao Ca ngồi xuống đối diện với anh. “Gì cũng được, nhưng không cần nhiều đường như vậy.”

“Không phải trước đây em thích đường nhất hay sao? Đổi khẩu vị lúc nào vậy?”

“Lúc còn ở nước ngoài thức đêm làm luận văn, lúc đó luôn dùng một tách cafe đen để nâng cao tinh thần, quá ngọt sẽ không có tác dụng, lâu dần cũng quen không cho đường. Nhưng như vậy cũng không tốt hay sao? Trước đây đều gọi nước ngọt, bây giờ có thể được nêm vị cafe nguyên chất.”

Cố Tư Nguyên có chút đau lòng nhìn Cao Ca. Cao Ca luôn cảm thấy ánh mắt như vậy quá nặng nề, giống như đang bức ép cô phải thương xót bản thân mình vậy.

Cô không đợi Cố Tư Nguyên nói trước, chuyển đề tài lên người anh ta. “Anh tự, gần đây anh thế nào?”

“Anh rất khỏe.” Cố Tư Nguyên trả lời Cao Ca ba chữ vô cùng đơn giản, sau đó anh không để Cao Ca có cơ hội lảng tránh, trực tiếp hỏi: “Tiểu Ca, em đến sống cùng Tả Thừa Nghiêu?”

Cao Ca cũng biết không có cách nào lảng tránh vấn đề này, hôm nay Cố Tư Nguyên hẹn gặp cô, hẳn là vì chuyện này?

Cô gật đầu: “Đúng vậy.”

“Em... vẫn thích anh ta?” Cố Tư Nguyên hơi do dự hỏi.

“Anh tự...” mặc dù Cao Ca đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không thể khí khái trả lời được, cô có chút lảng tránh, nói: “Nếu như em không yêu anh ấy, sao em lại chuyển đến ở cùng anh ấy cơ chứ?”

Sau khi Cố Tư Nguyên nghe xong đáp án, có chút kích động, giống như bị gì đó đâm thủng. “Tiểu Ca, nếu em không yêu anh ta, cũng không cần làm mình chịu khổ. Cũng không cần vì lợi ích của Cao Thị, hoặc bất kì nguyên nhân gì mà miễn cưỡng ở cùng anh ta. Người đàn ông như Tả Thừa Nghiêu rất đáng sợ, em đơn thuần như vậy, em không thể chơi đùa cùng anh ta. Anh ta sẽ ăn em đến cả xương cũng không thừa.”

Trong lòng Cao Ca cảm thấy chua xót, may mà trên thế giới này vẫn còn một người quan tâm cô, luôn đứng ở lập trường của cô mà nghĩ cho cô.

Cho nên, cô càng phải tận tâm bảo vệ anh, không để anh chịu tổn thương. Chỉ cần Tả Thừa Nghiêu vẫn tuân thủ lời hứa, cô có thể tận lực nhẫn nhịn.

Cô nhẹ nhàng an ủi anh, muốn làm anh an tâm: “Tả Thừa Nghiêu là loại người gì em đều biết. Anh yên tâm, bây giờ em rất tốt.”

“Có phải anh ta ép buộc em? Uy hiếp em?”

“Anh tư, không nên nói như vậy. Anh đã quên sao, năm đó, chính em là người quyến rũ anh ấy, hiện tại coi như cũng được thỏa mãn. Hơn nữa, em còn gì để mất chứ? Tiền? Anh ấy giàu hơn em rồi. Người? Có người phụ nữ nào mà anh ta không chiếm được? Anh tư, cảm ơn anh quan tâm em như vậy, nhưng thực sự, em đã không còn là Cao Ca trước kia, em biết em đang làm cái gì, em tự biết chăm sóc mình.”

“Là lỗi của anh, năm đó đã không chăm sóc tốt cho em, bây giờ cũng không thể bảo vệ em. Nếu bà chủ ở dưới xuôi biết được, nhất định sẽ không tha thứ cho anh.” Cố Tư Nguyên có chút chán nản cúi đầu.

Cao Ca nghe được trong lòng càng thêm chua xót. Nếu như mẹ nhìn thấy bộ dạng của cô bây giờ, thấy cô không biết liêm sỉ sống chung cùng Tả Thừa Nghiêu, sẽ càng tức giận chứ? Cô không dám nghĩ, dù sao cô vẫn là đứa con khiến người khác thất vọng. Nhưng cô không có lựa chọn nào khác.

Cô cố gắng nở nụ cười. “Anh tư, em yêu anh ấy, anh đã quên rồi sao? Anh nên chúc phúc cho em.”

Cố Tư Nguyên đột nhiên nắm lấy tay Cao Ca, phẫn nộ nói: “Chúc phúc? Chúc phúc trong khi tay em bị thương sao? Hay chúc phúc anh ta đã để cho em nằm viện gần một tuần?”

Cao Ca bất ngờ, nhìn Cố Tư Nguyên có chút khiếp sợ. Anh rất ít khi kích động như vậy ở trước mặt cô.

Cô ra sức rút bàn tay trong tay anh ra, lui ghế về phía sau.

Cố Tư Nguyên cũng ý thức được sự thất thố của bản thân, anh lúng túng rút tay về, lấy lại bình tĩnh, nói tiếp: “Xin lỗi Tiểu Ca, em mới về nước, anh không nên lơ là cảnh giác. Quả thực Tả Thừa Nghiêu khó chơi rất nhiều so với tưởng tượng của anh.”

Cao Ca không muốn cùng Cố Tư Nguyên quẩn quanh cái đề tài này, nếu trong khoảng thời gian ngắn cô không thể rời xa Tả Thừa Nghiêu, nói những lời này... còn có ích gì đây? Cô không muốn ngồi trước mặt anh tưởng tượng ra cảnh ngộ của mình buồn cười cỡ nào.

Hà tất phải để những người mà mình quan tâm, bảo vệ phải khổ sở đây?

Chỉ cần xác định được Tả Thừa Nghiêu hết mực tuân thủ lời hứa, cô cũng yên tâm.

Cao Ca đứng dậy. “Anh tư, đột nhiên em nhớ đến còn có chút việc, em đi trước. Anh đừng lo, em thực sự rất tốt, Tả Thừa Nghiêu đối với em rất tốt.”

“Tiểu Ca...” Cố Tư Nguyên muốn đưa tay kéo Cao Ca lại.

Nhưng Cao Ca gạt tay, mỉm cười lắc đầu.

Cố Tư Nguyên đành phải chán nản để tay xuống, nhìn cô rời đi.

Chờ Cao Ca đi hồi lâu, Cố Tư Nguyên vẫn ngồi đó không hề nhúc nhích.

Sau đó, anh bưng cốc cafe Cao Ca đã uống lên, như không nhìn thấy dấu son môi của cô liền uống một ngụm. Đắng, cafe vừa lạnh, vừa đắng. Nhưng anh giống như người không có cảm giác, uống từng ngụm, từng ngụm đến khi hết. Mỗi khi uống một hớp, ánh mắt của anh lại trở nên hung ác nham hiểm hơn, cuối

cùng, không thể che giấu được sự căm hận cuộn cuộn trong lòng, anh ném cái cốc xuống đất. Những mảnh sứ nhỏ bé vung vãi khắp nơi, phát ra tiếng vang trong trẻo, thu hút ánh mắt của người đi đường.

Cao Ca cùng Cố Tư Nguyên chia tay, sau đó, cô quay về nhà Tả Thừa Nghiêu. Cô cũng không còn chỗ nào để đi, cũng không có việc gì để làm.

Tay cô đã đỡ hơn nhiều, làm những việc thường ngày đã không có trở ngại gì, chỉ là tu sửa chính xác các bức họa cổ thì còn chưa được.

Cho nên, cô tùy ý lấy bút vẽ và giấy ra, ngồi trên chiếc ghế sa lông nhỏ dựa bên cửa sổ để bắt đầu vẽ linh tinh. Mỗi khi không có việc gì để làm, cũng chỉ có vẽ một chút.

Có lẽ, năm đó khi mới ra nước ngoài, vẽ một chút thể này lại trở thành thói quen điều trị tâm lý, không chỉ là sở thích, là giết thời gian, mà còn là một loại tự an ủi bản thân.

Chẳng biết đã vẽ bao lâu, khi cô núp mình cùng với mấy đường nét và hình vẽ đó, thời gian luôn luôn trôi rất nhanh, lúc cô ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Tả Thừa Nghiêu rồi.

Tả Thừa Nghiêu giúp cô bật đèn. “Trời sắp tối, cô cũng không bật đèn, hại mắt.”

Cao Ca rất ít khi trông thấy Tả Thừa Nghiêu, cô hơi luống cuống, chỉ “ồ” một tiếng, rồi lại vội đầu thu dọn bút màu...

Tả Thừa Nghiêu cứ đứng dựa vào cửa như vậy, vẫn nhìn theo từng động tác của Cao Ca.

Mặc dù Cao Ca vẫn đang vội đầu thu dọn đồ đạc, nhưng không biết tại sao, cô có thể cảm nhận được Tả Thừa Nghiêu đang nhìn chăm chăm vào mình. Ánh mắt đang dõi theo này làm cả người cô cũng không được tự nhiên. Cô không đoán được rằng, trước đó, anh ta đã đứng trước cửa nhìn cô bao lâu rồi?

Thu dọn hồi lâu, tất cả cũng không có đáng bao nhiêu đồ đạc, Cao Ca có sờ nữa cũng biết không thể kéo dài được. Cô nghĩ muốn đi ra ngoài, nhưng Tả Thừa Nghiêu vẫn đứng bất động ở đó, làm thế nào để ra bảo anh ta nhường một chút.

Tả Thừa Nghiêu lên tiếng trước, anh ta coi như không có chuyện gì, nói: “Chiều nay cô đi ra ngoài?”

Cô hơi chột dạ, khấn trương đáp lại: “Đúng thế.”

“Đi gặp Cố Tư Nguyên.”

Cao Ca cảm giác nếu như mình là một con nhím, nghe những lời này nhất định sẽ lập tức dựng lông lên. Cùng lắm là cô chỉ đi gặp một người bạn, sao anh lại biết nhanh như vậy. Anh đến hỏi tội cô?

“Không sai. Tả Thừa Nghiêu, anh muốn làm gì?”

Tả Thừa Nghiêu gỡ kính mắt xuống, nhấn giữa hai đường lông mày, cố gắng đè nén giọng, nói: “Cô không cần khẩn trương, tạm thời tôi sẽ không đối phó với anh ta.”

Anh ta đeo kính mắt lại. “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, Cố Tư Nguyên không phải là một người tốt, cô cách xa anh ta một chút.”

“Tôi nhớ những lời anh đã từng nói với tôi, bản thân anh cũng không phải là một người tốt. Một người không phải là người tốt cũng sẽ nói người khác không phải là người tốt, anh không cảm thấy buồn cười sao?”

“Bởi vì tôi không phải là một người tốt, cho nên tôi mới có thể ở trong đám đông nhìn thấu rõ hạng người cùng loại.”

“Thế nên? Anh ta có âm mưu gì? Tả Thừa Nghiêu, anh cảm thấy tôi còn có cái gì để mất đây?”

Cao Ca không ngờ hôm nay mình lại nói ra những lời này, mà đáng ghét chính là câu nói này tuyệt nhiên sẽ là đối tượng làm mâu thuẫn giữa hai người.

Cô còn có cái gì để mất đây? Cô bị ai nói: “Tả Thừa Nghiêu, cảm tạ những thứ mà anh ban tặng cho tôi, tự tôi gieo gió gặt bão, tự làm tự chịu cũng được, tôi đã sớm không còn là Cao Ca năm đó. Ngay cả sự kiêu ngạo, tôn nghiêm duy nhất, cũng bị anh dẫm nát dưới chân rồi. Anh cảm thấy, anh tự còn có thể lấy đi của tôi cái gì đây? Rốt cuộc anh ấy có phải là người tốt hay không tôi thật sự không có sức để phân biệt, cũng không có lòng muốn phân biệt. Nhưng trên thế giới này, có thể anh ấy là người duy nhất hiểu tôi mà vẫn không xa lánh tôi, khinh bỉ tôi, trước sau vẫn quan tâm, bảo vệ tôi. Nhưng còn anh, Tả Thừa Nghiêu, xin anh, tôi xin anh đừng cướp đoạt đi người thân duy nhất của tôi nữa.”

Cô có chút chật vật nói rằng: “Cao Ca cũng không kiên cường như anh tưởng tượng đâu, cô ấy đã không còn thứ gì để đánh mất nữa rồi.”

Tả Thừa Nghiêu không nói gì thêm, anh trầm mặc nhìn Cao Ca. Cao Ca bắt lực nhìn thẳng vào mắt anh. Cô không muốn nhìn thấy cái bóng của mình trong mắt anh, rất hèn mọn và thương cảm. Cô mất lại, yên lặng quay đầu sang một bên, đợi Tả Thừa Nghiêu tuyên án.

Anh sẽ tức giận sao?

Bởi vì cô chưa từng làm một thứ đồ chơi đủ tư cách, không ngoan ngoãn thuận theo anh.

Chờ một lúc lâu, cô mới nghe thấy Tả Thừa Nghiêu khàn khàn lên tiếng, ý tứ hàm xúc nhưng tràn đầy uy hiếp: “Nói chung, mặc kệ thế nào, tôi không cho phép cô gặp lại Cố Tư Nguyên. Làm trái ý của tôi, hậu quả cô hẳn là hiểu rõ.”

Cao Ca cười khổ một cái, thấp giọng đáp ứng. “Được, anh yên tâm, tôi rất rõ ràng.”

Nói xong, cô cảm thấy như trong một khắc cô và người đàn ông này đều không thể tồn tại trong cùng một căn phòng. Cô nhắc gót chân, cúi đầu nói: “Làm phiền anh nhích ra, tôi muốn đi ra ngoài.”

Cô không biết làm vậy liệu có thể chọc giận Tả Thừa Nghiêu, nhưng ngoài dự đoán, người Tả Thừa Nghiêu tránh sang, nhường lối đi ra ngoài.

Cao Ca lách người đi qua anh. Trong nháy mắt, hai bọn họ giao qua nhau, cách gần nhau, có lẽ chỉ có vài xentimet, hay là góc áo cọ vào nhau. Nhưng cùng lắm cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Rất nhanh bọn họ lại cách xa nhau, càng đi càng xa.

Cao Ca đi ra khỏi phòng ngủ, nhưng Tả Thừa Nghiêu vẫn đứng nguyên tại chỗ, tay anh giật nhẹ, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Cao Ca còn có thể mất đi cái gì?

Có thể cô còn nắm giữ thứ gì đó mà ngay cả mình cũng không biết?

Hay là... thứ anh sợ không phải là làm cô mất đi cái gì, mà là sợ mất đi cô...

32. Chương 33

Hiếm khi Tả Thừa Nghiêu về sớm như vậy, không chỉ làm Cao Ca bất ngờ mà còn khiến dì Dương cũng luống cuống tay chân.

Lúc này bà cũng chưa chuẩn bị cơm nước cho Tả Thừa Nghiêu, giờ thêm bát đĩa, bận rộn gần cả buổi mới chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn hơn ngày thường.

Đây không phải lần đầu tiên Cao Ca ngồi ăn cơm cùng Tả Thừa Nghiêu, nhưng cảm giác giống như chỉ có hai người bọn họ ngồi vây chung một bàn ăn gia đình như thế này, đích thực chưa từng có.

Dưới ánh đèn dịu dịu, ấm áp của nhà ăn, Tả Thừa Nghiêu chủ động giúp cô bới cơm, bảo cô đi hỗ trợ bưng thức ăn và bày đĩa, đều là những lời nói và động tác nhỏ nhặt, mùi thơm của thức ăn cùng làn khói trong nồi cơm tỏa ra nghi ngút, khiến cho cuộc sống giống như có một loại cảm giác là “Nhà”. Đường như hai người bọn họ cũng chỉ là một đôi vợ chồng bình thường, sau một ngày bận rộn sẽ bình đạm ngồi xuống ăn một bữa cơm.

Đáng tiếc, điều này chỉ là “giống như” mà thôi.

Cao Ca không biết khi gia đình bình thường cùng ăn cơm tối sẽ như thế nào, trong trí nhớ cũng chẳng có bao nhiêu hình ảnh như vậy. Khi tình cảm ba mẹ vẫn còn tốt, cô còn nhỏ, thỉnh thoảng một nhà ba người cùng ngồi ăn cơm, bình thường ba mẹ hay bàn luận chính là công việc ở Cao Thị, mà không phải là chuyện nhà, hay chuyện sinh hoạt vụn vặt.

Nhưng cho dù là vậy, cô cũng biết, hiện tại ngồi cùng bàn ăn với Tả Thừa Nghiêu không giống cảm giác kia.

Hiếm khi Tả Thừa Nghiêu có tâm trạng tốt, lúc bắt đầu vẫn cố gắng chung sống hòa bình với Cao Ca, nói vài câu chuyện phiếm. Nhưng Cao Ca cũng không có ý nói tiếp. Cô đã dâng hiến cả sự tôn nghiêm, không muốn lại tiếp tục dịu dàng, uốn mình theo người thêm nữa.

Tả Thừa Nghiêu nói cái gì, vấn đề gì, cô cũng chỉ đưa đẩy vài từ “ừ”, “ồ”, “đúng”, “được rồi”...

Hết lần này tới lần khác, Tả Thừa Nghiêu cũng không nói nữa. Cô nghĩ, có thể cô đã chọc giận anh. Chờ đợi cô có lẽ lại là một trận đối xử tàn bạo, nhưng cô không khống chế được mình, nhất là khi anh vô cớ ngăn cản cô gặp Cố Tư Nguyên.

Một bữa cơm cảm giác lạnh lẽo, khẩu vị của Cao Ca vốn không tốt, nuốt mãi không trôi đành buông bát xuống. “Tôi ăn no rồi, về phòng trước đây.”

“Ngồi xuống, Tôi cho phép em đi sao?” Cô muốn rời đi, Tả Thừa Nghiêu cũng không cho phép.

Cao Ca đành bất đắc dĩ ngồi xuống.

Tả Thừa Nghiêu vươn tay gấp đồ ăn đặt vào trong bát Cao Ca. Thịt, trứng, rau, lập tức chất đầy bát Cao Ca.

Anh ta ra lệnh: “Ăn hết. Ăn xong mới cho đi.”

Cao Ca liếc Tả Thừa Nghiêu một cái, sau đó không nói câu gì, yên lặng cúi đầu bưng bát lên ăn. Từng miếng từng miếng, giống như giận dữ, nhanh chóng ăn bỏ thức ăn vào trong miệng.

Cô ăn với tốc độ rất nhanh, gió cuốn mây bay, khác hẳn với bộ dạng ăn không vô lúc nãy, như kiểu lâu rồi chưa từng được ăn qua những đồ ăn như thế, không cần nhai đã nuốt ngay rồi.

Tả Thừa Nghiêu không nhịn được, mắng: “Chậm một chút!”

Cao Ca giương mắt nhìn anh một chút, nghe lời anh nhai chậm lại, nhưng vẫn hết ngụm này đến ngụm khác không ngừng nghỉ, rất nhanh giải quyết xong chén cơm này.

Cô buông bát đĩa lần nữa. “Bây giờ tôi có thể đi được chưa?”

Tả Thừa Nghiêu hơi nhíu mày, khoé miệng mím lại, nhìn bộ dáng quật cường của Cao Ca, cuối cùng gạt đầu, mang theo tia bất lực.

Cao Ca được cho phép, lập tức đứng dậy rời đi. Thế nhưng vừa rời khỏi bàn ăn cô liền chạy thẳng vào toilet nôn ra, toàn bộ mọi thứ vừa ăn đều ói ra hết.

Chờ cô nôn xong, lúc ngẩng đầu lên, tấm gương trong nhà vệ sinh phản chiếu không chỉ có một gương mặt tái nhợt đọng nước của cô, còn có khuôn mặt của Tả Thừa Nghiêu.

Anh bước lên đưa Cao Ca một tờ giấy.

Cao Ca không cự tuyệt cũng không nói cảm ơn, trực tiếp lau qua, muốn đi ra, nhưng khoảnh khắc đi qua người Tả Thừa Nghiêu, không thể tin anh lại khẽ nói: “Xin lỗi.”

Cao Ca vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn Tả Thừa Nghiêu, đã thấy môi anh mím chặt, mặt không hề thay đổi, giống như câu “xin lỗi” cô vừa mới nghe chỉ là ảo giác vậy.

Cô không biết nên phản ứng ra sao, vì vậy cũng không nói câu nào, đi ra toilet, quay lại phòng ngủ.

Sau đó, Tả Thừa Nghiêu cũng đi vào phòng ngủ chính.

Cao Ca càng không nắm chắc được Tả Thừa Nghiêu muốn làm gì, nhưng phòng ngủ này vốn là của anh, cô mới chính là “khách”, cho nên, Cao Ca cũng chỉ có thể mặc anh đi vào.

Ở cùng anh trong một căn phòng có cảm giác xấu hổ lạ kỳ. Cao Ca cũng không muốn vẽ, bởi vì Tả Thừa Nghiêu ở bên. Vẽ đối với cô mà nói là chuyện riêng tư, có người ở bên, giống như bị người khác thăm dò bí mật nội tâm vậy, huống chi người đó là Tả Thừa Nghiêu.

Vì vậy cô mở Ipad ra, đeo tai nghe lên, tùy ý nghe nhạc, xem phim...

Mở âm lượng lớn hết mức, dường như có thể vạch ra một không gian khác trong phòng, không gian chỉ thuộc về cô.

Tả Thừa Nghiêu cũng không quấy rầy Cao Ca, một mình anh mở máy tính xách tay xử lý công việc.

Anh cứ yên lặng làm việc, cố giảm bớt sự tồn tại của mình, giống như cố giấu mình, như một người tàng hình vậy. Cao Ca cũng dần dần coi như anh không tồn tại, tự mình đắm chìm trong phim truyền hình, thậm chí lúc xem vô thức bật cười mà không hay hay biết.

Giờ phút này, căn phòng ngủ lạnh ngắt lại từ từ nóng lên.

Anh đang làm việc, thỉnh thoảng liếc nhìn bóng lưng của cô, cô không biết. Thấy cô cười khúc khích, mặt mày anh cũng giãn ra, bản thân anh cũng không hiểu được.

Vợ chồng lâu năm có phải cũng như vậy? Tuy mỗi người tự làm việc của mình, nhưng vẫn có một sợi dây vô hình gắn kết hai bên lại với nhau.

Màn đêm dần dần buông xuống, thoáng cái, đã là nửa đêm.

Tả Thừa Nghiêu đứng lên, buông lỏng tay chân, sau đó đi tới phía sau Cao Ca, gỡ tai nghe của cô xuống.

“Em nên đi ngủ rồi.”

Khóe miệng Cao Ca vẫn giữ nguyên nụ cười, cô không quay đầu, giảm âm lượng, ngừng xem video, buông Ipad, nói theo: “Tôi biết rồi.”

Cô đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa mặt, lúc làm xong đi ra ngoài, đã thấy Tả Thừa Nghiêu thay bộ đồ ngủ, bình ổn nằm trên giường.

Lòng Cao Ca căng thẳng, sau lần kia, nhiều ngày như vậy, Tả Thừa Nghiêu cũng không xuất hiện ở trên cái giường lớn này, bây giờ anh lại “tiến dần từng bước”, là muốn tiếp tục thanh toán khoản nợ sao?

Cô đứng ở cửa phòng vệ sinh không tiến lên, thậm chí cô cũng không dám hỏi: “Tả Thừa Nghiêu, không phải anh vẫn ở phòng khách sao? Vì sao hôm nay lại muốn nằm cùng tôi?” Bởi vì đây vốn là giường của Tả Thừa Nghiêu, bởi vì đây chính là giao ước của bọn họ. Nghiêm túc mà nói, khoảng thời gian này cô đã sơ sót bỏ quên nhiệm vụ. Cô không có tư cách xin Tả Thừa Nghiêu rời khỏi.

Nhưng cô sợ, từng ký ức chôn giấu trong lòng lần nữa hiện lên. Một đêm kia, anh tiến vào trong cơ thể cô không chút nề nang, cảm giác xé rách đau đớn lần nữa kéo đến.

Cô ngơ ngẩn đứng ở cửa, như cá nằm dưới lưới dao.

Tả Thừa Nghiêu thấy cô chần chừ không bước tới, vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh. “Em đang chờ tôi bế lên giường sao?”

Cao Ca hít một hơi thật sâu, cô nghĩ, cùng lắm nhắm mắt cho xong chuyện, cô chỉ đơn giản cảm thấy bản thân mang theo một chút hy sinh chậm rãi đi đến bên giường.

Tả Thừa Nghiêu không cho cô cơ hội chần chừ, anh kéo tay cô, hơi dùng sức, cô liền ngã xuống giường.

Anh vươn tay ra, ôm lấy cô từ phía sau.

Cao Ca không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy một cơ thể nam tính nóng dán chặt vào mình, khác với sự mềm mại của cô, anh cứng rắn như sắt thép. Cao Ca cảm giác mình bị anh ta làm bỏng, không dám, không thể động đậy, cả người đều cứng đờ, hơi thở hỗn loạn, chỉ sợ nhúc nhích một chút, sẽ dựa sát vào anh.

Anh cảm nhận được sự căng thẳng của cô, vội đầu vào cổ cô, dịu dàng nói: “Không cần khẩn trương, tôi sẽ không làm gì cả.”

Cô ngửi được hơi thở tươi mát của anh, mang theo mùi vị bạc hà vừa đánh răng xong, càng làm tim cô đập loạn hơn.

Anh nói sẽ không làm gì, nhưng bị một người đàn ông ôm chặt trên giường, bất luận thế nào, trái tim của cô cũng không thể ngừng đập dồn dập được.

“Ôm như vậy, em không thoải mái sao?” Tả Thừa Nghiêu lại hỏi.

Cao Ca không biết nên trả lời thế nào, chỉ im lặng không nói.

Tả Thừa Nghiêu cũng sợ do cánh tay của mình ở dưới người cô, không thấy cô trả lời, anh liền rút một cánh tay bên dưới người Cao Ca ra. Trong lúc thay đổi tư thế, tay anh vô tình chạm vào ngực cô, cách một lớp áo ngủ mỏng, càng thêm gợi cảm hơn. Bởi vì mơ hồ nên càng làm con người liên tưởng, nếu luồn tay vào giữa áo ngủ, vuốt ve thứ mềm mại đó, thì sẽ có cảm giác như thế nào?

Cao Ca cũng run rẩy một trận, thậm chí, cô còn loáng thoáng cảm giác phía sau có vật gì đó đang chìa dưới người mình.

33. Chương 34

Đó chính là vật tượng trưng cho nam tính của anh, lúc ở trên giường giống như một lưỡi dao sắc bén chinh phục cô.

Nhiệt độ trong chăn đột nhiên tăng cao, từ ấm áp biến thành nóng bỏng.

Trống ngực Cao Ca dồn dập như sấm, cũng là lời cảnh báo nguy hiểm.

Tả Thừa Nghiêu đặt một tay ở hông cô, một tay rút ra khỏi dưới ngực cô, nhưng không rời khỏi người cô mà vòng qua cổ rồi qua bả vai của cô, để cô gối lên cánh tay của anh.

Cả người Cao Ca đều bị bao phủ bởi hơi thở nóng bỏng của anh, quả thực cảm thấy sắp không thể thở nổi nữa.

Anh là một người đàn ông trẻ tuổi nhiệt huyết, mập mờ cùng cô trên chiếc giường lớn như thế này, khó trách anh có phản ứng sinh lý như vậy, ngay cả khi cô nhắm hai mắt lại, trong đầu cũng không ngừng hiện lên những hình ảnh kia.

Cô thấp thỏm lo sợ, nhưng không thể khống chế miệng lưỡi khô khan. Thậm chí lúc cô xoay người một chút, không biết là muốn giãy giụa, hay để người bớt nóng hơn, hoặc có lẽ chỉ là do luồng khí tỏa ra trên vai khiến cô thấy ngứa ngáy.

“Đừng nhúc nhích.” Tả Thừa Nghiêu khẽ quát một tiếng đầy ảm nẫn.

Cao Ca bị giọng nói trầm ấm và hơi thở mạnh mẽ của anh hù dọa, cơ thể vừa hơi thả lỏng lại trở nên cứng ngắc, không dám mảy may động đậy.

Tả Thừa Nghiêu ôm cô càng chặt hơn, ngu ngốc như Cao Ca cũng có thể cảm nhận được cơ thể của anh không khác hơn cô là mấy, cơ thể cứng ngắc, hô hấp dồn dập mà nặng nề.

Cao Ca không dám động đậy, Tả Thừa Nghiêu cũng không dám động đậy, hai người cứ vậy ôm nhau không nhúc nhích, giống như đang chơi một trò trẻ con “chúng ta đều là người gỗ.”

Chẳng biết qua bao lâu, Cao Ca mới cảm thấy người đàn ông phía sau từ từ thả lỏng, hô hấp cũng bình ổn trở lại. Mà chính cô, cũng mất một thời gian, chỉ nghe thấy tim đập thình thịch trong yên lặng, chậm rãi thích ứng, thích ứng cái ôm của người đàn ông này, thích ứng việc gối đầu lên cánh tay anh, thích ứng việc cùng anh thân mật chia sẻ một chiếc giường.

Chờ đợi dục vọng tan đi, Tả Thừa Nghiêu mới giơ cánh tay đang đặt bên hông Cao Ca để tắt đèn, sau đó cúi người hôn lên tóc Cao Ca. “Ngủ đi, ngủ ngon, mơ đẹp.”

Cao Ca cũng ngây ngốc đáp lại một câu “Ngủ ngon.”

Bóng tối như một chiếc chăn bông mềm mại bao trùm xuống, nó giống như một lớp vỏ bảo vệ, kì lạ là bọn họ không có phát sinh quan hệ mà chỉ cùng nhau đi vào giấc ngủ.

Tư thế như một đôi tình nhân.

Ngày hôm sau, Tả Thừa Nghiêu không tăng ca về muộn như mọi khi, ngược lại giống như một người đàn ông mẫu mực của gia đình, mỗi ngày đều về ăn cơm tối đúng giờ. Anh cũng không vào phòng làm việc hoặc phòng khách để ngủ nữa, mà mỗi đêm đều ôm Cao Ca chìm vào giấc mộng.

Quan hệ giữa hai người bọn họ hòa dịu rất nhiều.

Tuy rằng không hay nói chuyện với nhau, nhưng cơ thể và phản ứng của cơ thể là trực tiếp nhất, tuyệt đối không đánh lừa được người khác.

Bất luận Cao Ca có phủ nhận thế nào, có một hai lần, bọn họ thiếu chút nữa là không kiềm giữ được. Anh hôn lên sống lưng nhạy cảm của cô, vành tai, lưu lại những dấu vết ướt át, ở trên người, ở trong tim...

Ngày gần đây nhất, thậm chí cô tự do để hai người hôn nhau say đắm, nếu như không phải do cô lỡ tay làm cốc nước trên đầu giường đổ ập xuống đất, phục hồi chút ý thức còn sót lại, cô không biết bọn họ còn phát sinh tới mức độ nào. Mà lần đó, nếu thật sự phát sinh cái gì đó, cô chỉ có thể dùng cụm từ “vô liêm sỉ” để hình dung bản thân. Một người trả thù cô, ép buộc cơ thể cô nhưng có thể gọi lên dục vọng của cô một cách đơn giản, chỉ cần một chút mật ngọt, cô liền bị đánh gục.

Cao Ca vô cùng xấu hổ.

Vết thương ở tay cô đã bình phục, thực ra có thể đi làm trở lại. Nhưng dường như Tả Thừa Nghiêu không muốn cô đi làm, Cao Ca khéo léo nhắc nhở vài lần, anh đều thờ ơ.

Có lúc, Cao Ca có cảm giác, Tả Thừa Nghiêu muốn đem cô giấu đi, không muốn cho người khác biết, giống như đứa trẻ giấu đi món đồ chơi mà nó yêu thích.

Đàn anh Zack nhiều lần gọi điện thoại đến giục, anh ta nói: “Em không quay lại làm anh buồn muốn chết, em cũng biết ở bảo tàng phần lớn là hai người cùng làm chung công việc, anh không thể nào chống đỡ lượng công việc gấp đôi được.”

“Này, Zack, anh đây là đang phân biệt đối xử. Nhưng vì trong đó cũng có phần nịnh nọt em nên tạm thời em sẽ không tố cáo anh.”

“Anh nói không đúng sao? Nếu không xinh đẹp thì sao có mặt đến làm nghệ thuật chứ?” Zack lúc nào cũng có lý do ngụy biện.

“Chúng ta không được tính là làm nghệ thuật, chỉ là thợ tu bổ mà thôi.”

“Em đừng quá coi thường công việc của mình, chúng ta đương nhiên là nghệ thuật gia. Ở trong tay chúng ta, có thể làm đảo ngược thời gian, hồng nhan ngừng bước. Để mỗi bức họa rách nát có thể trở lại đẹp rực rỡ như ban đầu, cái này đâu chỉ là nghệ thuật, đơn giản là phép thuật được không?”

Cao Ca hết cách phản bác, bị Zack chọc cười một trận. Cô đột nhiên nghĩ đến, bức tranh cũ nát thì có bọn họ, nhưng trên thế giới này tìm đâu ra một đôi tay ma thuật, có thể đem những vết rạn nứt cùng nỗi đau trong lòng chữa trị như lúc ban đầu được đây?

Cô nhận lời Zac. “Được rồi, em sẽ nhanh chóng trở lại làm việc.”

Vì mục tiêu này, Cao Ca cố nuôi dưỡng khí trong lòng suốt cả buổi trời. Cô không muốn phá vỡ sự hòa bình tạm thời với Tả Thừa Nghiêu.

Cuối cùng cô quyết định sẽ lấy lòng Tả Thừa Nghiêu thật tốt.

Mặc dù cô không giỏi làm những việc như vậy. Từ bảy năm trước cô đã không hiểu, khi đó cô chỉ biết chọc giận làm anh phiền chán, mà bảy năm sau cô cũng không hề tiến bộ, vẫn để mối quan hệ hiện tại của hai người từng bước dần vào ngõ cụt.

Cao Ca đắm chiêu suy nghĩ, người ta đều nói để chinh phục một người đàn ông phải bắt đầu từ việc chinh phục dạ dày của anh ta. Đương nhiên, cô không mong chờ có thể chinh phục được trái tim của anh, nhưng ít nhất có thể để anh thấy được thành ý của cô.

Vậy cô sẽ xuống bếp tự tay làm một bữa cơm cho anh.

Nếu đã lập ra kế hoạch, Cao Ca sẽ phải mượn cớ đẩy dì Dương ra. May mắn là cô từng được rèn luyện ở nước ngoài mấy năm, sớm đã không còn là cô chủ nhà họ Cao không phải động tay động chân năm nào. Tuy rằng không thể làm một bàn tiệc lớn, nhưng chiên bít tết, làm mỳ Ý hay gì đó thì cũng không thành vấn đề.

Vừa lúc chạng vạng tối, Tả Thừa Nghiêu sớm đã trở về.

Cao Ca nhanh chân chạy lên giúp anh cầm cặp và máy tính.

Cô nói dối hơi vụng về: “Hôm nay dì Dương xin nghỉ, cơm tối để tôi làm. À, lúc mua đồ ăn ở siêu thị, tôi thấy đồ ăn chuyển đến bằng đường hàng không và thịt bò không tệ lắm, nhân tiện mua hai miếng. Bữa tối sẽ ăn bít tết, anh không có ý kiến gì chứ? Anh tắm rửa một chút là có thể ăn được.”

Tả Thừa Nghiêu mỉm cười gật đầu. “Không ngờ em còn biết nấu ăn. Được, cũng lâu rồi tôi chưa ăn bò bít tết.”

Cao Ca thấy anh đồng ý, tung tăng chạy vào nhà bếp, trộn dầu giành thắng lợi, chỉ ít thì Tả Thừa Nghiêu không có phản cảm. Nhưng vừa chạy được vài bước, cô lại ngượng ngùng vòng lại: “À, đúng rồi, quên hỏi anh muốn ăn mấy phần chín? Chín tái được chứ?”

“Không thành vấn đề, đều nghe theo em.”

Thoạt nhìn Tả Thừa Nghiêu tâm trạng không tệ, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười. Bình thường khuôn mặt anh khi cười so với nụ cười này rất khác biệt. Cao Ca cảm thấy niềm vui này không quá sâu sắc, nhưng cũng có thể đi sâu vào trong mắt cô. Cô âm thầm cầu chúc cho vận khí của mình, tìm một thời điểm thích hợp để đưa ra yêu cầu.

Mà cùng lúc đó, Tả Thừa Nghiêu nhìn bóng lưng Cao Ca, trong lòng âm thầm cười: Dì Dương là người của anh, cuối cùng xin nghỉ vẫn là cô cho đi, sao anh lại không biết được. Thực tế là buổi chiều anh đã nhận được một tin nhắn, dì Dương “báo cáo” với anh, bà ấy nói, có vẻ như cô Cao muốn làm cho anh một bất ngờ.

Nhưng theo như anh thấy, vì Cao Ca muốn lấy lòng nên mới làm những thứ này. Thậm chí, rõ ràng cô còn không biết cách nói dối, ánh mắt liên tục nhấp nháy, còn vô thức nói lắp.

Anh cảm thấy đã lâu mình không được thoải mái như vậy,. Căn nhà lớn giống như được bỏ thêm một loại khác thường, lại hiếm khi có hơi khói bếp. Trong phòng bếp có bóng dáng bận rộn của Cao Ca, ngửi được miếng thịt bò chiên bị cháy sém, Tả Thừa Nghiêu lười nhác nằm trên sofa không muốn động dậy. Đã nhiều năm như vậy, kỳ thực điều anh muốn chỉ là có một khoảnh khắc như thế này. Anh kích động muốn mở ti vi, xem một số loại quảng cáo nhảm chán về bột giặt, nước ngọt hay cái gì đó, nhìn những diễn viên biểu diễn kia, giống như điều này mới chính là một cuộc sống yên bình, tốt đẹp.

Chiên thịt bò không tốn quá nhiều thời gian, rất nhanh Cao Ca đã bưng đĩa đi ra. Cô thấy Tả Thừa Nghiêu vẫn ngồi ở sofa không nhúc nhích, nhỏ tiếng chất vấn: “Sao anh còn chưa đi rửa tay. Đi nhanh, đi nhanh.”

Thực ra, đây chỉ là một câu nói chưa kịp suy nghĩ, Cao Ca nói xong cũng có chút hối hận. Không phải cô phải lấy lòng anh thật tốt hay sao? Thế nào lại vì chút việc vặt vãnh ấy mà “nói năng lỗ mãng” cơ chứ?

Nhưng Tả Thừa Nghiêu lại lơ đãng, trái lại đứng lên ngay lập tức, ngay cả nụ cười trên mặt cũng không có thu lại. “Vâng, vâng, vâng, đi ngay đây, tuân lệnh.”

Tả Thừa Nghiêu rửa tay xong đã thấy Cao Ca dọn dao nĩa ra bàn, đang ngồi chờ anh.

Có lẽ do nấu ăn, nhiệt độ trong phòng hơi cao, mặt cô hồng hồng xinh xắn, giống như đánh một lớp phấn mỏng, trong nháy mắt Tả Thừa Nghiêu cảm thấy trong lòng có phần nhận nhạo.

Anh ngồi xuống. Cao Ca bắt chước dáng vẻ hoạt hình Nhật Bản, cười đùa nói: “Vây, chúng ta có thể bắt đầu rồi.”

Giữa hai người chưa bao giờ có một bữa cơm tuyệt hảo, Tả Thừa Nghiêu cảm thấy từ kết cấu của miếng thịt bò, nước sốt, thậm chí cả cách bày trí cũng đều hoàn mỹ. So với nhà hàng ba sao Michelin cũng chỉ hơn chứ không kém.

Hay là bởi vì đúng lúc đèn sáng, mà ngồi đối diện anh là một Cao Ca tươi cười rực rỡ.

Bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện, một bữa ăn mất hơn hai tiếng. Thực ra nói những gì đây? Nghĩ lại hình như là không nói gì, tất cả đều là những câu chuyện phiếm nhạt nhẽo.

Cuối cùng, lúc Cao Ca chủ động gạt trái cây bưng lên, Tả Thừa Nghiêu có cảm giác chuyện xảy ra hôm nay như đã rất quen thuộc.

Lần đầu tiên, khả năng quan sát nhạy bén của anh mất đi hiệu lực, cũng không nhận ra được Cao Ca đang lấp bắp.

Cao Ca thấy tâm trạng của anh khá tốt, cuối cùng cũng lấp bắp nói ra yêu cầu của mình: “Tả Thừa Nghiêu, tôi, tay tôi hoàn toàn khỏi rồi. Các đồng nghiệp đều muốn tôi nhanh chóng trở lại làm việc. Tôi nghĩ, lúc này tôi nên quay lại rồi.”

Cô chưa nói hết cũng cảm giác được niềm vui sâu trong mắt Tả Thừa Nghiêu dần dần biến mất. Tuy vẻ mặt của anh không thay đổi nhưng Cao Ca vẫn thận trọng ngừng lại sau đó mới lựa lời nói tiếp: “Anh cảm thấy tôi có thể quay lại tiếp tục đi làm hay không?”

“Đồng nghiệp? Cho nên, em cả tối làm những thứ này, chính vì muốn tôi cho phép em quay lại làm việc?” Giọng Tả Thừa Nghiêu thông thả, nghe không rõ vui vẻ hay giận dữ.

Anh dùng cây tăm xiên một miếng táo đưa cho Cao Ca, Cao Ca e dè tiếp nhận, thận trọng giải thích: “Không phải, vết thương của tôi đã lành, ở nhà liên tục như vậy cũng không có việc gì. Tôi bảo đảm dù tôi có quay lại làm việc anh cũng có thể tùy ý tìm tôi bất cứ lúc nào. Nếu như anh thích tôi nấu cơm, mỗi ngày tôi cũng có thể về sớm hơn một chút, không cần đi Dương giúp đỡ.”

Cao Ca nói xong cắn môi một cái, đột nhiên cô cảm thấy khó chịu, bởi vì nhớ đến lúc trước Tả Thừa Nghiêu từng nói. “Từ nay về sau cô phải ở đây, gọi thì đến. Chớ quên, bây giờ cô là người phụ nữ của tôi, đồ chơi của tôi, nếu tôi không chán trước, cô cũng không có tư cách rời khỏi đây”. Mà bây giờ, tự nhiên từ miệng cô lại nói ra những lời như thế, cô bảo đảm để anh tùy ý tìm cô. Đã từng là một Cao Ca thế nào mà bây giờ lại từng bước lưu lạc đến mức độ này.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu cũng không khó chịu với Cao Ca, không lập tức cho đáp án, một mình anh ăn hết gần nửa đĩa táo, Anh ăn rất chậm, rất cẩn thận, như đang thưởng thức mỹ vị gì đó. Cao Ca cũng không dám cắt ngang, trong khoảng thời gian này bọn họ khá tốt nhưng không có nghĩa là cô quên mất kết cục khi chọc giận anh.

Cuối cùng, Tả Thừa Nghiêu ăn xong, anh nhìn Cao Ca, gần từng từ, nói: “Được, lấy lòng tôi. Lấy lòng tôi để tôi cho em quay lại đi làm.”

34. Chương 35

Cao Ca nhất thời chưa kịp phản ứng, có lẽ nghe rõ nhưng trực giác lại làm cô không muốn kịp phản ứng. Cô ngây ngốc hỏi: “Cái gì? Có ý gì?”

“Một người đàn ông trưởng thành, muốn một người phụ nữ lấy lòng anh ta, em nói xem có ý gì?” Tả Thừa Nghiêu đan tay trước ngực, ngồi trên sofa ung dung nhìn Cao Ca.

Mặt của Cao Ca không biết vì xấu hổ hay tức giận, thoáng cái ửng đỏ. Cô xấu hổ và giận dữ nói: “Tả Thừa Nghiêu, việc gì anh phải khi dễ tôi như vậy.”

“Cao Ca, giữa chúng ta chưa từng có khi dễ, chỉ có nợ nần, giao dịch, buôn bán. Là chính em đáp ứng làm bạn tình trên giường của tôi, sao gọi là khi dễ chứ? Cùng lắm, tôi chỉ muốn em phải tận tâm hoàn thành nghĩa vụ một chút mà thôi.”

Mặt Cao Ca chuyển từ đỏ sang trắng, dù sao Tả Thừa Nghiêu luôn có thể dễ dàng xé bỏ lớp vỏ nguy trang hòa bình giữa hai bọn họ, để cô nhìn thẳng vào hiện thực đẫm máu.

Như vậy cũng tốt, tránh cho những đêm kia cô bị sự dụ dỗ của anh đánh gục. Tả Thừa Nghiêu nói không sai, cho tới bây giờ, cô còn có thể trông chờ điều gì đây?

Cô khẽ cắn môi, hạ quyết tâm. “Tả Thừa Nghiêu, chúng ta nói được rồi, chỉ cần tôi chủ động...” Rốt cuộc vẫn là nói không nên lời, cô ngừng lại một chút “Có phải chỉ cần như vậy, anh sẽ để tôi quay lại làm việc?”

“Tôi không hề dối trá như các người, miệng đầy lời nói dối.” Tả Thừa Nghiêu nhàn nhạt nói.

Cao Ca nhắm chặt mắt, sau đó cam chịu đi về phía anh, làm chuyện một người phụ nữ trưởng thành nên làm để lấy lòng một người đàn ông.

Nhưng kỳ thực, đối với vấn đề này cô đều không có kinh nghiệm, cô có hai lần ân ái cùng người đàn ông trước mặt, nhưng cả hai lần, cô cũng chỉ là người bị động.

Nên bắt đầu từ đâu đây?

Hôn môi sao?

Đây nên là việc của một đôi tình nhân, chứ không nên dùng àn quan hệ bản thủ, làm dơ tình yêu, không phải sao?

Ấu yếm? Cởi quần áo?

Cao Ca ngồi xổm xuống, có hơi vụng về cố gắng cởi thắt lưng của Tả Thừa Nghiêu.

“Gấp gáp như vậy? Những người bạn trai của cô đều không nói cho cô biết đàn ông đều là động vật trực giác hay sao? Cao Ca, muốn gợi hứng thú của một người đàn ông, chẳng lẽ em không nên bỏ ra chút thành ý, đem chính mình cởi sạch trước?”

Cao Ca nghe Tả Thừa Nghiêu nói xong, càng cảm thấy xấu hổ. Nhưng nếu cô làm ra bước đầu tiên, sẽ không có đường lui nữa rồi.

Cô bất chấp đứng lên, chuẩn bị cởi quần áo. Lúc này mới phát hiện tạp dề mặc lúc nấu ăn vẫn chưa cởi. Sớm biết như vậy, hôm nay cần gì phải làm nhiều trò như vậy. Lúc ăn cơm, Tả Thừa Nghiêu vẫn cười, quả nhiên trong mắt anh, từ đầu tới cuối cô chính là một trò hề.

Cao Ca tháo tạp dề ra, lại bắt đầu cởi quần áo ở nhà.

Tả Thừa Nghiêu duỗi chân, kéo một cái tạp dề rơi xuống đất, cười nhẹ nói rằng: “Lần sau em hãy thử mặc cái này, tôi có thể từ phía sau...”

“Tả Thừa Nghiêu!” Cao Ca cắt ngang lời anh muốn nói, nhưng sau khi hô tên anh xong, cô không biết có thể dùng lý do gì để ngăn cản anh tiếp tục nói càng nhiều lời dè tiện.

Cô chỉ nhanh chóng cởi cúc áo, cúi người xuống vội vã kéo tay Tả Thừa Nghiêu, ngẫu nhiên đặt ở trên ngực mình, đây có thể là động tác quyến rũ duy nhất cô biết làm. Cô nói: “Tả Thừa Nghiêu, như vậy có thể chứ?”

Hệ thống sưởi trong nhà mở vừa đủ, nhưng ngực Cao Ca lại phơi bày trong không khí lạnh, chỉ có bàn tay của Tả Thừa Nghiêu bao trùm nhiệt độ khủng khiếp.

Chạm vào nơi vô cùng mềm mại và trắng mịn, bàn tay Tả Thừa Nghiêu cảm bầu ngực của Cao Ca nhưng không hành động, cứ lảng lạng cảm nhận nhịp tim đang nhảy loạn của cô.

Con người của anh bắt đầu tối sầm lại, tiếng nói cũng trở nên khàn khàn, giống như âm thanh phát sâu từ trong cổ họng, mơ hồ mà gợi cảm, anh nói: “Còn gì nữa không?”

Có lẽ là đứng không vững, có lẽ là Cao Ca quyết muốn làm nhiều hơn, hai chân cô tách ra ngồi trên người anh, hai người dựa vào nhau càng chặt hơn. Nơi riêng tư của cô và vật sừng sững của anh qua mấy lớp vải vóc cũng cảm nhận được sự tồn tại của nhau.

Đến nước này có lẽ sắp là cực hạn của Cao Ca, cũng không biết kế tiếp cô còn có thể làm những gì, thậm chí tay cô cũng không biết nên để vào đâu, là thò vào bên trong quần áo vuốt từ trên xuống, hay chỉ cần ôm chặt lấy anh không buông.

Quần áo của cô tuột xuống bả vai, để lộ làn da trắng mịn. Tả Thừa Nghiêu cúi đầu cắn một cái, Cao Ca bị đau, không nhịn được rên nhẹ một tiếng, nhưng rất nhanh lại bị môi lưỡi của Tả Thừa Nghiêu chặn lại.

Một bàn tay của anh dừng ở trên ngực cô, đột nhiên vuốt ve nhào nặn, tay kia lại từ bên hông đi lên, phía sau lưng, cột sống, từ cổ cho đến mái tóc của cô. Tay anh dừng ở sau gáy của cô, ấn cô về phía mình, không để cô có một chút không gian để thoát ra.

Anh gần như điên cuồng hôn cô.

Cao Ca cảm giác mình chỉ như một con thuyền giấy nhỏ bé, bị một đứa trẻ nghịch ngợm đẩy ra biển lớn, sóng biển cuộn cuộn, trong khoảnh khắc cô sẽ bị tiêu diệt.

Áo của cô nhanh chóng bị tuột xuống đất, sau đó là dưới hông, cô trần truồng ở trong ngực anh, giống như một món đồ sứ trắng để tể phẩm.

Tả Thừa Nghiêu chợt lật người, đè cô xuống ghé sa lông.

Giọng nói của anh đã khàn khàn, anh nói: “Giúp tôi cởi quần ra.”

Cao Ca run run vươn hai tay ra, cởi thắt lưng của Tả Thừa Nghiêu. Nhưng tay cô run như vậy, động tác đơn giản cũng không thể nhanh chóng hoàn thành.

Không có người đàn ông nào vào thời điểm này còn có thể nhẫn nhịn được. Tả Thừa Nghiêu giơ một tay lên, một tay giữ trên tay Cao Ca, hướng dẫn cô cởi thắt lưng, kéo khóa xuống.

Cuối cùng quần cũng bị cởi ra, vật cứng kia thoát ra ngoài. Cao Ca không dám nhìn thẳng, nhưng Tả Thừa Nghiêu lại không buông tha cô. Anh bắt lấy tay cô đặt lên vật nóng bỏng cứng rắn kia, ghé vào tai cô nói: “Em đã nói sẽ lấy lòng tôi, bây giờ, giúp tôi đeo bao, sau đó đem nó đặt vào.”

Giọng nói của anh tràn đầy mê hoặc, Cao Ca cảm giác ý thức của mình đang từ từ tan rã. Cô cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhưng lại không cầm được làm theo chỉ dẫn của anh.

Tả Thừa Nghiêu lấy chiếc ví từ trong túi quần đang rơi dưới đất ra, móc ra một cái BCS, nắm tay Cao Ca để cô đeo giúp anh ta.

Cao Ca chỉ cảm thấy vật trong tay nóng kinh người, bản năng sợ hãi làm cô muốn buông ra. Tả Thừa Nghiêu cũng không cho cô có cơ hội trốn tránh, anh cứ bọc lấy tay cô, đưa vật nóng bỏng của anh vào trong cơ thể ướt át của cô.

Không giống với lần trước, lúc này dường như anh làm rất chậm, như muốn cô phải nhớ kỹ mỗi một động tác, mỗi một phân cảm xúc.

Cao Ca cảm thấy mình sắp bị giày vò đến chết, bỗng nhiên muốn hét lên, vừa đau nhức lại chậm chậm rên rỉ.

Cô loáng thoáng nghe thấy Tả Thừa Nghiêu lẩm bẩm: “Thì ra em còn có thể vì tôi mà động tình, tìm đập nhanh...”

Nhưng âm thanh nhỏ bé không thể nghe thấy, mơ hồ, gián đoạn, pha lẫn tiếng thở mạnh, phảng phất như là từ thế giới bên kia bay đến...

Cuối cùng, cô chỉ nhớ rõ chiếc đèn trên đầu bật sáng, chói mắt, nơi nào đó lắc lư, lắc lư, lưu lại trận ánh sáng trắng...

Một đêm này bọn họ làm không chỉ có một lần, như là áp lực đã lâu không bộc phát, hoặc là một loại phát tiết muốn chiếm giữ riêng. Thậm chí, lúc Tả Thừa Nghiêu ôm Cao Ca từ trên ghế sa lông đến chiếc giường lớn trong phòng ngủ, anh không ra khỏi cơ thể cô.

Đến khi trận hoan ái triển miên kết thúc, Cao Ca mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Lúc nửa đêm, chẳng biết thế nào cô lại tỉnh lại một lần, cô nhìn thấy một tia lửa nhỏ bên ngoài ban công, là Tả Thừa Nghiêu đang đứng bên ngoài hút thuốc.

Bóng lưng của anh cô đơn như vậy, trong đêm đông lạnh giá không trăng không sao, chỉ có màu đen u ám và ánh đèn neon xa xa của thành phố làm bạn.

Đột nhiên, Cao Ca cảm thấy một người mạnh mẽ không ai bì nổi như Tả Thừa Nghiêu, có lẽ cũng có những tâm sự không muốn cho người khác biết. Thậm chí cô có ý nghĩ hoang đường muốn đi đến ôm anh, muốn cho anh chút an ủi trong đêm tối đơn độc. Nhưng cô lại nhanh chóng mắng mình không nên rẻ mặt như vậy.

Anh là Tả Thừa Nghiêu, cô là Cao Ca.

Anh làm tổn thương cô nhiều như vậy, cô đối với anh đã hết mọi hy vọng. Đợi sau khi cô trả hết nợ anh, nợ Mạnh Dao, cô sẽ rời đi.

Cô nghĩ như vậy, thế nhưng trong tim lại giống như bị ai đó bóp nghẹt đau đớn.

Lúc này Tả Thừa Nghiêu hút thuốc xong trở lại phòng ngủ. Cao Ca vội vàng buông suy nghĩ sang một bên, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Cô cảm thấy bên cạnh giường bị lún xuống, nhưng rõ ràng, người bên cạnh không có lập tức nằm xuống. Cao Ca không dám mở mắt, sợ anh phát hiện cô đã tỉnh. Cô cố gắng điều hòa hô hấp, vẫn không nhúc nhích tiếp tục giả vờ ngủ.

Nhưng dường như người đàn ông bên cạnh cũng nửa ngồi nửa nằm, không động đậy. Cách thật lâu, lâu đến khi Cao Ca cho rằng Tả Thừa Nghiêu đã sớm ngủ, cô mới nghe được một tiếng thở dài, sau đó, cô cảm nhận được anh nằm xuống. Như sợ quấy rầy giấc ngủ của cô, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Cô đã rất mệt mỏi, rất nhanh lại tiếp tục thiếp đi, vì vậy cô hoàn toàn không biết, có một người dè dặt vươn tay ra, cách trên đầu cô vài centimet, nhưng thật lâu cũng không hạ xuống.

Anh không dám, dù chỉ là lúc cô đang ngủ, chạm vào cô, như một người yêu thực sự...

35. Chương 36

Ngày hôm sau lúc Cao Ca thức dậy đã là gần trưa. Người nằm bên cạnh sớm đã không thấy đâu, có lẽ đã đi làm.

Cao Ca phải thừa nhận các bộ phận trên người như muốn rời ra, sao khi cô vẫn còn cảm thấy toàn thân đau mỏi như muốn rã rời thì người anh có thể không sao, đi làm rất đúng giờ.

Cô ngồi dậy ôm lấy chăn đờ ra, hết thấy tối qua đều giống như một cơn ảo giác, cô chẳng biết thẹn chủ động cầu hoan với Tả Thừa Nghiêu. Rõ ràng anh mới là kẻ xấu uy hiếp cô, nhưng đến đêm khuya lại bộc lộ một con người cô đơn lặng lẽ.

Cô hiếm khi thấy Tả Thừa Nghiêu hút thuốc, bây giờ nghĩ lại hình ảnh ấy đúng là không chân thật, khiến cô nghi ngờ những điều đó chỉ tồn tại trong tưởng tượng của cô.

Tả Thừa Nghiêu hết lòng tuân thủ lời hứa, anh không làm khó Cao Ca, hôm sau cô liền quay lại bảo tàng tiếp tục công việc tu sửa các bức họa cổ. Zack hoan nghênh sự quay lại của cô bằng một cái ôm thật chặt.

Khi Cao Ca ngồi vào vị trí cũ, cột tóc lên cao, lần nữa đối mặt tu sửa các bức họa cổ dang dở, lòng cô thoáng bình tĩnh trở lại, vùi đầu vào công việc, đắm chìm trong các cọ sơn và những người bạn cũ, có vẻ như vậy có thể quên đi những khúc mắc với người đàn ông kia.

Thế nhưng đây cũng chỉ lúc ban ngày, ở trong phòng làm việc của viện bảo tàng.

Tình yêu giống như một lớp cửa sổ giấy, một khi quan hệ giữa nam và nữ bị chọc thủng, sẽ không thể đơn thuần trở lại như lúc ban đầu. Mỗi lần vô tình chạm vào, mỗi lần ngẫu nhiên nhìn nhau, đều giống như có một loại hấp dẫn lạ thường.

Tả Thừa Nghiêu không nhẫn nại thêm nữa, anh gần như phóng túng đòi hỏi cơ thể Cao Ca, hầu như mỗi một đêm đều giày vò cơ thể cô đến tận nửa đêm.

Mà Cao Ca mỗi khi giật mình tỉnh dậy, luôn khinh bỉ bản thân sâu sắc. Cô nghĩ, nếu như đây là một cuốn tiểu thuyết, nhất định trong đó cô sẽ là một người phụ nữ hư hỏng, đáng xấu hổ. Cô không có cách nào cự tuyệt Tả Thừa Nghiêu, không phải là không có can đảm, không thể, mà là không có cách nào, cũng giống như anh, cô đã bị mê hoặc bởi cơ thể của đối phương.

Cô mất một thời gian khá lâu mới làm sạch cơ thể mình, phí công muốn tẩy rửa tất cả dấu vết mà Tả Thừa Nghiêu lưu lại trong lòng và trên người cô.

Cô không còn uống thuốc tránh thai nữa, bởi vì ngoại trừ cơn ác mộng đêm đầu tiên sau bảy năm, Tả Thừa Nghiêu đều nhớ mang bao, bất luận khoảnh khắc tình cảm mãnh liệt mà bọn họ không kìm nổi đến cỡ nào. Cao Ca không biết nên cảm ơn anh, hay nên cười nhạo mình. Cô cho rằng, anh chê cô bẩn. Cô đã từng mạnh miệng nói với anh rằng bảy năm qua cô có rất nhiều đàn ông, chưa kể đến việc bảy năm trước đây, cô còn thân mật chụp ảnh với những gã trai hầu rượu kia.

Cao Ca nghĩ, có lẽ Tả Thừa Nghiêu mãi mãi sẽ không tin tưởng, kỳ thực nhiều năm qua anh vẫn luôn là người đàn ông đầu tiên của cô, cũng là người đàn ông duy nhất. Đương nhiên, cô cũng sẽ không nói cho anh biết.

Trên thực tế, bọn họ không thường nói chuyện với nhau, ngay cả lúc thân mật cũng chỉ thường xuyên im lặng cắn xé, hoặc những lúc bọn họ trò chuyện với nhau, cũng trực tiếp sử dụng phương thức nguyên thủy giữa nam và nữ.

Thời điểm lạnh nhất mùa đông, Cao Ca nhận được điện thoại của ba.

Từ sau khi cô bị hôn mê ở nhà họ Cao, đây là lần đầu tiên ông Cao gọi điện thoại cho Cao Ca. Cô không biết nên dùng loại tâm trạng gì để đón nhận cuộc điện thoại từ người thân thiết này. Tong tiền thức, cô đã sớm tin những lời Tả Thừa Nghiêu nói, nhưng trong ý thức, cô vẫn đang cố gắng tự lừa dối mình. Liên quan tới tình cảm, cho dù là tình thân hay tình yêu, Cao Ca đều giống như một con bạc sắp bị thua sạch, biết rõ dốc hết xuống sẽ bị táng gia bại sản, lại không cam lòng tiếp tục đầu tư, cứ vọng tưởng sẽ ôm được thắng lợi trở về. Cô ôm hi vọng hào huyền trong lòng, nếu cô hi sinh bản thân, nhẫn nhịn, có phải sẽ có thể đổi được khát vọng tình yêu mà mình mong muốn?

Giọng nói của ông Cao vẫn hòa nhã dễ gần như vậy, hoàn toàn giống như một người cha hiền. “Tiểu Ca, gần đây dự án Thành phố hàng không mới khởi động, ba quá bận rộn chưa thể quan tâm con, không phải con đang giận ba đấy chứ? Tại sao lâu lắm rồi không về nhà thăm ba.”

“Xin lỗi, ba, viện bảo tàng đang gấp rút đuổi kịp tiến độ, sắp xếp rất nhiều bức họa muốn bọn con tu sửa, cho nên không về, là con không đứng.”

“Lần trước giữ con ở lại ăn cơm, kết quả là lúc ba thức dậy đã không thấy tăm hơi con đâu, nghe dì Khưu của con nói con có việc gấp đi trước, cũng bởi vì mấy bức tranh đó sao?”

Cao Ca sững sốt một chút, không ngờ ba lại chủ động nhắc tới chuyện này. Cô rất muốn nói căn bản không phải như vậy, hôm đó cô bị hôn mê rồi đưa đến tay Mạnh Dao, thiếu chút nữa bị cưỡng bức, bị chét đuối, sau đó bị Tả Thừa Nghiêu uy hiếp, ép buộc. Nhưng cuối cùng cô vẫn không nói ra.

Cô muốn từ chính miệng ba nghe được đáp án thế nào đây?

Giận dữ vì cô mà lấy lại công bằng sao? Ngay lập tức ba sẽ đuổi Khưu An Khiết ra khỏi nhà họ Cao sao? Không, không thể. Bởi vì dù sao bà ta cũng là mẹ hai đứa con của ba, nhất là Cao Nhạc Văn, con trai duy nhất của ba.

Ba sẽ lập tức ngừng hợp tác cùng Cửu Châu sao? Không, không thể. Bởi vì một không biết gì về kinh doanh như cô cũng có thể nhìn ra đó là một miếng thịt béo bở.

Huống chi kể đầu tên mọi chuyện nói không chừng lại là người cha đáng kính của cô.

Cao Ca cảm thấy khắp người đều lạnh toát vì sự tỉnh táo hiếm thấy này của mình.

Cô nản lòng thoái chí nói: “Đúng vậy, ba à. Chính là vì mấy bức tranh đó.”

“Tiểu Ca à, người trẻ tuổi các con dù bận rộn cũng nên chú ý sức khỏe, con đã quên lần trước nhắc nhở ba thể nào sao? Làm thế nào để dễ dàng ba đi kiểm tra?”

“Ba, ba đi kiểm tra rồi sao? Báo cáo thể nào ạ?”

“Đang muốn nói cho con để con bớt lo lắng đây. Bác sĩ Tống nói là khối u lành tính, bây giờ không cần phải mổ, trước tiên dùng thuốc để khống chế là được. Chẳng qua nếu lần này không phát hiện kịp thời, nói không chừng chẳng mấy chốc phát triển thành ác tính. Tiểu Ca, ba phải cảm ơn con, con là phúc tinh của ba, nếu không phải con, ba cũng sẽ không kịp thời đi kiểm tra và điều trị.”

Kỳ thực, Cao Ca đã sớm đoán được cơ thể của ba sẽ không sao, bây giờ, nghe thấy ba nói ra, cô nghĩ cô nên rất vui vẻ, dù cho trước đây ba dùng sức khỏe của mình lấy cớ lừa cô, cô cũng nên vui mừng không phải sao? Ít nhất ba vẫn khỏe mạnh, chẳng nhẽ cô còn mong muốn ba thật sự bị gì hay sao?

Nhưng cô cũng không thể giả bộ giọng điệu vui vẻ, cô chỉ nói: “Ba, ba không sao là con an tâm rồi.”

Ông Cao cũng giống như nhận ra điều gì đó, ông ta ngừng một chút rồi nói tiếp: “Tiểu Ca, có phải con đang ở cùng Tả Thừa Nghiêu phải không? Lúc chúng ta cùng hợp tác, nghe cậu ta nói bọn con đang ở cùng nhau, cậu ta nói vì sự chân thành của cậu ta cuối cùng cũng làm con cảm động, là thật sao?”

“Là thật, ba từng nói ba cũng cảm thấy anh ấy không tồi mà.”

“Tiểu Ca, vẫn là câu nói kia, nếu con không thích cậu ta, hoặc cậu ta làm gì có lỗi với con, không đối xử tốt với con, hãy nói cho ba biết, ba nhất định sẽ giúp con làm chủ, sẽ bảo vệ con.”

Cao Chí Viễn nói rất chân thành, giống như thực sự là vậy. Vì vậy, có lẽ Cao Ca lại tự lừa dối bản thân nhiều hơn một chút.

Hai cha con rảnh rồi hàn huyên vài câu, cuối cùng ông Cao nói: “Ngày kia là tiệc cuối năm của công ty, đến lúc đó con và Tả Thừa Nghiêu cùng nhau tới đây đi. Cũng lâu rồi ba chưa gặp con, để ba xem Tiểu Ca nhà ta có được cái tên nhóc kia nuôi mập chút nào không.”

Cao Ca nhận lời.

Vì cuộc điện thoại này, cả ngày tâm trạng Cao Ca đều có chút sa sút.

Có rất nhiều vết thương cũng như thế này, khi bạn không muốn nghĩ nữa thì vẫn có thể miễn cưỡng làm con đà điểu, nhưng một khi người đó xuất hiện, bạn sẽ phải đối mặt.

Tâm trạng như vậy kéo dài tới tận buổi tối khi Tả Thừa Nghiêu trở về.

Hiếm có là anh lại cảm nhận được vẻ trầm lặng của cô, hay là anh đã biết trước gì đó nên chủ động nói chuyện với Cao Ca

“Ngày kia là bữa tiệc cuối năm của Cao Thị, ba em mời chúng ta cùng đi.”

“Tôi biết, buổi chiều ba đã gọi điện thoại cho tôi.”

Sau màn một hồi một đáp, hai người lâm vào trầm mặc, giống như tình cảnh không còn gì để nói.

Cô nghĩ muốn dừng cái đề tài này tại đây, ai ngờ một lúc sau, Tả Thừa Nghiêu lại nói: “Nếu như em không muốn đi, tôi có thể giúp em từ chối.”

Cao Ca kinh ngạc liếc nhìn Tả Thừa Nghiêu. Cô không muốn thừa nhận tình cảnh bi thương của mình ở trước mặt anh, vẫn miệng hùm gan sứa nói: “Đây là tiệc cuối năm của Cao Thị chúng tôi, tôi họ Cao, đương nhiên phải đi.”

Sau đó Tả Thừa Nghiêu cũng không nói gì.

Chẳng qua đêm nay, anh không quấy rầy đòi hỏi cô nữa, giống như trước đây, ôm lấy cô đi vào giấc ngủ, như đang ôm một báu vật hiếm thế trên đời.

Trong phút chốc, Cao Ca lại có một loại ảo giác, là ảo giác chứ không phải cảm giác, vì dường như nó không nên xảy ra. Tả Thừa Nghiêu ôm cô, giống như là lặng lẽ trấn an cô, cho cô sự ấm áp và điểm tựa. Rõ ràng là cô nên dành được điều đó từ một người thân yêu, nhưng hết lần này tới lần khác lại là một người đàn ông không biết là kẻ thù hay người yêu.

Nhưng mặc kệ thế nào, đêm nay, cô nằm trong ngực người đàn ông kia ngủ rất ngon.

Chuyện của ngày kia, để ngày kia rồi hẵng nói, cho dù cô lại phải nhìn thấy Khưu An Khiết, Cao Lạc Thi, và ba...

36. Chương 37

Tiệc cuối năm của Cao Thị được tổ chức ở khách sạn Tứ Quý.

Ngày hôm trước, Tả Thừa Nghiêu sai người mang tới cho Cao Ca một chiếc váy đỏ trong bộ sưu tập thu đông của Donna Karan, tay dài, cổ trễ ngang vai, thắt lưng mảnh bao quanh chiếc eo thon, vạt váy xếp li trang nhã.

Cô sinh ra đã có làn da trắng, khi phối hợp với một bộ màu đỏ càng thêm kiều diễm. Lúc trước, cô cũng thích nhất mặc váy màu đỏ, nồng nổi, táo bạo, đường hoàng không một chút giả tạo, giống như một ngọn lửa bùng cháy nồng nhiệt. Thế nhưng sau này ngọn lửa bị dập tắt, chỉ còn lại đồng tro tàn xấu xí.

Ở nước ngoài bảy năm, kỳ thực cô đã rất ít mặc váy màu đỏ.

Bây giờ, Tả Thừa Nghiêu lại tặng cô một chiếc váy như vậy, Cao Ca hơi xúc động mặc thử.

Trước gương cô vẫn xinh đẹp, chỉ là ánh mắt đã âm ỉ đi rất nhiều. Rốt cuộc, cô đã không còn là một thiếu nữ mười mấy tuổi kiều ngạo, sự tươi sáng của màu đỏ cũng không còn là hương vị của năm đó.

Chẳng qua, cô không có tâm trạng vì một bữa tiệc cuối năm của Cao Thị mà đi chọn lựa một chiếc váy, cứ như vậy đi, cô nghĩ, chỉ ít nên vui mừng vì khả năng quan sát của Tả Thừa Nghiêu, hay thư kí của anh quả không tồi.

Đây là lần đầu tiên Cao Ca cùng Tả Thừa Nghiêu công khai xuất hiện. Vốn cho rằng chỉ là một bữa tiệc cuối năm của Cao Thị, nhưng không ngờ vừa xuống xe, đã bị giới truyền thông vây quanh.

Thật vất vả Tả Thừa Nghiêu mới che trở cho Cao Ca thoát khỏi sự bao vây của đám kí giả.

Lâu lắm rồi cô chưa có cảm giác bị camera bao vây, tấn công trực diện, chưa kịp hoàn hồn hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế? Sao lại lâm phóng viên vậy.”

Trợ lý Từ của Tả Thừa Nghiêu đứng một bên nói: “Bây giờ, giới tài chính kinh tế giống như một trò giải trí vậy. Ngày mai, à không, chỉ đêm nay thôi trên khắp các trang web sẽ có tin tức này. Tình cảm của CEO Cửu Châu và cô cả nhà họ Cao đã được xác nhận, quan hệ hợp tác giữa hai nhà rất vững chắc. Từ đây đến tết không còn bao nhiêu ngày, tôi nghĩ, chủ tịch Cao muốn hai người xuất hiện cùng nhau chính là vì muốn để giới truyền thông nhìn thấy mối quan hệ của hai người. Nói chung, ngày mai giá cổ phiếu của Cao Thị chắc chắn sẽ tăng mạnh.”

“Từ Lập.” Tả Thừa Nghiêu không nói gì, chỉ gọi tên của anh ta, ngay lập tức Từ Lập không lên tiếng nói thêm gì nữa.

Cao Ca nghe xong yên lặng không nói tiếng nào, theo sau lưng Tả Thừa Nghiêu tiến vào khách sạn xa hoa rực rỡ. Cô đi hơi chậm, Tả Thừa Nghiêu cũng bước chậm lại đợi cô. Anh nắm lấy tay cô, giống như là âm thầm hỗ trợ, nắm chặt bả vai cô cùng đi vào.

Bữa tiệc cuối năm của Cao Thị cũng không có gì khác biệt, ngoài việc ông chủ phát biểu, lãnh đạo cấp cao phát biểu, đại biểu của toàn thể nhân viên phát biểu thì mời vài ba ngôi sao tới biểu diễn, sau đó là màn tiệc tùng ăn uống.

Năm nay, bởi vì mới lấy được quả trứng vàng là dự án Thành phố hàng không, ngay cả tiệc cuối năm của Cao Thị cũng được phá lệ làm rất xa hoa. Có điều, ngoài những phù phiếm bên ngoài, sợ rằng, người trong nghề coi trọng nhất vẫn là Tạ Tề.

Tuy rằng Tạ Tề chỉ đứng trên đài tùy tiện nói vài ba câu, nói là hôm nay đến vì người bạn tốt Tả Thừa Nghiêu của Cửu Châu hợp tác cùng Cao Thị. Nhưng chỉ cần một câu nói, một thái độ như vậy, cũng đủ làm mọi người hiểu rõ.

Ngay cả Tạ Tề, Tạ công tử cũng có thể xuất hiện làm nền tảng cho Cao Thị, hơn nữa tình cảm giữa Cao Ca và Tả Thừa Nghiêu cũng được phơi bày, công khai xuất hiện, thử hỏi trong tương lai có lí do gì mà Cao Thị không được coi trọng. Có lẽ giá cổ phiếu của Cao Thị còn hot hơn cả chiếc váy trên người Cao Ca.

Cao Ca thấy nhàm chán với những trò náo nhiệt này, mỗi người đều đeo một bộ mặt tươi cười đúng mực, còn hơn cả sự chân thành. Nhất là người vẫn luôn đi bên cạnh ba cô – Khưu An Khiết – ra vẻ như một bà chủ chính cống.

Quần là áo lượt, ăn uống linh đình.

Tả Thừa Nghiêu đương nhiên cũng vội vàng đi xã giao, trước khi rời đi, cũng chỉ nhẹ nhàng ghé bên tai cô nói: “Hơi chếch về phía sau lưng em có đài phun socola cùng tháp đồ ngọt tráng miệng. Món bánh Tô Phù Lý mà em thích nhất vừa mới được đem đặt trên tầng 3. Đi nhanh, đợi một lát nữa nó sẽ từ từ rơi lại trong cốc đấy.”

Cao Ca cũng không ngại Tả Thừa Nghiêu rời đi. Trên thực tế cô còn mừng rỡ vì bị bỏ lại. Cô không bao giờ yêu thích và giả bộ cùng những kẻ không quen biết trò chuyện vui vẻ với nhau, cho dù là bày ra nụ cười giả tạo cũng cảm thấy mệt mỏi.

Đây cũng là lí do cô thích tự chọn đồ ăn. Đồ ăn bày biện khắp nơi, nhưng không mấy ai hứng thú ăn, cái miệng của bọn họ chỉ bận rộn nói chuyện. Vì thế cô có thể ở trong đám người tự do ăn uống, may mắn bữa tiệc tối nay cũng chính là tiệc đứng kiểu phương Tây.

Có điều, cô không nghe ý kiến của Tả Thừa Nghiêu đến khu đồ ngọt trước. Trước đây cô thích Tô Phù Lý bởi vì nó ngon thoáng qua, bây giờ cô không thích cũng bởi vì vẻ đẹp của nó quá mỏng manh và tinh tế.

Cô chỉ tùy ý lượn đại một đĩa đồ ăn, tìm một góc yên tĩnh, trốn phía sau tấm bình phong để không bị người khác chú ý và chuẩn bị ăn.

Còn chưa kịp ăn được vài miếng, chợt nghe thấy hai nhân viên nam của Cao Thị trò chuyện với nhau.

“Tên họ Tả diễm phúc tốt thật, con gái của ông chủ chúng ta quả thực rất xinh đẹp, so với mấy minh tinh nhỏ kia còn có khí chất hơn nhiều.”

Cao Ca nghe thấy bàn luận về mình vốn cũng muốn tránh đi, nhưng bây giờ đi ra ngoài lại đụng phải hai chàng trai kia. Cô không muốn hai người đó quá xấu hổ.

“Là tên họ Tả bị cảm sừng mới đúng. Ha ha.” Một người đàn ông khác cười khẩy nói.

“Sao, cậu biết chút nội tình gì à?”

“Cả thế giới đều biết, chỉ có tên đàn ông ngu ngốc ngành kĩ thuật như cậu mới không biết. Năm xưa, cô chủ này có hình khiêu dâm ở khắp mọi nơi, cũng không chỉ có một người đàn ông, có cả video đấy. Khi nào về tôi gửi cho cậu xem, cậu không biết cô ta lẳng lơ thế nào đâu, Chậc chậc, cậu mà xem có khi cũng không kiềm chế nổi ấy. Cho dù năm xưa có hơi kém, nhưng bây giờ có khi chính là hoàn hảo khó kiếm đấy.”

“Không ngờ cô chủ lại là người như vậy. Vậy sao tên họ Tả kia còn muốn cô ấy.”

“Cậu không hiểu rồi, loại phụ nữ này mới có sức quyến rũ, ở trên giường đảm bảo phục vụ cậu rất thoải mái. Phải nói rằng ông chủ chúng ta rất lợi hại, phải cô chủ ra tay tóm lấy tên họ Tả. Nếu không Cao Thị sao có thể ăn được dự án Thành Phố Hàng Không chứ?”

“Haiz, suy cho cùng chỉ có cô ba là được, trong sáng hơn nhiều. Nhưng trong sáng thì trong sáng, chứ ngực cũng không nhỏ...”

Cao Ca cũng không nghe nổi nữa, mấy gã bỉ ổi bàn luận đến nỗi chỉ có hơn chứ không kém mấy bà tám.

Cô đẩy bình phong đi ra ngoài.

Bên ngoài hai gã bỉ ổi nhìn thấy Cao Ca, phút chốc tròn mắt, lắp ba lắp bắp muốn cứu vãn mấy câu, cả buổi cũng không nói được mấy từ.

Cao Ca liếc nhìn tấm thẻ trên ngực của bọn họ, một người trong đó hơi nhát gan, như phản xạ có điều kiện cố che giấu một cách nhưng vô ích. Nhưng Cao Ca lại không muốn dây dưa với bất kỳ bàn luận nào của bọn họ, cô không nói câu nào rồi đi ngay.

Nếu như trước đây nghe thấy có người độc mồm độc miệng nói về cô, nhất định cô sẽ đi bảo ba đuổi việc bọn họ, sau đó tìm vài người hung hãn dạy cho bọn đàn ông lảm chuyện này một trận, khiến bọn họ ở thành phố này không được sống yên ổn.

Nhưng bây giờ, cô chỉ thấy phiền, chán ghét, nhìn những loại ghê tởm này chỉ khiến mắt cô thêm dơ bẩn, cô không có hơi đâu để phí thời gian với những kẻ như vậy.

Cô đi ra ngoài, bên ngoài hội trường vẫn là một màn ca múa hào nhoáng như vậy.

Cao Ca cảm thấy có hơi bức bối, cô muốn rời đi cho thông thoáng một chút

Cô lững thững đi tới ban công, lại không cẩn thận đụng phải một đôi đang yêu đương vụng trộm, vì vậy cũng không thể ở lại đây được.

Cao Ca suy nghĩ một chút, quyết định rời khỏi bữa tiệc xuống dưới đại sảnh.

Cô đi qua hội trường, dọc theo đường đi gặp rất nhiều người không nhớ rõ tên, không nhớ rõ tên các cô, các bác, đều là những thành viên hội đồng quản trị của Cao Thị, khách quen chào hỏi với cô.

Họ toàn nói: “Tiểu Ca à, nhiều năm rồi không gặp cháu, càng lớn càng xinh đẹp. Lúc nào sẽ kết hôn tổng giám đốc Tả tổng vậy, nhất định phải mời bác dùng cơm, bác nhìn cháu lớn lên mà...”

Trên đường có thấy thoáng qua Cố Tư Nguyên đang bận rộn. Cố Tư Nguyên đúng là một tay xã giao lão luyện, chỉ vài ba câu là đã đuổi được người đi, trả lại sự thanh tĩnh cho Cao Ca.

Cao Ca cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

“Tiểu Ca, em hà tất phải nói cảm ơn với anh.”

Cố Tư Nguyên còn muốn nói với Cao Ca mấy câu, nhưng Cao Ca nhớ tới những lời Tả Thừa Nghiêu cảnh cáo, bây giờ cô thực sự không muốn chọc giận Tả Thừa Nghiêu, vì vậy đành tìm cái cớ rời đi.

Cô đi ra khỏi bữa tiệc náo nhiệt, lại nhất thời không biết nên đi đâu.

Cao Ca đứng ở cửa nửa buổi, cuối cùng vẫn là cơn đói làm thức tỉnh cô. Cả đêm cô chưa ăn thứ gì, hay bây giờ đi xuống nhà hàng dưới lầu ngồi một lúc, cô nhớ ở đó có món bánh bao cua rất ngon.

Vì vậy, cô đi thang máy xuống tầng hai ăn món Trung Quốc.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, nhân viên phục vụ tiến lên đưa thực đơn, Cao Ca hỏi: “Đầu bếp Trương vẫn ở đây chứ? Tôi muốn ăn bánh bao cua của ông ấy làm.”

“Đầu bếp Trương nửa năm trước đã về hưu, bây giờ là thầy Lâm học trò của ông ấy làm. Nhưng thật ngại, thưa cô, vừa khéo có vị khách cũng gọi bánh bao cua, gọi đích danh thầy Lâm tự tay làm. Bây giờ thầy Lâm đang bận một chút, cô xem hay là bàn của cô chờ một chút, nếu không tôi gọi đầu bếp khác làm thay.”

Cao Ca cũng chỉ đột nhiên cao hứng, cũng không phải khẳng định ăn, vì vậy cũng không tính toán, tùy ý gặt đầu một cái.

Cơm nước xong, thời gian cũng không còn sớm, có lẽ bữa tiệc bên trên cũng đã kết thúc.

Cao Ca gọi người tới thanh toán, nhân viên phục vụ lại nói: “Thưa cô, bàn của cô đã được tính rồi.”

Cô hơi kinh ngạc “Ai tính?”

“Chính là quý ông đã chỉ đích danh đầu bếp tự tay làm bánh bao của trước cô.”

“Thế nhưng tôi đâu quen biết anh ta.”

“Quý ông này nói, không liên quan, sớm muộn các người sẽ biết.”

Cao Ca mơ hồ đi ra khỏi nhà hàng, không nghĩ được cái người thần bí tính tiền ấy là ai.

Ấn thang máy, cửa đang khép lại, lúc này lại có một cô gái trẻ tuổi đi vào.

Cao Ca ngẩng đầu nhìn lên, đó là “em gái” của cô – Cao Nhạc Thi.

Không ngờ lại gặp được cô ta ở đây.

Không phải Cao Nhạc Thi nên ở trong đại sảnh sắm vai cô ba nhà họ Cao cho thật tốt hay sao? Tại sao lại lại ở đây?

37. Chương 38

Cao Lạc Thi nhìn thấy Cao Ca cũng rõ ràng có chút sững sốt, nhưng cô ta cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, khẽ nâng cằm lên, tỏ thái độ như người chiến thắng, nhàn nhã bước vào.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, chỉ có hai người bọn họ cùng tồn tại trong không gian nhỏ hẹp, kín mít này.

Cao Ca lui về phía sau một chút, cô không chào hỏi với Cao Lạc Thi, cô cũng không muốn đứng quá gần cùng người như thế.

Thế nhưng Cao Lạc Thi lại không buông tha Cao Ca, ngược lại như cố ý tiến lại gần, ghé vào tai Cao Ca nhỏ giọng nói: “Chị à, chị đoán xem em vừa mới ở cùng ai?”

Cao Ca chuyên chú nhìn lên đèn chỉ thị trong thang máy, rõ ràng không có hứng thú với câu hỏi của cô ta, không hề kiên nhẫn.

Nhưng Cao Lạc Thi lại nói tiếp: “Chị à, chị không muốn nghe sao? Thế nhưng người này lại có quan hệ với chị đấy.” Cô ta vừa nói vừa cố ý dừng lại một chút “là anh rể.” Hai từ anh rể được phát âm đặc biệt rõ ràng, cô ta cười híp mắt “Anh rể thân thiết với em hơn chị nhiều. Anh ấy vẫn nói vì nể mặt ba nên mới miễn cưỡng chấp nhận chị, cùng lắm chỉ vui đùa một chút thôi, vẫn là em đáng yêu hơn. Chị nói xem, đối với lời nói lúc ở trên giường của đàn ông, em có nên tin hay không? Chị à, chị từng trải với vô số người, dạy cho em một chút đi.”

Cao Ca lạnh lùng đáp lại: “Tôi nghĩ tôi nên làm rõ ràng, thứ nhất, tôi chưa từng thừa nhận người em gái như cô, không cần phải gọi chị này nọ. Thứ hai, cho đến bây giờ tôi vẫn chưa kết hôn, tôi không biết xuất hiện thêm một gã đàn ông từ cái nơi quái quỷ nào lừa gạt cô. Khuyến cô một câu, tôi chưa từng có chồng, không cần phải loạn ý tự xưng với người đàn ông trên giường là chồng của chị cô.”

Cao Lạc Thi đang chuẩn bị trả lời mỉa mai vài câu, cửa thang máy lại mở ra, đã xuống đến phòng khách ở đại sảnh.

Cao Ca cũng không muốn ở cùng chỗ với Cao Lạc Thi dù chỉ một khắc, cô nhanh chóng đi ra khỏi thang máy mà không quay đầu lại.

Vừa mới ra ngoài, đã nhìn thấy bên ngoài có một đám người đang xôn xao, Tả Thừa Nghiêu, ông Cao và Tạ Tề đều bị đám đông vây quanh ra tới đại sảnh.

Trong lòng Cao Ca có hơi kinh ngạc, nhanh như vậy đã kết thúc rồi sao? May mắn đúng lúc cô trở lại.

Cô vội vàng tiến lên đón, mà Cao Lạc Thi cùng lên lầu với cô cũng thừa dịp nhiều người hỗn loạn chẳng biết đã đi đâu.

Tả Thừa Nghiêu nhìn thấy Cao Ca từ bên ngoài trở vào cũng không hề kinh ngạc, Anh vẫy tay về phía cô tỏ ý bảo lại gần, nắm tay cô qua một bên nói: “Anh Tạ có việc gấp muốn đi trước, tôi đi tới sân bay tiễn anh ta, tiệc tối chưa kết thúc, tôi bảo tài xế ở lại với em, nếu như em cảm thấy ở đây buồn chán thì bảo tài xế chở em quay về.”

Cao Ca gật đầu.

Tả Thừa Nghiêu rất hài lòng với biểu hiện nhu thuận của cô, anh cũng chịu xoa đầu cô, sau đó trở lại trong đám người.

Lúc này Cao Chí Viễn còn đang ở cửa thang máy biểu diễn tiết mục ‘gập gối ngấn gối, không nở rời xa.’ “Cậu Tạ, sau này cậu vẫn phải lui tới phía nam nhiều một chút, lần này quá vội vàng, cậu cũng thấy tôi chưa kịp trò chuyện với cậu.”

“Nhất định, nhất định, tôi nhất định sẽ đến đón nhận sự nhiệt tình của người dân miền nam.”

...

Dong dài nửa ngày, cuối cùng cũng hoàn hết bắt tay, hoàn hết tâm sự, Tạ Tề cùng Tả Thừa Nghiêu rời đi.

Cửa thang máy đóng lại, Cao Ca chẳng biết có phải là ảo giác của mình, cô chợt cảm thấy Tạ Tề thoáng nhìn về phía cô, thậm chí, ánh mắt nhìn cô còn mang một chút hứng thú.

Cô hơi nghi hoặc, Tạ Tề này, chỉ là lúc trước khi bắt đầu bữa tiệc cuối năm cùng một đám người giới thiệu với cô, cũng chỉ lịch sự gật đầu chào hỏi mà thôi. Thành thật mà nói, mặc dù nhìn đáng đáp anh ta, nhưng trong hoàn cảnh này, không nhất định có thể nhận ra anh ta.

Cao Ca quay đầu lại nhìn, không phát hiện ra phía phía sau lưng có cái gì đáng nhìn, cô nghĩ, nhất định vừa rồi là cô nhìn nhầm rồi.

Trên chiếc Tesla của Tả Thừa Nghiêu, Từ Lập lái xe đi đến sân bay, Tạ Tề cùng Tả Thừa Nghiêu ngồi ở hàng sau.

Tạ Tề làm ra dáng vẻ khó chịu, phàn nàn nói: “Tôi nói chiếc xe này của cậu quá xấu, ngồi xuống không duỗi thẳng chân được, kiếm được nhiều tiền như vậy mà không chịu bỏ tiền mua một chiếc xe tốt hơn một chút được à?”

Trái lại Tả Thừa Nghiêu cũng chỉ lãnh đạm, nói ngắn gọn: “Tôi thích xe động cơ điện.”

“Xí, cậu không thể học theo tôi làm một nhà giàu mới nổi được à?”

“Sai, cậu ba đời đã giàu, tôi mới là nhà giàu mới nổi, về mặt này có bản chất khác biệt. Mặt khác, nói đến việc thoải mái, xin hỏi khoang hạng nhất của hàng không dân dụng có thể thoải mái hơn chiếc gulf stream của cậu được à?”

“Cậu cũng biết xin một đường bay rất nhiều phiền phức mà, còn phải gọi điện thoại cho bọn Lão Trần. Khó khăn lắm, buổi tối Lâm Mạc mới nhớ đến tôi, gọi cho tôi một lần, tôi không nhanh trở về, còn chờ đi máy bay riêng chắc? Đừng nói là vợ, món ăn cũng đều lạnh.” Nói xong Tạ Tề lại loay hoay ôm hai cái hộp trong tay, hỏi: “Dù sao, cậu nói xem hộp này đã đủ giữ ấm được chưa? Liệu về đến nhà mùi vị bánh bao còn không? Cái miệng Lâm Mạc nhà tôi rất kén.”

Tả Thừa Nghiêu nhìn thấy bộ dạng trẻ con của anh ta cũng không kìm được, phải bật cười. “Nhìn bộ dáng này của cậu nếu bị mấy oanh oanh yến yến bên ngoài trông thấy, có thể cả cảm cũng rớt xuống cũng nên, đâu có giống dáng vẻ hoa hoa công tử trong truyền thuyết chứ.”

Tạ Tề thở dài một hơi “Haiz, cậu cứ cười nhạo đi. Tôi như vậy không phải vì muốn để cho Lâm Mạc thấy sao?”

Loại chuyện thương tâm này có nói nhiều cũng vô ích, Tạ Tề đổi đề tài. “Kế hoạch trả thù của cậu được tiến hành thế nào rồi?”

“Đều đã nằm trong kế hoạch, tất cả mọi người đã được sắp xếp đúng chỗ, năm sau có thể thu lưới được rồi. Nhưng bây giờ chỉ còn chờ một chút, Cao Thị còn một khoản tiền đầu tư chưa đưa ra, chờ ông ta lún sâu, đến khi không thể chống đỡ được, mới có thể ép lão ta điên cuồng làm liều.”

“Cậu luôn luôn rất kiên nhẫn, luôn vạch ra một kế hoạch không hề có sơ suất. Có lúc tôi cảm thấy cậu rất đáng sợ, chính là một loại đáng sợ mà chưa ai có, giống như một cái máy đang trả thù.”

“Vậy mà cậu vẫn làm bạn với tôi, vẫn một mực ủng hộ tôi?”

Tạ Tề giả vờ bí hiểm nói: “Bởi vì cậu là một Ma Kết, Ma Kết giống như Lâm Mạc nhà tôi.”

“...” Tả Thừa Nghiêu không còn gì để nói.

Tạ Tề cười ha ha một tiếng. “Hơn nữa, có loại người như cậu giúp tôi kiếm tiền, tôi sẽ có thể tiếp tục an nhàn hưởng thụ. Đời người rất ngắn, tôi không muốn lãng phí thời gian vào chuyện kiếm tiền nhàn chán như vậy. Ha ha, thực ra, tôi mới là người khôn ngoan nhất.”

Tả Thừa Nghiêu đã sớm quen với tác phong nghiêm túc không quá 3 phút của anh ta. “Suy cho cùng vẫn phải cảm ơn cậu đã đến đây.”

Tạ Tề tinh nghịch nháy mắt. “Thật ra, tôi đến đây không phải vì chống lưng cho cậu đâu, là vì muốn gặp Cao Ca trong truyền thuyết.”

“Cô ấy có gì tốt mà gặp.” Tả Thừa Nghiêu không nhận ra giọng nói của mình có phần cứng nhắc.

“Vậy tại sao cậu vẫn cho người bảo vệ cô ấy chứ? Hại tôi không dám lại gần làm quen.”

“Cậu biết rõ tôi làm vậy để cho Cao Chí Viễn xem.”

“Yên lặng phái người ở bên theo dõi, bảo vệ, đây rõ ràng đâu phải là làm cho người khác xem. A Nghiêu, tôi có mắt nhìn. Hai nhân viên Cao Thị nói lung tung kia, hẳn là sẽ không còn xuất hiện trong thành phố này đây chứ? Còn có cái tên Cố Tư Nguyên kia, là ai đi lén lút điều tra đây?”

“Đúng là tôi đang điều tra Cố Tư Nguyên, nhưng không phải vì Cao Ca. Người này rất có vấn đề, hẳn ta chắc chắn nhận thấy được điều gì, rõ ràng chúng ta chưa hề thương lượng, nhưng cũng giống như người của chúng ta vậy, có ý như muốn đẩy Cao Chí Viễn xuống cạm bẫy của chúng ta. Nếu như tôi đoán không sai, anh ta cũng giống như kèn kèn chờ ăn xác chết, chờ cho Cao Thị sụp đổ, sẽ thừa dịp cướp lấy một phần, ăn một miếng thịt. Nhưng tạm thời tôi sẽ không động đến anh ta, chỉ cần anh ta không phá hỏng kế hoạch của tôi, có thêm một người trong nội bộ Cao Thị giúp một tay, luôn luôn không có bất kỳ tác hại nào.”

Tạ Tề từ chối cho ý kiến, nói thẳng vào vấn đề: “Cậu xác định không phải vì Cao Ca mới không động đến Cố Tư Nguyên à? Có một người xuất hiện đứng giữa cản trở kế hoạch trả thù của cậu như vậy, tôi rất hiểu rõ cậu, cậu tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra.”

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi, Cao Ca chưa bao giờ thuộc phạm vi lo lắng của tôi. Nếu cô ta không phải là con gái của Cao Chí Viễn, chỉ dựa vào những việc năm xưa cô ta làm, tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta.”

Tạ Tề lắc đầu, hiếm khi thành khẩn nói một cách nghiêm túc: “A Nghiêu, báo thù thì báo thù, đừng đem bản thân cũng trộn lẫn vào. Chưa bao giờ con người có khả năng khống chế chuyện tình cảm, mặc kệ cậu là một người có ý chí mạnh mẽ thế nào. Tôi cảm thấy Cao Ca không hề xấu xa như cậu nói. Tối nay, lúc tôi nhìn thấy cô ấy ngồi ăn một mình ở nhà hàng, trực giác của tôi nói cho tôi biết, ở phương diện nào đó cô ấy rất giống tôi, khi cô ấy yêu một người, khẳng định cũng sẽ một lòng một dạ đến cuối cùng, giống như tôi đối với Lâm Mạc. Hãy tin tôi, bản lãnh khác thì tôi không có, nhưng nhìn người là chuẩn nhất. Cô ấy không phải là người xấu, chuyện năm đó không biết chừng cũng chỉ là hiểu lầm.”

“Tôi cũng tin tưởng ánh mắt của bản thân. Tiểu Tạ, cậu không cần nói thêm nữa.”

“Trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã thông có được hay không? Thực sự là không chịu nổi cái loại Ma Kết ngu xuẩn, cố chấp như các người. Một ngày nào đó các người sẽ hối hận, nói không chừng sẽ phải cầu xin chúng tôi hồi tâm chuyển ý.”

“Cậu đang ám chỉ tôi gọi điện thoại cho Lâm Mạc tố cáo những lời cậu vừa mới nói à?”

“...” Lần này đến phiên Tạ Tề hận hết chỗ nói.

Cuối cùng chờ cho Tạ Tề lên máy bay, điện thoại của Tả Thừa Nghiêu vang lên, anh nhận được một tin nhắn từ Tạ Tề.

Anh ta nói: “Tặng trước cho cậu hai món quà, chúc cậu tận hưởng một buổi tối vui vẻ.”

38. Chương 39

Lúc Tả Thừa Nghiêu về đến nhà, Cao Ca vẫn chưa đi ngủ.

Trong phòng ngủ đèn sáng, cửa khép hờ.

Anh nhìn qua khe cửa, ánh sáng bị hắt ra ngoài, trong lòng có chút ảm áp. Có một người con gái ở nơi đó đợi anh, không quan tâm giữa hai người có bao nhiêu yêu hận, vào giờ phút này, giữa đêm đông lạnh lẽo, vẫn có người nào đó sưởi ấm, làm tan đi cái giá lạnh.

Nhưng anh cũng không đi vào phòng ngủ ngay. Trong tay anh vẫn cầm một hộp giữ ấm, hiếm khi có chút do dự đứng ở phòng khách.

Trong hộp giữ ấm dĩ nhiên là “món quà” mà Tạ Tề nói. Sau khi Tả Thừa Nghiêu lên xe mới phát hiện Tạ Tề để lại một hộp bánh bao cua mà Tạ Tề đặc biệt chuẩn bị dùng máy bay mang về cho Lâm Mạc. Không cần giải thích, Tả Thừa Nghiêu vẫn phái người âm thầm theo Cao Ca. Tạ Tề biết, Tả Thừa Nghiêu đương nhiên cũng biết, buổi tối trong phòng ăn Cao Ca chưa động đến chút điểm tâm nào. Tạ Tề cam lòng bỏ đi những thứ yêu thích mà cho Tả Thừa Nghiêu một hộp, thâm ý trong đó không nói cũng hiểu.

Anh ta mong muốn Tả Thừa Nghiêu có thể dành được niềm vui của Cao Ca.

Đáng tiếc, Tả Thừa Nghiêu cầm hộp thức ăn mà giống như cầm một củ khoai lang nóng vậy, từ lúc vào cửa đến giờ vẫn chưa nghĩ ra có nên đưa cho Cao Ca hay không, với lại lấy giọng điệu và biểu cảm nào để đưa cho cô. Anh rất không muốn để một người phụ nữ như vậy làm nhiều loạn tâm trí của mình.

Cuối cùng, anh phiền não bỏ qua.

Anh đi vào nhà bếp, đem hộp đựng đồ ăn nhét vào trong tủ lạnh.

Đối tệ với cô, là thói quen hợp lý. Đối tốt với cô, là phải nỗ lực khắc phục những chướng ngại.

Đóng cửa tủ lạnh lại, dường như anh rất nhẹ nhõm, lại giống như vô cùng mất mát.

Tả Thừa Nghiêu trở lại phòng ngủ, Cao Ca đang nằm nửa người trên giường xem máy tính. Cô đeo tai nghe cười ngây ngô. Trong nháy mắt Tả Thừa Nghiêu có chút kích động, muốn qua đặt tai nghe của cô xuống, đoạt lấy máy tính của cô, xem rốt cuộc cô nhìn cái gì mà vui vẻ vậy. Dường như cô luôn dễ dàng tìm thấy niềm vui trong những trò chơi nhàm chán, ngớ ngẩn đó. Cô còn cười với cái máy tính, máy ipad nhiều hơn cả với anh.

Cao Ca ý thức được Tả Thừa Nghiêu đã trở về, cô tháo tai nghe xuống, ngẩng đầu liếc anh một cái.

Nếu là một đôi tình nhân bình thường khác, có lẽ lúc này cô chỉ ít sẽ nói một câu đơn giản “Anh đã về rồi”, mà anh có lẽ sẽ nói “Ừm, em yêu, em đợi lâu rồi”. Đáng tiếc, từ trước đến nay bọn họ chưa bao giờ phải.

Hai người không nói gì, Tả Thừa Nghiêu cởi áo khoác, tiện tay treo lên, chuẩn bị vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Cao Ca cũng tắt màn hình, gấp máy tính lại. Tả Thừa Nghiêu quay lại, cô sẽ phải ngủ chung với anh. Cô cũng không có gan làm ảnh hưởng đến anh nghỉ ngơi.

Lúc cất máy tính, cô đi qua giá áo, khéo mắt nhìn thấy trong túi áo khoác của Tả Thừa Nghiêu lộ ra hơn nửa tờ giấy, sắp rơi ra ngoài. Cao Ca thuận tay muốn bỏ lại giúp anh, nhưng lại không cẩn thận nhìn thấy chữ trên khăn giấy: Tiếng Anh “Louise.”

Louise, đây không phải là tên tiếng anh của Cao Lạc Thi hay sao?

Cao Ca thoáng đứng lại, cô vội rút tờ khăn giấy kia ra, trên mặt khăn giấy có viết hai hàng tiếng anh:

Thank you for tonight.

Yours Louise.

Trên khăn giấy vẫn in logo của khách sạn Tứ Quý, người viết có vẽ vội vàng dùng khăn giấy của khách sạn Tứ Quý viết.

Cao Ca nhớ tới buổi tối ở trong thang máy Cao Lạc Thi có nói với cô. Cô vốn dĩ không tin. Lúc cô ở nhà hàng dưới lầu thì Tả Thừa Nghiêu vẫn ở trong đại sảnh, sau khi cô lên thì anh vẫn ở đó. Cô không cho rằng anh ta sẽ đói khát đến mức lúc cô ăn bữa cơm ngắn phải lén lút chạy xuống lầu tình tứ với Cao Lạc Thi.

Có thể Tả Thừa Nghiêu đối với cô không tốt, nhưng cô cũng chưa nhìn thấy anh đối xử tốt với người phụ nữ khác, đương nhiên, cô có chút buồn bã nghĩ, ngoại trừ Mạnh Dao.

Nhưng, vì sao Cao Lạc Thi lại viết cho Tả Thừa Nghiêu “Tối nay cảm ơn anh.”

Tả Thừa Nghiêu thật sự là người như vậy sao? Hay là anh đã chán chơi đùa cô, muốn dùng “em gái” cô đến làm nhục cô?

Cao Ca đứng ngẩn ngơ tại chỗ, cô chẳng biết phải nên phản ứng gì. Xấu hổ, phẫn nộ, tức giận hay là ghen?

Cho đến khi có tiếng Tả Thừa Nghiêu rửa mặt xong đẩy cửa đi ra, cô mới hốt hoảng bỏ lại khăn giấy vào trong túi áo. Giả vờ như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, hoặc nhìn thấy thứ gì cũng chẳng quan tâm.

Chỉ là lúc hoảng loạn, động tác của cô vẫn chưa đủ nhanh, Tả Thừa Nghiêu vẫn nhìn thấy.

Cao Ca giả bộ trấn định tiếp tục cất máy tính.

Tả Thừa Nghiêu đi tới túi áo lôi tờ khăn giấy kia ra xem. Trên mặt anh không nhìn ra là vui vẻ hay tức giận?

Cao Ca giải thích. “Xin lỗi, tôi không có ý nhìn lén, là nó sắp rơi ra, tôi muốn bỏ lại giúp anh.”

Tả Thừa Nghiêu không có hứng thú với lời giải thích của cô, anh chỉ hỏi: “Em không có gì muốn hỏi tôi sao?”

“Không có.” Vô số vấn đề ủa vào đầu, cuối cùng lại chỉ nói ra hai chữ, giả vờ đang thờ ơ. Lẽ nào cô còn muốn biểu hiện rằng cô đang quan tâm, đổ kị sao? Đưa càng nhiều dao găm cho anh, để anh càng có vũ khí làm tổn thương cô.

Tả Thừa Nghiêu tiến đến gần Cao Ca, anh nói: “Louise là tên tiếng anh của Cao Lạc Thi.”

“Tôi biết.”

“Tối nay cô ta tới tìm tôi, muốn leo lên giường của tôi.” Anh nói một câu, bước càng gần hơn.

“Đây là việc của hai người, không liên quan gì đến tôi.”

“Thành thật mà nói, cô ta không đẹp như em, nhưng lại trẻ tuổi nhiệt tình hơn em.” Anh đã đứng rất gần cô, giống như một bức tường vô hình đang tiến đến bức ép.

Cao Ca cảm thấy bản thân không có sức mạnh công kích như con cá nóc, chỉ có thể cố gồng lên, giả bộ làm ra dáng vẻ rất lợi hại, hi vọng có thể hù dọa được đối thủ.

Cô tiếp tục lạnh lùng nói: “Anh Tả, anh không cần nói cho tôi. Tôi chỉ là đồ chơi, bạn tình, đối tượng phát tiết. Tôi không có tư cách, cũng không có hứng thú tìm hiểu những đối tượng bạn tình khác của anh.”

“Em không ghen sao? Cao Ca, thừa nhận đi, em đang ghen tỵ.” Anh đã ép cô vào góc tường.

“Vì sao anh vẫn không tin lời tôi nói? Năm đó, rất nhiều lần tôi nói cho anh biết tôi thích anh, anh chỉ nghĩ tôi đùa giỡn. Bây giờ tôi nói cho anh biết tôi đã không còn hứng thú với anh, anh lại không quan tâm.”

“Bởi vì...” tay anh xoa gò má cô, lướt qua bờ môi cô, dùng ngón tay vẽ môi cô. “Nơi này, cho tới bây giờ cũng chỉ là miệng nói một đằng, nghĩ một nẻo...”

Anh chưa dứt lời, cũng không cần nói xong, đã hôn lên môi cô.

Cao Ca muốn cố gắng đẩy anh ra, bởi vì chỉ cần nghĩ đến việc tối nay anh ta mới hôn Cao Lạc Thi, cô đã cảm thấy buồn nôn.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu không cho cô có cơ hội kháng cự, anh ôm cô vào trong ngực.

Cao Ca dùng tay chống đỡ trước ngực anh, muốn tạo khoảng cách giữa hai người. Tuy rằng cô biết rõ chỉ có phí công, nếu Tả Thừa Nghiêu muốn ép buộc cô, cô không thể phản kháng, trước sau đều vậy.

Nhưng ngoài dự liệu của cô chính là, anh không hề tức giận ép buộc cô, trái lại rất kiên nhẫn mê hoặc cô. Anh biết chỗ nào của cô là mẫn cảm nhất, trêu chọc nơi riêng tư của cô.

Anh đang dùng chính mình làm mồi nhử.

Vì vậy, những giây giũa phản kháng của cô đều dần dần giống như rơi vào cái hố đen không đáy, bị dẫn dụ. Có thể lẫn trốn, chỉ là tay của anh, môi của anh, nhiệt tình của anh. Nhưng có thể lưu lại trên da dẻ và cơ thể của cô lại là cảm xúc của anh.

Là ai nói nhu tình như nước. Lúc này anh giống như biến thành một dòng nước ấm, dịu dàng bao vây lấy cô, một lần sóng lại nhẹ nhàng vỗ vào cô, cho đến khi cô dần dần rơi vào tay giặc, hòa tan, cùng anh hợp thành một thể, cho đến khi toàn bộ những ngày mưa nhỏ đang hợp vào trở thành một ngày mưa lớn...

Khi tất cả những bão tố qua đi, Cao Ca đưa lưng về phía Tả Thừa Nghiêu làm như đang ngủ.

Tả Thừa Nghiêu ngồi trong bóng tối chậm chạp chưa đi vào giấc ngủ.

Buổi tối, Cao Lạc Thi không phải tìm anh mà là tìm Tạ Tề. Anh biết rõ chiếc khăn giấy kia là “Món quà” ấu trĩ của Tạ Tề. Anh ta không nên “bị mắc bẫy”, hẳn là nên cười trừ. Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng thờ ơ của Cao Ca, anh không nhịn được mà nói ra những lời đó, chính là muốn trêu chọc cô, ép cô nói ra những lời quan tâm đến mình. Trước tiên là ý muốn đùa giỡn, sau đó nghiêm túc. Thậm chí không tiếc công quyển rũ cô.

Không phải cô đã từng yêu anh như vậy sao? Không phải cô đã từng quần quýt lấy anh hay sao? Cô đã từng vì anh mà điên cuồng làm ra nhiều chuyện như vậy? Cho dù là bây giờ, ở trên giường cô cũng trầm luân theo anh không phải sao?

Anh chỉ muốn chứng minh điểm này, cô vẫn sẽ vì anh mà điên cuồng.

Nhưng mà kết quả là, anh lại phát hiện, chính mình càng điên cuồng hơn.

Anh vẫn tự hào về lý trí của mình? Những lời thề son sắt với Mạnh Dao thì sao đây? Tả Thừa Nghiêu sẽ làm Cao Ca tan cửa nát nhà, hai bàn tay trắng.

Không còn nghi ngờ, đêm nay anh khác thường, là bởi vì anh uống rượu, hay là vì Tạ Tề, hay là, sau nhiều năm gặp Cao Ca anh đã sớm trở nên khác thường.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng anh vẫn nghe thấy chính mình nhẹ giọng nói. “Ờ giấy kia không phải là cho tôi, buổi tối Cao Lạc Thi cũng không có tìm tôi.”

Anh không biết tại sao mình lại muốn giải thích với một người có lẽ đã không còn yêu anh. Hơn nữa bây giờ người con gái kia đã ngủ, có lẽ cũng không thể nghe được lời giải thích của anh.

Nhưng anh nhìn thấy sống lưng trần truồng của Cao Ca rõ ràng giật mình, cô nghe thấy được.

Cô nhẹ giọng đáp lại: “Tôi biết rồi.”

39. Chương 40

Sau bữa tiệc cuối năm, không khí tết ngày càng đậm hơn.

Nghỉ lễ, về nhà. Siêu thị, cửa hàng, khắp mọi nơi đều để hình cung chúc phát tài của Lưu Đức Hoa, tràn tục, nhưng lại có một loại ấm áp yên bình, một cảm giác thích thú riêng.

Đối với tết âm lịch, khi còn nhỏ Cao Ca cũng giống như những đứa trẻ khác, nóng lòng mong mỏi. Chỉ là, lưu lạc bên ngoài nhiều năm, sớm đã hình thành một thói quen đơn độc, dần dần cũng quên mất năm mới thế nào rồi. Ở thị trấn nhỏ xa xôi St. Andrew thì không sao nhưng sau bảy năm, lần đầu tiên cảm nhận được bầu không khí náo nhiệt trong nước, lại càng đối lập với dáng vẻ cô tịch của cô.

Thật ra ông Cao có gọi điện thoại cho cô, để Cao quay về nhà họ Cao đón năm mới. Nhưng kỳ thực, sâu trong lòng Cao Ca cũng không muốn. Lễ mừng năm mới, nên là người một nhà quây quần bên nhau, nhưng cái nhà kia đã không còn thuộc về cô, sớm đã biến mất từ khi mẹ cô mất. Cô không muốn đoàn viên ở cái gia đình đó, không muốn đối mặt với sắc mặt của Khuất An Khiết và Cao Lạc thị.

Giống như nghe được tiếng lòng của cô, trong giờ phút quan trọng này, Tả Thừa Nghiêu lại để cho cô chuẩn bị hành lý, cùng anh ra ngoài đón năm mới.

Theo như những lời Tả Thừa Nghiêu nói, anh không muốn Cao Ca đoàn tụ cùng gia đình, anh muốn cô bơ vơ đón năm mới một mình.

Nhưng lần này, Cao Ca nghe xong lại không hề có chút khổ sở. Có thể từ sau đêm hôm đó anh giải thích với cô, cô cũng bắt đầu cảm thấy, những lời sắc bén anh nói cũng hoàn toàn không phải là sự thật.

Đương nhiên, cô cũng không dám biểu lộ sắc mặt hứng thú, nhưng trong lòng thì đặc biệt vui vẻ. Bởi vì anh là Tả Thừa Nghiêu, cho nên cô có thể ngông nghênh đường hoàng, có thể dễ dàng từ chối yêu cầu ba muốn cô quay về biệt thự nhà họ Cao đón năm mới.

Kỳ thực chẳng biết bắt đầu từ khi nào, cô thà rằng để Tả Thừa Nghiêu làm cô đau lòng, cũng còn hơn phải đối mặt với người ba của cô và đám người Cao Thị. Ít nhất, nếu Tả Thừa Nghiêu muốn trả thù cũng không hề che giấu, tất cả đều phơi bày ra bên ngoài, anh sẽ không cười rồi âm thầm đâm cho cô một dao.

Đêm 30, tất cả mọi người đều nô nức trở về nhà, hai người bọn họ lại bay tới một ngọn núi tuyết ở Châu Âu.

Trên máy bay, trong khoang hạng nhất, tiếp viên hàng không cố ý đưa lên món chả giò cùng bánh chẻo, chúc bọn họ năm mới vui vẻ. Nhưng hai người cũng chỉ miễn cưỡng cười cười, một miếng cũng không đụng vào” món ăn nhẹ của Tết cổ truyền Trung Quốc”. Vào thời khắc ấy, đột nhiên Cao Ca cảm thấy Tả Thừa Nghiêu cũng giống như mình, không có nhà để về. Hai người bọn họ không giống như đi nghỉ phép, mà giống như đi lánh nạn. Thoát khỏi ồn ào, thoát khỏi vui mừng, thoát khỏi hết thảy những thứ gọi lên sự cô độc của con người.

Đang là mùa thích hợp trượt tuyết. Từ nhỏ Cao Ca đã thích tuyết, ở nước ngoài bảy năm, cô càng luyện được một kỹ thuật trượt tuyết tốt. Cô cảm thấy chuyến du lịch lần này rất thích hợp với mình, nếu đi đến một hòn đảo vùng nhiệt đới, hai người đứng trước một bờ biển, chắc chắn cô sẽ không có hứng thú như vậy.

Tạm thời rời xa mảnh đất đầy thị phi, ân oán, chơi môn thể thao mình yêu thích, không khí dễ chịu, bầu trời trong xanh giống như nước biển Maldives, băng tuyết tinh khiết bao trùm tất cả những gì xấu xí dơ bẩn. Khi Cao Ca đứng ở trên đường tuyết cao chuẩn bị trượt xuống, tâm trạng của cô vô cùng tốt. Dù không thể mang những dụng cụ trượt tuyết thường dùng ở thị trấn Andrew về nước, dụng cụ vừa mua có chút không quen nhưng cũng không quá đáng ngại.

Dường như tâm trạng Tả Thừa Nghiêu khá tốt nên không có để ý Cao Ca, mặc cô một mình đi cáp treo xuống khu trượt tuyết vui chơi, một mình anh nhàn nhã ngồi tại nhà hàng lưng chừng núi vừa uống trà, đọc sách lại vừa ngắm phong cảnh.

Chờ đến khi hoàng hôn buông xuống, Cao Ca tràn trề vui sướng, cuối cùng cũng chịu đi về. Anh hiếm khi có vẻ mặt dịu dàng hỏi Cao Ca. “Chơi rất vui sao?”

Có lẽ do bầu không khí thư giãn ở quán rượu khiến người thoải mái, có lẽ là hoạt động thể thao làm tiết ra nhiều dopamine[1] hơn nên nhất thời Cao Ca cũng không nhận ra sự khác thường của Tả Thừa Nghiêu, mà giống như hai người bạn đang đặt câu hỏi cho nhau. Cô thuận tay nhận lấy cái cốc từ trong tay Tả Thừa Nghiêu, uống lớn một hớp cao nóng. “Chơi rất vui. Đây là lần đầu tiên tôi đi trượt tuyết trong mùa tuyết năm nay. Buổi chiều trượt hai đường, đường 11 thú vị hơn đường 7a, đường 7a có một đoạn dài bằng phẳng, tôi phải đi mất 10 phút mới thấy dốc. Bọn họ nói đường 16 là mạnh nhất, ngày mai tôi muốn đi thách thức tiếp.”

Tả Thừa Nghiêu nhìn khuôn mặt Cao Ca vì vận động mà ửng đỏ, anh ít khi nhìn thấy cô đơn thuần vui vẻ nói chuyện với mình như vậy, khoe miệng của anh cũng không tự chủ được, trở nên ôn hòa hơn theo nụ cười của cô. Thấy cô một hơi đã uống hết hơn nửa cốc cao, anh lại chu đáo rót thêm cho cô.

Quả thực, đã lâu Cao Ca không vận động, cô lười biếng vùi trên ghế, nói chuyện phiếm với Tả Thừa Nghiêu. “Tại sao anh không đi trượt tuyết? Bên này tuyết cũng không tệ lắm.”

Tả Thừa Nghiêu có chút lúng túng ho khan hai tiếng, cố nói lảng sang chuyện khác. “Buổi tối muốn ăn lẩu không?”

Cao Ca vẫn chưa hay biết, lại nói tiếp: “Ngày mai chúng ta cùng đi du ngoạn đi. Ván trượt của anh thế nào? Ván trượt của tôi vẫn không tốt lắm. Hôm nay nhìn thấy một cao thủ chơi ván trượt, liền muốn luyện thêm một chút.”

“Tôi không biết trượt.”

“Anh không biết trượt? Tôi còn định nói nhìn anh vận năng như thế, không chừng có thể dạy thêm cho tôi ấy chứ.”

“Tôi nói là tôi không biết trượt tuyết.” Sắc mặt Tả Thừa Nghiêu lạnh xuống.

“Hả? Anh không biết trượt tuyết sao còn đến chỗ tuyết phủ đầy đầu thế này để chơi?”

“Tôi thích thế.”

Thường thì khi mọi người nói ra lời này, đều biểu đạt cho thẹn quá hóa giận. Tả Thừa Nghiêu bồi thêm một câu. “Em quần được à?” Đã đạt đến một mức độ nào đó, tâm trạng của Cao Ca rất thoải mái, nếu Tả Thừa Nghiêu không có tức giận, cô vẫn còn muốn thuyết phục anh.

“Mỗi ngày đều ngồi mốc meo ở đây thì có ý nghĩa gì? Chúng ta còn phải ở chỗ này một tuần lễ đấy. Núi tuyết này nhìn tới nhìn lui đều là màu trắng, không có màu sắc rực rỡ, tới nơi này đương nhiên là phải trượt tuyết rồi, không phải sao? Không sao, anh thông minh như vậy chắc chắn học cái biết ngay, tôi sẽ dạy cho anh là được.”

“Không có hứng thú.”

“Đi trượt sẽ có hứng thú.”

“Không thích.”

“Chưa thử qua sao biết anh không thích chứ.”

“...”

Nếu có kiếp trước, nhất định Cao Ca là kẻ ngu xuẩn đến chết, nhiều năm như vậy vẫn chưa học được cách đoán ý qua sắc mặt.

Đúng như một câu châm ngôn xưa, kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, sau một đêm Cao Ca phát huy tinh thần mặt dày quần quýt bắt Tả Thừa Nghiêu học trượt tuyết, dĩ nhiên Tả thừa Nghiêu thực sự gật đầu.

Nhưng anh kiên quyết cự tuyệt ý tốt muốn dạy của Cao Ca, chỉ một số tiền lớn để thuê người huấn luyện.

Mục đích lớn của Cao Ca đã đạt được, cũng không quấy rầy những việc nhỏ nhặt. Cô vẫn tiếp tục tốt bụng cùng anh cùng luyện tập trên một đường giống như kiểu đường băng cơ bản. Đương nhiên, Tả Thừa Nghiêu cũng không nhận lòng tốt này, hết lần này tới lần khác thiếu chút nữa thì nổi giận muốn đuổi Cao Ca đi, để cô tự chơi trò của mình.

Đáng tiếc lúc này đây, cuối cùng Cao Ca cũng thông minh một chút. Cô mở to đôi mắt, nghiêng đầu nhìn Tả Thừa Nghiêu, há to mồm không thể tin nói: “Trời...Tả Thừa Nghiêu, anh có ý gì đây, anh không muốn tôi nhìn thấy bộ dạng anh đang “vật lộn” phải không?”

Tả Thừa Nghiêu cảm thấy dù mặt mình có dày thì cũng không chịu nổi nữa, anh thẹn quá hóa giận nói: “Cao Ca, đừng tưởng tôi tốt với em hai ngày thì em liền được voi đòi tiên, có phải em thích ăn đòn hay không?”

Giọng điệu uy hiếp này quá mềm mỏng, giống như tuyết phủ dưới chân bọn họ, một chút sức uy hiếp cũng không có. Cao Ca cũng không sợ chút nào, cô cười hì hì, nói: “Nếu như anh ngã cả ngày mà đến tối về vẫn còn sức lực.”

Lúc nói không kịp suy nghĩ, Cao Ca lại bị lời nói của mình làm cho xấu hổ. Cô cúi đầu không dám coi sắc mặt của Tả Thừa Nghiêu, không đợi Tả Thừa Nghiêu lên tiếng, chính mình đã nhanh chóng đeo kính trượt tuyết vượt lên trước chạy trốn.

Cũng không biết sao, cô cũng không muốn đi thách đấu đường 16 mà hôm qua nói nhất định phải khiêu chiến, vẫn nhàm chán lượn lờ quanh sườn núi vòng quanh gần Tả Thừa Nghiêu, nhìn anh chặt vật ngã xuống, lại vung về đứng lên, chậm rãi, thận trọng di chuyển. Chuyện nhàm chán như thế, cô cũng cảm thấy ngọt ngào.

Thì ra cao cao tại thượng, không gì là không làm được như Tả Thừa Nghiêu cũng có mặt “ngốc nghếch” như thế. Không thể không nói, nhìn anh trượt tuyết, thực sự không có một chút năng khiếu nào.

Nhưng trong đáy lòng Cao Ca lại toát ra một từ “đáng yêu”. Không sai, điều này làm cô cảm thấy Tả Thừa Nghiêu cũng giống như cô, ngốc nghếch, đúng là sinh động.

Đương nhiên, Tả Thừa Nghiêu ở bên kia sẽ không nghĩ như vậy. Cao Ca nghĩ, có phải ở trong lòng anh đang nghĩ ra một ngàn cách làm sao để giết chết Cao Ca và phơi thầy trên núi tuyết?

[1] Hóc môn đóng vai trò tạo sự hưng phấn trong não.

40. Chương 41

Lúc xế chiều, Tả Thừa Nghiêu đã có thể gắng gượng thuận lợi trên đường trượt cơ bản.

Buổi tối trở về phòng, Cao Ca có bị Tả Thừa Nghiêu – người chiều nay té ngã nhiều lần – “dạy dỗ” hay không, đóng cửa tắt đèn, chúng ta không thể biết họ làm gì. Chỉ biết sớm hôm sau hai người đó vẫn chưa dậy, phải đến gần trưa mới từ tốn gọi phục vụ. Về phần có người hỏi nhân viên phục vụ có nhìn thấy cái gì không nên nhìn thấy hay không, anh ta nhất định sẽ bình tĩnh nói, nghỉ ngơi ở khách sạn mà, hai người cùng tắm trong bồn tắm, tình nhân mà, chúng tôi đã thấy nhiều cũng không có gì đáng kinh ngạc. Đương nhiên, cấp trên của anh ta nhất định sẽ nghiêm túc khiển trách câu trả lời của anh ta, khách sạn chúng ta đã có từ lâu, phục vụ chuyên nghiệp, từng tiếp đại anh A, B, C... nên nhất định sẽ giữ bí mật cho khách hàng, cậu hỏi cái gì cũng không thể trả lời.

Hai người lại ở lưng chừng núi luyện tập một hai ngày, Tả Thừa Nghiêu biết, Cao ca không thích những sườn núi bằng phẳng, quyết định ngồi cáp treo lên trên núi tuyết vui chơi.

Cao Ca quay lại khách sạn nghiên cứu bản đồ cả buổi, cuối cùng chọn một đường trượt nhẹ nhàng nhất.

Thực ra, cô muốn chọn một đường khó khăn nhất, tại Tả Thừa Nghiêu khi dễ cô, khó khăn lắm mới có một việc cô biết mà anh không biết, cô rất muốn hùng hồn khi dễ lại. Đáng tiếc, lời vừa ra đến cửa miệng, lòng đã mềm nhũn ra, vẫn là chọn con đường đơn giản kia đi.

Nhưng cho dù nói là đường trượt đơn giản nhất, Tả Thừa Nghiêu cũng phải đối phó khá vất vả, trên đường khó tránh khỏi bị ngã sấp mấy lần.

Có lần, bộ dáng ngã sấp có chút buồn cười, may mà Cao Ca nhìn lại, nhưng cũng không nhìn được lâu, đứng một bên cười phá lên. Trong cơn tức giận Tả Thừa Nghiêu vút hết dụng cụ trượt tuyết.

“Này, Tả Thừa Nghiêu, đừng nên nhỏ mọn như vậy có được không? Không phải chỉ cười anh một chút thôi sao? Vẫn tức giận không trượt à? Nơi này cách chân núi còn xa, chúng ta không thể đi bộ về được.” Cao Ca thấy thế vội vã thốt lên.

“Tả, Tả Thừa Nghiêu, này, này, anh sẽ không giận thật chứ? Không...” Thế nhưng, cô càng nói càng cảm thấy không đúng, chỉ thấy Tả Thừa Nghiêu cởi dụng cụ trượt tuyết ra, đi về phía mình. Anh muốn làm gì? Cao Ca trân trân nhìn anh, trực giác muốn chạy trốn, muốn lui về phía sau.

Đáng tiếc, bình thường cô đã không đánh lại Tả Thừa Nghiêu, ăn mặc thế này, đi lại càng thêm cồng kềnh, vài bước, đã bị Tả Thừa Nghiêu tiến đến bên cạnh đẩy ngã xuống, hai người cuộn tròn trong tuyết.

Tuyết mềm mại giống như chiếc chăn bông, lạnh lẽo lại nóng rực.

Cao Ca lớn tiếng kêu: “Tả Thừa Nghiêu, anh muốn làm cái...”

Nhưng lời còn chưa nói ra đã bị bờ môi anh chặn lại, bởi vì cô mở miệng la lên nên thừa dịp tạo thành khe hở cho anh tấn công, đầu lưỡi anh thuận thế tiến vào, chiếm giữ toàn bộ lãnh thổ của cô.

Là hôn hay bởi vì bỗng nhiên ngã sấp xuống? Cao Ca chỉ cảm thấy một trận mê muội, cô không kịp nhắm mắt lại, trời cao trong xanh như vậy, chung quanh là núi tuyết mênh mông, không có ai, giống như toàn bộ thế giới chỉ có hai người bọn họ, mọi thứ đều bị dời đi.

Cô như một thiếu nữ mười mấy tuổi mới biết yêu, anh như một thiếu niên lần đầu tiên vì một nữ sinh mà động lòng, bọn họ vui vẻ đùa giỡn, vô lo vô nghĩ, trong mắt chỉ có đối phương, trong sáng như tấm gương, ngay cả cái bóng của núi tuyết cũng chiếu rọi không ra, chỉ có đám mây trắng nhẹ nhàng phác thảo ra những đường nét hiện diện của nhau.

Rất nhanh, bọn họ đã quên mất nụ hôn này bắt đầu thế nào. Tức giận, trừng phạt, ngã xuống... đều đã quên. Giống như những điều tự nhiên của trời đất, cứ nằm hôn trong tuyết. Nụ hôn của anh mềm mại hơn tuyết, nhưng lại kích thích hơn so với trượt từ trên cao xuống. Là hương vị của gió xẹt qua cơ thể cô, lại là ánh nắng ấm áp lướt trên gò má cô.

Mâu thuẫn ư? Một chút cũng không.

Bạn vĩnh viễn không biết rằng, chỉ cần một nụ hôn cũng có thể làm rung động tâm hồn con người, cho đến khi bạn gặp được người đó.

Mút vào, liếm láp, chỉ một mực tìm tòi đối phương. Dịu dàng lại vô cùng mãnh liệt...

Cuối cùng, chờ cho nụ hôn nồng nhiệt này kết thúc, Cao Ca phục hồi lại tinh thần mới phát hiện ra sự ngu ngốc của bản thân. Cô có thể nhanh chóng trượt xuống để trốn khỏi phạm vi khống chế của anh mà. Một bước đi của anh dù nhanh đến mấy cũng không thể cản nổi tốc độ trượt của cô. Sao chính mình lại ngu ngốc luôn muốn lui về sau chứ? Lại dễ dàng đem mình dâng vào miệng anh như vậy.

Có điều, xem ra hôn ở nơi này cũng không tệ lắm, không chạy được thì không chạy đi.

Ngay cả Tả Thừa Nghiêu nhỏ mọn cũng ghé vào tai cô thì thầm như một đứa trẻ: “Nhìn bộ dạng em vừa ngã xuống còn xấu hơn tôi” Cô cũng lười biếng nở nụ cười không thèm quan tâm.

Hai người dùng dằng dặc cùng trượt về khách sạn ở lưng chừng núi. Thời gian không còn sớm, nhưng lên núi chơi vốn là để giết thời gian, ai thêm quan tâm sớm hay muộn chứ.

Chậm chạp ăn xong bữa tối, trên đường trở về phòng, Cao Ca thấy Tả Thừa Nghiêu đi bộ có hơi tập tễnh. Khả năng trượt tuyết là điều duy nhất cô có thể chiếm lợi thế hơn Tả Thừa Nghiêu, khó khăn lắm mới nắm được một cơ hội, cho nên không sợ chết tiến lên trêu chọc anh: “Tả Thừa Nghiêu, hôm nay mệt muốn chết rồi chứ? Bước đi cũng khó khăn, tôi thấy anh đừng nên gắng gượng cật lực nữa, hay là ngày mai ra trước cửa khách sạn trượt vài vòng là được rồi. Nhưng anh yên tâm, tôi sẽ chỉ dạy cho anh thật tốt.”

Tả Thừa Nghiêu trợn mắt liếc cô. “Cao Ca, em đã từng nghe qua chuyện cười về con gấu và bác thợ săn chưa?”

“Chưa hề, anh đừng hòng muốn nói lảng sang chuyện khác.” Cao Ca vẫn còn ngu ngốc tiếp tục trêu chọc anh.

Tả Thừa Nghiêu không giống như đang tức giận, cũng không quản Cao Ca nói gì, dáng vẻ không nhanh không chậm như trước, như đang kể một câu chuyện: “Ngày xưa có một bác thợ săn, ông ấy vào rừng săn săn thú, kết quả không cẩn thận lại bị một con gấu đuổi kịp. Con gấu này lại hỏi bác thợ săn ‘Cho người hai lựa chọn, nếu không muốn bị ta ăn sống, phải làm cái kia với ta.’ Tay thợ săn bất đắc dĩ, chỉ đành đáp ứng cái kia. Ngày hôm sau ông ta không phục lắm, quyết định đi tìm con gấu để trả thù, nhưng đáng tiếc thực lực kém xa, lần thứ hai ông ta bị gấu bắt được, con gấu lại để ông ta lựa chọn lần nữa, không có cách nào, muốn sống sót đành để con gấu làm chuyện đó. Ngày thứ ba ông ta càng nghĩ càng tức giận, lại đi tìm con gấu, chẳng may vẫn rơi vào tay con gấu. Ông ta cũng không đợi con gấu mở miệng, trực tiếp cởi quần áo chuẩn bị chịu nhục, nhưng lần này, con gấu không làm, nó nói: ‘Người này, ông không thấy phiền à? Rốt cuộc, ông đến đây vì cái kia hay là đến săn thú?’ Cao Ca, đây cũng chính là điều tôi muốn hỏi em.”

Anh nói xong còn cố ý mập mờ dừng lại một chút, hết sức chân thành nhìn Cao Ca. “Giống như em, hết lần này tới lần khác khiêu khích tôi, thực sự, tôi cũng muốn biết, rốt cuộc em đến đây là để trượt tuyết, hay là muốn làm chuyện đó với tôi?”

Nhất thời, từ đầu đến chân Cao Ca đều đỏ bừng, một ngụm máu mắc kẹt trong cổ họng, lên không được, xuống không xong. Cô giận dữ liếc nhìn Tả Thừa Nghiêu, cũng không thể hùng hồn nói lên lời nào để phản bác. Quả nhiên, ở cùng một chỗ với con người này, thì chẳng bao giờ tốt đẹp được.

Cuối cùng, kháng nghị của cô cũng chỉ có thể là giận dùm dùm, không thèm đi chậm cùng Tả Thừa Nghiêu, một người chạy về phòng trước.

Chỉ là... rốt cuộc, trở về phòng là để ngủ? Hay là làm cái kia đây?

Điều này, chỉ sợ là nên đi hỏi “con gấu” kia.

Thời gian vui vẻ dễ dàng qua đi, hôm nay cũng là ngày cuối cùng bọn đi trượt tuyết. Bởi vì hôm sau, lúc thức dậy, Cao Ca phát hiện ra mất cá chân của Tả Thừa Nghiêu bị sưng to lên.

Anh bị thương rồi.

41. Chương 42

Cao Ca vội vàng gọi điện thoại tìm quản lý Tầm xin giúp đỡ.

Hiệu suất làm việc của quản lý rất cao, rất nhanh tìm đến một bác sĩ mập mạp, giống như ông già Nô-en vậy.

Ông ta cẩn thận kiểm tra một phen, may mắn cũng không quá nghiêm trọng, không bị gãy xương, nhưng cũng không có thuốc gì có thể khiến Tả Thừa Nghiêu ngay lập tức khá lên, đề nghị phải nghỉ ngơi, tính đường vài ngày.

Bác sĩ cười híp mắt, thoải mái nhìn bộ dáng gập gáp của Cao Ca. “Cô gái, thả lỏng đi, chồng cô không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi một tuần là có thể “mạnh như rồng như hổ” rồi.”

Thốt ra lời này, nhìn nét mặt Tả Thừa Nghiêu không có biểu cảm gì, Cao Ca lại cúi đầu, lúng túng nói: “Anh ấy không phải chồng tôi.”

“À, là bạn trai. Tóm lại cứ hưởng thụ kì nghỉ thật tốt đi. Được rồi, bánh nướng ở đây rất ngon, hai người có thể ném thử.”

Cao Ca muốn phủ nhận Tả Thừa Nghiêu cũng không phải là bạn trai của cô, nhưng lại không biết nói như thế nào? Nên giải thích quan hệ của hai người thế nào đây? Anh không phải là chồng của cô, cũng không phải bạn trai của cô, nhưng bọn họ lại ở cùng nhau, hôn nhau, lên giường. Thậm chí, cô còn vô cùng lo lắng khi anh bị thương.

Cô chỉ coi như không nghe thấy câu “bạn trai” đấy, nói cảm ơn và tiễn bác sĩ ra ngoài cửa.

Chờ đến khi quản lý thân thiết hỏi Cao Ca có muốn đem bữa trưa vào trong phòng hay không, Cao Ca gật đầu ngàng đồng ý, tùy ý gọi vài món, sau đó trở về phòng.

Nhưng người quay về phòng, trong lòng vẫn còn rối bời.

Hai ngày vui vẻ làm cô hí hửng, bác sĩ vô ý nói một câu lại kéo cô trở về hiện thực.

Anh là gì của cô đây? Giữa bọn họ được coi là gì chứ?

Một trận trả thù, một hồi nhục nhã.

Anh lấy người nhà của cô để uy hiếp, ép buộc cô, làm cô trải qua những đau đớn cả đời cũng khó quên, nhưng anh cũng cứu cô từ trong tay Mạnh Dao...

Anh lạnh lùng muốn cô phải chủ động lấy lòng anh, đả kích mạnh mẽ lòng tự tôn của cô, nhưng anh cũng từng ôm chặt lấy cô, trong đêm tối vỗ về cô...

Anh dùng lợi ích dụ dỗ ba vứt bỏ cô, nhưng cũng chính anh nói cho cô biết, nếu như cô không muốn đi dự bữa tiệc cuối năm, anh sẽ giúp cô từ chối.

Anh nói, anh ta ở cùng Cao Lạc Thi, nhưng cuối cùng anh cũng giải thích với cô.

Anh nói, anh muốn cô phải lẻ loi, cô quanh một mình, nhưng anh lại theo cô đi vui đùa trượt tuyết...

Có đôi khi, Cao Ca cảm thấy mơ hồ, đây là trả thù, đơn giản chỉ là trả thù thôi sao?

Phải chăng, Tả Thừa Nghiêu cũng không cứng rắn như mình nghĩ, dù chán ghét Cao Ca như thế, cũng có lúc, anh sẽ mềm lòng? Có lúc, anh sẽ dần dần buông bỏ thù hận và buông tha cho cô?

Mà nếu như ngày đó thật sự đến, anh không hề hận cô, chán ghét cô, hoàn toàn buông tha cho cô... Cao Ca nghĩ tới đây, đáy lòng đột nhiên không khỏi đau xót... Cô sẽ cảm thấy vui vẻ sao? Có cảm giác giải thoát sao?

Nếu như, khi giữa bọn họ ngay cả thù hận cũng không có, có phải tất cả mọi thứ cũng không có ý nghĩa nữa? Mà đó là mong muốn của cô sao?

Không có gì cả, không có thù hận, không có tình yêu, từ nay về sau là người xa lạ...

Cao Ca cảm thấy bản thân không có cách nào lý giải được mớ hỗn độn này, dứt khoát tiếp tục làm một con đà điểu, nghĩ không được thì đừng nghĩ nữa. Cho tới bây giờ, chuyện giữa cô và Tả Thừa Nghiêu không đến phiên cô phải suy nghĩ. Lúc trước, cô ỷ vào tình yêu với anh nên chỉ biết cắm đầu xông lên trước, cho đến khi đụng phải ngọn núi, thế giới của cô sụp đổ. Bây giờ, trải qua nhiều chuyện, cô vẫn thích anh được sao? Cô không có cách nào phủ định, cũng không muốn khẳng định. Đi được tới đâu thì hay tới đó. Chính như những lời mà cô nói với Cố Tư Nguyên: Cô còn có cái gì để mất đây?

Cô cùng anh, đi được bước nào hay bước đấy. Cô cũng chỉ có thể làm theo suy nghĩ này.

Mà lúc tinh thần Cao Ca đang hốt hoảng, Tả Thừa Nghiêu lại trước sau như một, bình tĩnh nằm ở trên giường. Giống như anh không hề bị thương, cũng không hề có chút cảm xúc nào với danh xưng “chồng” hoặc “bạn trai”.

Trong lòng Cao Ca phần chần lại, không muốn làm hồng bầu không khí “Hòa bình thân thiện” hai ngày nay giữa hai người.

Cô nửa trách cứ nói với anh: “Bác sĩ nói ngày hôm qua chân anh đã bị thương, sao vẫn chịu đựng không nói, tới hôm qua vẫn...”

Cao Ca không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ nhất thời buột miệng thốt ra. Ở phương diện này, da mặt cô luôn rất mỏng, mạnh miệng nói được nửa câu xong cũng lại đem nửa câu sau nuốt vào. Nhưng cũng không cần nói đầy đủ, dù sao đi nữa, trong lòng hai người đều biết rõ.

Tả Thừa Nghiêu không bắt bẻ câu nói buột miệng của Cao Ca, anh nói một cách vô tư: “Cũng không phải chuyện gì lớn, hôm qua cho rằng nhịn một chút là được rồi.”

“Nào có ai bị thương vẫn cố nhịn, càng thêm nghiêm trọng rồi, làm sao bây giờ?”

Tả Thừa Nghiêu cười cười. “Không cần ngạc nhiên, trước đây tôi bị thương còn nghiêm trọng hơn thế này nhiều, nếu như mỗi lần đều vội vã đi tìm bác sĩ, còn lấy đâu ra tiền ăn?”

Cao Ca nhớ tới việc lúc trước anh ở trong căn phòng nhỏ và rách nát kia, anh kéo cô vào trong đó và nói một loạt về sự nghèo đói. Đối với nhận thức về nghèo khổ, cô chưa bao giờ hiểu hết được.

Cô có chút đau lòng nói: “Thế nhưng bây giờ có tiền rồi, cần gì chứ?”

“Thói quen thôi.”

Cao Ca còn muốn nói thêm mấy câu, nhưng Tả Thừa Nghiêu đã chuyển đề tài: “Được rồi, buổi trưa ăn gì? Em gọi đưa tới món gì?”

Cao Ca há hốc miệng đáp, đột nhiên phát hiện ra, trước lúc quản lý hỏi cô, cô đang miên man suy nghĩ, sớm đã quên mất là mình đã gọi cái gì rồi. Vì vậy cô chỉ nói qua loa: “Đưa tới anh sẽ biết, thân là một bệnh nhân, dưỡng bệnh cho tốt là được, hỏi nhiều như vậy làm gì.”

Tả Thừa Nghiêu cười hờ một tiếng, dù sao đối với anh, buổi trưa ăn gì cũng không quan trọng lắm.

Chỉ là sau khi Cao Ca trả lời anh xong, giữa hai người lại tạm thời trầm lặng, nhất thời bầu không khí trong phòng có chút cứng ngắc.

Bình thường, bọn họ cũng không hay trao đổi. Không trượt tuyết được nữa, đột nhiên bị vây hãm trong một căn phòng với nhau, bọn họ có thể làm gì, nói gì được đây?

Ngày trước, bọn họ là cô nam quả nữ cùng ở trong một căn phòng, nếu không phải tranh cãi, gây lộn, thì cũng phải làm chuyện ân ái.

Giống như bây giờ, không muốn cãi nhau, cũng không thích hợp cho việc vận động trên giường, hầu như chưa bao giờ có. Lẽ nào cứ ở trong phòng chống mắt nhìn nhau, nhìn núi tuyết mấy ngày sao?

Tả Thừa Nghiêu có thể cũng hiểu được cảm giác kỳ quặc, không được tự nhiên, anh nói: “Em tự đi ra ngoài trượt tuyết đi, chân của tôi chỉ bong gân một chút mà thôi, không cần em trông chừng.”

Nhưng Cao Ca phủ định ngay. Bỏ qua những ân oán trước kia không nói làm gì, nếu hai người đã cùng đi, từ góc độ nào đó mà nói, cô không thể vô tình vô nghĩa bỏ lại anh một mình đi du ngoạn được.

Cô suy nghĩ một chút, sau đó lấy ipad ra, có hơi do dự nói: “Nếu không... anh có muốn xem video với tôi không?”

Thực ra trong phòng có TV lớn, khách sạn cũng cung cấp ipad, Tả Thừa Nghiêu vẫn mang theo máy tính của anh, hai người hoàn toàn có thể mạnh ai nấy chơi. Nhưng mấy ngày nay, hai người cùng vào cùng ra, Cao Ca vô tình ngấm thừa nhận hai người mặc định dính lấy nhau.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu cũng không hề hay biết, vui vẻ đồng ý. “Được, em muốn xem cái gì?”

“Tôi?” Cao Ca ngại ngùng nói: “Tôi thích xem đều là những thứ tình cảm, hài hước, nhưng anh lại không có hứng thú. Anh là bệnh nhân, vẫn là chọn cái anh muốn xem đi.”

Tả Thừa Nghiêu nhướn mày lên. “Cao Ca, tôi lặp lại lần nữa, mắt cá chân của tôi chỉ hơi bị thương mà thôi, toàn bộ những thứ khác đều rất khỏe mạnh, em lại muốn làm việc đó...”

Trước khi anh nói ra càng nhiều, Cao Ca vội vàng ngăn cản. “Được, được, vậy xem thứ tôi thích đi.”

Tả Thừa Nghiêu hài lòng vỗ nhẹ xuống giường, vào vị trí bên cạnh mình. “Qua đây, cùng tôi nằm trên giường đi. Cứ xem mấy thứ mà em hề xem là cười đi.”

“Có sao? Lúc tôi xem video có cười sao?”

“Đúng vậy, lúc em ngủ cũng còn ngáy đấy, em cũng không biết sao?” Tả Thừa Nghiêu trêu ghẹo cô.

Cao Ca oán trách lườm anh một cái, cô nghĩ, không thèm tính toán với người bệnh.

Cô nghe lời Tả Thừa Nghiêu cùng nằm một chỗ. Anh đã xem “ngàn lần không ngờ tới” chưa? Được không?”

“Chưa xem qua, em nói xem cái nào thì xem cái đó đi.”

Tả Thừa Nghiêu tự nhiên vươn tay ôm Cao Ca vào trong ngực. Tuy rằng không phải lần đầu được anh ôm ấp, lúc bọn họ làm chuyện ân ái còn nhiều hơn thế này, nhưng vào thời khắc này, dường như đặc biệt ấm áp, giống như một đôi tình nhân chân chính, trong mùa đông giá rét cùng nhau quấn chăn xem những chương trình nhảm chán trên TV. Cao Ca cảm thấy ngay cả nhịp tim của mình cũng loạn mấy nhịp.

Cứ ở đây không quay về đi. Trên núi tuyết yên tĩnh, không có người quen biết, không có Mạnh Dao, không có Cao Thị, vào giờ phút này, bọn họ cùng nhau xem phim hài.

“Ta là Vương Đại Chuy, ngàn lần không ngờ tới...”

Mặc dù đã xem qua một hai lần, nhưng khi tiếng nói mang tính biểu trưng của Vương Đại Chuy xuất hiện, Cao Ca vẫn ngây ngốc cười liên tục.

Xem xong mấy tập, Tả Thừa Nghiêu đưa ra một kết luận: “Em rất dễ bị chọc cười.”

“Không đúng, thực sự rất buồn cười mà, anh xem tập mới này, tập Vương Đại Chuy đùa yêu quái Tiểu Ngưu này. Nhìn dáng điệu kêu oang oang “Muốn chết muốn chết” thực sự rất buồn cười, anh không cảm thấy sao?”

“Không cảm thấy, chỉ cảm thấy em thật sự rất dễ cười.”

“Cái này không buồn cười vậy anh nghĩ phim gì mới buồn cười chứ?” Cao Ca không phục nói.

“Tôi không cảm thấy phim gì buồn cười.”

Đông Thành Tây Tự, Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương và bộ Thái, cũng không buồn cười ư?”

“Tôi đều chưa xem qua.”

“Cái gì? Tại sao anh có thể chưa xem qua những thứ này?”

“Không có thời gian, không có hứng thú.”

Cao Ca không thể tin, nói: “Xem một bộ phim thì mất bao nhiêu thời gian chứ? Vậy mà cũng không có?”

Tả Thừa Nghiêu giống như nhớ ra cái gì đó, đại khái là những ký ức không mấy vui vẻ lúc anh còn nhỏ, anh mím chặt môi, không nói gì.

Cao Ca nhận ra tâm trạng của anh trầm xuống, làm bộ khoe khoang nói: “Chưa xem qua thì xem đi, vậy bây giờ chúng ta xem Đông Thành Tây Tự đi, cực kỳ hài hước, tôi đảm bảo tuyệt đối không phải là tôi dễ cười.”

...

Bọn họ cứ quấn chăn nằm trong phòng ba ngày, xem đủ các loại video, thêm các loại phim hài kinh điển.

Cao Ca còn quá dẫn dụ anh xem các thể loại phim tình cảm, cô chiếu những tập cuối cùng của bộ Sex and the city, háo sắc nói: “Anh xem Mr. Big đẹp trai chưa. Lúc anh ta nói, không ai có thể kháng cự được.”

Tả Thừa Nghiêu cũng mặc cô tác quái, cô đưa cái gì thì anh xem cái đó, ngay cả khi cô háo sắc vừa mới nói Jo In Seong thật đẹp trai, lại tiếp tục khen Hoắc Kiến Hoa đẹp trai không ai bằng, một giây sau lại hô lớn Ngô Diệc Phàm đáng về quê thực mê đảo chúng sinh... anh cũng hoàn toàn dung túng, không có cười nhạo cô tinh thần phân liệt.

Cao Ca còn dụ anh chơi game, các loại trò chơi nhảm chán, ngay cả trò kim cương xếp hình...

Tả Thừa Nghiêu cũng học được rất nhanh. Chỉ là lúc đầu Cao Ca giành chiến thắng mấy bàn, nhưng chẳng mấy chốc anh đã làm chủ, sau đó làm cho Cao Ca thua đến nỗi cô còn cảm thấy mình đúng là đầu người óc heo...

Đêm trước ngày rời khỏi núi tuyết, khuya lắm rồi, bọn họ cũng không đi ngủ.

Cũng không phải có chuyện gì cần làm, cũng không chơi cái gì, chỉ là không đi ngủ. Có lẽ là luyến tiếc.

Cao Ca còn nhớ rõ hôm đó, ngoài cửa sổ ánh trăng đặc biệt sáng, rọi xuống khắp mặt đất, phẳng phất giống như có linh tính vậy, có thể đem trái tim của con người gột rửa sạch sẽ.

Bọn họ cũng không tùy tiện lên tiếng, dường như sợ quấy rối khoảnh khắc yên tĩnh tuyệt đẹp này.

Cách một lúc lâu, có lẽ là sắp rời đi, trở lại cõi trần thế vẫn đục thuộc về bọn họ, ma xui quỷ khiến thế nào, Cao Ca hỏi: “Tả Thừa Nghiêu, chúng ta trò chuyện đi.”

“Được, em muốn nói chuyện gì?”

42. Chương 43

Chuyển ngữ: Lệ Lệ

Kỳ thực Cao Ca cũng không biết muốn nói những gì, cô chỉ luyến tiếc cứ như vậy mà kết thúc lần đi nghỉ này cùng Tả Thừa Nghiêu mà thôi.

Nhưng mà giữa bọn họ lại không thể tùy tiện nói chuyện phiếm, rắc rối quá nhiều, chỉ sợ không cẩn thận lại đề cập tới những chuyện trong quá khứ, bức ép cả hai không dám đối diện với những vết thương đó.

Cao Ca suy nghĩ một chút. “Kể cho tôi nghe chuyện ngày xưa đi.”

Tả Thừa Nghiêu nở nụ cười. “Câu chuyện tay thợ săn và con gấu à?”

“Này, Tả Thừa Nghiêu, tôi muốn nghe một câu chuyện nghiêm túc.”

“Em muốn nghe cái gì?”

“Không phải anh từng đọc rất nhiều sách sao? Trong sách chắc chắn có rất nhiều chuyện. Tùy ý chọn một câu chuyện rồi kể lại cho tôi nghe là được rồi.”

“Tôi không có thời gian đọc truyện, cùng lắm là khi còn nhỏ có đọc qua mấy quyển tiểu thuyết kiếm hiệp thôi, mọi người đều biết thể loại đó, cái gì mà Quách Tĩnh với Hoàng Dung, Dương Quá và Tiểu Long Nữ, Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết...”

Em còn muốn nghe à?”

“Những thứ này chiếu quá nhiều trên TV rồi, cả thế giới đều xem rồi, có cái gì mới mẻ hơn không, cái loại tôi chưa từng nghe qua ấy.”

Có lẽ do ánh trăng quá dịu dàng, làm cho Tả Thừa Nghiêu cũng thật kiên nhẫn chiều chuộng Cao Ca, dĩ nhiên là thực sự bắt đầu chăm chú nhớ lại xem có câu chuyện nào mới mẻ để kể.

Cao Ca lại bổ sung. “Chính là cái thể loại bất chấp quá trình thế nào, hoàng tử cực khổ thế nào mới có thể chém Ác long, phù thủy và dì ghẻ, tốt nhất là thể loại mà có kết cục từ nay về sau anh ta và công chúa sống một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ ấy.”

Tả Thừa Nghiêu bật cười: “Lấy đâu ra nhiều kết cục hạnh phúc như vậy?”

“Kể chuyện ngày xưa mà, nếu như hiện thực đã không có nhiều viên mãn, chí ít, trong truyện là tốt đẹp không được sao?”

“Vậy tôi nghĩ lại một chút.”

Cao Ca không giục anh, cô chỉ muốn nghe anh nói mà thôi, kể cái gì cũng không quan trọng, tùy tiện bịa đặt một câu chuyện trẻ con cũng đủ làm cô thỏa mãn rồi. Bởi vì, những lời từ miệng anh nói ra, êm ái như chính màn đêm này vậy.

Yêu cầu duy nhất của cô cùng lắm chỉ là một câu chuyện có kết thúc đẹp, không nên giống như bọn họ, chỉ có thể tranh thủ được một quãng thời gian trên núi tuyết này.

Một lúc sau, cuối cùng Tả Thừa Nghiêu lên tiếng. “Trước kia, có một cậu bé.”

“À, hoàng tử xuất hiện rồi.”

“Không, nó không phải là một hoàng tử, nó là một đứa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ, lúc nó chào đời, ba của nó đã mất.”

“Thật đáng thương, ba của cậu bé chết như thế nào?”

“Bị bắn chết. Ba của nó là một tử tù, bởi vì đi cướp ngân hàng.”

“Được rồi, đây là một đoạn mở đầu.”

“Mẹ của cậu đã từng là một nghệ sĩ, rất xinh đẹp, nhưng bởi vì yêu tên cướp đó, lại chưa kết hôn mà đã mang thai, mất đi tất cả. Bà bị đơn vị khai trừ, đoạn tuyệt quan hệ với người thân, thế nhưng đến chết bà cũng không hối hận.”

Cao Ca cảm thán nói: “Suy cho cùng là vì thật lòng yêu một người.”

“Mẹ của cậu bé vì chưa kết hôn đã mang thai, lại không tiết lộ người đàn ông gây ra chuyện đó là ai, không thể sống được ở quê, bà một mình chạy đến vùng biển ven thành phố lớn, sinh ra cậu bé và nỗ lực tiết kiệm nuôi sống cậu bé. Bà làm những gì tốt nhất có thể cho cậu, thậm chí bà không tiếc bỏ ra nửa tháng lương để mua cho cậu bé một mô hình tàu vũ trụ mà nó thích. Ở trước mặt cậu bé, bà cũng chưa bao giờ phủ nhận chuyện ba nó bị tử hình. Bà nói, trong mắt người khác, ông ấy là người xấu, nhưng trong mắt bà chính là một anh hùng. Ông đi cướp ngân hàng, vì muốn nhanh chóng kiếm được tiền để về quê cưới bà, vì không muốn bà chịu oan ức, muốn để mẹ con bà có một cuộc sống tốt hơn, không bị người khác xem thường.

“Tôi nghĩ, nhất định bà là một người mẹ vĩ đại.” Cao Ca bắt đầu cho rằng Tả Thừa Nghiêu chỉ tùy ý biên soạn một câu chuyện để kể cho cô nghe, nhưng càng nghe càng cảm thấy có điểm không đúng, câu chuyện này được Tả Thừa Nghiêu kể chân thật như vậy, giống như là xảy ra ở trên người anh. Cô thu lại giọng điệu đùa giỡn, chăm chú lắng nghe.

“Cứ như vậy, cậu bé và mẹ sống nương tựa lẫn nhau đến khi được mười tuổi. Tuy rằng rất nghèo khổ nhưng mẹ con bọn họ luôn bên nhau, luôn ấm áp và vui vẻ. Thế nhưng có một ngày, mẹ của cậu ta nhìn thấy một người trên ti vi, cho nên những chuỗi ngày cuộc sống bình thường của bọn họ cũng kết thúc từ đó.

Bà mẹ nói với đứa con trai, trước khi ba nó sắp bị tử hình đã từng nói với bà, lúc bọn họ cùng đi cướp ngân hàng còn có một người nữa. Ba cậu bé trong lúc chạy trốn sự truy đuổi của cảnh sát thì bị thương, ông biết mình không thể chạy được xa, liền chủ động đánh lạc hướng cảnh sát, để tên đồng bọn kia mang theo tiền trốn đi. Bởi vậy, cái tên đồng bọn đó mới không bị bắt, mà ba của cậu vì không chịu khai ra tung tích của tên đồng bọn cùng số tiền đã cướp nên bị xử tử hình. Lúc chạy trốn, ba của cậu cùng tên đồng bọn kia đã giao hẹn, nếu ông bị bắt ngồi tù có lẽ sẽ bị bắn chết, mà tên đồng bọn trốn thoát, xin hẳn nhất định phải chăm sóc, giúp đỡ ẹ cậu bé, đem số tiền của ông đưa cho bà ấy.

Đáng tiếc qua nhiều năm như vậy, tên đồng bọn đó cũng bật vô âm tín, mãi cho đến khi mẹ cậu bé nhìn thấy hắn ở trên ti vi. Mà lúc này, tên đồng bọn đã sớm thay hình đổi dạng, trở thành một chủ xí nghiệp giàu có. Có thể suy ra, tài sản của ông ta chính là số tiền năm xưa đi cướp được. Thậm chí, xí nghiệp hiện tại của hắn ta, nói không chừng có được cũng chính là nhờ vào khoản tiền dơ bẩn đó.

Mẹ cậu bé quyết định đi tìm kẻ đồng bọn đó, phải lấy được khoản tiền mà ba cậu đã dùng tính mạng để đổi về ẹ con cậu.

Tên đồng bọn đó qua nhiều năm như vậy cũng không có tìm mẹ con cậu. Có thể hắn ta về quê nhưng không tìm được, nhưng càng có thể chỉ đơn giản là kẻ muốn quỵ nọ, không thừa nhận. Nếu mẹ cậu bé cứ thế mà đi tìm hẳn ta có phải sẽ có nguy hiểm hay không?

“Đúng, mẹ cậu cũng lo lắng đến điểm này, cho nên bà đem toàn bộ số tiền tiết kiệm cùng cậu bé giao cho cô nhi viện ở đó, sau đó một mình đi tìm tên đồng bọn kia. Nhưng bà chỉ là một nữ công nhân bình thường, mà tên đồng bọn kia là chủ một doanh nghiệp tiếng tăm lừng lẫy, địa vị giữa hai bọn họ khác biệt quá lớn, mẹ cậu cho dù muốn gặp mặt tên đồng bọn kia một lần cũng không phải dễ dàng như vậy. Bà ở lại cái

thành phố này, vừa đi làm, vừa tìm cách tiếp cận hẳn ta, Cuối cùng mấy tháng sau cũng có cơ hội gặp mặt tên đồng bọn để nói chuyện.

Tiền ấy à, khiến cho con người điên cuồng, khiến cho con người chó cùng rứt giậu, khiến cho con người càng trở nên độc ác hơn. Ngoài mặt, tên đồng bọn đó tỏ ra rất nghĩa khí, nói rằng nhiều năm đi tìm bà nhưng đều tìm không được, bây giờ rốt cuộc cũng tìm được bà, nhất định phải thay đại ca chăm sóc cho bà thật tốt. Nhưng trên thực tế, chỉ vì hẳn ta muốn trấn an mẹ cậu bé nên mới không hành động khinh xuất. Cùng lúc xác định được bà chỉ là một người phụ nữ yếu đuối một mình tới cái thành phố này, chuyện năm đó, thân phạm của hẳn ta ngoại trừ bà thì bên ngoài không còn ai biết, liền xuống tay, tìm người giết chết mẹ cậu bé.”

“Trời, tại sao lại có thể như vậy? Vậy còn cậu bé thì sao?”

“May mắn là trước mặt tên đồng bọn đó, mẹ cậu đã không để lộ ra bất kỳ tin tức nào về sự tồn tại của cậu. Ngay cả ba cậu trước khi bị tử hình mới biết đến sự tồn tại của một sinh mệnh nhỏ, hướng chỉ là tên đồng bọn đó. Hẳn ta thật không ngờ đại ca của hẳn ta còn có một đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ. Cho nên, cậu bé mà may mắn lớn lên mà không để người khác biết.”

“Sau đó thì sao?”

“Về sau, cậu lớn lên ở cô nhi viện, cậu ta nỗ lực đọc sách, kiếm tiền, cuối cùng nghĩ cách để trả thù, để tên đồng bọn kia phải trả giá bằng máu.”

“Cậu ta giết tên đồng bọn kia sao? Giết người là phạm pháp.” Cao Ca thận trọng hỏi.

“Đương nhiên là không. Trên đời này có rất nhiều cách làm người ta sống không bằng chết. Ở giữa khe hở của luật pháp cũng có nhiều chuyện có khả năng làm được, nhiều khi không cần dùng dao.”

“...Cậu ta báo thù xong sẽ vui vẻ chứ? Kết cục của câu chuyện là tốt đẹp sao?”

“Vui vẻ, sao có thể không vui vẻ được chứ? Cậu ta có rất nhiều tiền, không cần giống như lúc còn nhỏ, chỉ có thể ngóng một món đồ yêu thích trong tủ kính mà không có tiền mua nổi. Cậu ta trả thù, để ba mẹ dưới tuổi vàng được yên nghỉ. Cậu ta còn kết hôn cùng cô bạn mới tình đầu từ khi mười mấy tuổi, cậu ta chiều chuộng xem cô như một công chúa, từ đó về sau, bọn họ sống một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc. Kể xấu bị báo ứng, người tốt được đền đáp.”

Cao Ca nghe đến đó, trong lòng có một loại cảm giác không nói nên lời. Cô mơ hồ cảm thấy câu chuyện này có liên quan rất lớn tới Tả Thừa Nghiêu, nhưng tất cả chi tiết lại không giống. Cô nhớ rõ rằng mẹ của anh là người mắc nhiều bệnh, mà mối tình đầu của anh là Mạnh Dao sao? Bọn họ cũng không có kết hôn. Nhưng không biết sao, lòng cô chính là bất an như vậy.

Cô rút cuộc không nhịn được hỏi: “Chuyện này... là thật?”

Tả Thừa Nghiêu cười ha ha một tiếng, vỗ nhẹ xuống đầu Cao Ca. “Đương nhiên là giả rồi, xem trong một cuốn tạp chí lúc mua trên ở máy bay, trong cuộc sống hiện thực lấy đâu ra nhiều chuyện cầu huyết như vậy? Sao em không hỏi xem Bá tước Monte Cristo và Hamlet có phải thật hay không?”

Cao Ca thở phào một cái. “Ai bảo anh kể chuyện nghiêm túc như vậy”

“Ai bảo em ngốc nghếch như vậy. Được rồi, chuyện kể xong rồi, em nên ngủ thôi.”

“Nghe xong chuyện của anh, tôi càng không ngủ được.”

“Vậy chúng ta chỉ có thể làm một chuyện rồi.”

Nói xong, Tả Thừa Nghiêu không đợi Cao Ca kịp phản ứng, liền ôm cô vào trong lòng. Anh thò tay vào trong áo ngủ của cô, môi của anh gần như chạm lam hôn cổ cô.

Cao Ca hơi kháng nghị. “Chân của anh còn chưa khỏe...” thì bị Tả Thừa Nghiêu chặn miệng lại, giọng nói của cô đều bị bao phủ trong lòng bàn tay anh.

Dường như chưa bao giờ anh cần cô như lúc này.

Anh ôm Cao Ca ở trên người mình, cô nằm sấp trên ngực anh, bầu ngực mềm mại của cô đè xuống cơ thể cứng rắn của anh. Rất nhanh, quần áo của bọn họ đã bị quăng đầy trên mặt đất.

Ánh trắng như nước, rót xuống tấm lưng trần trắng mịn của Cao Ca.

Lạnh không? Một chút cũng không. Hoan ái trong đêm chính là chiếc lò sưởi sưởi ấm tốt nhất.

43. Chương 44

Có khi thời gian rất dài, có khi thời gian lại rất ngắn.

Bảy năm trước, khi mẹ qua đời, ngày hôm đó, đặc biệt dài đằng dặc. Từ nhà tới bệnh viện chỉ có một con đường mà giống như đi mãi cũng không hết.

Mà ở cùng Tả Thừa Nghiêu trên núi tuyết này một tuần, trong nháy mắt đã kết thúc, chỉ chớp mắt một cái, đã quay về nước rồi.

Đi ra khỏi cabin, bầu trời hơi xám xịt, đầy mây, là cảnh tượng điển hình của thành phố này khi vào mùa đông, app theo dõi thời tiết trong điện thoại hiển thị PM2.5[1] vượt quá mức cho phép, chú ý phòng hộ.

Tất cả đều đang nhắc nhở bọn họ đã quay lại thực tại, ở trên núi tuyết mấy hôm đều chỉ giống như một giấc mộng.

Lúc về đến nhà, dì Dương giúp việc đã quay lại làm việc, sớm làm xong một bàn thức ăn nóng hổi chờ bọn họ.

Trong lúc đang ăn có một chút việc nhỏ, dì Dương đến tìm Tả Thừa Nghiêu. “Cậu Tả, tôi nhìn thấy trong tủ lạnh có một hộp bánh bao cua, từ năm trước để lại vẫn chưa hề động đến, bây giờ đều đã hỏng, không ăn được nữa. Không biết có phải là cậu hay cô Cao mua mà để quên, tôi cũng không dám tự quyết định vứt đi. Cho nên, bây giờ tới hỏi cậu một tiếng, có thể vứt bỏ được không?”

Cao Ca hơi nghi ngờ nói: “Bánh bao cua? Hôm bữa tiệc cuối năm của Cao Thị tôi cũng muốn ăn, nhưng mãi không có.” Nói xong, liếc mắt nhìn Tả Thừa Nghiêu.

Tả Thừa Nghiêu lúng túng ho khan hai tiếng, biểu cảm có chút mất tự nhiên, dạn dò qua loa. “Vứt đi.”

Về mặt hơi kỳ lạ này chính là ấn tượng cuối cùng của Cao Ca về Tả Thừa Nghiêu, bởi vì một thời gian dài sau đó, cô gần như rất ít khi nhìn thấy anh.

Sau khi về nước, công việc của Tả Thừa Nghiêu càng trở nên bận rộn. Lại lần nữa, anh và Cao Ca trở lại tình trạng như lúc ban đầu bọn họ sống chung. Bình thường anh về nhà đã khuya, đôi khi lại ngủ ở phòng làm việc hoặc phòng dành cho khách.

Quan hệ giữa hai bọn họ tuy rằng không còn đối chọi gay gắt như lúc mới bắt đầu, nhưng cũng không còn được thân mật như lúc nghỉ phép nữa.

Có một hôm, Cao Ca cố ý không ngủ, mở đèn thức khuya đợi anh, nhưng chờ mãi đến tận nửa đêm anh mới trở về, cũng chỉ lãnh đạm nói một câu ngắn gọn. “Em ngủ trước đi, tôi còn có việc.”

Sau đó xoay người đi vào phòng làm việc.

Cao Ca thất vọng tự an ủi bản thân: Đã có một kỳ nghỉ mà ông trời ưu ái dành cho cô, cô không nên quá tham lam, cho rằng bọn họ về sau có thể có thay đổi.

Mà lúc này, trong phòng làm việc, Tả Thừa Nghiêu nhìn một đồng tài liệu bày trước mặt, ngón tay hơi siết chặt, thiếu chút đập mạnh xuống mặt bàn, sắc mặt nghiêm trọng.

Sớm muộn cũng nên thu lưới, nhưng mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của anh sao? Tỷ dụ như cô gái ở căn phòng cách vách kia.

Trong phòng làm việc của Tả Thừa Nghiêu tại Cửu Châu, lần nữa, Cao Chí Viễn ngồi đối diện với Tả Thừa Nghiêu.

Chẳng qua, so với sự tự tin nắm chắc phần thắng trong vụ lần trước, lúc này đây, Cao Chí Viễn thấp thỏm không biết Tả Thừa Nghiêu vội vàng tìm ông ta có việc gì.

Chỉ thấy nét mặt Tả Thừa Nghiêu lạnh lùng, đem xấp tài liệu ném xuống trước mặt Cao Chí Viễn.

“Chủ tịch Cao, tôi nghĩ ông nên cho tôi một lời giải thích.”

Cao Chí Viễn hết sức bất mãn đối với thái độ của Tả Thừa Nghiêu. Chẳng qua chỉ là một thằng nhãi vất mũi chưa sạch, ý vào vận khí tốt trên thị trường chứng khoán buôn bán lời ít tiền, lại dựa vào cái cây to như nhà họ Tạ liền ở trước mặt ông ta giễu võ dương oai, lúc ông ta xuất hiện, tên họ Tả còn chưa ra đời đấy.

Nhưng lần này, ông ta thâm oán trong lòng chứ chưa có nửa điểm bộc lộ trên mặt, Cao Chí Viễn lập tức nhặt xấp tài liệu trên bàn làm việc của Tả Thừa Nghiêu lên nhìn.

Ông ta chỉ lật một tờ, tâm trạng liền tối sầm lại, biết việc lớn không ổn rồi.

Đây là mẫu tin tức của phóng viên thu thập được, tiêu đề là: “Vị trí sân bay mới vi phạm nghiêm trọng, nghi ngờ báo cáo EIA[2] đã bị làm giả.”

Cao Chí Viễn lập tức không vội mà nhìn tiếp, ông ta đóng tài liệu lại, hỏi. “Đây là cái gì?”

“Chủ tịch Cao, đây không phải là vấn đề tôi nên hỏi ông hay sao?”

“Giám đốc Tả, tôi không hiểu cậu đang nói gì.”

“Chủ tịch Cao, tự ông làm chuyện tốt còn cần tôi thuật lại một lần nữa à? Bản báo cáo này đưa tin nói đã có người mua chuộc các chuyên gia của EIA, giả mạo một loạt số liệu, khiến cho vị trí hạ cánh của sân bay mới rơi vào một mảnh đất vốn không có ưu thế. Thực ra mảnh đất này căn bản không thích hợp làm sân bay, tương lai lâu dài sẽ xuất hiện sương mù dày, dẫn đến đường bay bị chậm trễ, gây nên rủi ro.”

Tả Thừa Nghiêu đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “rủi ro” thật rõ ràng.

Cao Chí Viễn dựa vào sau mỉm cười một chút, diễn hình một bộ mặt cáo già nói: “Cậu Tả, cậu đang nói đùa, hành vi trái pháp luật này sao tôi có thể làm chứ? Vị trí sân bay mới là chuyện của chính phủ, Cao Thị chúng tôi nếu không dựa vào Cửu Châu các cậu, ngay cả miếng thịt béo này cũng chưa chạm vào được, lại không biết về mặt này có cái gì đang mờ ám đây. Nếu quả thật bên trong có kẻ động tay động chân, vừa đúng lúc Cửu Châu lại có thể vừa đúng lúc lấy được mảnh đất, đây mới là hiềm nghi lớn nhất ấy chứ?”

“Chủ tịch Cao, ông không cần phải giả vờ giả vịt trước mặt tôi. Bây giờ chúng ta đang ngồi cùng một thuyền, nếu như tin tức này được truyền ra ngoài, ông nghĩ Cao Thị có thể bảo toàn rút lui hay sao?”

“Cậu Tả, cậu nói lời này là có ý gì? Uy hiếp tôi?”

“Không, tôi chỉ nói một sự thật. Tôi mặc kệ chuyện này có phải ông làm hay không, ông đều phải đem nó giải quyết thật tốt cho tôi. Nếu quả thực tin tức là thật, có người mua chuộc người trong EIA, bóp méo số liệu, khiến ấy vị trí nổi bật đều là công xương của Cao Thị lộ ra. Ông biết, hậu quả là cái gì không?”

Đương nhiên Cao Chí Viễn biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào. Nếu thực sự chuyện này bại lộ sẽ gây ra chuyện lớn, như vậy, toàn bộ dự án Thành Phố Hàng Không này cũng cuốn theo nước. Trên mặt này, Cao Thị đã bỏ ra một số vốn lớn, đặt cược khá đậm, sẽ không chịu nổi thất bại như vậy.

Nhưng nét mặt ông ta vẫn giữ nguyên vẻ điềm tĩnh. “Sao cậu có thể một mực khẳng định là tôi làm? Dựa vào mấy tên phóng viên viết linh tinh kia?”

“Chủ tịch Cao, ông vẫn chưa rõ sao? Chuyện cho tới bây giờ không phải tôi tìm ông để truy cứu trách nhiệm, mà là giải quyết vấn đề. Nói thật cho ông biết, tin tức này là một tên phóng viên con con lết lút làm, may mắn bị người của chúng tôi phát hiện, ép hẳn phải dè bản tin này xuống. Tên phóng viên đó cũng được chúng tôi đưa ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, tạm thời không có phiền phức. Nhưng người phóng viên

này cũng không phải đơn độc một mình, hẳn ta rất khôn khéo, kiên quyết không tiết lộ tin tức này là từ ai trong EIA tiết lộ ra ngoài, muốn dùng cái này làm bùa hộ mệnh.”

Tả Thừa Nghiêu nói đến đây thì dừng lại một chút, anh giương đôi mắt sáng như đuốc nhìn Cao Chí Viễn. “Tôi không cho phép dự án Thành Phố Hàng Không tồn tại một kẻ hở như vậy. Vì thế, Chủ tịch Cao, xin ông nói cho tôi biết, ông hỏi lộ chuyên gia nào của EIA? Nếu như hẳn ta có thể nói ột người biết, sẽ không đảm bảo không tiết lộ cho người thứ hai.”

Bề ngoài, Cao Chí Viễn cũng không chịu hở miệng: “Tôi nghĩ, tôi có thể đi hỗ trợ điều tra.”

Khóe miệng Tả Thừa Nghiêu khẽ nhếch lên một nụ cười, những người quen sẽ biết đây là điềm báo cho cơn tức giận của anh. “Chủ tịch Cao, tôi muốn ông hiểu rằng dự án sân bay mới là bí thư Trần phê duyệt khởi công, là công trình trọng điểm trong nhiệm kỳ của ông ấy. Dự án Thành Phố Hàng Không cũng là do ông ta đốc thúc hỗ trợ khai thác. Nếu chuyện này bị đưa ra ngoài sáng, nói nhà đầu tư Cao Thị muốn khai thác dự án Thành Phố Hàng Không nên đã sử dụng hành vi trái phép hỏi lộ các chuyên gia EIA, dẫn đến vị trí sân bay mới có sai phạm lớn. Ông nghĩ, đối với bí thư Trần, con đường làm quan của ông ấy sẽ bị ảnh hưởng thế nào. Hiện tại, hai chúng ta đứng sau đóng cửa còn có thể thương lượng, thế nhưng, một ngày cái kim trong bọc lòi ra, bí thư Trần sẽ phải chịu vụ tai tiếng này, Cao Thị của ông còn có chỗ đứng hay sao?”

Trong lòng Cao Chí Viễn biết tất cả những lời Tả Thừa Nghiêu nói đều là sự thật, nụ cười trên mặt ông ta cũng dần dần ngưng lại. Chuyện này, nghiêm trọng tới mức nào ông ta cũng không cần Tả Thừa Nghiêu thức tỉnh. Kỳ thực, lúc ông ta nhìn thấy cái tiêu đề tin tức kia, liền quyết tâm phải chặt đứt mối vấn đề rối rắm này. Nhưng ông ta không muốn chấp nhận sơ suất trước mặt Tả Thừa Nghiêu, tránh để cho anh bắt thóp.

Ông ta vẫn còn cố chống chế. “Giám đốc Tả, đừng nên nói quá như vậy, nói không chừng, tất cả những việc này có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm?” Tả Thừa Nghiêu đột nhiên đứng dậy, một tay kéo lấy cổ áo của Cao Chí Viễn, xốc ông ta lên. “Cao Chí Viễn, nếu ông không giải quyết tốt phiền toái này, như vậy thì chỉ có cách Cữu Châu chúng tôi tự mình ra tay. Khi đó, tôi không đảm bảo có thể giữ lại được lợi ích cho Cao thị. Có một câu gọi là ‘Tráng sĩ chặt tay.’”

Cao Chí Viễn đẩy Tả Thừa Nghiêu, sửa lại quần áo, mắt lộ vẻ hung ác, cười như không cười, nói: “Tôi cũng biết có một câu: Ném chuột còn sợ vỡ bình. Tả Thừa Nghiêu, cậu đừng tưởng rằng, cùng Tiểu Ca ra ngoài chơi một chuyến, có được cảm tình rồi liền trở mặt. Có tin mỗi giây, mỗi phút tôi có thể khiến cho Tiểu Ca rời khỏi cậu không.”

“Không nể mặt Tiểu Ca, ông tưởng rằng tôi sẽ nói nhiều với ông vậy sao? Nói chung, tôi cho ông thời gian nửa tháng xử lý tốt cái chuyện phiền toái này. Nếu như lần sau, còn có loại tin tức này xuất hiện trước mắt tôi, mặt mũi của ai tôi cũng không nể.” Tả Thừa Nghiêu dừng một chút, cuối cùng nhấn mạnh bốn chữ: “Kể cả Tiểu Ca.”

[1] PM2.5: Chỉ số các hạt bụi nổi trôi nhỏ hơn 2.5 micromet trong không khí.

[2] EIA: Đánh giá tác động môi trường. Là sự đánh giá khả năng tác động tích cực – tiêu cực của một dự án được đề xuất đến môi trường trong mối quan hệ giữa các khía cạnh tự nhiên, kinh tế và xã hội.

44. Chương 45

Cao Chí Viễn trở lại tập đoàn Cao Thị với lửa giận ngút trời.

Ông ta vừa vào đến phòng làm việc của chủ tịch liền gọi điện thoại nội bộ ra lệnh: “Gọi Cố Tư Nguyên lên đây cho tôi.”

Cố Tư Nguyên nhanh chóng nghe lệnh chạy đến.

Cửa phòng vừa đóng lại, anh ta còn chưa đứng vững, Cao Chí Viễn liền hung hăng giáng một bạt tai. “Cố Tư Nguyên, cậu làm việc kiểu gì vậy?”

Cố Tư Nguyên còn chưa rõ ràng việc gì xảy ra, chỉ biết nhận một cái tát, nửa bên mặt đều là dấu ngón tay. Nhưng anh ta cũng không tức giận phản kháng, chỉ cúi đầu giữ nguyên dáng vẻ một mực cung kính. “Chú Cao, cháu đã làm sai điều gì khiến chú nổi giận như vậy?”

Cao Chí Viễn tát bạt tay này xong, những phần nộ vừa ở chỗ Tả Thừa Nghiêu cũng dần tiêu tan vài phần: “Chuyện mấy tên giáo sư của nhóm EIA kia có phải do cậu phụ trách?”

“EIA? EIA của sân bay mới?”

“Vậy chứ cậu bảo còn EIA nào nữa? Lúc này, ngoại trừ dự án Thành Phố Hàng Không, còn có chuyện gì đáng để tôi tức giận như thế?”

“À, đó chính là giáo sư Tô. Phải, lúc đó là cháu giúp ông ta sắp xếp chuyện con gái ra nước ngoài học. Thế nào ạ, chú Cao, bây giờ có xảy ra sơ suất gì hay sao? Cho tiền con gái ông ta đi học cũng là cháu cấp, qua tay một công ty mang danh nước ngoài, theo lý mà nói thì không có vấn đề gì.”

“Không phải chuyện tiền bạc, là cái tên giáo sư Tô gì đó mồm miệng không kín kẽ, đem mọi chuyện tiết lộ ra ngoài. Còn bị một tên nhãi phóng viên biết được viết thành bản thảo muốn đưa ra ngoài sáng.”

“Tại sao có thể như vậy? Chuyện này mà tung ra ngoài sáng đối với ông ta cũng không có lợi lộc gì.” Cố Tư Nguyên hơi kinh ngạc, nhưng anh ta rất nhanh điều chỉnh giọng điệu an ủi: “Nhưng chú Cao à, chú cũng đừng quá tức giận. Cho dù tên phóng viên có viết linh tinh, chúng ta cho hắn ít lợi lộc, cũng không có gì ghê gớm. Tìm một nhân viên bên dưới làm kẻ chết thay là được rồi. Nói là hành động của một mình hắn, phía công ty không biết chuyện, lại mượn một số người đánh lạc hướng dư luận, trên dưới tạo chút quan hệ xã hội, cũng sẽ không tạo thành sóng gió lớn được.”

“Cậu thì hiểu cái gì! Nếu đơn giản như vậy Tả Thừa Nghiêu cũng không cần tìm tới tôi. Trước đây, không phải tôi bảo cậu kêu cái tên giáo sư kia giúp chúng ta chỉnh sửa miếng đất bên cạnh Cao Thị một chút thôi sao, chỉ lệch một chút thôi sao? Cậu làm việc thế nào vậy? Cái tên chuyên gia đó đã hoàn toàn bóp méo số liệu, đem một mảnh đất vốn dĩ không thích hợp làm sân bay lại biến thành thích hợp nhất. Cậu xem đi, tài liệu Tả Thừa Nghiêu đưa cho tôi viết thế nào? Trường hợp xấu nhất có thể gây ra rủi ro! Mức độ sai sót vị trí này mà tuồn ra, sẽ dẫn tới việc làm hỏng toàn bộ dự án Thành Phố Hàng Không!”

Cao Chí Viễn ném cả bản báo cáo xuống người Cố Tư Nguyên, tờ giấy rơi trên mặt anh ta, thiếu chút nữa thì làm tổn thương đến mắt.

Cố Tư Nguyên vẫn cố gắng không một chút nhúc nhích, không uất không giận nhặt bản báo cáo ở dưới đất lên, nhanh chóng lật xem hai trang. Nếu quả thật giống với những lời Cao Chí Viễn đã nói, đúng là không phải chỉ đơn giản tìm một kẻ chết thay là có thể giải quyết được vấn đề, dù sao thì chỉnh sửa một chút và hoàn toàn bóp méo cũng có tính chất hoàn toàn khác nhau.

Sau khi xem xong, anh ta cũng quá sợ hãi nói: “Rõ ràng là cháu không bảo giáo sư Tô làm như vậy? Loại người đọc sách cả ngày này sao lại không biết điều thế chứ, ngay cả hơi lệch một chút hay hoàn toàn chỉnh sửa đều không phân biệt được rõ. Chú Cao, phải làm sao bây giờ? Tuyệt đối không thể để chuyện này tiết lộ ra ngoài, ít nhất thì trước kia sân bay mới được đưa vào hoạt động, chuyện Cao Thị thu hồi tiền đầu tư cũng tuyệt đối không được đưa ra ánh sáng. Tập đoàn vì muốn ăn được dự án lớn, vốn tài chính đã rất hạn hẹp rồi, nếu như còn bị bại lộ một vụ bê bối lớn như vậy, Cao Thị sẽ, sẽ rất nguy hiểm.”

“Tình hình tài chính của tập đoàn chẳng nhẽ tôi còn không rõ hơn cậu sao? Còn cần tới lượt tên nhãi nhà cậu nhắc nhở tôi?” Cao Chí Viễn cười âm lên.

Cố Tư Nguyên vẫn cúi đầu đứng im. “Vâng, chú Cao. Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Cao Chí Viễn ngồi trên ghế, châm một điếu thuốc, ông ta hít mạnh một hơi. “Tên nhãi phóng viên kia tạm thời đã bị Tả Thừa Nghiêu bịt miệng, việc này mà tuồn ra đối với Cửu Châu bọn họ cũng là tổn thất

ng nghiêm trọng, tôi tin cậu ta có thể xử lý sạch sẽ không cần chúng ta lo lắng. Vượng tay vượng chân bây giờ chính là cái tên giáo sư Tô này, phải nghĩ ra cách để ông ta ngậm miệng lại.”

Ông ta ngừng chốc lát, suy nghĩ một chút: “Tư Nguyên, cậu lập tức tìm được giáo sư Tô, điều tra xem ông ta còn tiết lộ tin tức cho người khác không, với vì mục đích gì mà ông ta làm như vậy. Ba ngày, tôi cho cậu ba ngày. Dự án Thành Phố Hàng Không tuyệt đối không thể bị hủy hoại trong tay mấy tên cặn bã đó được.”

“Vâng, chú Cao, cháu biết rồi.”

“Nếu như lần này lại xảy ra rắc rối gì, cậu cũng không cần phải quay lại gặp tôi nữa.”

“Chú Cao, chú yên tâm.” Cố Tư Nguyên kính cẩn đáp ứng, sau đó yên lặng rời khỏi căn phòng.

Cao Chí Viễn vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, làn khói tỏa ra bao trùm cả căn phòng, khuôn mặt ông ta càng lộ vẻ dữ tợn. Ông ta thật không ngờ một viễn cảnh tốt đẹp như vậy lại bị một tên chuyên gia nhỏ ngáng đường.

Lúc trước, ông ta cũng chỉ muốn đi một bước nhàn hạ, hời hợt cái tên giáo sư kia, vì muốn nhờ vào vị trí của sân bay mới tăng thêm một chút lợi ích cho tập đoàn Cao Thị mà thôi. Loại chuyện như thế này, nhiều năm qua đây cũng không phải là lần đầu tiên làm, có lúc còn giành được lợi ích lớn. Đám EIA này, dưới sự hoán đổi một dãy số liệu, bọn họ đều là những chuyên gia có ngòi bút tuyệt vời, xu hướng đã hoàn toàn khác nhau. Nói một cách thẳng thừng, cũng không ảnh hưởng tới toàn cục. Ai mà biết được, chẳng lẽ tên giáo sư Tô đáng chết kia là lần đầu tiên cầm loại tiền này hay sao? Trên thực tế, để giúp Cao Thị đạt được một mức độ như vậy, ông ta chỉ cần đổi trắng thành xám, chứ ai bắt ông ta đổi hẳn thành đen cơ chứ! Bằng không, bây giờ bọn họ cũng không rơi vào thế bị động như vậy.

Đương nhiên, sửa thì cũng sửa rồi, dù sao thì cũng không phải là thủ đoạn của một mình giáo sư Tô. Lúc trước, cơ hội Cao Thị giành được dự án Thành Phố Hàng Không cũng thấp đi vài phần. Nhưng con lợn ngu xuẩn này lại ngu xuẩn đến mức đem tin tức này tiết lộ ra ngoài. May mà có Tả Thừa Nghiêu phản ứng nhanh, đem chuyện này tạm thời ép xuống, nếu không những cô găng trước đó của ông ta là vô dụng rồi.

Cao Chí Viễn hút xong điếu thuốc, ông ta dụi mạnh mẩu thuốc trong cái gạt tàn.

Phạm là ai cản trở ông ta, nhiều năm qua, không ai có kết cục tốt. Ông ta cũng không ngại để tâm thêm một giáo sư Tô.

Chỉ cần tra rõ có thêm chuyện gì phiền phức, vị họ Tô kia cũng đừng trách ông ta trở mặt tàn nhẫn.

Dù sao, trên cái thế giới này, chỉ có miệng người chết mới là đáng tin nhất.

Nửa đêm, lúc Tả Thừa Nghiêu về đến nhà, đèn phòng ngủ vẫn còn sáng, có lẽ Cao Ca đang chờ anh.

Anh nghĩ cô rất ngốc, không nhìn rõ lòng người, không phân biệt rõ người tốt kẻ xấu, cũng dễ dàng quên đi người bên cạnh đã đối xử với cô không tốt thế nào, vẫn ngốc nghếch làm những chuyện không hề có ý nghĩa, giống như hiện tại, để đèn chờ anh.

Tả Thừa Nghiêu muốn đi thẳng tới phòng khách để ngủ, nhưng đi tới cửa, không tự chủ được lại đẩy cửa phòng ngủ ra.

Kỳ thực đèn vẫn sáng, nhưng Cao Ca thì đã ngủ rồi.

Cô ngã xuống giường, hai bên tai vẫn đeo tai nghe, ipad trong tay trượt xuống chân, sớm đã ngừng phát, tự động khóa màn hình rồi.

Anh đứng lặng bên giường nhìn cô ngủ. Có một loại người đến năm bảy tám mươi tuổi, giữa hai hàng lông mày vẫn còn mang theo một chút hơi thở ngây ngô, Cao Ca cũng chính là người như vậy. Kỳ thực, cô từ lâu đã không còn là một cô gái hơi tròn trịa của bảy năm trước nữa, gò má đã hốc hác đi rất nhiều, biến thành một người phụ nữ thanh lịch, dần dần làm anh mất đi lý trí, hận không thể nuốt cô vào bụng, ôm ấp vào trong lòng...

Nhưng mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ khi ngủ của cô, anh không khỏi nghĩ cô thật ngây thơ và vô hại, giống như một đứa trẻ, ẩn náu ở sâu trong đầu anh là một tia thương hại.

Anh cảm thấy mình lại sắp thở dài. Cô ngủ như vậy sao có thể thoải mái chứ? Ngày mai tuột mất gối, cái cổ sẽ bị đau.

Tả Thừa Nghiêu nhẹ nhàng cử động tay chân, cúi người thận trọng giúp cô gỡ tai nghe xuống, đem ipad đặt lên tủ đầu giường. Lại dịu dàng đem gối đầu đặt ngang, để cho cô có một giấc ngủ thoải mái một chút.

Chỉ là mấy năm qua, giấc ngủ của Cao Ca luôn luôn rất tỉnh, cho dù động tác của Tả Thừa Nghiêu đã đủ nhẹ nhàng, vẫn làm cô thức giấc.

Cô từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh lại, còn có chút hoảng hốt, mắt nửa mở nửa nhắm mơ hồ hỏi: “Anh về rồi à?”

Tả Thừa Nghiêu cũng không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô, chỉ trả lời ngắn gọn: “Ừm, em ngủ tiếp đi, tôi đi tới phòng làm việc có việc.”

Nói xong liền nhanh chóng rời đi.

Có lẽ là chưa hoàn toàn phục hồi tỉnh táo, Cao Ca nửa tỉnh nửa mơ thốt ra: “Gần đây bận rộn như vậy sao?”

Tả Thừa Nghiêu đi tới cửa, đưa lưng về phía Cao Ca, “Ừm. Em ngủ đi, không cần lo cho tôi.”

Cao Ca biết mình nên làm quen với sự thất vọng, nhưng không biết tại sao, cô lại thốt thêm một câu. “Anh...Anh đừng thức khuya quá, chú ý sức khỏe.”

Tả Thừa Nghiêu nghe xong thoáng ngừng trước cửa một chút, không quay đầu lại, cũng không nói gì, chỉ trực tiếp đóng chặt cửa phòng ngủ lại.

Cao Ca nhìn bóng lưng anh và cánh cửa bị đóng lại không chút tình cảm, thấy tỉnh cả ngủ. Anh đã từng nói với cô, ghét nhất là nhìn thấy bộ dáng giả nhân giả nghĩa của cô, sao cô còn phải khổ sở chọc giận cho anh chán ghét chứ?

Cô đan hai tay ngồi ở trên giường, qua nhiều năm như vậy, vì sao lúc nào cô cũng không học được sự thông minh chứ?

Không biết qua bao lâu, lúc cô đang oán trách chính mình, cửa phòng ngủ lại bị mở ra, là Tả Thừa Nghiêu quay lại.

Cao Ca kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Giọng của anh vẫn lãnh đạm như vậy: “Thứ bảy em có rảnh không?”

Trong ấn tượng của Cao Ca, Tả Thừa Nghiêu ít khi hỏi qua ý nguyện của cô, thông thường anh chỉ ra lệnh.

Cô có chút kinh ngạc nói: “Có, cuối tuần nào cũng được nghỉ.”

“Chọn một chiếc váy đẹp, cuối tuần theo tôi đi tham gia một buổi đấu giá.”

“Buổi đấu giá? À, được, tôi biết rồi.”

Cao Ca còn muốn hỏi thêm vài câu, nhưng Tả Thừa Nghiêu nói xong lại lập tức đóng cửa rời đi, bỏ lại cô tại chỗ, không biết nên cảm thấy vui vẻ hay thấp thỏm vì lời mời kỳ quặc hoặc mệnh lệnh của anh nữa.

45. Chương 46

Đột nhiên, giữa đêm hôm khuya khoắt, Tả Thừa Nghiêu để lại một câu không đầu không đuôi như vậy, bảo Cao Ca theo anh đi tham gia một buổi đấu giá.

Rốt cuộc là buổi đấu giá cái gì, Cao Ca không tránh tự đi thăm dò một chút.

Cô vốn làm nghệ thuật, thành phố cũng không phải là một nơi có nhiều buổi bán đấu giá như vậy, hỏi thì được biết, buổi đấu giá vào thứ bảy này là do gia tộc nhà họ Tạ đứng ra tổ chức bán đấu giá các tác phẩm nghệ thuật đương đại nhằm mục đích làm từ thiện.

Nghe nói, buổi đấu giá này còn có tác phẩm của họa sĩ đương đại Lưu Dã mà cô yêu thích nhất, Cao Ca quả thực mừng rỡ không thôi.

Nếu không phải vì cô quá hiểu mối quan hệ kỳ lạ không thể diễn tả của mình với Tả Thừa Nghiêu, nếu không phải cô chưa bao giờ nói về họa sĩ mà cô yêu thích trước mặt Tả Thừa Nghiêu, thì có lẽ cô đã hiểu lầm là do Tả Thừa Nghiêu sắp xếp dành riêng cho cô.

Lần này, những bức tranh của Lưu Dã là “Nhẹ nhàng giết chết tôi” “Rmaid” cùng “Ngón út”. Vì vậy, Cao Ca đặc biệt chọn một chiếc váy đỏ đuôi cá để phù hợp với nàng tiên cá nhỏ trong tác phẩm hội họa hồi trẻ của ông ta.

Đương nhiên, cũng không có ai phát hiện được ra bí mật này của cô, đây cũng chỉ là một trò cô hứng lên trong lúc nhàm chán mà thôi.

Thứ bảy này, Cao Ca đã sớm chuẩn bị trang phục đầu ra đấy, thậm chí cô còn đánh thêm một lớp phấn mỏng. Khoảnh khắc Tả Thừa Nghiêu nhìn thấy cô, rõ ràng trong ánh mắt anh còn ánh lên vẻ sững sờ.

Anh lịch lãm đưa tay về phía cô, cô đứng dậy thông thả khoác cánh tay anh, khoe mắt đảo qua tấm gương trên bàn trang điểm, bên trong chiếu rọi hình ảnh hai người đang dựa vào nhau. Cô không khỏi suy nghĩ, nếu như không có những chuyện cũ trước đây, ở trong mắt người ngoài, có phải bọn họ cũng có thể là một cặp xứng đôi vừa lứa?

Lúc hai người đến hội trường, thời gian vẫn còn khá sớm, buổi đấu giá còn chưa chính thức bắt đầu, Cao Ca không nhẫn nại được tâm trạng kích động, muốn đi xem trước những món đồ chuẩn bị mang ra đấu giá một chút.

Tả Thừa Nghiêu cùng cô đi xem tranh, đương nhiên là Cao Ca đi thẳng tới những bức tranh của Lưu Dã, Tả Thừa Nghiêu cũng liền yên lặng đi theo sau lưng cô.

Kỳ thực, Tả Thừa Nghiêu luôn không có hứng thú với nghệ thuật đương đại, nhiều năm qua anh chỉ biết bận rộn với cuộc sống, vội vàng kiếm tiền, vội vàng báo thù, cũng chẳng có thời gian để dừng lại thưởng thức những thứ “Nghệ thuật” vô vị. Đương nhiên, trong lĩnh vực xã giao, nếu bạn là một người yêu thích nghệ thuật, anh cũng có thể cùng bạn nói về Cezanne, Van Gogh, hay Mondrian một cách tuyệt vời nhất, chuẩn xác nhất. Nhưng đấy chẳng qua chỉ là một sự hiểu biết, một câu chuyện, chứ không phải từ sự yêu thích...

Nhưng hôm nay, khi anh đứng cùng Cao Ca đứng trước bức “Nhẹ nhàng giết chết tôi” của Lưu Dã, đột nhiên anh cảm thấy mình ngay lập tức biết được Cao Ca vô cùng yêu thích nó. Bọn họ không nói chuyện với nhau, nhưng anh vẫn biết rõ.

Trong tranh là một cô bé mặc váy đỏ, cùng với một con heo màu hồng phấn. Trên tay cô bé cầm một con dao đứng đối đầu với con heo kia. Heo nghéch đầu lên, không thấy một chút hoảng sợ. Cô gái cầm trong tay một con dao sắc bén, cũng nhìn không ra một chút hung dữ và sát ý. Chỉ là bọn họ cứ đứng đối đầu nhau như vậy, cái bóng nổi lại thành một đường, giống như là một loại ràng buộc vô hình. Bối cảnh là màu hồng nhạt và màu xám tro, toàn bộ bức tranh trừ những thứ ấy thì không còn cái gì khác nữa.

Bạo lực và chém giết, sự thương hại và nhân từ, giống như là một câu chuyện ngụ ngôn.

Sức hấp dẫn của nghệ thuật chính là ở đây, nó không để bạn đề phòng mà trong nháy mắt sẽ bắn trúng chính giữa trái tim bạn.

Trong lúc nhất thời, Cao Ca và anh đều không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn bức tranh này.

Là giọng nói của một người đàn ông phá vỡ sự yên lặng giữa hai người.

“A Nghiêu, cậu đến hội trường rồi cũng không tới chào hỏi tôi trước, trái lại lại đứng nhìn tấm hình đó làm cái gì?”

Hai người đồng thời quay lại nhìn nơi phát ra giọng nói. Nhất thời, Cao Ca không nhận ra người đàn ông này là ai, nhưng cảm thấy có chút quen quen.

Còn Tả Thừa Nghiêu lại nở nụ cười hiem thấy, là nụ cười không mang rheo mặt nạ, chỉ có ảm áp. Anh nói: “Tôi tưởng cậu sẽ không đến sớm như vậy, mặt hàng hôm nay cũng không có gì đặc biệt, hai bức cuối cùng kia thì có chút giá trị. Ai ngờ còn chưa mở màn thì cậu đã tới rồi.”

“Tôi đặc biệt thức dậy sớm để tới đây, không tin cậu hỏi Sa Sa xem, tối qua chúng tôi mệt biết nhường nào, tôi có thể dậy sớm như vậy cũng không phải dễ dàng gì.” Người đàn ông vừa nói vừa dùng khủy tay huých vào cô gái xinh đẹp bên cạnh, vẻ mặt làm bộ hy sinh to lớn.

“Tạ công tử, bây giờ sắp hai giờ chiều rồi.” Tả Thừa Nghiêu lạnh lùng nhắc nhở.

“Cái loại người nhiều tuổi dậy sớm như cậu làm sao có thể hiểu được nhịp độ sinh học của những người trẻ tuổi chúng tôi. Bọn con nhà giàu chúng tôi có người nào mà thức dậy được trước 2 giờ chiều chứ? Nếu không phải vì tới nhìn bảo bối Cao Ca của cậu, tôi sẽ hy sinh giấc ngủ quý báu của mình hay sao?” Tạ Tề vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt, vừa nói vừa trừng mắt nhìn về phía Cao Ca.

Lúc này Cao Ca mới phản ứng được, người này không phải là công tử phong lưu Tạ Tề tiếng tăm lừng lẫy hay sao? Hôm bữa tiệc cuối năm của Cao Thị anh ta cũng có mặt, lúc đi vẫn còn liếc mắt với cô một cái.

Dường như Tả Thừa Nghiêu có một chút bất đắc dĩ đối với Tạ Tề, anh dắt tay Cao Ca, nói với Tạ Tề: “Đây là Cao Ca, trước đây hai người đã gặp qua một lần.”

Cao Ca nhìn về phía anh ta, mỉm cười, lịch sự gật đầu chào hỏi. Cô nhớ Cố Tư Nguyên từng nói, đứng sau lưng Cửu Châu của Tả Thừa Nghiêu cũng chính là nhà họ Tạ.

So với sự kín kẽ của Cao Ca, Tạ Tề liền tỏ ra rất nhiệt tình. Anh ta cười hì hì ghé sát vào Cao Ca, cũng không để ý tới người bạn gái bên cạnh, “Lần trước, chưa có cơ hội nói vài câu với người đẹp, bây giờ chúng ta lại tình cờ gặp mặt, duyên phận lớn như vậy, cần phải trò chuyện nhiều hơn. Người đẹp, bánh bao của Tứ Quý ăn có ngon không?”

“Bánh bao của?” Cao Ca nghếch ra, nhất thời, chẳng biết tại sao lại nói như vậy.

Tả Thừa Nghiêu ở bên khẽ quát một tiếng, ngăn cản anh ta nói ra càng nhiều. “Tiểu Tạ.”

Tạ Tề nhìn về phía Tả Thừa Nghiêu, ranh mãnh bĩu môi. “Xem ra... quà tặng của tôi, cậu không hề giúp tôi tặng.”

Rồi anh ta hướng về phía Cao Ca nói: “Sweetheart, thực ra tôi gặp cô không chỉ một lần, chỉ có điều cô không nhớ thôi. Lần trước ở khách sạn Tứ Quý tôi chỉ nhìn thấy một mình cô ăn ở bàn bên, nhưng đáng tiếc tại vì vợ của tôi nên mới hại cô không được ăn bánh bao của đầu bếp Lâm, cho nên lúc đó tôi không có mặt mũi nào tới bắt chuyện với cô.”

“A, hóa ra là anh thanh toán giúp tôi.” Cao Ca chợt nhớ tới lời bọn họ nói sớm muộn gì sẽ biết người thân bí tính tiền ấy.

“Đúng vậy, đúng vậy, tốt hơn hết tôi nên trả tiền cho người đẹp mà. Cô cũng không biết, hôm đó sau khi trở về tôi vẫn muốn gặp cô.”

Miệng Tạ Tề không ngừng trêu đùa Cao Ca, Tả Thừa Nghiêu thấy anh ta càng nói càng thái quá, bon bon như tàu hỏa, vội vã ngăn lại: “Được rồi, Tiểu Tạ, chúng tôi đi vào trước, cậu cứ từ từ mà xem.”

Nói xong lôi kéo Cao Ca định bỏ đi.

Tạ Tề cũng không ngăn cản, chỉ là đứng sau lưng cao giọng hô: “Người đẹp, nhớ kỹ tôi là Tạ Tề, cô có thể gọi tôi là Tiểu Tạ, Tiểu Tạ đẹp trai trẻ trung. Tả Thừa Nghiêu không cần cô nữa thì tới tìm tôi!”

Tả Thừa Nghiêu lắc đầu, quả thực chịu không nổi cái tính cách hay bồn chồn này của Tạ Tề.

Anh có chút miễn cưỡng lên tiếng, giải thích với Cao Ca: “Em đừng để ý tới anh ta, anh ta chính là người điền đầy.”

Cao Ca hơi nghi hoặc một chút, quay đầu lại, nhìn thoáng qua cái dáng vẻ không thể lý giải nổi của Tạ Tề, nhún vai, cũng không để bụng. Dù sao, trên thế giới này có nhiều người kỳ quái hơn nhiều. Chỉ là, người như thế sao có thể làm bạn tốt với Tả Thừa Nghiêu được chứ?

Vào hội trường, hai người ngồi xuống hàng ghế khu VIP.

Toàn bộ hội trường là một không gian hai tầng, hình như cửa sổ trần nhà cũng na ná như vậy, hai bên còn có hành lang uốn khúc và căn phòng.

Buổi bán đấu giá chỉ chốc lát sẽ chính thức bắt đầu.

Đúng như lời Tả Thừa Nghiêu từng nói, phía trước cũng chẳng có mấy thứ đáng giá, bao gồm cả của Lưu Dã. Thứ mà bạn coi như vật báu gì đó, ở trong mắt người khác có thể chẳng đáng một xu. Có lẽ, ở trước mặt những đại gia này, bức tranh của Lưu Dã cũng kém xa những món đồ dùng bằng gỗ ở trong nhà họ.

Cao Ca rất muốn mua bức tranh của Lưu Dã, nhưng cho dù so với những tác giả nổi tiếng mà nói, bức tranh của ông rất rẻ, cô cũng không mua nổi.

Kỳ thực, cũng không thể nói là cô mua không nổi. Trên danh nghĩa, cô còn được mẹ giữ lại ột ít cổ phần của Cao Thị. Có điều, những cổ phần này cũng không thể đổi thành tiền mặt, hơn nữa cô cũng không hiểu biết về thương nghiệp, tất cả đều giao cho ông Cao quản lý. Nếu như cô muốn sử dụng một khoản tiền lớn, nhất định phải thông qua ba, mà cô thì không muốn.

Bảy năm trước cô bị đưa ra nước ngoài, lúc đó, cô cảm thấy ba bỏ tiền ra cho cô đi học cũng đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, cô đâu còn mặt mũi tiêu xài phung phí như trước, huống chi còn có Khuất An Khiết ở bên mĩa mai cô chỉ biết làm tiểu thư nhà họ Cao, chẳng biết bên ngoài xã hội kiếm tiền vất vả thế nào. Mà bây giờ, tuy rằng cô đã có thể tự làm tự ăn, nhưng cũng không có khả năng bỏ ra mấy chục triệu.

Có điều, có thể đứng gần ngắm cũng không tệ, sau này cô có thể tiết kiệm ít tiền mua một bức nhỏ, những tác phẩm của Lưu Dã cũng khá rẻ. Chỉ là bức “Nhẹ nhàng giết chết tôi” mà cô thích nhất đã định giá tới bảy chữ số, hôm nay là không có được rồi.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng khi đến phiên tác phẩm của Lưu Dã bắt đầu bán đấu giá, Cao Ca cũng không khỏi chú ý nhiều hơn một chút, muốn nhìn xem là tấm bảng của vị nào có thể bỏ nó vào túi.

Đầu tiên bán đấu giá chính là “Nhẹ nhàng giết chết tôi”.

Giá quy định 800 ngàn, có lẽ loi loi vài người tranh nhau ra giá, cạnh tranh cũng không kịch liệt, lúc đến 1 triệu 100 ngàn, người bán đấu giá kêu hai lần vẫn chưa có người nào đáp ứng được giá cả, giá tiền này không cao không thấp, chỉ chốc lát là phải nhàm chán kết thúc đấu giá.

Cao Ca quay đầu liếc nhìn người giơ bảng một cái, một người đàn ông trung niên bụng phệ hói đầu, cũng không biết ông ta có am hiểu bức tranh này hay không, hay chỉ nhàm chán mà mua, nhằm mục đích khoe khoang, thật giống như kiểu mua một chiếc đồng hồ số lượng có hạn.

Đang lúc người bán đấu giá chuẩn bị gõ búa định giá, đột nhiên Cao Ca nghe thấy Tả Thừa Nghiêu bên cạnh lên tiếng: “1 triệu 500 ngàn.”

Cao Ca hết sức kinh ngạc quay đầu lại, không ngờ Tả Thừa Nghiêu lại ra tay đấu giá bức tranh này! Hơn nữa mọi người đều chỉ tăng giá mấy chục ngàn một lần, Tả Thừa Nghiêu lại tăng thêm tới 400 trăm ngàn.

Trong lúc buồn tẻ, phòng đấu giá cũng bắt đầu xôn xao, bốn phía truyền tới một vài tiếng xì xào bàn luận.

Người đàn ông trung niên thiếu chút nữa có được bức tranh này lại có điểm không phục giơ bảng lần nữa: 1 triệu 550 ngàn.

Tả Thừa Nghiêu lần thứ hai ra giá: “Hai triệu.” Chênh cao hẳn lên mấy trăm ngàn.

Tiếng trò chuyện trên hội trường càng lúc càng lớn, rất nhiều người nhìn về phía Tả Thừa Nghiêu.

Tâm trạng của người bán đấu giá trên sân khấu cũng kích động hẳn lên. “Vị tiên sinh này ra giá hai triệu, thực sự là người có mắt nhìn, còn ai ra giá cao hơn không?”

Người đàn ông bụng bự kia giật giật cánh tay, có lẽ còn muốn ganh đua, nhưng suy nghĩ một chút, rốt cuộc tỉnh táo vẫn thắng thế, không giơ bảng nữa. Tả Thừa Nghiêu ra cái giá này cho thấy rõ ràng nhất định muốn có được, anh không cần phải băn khoăn tiền bạc, lại không phải là một kiệt tác nổi tiếng, không cần phải mua.

Người bán đấu giá còn đang trên đài cổ động: “Lưu Dã tiên sinh là một họa sĩ đương đại nổi danh của Trung Quốc, bức “Nhẹ nhàng giết chết tôi” này bản thân nó cũng có chút huyền thoại, từng được bán với giá chỉ có 5 con số, nhưng 4 năm sau lại được bán với giá 1 triệu 400 ngàn...”

Nhưng sau một phen giải thích bên dưới vẫn không động đây, vì vậy anh ta bắt đầu kêu giá: “Hai triệu lần thứ nhất, hai triệu lần thứ hai...”

Ngay khi mọi người cho rằng đây sẽ là quyết định cuối cùng, ai ngờ rằng hàng sau lại có người lần nữa nhảy ra. “2 triệu 50 ngàn.”

46. Chương 47

Đám người lần nữa xôn xao, mọi người đều nhao nhao nhìn về phía sau, chỉ thấy người giơ bảng là một người đẹp mặc bộ váy công sở, ngoại trừ dung mạo xinh đẹp, vóc người có chút nóng bỏng thì cũng không có cái gì đặc biệt, chắc là thư ký của một vị lão đạo giấu mặt nào đó.

Tả Thừa Nghiêu không quay đầu lại, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi người đột ngột xuất hiện đấu giá này, vẫn giữa nguyên biểu cảm lạnh lùng, tiếp tục kêu giá: “2 triệu 300 ngàn.”

Không đợi người bán đấu giá nói, cô thư ký phía sau cũng lập tức bắt theo: “2 triệu 350 ngàn.”

Tả Thừa Nghiêu lại kêu giá: “2 triệu 500 ngàn.”

Cô thư ký cũng không chút do dự giơ bảng: “2 triệu 550 ngàn.”

Hai người cứ luân phiên ra giá, mặc kệ Tả Thừa Nghiêu ra giá cao bao nhiêu, bọn họ đều chăm chú theo sát, nhưng mỗi lần cũng chỉ cao hơn một chút, cứ mặt dày nhất quyết không bỏ qua.

Cao Ca cũng hoài nghi, nhìn chằm chằm vào Tả Thừa Nghiêu. Lẽ nào, bởi vì bọn họ vừa mới để ý đến bức tranh này một chút mà Tả Thừa Nghiêu đã sinh ra hứng thú mãnh liệt như vậy, bất kể giá nào cũng muốn mua hay sao? Mà cái người bí ẩn vẫn tiếp tục không buông tha kia là ai? Cao Ca cảm thấy cảnh tượng này quá sức tưởng tượng, nhất thời không thể thích ứng kịp. Cô cho rằng nó chỉ là niềm yêu thích của riêng mình cô thôi, chỉ là một tác phẩm hội họa cô nhiều lần quyền luyện xem trên máy tính mà thôi, thế nào mà đột nhiên lại có nhiều người cùng giành giật với nhau vậy? Cô cảm thấy mình còn không khấn trương bằng Tả Thừa Nghiêu, một mặt cảm thấy giá tiền này rất cao, một mặt lại âm thầm hy vọng anh có thể thành công mua được.

Trong chớp mắt giá cả đã lên tới hơn 5 triệu.

Lúc này Tả Thừa Nghiêu lại không thể kiên nhẫn với sự dây dưa này, muốn đánh nhanh thắng nhanh, trực tiếp báo giá lên 7 triệu, nhaoáng một cái đề cao giá lên chừng một triệu. Phải biết rằng giá khởi đầu cũng chỉ có 800 ngàn, 7 triệu đã gấp tới 9 lần so với giá khởi điểm rồi.

Lần này đừng nói tới người bán đấu giá, bầu không khí toàn hội trường đều có chút sôi sục, ai cũng không ngờ rằng một buổi bán đấu giá thông thường lại gặp phải một màn kịch tính như vậy.

Vị thư ký kia cũng không lập tức đua theo, cô nhanh chóng gọi điện thoại, hiển nhiên giá tiền này đã vượt qua quyền hạn của cô, cô cần phải yêu cầu chỉ thị tiếp theo.

Rất nhanh cô gái đã cúp điện thoại, quay sang người bán đấu giá phất tay một cái, tỏ ý không hề ra giá nữa.

Mọi người trong phòng đấu giá cũng có chút thất vọng đối với kết cục đầu voi đuôi chuột này, vốn cho rằng còn có màn trình diễn của vị lão đại đứng sau cô gái kia, không ngờ lại dễ dàng bỏ qua như vậy, hại mọi người cũng không được xem một màn nào nhiệt nữa.

Có điều, cái giá tiền này cũng đủ làm người bán đấu giá hưng phấn rồi, anh ta gõ búa thật mạnh, lớn tiếng nói: “Chúc mừng anh đã dành được tác phẩm hội họa ‘Nhẹ nhàng giết chết tôi’ của họa sĩ Lưu Dã. Giá cuối cùng là 7 triệu. Chúc mừng!”

Cao Ca gơ tay che miệng, bảy triệu, thực sự được Tả Thừa Nghiêu mua lại. Trời ơi, bức tranh cô yêu thích nhất!

Cô cảm thấy mình sắp bị kích động đến phát khóc rồi, thiếu chút nữa không kiềm chế được muốn quay sang ôm Tả Thừa Nghiêu để chúc mừng, tuy rằng về lý mà nói bức tranh này cũng không có quan hệ gì với cô.

Mà vào lúc này, lúc cô đang kích động không nguôi, ánh mắt trong lúc lơ đãng đột nhiên nhìn thấy một người đang dựa vào lan can trên hành lang uốn khúc tầng hai.

Trong tay anh ta cầm một ly sâm banh, cúi đầu nhìn về phía Cao Ca tỏ ý mỉm cười.

Người đó là Tạ Tề.

Cao Ca cho rằng Tạ Tề nhìn Tả Thừa Nghiêu, nhưng nghiêng đầu nhìn Tả Thừa Nghiêu một chút, lại thấy anh hoàn toàn không hề chú ý đến Tạ Tề, vẫn giữ nguyên thần thái cùng tư thế ngồi, yên tĩnh chờ đợi các món đồ đấu giá tiếp theo trên đài. Bề ngoài cũng hoàn toàn không nhìn thấy bức tranh anh bỏ ra một số tiền lớn để mua mang lại cho anh bất kỳ sự biến đổi tâm trạng gì.

Cô lại ngẩng đầu nhìn Tạ Tề lần nữa, anh ta rõ ràng phát hiện ra Cao Ca đang chăm chú nhìn mình nên cười nâng ly rượu về phía cô, làm ra khẩu hình “Chúc mừng” trên miệng

Lần này, Cao Ca khẳng định là anh ta ra hiệu với mình

Nhưng Tạ Tề như vậy là có ý gì? Hướng về phía cô chúc mừng cái gì? Cao Ca cảm thấy người đàn ông này đúng là khiến cho người khác thấy khó hiểu.

Mà quái lạ nhất là, vị thư kí phía sau kia, lúc này lại lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Tạ Tề, hình như đang báo cáo chuyện gì với anh ta. Trong lòng Cao Ca kinh ngạc không hiểu, lẽ nào anh ta chính là vị lão đại bí ẩn vừa tranh giành bức tranh với Tả Thừa Nghiêu. Nhưng bọn họ không phải là bạn tốt hay sao? Vì sao anh ta còn làm như vậy?

Người này, trước nay hành động đều không có quy củ gì, Cao Ca thu hồi ánh mắt, trong lòng âm thầm nghĩ, vẫn là nên ít tiếp xúc với anh ta thì hơn.

Buổi đấu giá tiếp tục, Tả Thừa Nghiêu nghiêng nhiên trở thành người yêu thích Lưu Dã, anh mua hết hai tác phẩm còn lại của Lưu Dã, có điều lần kế tiếp thuận lợi hơn nhiều so với lần trước, cũng không xuất hiện thêm người phá rối, giá cuối cùng cũng coi như là hợp lý.

Ngoài những thứ đó ra, Tả Thừa Nghiêu không mua thêm bất kỳ tác phẩm nào nữa. Như thể hôm nay anh mang Cao Ca đến tham gia cái buổi đấu giá này, chỉ là hướng về phía Lưu Dã. Nhưng từ trước tới nay, anh đâu có bao giờ quan tâm tới Lưu Dã, thậm chí đối với một tác phẩm của một họa sĩ đương đại lớn anh cũng đâu có cảm tình.

Nếu như Cao Ca tự mình đa tình một chút, thậm chí sẽ cho rằng Tả Thừa Nghiêu vì mình mà phá lệ.

Nhưng đương nhiên cô không dám.

Sau khi buổi bán đấu giá kết thúc, Tả Thừa Nghiêu lui về sau kí tên bàn giao một ít thủ tục, Cao Ca ở lại hành lang trưng bày tranh vẽ, muốn nhìn lại các tác phẩm hội họa được bày, hai người tạm thời tách ra.

Nhưng được một lúc, Cao Ca lại đụng phải Cao Lạc Thi.

Vừa trên sàn bán đấu giá không phát hiện ra người này, thế nào mà lại gặp trên hành lang triển lãm tranh? Lẽ nào cái gọi là oan gia ngõ hẹp chính là đây? Thực tế, trên hành lang ngoài bày tranh vẽ căn bản cũng không có ai, có vẻ như Cao Lạc Thi đặc biệt đợi Cao Ca đến tìm cô ta.

Cao Ca cũng không truy xét xem Cao Lạc Thi tại sao lại xuất hiện ở nơi này, cô theo bản năng thầm nghĩ muốn tránh đi, không muốn tiếp xúc cũng người như vậy, bởi vì cô không biết Cao Lạc Thi còn muốn gắng đường nói những lời khó nghe nào nữa. Đáng tiếc, Cao Lạc Thi trước sau như một vẫn không dễ dàng buông tha cho cô, dường như tìm mọi cách làm cho cô không thoải mái mới chịu bỏ qua.

Chỉ nghe loáng thoáng thấy Cao Lạc Thi nói: “Chị, chị làm gì mà vội vã vậy ạ? Chị em chúng ta khó khăn lắm mới có dịp gặp nhau, không ít nhiều trò chuyện với nhau vài câu, thế nào thì mới thể hiện tình cảm chị em sâu đậm chứ?”

Gương mặt Cao Ca lạnh lùng. “Tôi đã nói với cô nhiều lần rồi, mẹ tôi chỉ sinh ra có mình tôi, tôi không biết cô là nghiệt chủng từ đâu tới, tôi chưa bao giờ có cô em gái như vậy.”

Cao Lạc Thi lại dường như đến có chuẩn bị, cũng không tức giận, không nhanh không chậm nói rằng: “Chị, chị luôn không nhận cô em gái này, cũng không phải bởi vì coi thường mẹ tôi hay sao? Phá hủy tình cảm hôn nhân giữa ba và bác gái. Thế nhưng chị à, chính chị cũng đề tiện như vậy, chị cũng làm kẻ thứ ba giữa Tả Thừa Nghiêu và Mạnh Dao. Chị lại có tư cách gì coi thường mẹ con tôi.”

“Làm sao cô biết Mạnh Dao?” Cao Ca lớn tiếng chất vấn. Cô vừa mới nghe thấy tên Mạnh Dao liền cảm thấy cả người đều không được bình thường. Đương nhiên, chuyện của Mạnh Dao năm đó cũng không mấy người biết, huống chi lúc đó Cao Lạc Thi mới có mấy tuổi, từ đâu mà biết được chứ?

“Chị thân yêu của em, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Nếu chị đã làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy, sao lại sợ em nói ra gì chứ?”

Cao Ca trong lúc nhất thời cũng chỉ biết giả vờ mạnh mẽ. “Đó là ân oán giữa tôi, Mạnh Dao và Tả Thừa Nghiêu, không tới lượt cô quan tâm.”

“Chị, chị đang chột dạ. Chị sợ tôi chọc thủng cái lớp mặt nạ cao quý của chị.” Cao Lạc Thi cười ngọt, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia thâm độc. “Giả bộ thánh nữ gì chứ? Thực chất bên trong chính là đồ đề tiện. Chị cho rằng mình thay hình đổi dạng rồi thì anh Thừa Nghiêu sẽ yêu chị thật lòng hay sao? Tôi cho chị biết, anh ấy chỉ chung thủy yêu Mạnh Dao! Thanh mai trúc mã, tình cảm sâu nặng. Đáng tiếc nếu không phải lúc đó chị hoành đao đoạt ái, tìm người cưỡng dâm Mạnh Dao, để lại một cái bóng ma trong lòng cô ấy, đến bây giờ cũng không có cách nào tiếp nhận tình cảm của người đàn ông khác, không thể ở cùng một chỗ với anh Thừa Nghiêu. Không phải bây giờ chị vẫn nghĩ rằng anh Thừa Nghiêu muốn chạm vào chị ấy chứ? Cùng lắm là muốn phát tiết để trả thù trên cơ thể của chị mà thôi. Cưỡng dâm, chị à, tôi thật không ngờ chị cũng là phụ nữ, sao lại ra tay độc ác đến mức này, làm những chuyện như vậy với một cô gái vô tội...”

“Được rồi, Cao Lạc Thi, tôi mặc kệ cô từ đâu mà nghe được chuyện này, nói chung chuyện này không liên quan đến cô! Oan có đầu nợ có chủ, tôi đã làm sai chuyện tự nhiên sẽ có người đến tìm tôi đòi lại, tôi có trả giá đắt cũng không cần tới lượt cô nhắc nhở. Cô lại nhiều lần muốn tìm tôi gây phiền phức như vậy rồi cuộc là muốn làm cái gì?”

“Chị, chị đừng nên tức giận chứ, em sao có thể tới tìm chị gây phiền phức chứ? Em tới làm việc tốt nhắc nhở chị. Tránh cho chị ngu ngốc bán mình cũng còn không biết.”

“Nhắc nhở tôi cái gì? Cao Lạc Thi, tôi cho cô biết, tôi không cần! Cũng làm phiền cô tránh xa tôi ra một chút.” Thực sự Cao Ca không muốn dây dưa cũng cô ta, nói xong xoay người rời đi.

Nhưng Cao Lạc Thi lại tiến lên ngăn cản lối đi của Cao Ca. “Chị, ngay cả nghe chị cũng không dám nghe cho xong hay sao? Chị đang sợ cái gì chứ?”

“Cao Lạc Thi, cô tránh ra! Tôi không có hứng thú nói chuyện vớ vẩn với cô, bữa tiệc cuối năm lần trước, cô nói cái gì mà ở cùng Tả Thừa Nghiêu, cô cảm thấy anh Thừa Nghiêu trong miệng cô sẽ thích nghe những lời bịa đặt của cô hay sao? Cô nghĩ nếu như tôi đem toàn bộ lời nói dối của cô thuật lại không sót chữ nào cho anh ta, anh ta sẽ làm gì với cô? Anh ta sẽ để yên sao?”

Cao Lạc Thi thoáng sững sờ, nhưng mà sự chần chờ chỉ lóe lên giây lát, cô ta lại cười ngọt ngào, vẻ mặt hiền lành nói: “Tôi thừa nhận lần trước tôi lừa chị, nhưng cùng lắm chỉ muốn đùa với chị một chút thôi, không cần hẹp hòi vội vã đi tố cáo như vậy chứ. Chị à, lần này tôi thật tình tới nhắc nhở chị thức tỉnh.”

Vừa nói, cô ta vừa giả vờ làm dáng vẻ chân thành. “Chị cho rằng, hôm nay anh Thừa Nghiêu mang chị tới buổi đấu giá này là vì muốn chị vui? Thôi đi, là bởi vì hôm nay Tạ Tề, Tạ công tử tới đây.”

Tạ Tề?

47. Chương 48

Cao Lạc Thi nói đúng, quả thực Cao Ca rất sợ. Cô sợ nghe thấy Cao Lạc Thi nói lung tung cái gì đó. Quan hệ giữa cô và Tả Thừa Nghiêu vốn đã lung lay sắp đổ, chưa kể đến Cao Lạc Thi còn nói ra những suy nghĩ trong lòng cô, sợ nhất khi nghe thấy cái tên đó – Mạnh Dao. Bởi vậy cô càng thêm sợ hãi, cô biết có quá nhiều điều có thể sẽ dễ dàng phá vỡ mối quan hệ vô cùng mỏng manh giữa cô và Tả Thừa Nghiêu.

Cô thừa nhận cho tới bây giờ mình đều không thông minh, cũng không có nhiều tâm kế như vậy, ngoại trừ vài lời nói ngoan cổ của cô thì không còn có cái gì để ngăn chặn, giáo huấn Cao Lạc Thi thêm nữa. Cho nên cô chỉ muốn chạy trốn, cũng chỉ có thể chạy trốn.

Nhưng lúc Cao Lạc Thi nói ra cái tên Tạ Tề, cái tên này ban đầu cũng làm cô có chút nghi hoặc, bước chân của cô không tự chủ thoáng chốc ngừng lại.

Ngay lập tức Cao Lạc Thi bắt được ánh mắt do dự của Cao Ca, cô ta thừa dịp tiến lên lấy thân phận em gái nói: “Chị, Tạ công tử thân phận gì? Nhà họ Tạ địa vị gì? Coi như chị ở nước ngoài bảy năm, về nước mấy tháng nay hẳn cũng có nghe qua. Chính như anh Thừa Nghiêu, không có nhà họ Tạ ở sau lưng chống đỡ thì đâu thể đơn giản có được địa vị như hôm nay.”

“Tả Thừa Nghiêu và Tạ Tề là anh em, bạn bè tốt, điều này tôi vẫn biết, nhưng cái này thì có liên quan gì đến tôi?”

“Chị đều biết, như vậy chị biết biệt danh bên ngoài của Tạ công tử, thích nhất là làm chuyện sư tử sờ các loại sắc đẹp hay không? Chị có biết hôm nay Tả Thừa Nghiêu mang chị tới buổi bán đấu giá này là để cho Tạ công tử ngắm hay không?”

“Có ý gì?”

“Chị gái thân yêu, chị vẫn chưa rõ hay sao? Kỳ thực lần trước lúc ở bữa tiệc cuối năm, Tạ công tử nhìn trúng chị, nghe nói còn là nhớ mãi không quên, cho nên anh ta muốn anh Thừa Nghiêu bỏ đi những thứ yêu thích. Chị, chị cảm thấy địa vị của mình trong lòng anh Thừa Nghiêu là như thế nào, anh ấy sẽ làm thế nào đây? Chị nghĩ anh ấy sẽ trở mặt cùng Tạ công tử hay sao?”

“Cao Lạc Thi, mỗi một từ cô nói tôi đều không tin. Như lời cô nói, dạng người đẹp nào mà Tạ công tử chưa thấy qua, tôi không đến mức cảm thấy mình đẹp như thần tiên, có thể khiến cho loại công tử đào hoa, tay tình trường lão luyện đó phải thương nhớ. Làm phiền cô lần sau muốn biên soạn lời nói dối, cũng làm cho giống một chút.”

“Chị à, chị nói không sai, Tạ công tử ánh mắt tinh tường, nhưng chị cũng đừng nên coi nhẹ mình, nhan sắc của chị vẫn đủ làm Tạ công tử liếc một cái rồi. Huống chi, có câu nói: Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng không vụng trộm được. Bữa tiệc cuối năm lần trước Tạ công tử chưa kịp làm được nên vẫn nhớ nhưng chị cũng chẳng có gì là lạ. Có điều, phải nói rằng số chị cũng thật tốt, hôm nay đột nhiên bà vợ Lâm Mạc của Tạ công tử lại quyết định muốn tới, cho nên anh ta mới bỏ hành động. Nếu không, chị nghĩ rằng chị vẫn có thể ở đây nói chuyện với tôi hay sao? Tôi sợ, không khéo chị đã sớm được dâng lên giường của Tạ công tử rồi. Tôi nói những điều này cho chị nghe cũng là làm tròn bổn phận của một cô em gái. Hy vọng chị có thể nhìn rõ bộ mặt thật sự của người đàn ông không yêu chị. Anh Thừa Nghiêu yêu Mạnh Dao, điểm này tôi và chị đều rất rõ ràng, anh ấy vì muốn báo thù nên mới ở cùng

chị. Lần này may mắn là cuối cùng Tạ công tử lại bỏ qua chị, nhưng ai mà biết được lần sau lại có thêm Ngô, Lý công tử nào xuất hiện nữa? Đến lúc đó anh ấy ngán chị rồi, lại tiếp tục tặng cho người khác. Chị à, đến lúc đó chị phải làm sao chứ?”

Cao Lạc Thi bày bộ dạng chân thành, Cao Ca chỉ cảm thấy ghê tởm muốn ói. “Những điều này không cần cô nhọc lòng quan tâm, cô có nói nhiều hơn nữa tôi cũng sẽ không tin. Cao Lạc Thi, tôi không hiểu vì sao cô còn nhỏ tuổi như vậy mà không học hành cho tốt, suốt ngày đi học làm những chuyện đâm bị thóc chọc bị gạo như vậy. Chả nhẽ mẹ nào con nấy.”

“Tôi nói thật hay giả, chị à, chị nên suy nghĩ kỹ một chút sẽ hiểu. Thế nhưng nói đến học hành tốt, chị hẳn là không có một chút tư cách giáo dục tôi. Ban đầu, là ai chọc bác gái tức chết chứ? Trước đây, tôi còn nghĩ nguyên nhân là do đoạn phim khiêu dâm kia của chị, sau mới phát hiện ra còn vì một người đàn ông mà tìm người cưỡng dâm Mạnh Dao, thảo nào mà bác gái tức giận phát bệnh tim. Chuyện diên rồ như vậy, lúc đó chị mới có mười mấy tuổi, đây mới đúng thật là tuổi còn nhỏ mà không học hành cho tốt ấy chứ?”

“Câm miệng!”

Cao Lạc Thi lại càng không câm miệng, một mặt càng làm Cao Ca tức giận. “Được rồi, chị à, chị có biết ai là người tung đoạn phim khiêu dâm của chị hay không? Chính là anh Thừa Nghiêu. Anh ấy vì muốn trả thù những chuyện chị đã làm với Mạnh Dao. Có đôi lúc, tôi cũng không khỏi bội phục con người chị. Lại nói thêm, nếu không phải anh Thừa Nghiêu tung đoạn phim khiêu dâm đó, bác gái cũng sẽ không bị phát bệnh tim đúng không? Nói như vậy, anh ấy cũng coi như là gián tiếp hại chết bác gái, và chị chính là một trong những hung thủ không phải sao? Nhưng chị à, thế mà chị cũng có thể không cần thể diện tiếp tục ở bên cạnh anh ấy, cùng mây mưa trên giường với anh ấy, không biết buổi tối có gặp ác mộng thấy bác gái hay không? Chị nói xem, bác gái mà nhìn thấy hai người trần truồng lẫn lộn thì ở dưới suối vàng có yên lòng hay không?”

Cao Ca cũng không nhịn được nữa, dương tay đánh tới, Cao Lạc Thi lại như sớm có phòng bị, ngược lại bắt được cổ tay của Cao Ca hất xuống. “Chị, chị bị tôi nói trúng tim đen rồi, thẹn quá hóa giận sao.”

Cao Ca cảm giác toàn bộ bàn tay của mình đều vì tức giận mà run lên, nhưng một lần không hề đánh trúng Cao Lạc Thi, mà toàn thân như cạn kiệt, cô đã không còn sức lực để ra tay thêm nữa.

Năm đó, chuyện của Mạnh Dao bị mẹ cô ép xuống, ngay cả ba cũng không biết. Rốt cuộc, Cao Lạc Thi từ đâu mà biết được chuyện này? Mà đoạn phim sex bị tiết lộ, tuy cô và anh tư đều từng nghi ngờ do Tả Thừa Nghiêu, nhưng nhiều năm qua, cũng chưa từ xác định chắc chắn. Thực tế, cô vẫn tự nhủ, không phải do Tả Thừa Nghiêu làm, anh không đến mức thấp hèn như vậy. Dù sao đó cũng là lần đầu tiên của cô, cùng với người đàn ông cô yêu nhất. Cô không muốn thừa nhận từ đầu đến cuối đều là cạm bẫy, một hồi lừa dối. Không muốn thừa nhận, từ đầu đến cuối Tả Thừa Nghiêu không có một chút thương hại cô, không có một chút tình cảm với cô. Nhưng tại sao về mặt của Cao Lạc Thi lại nói chắc như đinh đóng cột vậy? Còn có Tạ Tề, rốt cuộc Cao Lạc Thi nói năng bậy bạ hay là sự thật?

Cao Ca cảm thấy con người trước mắt quá mức nham hiểm đáng sợ, nhưng cô không thể đứng trước mặt cô ta biểu hiện một chút dao động ra ngoài sắc mặt được nên kiên cường nói: “Tôi đây chỉ muốn đánh một con chó điên cắn bậy mà thôi. Tôi không biết cô nghe được tin đồn này từ đâu, nhưng cho dù là chính cô nói ra, mỗi một từ chính miệng cô nói ra đều không có bất kỳ sự tin cậy nào đối với tôi.”

“Chị, chị chưa tin? Ha ha, vậy tôi cho chị nghe đoạn ghi âm được chứ?” Nói xong, Cao Lạc Thi lấy điện thoại từ trong túi ra, quả nhiên là đến có chuẩn bị.

Trong ghi âm có chút tạp âm, như là lén ghi lại.

Đầu tiên là một giọng nữ: “Chị Mạnh, chị đừng nên uống nữa, cứ tiếp tục như vậy sẽ làm tổn hại bản thân.”

“Không, Hiểu Hiểu, cô để tôi uống, uống say, sẽ không cần phải chịu những chuyện đau khổ này nữa.” Cao Ca bỗng nhiên căng thẳng, là Mạnh Dao, giọng nói của Mạnh Dao, cô khắc cốt ghi xương không thể quên.

“Chị Mạnh, chị như vậy anh Tả nhìn thấy sẽ trách chúng tôi, anh ấy sẽ đau lòng.”

“Đúng vậy, A Nghiêu, đừng nói với A Nghiêu, tôi có lỗi với anh ấy, tôi đã ô uế, cũng không xứng với anh ấy nữa.”

“Chị Mạnh, chị đừng nói như vậy, anh Tả đối tốt với chị như vậy, sao anh ấy có thể ghét bỏ chị?”

“Anh ấy không ruộng bỏ tôi, tôi lại ruộng bỏ chính mình. Nhiều đàn ông như vậy, ba hay năm gã? Tôi vừa nghĩ đến liền run cả người, tôi muốn ói, tôi đã không có cách nào ở cùng A Nghiêu nữa rồi. Tôi hận Cao Ca, là cô ta hủy hoại tôi, hủy hoại hạnh phúc của tôi và A Nghiêu. Tôi hận không thể lột da cô ta, róc xương cô ta.

“Cô ta sẽ nhận được báo ứng, anh Tả sẽ báo thù cho chị.”

“Không, Hiểu Hiểu, đây chính là nỗi khổ của tôi. Đương nhiên, A Nghiêu vì giúp tôi báo thù, đã đem đoạn phim khiêu dâm của con khốn kia tung lên mạng, bây giờ, lại giả vờ ở cùng cô ta để làm nhục cô ta. Nhưng những điều này đều không phải tôi mong muốn nhìn thấy. Không sai, tôi hận Cao Ca, nhưng tôi không hy vọng Tả Thừa Nghiêu cũng giống như tôi, bị vây hãm trong thù hận không rút ra được. A Nghiêu, anh ấy rõ ràng trong sáng, vui vẻ. Anh ấy không nên vì tôi mà làm cho đôi tay trở nên dơ bẩn như vậy...”

Ghi âm đến đây thì ngừng lại, Cao Ca cảm thấy mỗi một câu Mạnh Dao nói ra đều như mũi dao nhọn, cắm trong tim của cô, sắc mặt của cô trở nên trắng bệch, là ân hận lúc đầu đã làm sai, là vô cùng hổ thẹn, một lần nữa, buộc cô phải đối mặt với hiện thực đầm máu giữa cô và Tả Thừa Nghiêu.

Cô mạnh mẽ chống một hơi, nhìn chăm chăm vào Cao Lạc Thi, khàn giọng hỏi lại lần nữa: “Vậy cô tới đây tìm tôi gây phiền phức, trăm phương ngàn kế bới ra những chuyện này, rốt cuộc có lợi gì cho cô?”

“Chị à, chị đã quên sao? Tôi thích anh Thừa Nghiêu. Một cô gái yêu chân thành một người đàn ông, cuối cùng vẫn làm ra những chuyện mất lý trí, giống như chị năm xưa ấy. Có điều, là tôi phát hiện mỗi tháng anh Thừa Nghiêu đều đặn tới câu lạc bộ “Thiên Thiên” của Mạnh Dao, mới cao hứng điều tra chuyện của cô ấy, sắp xếp người tiếp cận cô ấy. ai biết lại có thu hoạch lớn như vậy, không như vậy sẽ không biết được câu chuyện về vang năm xưa của chị. Tôi nói rõ ràng như vậy rồi chị còn cần hỏi có lợi gì cho tôi hay sao? Chị rời khỏi Tả Thừa Nghiêu, chính là lợi ích tốt nhất cho tôi.”

Cao Ca cười thê lương một tiếng. “Cô quên mất Mạnh Dao rồi à? Đúng như lời cô nói, tôi chỉ là đối tượng để Tả Thừa Nghiêu trả thù, anh ta yêu Mạnh Dao như vậy, cô có đánh đuổi được tôi cũng hoàn toàn chẳng được tích sự gì?”

“Mạnh Dao đã sớm bị chị hủy hoại, cho dù anh Thừa Nghiêu có lòng, bọn họ cũng không có khả năng. Còn đánh đuổi chị, dĩ nhiên không phải nghĩ rằng chị có uy hiếp gì. Chỉ là một con ruồi, mặc dù đối với người khác không có tổn hại gì, nhưng nào có ai có thể bình tĩnh nhìn nó bay tới bay lui chứ? Chị à, tôi nói đến mức này rồi, phàm là người vẫn còn biết nhục nhã, nên biết chạy đi, chạy ra nước ngoài đừng trở về, chị nói có đúng không?”

Nói xong Cao Lạc Thi gơ tay lên nhìn đồng hồ một chút. “Thời gian cũng không còn sớm nữa, anh Thừa Nghiêu cũng sắp tới tìm chị. Tôi nên đi trước. Chị à, lời nói của tôi chị nên suy nghĩ lại thật kỹ, bất kể thế nào chị em chúng ta cũng là cùng cha khác mẹ, cuối cùng tôi có lòng nhắc nhở chị một câu, rời khỏi anh ấy, buông tha chính chị, cũng là buông tha anh ấy.”

Sau đó, Cao Lạc Thi không hề liếc nhìn Cao Ca một cái, cô ta đạp giày cao gót, tao nhã bước đi, để lại Cao Ca một mình đứng trước tác phẩm hội họa của Lưu Dã, nhỏ bé mà bất lực.

Sau khi đi ra khỏi hành lang bày tranh vẽ, Cao Lạc Thi rút di động ra gọi điện thoại.

“Chuyện chị dặn dò, tất cả tôi đã làm xong. Dem tất cả những lời chị dặn nói lại cho cô ta nghe rồi, người chị đó của tôi tuy rằng còn mạnh mẽ, nhưng có lẽ cũng đã tin bảy tám phần rồi, nhờ có đoạn ghi âm của chị. Chị Mạnh, bây giờ đến lượt chuyện chị đồng ý với tôi.”

“Cô yên tâm, Tiểu Thi, mỗi lần Tạ công tử tới đều là tới câu lạc bộ “Thiên Thiên” của tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng sắp xếp cho hai người một cuộc gặp gỡ thật tốt. Đám cưới của anh ta và bà vợ Lâm Mạc cùng lắm chỉ là hôn nhân thương mại, đều là vui đùa. Lần này tình nhân cũ của Lâm Mạc đã trở về, chính là thời cơ tốt cho cô thừa cơ mà xông vào. Đến lúc đó cô có thể leo lên chiếc thuyền lớn là Tạ công tử, thế chỗ Lâm Mạc, cũng đừng quên chị Mạnh này.”

“Chị Mạnh cứ nói đùa, ngu xuẩn như tôi quả thật so với đầu ngón tay của chị cũng không bằng, không biết chị ta dựa vào cái gì mà cùng tranh với chị. Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ, đều đạt được thứ mình mong muốn.”

....

Trên hành lang bày tranh, tác phẩm hội họa “nhẹ nhàng giết chết tôi”

Cao Ca cố gắng duy trì cơ thể đến khi Cao Lạc Thi rời đi, cuối cùng cũng chậm rãi ngồi xuống đất.

Hành lang mênh mông không một bóng người, chỉ còn lại cô và bức tranh.

Trời hồng nhạt, đất màu xám, một cô gái nhỏ cầm trong tay con dao sắc bén cùng con heo đang ghéech đầu lên, thứ duy nhất liên kết giữa bọn họ là cái bóng màu đen trên mặt đất, mịt mờ...

Cao Lạc Thi nói thật sao? Hôm nay Tả Thừa Nghiêu mang cô tới tham gia buổi đấu giá này là vì muốn dâng cô cho Tạ Tề? Lý trí nói cho cô biết không nên tin Cao Lạc Thi, nhưng đầu óc cô không có cách nào ngừng hồi tưởng.

Cô nhớ tới cái đêm Tả Thừa Nghiêu trở về, anh bảo cô mặc một cái váy thật đẹp cùng anh tham gia buổi bán đấu giá. Bữa tiệc cuối năm khi Tạ Tề thanh toán giúp cô, nói bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ quen biết, trước khi đi rõ ràng Tạ Tề còn liếc nhìn cô một cái. Hôm nay trước khi bán đấu giá, trên hành lang Tạ Tề còn nói, anh ta không hề che giấu chút nào nói hôm nay anh ta đặc biệt đến để nhìn cô, nói nhớ mãi không quên cô, nếu Tả Thừa Nghiêu không cần cô nữa thì cô phải tìm anh ta, trong phòng đấu giá Tạ Tề đứng trên tầng hai còn tỏ ý mỉm cười với cô, Tả Thừa Nghiêu làm như không thấy, còn có, hộp bánh báo cua, dĩ Dương nói để trong tủ lạnh sắp bị hỏng, là Tạ Tề để Tả Thừa Nghiêu mang về cho cô ư? Lúc đó, nét mặt Tả Thừa Nghiêu có chút lúng túng...

Cao Ca cảm thấy mình không dám nghĩ thêm nữa, những manh mối này như những sợi tơ nhện, đúng như Cao Lạc Thi từng nói, cô quá ngu ngốc, hoặc là quá cố chấp hay sao?

Tả Thừa Nghiêu hận cô, ghét bỏ cô, cô đều biết. Nhưng thời điểm ở trên núi tuyết, cô lại không ngừng tìm nén, nhưng cũng không ngừng hy vọng có kỳ tích. Cô cho rằng Tả Thừa Nghiêu cũng sẽ có lúc mềm lòng, sẽ dần dần buông tha cô. Cô không cầu mong giữa bọn họ có bất kỳ khả năng gì, chỉ hy vọng cô không còn là kẻ thù của anh nữa.

Nhưng những lời nói của Mạnh Dao đã xé tan toàn bộ hy vọng nhỏ bé của cô.

Năm đó, thì ra chính anh tung đoạn phim của cô, hóa ra lần đầu tiên của hai người, Tả Thừa Nghiêu cũng đã đặt bẫy, chủ ý chụp lén những đoạn bọn họ triền miên. Nhưng khi đó cô vẫn chưa hề làm gì cả, lẽ nào là bởi vì cô không ngừng quán luyến anh ta, anh ta liền tàn nhẫn, chán ghét, thế nên mới cho cô một bài học đả kích nặng nề như vậy?

Chuyện cũ rõ ràng, đã nhiều năm như vậy, nghĩ lại một chút, những hình ảnh sinh động lập tức hiện ra trước mắt. Vết thương chỉ cần bị người khác rạch một chút, những hình dạng xấu xí ghê tởm đều bị lộ ra, thì ra bấy năm qua chưa từng khỏi hẳn.

Bấy năm, Cao Ca ôm lấy đầu. Bấy năm trước, toàn bộ đều mở đầu ột sai lầm, là ngọn nguồn cho tất cả bi kịch, nhưng số phận lại mang theo một chiếc mặt nạ hoa hồng, dù dễ con người nhảy xuống vực thẳm...

Bấy năm trước, trong bữa cơm chia tay Cao Ca tốt nghiệp trung học.

Cô cảm thấy như mình là người hạnh phúc nhất thế giới, giống như một giấc mơ, nam thần của cô, bước từ những đám mây đầy màu sắc xuống trước mặt cô, ngay khi cô chuẩn bị dâng trà nhận thua, thậm chí còn tự xưng là “người thân”.

“Người thân” chính là thừa nhận anh là bạn trai của cô, đúng không? Đúng không?

Cao Ca lặng lẽ kéo cô bạn tốt Na Na qua một bên, không nhìn được hỏi thêm lần nữa.

Khi lấy được câu trả lời khẳng định của Na Na, cô có chút bất bình lại có chút tinh nghịch nói: “Nhưng anh ấy cũng không hỏi mình có muốn làm bạn gái của anh ấy hay không? Còn chưa để mình suy nghĩ một chút đây.”

Na Na cười hì hì đẩy cô một cái. “Thôi đi, đừng có mà được tiện nghi lại khoe mẽ. Cậu cũng không nhìn xem cậu biến Chu Thiên Vũ thành cái gì rồi. Không ngờ cậu thực sự có thể thu phục Tả Thừa Nghiêu vào trong tay.”

“Cũng phải... Mặc kệ những tiểu tiết kia, nói chung, anh ấy là của mình.”

Anh là của cô, buổi tối nào đó, trong lòng Cao Ca vẫn quanh quẩn những lời nói này. Cô cảm thấy mọi thứ xung quanh đều tuyệt vời như vậy, trên mặt cô vẫn treo nguyên nụ cười tươi rói, nhưng trong ánh mắt lại như có chút ẩm ướt, dường như chớp mũi lúc nào cũng có chút đau xót, rơi lệ. Cô cựa quậy với từng người, hận không thể đứng lên bàn mà la lớn: “Tả Thừa Nghiêu là của Cao Ca rồi!”

Đó là lúc tình yêu đẹp nhất, bạn cho rằng người bạn yêu cuối cùng cũng yêu bạn, bạn không thể tin, nhưng hạnh phúc của bạn đều đang không ngừng nảy nở.

Mà Tả Thừa Nghiêu vẫn liên tục xứng danh anh bạn trai bầu bạn ở bên cạnh cô, không nói quá nhiều, hay trong ánh mắt anh cũng không nhìn ra ít nhiều sự cứng chùng, nhưng anh vẫn một mực ở bên cạnh cô, như vậy không đủ hay sao?

Sau đêm đó, Cao Ca uống khá nhiều, cô chìm đắm ngã vào lòng Tả Thừa Nghiêu. Từ lâu cô đã quên mất nên về nhà thế nào, ngày hôm sau Na Na nói cho cô biết, Tả Thừa Nghiêu công cô rồi đi.

Cô còn nhớ rõ mùi vị tươi mát, sạch sẽ trên người anh. Bộ quần áo ban ngày vừa giặt xả bông, sau đó được phơi khô dưới cái nắng ấm áp của mùa hè. Cô nằm trên lưng anh, gương mặt cọ qua cọ lại quanh cái ót của anh. Lúc đó, kiểu tóc của anh rất đơn giản, có lẽ là do mùa hè, cắt ngắn gọn gàng, cứng rắn, đâm vào da cô, không biết là đau hay là ngứa. Ánh đèn đường có vẻ yếu ớt, bao trùm xuống một màu vàng ấm áp, có nhiều côn trùng nhỏ quanh quẩn bên người, cô lười nhác không muốn đưa tay xua đuổi.

Thời gian sau khi say rượu cứ ầm ầm hiện hiện, chỉ còn đứt quãng từng đoạn từng đoạn một, cô không thể nhớ lại hoàn chỉnh mọi chi tiết, nhưng cảm giác nhỏ nhoi khi nằm trên lưng anh lại như một chiếc rễ cắm sâu trong kí ức của cô.

Cô nói, Tả Thừa Nghiêu, anh cứ công em như thế nhé.

Anh nói, vậy em cần phải giảm cân.

...

Sau đó, đoạn đường này, cô không thể nhớ thêm bất cứ điều gì nữa.

Chờ cho đến khi hồi ức hiện ra, cô đã nằm ở trên giường

Cô mơ hồ mở hai mắt, muốn cố gắng suy nghĩ thật lâu, cô mới nhận ra đây là căn nhà mà trước đây mẹ tặng cho cô, mà Tả Thừa Nghiêu thì đang nằm ngủ trên sofa ở phòng khách canh chừng cô cả đêm.

Cô cảm thấy mình cũng thật là một kỳ tích, thậm chí say đến mức hồ đồ, vẫn có thể hai lần dẫn Tả Thừa Nghiêu đến căn phòng của cô mà trước nay anh chưa từng tới.

Cao Ca cảm thấy rất khát nước, cô muốn rời giường tìm nước uống.

Phòng ngủ và phòng khách thông nhau một cách cửa khép hờ, Cao Ca rời giường tiếng động cũng không nhỏ, cô đã đánh thức Tả Thừa Nghiêu.

Cô vô cùng ngượng ngùng nói: ” Đánh thức anh rồi.”

“Em muốn uống nước sao?” Tả Thừa Nghiêu hỏi lại thay câu trả lời.

“Hả? Làm sao anh biết?”

“Đa số người uống say nửa đêm sẽ khát nước.” Tả Thừa Nghiêu đứng dậy rót cho Cao Ca một cốc nước. Căn phòng này Cao Ca còn chưa quen thuộc, cũng không biết anh làm thế nào mà tìm được cốc, còn chuẩn bị cả nước nguội trước.

Cao Ca đón nhận cái cốc, một hơi uống hết hơn nửa cốc nước, sau đó mới ý thức được những chuyện tối hôm trước đã quên hết, cô say rượu đến mức mất trí nhớ rồi.

Cô có chút lúng túng hỏi: “Tối hôm qua, em có làm chuyện mất mặt gì không?”

“Cũng may, ở trong quán ăn ỏi ra một lần; ngay trước mặt cười nhạo một người đàn ông xấu xí hai lần, ba lần; uống cạn một bình rượu với một người bạn; không biết bởi vì sao muốn đứng lên bàn ăn cơm tối bốn lần...”

“Được rồi, được rồi, không cần nói, em thừa nhận lúc em uống rượu phẩm chất không tốt.” Cao Ca vội vã ngăn cản, không muốn nghe những chuyện say rượu mất mặt của mình nữa, cô khó khăn ấp úng nói: “Hix, Tả Thừa Nghiêu, cảm ơn, cảm ơn anh đã đưa em về.”

Tả Thừa Nghiêu không đáp lại lời cảm ơn khách sáo của Cao Ca, anh quay lại trên ghế sofa tìm một vị trí thoải mái. “Bây giờ còn sớm, mới có ba giờ sáng, em tiếp tục quay về ngủ đi. Không cần lo lắng, Na Na đã giúp em gọi điện thoại về nhà, nói cô ấy ở cùng với em.”

“Hả, à phải, em quên báo ẹ chuyện này.” Lúc này Cao Ca mới chợt nhớ ra, cô thốt lên. Có điều cô nói xong cũng hối hận, bởi vì cô nhìn thấy ánh mắt Tả Thừa Nghiêu khẽ nhếch lên, làm ra vẻ khinh thường.

Kỳ thực, ánh mắt này so với cái nhìn lúc trước của Tả Thừa Nghiêu đã nhẹ đi rất nhiều, nhưng vẫn chuẩn xác làm cô cảm nhận được sự ngu dốt của bản thân.

Xấu hổ, Cao Ca đi tới gần sofa, ngồi xổm trước mặt Tả Thừa Nghiêu tức giận nói: “Ai uống say rồi còn có thể tỉnh táo xử lý từng chuyện thật tốt chứ hả?”

“Vì thế không nên uống say.” Tả Thừa Nghiêu đưa tay vò rối tóc cô, giống như vuốt ve một con chó nhỏ.

Đây là động tác thân mật, chiều chuộng của người yêu thích chứ? Cao Ca có chút sững sờ không kịp phản ứng.

Mà Tả Thừa Nghiêu làm xong động tác này cũng không để ý tới cô nữa, tự mình xoay người nằm xuống, đưa lưng về phía Cao Ca, giống như chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Nhưng Cao Ca còn trẻ hay giận dữ, cô chỉ sững sờ một lúc, liền dương dương tự đắc đặt câu hỏi: “Anh thích em đúng không? Tả Thừa Nghiêu.”

Nhưng đáp lại lời cô lại là: “Khi nào em vào ngủ nhớ tắt đèn.”

Cao Ca tức giận đẩy Tả Thừa Nghiêu một cái, đương nhiên là không nổi dùng sức. Sau đó cô có chút giận dữ đứng dậy quay về phòng ngủ, trong lòng thâm hạ quyết tâm: “Hừ, sớm hay muộn em sẽ làm cho anh nói những lời còn sến hơn câu anh thích em gấp vạn lần.”

Ngày hôm sau khi Cao Ca quay lại nhà họ Cao, Na Na gọi điện thoại rất nhiều, hai người nói chuyện tào lao về tình hình bữa cơm chia tay tối hôm trước tận nửa ngày mới thôi, cuối cùng Na Na thần bí hề hề hỏi: “Hai người, tối hôm qua, một nam một nữ ở cùng một phòng, có làm cái gì không hả?”

Quả thực, Cao Ca có thể tưởng tượng ra cái nháy mắt của Na Na đầu bên kia điện thoại.

Cô đồng dạng quát lớn: “Này, Trần Lina! Chúng mình vừa mới bắt đầu, rất thuần khiết không được sao?”

“Xùy, nghe nói cô nào đó ở lớp bên cạnh đêm qua đã gì gì đó với bạn trai rồi đấy. Chúng ta đã trưởng thành rồi, trong trắng là chuyện về vang gì lắm sao?”

Thực tế, ngoài miệng Cao Ca nói thì vậy, nhưng trong lòng vẫn rất xấu hổ đối với những chuyện nam nữ đó. Giống như chó hay sữa thì không cần người vậy.

Ngay cả khi cô tìm mọi cách theo đuổi tình yêu của Tả Thừa Nghiêu, thậm chí còn cởi quần áo kêu anh ta bơi giúp thuốc dị ứng, thực tế nếu như hôm đó Tả Thừa Nghiêu thực sự giúp cô bơi thuốc, cô cũng chỉ nghĩ đến bước đó thôi, còn nhiều hơn thì cô chưa bao giờ nghĩ tới. Ngày mưa lớn cô chạy đi tìm Tả Thừa Nghiêu, nụ hôn kia, cũng là nụ hôn đầu tiên của cô. Nói theo một ý nghĩa khác, cô thực ngu dốt.

Giống như tối hôm qua, nếu như Na Na không nhắc tới, cô cũng không cảm thấy mình uống say, Tả Thừa Nghiêu trông cô cả đêm thì có vấn đề gì. Cô không có nghĩ đến chuyện anh là một người đàn ông, một người đàn ông có khả năng làm ra những chuyện nguy hiểm với cô.

Cô cúp điện thoại, sờ sờ lên mặt mình, vậy mà lại nóng và đỏ lên. Cô không kìm chế được nhớ tới cảm giác lúc Tả Thừa Nghiêu vịn về lộn tóc của cô, cảm giác lúc cô nằm trên lưng anh, còn cả nụ hôn trong mưa nữa.

Cô vỗ vỗ gương mặt mình, tự nhủ, mau ngừng suy nghĩ, Cao Ca!

Chỉ một câu nói đùa của Na Na liền biến cô thành như thế, đây chính là tình yêu sao?

Buổi sáng, lúc chia tay Tả Thừa Nghiêu, hai người cũng không giao hẹn lần sau gặp lại. Cao Ca cảm thấy mình mới cách xa mà đã bắt đầu nhung nhớ rồi.

Cô muốn hẹn thì hẹn ngay, lập tức dứt khoát cầm điện thoại di động thoại đường hoàng tìm anh.

Làm cô vui mừng không nguôi chính là, số điện thoại di động của cô đã từng bị Tả Thừa Nghiêu cho vào danh sách đen thì nay đã được giải phóng ra ngoài, điện thoại thuận lợi kết nối.

Tâm lý con người đúng thực là một vấn đề tế nhị, lúc trước Cao Ca càng thất bại lại càng can đảm theo đuổi Tả Thừa Nghiêu, cô có thể oanh liệt không cần lý do gì mà cứ đi tìm anh. Bây giờ quan hệ của hai người tiến thêm một bước, trái lại cô lại có chút lo sợ không biết nên lấy lý do gì.

Cô nói, Tả Thừa Nghiêu, em mời anh đi ăn cơm nhé, coi như cảm ơn anh tối qua đã chăm sóc lúc em uống say.

Lần đầu tiên Tả Thừa Nghiêu vui vẻ đáp ứng lời mời của Cao Ca. Có điều, anh bận rộn nhiều việc, cuộc hẹn đành dời sang mấy ngày sau.

Là hẹn hò chứ? Trong lòng Cao Ca tự hỏi mình. Vậy cứ coi như lần đầu tiên chính thức hẹn hò đi.

Cao bày mọi loại váy ra giường, thử hết cái này đến cái khác, cái này thì quá trang trọng, cái kia thì quá tùy tiện, cái này thì quá lộ vẻ mập mạp, cái kia thì có thể không để lộ được ra xương quai xanh xinh đẹp của cô... Do vậy, cảm nhận sâu sắc trong tủ quần áo của một người phụ nữ là mãi mãi thiếu một cái váy được chọn cuối cùng.

Bà Cao đi ngang qua phòng cô nhìn thấy cảnh này, còn cười cô: “Tiểu Ca, sinh nhật ba con còn mấy hôm nữa, con không đến mức tích cực chọn váy từ giờ ấy chứ?”

“A, đúng vậy, sinh nhật ba sắp tới rồi.” Lúc này Cao Ca mới nhớ ra buổi hẹn hò đầu tiên của cô và Tả Thừa Nghiêu lại trước một ngày sinh nhật ba, may mắn vẫn kịp. Cô đúng là đứa con bất hiếu mà, chỉ muốn nói chuyện yêu đương, ngay cả ba mà cũng quên mất.

“Gần đây không phải con đang được nghỉ hè hay sao? Ngoại trừ ngày sinh nhật gần nhất của ba con ra, còn có dịp nào quan trọng hơn à?”

“Há, không có, không có, là sinh nhật của một người bạn.” Cô thuận miệng nói qua loa để đuổi mẹ.

Thật vất vả mới chọn xong váy, kế tiếp chính là nhà hàng.

Dù sao cũng là lần đầu tiên hẹn hò. Cao Ca muốn toàn bộ phải thật hoàn mỹ.

Ban đầu cô muốn chọn một nhà hàng cao cấp, nhưng suy tính một chút, kinh tế của Tả Thừa Nghiêu cũng không giàu có, cô vẫn nên suy nghĩ vì anh một chút, chiều theo ý của anh đi. Cho nên cô đi tìm Cố Tư Nguyên giúp đỡ, tìm một nhà hàng được được là ok.

Trong một tình yêu đẹp, con người sẽ trở nên tốt đẹp hơn, ngay cả người luôn kiêu ngạo, cầu kỳ như Cao Ca cũng bắt đầu học được vì người khác mà suy nghĩ.

Thật vất vả mới đến được ngày hẹn hò ấy, Cao Ca đến nhà hàng thật sớm để đợi, tuy rằng bình thường cô hay đến muộn, nhưng đó cũng chỉ là bởi vì người muốn gặp không có trọng lượng trong lòng cô.

Nhưng Tả Thừa Nghiêu vẫn chưa có đến, Cao Ca cùng Na Na nhắn tin, Na Na nói: Cậu cần phải đến muộn một chút. Nữ sinh mà, dù sao cũng nên để nam sinh chờ, như vậy mới có vẻ cao quý.

Nhưng nếu như Cao Ca trẻ tuổi lại chú ý đến những điều này, thì đó không phải là Cao Ca. Tình yêu của cô là dũng cảm tiến lên, ngu xuẩn không được báo đáp.

Trái lại Tả Thừa Nghiêu cũng không khiến Cao Ca đợi quá lâu, anh căn thời gian đến đúng giờ, chuẩn xác y như một cái máy

Anh hỏi: “Đợi lâu lắm rồi à?”

“Bốn mươi lăm phút ba mươi bảy giây. Nhớ kỹ, đây là thời gian anh thiếu nợ em, lần sau nhớ lấy 45 phút 37 giây từ thời gian kiếm tiền của anh để bù cho em.” Rõ ràng là do cô đến sớm, lại muốn cười lên đầu anh.

“Được.” Biết rõ cô chơi xấu, anh vẫn vui vẻ chịu đựng, vui vẻ đón nhận.

Đương nhiên cái đạo lý loại này không thể áp dụng về mặt tình cảm.

Cũng như, bữa cơm ăn cái gì, kỳ thực cũng không quan trọng, quan trọng là cái người cùng ăn kia.

Cao hứng, Cao Ca gọi một chai rượu, chỉ là rượu đỏ thông thường, hơn mười đồng một chai. Trước đây Cao Ca chưa bao giờ uống, nhưng bây giờ lại uống đến nhiệt tình, mặc kệ nó sản xuất từ đâu, năm nào...

Cô cảm giác mình say rất nhanh, chưa bao giờ nhanh như vậy, hai người một chai cũng không hết, cô cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, mọi thứ xung quanh có chút mờ ảo, dường như trong lòng có một ngọn lửa bùng cháy, hừng hực bùng lên không rõ ràng.

Cô nghĩ, có lẽ từ lúc bắt đầu nhìn thấy Tả Thừa Nghiêu, cô cũng đã say, cũng không liên qua tới rượu.

Dường như Tả Thừa Nghiêu cũng có cảm giác tửu lượng kém.

Bọn họ không bao lâu thì thanh toán, là Tả Thừa Nghiêu khẳng khái cầm hóa đơn, ban đầu Cao Ca muốn tranh trả tiền, nhưng không biết sao, có thể cô say thật, chỉ cảm thấy người không có sức lực, thậm chí muốn dựa vào anh. Thậm chí là vuốt ve anh, hôn môi anh, hoặc nhiều hơn thế nữa...

Cô lắc đầu, muốn đem những ý nghĩ dâm loạn này ra khỏi não, nhưng cũng không được tích sự gì, Tả Thừa Nghiêu vẫn một mực bên cạnh, thật giống như một viên kẹo mê người, đợi cô đi bóc lớp vỏ bọc đường, nhắm nháp hương vị ngọt ngào bên trong...

Kỳ thực, nếu như lúc này cô có thể tỉnh táo quan sát, cô sẽ phát hiện ra Tả Thừa Nghiêu không khác hơn cô là mấy, anh bắt đầu thờ ơ, trên mặt hiện lên chút ửng đỏ.

Tả Thừa Nghiêu lập tức quyết định đưa Cao Ca về nhà trước.

Nhìn bộ dạng này của cô, đưa về nhà họ Cao là không được, vẫn là nên đến chỗ ở lần trước cô chỉ cho anh.

Dọc theo đường đi có gió thổi, nhưng bọn họ cũng không tỉnh táo hơn, trái lại nhịp tim càng đập loạn hơn. Gió đêm mùa hè, là ẩm, mang lại một mùi cơ thể, nhiễm ở trên người, không thể nào bỏ xuống được. Hết lần này tới lần khác Cao Ca giống như người không xương, ngã vào ngực anh, vây quanh hơi thở, giữa những đầu ngón tay, mở mắt nhắm mắt, đều là cô.

Một bộ phận trên cơ thể anh dần dần biến đổi, mà cô vẫn như một đứa trẻ không hề hay biết.

Anh cố gắng kìm nén, muốn điều chỉnh lại hơi thở, nhưng càng dốc sức đắp đê cũng không thể hoàn toàn ngăn nổi làn sóng trời dậy trong lòng.

Thật vất vả mới về đến phòng, anh muốn đặt Cao Ca ổn định trên giường rồi mới đi.

Nhưng không biết sao, anh lại bị cô lôi kéo cùng ngã xuống, giường giống như có một sức lôi cuốn, cũng giống như một vùng lầy, khiến cho cơ thể anh rơi vào liên không thể thoát ra nổi, anh muốn giãy giụa nhưng chỉ càng làm vùi lấp sâu hơn.

Cao Ca khẽ mấp máy môi, dường như không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ có chút mê man nhìn anh, nhưng trong mắt anh rõ ràng là sự quyến rũ, mê hoặc tâm trí con người.

Trong lúc hai người muốn tách xa nhau, trong lúc vô tình, váy của cô bị kéo lên, lộ ra bắp đùi trắng nõn, thậm chí còn có thể nhìn thấy chiếc quần lót màu hồng nhạt của cô.

Tả Thừa Nghiêu đưa tay kéo váy cô xuống để che, nhưng tay vừa chạm tới bắp đùi của cô, trong cơ thể anh giống như có cái gì nổ tung, chạm vào nơi mềm mại như vậy, sao có thể nhẫn nhịn thu tay về được?

Anh vẫn dựa vào một chút ý niệm ra sức chống đỡ lớp phòng tuyến cuối cùng bị phá vỡ. Anh không thể kìm nén được sâu trong cổ họng phát ra một tiếng trầm ngâm, cuối cùng một chút lý trí cũng bị tan thành mây khói.

Cứ như vậy đi, chìm đắm trong cơ thể của cô.

Bọn họ bám chặt lấy nhau, điên cuồng tìm kiếm môi của đối phương. Truy đuổi theo bản năng, tay giống như không thể kiểm soát luôn cởi quần áo, cởi những vật cản trở con người thật của bọn họ. Dùng nhiệt độ của cơ thể anh để làm nóng cơ thể cô.

Bọn họ giống như hai con thú đói khát bị nhốt, chu du trên khắp cơ thể nhau, cố gắng tìm lấy lối thoát duy nhất, duy nhất chỉ có ở chỗ đó.

Đều là vụng về, không có cách thức, lần đầu tiên mê loạn, nhận thức mơ hồ qua sự va chạm.

Cuối cùng làm thế nào đi vào anh đều không nhớ rõ, cô bị đau đớn kéo lại chút tỉnh táo, đau đớn, nhưng mà âm thanh kêu đau chỉ nhỏ nhoi, giống như ngâm nga mời gọi.

Anh cảm thấy mình giống như lên cơn điên, tùy ý để dục vọng dẫn dắt, càng sâu một chút, một chút rồi lại một chút, chẳng biết mệt mỏi, thẳng đến tận bên bờ khoái cảm sâu thẳm...

48. Chương 49

Một đêm hỗn loạn mê ly này, đau nhức và khoái cảm, mồ hôi và máu, rượu và nụ hôn nồng nhiệt... Tất cả đều đan xen vào nhau, hòa quyện thành một dòng chảy ào ạt, đưa bọn họ cuốn vào vùng đất bí ẩn xa xôi.

Tuổi còn trẻ mà không biết tiết chế cơ thể, không ngừng trao đổi nhu cầu cho nhau, mãi đến khi mệt mỏi, mới ôm nhau ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, Cao Ca bị cuộc điện thoại của Cố Tư Nguyên đánh thức.

Lúc đầu, cô cũng không muốn nhận, cô cảm thấy toàn thân đều như rời rạc ra vậy, chỉ muốn tiếp tục tận hưởng giấc ngủ dài ngọt ngào. Nhưng tiếng chuông vẫn bền bỉ vang lên liên tục.

Cao Ca muốn kéo chăn che lỗ tai, nhưng lúc giơ tay lên không phải chạm vào cái chăn, mà là một cơ thể ấm áp xa lạ. Cô có chút bối rối mở mắt ra, chỉ liếc mắt thôi đã dọa cô phát sợ, thiếu chút nữa thì hét lên thành tiếng.

Trước mắt dĩ nhiên là tấm lưng trần rắn chắc của một người đàn ông.

Một dòng điện xẹt qua, đủ các loại chuyện kiều diễm của tối hôm qua nổi lên trong đầu, dĩ nhiên cô đã làm chuyện đó cùng Tả Thừa Nghiêu!

Trong lúc nhất thời cô hết cả buồn ngủ, không biết nên hoảng loạn hay là xấu hổ nữa.

Mà điện thoại di động vẫn còn đang vang, Cao Ca giống như bắt được nhánh cỏ cứu mạng, đứng rồi, phải nghe điện thoại trước.

Thế nhưng điện thoại di động đang ở đâu vậy? Cô cấp tốc nhảy xuống giường, tìm kiếm xung quanh. Quần áo của bọn họ rải đầy đất, xộc xệch, quần bên một chỗ. Cao Ca nửa quỳ trên sàn nhà tìm kiếm, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của chiếc điện thoại.

Vai bị ai đó vỗ một cái, Cao Ca phản xạ có điều kiện quay đầu lại, là Tả Thừa Nghiêu đã tỉnh.

Anh nửa ngồi ở trên giường, đem điện thoại di động của cô đưa cho cô, hóa ra điện thoại rơi xuống bên cạnh Tả Thừa Nghiêu.

Cao Ca hơi sững sốt một chút, nhìn thấy nửa thân trên để trần của Tả Thừa, không khỏi lập tức liên tưởng đến cô cũng đang không mảnh vải che thân nên cảm thấy mỗi một sợi lông trên người đều xấu hổ đến nổi đỏ lên như ứa máu.

Sau đó, cô cũng không tìm được thứ gì để che chắn mình, chỉ đành một tay cầm lấy điện thoại di động, một tay che chắn trước ngực, sau đó nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Tả Thừa Nghiêu để nhận điện thoại.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lo lắng của Cố Tư Nguyên: “Tiểu Ca, em đang ở đâu?”

“Sao vậy?”

“Em đã quên hôm nay là sinh nhật chú Cao à? Bữa tiệc trưa nay chẳng phải muốn lên bục phát biểu cảm ơn tới ba sao? Bây giờ đã là 10 giờ rồi, em đi đâu vậy?”

Cao Ca lấy tay chống trán. Trời, tối hôm qua, tối hôm qua thực sự đã quá điên cuồng hỗn loạn rồi, rõ ràng cô uống không đáng là bao mà sao lại sau thành như vậy? Cô biết rõ hôm nay là bữa tiệc sinh nhật ba, sao lại còn phóng túng như thế cơ chứ? Thật là đáng chết, vì sao vừa đụng vào Tả Thừa Nghiêu là quên hết mọi thứ được cơ chứ?

“Em, em đang ở trong căn nhà mà mẹ tặng cho em.”

“Em, một mình?” Cố Tư Nguyên hơi chần chừ, vẫn là hỏi ra.

“Cố Tư Nguyên, chuyện này không liên quan đến anh.” Cao Ca đang xấu hổ, tính tình cũng không tốt.

“Tiểu Ca, anh chỉ quan tâm em. Tối hôm qua em ở cùng Tả Thừa Nghiêu cả đêm không về, bà chủ lo lắng vô cùng, anh còn giúp em giấu giếm, nói em dự sinh nhật một người bạn cùng bọn Na Na, muộn sẽ ở lại nhà bạn. Còn nói em đã gọi điện thoại về để báo lại. Nhưng đến giờ em vẫn chưa về, điện thoại cũng không nghe, tin nhắn cũng không gửi, vừa xong bà chủ còn hỏi anh, anh sắp không che giấu giúp em được nữa.”

“Em biết rồi, anh kiên trì thêm chút nữa, em lập tức trở về.”

Nói xong, Cao Ca định ngắt điện thoại, nhưng trong loa truyền đến tiếng vội vã của Cố Tư Nguyên. “Chờ đã, Tiểu Ca, em có muốn anh giúp em mang một bộ lễ phục hôm nay mặc đến cho em hay không? Anh mang váy của em ra ngoài, bây giờ đang cách khu nhà không xa.”

Phản ứng đầu tiên của Cao Ca chính là cự tuyệt, cô không muốn Cố Tư Nguyên nhìn thấy bộ dạng của cô cùng Tả Thừa Nghiêu, nhưng lời còn chưa thốt ra khỏi miệng, cô liền nhặt cái váy bị rơi trên mặt đất, đã sớm bị nhàu nát không còn hình dáng, cũng không biết có hư hại gì hay không, không có cách nào đi ra gặp người khác.

Vì vậy cô cũng chỉ đành nói: “Anh kêu một người mang tới cho em, anh đừng tới.”

Nói xong, cô không đợi Cố Tư Nguyên đáp ứng hay cự tuyệt, liền cúp điện thoại.

Bốn phía bỗng chốc yên tĩnh trở lại, mặc kệ Cao Ca là cô gái liều lĩnh cỡ nào, nhưng dù sao đêm hôm qua cũng là lần đầu tiên, tuy rằng cô thích Tả Thừa Nghiêu, nhưng nghiêm túc mà nói, hai người mới là lần đầu hẹn hò, cô không nghĩ nhanh như vậy đã phát triển đến bước này.

Cao Ca không biết nên dùng bộ dạng biểu cảm gì để quay đầu lại đối mặt với Tả Thừa Nghiêu, lẽ nào lại cười giả vờ không sao cả, ha, sau này anh sẽ là người của em, yên tâm đi, em sẽ che trở cho anh.

Cô không nên rụt rè trước mặt anh, không phải sao? Cao Ca luôn luôn cao ngạo không hề tỏ ra yếu kém không phải sao?

Nhưng người trần truồng so với người hàng ngày mặc quần áo, tâm thái của con người cũng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Bình thường nói ra miệng vô cùng đơn giản, nhưng bây giờ lại nửa ngày trời vẫn chưa thể mở miệng được.

Ngay lúc cô đang lúng túng đưa lưng về phía Tả Thừa Nghiêu, hồi lâu không có động tác gì, Tả Thừa Nghiêu lại từ phía sau lưng trườn lên cho cô một chiếc chăn.

Không biết có phải là trải qua quá trình thân mật một đêm, Cao Ca nghĩ giọng điệu Tả Thừa Nghiêu chưa bao giờ dịu dàng như vậy, dường như anh có chút thận trọng vừa nói vừa lựa từ ngữ: “Em có muốn đi tắm rửa một chút hay không? Tối hôm qua, có thể tôi uống quá nhiều, quá kích động... Em không sao chứ? Có phải tôi làm em đau hay không? Tôi...”

“Tối hôm qua anh tình em nguyện, anh là một người đàn ông trưởng thành cũng không cần dong dài như vậy chứ.” Cao Ca cắt ngang Tả Thừa Nghiêu, nói xong, cô nghĩ muốn cắn đứt lưỡi mình, cô cũng không biết tại sao mình lại thốt ra những lời như vậy, có lẽ là bởi vì quá mức xấu hổ, cho nên không được tự nhiên, một lòng muốn trốn tránh đề tài ngày hôm qua.

Cô giống như chạy trốn, cũng không dám xem phản ứng của Tả Thừa Nghiêu, trực tiếp nhắm thẳng về phía phòng tắm.

Mở vòi hoa sen, nước nóng dội từ đầu tới chân, cô trượt theo dòng nước khe vuốt qua cơ thể mình, là có gì không giống chứ? Từ nay về sau cô đã là một người phụ nữ.

Có điều Cao Ca cũng không phải là một kẻ cảm xuân thương thu, cô cũng không nán lại ở phòng tắm quá lâu, việc gì nên làm sẽ phải làm, ngoại trừ lúc đầu có bộc lộ chút xấu hổ, kỳ thực, khi tâm tình bình phục, ngẫm lại cũng không có gì. Thực tế thì cô thích anh, đây là chuyện sớm muộn gì cũng phải xảy ra, sớm một chút thì cứ sớm một chút đi. Cho tới giờ phút này, cô không hối hận chuyện phát sinh quan hệ cùng với anh, điều này không phải là đủ rồi sao? Hơn nữa cô còn phải vội vàng đi tham gia bữa tiệc sinh nhật của ba nữa.

Cao Ca tắm rửa xong mặc áo choàng tắm đi ra, đã biến trở lại thành một cô gái can đảm. Cô cố gắng thoải mái cùng Tả Thừa Nghiêu: “Anh cũng đi tắm một chút đi, quần áo hôm qua có lẽ đã không còn mặc được, em gọi anh Tư mang tới cho anh một bộ quần áo.”

“Ừm, tôi đi tắm trước, có điều không cần mang quần áo tới, chỉ hơi bị nhăn, lại không có rách, vẫn có thể mặc được.” Anh vốn muốn hỏi Cao Ca, em thật sự không có chuyện gì chứ? Vết máu trên giường vẫn chường mắt, nhắc nhở tối hôm qua anh có chút lỗ mãng, nhưng mắt thấy Cao Ca khôi phục thần sắc bình thường, dường như tỏ ra anh là người quá mức dong dài.

Trong đời của anh chưa bao giờ có kinh nghiệm xử lý loại tình huống này, trên lưng anh vẫn còn gánh vác quá nhiều thứ, sinh tồn cùng thù hận.

Không phải là không có người yêu mến, nhưng anh chưa từng suy nghĩ qua những nữ tình trường phiền toái như vậy, đó cũng lắm là lãng phí thời gian vô tích sự. Nhưng Cao Ca lại như một tinh cầu nhỏ tùy tiện xông vào hành tinh của anh, hoàn toàn không đếm xỉa đến sự cự tuyệt của anh, tổn thương, xua đuổi, ương ngạnh cứng rắn xông vào cuộc sống của anh, cố chấp chiếm giữ một vị trí. Anh không kịp trở tay, thế giới nhanh chóng bị cô phá vỡ. Sự tự chủ anh kiêu ngạo tạo dựng nên từ đó mất đi hiệu lực, rõ ràng là anh chán ghét cô, nhưng lại lần nữa đến gần cô.

Khi anh đứng tắm dưới vòi hoa sen, anh nghĩ, lúc Cao Ca đứng ở chỗ này đã nghĩ cái gì chứ? Nói về những dấu vết lần đầu tiên của phụ nữ, nhưng đàn ông lại không tìm ra chút vết tích nào, mọi người cho là bọn họ không thêm quan tâm, hay là thật ra bọn họ không biết phải biểu hiện thế nào... Nhưng làm thì đã làm, cùng cô, anh không hề hối hận.

Hiệu suất làm việc của Cố Tư Nguyên rất cao, Tả Thừa Nghiêu còn đang trong phòng tắm, chuông cửa đã vang lên. Cao Ca nheo mắt mèo nhìn qua, là một cô gái trẻ xa lạ mang quần áo tới cho cô.

Cao Ca mở cửa nhận lễ phục, chờ lúc Tả Thừa Nghiêu tắm rửa xong đi ra, cô đã nhanh chóng thay xong.

Thời gian không còn sớm, Cao Ca vội vã nói: “Hôm nay là sinh nhật ba em, buổi trưa mời rất nhiều khách khứa, em phải lập tức chạy tới.”

Tả Thừa Nghiêu đi tới trước mặt cô, chủ động nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng hạ xuống trán cô một nụ hôn, anh nói: “Đi đi. Tôi mặc quần áo tử tế xong sẽ giúp em khóa cửa thật kỹ. Quay về tôi lại tìm em.”

Một nụ hôn chân thực thân thiết như thế, là tình cảm dịu dàng trong trí nhớ của Cao Ca từ bảy năm trước liên quan tới Tả Thừa Nghiêu, sau này, chính nó là bóng tối vô tận.

Mà ngay lúc đó, đối với số mệnh, Cao Ca hoàn toàn không biết gì cả, phất tay chào tạm biệt anh, đi tới cửa, lại không nhận được chạy lại, nhảy dựng lên hôn nhẹ trên bờ môi của anh một cái, nét mặt cô tươi cười như hoa. “Tạm biệt, Tả Thừa Nghiêu.”

Sau khi Cao Ca rời đi, Tả Thừa Nghiêu mặc quần áo tử tế, giúp cô dọn dẹp lại căn phòng một chút. Đang lúc muốn rời đi thì nhận được một tin nhắn: Vẫn là để cho người khác mang tới cho anh một bộ quần áo, ngày hôm qua vừa bẩn vừa nhăn, đừng mặc. Biết anh muốn từ chối, không cho phép!

Tả Thừa Nghiêu nhìn tin nhắn Cao Ca gửi đến, rõ ràng là anh ghét giọng điệu ra lệnh, nhưng không kìm chế được nụ cười trên khóe miệng. Anh cười lắc đầu, bỏ điện thoại đi động vào trong túi, vẫn chuẩn bị rời đi trước.

Đúng lúc này, lại có một người đàn ông dùng chìa khóa mở cửa đi vào.

Người Cao Ca gọi nhanh như vậy đã tới rồi sao? Tả Thừa Nghiêu nhìn người đến, trong ấn tượng người đàn ông này thường xuyên xuất hiện bên cạnh Cao Ca, giống như bóng dáng của một vệ sĩ trung thành.

Không đợi anh lên tiếng hỏi, người nó nhiệt tình đưa tay ra: “Tôi là Cố Tư Nguyên, bình thường Tiểu Ca hay gọi tôi là anh Tư. Cậu Tả, xin chào.”

Tả Thừa Nghiêu cũng lễ phép đưa tay ra bắt lấy tay anh ta.

” Cậu Tả, Tiểu Ca đặc biệt kêu tôi mang tới cho cậu ít đồ.”

“Không cần, anh Cố, làm phiền anh mang đi, tôi không cần bộ đồ mới.”

“Không, không chỉ vậy. Tiểu Ca kêu tôi nói một tiếng cảm ơn tới cậu, cảm ơn cậu tối qua đã cùng cô ấy trải qua một đêm tuyệt vời.”

Tả Thừa Nghiêu nhún mày một cái, trong lòng dâng lên một chút dự cảm chẳng lành.

Lúc này, Cố Tư Nguyên lại đưa tới một tấm chi phiếu. “Tiểu Ca nói, kinh tế của cậu Tả không được tốt, cho nên muốn giúp đỡ chút ít, mong cậu Tả không cự tuyệt ý tốt của cô.”

Tả Thừa Nghiêu nghĩ sao tất cả bỗng nhiên trở nên hoang đường như vậy, anh hơi nheo mắt nhìn chằm chằm vào Cố Tư Nguyên. “Anh nói cái gì?”

“Cậu Tả, ý là như vậy đấy.”

Tả Thừa Nghiêu khua tay chặn tấm chi phiếu trong tay Cố Tư Nguyên.

Cố Tư Nguyên thở dài một hơi, vẻ mặt khổ sở nói: “Kỳ thực, tôi cũng biết làm như vậy rất là mạo muội. Cậu Tả, cậu tức giận cũng là phải. Tiểu Ca quả thực đã bị làm hư rồi, quá mức tùy hứng. Trong khoảng thời gian này gây thêm cho cậu phiền toái. Haiz, thế nhưng tôi không ngờ cô ấy lại cả lại gan làm loạn đến mức độ này, cũng không biết bạn bè nào xúi giục, lại hạ thuốc mê trong rượu. Thật là...”

Anh nói xong giống như không còn mặt mũi nào để nói thêm nữa, vẻ mặt đau lòng giống như chỉ hận rên sắt không thành. Anh ta dừng một chút, hạ quyết tâm, tiếp tục nói: “Nói chung, cậu Tả, mong cậu có thể độ lượng, không nên tính toán cùng với một cô gái. Tiền này, cậu hãy cầm đi, dù sao cũng là đàn ông, cũng không thua thiệt cái gì.”

Nói xong anh ta ngược mắt nhìn Tả Thừa Nghiêu, chậm rãi đợi phản ứng của anh.

Chỉ thấy Tả Thừa Nghiêu mím chặt môi, giống như vô cùng tức giận, lại giống như chẳng có chuyện gì, khiến cho người khác khó mà phán đoán được.

Nhưng mà có điều chỉ trong chốc lát, Tả Thừa Nghiêu cười nhạt, anh nhận tấm chi phiếu, thản nhiên nói: “Thay tôi cảm ơn cô Cao.”

49. Chương 50

Bữa tiệc sinh nhật của ông Cao, ở nhà hàng Shangri-La mở 80 bàn tiệc, khách khứa đông đúc, hoa tươi pháo sáng rực rỡ, cảnh tượng xa hoa quý phái...

Tiệc trưa vẫn chưa chính thức bắt đầu, trong phòng nghỉ bộ phận PR của Cao Thị đã sắp xếp một cuộc phỏng vấn, tập thể một nhà ba người xuất hiện, ông Cao thân mật nắm tay bà Cao, Cao Ca ngoan ngoãn nép mình bên mẹ, trên màn ảnh hoàn toàn khiến cho người khác ngưỡng mộ và vẻ ghen tỵ.

Lúc chụp hình đến gần cuối, thư kí của ông Cao đi vào, ghé vào bên tai ông lặng lẽ nói mấy câu, sắc mặt ông Cao dần dần biến đổi, ông ta đứng dậy nói: “Tạm thời dừng đến đây đi, sức khỏe của mẹ Tiểu Ca không tốt lắm, không nên quá mệt nhọc.”

Sau đó ông ta dẫn dò bà Cao vài ba câu: “Tổng giám đốc Vương của Hưng Nghiệp đã tới, tôi phải đến tiếp đãi. Trước mắt khách khứa cũng lần lượt tới rồi, lúc nữa bà mang Tiểu Ca đi ra ngoài sớm một chút.” Nói xong cũng vội vã rời đi.

Sau khi ông Cao ra ngoài, một đám kí giả chụp ảnh cũng nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời khỏi.

Đợi ọi người đi rồi, cuối cùng Cao Ca cũng duỗi lưng thả lỏng, xoa bóp bắp vai cứng ngắc. Sau đêm qua, cả người vẫn chưa hồi phục, vừa phải giả bộ làm thực nữ cả nửa ngày, bây giờ chỉ cảm thấy toàn thân càng thêm đau nhức.

Nhưng còn chưa duỗi lưng xong, chợt nghe thấy giọng nói có chút nghiêm nghị của bà Cao ra lệnh cho cô: “Tiểu Ca, bỏ chiếc khăn lụa của con xuống!”

Hai cánh tay đang duỗi ra của Cao Ca thoáng cái sững sờ trong không trung. Tối hôm qua, thời điểm kích tình, Tả Thừa Nghiêu lưu lại trên cơ thể cô rất nhiều dấu hôn, nhất là vùng cổ. Mùa hè, cô không thể mặc một cái áo len cao cổ để che giấu, cô cũng chỉ đành tìm một chiếc khăn lụa quấn tạm vậy.

Thấy Cao Ca nửa ngày không có phản ứng, bà Cao đành tự mình vươn tay gỡ chiếc khăn lụa. Cao Ca né tránh không kịp, vốn chỉ quấn lỏng lẻo quanh cổ, nhẹ nhàng gỡ ra, liền rơi mất. Trong lúc nhất thời những vết hôn hồng nhạt đều bị phơi bày trước mặt người khác.

“Đây là có chuyện gì? Lúc chụp hình mẹ đã loáng thoáng nhìn thấy.” Bà Cao chỉ vào vết hôn chất vấn.

“Thì, thì...” Cao Ca ấp úng không biết nên giải thích thế nào, cũng là cái khó ló ra cái khôn, cô bỗng nhiên nảy ra: “Thì tối hôm qua bọn Na Na, các cậu ấy mua cái bánh sinh nhật bên trong có đậu phộng, con ăn liền bị dị ứng, nổi lên những điểm hồng này.”

“Tiểu Ca, con nói thật đi, tối qua có thật con cùng với đám Na Na đi sinh nhật sao? Mẹ vẫn chưa tới mức mất mớ, là dị ứng hay là cái gì khác, mẹ phân biệt được.” Cái cố đó áp dụng với bà Cao, hoàn toàn không thể qua cửa.

“Con...” Cao Ca cúi đầu, không biết nên tiếp tục mạnh miệng, hay là khai ra?

Đang lúc ấp a ấp úng, bên ngoài truyền đến tiếng khóc thét của trẻ con, cùng với giọng nói của một người phụ nữ, mang theo tiếng nức nở nặng nề: “Chí Viễn...”

Điều ngoài ý muốn này đã cắt đứt lời xét hỏi của bà Cao đối với Ca Cao, bà Cao đứng lên đẩy cửa ra, xem bên ngoài có chuyện gì xảy ra. Cao Ca cũng theo đuôi cùng ra.

Chỉ thấy bên ngoài hành lang có một người phụ nữ đang ôm trong lòng một đứa trẻ con, đang dằng co cùng với ông Cao, bên cạnh còn có một cô bé tầm mười một, mười hai tuổi, cũng khóc sụt sùi kéo góc áo ông Cao.

Người phụ nữ kia kêu khóc: “Chí Viễn, nhiều năm qua em chưa từng hiểu chuyện hay sao? Nếu không phải Tiểu Văn phát sốt, em rất lo sợ không có biện pháp nào, cũng sẽ không tìm tới cửa. Anh xem khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, nó chính là con trai ruột duy nhất của anh đấy.”

“Hôm nay nhiều khách khứa như vậy, cô ở đây làm loạn cái gì? Mất thể diện, mau trở về! Sau khi bên này hết bận tôi sẽ nhanh chóng qua đó tìm cô là được.” Ông Cao đẩy người phụ nữ qua một bên, người phụ nữ kia nhất thời đứng không vững, té ngã xuống đất, đứa trẻ trong lòng cũng suýt nữa rơi xuống đất. Ông Cao không nỡ phải lập tức xoay người lại đỡ.

Cao Ca trông thấy một màn này, lửa giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt. Người phụ nữ họ Khưu này lại càng ngày càng không biết xấu hổ. Thế nào mà vẫn tìm tới khách sạn này. Cô không nhận được rống to: “Khưu An Khiết, bà còn bám lấy ba tôi làm cái gì? Không phải đã cho bà tiền để bà cút đi hay sao?”

Ông Cao và Khưu An Khiết nghe thấy tiếng cùng nhìn về phía Cao Ca, chỉ thấy mặt bà Cao xanh mét đứng ở cửa, mặt lạnh nhìn trờ khôի hời trước mặt.

Khưu An Khiết thấy vậy, làm ra vẻ đáng thương, khiếp sợ nói: “Chị cả, em thật sự không phải cố ý, có điều Tiểu Văn sốt cao không dứt, còn khóc nháo muốn tìm ba, em... Chị cả, chị đừng trách em, em thật sự không phải cố ý.”

Cái con bé Cao Lạc Thi đứng một bên kia cũng cong cái miệng nhỏ nhắn lên, kêu khóc theo: “Bác gái, bác đừng mắng mẹ, là Tiểu Thi không tốt, Tiểu Thi cũng rất nhớ ba giống như Tiểu Văn, con còn vẽ cho ba thiệp chúc mừng, muốn chúc sinh nhật vui vẻ với ba, hu hu...”

Tiếng khóc của hai người bọn họ rống lên thành một đoàn, hơn nữa thêm một đứa con nít, thực là một màn hỗn loạn.

Ông Cao có chút ngượng ngùng đi lên phía trước, nói với bà Cao: “Hứa Lam, nể tình đứa nhỏ, em hãy...”

Bà Cao không đợi ông ta nói xong, liền xoay người về phía phòng nghỉ, chỉ để lại một câu nói: “Ông hãy mau xử lý cho tốt, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, không nên làm mất thể diện trước mặt khách khứa.”

Cao Ca tức giận nhìn chòng chọc vào ba mẹ con Khưu An Khiết, cũng theo sát trở về phòng nghỉ.

Vừa đóng cửa, bà Cao loạng choạng thiếu chút nữa ngã xuống, Cao Ca vội vã đỡ bà ngồi xuống, sau đó nhanh chóng thuận thực bóc một viên thuốc cho bà nuốt vào.

Bà Cao thở hổn hển nằm sấp trên bàn, tức giận đến nửa ngày vẫn chưa phục hồi, giọng nói của bà run rẩy, đứt quãng nói: “Tiểu Ca, ba con, ba con thật sự làm ẹ quá thất vọng rồi...”

Cao Ca có lòng muốn an ủi mấy câu, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Mấy năm nay, người đàn bà họ Khưu càng ngày càng kiêu ngạo, nhất là sau khi sinh đứa con trai, hết lần này tới lần khác ra mặt.

Cô cũng chỉ có thể nhẹ nhàng vuốt ve lưng mẹ, bất lực nói: “Mẹ, không nên chọc tức sức khỏe của mình, kể thử ba kia sẽ gặp báo ứng...”

Đang nói, điện thoại di động của cô vang lên. Cao Ca lấy ra nhìn, là Tả Thừa Nghiêu. Từ trước đến nay đây là lần đầu tiên anh gọi điện thoại cho cô, anh nói sẽ quay lại tìm cô, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Cao Ca muốn tiếp nhận, nhưng mẹ lại đang nằm bên cạnh, vừa rồi còn tra hỏi chuyện của cô, không biết có bỏ qua hay không, cô cũng không dám vui mừng, không dám trò chuyện vài ba câu.

Vì vậy chỉ đành giả vờ tỏ ra xa cách: “Alo, tôi là Cao Ca.”

“Cao Ca, tôi muốn hỏi em một chuyện.”

“Ồ, anh nói đi.”

Bên kia Tả Thừa Nghiêu còn chưa mở miệng, bà Cao bên cạnh hỏi ngay: “Tiểu Ca, là ai vậy?”

“Một người bạn bình thường.” Cô chột dạ thuận miệng trả lời, sau đó vội vàng ngắt điện thoại: “Cứ như vậy đi, tôi còn có chút việc, cúp máy trước.”

Cúp điện thoại xong, Cao Ca lại an ủi bà Cao mấy câu, bà Cao có vẻ đã sớm nguôi ngoai, cũng không nói nữa, nghỉ ngơi một lúc, hô hấp bình thường lại một chút, bà liền kéo Cao Ca về trước phòng chính. Nét mặt dịu dàng vui vẻ, cử chỉ cực kì khéo léo. Những người khách khứa cũng lần lượt tới, thân là bà chủ của nhà họ Cao, bà cần phải đứng ra xã giao trực diện.

Nếu như nói sự kiêu ngạo của Cao Ca được di truyền từ ai, như vậy nhất định là đến từ mẹ. Bất kể bên trong là bi thảm, uất ức cỡ nào, đau lòng cỡ nào, cảm vẫn luôn vênh cao lên, không bao giờ chịu khuất phục, tỏ ra yếu kém trước mặt người khác.

Bận rộn cả ngày, cảnh tượng bữa tiệc sinh nhật hoành tráng, náo nhiệt của ông Cao cuối cùng cũng kết thúc.

Bà Cao thân mang bệnh, mệt nhọc, sau khi về nhà bà liền vào phòng ngủ nghỉ ngơi. Mà ông Cao thì dĩ nhiên là đến bên ba mẹ con Khuất An Khiết kia. Dù sao thì nơi đó cũng có người đàn bà trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại và cả hương hỏa nhà họ Cao nữa.

Cao Ca thừa dịp mẹ ngủ say, lặng lẽ chạy ra ngoài, không cần phải nói, dĩ nhiên là đi tìm Tả Thừa Nghiêu.

Cô nhớ anh, từ lúc bữa tiệc vừa kết thúc đã bắt đầu nhớ anh. Không, từ lúc anh gọi điện thoại tới đã bắt đầu nhớ anh, phải là còn nhớ sớm hơn, lúc sáng vừa rời xa đã nhớ anh.

Cô gọi điện cho anh, nhưng không ai nhận. Cô biết anh luôn luôn bận bịu nhiều việc, luôn luôn làm các loại công việc để kiếm tiền. Không nhận, không sao, nhất định là đang bận, ít nhất cô đã không còn ở bên trong danh sách đen của anh nữa rồi.

Cao Ca trực tiếp chạy đến gian nhà ở tiểu khu Thắng Lợi của Tả Thừa Nghiêu.

Vẫn là những con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo khiến Cao Ca đau cả đầu, thật vất vả mới tìm được căn nhà nhỏ bên cạnh sông của Tả Thừa Nghiêu.

Cửa khép hờ, Cao Ca lễ phép gõ cửa một cái, rất nhanh, một nữ sinh đi ra mở cửa. Cao Ca nhận ra cô ấy, cô là hàng xóm của Tả Thừa Nghiêu, là Mạnh Dao, bình thường hay xuất hiện bên cạnh anh. Đương nhiên, Cao Ca nhớ kỹ nhất là dung mạo của cô ấy, rất đẹp, duyên dáng yêu kiều, không lớn hơn Cao Ca là bao, nhưng lúc giơ tay nhắc chân so với Cao Ca nhìn chín chắn hơn nhiều.

Đúng là bản năng của phụ nữ, sẽ đem mỗi người phụ nữ nên cạnh người đàn ông mình yêu mến liệt vào hàng tình địch.

Mạnh Dao quan sát Cao Ca từ trên xuống dưới một phen, sau đó nói: “Cô là Cao Ca?”

“Chị biết tôi?”

Mạnh Dao hé miệng cười một tiếng, châm chọc nói: “Cô vẫn quần lầy A Nghiêu nhà chúng tôi, làm sao mà tôi không biết được. Thế nào? Lại đến tìm anh ấy à? Còn chưa hết hi vọng sao?”

Thái độ cao ngạo của Cao Ca nổi lên, trước tiên tuyên bố rõ chủ quyền: “Chị hãy nghe cho kỹ, Tả Thừa Nghiêu không phải là của chị. Hơn nữa, anh ấy thích tôi.”

Mạnh Dao giống như nghe được câu chuyện buồn cười nhất trên đời, cười nói: “A Nghiêu nói cô có chứng vọng tưởng, xem ra là sự thật. Anh ấy thích cô, vậy cô biết bây giờ anh ấy đang ở đâu không? Cô có thể liên lạc với anh ấy không? Vậy cô có biết tôi có quan hệ gì với anh ấy không?”

Cao Ca nghẹn lời một lúc, cũng không chịu thua. “Quả thực là tôi không biết, nhưng chị biết tôi hôm qua anh ấy ở chung với ai không?”

Chỉ thấy mặt Mạnh Dao hơi biến sắc. “Tôi hôm qua A Nghiêu không trở về là ở cùng cô? Hai người đã làm cái gì?”

“Không sai. Cô nói chúng tôi một nam một nữ ở cùng nhau cả đêm thì còn có thể làm cái gì?”

Nụ cười của Mạnh Dao biến thành lạnh lẽo, cô thiếu chút nữa không khống chế được muốn cho Cao Ca một bạt tai, nhưng cô khề cần môi, cuối cùng vẫn là cố gắng kìm nén.

“Cô bé, chờ khi cô lớn một chút sẽ biết, tình yêu và tình dục đối với một người đàn ông là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, là khác xa. Cho dù cô cùng anh ấy thì sao chứ, cũng không biểu thị được chuyện gì cả. Vui đùa một chút mà, mới mẻ mà, đưa tới cửa không cần thì phí, tôi có thể lí giải được. Thế nhưng yêu không giống như vậy, tôi và Tả Thừa Nghiêu từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, dựa vào nhau mà sống, tình cảm bao nhiêu năm. Tuyệt đối không phải loại con gái nhà giàu chưa từng nếm trải những nỗi khổ của xã hội như cô có thể phá vỡ được”.

“Tình cảm không phải lấy thời gian dài ngắn để đo lường.”

“Nhưng tình cảm chính là thấu hiểu từng li từng tí cuộc sống sinh hoạt của nhau. Cô không trả lời được bây giờ A Nghiêu đang ở đâu, nhưng tôi thì biết. Bây giờ anh ấy đang ở phòng máy của trường học giúp người ta viết chương trình phần mềm hack, anh ấy không trực tiếp nhận điện thoại của cô đúng không? Bởi vì anh ấy có thói quen chăm chú làm việc không muốn bị quấy rầy, điện thoại đều để chế độ im lặng cất trong túi, cô cần bản không hiểu A Nghiêu, làm sao có thể nói đến chuyện yêu đương chứ?”

“Mạnh Dao kéo Cao Ca vào căn phòng nhỏ bé chật hẹp, chỉ vào bà Tả nằm bất động trên giường nói: “Cô biết chăm sóc mẹ anh ấy, một bệnh nhân nằm liệt giường sao? Cô sẽ thay tã cho bà, giúp bà lau cơ thể sao? Cô có biết mỗi ngày bà ấy uống bao nhiêu thuốc, mỗi tháng A Nghiêu phải kiếm bao nhiêu tiền mới duy trì được sinh hoạt sao? Không, căn bản, cái gì cô cũng không biết. Cô gọi cái này là tình yêu?”

Cao Ca thoáng nhớ tới lúc Tả Thừa Nghiêu kéo cô vào căn phòng nhỏ hẹp này, nói cô không hiểu được cái gì gọi là nghèo khổ. Động tác của anh lúc đó không khác gì động tác của Mạnh Dao trước mắt, ở trong mắt Cao Ca tuy hai mà một, đúng là như vậy.

Đúng vậy, ngay cả tên bọn họ cũng có một âm đọc như nhau. Mạnh Dao, Thừa Nghiêu.

Nhưng cô lạnh lùng hất tay Mạnh Dao ra, một chút cũng không bộc lộ sự khó chịu trước mặt Mạnh Dao, cô ngẩng cao đầu lên, ngạo mạn nói: “Thế nhưng tôi có tiền, tôi có thể giúp Tả Thừa Nghiêu, việc này có thể mời một hộ lí về làm. Nếu như người anh ấy yêu là cô, nhiều năm như vậy hai người đã sống ở cùng một chỗ, còn cần đợi tôi xuất hiện hay sao? Cô không cần lãng phí nước bọt, tôi ở đây chờ Tả Thừa Nghiêu trở về, mẹ anh ấy tôi cũng có thể đến giúp đỡ chăm nom, cô có thể đi về.”

Mạnh Dao nghe xong trầm mặc chốc lát, sau đó nhìn Cao Ca cười lạnh một tiếng, “Được, cô cứ từ từ ngồi đây đợi đi, trái lại tôi cũng muốn nhìn xem khi Tả Thừa Nghiêu trở về cô sẽ chết tâm như thế nào.”

50. Chương 51

Mạnh Dao nói đi là đi ngay, bỏ mặc Cao Ca cùng mẹ Thừa Nghiêu, hai người ở lại trong gian phòng đột ngột.

Buổi chiều, tầm khoảng ba đến bốn giờ, tuy rằng đã qua giữa trưa từ lâu, khí trời vẫn thật oi nồng. Trong phòng không có máy điều hòa nhiệt độ, chỉ có mỗi cây quạt điện đang quay vù vù, hiệu suất thật chẳng đáng kể, dù sao có còn hơn không. Căn phòng này lại nằm ven sông, đã oi bức còn thêm phần ẩm ướt.

Bởi vì muốn ở lại chờ Tả Thừa Nghiêu nên Cao Ca mới mạnh miệng đuổi Mạnh Dao đi khỏi. Nhưng khi Mạnh Dao hùng hổ bỏ đi rồi, chỉ còn mỗi mình cô, thời điểm này, Cao Ca mới kinh ngạc phát hiện có chút gian nan.

Nóng bức thôi không nói, trong phòng còn đầy muỗi, mới trong chốc lát, trên người Cao Ca đã nổi đầy nốt đỏ.

Thật ra, trước đó, Mạnh Dao có đốt nhang muỗi đặt ở xó nhà nhưng thời gian công hiệu không lâu, ngược lại, còn khiến Cao Ca thêm phần khó chịu. Hòa lẫn với mùi tanh hôi ở bên ngoài, từ trên giường người bệnh

bốc lên một mùi ngai ngái, thật sự khiến người ta phải buồn nôn.

Cao Ca từ trước đến nay nào đã từng trải qua những chuyện như thế này.

Ngồi trên băng ghế nhỏ trước bàn đọc sách, Cao Ca ngơ ngác nhìn mẹ Tả Thừa Nghiêu đang nằm bất động trên giường, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác sợ hãi. Có lẽ bởi vì bệnh kinh niên, mẹ của Tả Thừa Nghiêu rất gầy, rất gầy, tứ chi y như cây sậy vậy. Toàn thân bà tựa hồ không có sinh khí, duy có đôi mắt là còn có thể chuyển động; mà đôi mắt ấy vẫn luôn nhìn chòng chọc vào Cao Ca kể từ lúc cô ngồi xuống, không biết là muốn biểu đạt điều gì.

Đây chắc không phải là một xác chết bất động đâu nhỉ? Cao Ca biết rõ mình nghĩ vậy là không đúng, dù sao thì đó cũng là mẹ của Tả Thừa Nghiêu – người cô thích. Dầu vậy, cô không cách nào dè nén thứ cảm nhận khủng khiếp này.

Hơn nữa, ngoại hình Tả Thừa Nghiêu không hề giống với mẹ của anh. Cao Ca nghĩ mãi không thông, một người mẹ như vậy, trong một hoàn cảnh sống như vậy, làm thế nào mà bà có thể dưỡng dục nên một Tả Thừa Nghiêu xuất chúng đến thế.

Anh và nơi này, dường như hết thấy đều không ăn khớp với nhau.

Cao Ca suy nghĩ miên man. Từng giây trôi qua trong gian phòng này dường như dài cả một năm. Duy chỉ có một điểm tốt đẹp để trông đợi, đó chính là người con trai ở trong lòng cô.

Cô nhớ Cố Tư Nguyên từng nói: Bần cùng giống như một con rắn độc. Nó thậm chí chẳng cần cắn ta một cái, chỉ cần từ từ bò lên người đã đủ khiến toàn thân ta sởn gai ốc.

Thời khắc này, lần đầu tiên, cô chân chính lĩnh hội được phần nào ý nghĩa của câu nói ấy.

Mạnh Dao từng nói: Cô căn bản không hiểu rõ Tả Thừa Nghiêu. Cao Ca buột phải thừa nhận, câu nói ấy đúng ở một khía cạnh nào đó. Hai người họ có cùng chung quá khứ. Giữa bọn họ và cô còn là khoảng cách giàu nghèo đã được vạch định rõ ràng. Bất kể là từ góc độ nào, bọn họ đều không hoan nghênh người khác chen vào giữa.

Cao Ca cảm thấy vô cùng thất bại và đổ kị. Lần đầu tiên trong đời, cô có một cảm giác bất lực sâu đậm. Nhìn vào đôi mắt như tro tàn của mẹ Tả Thừa Nghiêu, Cao Ca lẩm bẩm: “Nhưng bác à, con thương anh ấy, con thật sự rất thích Tả Thừa Nghiêu.”

Mẹ của Tả Thừa Nghiêu không hề động đậy, cũng chẳng thể nào trả lời Cao Ca. Những lời tâm sự của thiếu nữ tiêu tán trong không gian ngọt ngào, rồi bốc hơi không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Khoảng thời gian chờ đợi luôn dài đằng đẳng. Kỳ thực, hiện giờ Cao Ca rất mệt mỏi. Tối hôm qua gần như đã giã gạo suốt một đêm. Ngày hôm nay, cô lại không ngừng bận rộn tham gia yến tiệc mừng sinh nhật của cha. Vậy nên Cao Ca như sức cùng lực kiệt, không thể nào chống đỡ nổi mà dựa vào bàn sách ngủ thiếp đi.

Hoàng hôn, Cao Ca giật mình tỉnh dậy. Cô là bị một mùi hôi thối làm cho thức tỉnh.

Cô cau mày tìm kiếm chung quanh, cuối cùng xác định được, mùi hôi thối ấy bốc lên từ người của mẹ Thừa Nghiêu.

Cao Ca bừng tỉnh, mẹ Tả Thừa Nghiêu quanh năm nằm liệt trên giường, đây chính là đại tiểu tiện không tự chủ. Trên người bà chắc đã có đóng tã, không bị thấm ướt ra quần áo, nhưng Cao Ca cũng hoàn toàn không biết nên xử lý như thế nào. Cao Ca tự giễu, cô vậy mà không dám thay tã sau đó lau qua người mẹ của Tả Thừa Nghiêu. Thật không ngờ, lời châm biếm của Mạnh Dao lại sớm linh nghiệm đến thế. Cao Ca chẳng biết làm thế nào, chỉ cảm thấy rất buồn nôn mà thôi.

Đành rằng đây chính là mẹ của Tả Thừa Nghiêu, nhưng Cao Ca vẫn không có cách nào làm như lời người ta nói, yêu ai yêu cả đường đi. Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Mạnh Dao đây khinh bỉ nói: “Đây chính là tình yêu mà cô nói đó ư? Thứ tình yêu hẹp hòi và ích kỷ!”

Cao Ca cảm thấy mình không cách nào ở lại gian phòng này lâu hơn nữa. Cô muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Song khi cô đẩy phiến cửa rách nát ra, còn chưa bước qua cánh cửa, đã nhìn thấy một đôi nam nữ đang ôm nhau ở cách đó không xa.

Chính là Mạnh Dao cùng Tả Thừa Nghiêu.

Anh dịu dàng ôm trọn Mạnh Dao, cúi đầu nhẹ vỗ về mái tóc dài của cô ấy, dường như đang an ủi điều gì. Còn Mạnh Dao chỉ thấy đang ở trong ngực Thừa Nghiêu mà khóc nức nở.

Cao Ca trong lòng ghen tức, lửa giận bùng bùng, cô lớn tiếng gọi: “Tả Thừa Nghiêu, anh đang làm cái gì vậy?”

Hai người họ nghe tiếng thì ngẩng đầu, Tả Thừa Nghiêu còn chưa lên tiếng, Mạnh Dao đã vội vàng nói: “A Nghiêu, anh không nên trách cô ấy, em thấy cô ấy cũng là tuổi còn nhỏ, không biết chừng mực, nặng nề. Trong lòng chắc là không có ý xấu gì đâu, chỉ vì hơi háo thắng nên mới đuổi em ra ngoài thôi.”

Mạnh Dao một mặt ngăn cản Tả Thừa Nghiêu, mặt khác lại rúc vào trong ngực Tả Thừa Nghiêu, nửa bước cũng không rời.

Cao Ca nổi trận lôi đình. “Mạnh Dao, cái đồ bà tám kia, cô đang nói linh tinh cái gì với Tả Thừa Nghiêu vậy hả?”

Tả Thừa Nghiêu nhẹ nhàng tách Mạnh Dao ra rồi nói với cô ta: “Lát nữa, anh sẽ đến tìm em.”

Nói xong thì đi đến Cao Ca., “Chúng ta đi vào nói chuyện, tôi có việc này muốn hỏi em.”

Cao Ca theo Tả Thừa Nghiêu vào nhà, mắt còn oán hận liếc Mạnh Dao một cái.

Cửa còn chưa đóng lại, Cao Ca liền gấp gấp hỏi: “Tả Thừa Nghiêu, con tiện nhân kia nói năng xằng bậy, anh sẽ không ngu xuẩn mà tin lời nó chứ?”

Tả Thừa Nghiêu mệt mỏi nói: “Mạnh Dao căn bản không hề nhắc đến em, cô ấy chỉ khóc lóc kể lể chuyện nhà của cô ấy mà thôi.”

Cao Ca cảm thấy mình như đang đắm vào không khí nhưng trong lòng thật tức giận, muốn tìm một nơi để phát tiết. Cô chờ anh cả buổi chiều là muốn anh ôm cô, vuốt đầu cô, thủ thủ cùng cô “Anh cũng rất nhớ em.” Chứ không phải như bây giờ, bọn họ lại vì một người con gái khác mà sinh ra khắc khẩu.

“Tả Thừa Nghiêu, em...”

“Chờ đã, mẹ tôi vừa đi ngoài xong phải không?”

Cao Ca muốn nói gì đó, nhưng trước khi cô nhận ra, Tả Thừa Nghiêu đã ngửi thấy mùi hôi thối, anh cắt đứt lời của cô.

Cao Ca: “Hic, em đoán chắc là vậy rồi. Vừa mới nãy, em có thấy mùi hơi khó ngửi, hình như là từ trên người bác ấy phát ra.”

Tả Thừa Nghiêu đẩy Cao Ca ra, đi tới trước giường của mẹ mình. Anh kéo cái màn giường xuống, ngăn cách Cao Ca ở bên ngoài, động tác thuần thục bắt đầu lau rửa, thay y phục ẹ mình.

Đứng ở bên ngoài, Cao Ca có chút ngượng ngùng nói: “Tả Thừa Nghiêu, em lúc nãy cũng muốn giúp đỡ, thế nhưng, thế nhưng, em không thạo cho lắm...”

“Không có gì, đây đâu phải là việc mà em cần phải làm.”

“Em, em...” Cao Ca ấp úng nửa ngày, lại chẳng biết nói gì. Cao Ca cảm thấy mình không giúp một tay cũng chẳng có vấn đề gì, Tả Thừa Nghiêu cũng chẳng có trách cô. Nhưng mà dường như có chỗ nào không đúng thì phải, tại sao Mạnh Dao có thể còn cô thì không?

Lo liệu ẹ mình xong, Tả Thừa Nghiêu rửa sạch tay, tiếp tục đối mặt với Cao Ca.

Anh đưa cho Cao Ca một tờ chi phiếu, hỏi: “Tầm chi phiếu này là của em sao?”

Cao Ca đầu óc mơ hồ nhận lấy, nhìn một chút phía trên chỗ ký tên, đúng thực là chữ ký của mình. Là lúc nào ký chi phiếu này nhỉ? Cô suy nghĩ một chút, à, đúng rồi, chính là lần cô bị Tả Thừa Nghiêu chỉ trích

bản thân không thấu hiểu thế nào là nghèo khổ, chỉ biết tiêu tốn thời gian vào ba chuyện tình cảm yêu đương.

Lần đó, Cố Tư Nguyên đến đón cô, cô đã quyết định cầm tiền hỗ trợ Tả Thừa Nghiêu. Nhưng cô biết, nếu đưa tiền cho Tả Thừa Nghiêu, chắc chắn anh sẽ cự tuyệt. Lúc đó, Cố Tư Nguyên hứa sẽ giúp cô nghĩ ra biện pháp. Vì vậy cô mới mở tấm chi phiếu này, giao cho Cố Tư Nguyên. Thế nhưng, sau đó, quan hệ của cô và Tả Thừa Nghiêu có tiến triển, Cố Tư Nghiêu cũng không nhắc lại chuyện này nữa, cho nên cô đã nhanh chóng quên mất.

Cao Ca gật đầu, thừa nhận với Tả Thừa Nghiêu: “Là em ký, thì sao chứ? Anh tự đưa cho anh sao? Anh nhận lấy sao?”

Sắc mặt Tả Thừa Nghiêu trầm xuống: “Phải, tôi đã nhận đấy. Không nghĩ tới mình lại đáng giá như thế.”

“Anh giận sao? Em không phải cố ý, chỉ là tốt bụng, muốn giúp anh một chút thôi mà. Anh xem, mẹ anh cần một hộ lý, có tiền rồi, bác sẽ được điều trị tốt hơn, anh cũng không cần khổ cực như vậy để kiếm tiền nữa. Chúng ta có thể giành nhiều thời gian cho nhau hơn.” Cao Ca nhận thấy Tả Thừa Nghiêu tức giận, cô có chút hốt hoảng không biết nên giải thích thế nào.

“Cao Ca, cô biết không? Cho đến tận lúc này, tôi vẫn luôn tìm một lý do để tin tưởng cô. Thế nhưng, rất rõ ràng là tôi đã sai rồi. Cao Ca, cô quả thật bị người ta làm hư. Cô chưa bao giờ lo lắng đến cảm nhận của người khác. Cô yêu thích thứ gì thì nhất định bất chấp thủ đoạn giành cho bằng được. Cô cho rằng, dùng tiền là có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, bao gồm cả tình cảm ư?”

“Không phải như vậy, Tả Thừa Nghiêu, em thật lòng nghĩ muốn giúp anh một chút. Em thích anh, em thực sự thích anh mà. Em chưa từng thích ai khác ngoài anh cả.” Cao Ca không nghĩ tới Tả Thừa Nghiêu lại phản ứng mạnh như vậy, cô bất lực giải thích, càng nói càng không có sức thuyết phục.

Tả Thừa Nghiêu cười khê, nhưng nụ cười thật thê lương. Cao Ca chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm như vậy trên gương mặt Tả Thừa Nghiêu, một người vốn luôn lý trí cùng tỉnh táo.

Anh thất vọng nói: “Cao Ca, cô đi đi.”

“Không, Tả Thừa Nghiêu, em không đi, chỉ là một tờ chi phiếu mà thôi. Anh không vui thì em lấy lại là được rồi, anh đã quên tối hôm qua chúng ta mới...”

Không nhắc đến thì thôi, cô vừa đề tới chuyện tối hôm qua, Tả Thừa Nghiêu liền cười lạnh: “Cho nên, tối hôm qua là chưa đủ sao? Cô thực là biết thưởng thức! Ở trong gian phòng đột nát này mà cô cũng muốn?”

“Anh...”

“A Nghiêu, anh mau ra đây, mấy gã thu nợ lại đến rồi, chúng ta phải trốn đi. Anh mau tới giúp em một chút.” Ngoài cửa, giọng Mạnh Dao lo lắng cắt ngang lời Cao Ca.

“Được, anh tới đây.”

Tả Thừa Nghiêu mở cửa, không buồn liếc mắt nhìn Cao Ca, lập tức đi theo Mạnh Dao.

Cao Ca nhìn qua tấm cửa bể, thấy Tả Thừa Nghiêu cùng Mạnh Dao vội vã sóng bước, trong lòng ủy khuất tột đỉnh, tại sao lại như vậy chứ?

Tối hôm qua, bọn họ vẫn tốt như vậy, cô hào hứng đến tìm anh, tại sao lại gặp phải kết cục như vậy?

Mạnh Dao, Mạnh Dao, tất cả đều là lỗi của Mạnh Dao!

Cô trút giận, đá một cái thật mạnh lên cánh cửa, đi thì đi, cô nhất định sẽ lại nghĩ cách để Tả Thừa Nghiêu quay đầu lại nhận lỗi với mình. Nhất định là như vậy.

51. Chương 52

Cao Ca mang theo nỗi uất ức, chán nản cùng tức tối, hồn vía lên mây rời khỏi khu Thăng Lợi.

Khó khăn lắm mới theo đuổi được Tả Thừa Nghiêu, sao mới có nửa ngày, cái cô Mạnh Dao kia chỉ ôm anh khóc lóc kể lể một hồi thì mọi chuyện đã thay đổi chứ?

Còn tấm chi phiếu ấy nữa, chẳng qua cô chỉ muốn giúp anh thôi, anh có thể không chấp nhận lòng tốt của cô nhưng cũng không đến nỗi phải lạnh lùng đuổi cô đi thế chứ?

Trước kia anh nói ra những lời cay nghiệt, sắc sảo như dao, cô còn có thể miễn cưỡng tự nhủ với mình rằng anh còn chưa nhìn ra điểm tốt của cô, còn chưa chấp nhận tình cảm của cô. Nhưng trải qua bữa cơm tốt nghiệp, trải qua một đêm thân mật, sao anh còn có thể nói ra những lời như thế? Anh biết không làm thế sẽ khiến cô bị tổn thương sao? Anh không biết cô cũng sẽ đau lòng sau? Sao anh có thể nhẫn tâm như thế được?

Cô phải làm sao để níu kéo anh đây?

Cao Ca đi lang thang trên phố mà không có mục đích rõ ràng, khi thì nghĩ tới Tả Thừa Nghiêu, khi thì nghĩ tới Mạnh Dao, những ý nghĩ tiêu cực trong lòng càng ngày càng nhiều, giống như nguồn nước bị chặn giờ được dịp tuôn trào, cần có một lối thoát ra.

Lúc này, di động của cô reo lên. Cô nghe máy, thì ra là Na Na.

“Cao Ca, ra ngoài chơi không? Mình và Tiểu Trinh, cộng thêm chị cậu ấy và mấy người bạn nữa đang ở đây.”

Lời đề nghị này rất hợp ý Cao Ca nên cô lập tức đồng ý ngay. “Ok, mình đang buồn bực muốn uống rượu đây. Các cậu ở đâu để mình sang.”

Na Na báo địa chỉ, đó là một quán karaoke mới mở trong thành phố có tên là “Nửa say nửa tỉnh”. Cao Ca vội tay bắt taxi qua đó tìm họ.

Lúc ở trên xe, Cố Tư Nguyên lại gọi tới.

“Tiểu Ca, em đang ở đâu vậy? Sao không có ở nhà?”

Cố Tư Nguyên không gọi thì thôi, vừa gọi là Cao Ca lại nhớ tới chuyện chi phiếu. Đúng rồi, Tả Thừa Nghiêu giận cô đều là tại Cố Tư Nguyên cả, lúc đó anh vỗ ngực cam đoan mình có thể đưa chi phiếu bằng cách mà Tả Thừa Nghiêu có thể chấp nhận được, kết quả thì sao?

Cao Ca phát cáu, mắng anh ta. “Cố Tư Nguyên, anh là thứ gì chứ, dựa vào đâu mà đòi quản tôi? Tôi không ở nhà thì liên quan gì tới anh? Anh mau đi mách với mẹ tôi đi.”

“Tiểu Ca, không phải anh muốn quản lý em mà là anh lo cho em. Lát nữa bà chủ thức dậy hỏi em đâu thì anh biết nói thế nào?” Cố Tư Nguyên đã quen với tính xấu hay cáu kỉnh của Cao Ca nên vẫn nói với cô rất nhẹ nhàng.

“Anh viện đại một cái cớ là được, đây đâu phải lần đầu tiên anh giúp tôi gạt mẹ.”

“Nhưng Tiểu Ca à, đêm nay em vẫn muốn ở bên Tả Thừa Nghiêu sao? Em cứ cả đêm không về thế này anh không cách nào giúp em được đâu.”

“Anh còn dám nhắc tới Tả Thừa Nghiêu! Cố Tư Nguyên, đều là do anh khiến tôi cãi nhau với anh ấy!” Nhắc tới chuyện này, Cao Ca cảm thấy mình muốn khóc lên được.

“Sao thế Tiểu Ca? Anh làm sai gì rồi à?” Cố Tư Nguyên hoảng hốt hỏi.

“Chẳng phải trước đây anh nói là có thể giúp tôi đưa chi phiếu cho Tả Thừa Nghiêu sao? Chẳng phải anh nói là có thể nghĩ cách khiến anh ấy chấp nhận tôi sao? Tại sao hôm nay anh ấy lại nổi giận với tôi?”

“Sao thế được chứ? Anh ta đã nhận chi phiếu lâu lắm rồi mà, lúc ấy anh dùng tình dùng lý khuyên anh ta hết nước hết cái, anh ta còn rất cảm động, nói là em lo nghĩ thế cho anh ta, anh ta không có lý do gì từ

chối ý tốt của em cơ mà. Chẳng phải sau đó quan hệ của bọn em rất tốt sao? Anh còn tưởng là nhờ tấm chi phiếu ấy chứ. Đêm qua hai người còn... Sao hôm nay đột nhiên lại mang chuyện chi phiếu ra nói chứ?”

Đầu bên kia, Cổ Tư Nguyên im lặng một lát, dường như nhớ ra điều gì, nói: “Tiểu Ca, có một người anh không biết có nên nói hay không? Không biết có phải vì người đó hay không?”

Cao Ca cảm thấy mình chưa bao giờ nhảy bén như thế, cô buột miệng nói ra ngay: “Ai? Mạnh Dao?”

“Ừ. Chẳng phải lúc trước kia em bảo anh nghe ngóng những sở thích của Tả Thừa Nghiêu giúp anh sao? Anh phát hiện cô Mạnh Dao này thường ở bên cạnh Tả Thừa Nghiêu, hơn nữa còn rêu rao với mọi người mình là bạn gái của anh ta. Lúc anh cầm chi phiếu đến tìm Tả Thừa Nghiêu còn gặp cô ta một mặt, lúc ấy bọn họ đang nói chuyện, anh loáng thoáng nghe nhắc đến tên của em, hình như không phải lời tốt đẹp gì.”

“Em biết bà tám đó đang chia rẽ em và Tả Thừa Nghiêu mà!” Cao Ca giận không thể át. “Quả nhiên là cô ta chơi em!”

“Em cũng đừng vội tức giận quá, hay là cứ hỏi cho rõ thì tốt hơn, lỡ như oan uổng cho người ta thì sao? Dù sao đó cũng là hàng xóm của Tả Thừa Nghiêu, nghe nói bình thường hay giúp Tả Thừa Nghiêu chăm sóc mẹ anh ta. Dạy dỗ cô ta thì rất đơn giản, nhưng như thế em sẽ lưu lại ấn tượng không tốt trong lòng người em thích. Tiểu Ca, em phải tin lời anh, để anh điều tra một chút đã, đợi tra rõ rồi hãy tính được không?”

“Anh tư, chuyện này em giao cho anh đấy. Anh phải vạch trần bộ mặt xấu xa của cô ta trước mặt Tả Thừa Nghiêu.”

“Em yên tâm, Tiểu Ca. Chuyện em giao có lần nào anh làm không tốt chưa?” Nói xong anh ta lại hỏi một câu đầy quan tâm. “Vậy khi nào thì em về nhà?”

Tuy Cao Ca cảm thấy mình đã tìm được kẻ có tội nhưng lửa giận trong lòng vẫn chưa tắt nên cô tức tối nói: “Em còn chưa muốn về nhà, lòng em đang rất bức bối. Na Na hẹn em đi uống rượu hát hò, nếu mẹ thức dậy thì anh tìm giúp em một cái cớ là được.”

“Các em uống rượu ở đâu?”

“Anh làm gì mà lời thôi vậy, hỏi nhiều quá! Cứ thế đi, tôi ngắt máy đây!” Nói xong cô bực mình ngắt máy.

Đến karaoke “Nửa tỉnh nửa say”, Cao Ca đi tìm căn phòng bọn Na Na đang ở.

Vừa vào phòng, Na Na liền túm lấy cô. “Cao Ca, mau qua đây, cậu đến trễ nhất nên phải phạt ba ly.”

Cao Ca cũng không từ chối, dù sao cô đến đây là để uống rượu nên không nói tiếng nào, uống cạn ba ly rượu.

Xung quanh thấy thế liền vỗ tay hoan hô, một người trong đó còn xách chai rượu tới tìm Cao Ca, cô ta giơ ngón cái lên, tay kia thì rót cho cô thêm một ly, miệng không ngừng khen ngợi. “Lợi hại! Nghe nói cô hai của tập đoàn Cao Thị rất chịu chơi, hôm nay mới được chứng kiến, quả nhiên là đáng kết bạn.”

Thật ra Cao Ca gần như không biết những người trong này, chỉ quen Na Na và Tiểu Trinh. Na Na đứng bên cạnh giới thiệu: “Đây là bạn của chị gái Tiểu Trinh, năm nay vừa tốt nghiệp, từ nước ngoài về. Hôm nay chúng ta tụ lại đây là để chị Tiểu Trinh mở tiệc chào đón chị ấy.”

Cao Ca không quan tâm chị gái em gái gì hết, cô chỉ muốn uống rượu, muốn say một trận để giải tỏa cơn giận mà thôi nên ai mời cũng không từ chối, bưng ly lên ngửa đầu uống sạch trơn. Thế là lại thêm những tiếng chặc chặc khen ngợi.

Cứ thế, không bao lâu sau, mặc kệ có quen hay không, không ai tìm cô thì cô tìm người ta, mời cho hết một vòng.

Cao Ca vốn còn chưa ăn cơm, uống một lượt như thế nên đã say chệnh choáng.

Lúc ấy chị gái của Tiểu Trinh cầm lấy micro, đứng lên bàn: “Các chị em, dừng lại một chút, nghe tôi nói đã. Chỉ uống rượu ca hát thế này thì có gì vui, chúng ta tìm cái gì mới mẻ hơn được không?”

Bên dưới có người cười nói: “Mới mẻ gì? Trai đẹp phải không?”

“Bingo, nói đúng đấy, vẫn là cậu hiểu mình nhất. Lúc này má mì bên này nói họ vừa tuyển được một đám tiếp viên nam, bảo chúng ta chọn trong. Ha ha, mọi người cứ mặc sức vui chơi, hôm nay tôi chi tất!”

Mọi người lại gào thét hú hét.

Tuy Cao Ca đã hơi say nhưng chưa từng chơi trò này. Cô chỉ muốn tìm một chỗ uống rượu mà thôi, chuyện này vượt ra ngoài dự kiến của cô.

Cô thấp thỏm kéo tay Na Na. “Sao bọn họ lại chơi dữ vậy? Mình thấy hay tội mình tìm chỗ khác đi.”

“Đừng, làm thế mất hứng lắm.”

“Nhưng...”

Cuộc trò chuyện của hai người bị một bà chị bên cạnh nghe được nên ngắt lời Cao Ca. “Ai da, em gái à, chẳng phải lúc này uống rượu khí thế lắm sao? Sao bây giờ lại nhát gan thế? Bọn mình đã trưởng thành rồi, sợ cái gì? Hay là sợ bạn trai giận?”

Nói tới bạn trai, Cao Ca lập tức nghĩ tới Tả Thừa Nghiêu, lửa giận bị hơi cồn nhen lên hừng hực. Tả Thừa Nghiêu bệnh vực Mạnh Dao như vậy, cô ta chỉ nói vài câu, chảy vài giọt nước mắt là anh đã tức giận với cô, đúng là quá đáng...

Cô gái kia thấy sắc mặt của Cao Ca thì cười nói: “Bị chị nói trúng rồi đúng không? Ha ha, mấy đứa con gái tội em đúng là không có kinh nghiệm. Chẳng phải chỉ là đàn ông thôi sao, không được quá chiều chuộng, Em mà càng quan tâm thì anh ta càng không coi em ra gì. Nếu em gọi vài thằng phục vụ em, có khi anh ta sẽ ghen thật ấy chứ, khi đó mới biết tầm quan trọng của em. Nghe chị đi, không sai được đâu.”

Cao Ca bị rượu làm mờ mắt, chỉ nghĩ: Đúng vậy, anh làm cô đau lòng, cô cũng phải làm anh khó chịu. Để xem trái tim anh có như cô, cũng biết đau không?

Na Na cũng nói: “Đúng vậy Cao Ca, đừng đi, làm thế là không nể mặt mấy chị đó. Cùng lắm chúng ta không chơi thì thôi, để bọn họ gọi.”

Trong lúc nói chuyện, má mì đã dẫn một đám tiếp viên nam trẻ vào, mấy chị em trong phòng lập tức hưng phấn, cười nói ha ha. Người thì chọn một anh cơ bắp, kẻ thì chọn một anh tóc dài lãng tử...

Cuối cùng, chị gái của Tiểu Trinh vung tay, hào phóng nói: “Được rồi, không chọn nữa, tất cả ở lại hết đi.”

Căn phòng này tuy lớn nhưng cùng lúc tiến vào nhiều đàn ông như thế, lập tức trở nên có vẻ chật chội. Nhưng dường như mọi người không quan tâm, dù sao thì cũng làm chuyện đó thôi.

Tuy vừa nãy Cao Ca hơi giận dữ nhưng cũng chỉ nghĩ mà thôi, không có ý chọn đàn ông. Có điều lúc này có một anh chàng cũng chen qua chỗ cô.

Người này trông có vẻ rất sạch sẽ đứng đắn, không có chút gì là ăn chơi như người ta hay tưởng tượng.

52. Chương 53

Chuyển ngữ: AMEN

Nói cho cùng, Cao Ca không có thói quen thân mật với một người đàn ông xa lạ như thế, cô vốn đã uống hơi nhiều, dứt khoát muốn đứng dậy đi vệ sinh để thanh tỉnh lại.

Gã hầu rượu liền kéo góc váy cô lại. “Cao Ca, đừng đi!”

Cô kinh ngạc ngoảnh đầu lại: “Làm sao mà anh biết tên tôi?”

“Nếu như tôi nói cô uống xong ly rượu này rồi mới tiết lộ cho cô nghe, không phải là cô sẽ càng tức giận mà bỏ đi nhanh hơn đấy chứ?”

Cao Ca miễn cưỡng liếc nhìn hắn ta, gã cười vội nói: “Cho nên tôi rất là thành thật nói cho cô biết, hồi này, tôi nghe các bạn cô gọi cô như vậy.”

“Ở đây âm ỉ thế này, làm sao mà anh nghe thấy chứ?”

“Nếu như cô đặc biệt quan tâm, chú ý một ai đó, cô sẽ nghe thấy thôi. Lúc mới bước vào đây, cả một đám đông như vậy, tôi lại chỉ nhìn thấy mỗi mình cô.”

Cao Ca cười khẩy: “Nói nghe ngọt quá đó! Ai làm nghề này cũng đều như vậy sao? Không cảm thấy giả tạo quá à?”

“Hết cách rồi, tính chất công việc buộc phải như vậy nên đành chịu thôi. Vậy mới nói, cô gái xinh đẹp mà cô đơn ơi, đêm nay có thể ủng hộ tôi một chút không? Đừng khấn trương, chỉ là nói chuyện phiếm thôi mà. Tôi đây bán nghệ chứ không bán thân đâu nhé!”

“Xi, ở đây tôi là khách, người trả tiền cũng là tôi. Tại sao tôi phải khấn trương chứ?”

Cao Ca mở miệng khinh thường, nào có ngờ, chính mình đã vô tình bị gã đàn ông lôi đời dắt mũi.

Thời điểm mà bạn cảm thấy chán nản, buồn bã và ủ rũ vừa hay lại là lúc thích hợp để một số người giở thủ đoạn, kiếm kế mưu sinh. Cao Ca vốn chỉ là tay mơ, sao có thể cầm cự được với kẻ có thể coi là “chuyên gia” trong lĩnh vực uống rượu cơ chứ.

Đã có thể dụ được cô ngồi xuống tán gẫu, đương nhiên có thể dỗ cô tiếp tục uống rượu, thổ lộ tiếng lòng.

Chỉ trong chốc lát, Cao Ca đã uống đến mấy chai.

Kỳ thực, khi say chính là thời điểm con người ta cảm thấy yếu đuối nhất. Rượu giống như có tác dụng bào mòn, đem lý trí hòa tan đi mất, khiến cho những tâm tình vốn giấu kín dần dần lộ ra bên ngoài.

Lại thêm người bên cạnh vốn có dụng ý khác, cố tình dẫn dắt, chỉ sau vài ly, Cao Ca đã vùi đầu khóc nức nở.

Tôi thích anh ấy như vậy, rốt cuộc thì tôi đã làm sai điều gì? Tại sao anh ấy lại dễ dàng vì Mạnh Dao mà tổn thương tôi?

“Mạnh Dao”, cái tên này chỉ được lẩm bẩm xen lẫn với nước mắt, không ngờ lại khiến gã hầu rượu cảm thấy hứng thú. Gã hỏi: “Mạnh Dao? Có phải là Mạnh Dao ở tiểu khu Thắng Lợi không? Cô ta dong dỏng cao, khoảng chừng hai mươi, còn có một người cha là con bạc?”

Cao Ca mơ hồ ngẩng đầu lên: “Anh làm thế nào mà biết cô ta?”

“Ha ha, phạm vi chỗ này có thể bao lớn chứ? Trước đây, chúng tôi từng làm chung một chỗ, đương nhiên là tôi biết cô ả rồi.”

“Phạm vi chỗ này? Các người làm cùng một nơi, cô ta cũng làm nghề này á, hầu rượu?”

“Cao tiểu thư à, nghiêm chỉnh mà nói, chúng tôi không cùng một loại người nha. Tôi là bán nghệ, không bán thân. Cô ả bán thân, không bán nghệ.” Gã hầu rượu nâng ly với Cao Ca, ra vẻ thông cảm. “Cô nha, cô ả cao cơ hơn cô nhiều. Cô ta đối với đàn ông có rất nhiều thủ đoạn, sở trường nhất là giả vờ uất ức và tỏ ra ngây thơ, thuần khiết. Cụm từ “trà xanh biếu” chính là để ám chỉ loại người như cô ả đấy. Tôi từng thấy qua cô ta có rất nhiều mảnh khốc để chèo kéo khách hàng của người khác. Cô đơn thuần như vậy, sao có thể là đối thủ của cô ả được chứ?”

Cao Ca ngửa đầu nốc một ngụm rượu, ly lại nhanh chóng được rót đầy.

Cô cay đắng nói: “Làm thế nào mà cô ta lại hư hỏng như vậy!”

“Tôi nghe thì có vẻ như bạn trai của cô cũng là một người tử tế, mà người tốt thường dễ bị loại người này lừa gạt. Thực sự là đáng tiếc, cho đến nay, cô ta ý có dám đàn ông bảo bọc, không ai dám ra tay dạy dỗ.

Haizz, đành đợi xem đến khi nào ông trời mới mở mắt ra mà trừng trị cô ta. Thôi, không nhắc đến loại người hèn hạ đó nữa, chúng ta cạ ly nào, đừng giận nữa!”

Rượu lại được rót đầy, Cao Ca cũng không phát hiện, từ lúc nào bia lại được đổi thành rượu vang rồi.

“Ai nói không có người ra tay chứ, hôm nay tôi sẽ cho cô ta phải chống mắt lên mà nhìn!”

Cao Ca bị kích động buột miệng. Cô giùng giàng đứng lên vớ lấy túi để tìm điện thoại di động, muốn gọi cho Cố Tư Nguyên để bảo anh ta đi tìm vài người. Có điều cô đã uống rất nhiều, đứng không vững, gã hầu rượu chỉ nhẹ nhàng lôi kéo, cô lại ngã ngồi xuống ghế sofa.

“Được, không hổ là tính tình chính trực. Nếu là thời cổ đại chắc chắn cô đây là hiệp nữ rồi. Thôi được, hôm nay để tôi góp chút sức, coi như báo thù giúp mấy chị em từng bị cô ta chơi xấu. Tôi sẽ tìm giúp cô vài anh em nhé!”

“Đúng rồi, tìm vài người đi. Hăm dọa cô ta! Bắt cô ta phải nhận sai!”

“Đúng, để cho cô ả đến nhận sai trước mặt bạn trai của cô nhé. Nào, cụng ly.”

Rượu mạnh trút xuống họng như nước, gã hầu rượu lại có chút do dự nói: “Có điều cô biết không, đám anh em ấy, không phải ai cũng giống như chúng ta có tinh thần trọng nghĩa, nếu muốn họ làm cho tốt, có lẽ...”

Cao Ca vung tay một cái. “Tiền chứ gì, tôi có, cần bao nhiêu anh cứ nói, tôi sẽ đưa!”

“Một người chừng một, hai ngàn đi.”

“Tôi đưa mười ngàn, anh tìm giúp năm người. Đánh cô ta vài cái bạt tai, nhất định phải bắt cô ta nhận sai. Tôi, tôi muốn cho cô ta biết, Cao Ca không phải là, không phải là người dễ bị bắt nạt như vậy.” Cao Ca đã say đến nỗi một câu hoàn chỉnh cũng nói mãi không xong.

Gã hầu rượu vẫn không ngừng dụ cô uống tiếp, cả hai người cũng chẳng nói thêm gì, không bao lâu, Cao Ca đã say đến bất tỉnh trên ghế sofa.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, dường như bên tai có người nói: “Người đã tìm được rồi, bọn họ đã đưa Mạnh Dao đến khách sạn kế bên. Yên tâm đi, năm gã đàn ông, không thiếu một tên. Sau khi xong chuyện rồi, cô ả còn không biết thành thật tìm tới cô mà nhận lỗi à.”

Cao Ca thoáng nghi hoặc. Khách sạn? Vì sao đánh người mà phải đến khách sạn? Chỉ là mắng cô ta, cho cô ta vài cái bạt tai thôi mà. Nhưng đầu óc vốn đã bị gây tê bởi chất cồn, lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ mê man.

“Cao Ca, Cao Ca. Bạn tỉnh lại đi, bạn mau tỉnh lại!”

Có ai đó hét lớn bên tai cô, còn vỗ mặt cô nữa, thật là phiền nhiễu, là ai đáng ghét vậy chứ, cô xoay người muốn ngủ tiếp.

Nhưng đây không phải là phòng ngủ của cô, cô cũng không phải đang ở trên giường, vừa nghiêng người là lăn ra khỏi sofa.

Cao Ca bị đau nên thức dậy.

Cô buồn bực hé nửa con mắt, thấy mình vẫn còn ở trong phòng karaoke. Cũng không biết đã ngủ bao lâu, cảnh tượng náo nhiệt, sang trọng trong phòng riêng đã không còn. Các chị em, còn có mấy gã hầu rượu cũng chẳng thấy đâu. Chỉ có mỗi Na Na đang đứng ở trước mắt cô.

Cao Ca vẫn còn say chũn choáng lại bị buộc phải thức dậy, vừa đau đầu lại thêm chóng mặt. Song cô chưa kịp nổi nóng đã nghe Na Na hốt hoảng hỏi: “Cao Ca, Cao Ca, bạn làm cái quái gì vậy hả? Bạn, bạn...”

“Cái gì là cái gì mới được chứ? Bạn đang nói cái gì vậy? Nói năng chẳng rõ ràng gì cả!” Cao Ca đỡ đầu, bực bội nói.

“Tối qua lúc mọi người vừa giải tán, mình định lên kêu bạn về nhà thì thấy mấy gã thoát nhìn rất là hung dữ. Bọn họ nói chuyện bạn giao đã hoàn thành rồi, Mạnh Dao bây giờ còn đang ở trong khách sạn kế bên,

thả hay không thả là tùy bạn. Sau đó bỏ lại thẻ phòng rồi đi mất. Cao Ca, bạn bảo bọn họ làm gì vậy? Minh, mình cảm thấy thật là đáng sợ!”

Đầu óc Cao Ca bị chất cồn làm cho tất nguyền, cô mơ hồ: “Mấy gã đàn ông gì chứ? Khách sạn? Mạnh Dao?”

Cô cau mày, nhắm mắt hồi tưởng, hình như là mình cùng gã hầu rượu kia có nhắc đến chuyện giáo huấn Mạnh Dao thì phải. Thế nhưng, đến khách sạn ư, có chuyện gì xảy ra rồi?

Cô nhận thẻ phòng từ tay Na Na, nhanh chóng chạy đến phòng số 0621 của khách sạn. Bỏ đi, trước tiên phải đi xem thẻ nào đã.

Na Na uống ít hơn Cao Ca nhiều, vội đỡ cô bạn bước thấp bước cao đến một căn phòng trong quán rượu.

Thời điểm mở cửa phòng, khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cả đời này Cao Ca sẽ không thể nào quên được.

Mạnh Dao nằm cuộn thành một đống ở trên giường, hai tay bị trói ngoặt sau lưng, cơ thể bầm tím, mặt mũi bị đánh sưng vù.

Nhìn thấy Cao Ca bước vào, cô ta kích động quay người, trừng mắt nhìn chòng chọc Cao Cao, rồi sau đó là như đem hết sức lực còn sót lại trong người mà gào thét.

“Cao Ca! Là mày! Con khốn này!”

Cao Ca bị giật mình, lập tức tỉnh ba phần rượu. Chuyện gì đã xảy ra? Mấy gã đàn ông đó đã làm gì Mạnh Dao?

Cao Ca mở miệng toan biện hộ nhưng trong tiềm thức cũng nhận định được, lần này chắc đã gây ra đại họa. Cô run rẩy kéo tay Na Na: “Đây là chuyện gì vậy? Minh, mình không biết gì hết.”

Song Na Na cũng bị hoảng sợ, còn chưa kịp trả lời đã nghe Mạnh Dao kêu thảm thiết: “Thả tôi ra! Các người sẽ bị báo ứng.”

Na Na theo bản năng đóng cửa lại, kéo Cao Ca ra bên ngoài, cô lập tiếng thét chói tai của Mạnh Dao.

Đứng trong hành lang, cô kinh hoàng nói, giọng điệu lạc hẳn cả đi: “Mình cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, bây giờ chúng ta nên làm cái gì đây?”

Đột nhiên Na Na thông suốt: “Đúng rồi, gọi anh Cố Tư Nguyên của bạn đến đây đi, anh ấy từng trải hơn chúng ta, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách gì đó.”

Phải, Na Na nhắc nhở rất đúng, phải gọi anh tư. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần cô gây họa đều có anh tư giải quyết hậu quả một cách thỏa đáng. Lần này nhất định cũng không ngoại lệ. Mặc kệ lần này đã xảy ra chuyện gì, anh tư nhất định có thể ra tay giải quyết.

Nắm chặt tay Na Na, Cao Ca không ngừng trấn tĩnh mình: Không nên hốt hoảng! Mau chóng tìm anh tư! Anh ấy nhất định biết cần phải làm gì. Anh tư chắc chắn sẽ giúp mình.

Nhất định.

53. Chương 54

Cao Ca vẫn chưa đợi được Cố Tư Nguyên đến thì Tả Thừa Nghiêu đã đến trước.

Cô liền biết mình tiêu rồi. Cô trở mắt nhìn Tả Thừa Nghiêu bước từng bước từ đầu hành lang đi đến bên cô, mỗi bước đi, trong lòng cô giống như bị chìm xuống vực thẳm ngập tràn dao nhọn và lửa. Chân tay cô lạnh toát, trên chân ứa ra mồ hôi lạnh.

Tả Thừa Nghiêu đi tới trước cửa, anh chỉ nói hai tiếng: “Mở cửa.”

Cao Ca hé miệng muốn nói chuyện, lại phát hiện cổ họng như bị tắc nghẹn, một chữ cũng không thốt ra được, cô nên hỏi “Vì sao anh tới đây?” Hay là giải thích “Việc này không phải là do em làm?”

Nhưng mà cô không nói nên lời. Câu giải thích này yếu ớt, ngay cả chính bản thân cô nói ra cũng cảm thấy thiếu tin tưởng. Cô đã uống say mềm, ngay cả chính cô cũng không biết tất cả mọi chuyện xảy ra thế nào. Cô chỉ mơ hồ nhớ là đã ở đó xúi giục một gã hầu rượu, nói muốn dậy dỗ Mạnh Dao một trận. Nhưng sau đó mọi chuyện thế nào thì hoàn toàn không biết. Chẳng lẽ mình thật sự đã xấu xa như vậy, làm ra cái loại chuyện tàn nhẫn đối với một cô gái?

Thật ra, nó tàn nhẫn thế nào cô cũng không dám tưởng tượng đến. Năm người đàn ông, Mạnh Dao bị trói trong bộ dạng trần truồng. Trời, tuyệt đối không thể có chuyện đó, cô chỉ muốn tìm người cho Mạnh Dao hai bạt tai, uy hiếp cô ta, ép Mạnh Dao nhận sai mà thôi.

Lúc cô lấy điện thoại di động gọi cho Cố Tư Nguyên, vẫn thấy trong điện thoại có một tin nhắn báo là đã rút mười ngàn đồng. Nếu như không có sự cho phép của cô, ai sẽ biết mật mã của cô để lấy thẻ đi rút tiền? Thậm chí cô còn nhớ mình từng nói qua ba chữ “Năm người” này.

Cao Ca, rốt cuộc trong lòng cô là dạng ma quỷ gì vậy?

Cô lắp bắp không nói nên lời, cảm giác mình giống như một con ngốc, chỉ biết hoảng sợ lắc đầu nhìn vào Tả Thừa Nghiêu. Cô không biết cuối cùng cô sợ chính là anh hay chính là bản thân mình.

Tả Thừa Nghiêu không cho Cao Ca kéo dài thời gian, anh lại lạnh lùng gần ra hai chữ kia: “Mở cửa.”

Cao Ca cảm thấy mình như rơi xuống hầm băng, rượu đã được tỉnh hơn một nửa, tay cô run run đưa thẻ lên mở cửa phòng.

Cửa lần nữa bị mở ra.

Trong nháy mắt, Mạnh Dao trông thấy Tả Thừa Nghiêu, phản ứng đầu tiên của cô không phải là cầu cứu, không phải là tố cáo, mà là lập tức cố sức giãy giụa xoay người, chôn mặt ở trong tấm ga trải giường, muốn đem mình giấu đi.

Thế nhưng hai tay hai chân của cô bị trói, mấy tên đàn ông gây tội trước khi đi lại không biết tốt bụng che phủ chút gì lên người cô, một loạt các động tác của Mạnh Dao cùng lắm cũng chỉ càng uổng công.

Cao Ca cảm thấy khắp người Tả Thừa Nghiêu đều tản ra khí lạnh âm u, nhưng anh hết sức dịu dàng đi đến bên giường, cẩn thận tháo dây trói trên người cô, sau đó kéo lấy tấm drap trên giường, bọc tấm thân trần truồng của Mạnh Dao lại.

Mạnh Dao quay đầu sang chỗ khác không muốn nhìn anh, nước mắt vẫn tuôn ra, trong miệng chỉ biết kêu đi kêu lại một cái tên: “A Nghiêu, A Nghiêu, A Nghiêu...”

Cách tấm drap màu trắng, Tả Thừa Nghiêu nhẹ nhàng ôm ngang cô lên, dùng một giọng nói nhẹ nhàng như đang dỗ đứa trẻ con nói: “ Dao Dao, anh đưa em về nhà.”

Cao Ca đứng ở cửa, ngay cả bước vào cô cũng không dám, lúc này cô lấy dũng khí muốn tiến lên giải thích: “Em thật sự không cố ý, em uống quá nhiều, em căn bản không có ý đó, đến tận bây giờ em chưa bao giờ muốn...”

Nhưng thực tế những lời giải thích yếu ớt vẫn chưa có cơ hội nói xong, Mạnh Dao giống như bất ngờ bị kích thích, mở to đôi mắt đỏ ngầu vô cùng oán hận nhìn chằm chằm vào Cao Ca, toàn bộ gương mặt đều giống như bị bóp méo thành một loại hình dạng kinh khủng, cô khàn giọng cố sức hét to: “Cao Ca, con khốn này, mày sẽ gặp báo ứng! Tao nguyện rửa mày, đoạn tử tuyệt tôn, vĩnh viễn không nơi nương tựa! Tao nguyện rửa mày!”

Âm thanh kia thực sự giống như một lời nguyện rửa vô tận, Cao Ca sợ hãi lui về phía sau, thiếu chút nữa ngã sấp xuống cửa, vẫn là Na Na nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô.

Tả Thừa Nghiêu cũng không nhìn cô, anh cúi đầu nói với Mạnh Dao trong lòng mình: “Dao Dao, nếu quả thật vì anh mà khiến cho ai đó làm chuyện cảm thú này với em, anh nhất định sẽ báo thù cho em.”

Giọng nói yêu thương như vậy, nhưng những lời nói ra lại làm cho Cao Ca cực kì hoảng sợ, giống như anh là Diêm Vương đòi mạng, thời khắc này đã xử cô tội không thể tha, từ nay về sau, cả đời cô cũng không có khả năng chạy trốn.

Cao Ca cảm thấy như mình hết đường chối cãi, cũng không thể chối cãi, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn Tả Thừa Nghiêu ôm Mạnh Dao rời đi.

Chẳng biết bọn họ đi bao lâu, cô vẫn chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ, giống như là một phần ý thức của cô cũng bị bọn họ mang đi.

Na Na kéo góc áo Cao Ca, kinh hãi nói: “Cao Ca, chúng ta cũng đi thôi, mình rất sợ.”

Nhưng Cao Ca làm như không nghe thấy.

Trong đầu của cô một mực đều là những đoạn hình ảnh hỗn loạn tới qua. Cô bảo gã hầu rượu tìm năm người đàn ông, dạy dỗ Mạnh Dao một bài học, đánh mấy cái bạt tai...

Tất cả đều như mũi tên bắn trúng cô.

Là hiểu lầm sao? Hay là do cô sai bảo? Cô ôm lấy đầu, đầu đau như búa bổ, không nghĩ ra được.

“Tiểu Ca, xảy ra chuyện gì? Sao em lại ở chỗ này?”

Hoang mang trong mờ mịt, giọng nói của Cố Tư Nguyên đã làm thức tỉnh một chút ý thức của cô.

Cô thấy Cố Tư Nguyên giống như nhìn thấy vị cứu tinh, rốt cuộc anh đã tới, phao cứu mạng duy nhất của cô, một chỗ dựa từ nhỏ đã quen thuộc rốt cuộc cũng tới, đến lúc này cô mới hiểu được phải khóc, tất cả những tủi nhục đều hóa thành nước mắt, cô nhào vào ngực anh ta mà khóc.

Cố Tư Nguyên ôm cô, vỗ nhẹ lưng cô an ủi, “Đừng khóc, Tiểu Ca, không sao, anh Tư đã tới. Em đừng khóc, từ từ nói trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong điện thoại mới nói không được rõ ràng cho lắm, làm anh lo lắng gần chết. Bây giờ chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi, nào, nói cho anh Tư, không khóc, nói đi.”

Lúc này, Cao Ca mới từ từ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đầy nước mắt lên, nhưng còn chưa kịp nói, tầm mắt lướt qua Cố Tư Nguyên lại nhìn thấy mẹ.

Cô thoáng chốc hoảng sợ đẩy Cố Tư Nguyên ra, tại sao mẹ cũng tới?

Cố Tư Nguyên thấy thế lập tức tiến lên giải thích: “Tiểu Ca, cả đêm em không về nhà, bà chủ rất lo lắng đi tìm em, khó khăn lắm anh mới nhận được điện thoại của em, em lại nói mập mờ không rõ, bà chủ thực sự rất lo lắng, cho nên liền theo tới đây.”

Cao Ca càng thêm vô cùng xấu hổ, lập tức chỉ muốn xoay người bỏ chạy.

Bà Cao nóng nảy hô to: “Tiểu Ca, con quay lại đây ẹ!”

May mắn là Cố Tư Nguyên lập tức giữ cô lại, “Tiểu Ca, em không thể tiếp tục bốc đồng như vậy, ngay cả khi gây ra một tai họa lớn, trốn tránh cũng không phải là cách thức giải quyết được vấn đề, em hãy nói ra trước, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp giúp em.”

Bà Cao cũng lo lắng nói: “Tiểu Ca, nói ẹ nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không cần phải sợ, nói ra mẹ sẽ làm chủ cho con.”

Trong lúc nhất thời, Cao Ca chạy không được, nói không ra, chỉ có nước mắt là không ngừng tuôn rơi.

Cuối cùng vẫn là Na Na áp a áp úng kể lại vắn tắt sự tình, có điều lược bớt tên hầu rượu, nói là mấy người bạn bè. Mà Cao Ca chỉ biết ở bên cạnh lăm bắm đi lăm bắm lại nhiều lần: “Mẹ, anh Tư, mọi người hãy tin con, thật sự con không có hư như vậy, con ghét cô ta, nhưng từ trước tới nay cũng chưa từng nghĩ tới sẽ làm vậy với cô ta, mọi người hãy tin con.”

Cố Tư Nguyên một bên thì thay cô lau khô nước mắt, một bên thì nói giúp cô: “Bà chủ, bình thường Tiểu Ca có điểm không tốt, nhưng cháu nghĩ cô ấy không đến mức làm ra loại chuyện như vậy, khả năng là uống

quá nhiều, cũng có thể là bị bạn bè xúi giục. Na Na, những đứa bạn buổi tối kia là con cái nhà ai, tôi muốn bắt bọn chúng tối đây.”

Nhưng mà ở thời khắc mấu chốt, bà Cao lại bình tĩnh ngoài mức dự liệu của Cao Ca, bà quả quyết nói: ” Bây giờ không phải là lúc truy xét nguyên nhân cùng với trách nhiệm của ai, rốt cuộc có phải chủ ý của Tiểu Ca hay không sẽ nói lại sau. Chuyện này nói lớn thì chính là phạm tội hình sự, ngộ nhỡ cái cô Mạnh Dao gì đó báo cảnh sát hoặc truyền đến tai giới truyền thông làm lớn chuyện thì phiền toái rồi, tương lai của Tiểu Ca sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Việc cấp bách là lập tức tìm được người kia. Tư Nguyên, không phải cậu biết họ sống ở đâu hay sao? Bây giờ đưa tôi đi, tôi phải thừa dịp lúc bọn họ chưa phục hồi tinh thần liền giải quyết hết mọi chuyện. Đúng rồi, đừng nên nói cho ba tiểu Ca biết, bằng không không biết cái kẻ thứ ba Khưu An Khiết kia còn dùng chiêu trò gì để quỷ nhiễu.”

Dặn dò xong Cổ Tư Nguyên, bà lại quay sang phía Na Na nói: “Na Na, cháu là bạn tốt của Tiểu Ca, bây giờ làm phiền cháu đưa tiểu Ca về nhà, chuyện tối nay xin con đừng nói với bất cứ người nào khác, di sẽ cảm ơn con sau.”

“Về phần tiểu Ca...” Bà nâng khuôn mặt đang lã chã nước mắt của con gái, đau lòng mà lại nghiêm túc nói: “Tiểu Ca, sau khi về nhà nhanh chóng tắm rửa rồi đi ngủ, chỗ nào cũng không được đi, điện thoại của ai cũng không được nhận, có chuyện gì chờ mẹ xử lý xong xuôi rồi quay về hẵng nói.”

Cao Ca ngây ngốc gật đầu, hốt hoảng theo Na Na về nhà. Cô cũng không biết, sau khi cô và mẹ mình vừa tách ra, bà Cao lập tức bóc một viên thuốc trợ tim để uống.

Cổ Tư Nguyên vội vàng tiến lên đỡ lấy bà Cao, bà Cao phát tay. “Không sao, vì Tiểu Ca, bất luận thế nào tôi cũng phải sống.”

“Bà chủ, nhưng bà cũng phải chú ý sức khỏe, nếu không chuyện này hãy để cháu đi cho.”

“Không, Tư Nguyên, chuyện này có quá nhiều điểm đáng nghi, nói không chừng không hề đơn giản, là có người ở sau lưng hãm hại Tiểu Ca. Tôi là mẹ của nó, nhất định tôi phải tự mình giải quyết chuyện này. Haiz, bất luận thế nào, bất kể là cưỡng bức hay là lợi dụng, bất kể là trấn an hay là đe dọa, cuối cùng tôi cũng nên vì Tiểu Ca mà dè chừng chuyện này xuống trước.”

...

Đó có lẽ là lần cuối cùng mẹ vì cô mà che mưa chắn gió. Bảy năm sau, Cao Ca ngồi trước tác phẩm hội họa “Nhẹ nhàng giết chết tôi” của Lưu Dã, lòng nghĩ như dao cắt.

Từ sau ngày hôm đó, cuộc sống của cô trượt ra ngoài tầm kiểm soát như tiến vào một khe núi hoang vắng ít ánh sáng mặt trời, lại không thể bò lên nổi nữa.

Số phận đã định trước để cô ở độ tuổi đẹp nhất gặp gỡ con người kia, nhưng mà mặt khác nó lại giống như một lưỡi liềm gios cao, thu lại tất cả những vui vẻ hạnh phúc của cô.

Cô đã phạm phải một lỗi lầm không thể tha thứ, pháp luật không trách tội cô, nhưng mà cô lại mất đi càng nhiều thứ.

Lời nguyện rửa của Mạnh Dao đã trở thành sự thật. Vĩnh viễn cô không có nơi nương tựa, mẹ, ba, còn cả Tả Thừa Nghiêu, cô đoạn tử tuyệt tôn, đứa trẻ đó...

Không chỉ có vậy, bảy năm sau Tả Thừa Nghiêu không chỉ... mà còn ép buộc cô trở thành vật độc chiếm của anh ta. Cao Lạc Thi nói cho cô biết, Tả thừa Nghiêu coi cô như một phần lễ vật tặng cho Tạ Tề. Còn có trước đây, có thực anh đã hứa với Mạnh Dao sẽ tung những video khiếm nhã của cô, hại mẹ cô qua đời, cô thân bại danh liệt, lưu lạc tha hương.

Mà điều thống khổ nhất là, có lẽ nói cô không biết xấu hổ, dè tiện chính là, cô vẫn yêu anh.

Nếu như bảy năm trước cô không yêu anh, sẽ không xảy ra nhiều bi kịch như vậy, nếu như bảy năm sau cô có thể không chế được con tim mình không hề yêu anh, chỉ ít cô có thể khiến mẹ mình nhắm mắt, bản thân được giải thoát.

Nhưng cô chỉ là một Cao Ca mềm yếu, ngu ngốc, vô tích sự. Từ đầu tới cuối cũng không thể nào không chế được trái tim của mình.

Cô bị ai gắng sức đứng lên. Từ xa Tả Thừa Nghiêu đã đi tới, Cao Ca không biết nên lấy vẻ mặt nào để đối diện với anh, cô muốn nói với anh: “Hãy buông tha cho tôi đi.”

Nếu như trái tim của cô không thể rời xa anh, ít nhất hãy để người của cô rời khỏi anh.

Cả đời của cô đã bị hủy hoại, nhưng cô lại không thể trốn tránh, hèn nhát giống như đà điểu không dám nhớ tất cả chuyện năm đó, để mọi sai lầm lại tiếp tục.

Giống như Cao Lạc Thi từng nói, buông tha cho tôi, Tả Thừa Nghiêu, cũng chính là buông tha cho chính anh.

54. Chương 55

Ngay khi nhìn thấy Cao Ca từ xa, Tả Thừa Nghiêu đã cảm thấy có điều gì không ổn. Dường như cô đang bị đả kích, hai hàng lông mày cứ nhíu chặt, mãi không thể giãn ra nhưng vẫn gắng gượng chịu đựng.

Khuôn mặt cô trắng bệch như bị rút cạn máu, đối lập với chiếc váy đuôi cá màu đỏ đầy tương phản. Màu đỏ thê lương như máu khiến màu trắng lại càng thêm nhợt nhạt, gợi đến hình ảnh nàng tiên cá bé nhỏ trong câu chuyện cổ của Andersen. Chính là nàng thiếu nữ ngây thơ, chưa từng biết đến sự tuyệt vọng, tình nguyện đánh đổi chiếc đuôi, trở nên câm lặng để trở thành con người; dẫu không thể nói cười vẫn một lòng hướng về chàng hoàng tử; đến cuối cùng mới hoàn toàn mất đi mọi hy vọng, biến thành bọt biển tan biến giữa không trung.

Tả Thừa Nghiêu thầm đoán hẳn là trong quãng thời gian ngắn ngủi hai người tách ra đã xảy ra chuyện gì đó. Tuy nhiên, anh tạm thời không thể biết được tình huống cụ thể như thế nào. Anh cũng thừa hiểu, cho dù có hỏi Cao Ca chắc chắn cũng chẳng nhận được câu trả lời thỏa đáng. Thực ra muốn biết có chuyện gì rất đơn giản, chỉ cần điều tra hệ thống camera theo dõi gắn trên hành lang triển lãm là ra ngay. Huống chi mối quan hệ giao tế của Cao Ca vốn không mấy phức tạp, có thể khiến cô trở nên như vậy tính ra cũng chỉ vài người, chẳng có gì khó suy luận.

Nhưng bây giờ, đây không phải là điều quan trọng nhất. Trước khi kịp nhận ra, trái tim anh đã bị một sợi dây vô hình nhẹ nhàng quấn lấy. Nhìn thấy thần sắc bi thương của cô, sợi dây ấy lại càng thêm siết chặt khiến anh đau đớn không nguôi, chỉ muốn nhanh chóng đến gần khẽ vuốt ve lên vầng trán nhỏ.

Bước đến trước mặt Cao Ca, anh nói khẽ: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Cao Ca ngây ngốc nhìn Tả Thừa Nghiêu. Rốt cuộc, anh vẫn luôn có cách đánh vào điểm yếu nhất của cô. Cô tự cho rằng mình là kẻ cứng rắn, ấy vậy mà trước mặt anh luôn phải cúi rạp quy hàng, không đỡ nổi một đòn. Cô bỗng nhớ đến một đêm của nhiều năm về trước, anh cũng từng ôm Mạnh Dao và nói như vậy: “Anh đưa em về nhà.”

Nhà ư?

Đâu mới là nhà đây?

Đối với Cao Ca, khi mẹ còn sống, Cao Thị vẫn là nhà của cô. Thực không ngờ, hiện giờ cô lại cùng Tả Thừa Nghiêu ở chung một chỗ. À, còn có căn hộ mà mẹ đã để lại cho cô hay nơi yên tĩnh không bị ai quấy rầy ở St. Andrew nữa chứ.

Còn đối với anh mà nói, nơi đâu mới được tính là nhà?

Là gian phòng nhỏ hẹp, cũ nát có Mạnh Dao kề bên khi ấy? Hay là chỗ ở hiện nay, nơi mà mùi hương của cô đã quấn quanh khắp chốn?

Cô không biết. Nhưng anh nói “Chúng ta về nhà.” “Chúng ta”, vốn dĩ là hai người, cô và anh. Nhiều năm như vậy, cô đã tha hương hơn nửa vòng trái đất, bỏ đi rồi lại trở về, tìm kiếm, khao khát mà vẫn không thể đạt được, cũng chỉ là một chữ – “Nhà”, một nơi để yêu và được yêu.

Cô mỉm lòng, không chống cự nỗi sự mê hoặc từ chữ “Nhà” này.

Huống chi ánh mắt của anh lại trong suốt như thế, đến mức vừa nhìn vào đã thấy ngay hình bóng của cô. Hơn nữa, cô lại có thói quen tự lừa dối mình, có lẽ, anh không đến mức như vậy với cô, ít nhất thì sẽ không tồi tệ như lời của Cao Lạc Thi nói.

Cô muốn cho anh một cơ hội. Có thể là để một lần nữa lại nghe anh lừa dối. Cũng có thể, anh sẽ tàn nhẫn nói cho cô biết sự thật để cô hoàn toàn từ bỏ mọi hy vọng.

Cô muốn hỏi anh, rốt cuộc, những điều Cao Lạc Thi nói có phải thật không? Nếu đúng vậy, cô sẽ cá chết lưới rách, quyết tâm rời khỏi. Cô có thể đi tự thú, chấp nhận ngồi tù, cũng có thể gánh chịu khả năng Mạnh Dao sẽ điên cuồng trả thù. Nếu như không phải, cô sẽ ở lại thêm một tháng. Nhiều nhất một tháng nữa, dự án phục chế các bức cổ họa ở bảo tàng sẽ hoàn thành. Khi đó, anh Zack sẽ rời khỏi Trung Quốc. Khi ấy, dự án thành phố hàng không của ba cô chắc đã dần đi vào quỹ đạo, nếu Tả Thừa Nghiêu phá vỡ cam kết hợp tác thì sẽ gây tổn thất cho cả hai bên. Theo như lời anh tư, dự án này hứa hẹn đem đến rất nhiều lợi ích, Tả Thừa Nghiêu chắc hẳn sẽ phải cân nhắc một chút chứ? Về phần anh tư, qua nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn mang đến cho anh biết bao phiền phức, nếu như Tả Thừa Nghiêu thực sự giận cá chém thớt, cô sẽ bán hết sản nghiệp mà mẹ để lại rồi đưa cho anh. Dẫu sao, lần này ra đi cô cũng không có ý định quay trở lại.

Cô trốn chạy suốt bảy năm, đi một vòng lớn, không nghĩ tới lần nữa quay về lại lún thật sâu.

Dù thế nào đi nữa, đến một thời điểm nào đó, mọi chuyện đều phải kết thúc.

Cao Ca mở miệng chậm rãi hỏi, giọng cô có chút khàn khàn. “Tôi muốn hỏi anh hai vấn đề, xin hãy thành thực trả lời. Cầu xin anh, bởi vì chuyện này đối với tôi rất quan trọng. Anh không cần giải thích gì cả, chỉ cần nói cho tôi biết là có hay không. Chỉ cần anh nói, tôi lập tức tin tưởng, mặc kệ đáp án như thế nào. Chỉ là xin anh nhất định phải nói thật cho tôi biết, xin anh.”

Trong ấn tượng của Tả Thừa Nghiêu, số lần Cao Ca khẩn cầu anh như vậy có thể đếm trên đầu ngón tay. Lần trước vẫn là do anh cưỡng ép cô. Đường như chỉ có một lần cô khẩn cầu anh, nhưng lại khiến anh càng mất đi lý trí.

Lần này Tả Thừa Nghiêu gật đầu, chỉ đơn giản nói: “Em hỏi đi.”

“Có phải anh định dâng tôi cho Tạ Tề?”

Hỏi xong cô liền nhắm mắt lại, chậm rãi chờ anh tuyên án. Vì vậy, cô đã bỏ lỡ hình ảnh – vầng trán anh đột nhiên cau chặt, trong đôi mắt đen bỗng bùng lên ngọn lửa giận u ám.

Giọng anh căng như dây đàn: “Không có, chưa bao giờ.”

“Mấy tấm ảnh của chúng ta, cả đoạn clip kia nữa, là do anh tung lên mạng sao?”

“Không phải tôi.”

Cao Ca cúi đầu không để anh nhìn thấy, một giọt nước nơi hốc mắt của cô lăn xuống, rớt trên sàn nhà giá lạnh, tạo thành một chấm mờ nhỏ xíu.

Cô nói khẽ: “Cám ơn. Cám ơn anh đã cho tôi câu trả lời.”

Chỉ cần anh nói, em sẽ tin. Mặc kệ đó là lời thật lòng hay giả dối. Mặc kệ có bao nhiêu chứng cứ bày ra trước mặt đi chăng nữa, chỉ cần anh nói, em sẽ luôn tin anh.

Cô thầm cầu khẩn: Mạnh Dao, xin lỗi. Mẹ, hãy thứ lỗi cho con. Xin hãy tha thứ cho con được tùy hứng thêm một lần nữa thôi. Con biết mình nghiệp chướng nặng nề, không nên tham luyến khoảnh khắc ấm áp bên anh ấy. Nhưng thực tình con không biết phải làm thế nào. Xin cho con thêm một tháng nữa thôi. Sau đó, con sẽ ra đi. Suốt quãng đời còn lại, con sẽ cố độc để mà chuộc tội, chuộc lại lỗi lầm ngày ấy đã yêu anh.

Tả Thừa Nghiêu bước đến nắm tay cô: “Hỏi xong rồi? Vậy theo tôi về nhà!”

Cao Ca hít thật sâu rồi xoay lại nắm chặt tay anh. “Vâng.”

Đi thôi, cùng với anh về nhà. Ít nhất thì trong một tháng cuối cùng này, chỗ của anh sẽ chính là nhà của cô.

Hai người nắm tay nhau ra khỏi hành lang triển lãm tranh. Phía sau, cô bé cầm dao găm và chú heo nhỏ vẫn đang trơ mắt nhìn nhau.

Dường như, mỗi một người khi yêu đều giấu trong mình một lưỡi dao sắc bén. Bởi vì chỉ khi được tiếp thêm dũng khí, họ mới không sợ bị tổn thương, mới có thể dốc lòng để mà yêu đương hết mực. Mà mỗi người khi yêu cũng chẳng khác nào chú heo đang chờ làm thịt. Bởi vì yêu chân thành nên mới cam tâm tình nguyện buông tay chịu trói, mặc cho đối phương tổn thương chính mình.

Hai người cùng bước đến thang máy dẫn xuống lầu. Không ngờ trước thang máy đặt một tấm bảng thông báo: Thang máy đang kiểm tra, vui lòng đi cầu thang.

Thực ra trung tâm đấu giá và hành lang triển lãm tranh đều ở tầng năm, xuống đến tầng trệt cũng không xa lắm. Có điều Cao Ca đi giày cao gót nên có chút trầy trật mà thôi.

Bước đến trước cầu thang, Cao Ca bèn cởi giày cao gót, chân trần như vậy xuống lầu thoải mái hơn nhiều.

Tả Thừa Nghiêu kéo cô: “Tôi công em xuống dưới.”

“Cái gì?” Cao Ca nhất thời không nghe rõ.

Tả Thừa Nghiêu hơi cúi xuống, đưa lưng về phía Cao Ca rồi lặp lại. “Lên đi, tôi công em xuống dưới”

Lần này thì nghe rất rõ khiến cô giật mình không thôi. “Tả Thừa Nghiêu, anh...”

“Chẳng lẽ IQ của em kém đến mức chuyện gì tôi cũng phải nói đi nói lại em mới hiểu hay sao? Nhanh lên, không nên nán lại nữa!”

Do dự một hồi, cuối cùng Cao Ca vẫn leo lên lưng của Tả Thừa Nghiêu.

Anh đứng lên, bước từng bước một xuống dưới.

Đêm mùa hè năm ấy, sau buổi tiệc chia tay ngày tốt nghiệp, cô uống say khướt, cũng là anh đã công cô về nhà như thế này. Đêm ấy, bầu trời đầy sao còn cô lại chẳng kiêng kỵ điều gì mà đề nghị. “Anh sẽ công em cả đời này nhé!”

Khi ấy anh nói gì nhỉ?

Anh nói: “Được, nhưng mà em phải giảm cân đi!”

Bây giờ cô đã gầy đi nhiều nhưng có thực là anh sẽ công cô cả đời không?

Đây là lần thứ hai Tả Thừa Nghiêu công cô. Chỉ là, giờ khắc này, cả cầu thang tĩnh lặng không một bóng người khiến Cao Ca bất chợt nảy sinh ảo giác. Cảnh tượng thật giống như bảy năm về trước, anh vẫn luôn công cô, giữa họ chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Cô muốn đem toàn bộ chi tiết hiện tại khắc thật sâu trong lòng. Tiếng thở dốc của anh, nốt ruồi nhỏ sau vành tai anh, từng tiếng bước chân vang vọng khi anh vững bước xuống lầu...

Cao Ca không kiềm lòng được, khẽ gọi tên anh. “Tả Thừa Nghiêu, Tả Thừa Nghiêu...” , một lần rồi lại một lần, dường như muốn làm cho khoảnh khắc này thêm phần sống động vậy.

Giọng cô rất nhỏ, ngỡ chừng sẽ bị hòa lẫn bởi tiếng bước chân của anh. Ấy vậy mà Tả Thừa Nghiêu lại nghe thấy, anh đáp lời. “Anh đây, Cao Ca, anh ở đây.”

55. Chương 56

Chuyển ngữ: Lệ Lệ

Buổi tối ngày hôm đó khi trở về đến nhà, Tả Thừa Nghiêu có thể cảm nhận được cảm xúc của Cao Ca có vẻ hơi khác thường, rất kém.

Linh hồn của cô như bị chia cắt thành hai mảnh, một nửa dựa dẫm vào anh, một nửa lại bài xích anh. Gần lại hóa xa, giống như một cái bóng phiêu diêu, anh sợ không cẩn thận, cô sẽ vượt khỏi tay mình.

Anh gắng sức muốn nắm bắt được cô, để cô chắc chắn bị giam cầm trong vòng tay của mình.

Sau bữa tối, Tả Thừa Nghiêu kéo Cao Ca vào trong phòng ngủ, từ lúc đóng cửa phòng anh bắt đầu hôn cô, không kịp chờ đợi đè cô ép vào tường, cơ thể dán chặt chẽ vào nhau, dùng nụ hôn nóng bỏng nhất mê hoặc cô, khơi gợi cô, muốn cho sự bài xích của Cao Ca dần dần tan biến, rồi xa, chỉ còn lại một Cao Ca của bảy năm trước vẫn điên cuồng yêu Tả Thừa Nghiêu. Thậm chí, ngay cả đèn anh cũng không kịp bật. Nụ hôn trong bóng tối càng mang theo nhiều dục vọng trầm luân, từ trán đến môi, dọc theo bờ vai trượt xuống xương quai xanh, mời gọi cô cùng anh trượt lạt.

Cao Ca muốn phản kháng, nhưng sự phản kháng này mang theo ba phần cam chịu, bảy phần tự khinh bỉ mình. Khi một người đàn ông đang mạnh mẽ tiến công, sự phản kháng này chỉ nhỏ bé không đáng kể, càng giống như một sự ngênh đón ơm ờ. Hai phe trong cơ thể Cao Ca đang giằng co, một bên cúi đầu cam tâm tình nguyện, một bên lại liên tục chửi bới cô vì sao lại dễ tiện như vậy.

Giấy giụa trong sự xấu hổ, nước mắt của cô tràn ra, lặng lẽ tuôn trào trên mặt, dập tắt ham muốn bùng cháy.

Tả Thừa Nghiêu cảm thấy trên má của cô có một mảng ướt ươn ướt.

“Em khóc à?” Anh ngừng lại động tác, cố nén dục vọng hỏi cô.

Cao Ca lấy tay chống đỡ trên ngực Tả Thừa Nghiêu, tách biệt khoảng cách giữa hai bên. Cô không trả lời rõ ràng câu hỏi của anh, cô chỉ nhẹ giọng ghen ngào nói: “Đừng...Ít nhất đêm này đừng...”

Giọng nói này trầm thấp như không thể nghe thấy, giống như là sợ ai đó nghe được.

Cô cũng không mong chờ Tả Thừa Nghiêu sẽ buông tha ình, giữa một màu đen xám xịt, cô không nhìn rõ thần sắc của anh, đêm nay không trăng không sao, trời đất giống như một chiếc lồng giam màu đen.

Tả Thừa Nghiêu không nói gì, bên trong hoàn toàn yên tĩnh, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng hít thở, như sự giằng co không tiếng động, nhưng không biết là của đối phương hay là của chính mình.

Một lát sau, hơi thở của Tả Thừa Nghiêu dần dần hồi phục trở lại, rốt cuộc anh cũng buông cánh tay đang vờn quanh hông Cao Ca ra, thả cô ra.

“Em ngủ đi, tôi đến phòng làm việc.” Anh nói, nhin không được lại bổ sung thêm một câu. “Đừng nghĩ nhiều quá.”

Trước khi ra khỏi cửa, cuối cùng anh nâng khuôn mặt của cô lên, từng chút hôn đi vệt nước mắt trên mặt cô, không mang theo bất kì sắc thái dục vọng nào, chỉ vì muốn trấn an tâm trạng kích động của cô, chỉ vì trong ngực có một chút đau lòng.

Tả Thừa Nghiêu nhốt mình vào phòng làm việc.

Như trước đây, mỗi một đêm dài đằng đẵng không ở cùng Cao Ca, anh phải dùng công việc để gây mê chính bản thân mình.

Thật ra, anh có thể cảm nhận được Cao Ca đang tranh đấu và phân cách, bản thân anh sao lại không phải thế?

Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ yêu Cao Ca, bảy năm trước không, bảy năm sau càng không có.

Bảy năm trước, cuộc sống của anh có tồn tại và báo thù, anh hoàn toàn không giữ lại ỉn bất kì một khe hở tình cảm nào. Anh cũng không bao giờ nghĩ loại con gái nhà giàu kiêu căng như Cao Ca có thể hấp dẫn ánh mắt của anh. Mà bảy năm sau, càng không thể tìm ra một chút cảm tình có khả năng phát sinh. Ngoại trừ nỗi đau của Mạnh Dao, anh còn biết, Cao Ca còn là con gái của Cao Chí Viễn, là con gái của kẻ thù, anh đâu có tư cách vì cô mà động tình? Có lẽ nên nói, căn bản Cao Ca là kẻ thù của anh.

Nhưng mà, một khi yêu phải kẻ thù của bạn, một người mà bạn căm hận nhất, chút tình cảm này mới chính là tử huyết của bạn.

Chẳng biết bắt đầu từ bao giờ, anh đã phải dốc hết sức lực để kiềm chế bản thân.

Sau khi từ núi tuyết trở về, thậm chí anh cũng không dám ở cùng một phòng với cô.

Vì cái bẫy thiết lập cho Cao Chí Viễn đã sắp thu hoạch, ngân hàng, thị trường chứng khoán, truyền thông dư luận, giới quan chức đều đã sẵn sàng. Bất cứ lúc nào cũng có thể khởi động việc săn giết.

Nhưng anh đang chờ đợi cái gì đây?

Anh mang Cao Ca đến buổi đấu giá, vì cô mà mua bức tranh cô thích nhất, là vì muốn mua chuộc cô hay sao? Hay bởi vì muốn khiến bản thân anh dễ chịu một chút? Ha, tôi yêu em, nhưng tôi lại muốn phá hủy cơ nghiệp của nhà em, ép ba em vào bước đường cùng. Xin em hãy nhận lấy bức tranh này, đừng để tâm chuyện đó

Có đôi khi anh nghĩ, vậy chi bằng đối xử tàn nhẫn với cô một chút, khiến cho cô mất hết toàn bộ hi vọng.

Nhưng lúc ở trong hành lang trưng bày tranh, khi Cao Ca hỏi hai vấn đề, anh vẫn không chút do dự mà nói thật. Khi đối mặt với cô, anh lại thường không thể tàn nhẫn.

Từ bao giờ anh trở nên thiếu quyết đoán như vậy? Rốt cuộc vẫn mất đi sự bình tĩnh, không còn là người lý trí đến mức gần như máu lạnh, khiến người người ta ngưỡng mộ như trước kia nữa.

Điện thoại di động kêu lên một hồi chuông, có email mới gửi đến.

Tả Thừa Nghiêu cầm lên nhìn, là Từ Lập gửi tới. Hiệu suất làm việc của Từ Lập luôn rất nhanh, buổi chiều để cho cậu ta đi kiểm tra máy ghi hình, bây giờ cũng đã làm thành báo cáo gửi tới.

Quả nhiên, là có người tìm Cao Ca.

Cao Lạc Thi.

Tả Thừa Nghiêu cười lạnh một tiếng, chỉ có Cao Ca ngốc nghếch mới đi tin tưởng những lời nói năng bậy bạ của cô ta. Cao Lạc Thi là người như thế nào, làm sao sẽ yêu anh chứ? Cô ta chỉ yêu quyền thế và tiền bạc. Cả thế giới cùng lắm chỉ có mình Cao Ca là ngốc nghếch, sẽ vì yêu, vì anh mà say mê. Mà ở trong mắt người khác, danh lợi quyền thế, so với thứ tình cảm đơn thuần ấy còn đáng giá hơn rất nhiều.

Đến bây giờ, Khưu An khiết vẫn chưa thể chính thức tiến vào nhà họ Cao, không có quyền thừa kế tài sản hợp pháp, huống chi là loại con gái riêng không có giá trị như Cao Lạc Thi. Sau khi Cao Chí Viễn trải qua bài học của bà Cao, sẽ không bao giờ đem quyền thừa kế phân chia cho người khác. Cho dù là con trai duy nhất của ông ta cũng phải đợi sau khi trưởng thành, để tránh khi xảy ra bất trắc Khưu An Khiết dựa vào con trai mà có được Cao Thị. Cho nên theo Cao Chí Viễn, loại con gái như Cao Lạc Thi ột chút tiền xài vặt, ăn ngon mặc đẹp là được, nhưng những thứ khác thì đừng có hồng mơ mộng. So với cái danh thiên kim nhà giàu, cái loại con riêng như Cao Lạc Thi muốn có được nhiều hơn, cũng chỉ biết trông cậy vào cái vòng tròn giàu sang, gả ột người đàn ông quyền thế.

Trước đây có lẽ cô ta từng có ý nghĩ muốn tiếp cận với Tả Thừa Nghiêu anh, nhưng về sau, cô ta lại có mục tiêu cao hơn. Đó chính là Tạ Tề.

Cho nên Cao Lạc Thi nói cái gì mà bởi vì yêu anh lại tiện đà phát hiện ra sự tồn tại của Mạnh Dao, sau đó sắp xếp người “vào câu lạc bộ Thiên Thiên căn bản là không thể được. Nếu như Mạnh Dao dễ dàng để người khác tiếp cận như vậy, còn có thể lên ghi âm trộm, cô ấy cũng không cần phải lẩn lộn, mà câu lạc bộ

cũng đã sớm không kinh doanh nổi nữa rồi. Đương nhiên, không loại trừ đoạn ghi âm này có khả năng được dựng lên.

Nhưng bất luận thế nào, Cao Lạc Thi cũng không có động cơ hay năng lực để làm được như vậy, cho nên cô ta chỉ có thể là bị lợi dụng.

Chỉ là, người phía sau lưng cô ta là ai?

Mạnh Dao hay là Cố Tư Nguyên?

Tả Thừa Nghiêu suy nghĩ một chút, trả lời ngắn gọn email của Từ Lập: Quan sát cẩn thận, tăng cường giám sát Mạnh Dao, triển khai toàn diện điều tra Cố Tư Nguyên, bao gồm cả Khuư An Khiết, toàn bộ từ bảy năm trước. Nhất là quan hệ của anh và Cao Ca, chú ý không nên bắt dây động rừng.

Hoàn tất mọi thứ, anh lại tiếp tục xử lý những công việc còn lại, phần lớn là dự án “Thành Phố Hàng Không”, hoặc nói phần lớn là bày bố cục với Cao Chí Viễn.

Thời gian càng đến gần, càng không thể lơ là, tránh khỏi thất bại trong gang tấc. Anh cẩn thận kiểm tra, dò xét tỉ mỉ từng khâu nhỏ, cố gắng không nghĩ tới Cao Ca nữa.

Cô ấy, bây giờ đang ngủ sao?

Cô ấy, bây giờ đang suy nghĩ cái gì?

Cô ấy, còn khóc hay không?

Cô ngốc nghếch như vậy, anh phải giáo huấn Cao Lạc Thi một chút để cô hả giận. Rất đơn giản, vì Cao Chí Viễn mà thiết lập nên cạm bẫy, lại phụ thêm một chút âm mưu toan tính cũng đủ làm Khuư An Khiết và Cao Lạc Thi không ngóc đầu lên được.

Nhưng nghĩ tới đây, anh lại không khỏi tự giễu. Anh làm sao có thể quên Cao Chí Viễn cũng là ba ruột của Cao Ca.

Lúc này điện thoại của anh vang lên. Nghe máy, là Tạ Tề.

Tả Thừa Nghiêu lấy lại bình tĩnh, cố gắng dùng giọng điệu nhạo báng Tạ Tề. “Lâm Mạc nhà cậu không phải đã đến rồi sao? Sao cậu còn có thời gian rảnh mà gọi điện cho tôi thế này?”

Tạ Tề cô đơn nói: “Cô ấy đến cũng không phải tìm tôi, mà là tìm tên người yêu cũ Giang Nhất Vi kia.”

“Nhà họ Giang đã sớm thất thế tới bước đường cùng, cho dù bây giờ Giang Nhất Vi có là ngôi sao mới trong giới IT, có người nhà thì cũng không thể nào đi đối chọi với nhà họ Tạ có gốc rễ được. Tạ Tề, cậu muốn hại chết Giang Nhất Vi cũng không khó, tội gì ở đây mà buồn bực, nhầm chán gọi điện thoại cho tôi.”

“Có câu: Ném chuột lại sợ vỡ đồ cậu không biết à? Tôi đã thương Giang Nhất Vi, vậy Lâm Mạc làm sao bây giờ?”

Tả Thừa Nghiêu nghe Tạ Tề nói xong, bên tai đột nhiên nảy ra một câu nói khác: Không có Cao Thị, diệt Cao Chí Viễn, vậy Cao Ca làm sao bây giờ? Mà một bên khác lại phát ra tiếng khinh thường bác bỏ: Vậy cha mẹ người chết không nhắm mắt thì làm sao bây giờ?

Anh không có phủ nhận Tạ Tề, muốn nói lảng sang chuyện khác, muốn thả lỏng đùa vui với Tạ Tề một chút. “Buổi đầu giá ngày hôm nay cậu hại tôi tổn thất mất mấy triệu, chia hoa hồng cuối năm tôi sẽ khấu trừ vào phần của cậu.”

Tạ Tề lại khinh bỉ nói: “Quý hẹp hòi, không phải bởi tôi muốn dùng tiền để nhận rõ địa vị của Cao Ca trong lòng cậu hay sao, cậu cũng giận dữ dùng nghìn vàng để đổi lấy một nụ cười của mỹ nhân, còn không chịu thừa nhận tấm chân tình của mình dành cho cô ấy hay sao?”

Đây không phải là lần đầu tiên Tạ Tề nhắc tới Cao Ca trước mặt anh, bản thân anh ta là tình thánh, luôn suy bụng ta ra bụng người, lại vui vẻ nhọc lòng tới tình cảm của người khác.

Trước đây Tả Thừa Nghiêu còn cố chấp khinh thường, nhưng lần này Tả Thừa Nghiêu lại không trực tiếp trả lời, anh nói: “Tôi chỉ biết, tôi và Cao Chí Viễn có mối thâm thù.”

“Cho tới bây giờ tôi đều ủng hộ cậu báo thù, nhưng dù sao cũng là ba của Cao Ca, cho dù ông ta không bằng loài cầm thú, nhưng Cao Ca đối với ông ta vẫn còn ảo tưởng, đó là người thân duy nhất của cô ấy, đến lúc đó cậu dự định thu xếp cho Cao Ca thế nào, cô ấy làm sao có thể tự lo liệu được.”

Tôi không biết, Tiểu Tạ. Tả Thừa Nghiêu thầm nhủ trong lòng.

Sau đó nét mặt anh chỉ trầm mặc không nói, anh nói không nên lời, bởi vì lời nói ra khỏi miệng chính là làm trái với ba mẹ.

Tạ Tề cũng hiểu rõ, cuối cùng anh ta thở dài một tiếng, không hề đề cập tới Cao Ca. “Bây giờ mọi việc đã sẵn sàng, cậu dự định bao giờ hành động.”

“Một tuần sau, trước một ngày Cao Thị báo cáo tài chính.”

Một tuần lễ, đây chính là khoảng thời gian cuối cùng dành cho anh và Cao Ca.

Còn ngắn hơn khoảng thời gian mà Cao Ca giới hạn cho bọn họ nhiều..

56. Chương 57

Vào thời điểm tiến hành khoản vay ngắn hạn, Cao Chí Viễn bất giác cảm thấy dường như có điểm gì bất ổn.

Khoản vay này vốn dĩ không lớn, đáng ra Cao Chí Viễn chẳng buồn lưu tâm. Nhưng điều kỳ quái là Cao Thị vốn được đánh giá tốt trong xếp hạng tín dụng, thêm vào đó hiện vừa trúng thầu “thành phố hàng không” – một dự án siêu lợi nhuận. Với những điều kiện thuận lợi như vậy, theo lý, việc đáo hạn các khoản vay là chuyện vô cùng đơn giản. Ấy vậy mà bất kể thế nào, phía ngân hàng cũng không chấp thuận yêu cầu tiếp tục cho vay.

Nhân viên chịu trách nhiệm việc này không hiểu ra sao cả, bực quá chửi ầm lên: Ngân hàng rõ là một lũ lăm tiền mà thần kinh, tầm nhìn thật thiển cận!

Ban đầu, giám đốc tài chính còn tưởng chắc do nhân viên dưới quyền mình không cẩn thận đắc tội với phía ngân hàng. Sau đó, anh ta thông qua vài người bạn, tra tới tra lui cũng không tìm ra nguyên nhân. Rồi anh ta lại đích thân gọi điện thoại cho trưởng phòng tín dụng cùng chủ tịch ngân hàng nhưng vẫn không thu được kết quả như ý. Ban đầu bên đó còn khách khí, cười nói ha hả, nhưng khi đề cập đến vấn đề để cho Cao Thị đáo hạn thì lại lòi ra đủ thứ lý do mà từ chối.

Mặc dù đây chỉ là khoản vay nhỏ thuộc về một công ty con của Cao Thị, hoàn toàn không tác động nhiều đến tình hình chung nhưng dù sao phát sinh vấn đề như vậy cũng có chút kỳ quặc. Do đó, sự việc nhanh chóng được báo cáo với Cao Chí Viễn.

Sau khi báo cáo được trình lên, còn chưa kịp có thời gian xem xét, Cao Chí Viễn đã bị một tin tức khác làm cho nổi giận lôi đình.

Tin tức này do một người hoạt động trong thế giới ngầm cung cấp. Hắn rất tiếc khi phải thông báo với Cao Chí Viễn rằng nhiệm vụ được giao thất bại. Phiền phức mà ông ta yêu cầu loại bỏ cứ nhiên có thể trốn thoát khỏi tay những người chuyên nghiệp, hơn nữa đang hoàn toàn mất tung tích, không thể tìm thấy.

Cao Chí Viễn giận sôi gan, quăng luôn cả điện thoại.

Chẳng phải chỉ là một gã giáo sư trói gà không chặt thôi sao? Lúc trước, Cố Tư Nguyên đã từng điều tra qua, biểu hiện cùng bối cảnh của ông ta không có gì đặc biệt, quan hệ giao tế cũng rất đơn giản, thuần túy là một gã trí thức vô dụng. Thậm chí, ông ấy còn có chút thanh cao, không màng danh lợi, lần trước nhận tiền của Cao Thị cũng chính là lần đầu tiên. Do đó, đối với nhân vật này, Cao Chí Viễn chẳng mấy bận tâm. Ấy thế mà lại bị ông ta quăng ột trái bom hẹn giờ chẳng biết đến khi nào sẽ phát nổ.

Trên thực tế, nếu không phải vì tương lai của con gái mình, vị giáo sư họ Tô căn bản sẽ chẳng đời nào chấp nhận khoản hối lộ của Cao Thị. Bởi vậy mà ông ta chẳng thể kín miệng, vừa mới bị tên ký giả vô danh tiểu tốt đem nào là chuẩn mực lương tâm, cán cân đạo đức ra hăm dọa là đã mở mồm nói toạc cả ra.

Hạng người như vậy, làm thế nào mà có thể thoát khỏi mấy tên sát thủ, sau đó lại còn đột nhiên mất tích? Có thể khẳng định, đây là một tín hiệu cực kỳ nguy hiểm.

Nếu mọi việc suôn sẻ, cái chết của giáo sư Tô sẽ được ngụy trang thật khéo léo, chẳng thể khiến kẻ khác mấy may nghi ngờ. Bằng nhóm này đâu phải lần đầu làm việc cho Cao Thị, trước nay chưa từng thất trách. Ấy vậy mà đến phiên người đàn ông tầm thường nhỏ bé này, bọn chúng đành phải bó tay. Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra?

“Mất tích”, đây quả là điều đáng e ngại.

Điều chết tiệt là bây giờ vị chuyên gia này ở trong tối còn bọn họ lại ở ngoài sáng. Ngay cả khi không có chứng cứ chứng minh là Cao Thị có ý đồ bắt lương thì vị giáo sư họ Tô kia đã hoàn toàn vượt ra ngoài tầm kiểm soát, chẳng biết ông ta sẽ lại làm ra chuyện gì. Mà dẫu ông ấy có tạm thời im hơi lặng tiếng nhưng vô cơ biến mất như vậy sẽ khiến dư luận chú ý, khó tránh khỏi chuyện sẽ bị điều tra.

Đáng sợ hơn nữa, biết đâu vị giáo sư kia lại lọt vào tay đối thủ cạnh tranh của Cao Thị hoặc những thế lực khác. Nếu vậy, sau khi nắm giữ quả bom hẹn giờ này, liệu bọn chúng có tìm cách áp chế, đả kích hấn không?

Chỉ mới nghĩ vậy, Cao Chí Viễn đã cảm thấy vô cùng bất an, làm thế nào cũng không nguôi giận dữ.

Quay đầu nhìn lại bản báo cáo về việc ngân hàng từ chối cho vay đặt ở trên bàn, Cao Chí Viễn càng thêm kinh hoàng. Trực giác nhạy bén cho ông ta biết, chuyện này không hề đơn giản.

Là ai có động cơ làm như vậy? Phải chăng là tập đoàn Vương Thị luôn đối đầu sít sao? Hay là Lão Đinh, người luôn nhắm nhe cái ghế của bí thư Trần? Cũng có khi do Tả Thừa Nghiêu không làm sạch sẽ nên ký giả mới sớm báo tin để giáo sư Tô lẫn mất.

Có thể là vậy. Nhưng ngẫm kỹ, tất cả lại đều không có khả năng.

Cho dù có quấy tung dự án “thành phố hàng không” lên đi chẳng nữa, tập đoàn Vương Thị cũng chẳng thu được lợi lộc gì. Trong khi đó, mục tiêu của lão Đinh là bí thư Trần. Mà hiện tại vẫn chưa có chuyện gì nghiêm trọng phát sinh đến mức có thể tạo thành vết thương trí mạng; nếu bị phát giác, cùng lắm với bí thư Trần chỉ là quản lý không nghiêm, hễ lão Đinh sẽ không nhằm thời điểm này mà ra tay. Còn Tả Thừa Nghiêu, nếu như ngay cả chút chuyện còn con con này anh ta cũng xử lý không xong, thật không hiểu làm thế nào lại có thể lẫn lộn cho đến hôm nay?

Chẳng qua chuyện quan trọng nhất hiện nay chính là tìm cho được giáo sư Tô. Cho dù có phải lật tung cả trái đất cũng phải xử lý thật gọn gẽ con người này. Mặc kệ ông ta trốn thoát do may mắn hay là phía sau có kẻ chống lưng, nhất định phải khiến ông ta hoàn toàn biến mất trên thế gian. Chỉ có cái chết mới đảm bảo ông ta không còn khả năng gây nguy hiểm cho Cao Thị, không thể làm tổn hại đến danh tiếng của dự án “Thành phố hàng không”.

Cao Chí Viễn đã kinh qua bao đợt thăng trầm, nào có chuyện cam chịu “lật thuyền trong mương” dễ dàng như thế!

Ông ta hung hăng gọi điện thoại: “Tôi trả giá gấp đôi. Không cần biết các anh dùng biện pháp gì, sử dụng nhân lực và vật lực như thế nào, trong thời gian ngắn nhất phải trừ khử tên họ Tô cho tôi. Các anh nghe cho kỹ, nếu như lại để xảy ra vấn đề gì ảnh hưởng đến Cao Thị, các anh cũng không cần lẫn lộn trong giới này nữa đâu. Nếu mọi chuyện vỡ lở, chúng ta cứ thế mà ôm nhau cùng chết!”

Trong viện bảo tàng, Cao Ca hát hơi một cái, cô vốn bị dị ứng bởi phấn hoa.

Mùa xuân đang về, nhiệt độ mỗi ngày một tăng. Sau giấc ngủ đông, cỏ cây như bừng lên sắc thái mới, nảy lộc đâm chồi.

Gác lại công việc trong tay, Cao Ca có chút cảm khái: “Nhanh thật, mới đó mà đã là mùa xuân!” Thời điểm cô trở về nước là vào mùa thu năm ngoái, chớp mắt đã qua gần nửa năm.

Trước đây ở nước ngoài, bác sỹ tâm lý của cô từng nói: Thời gian chính là thần dược, có thể chữa lành mọi vết thương. Cô từng tin rằng, bảy năm, với khoảng thời gian ấy, cô có thể nỗ lực mà lãng quên tất cả. Quên cái chết bi thương của mẹ; quên đi ánh mắt chán chường đầy thất vọng của cha; quên luôn cả những tấm hình khiêu gợi của cô đã trở thành đề tài đàm tiếu cho bao kẻ xa lạ; quên hẳn cái cảm giác đau khổ khi bị chán ghét và khinh thường; quan trọng nhất là quên đi sự thật – cô đã từng yêu anh.

Bảy năm trôi qua, cô cứ ngỡ mình đã thành công mà quên đi mọi chuyện. Ấy vậy mà chỉ trong nửa năm trở về, cô liền phát giác thì ra mình vẫn ngây thơ đến thế! Tất cả những chuyện đã qua cứ thể như là một hạt giống bị vùi sâu dưới lớp băng dày. Ngay khi mùa xuân vừa đến, lớp băng tan chảy, hạt giống ấy sẽ lại vươn lên khỏi mặt đất mà sinh sôi nảy nở.

Thì ra cô chưa bao giờ quên lãng điều gì.

Zack nghiêng đầu nhìn ngắm ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, anh đuổi mình rồi nói: “Ồ, ước gì bây giờ đang ở trong một quán cà phê trên một con phố nào đó của nước Ý, phơi mình trong nắng mà chẳng phải làm gì!”

Cao Ca tùy ý mỉm cười, không có tiếp lời.

Zack dời ghế đến bên cạnh Cao Ca: “Nè, em có định đặt vé máy bay không? Thầy đã quyết định, sau khi kết thúc dự án này sẽ cho phép chúng ta bay thẳng đến Ý, qua bên đó vừa giao lưu vừa học tập, nghe thật phấn khích. Phải biết nơi đó đích thực là thánh địa của giới phục chế tranh cổ nhé, khắp nơi toàn là cao thủ hàng đầu.”

“Em vẫn chưa đặt nữa.”

“Em còn chần chừ gì nữa chứ? Chúng ta phải nắm chắc cơ hội này, nhanh chóng hoàn tất công việc hiện tại, chậm nhất là trong hai tuần phải làm xong. Chúng ta nên qua đó sớm vài ngày để còn du ngoạn chút. Chẳng lẽ em muốn học theo thầy, cái người nghiện công việc ấy, bên này vừa hoàn thành dự án, bên kia đã lập tức bắt tay vào hạng mục mới sao?”

“Hiện tại công tác ở viện bảo tàng đầu cần phải gấp vậy chứ, chúng ta cứ từ từ làm, xong rồi hãy đi.”

“Như vậy mà còn nói không gấp? Anh thật gấp chết đi được, chỉ muốn nhanh chóng làm cho xong.” Zack liếc mắt. “Thôi đi, em nghĩ gì tưởng anh không biết sao? Chẳng phải là còn luyến tiếc gã mặt trắng kia? Thế nào, hai người là chơi đùa hay thật lòng vậy?”

Cao Ca gượng cười: “Không phải, chúng em sắp chia tay rồi.” Cô thầm bổ sung một câu. “Nếu như trước giờ có thể coi là đã từng ở bên nhau.”

“Vậy em còn không nhanh chóng kết thúc đi, dễ hợp dễ tan, lưu luyến gì nữa chứ? Em coi anh nè, vừa chia tay với anh bạn trai người Trung Quốc là lập tức lên các trang mạng xã hội để tìm bạn tình ở nước Ý ngay. Cách tốt nhất để khép lại một đoạn tình cảm chính là bắt đầu một mối quan hệ mới mà.”

Đây chính là dạng người có tư chất thiên phú sao? Họ có thể dễ dàng yêu thích rồi lại nhanh chóng quên đi một người. Nghĩ đến bản thân mình, Cao Ca cũng không biết vì sao cô lại làm không được.

Zack lại vỗ nhẹ vai Cao Ca: “Được rồi người đẹp, dù sao anh cũng đã đặt vé máy bay rồi, chủ nhật tuần sau sẽ bay, em cùng đi với với anh đi!”

Cao Ca thoáng do dự: “Ừm, để em suy nghĩ thêm chút đã.”

Zack nhún vai, rõ là không thể hiểu nổi tâm tư của Cao Ca.

“Em á, thời tiết đẹp như vậy còn ở đây mà thương xuân tiếc thu. Học cái gì không được, lại đi bắt chước Lâm Đại Ngọc làm người đẹp chôn hoa. Vì gã đàn ông như vậy, em không thấy mất mặt à?”

Cao Ca muốn cười lại không cười nổi, chẳng biết anh ta học được ở đâu mấy câu cổ quái như vậy.

Quả thực Zack nói không sai, đúng là rất mất mặt mà.

Đáng tiếc dầu biết vậy nhưng cô vẫn không thể làm thế nào để “không mất mặt”.

Cao Ca ôm một bụng đầy tâm sự quay trở về nhà của Tả Thừa Nghiêu.

Thời gian còn sớm, ráng chiều ửng đỏ, phẳng phất đầu đó như có thanh âm của những đám mây đang lững lờ trôi, cảnh đẹp đến say lòng người.

Cô đứng trên ban công say sưa ngắm nhìn phía chân trời rực rỡ.

Giáo sư đã gọi điện thoại thông báo sau khi hoàn tất dự án trong nước, cô và Zack phải nhanh chóng đi Ý, đây là diêm báo sao? Ngay cả ông trời cũng muốn cô phải quyết đoán lên một chút. Nói cái gì mà ỉn thêm một tháng được tùy hứng, chẳng lẽ sẽ có thay đổi gì sao? Bất quá chỉ là thêm một lần mượn cớ để trốn tránh mà thôi.

Cô tựa như một kẻ nghiện, ngày ngày đối mặt với cơn nghiện phát tác, biết rõ là tai hại mà vẫn luyến tiếc không thể rời xa.

Chẳng phải cô nên sớm đặt vé máy bay, cùng anh Zack nhanh chóng rời khỏi sao?

Đáp án đã sớm sáng tỏ, chẳng qua là không đành lòng quyết định mà thôi.

Mặt trời lặn, màn đêm lại buông xuống. Cứ như vậy, thêm một ngày yêu là thêm một ngày lằm lổ. Cứ như vậy mà dây dưa không dứt. Theo như lời Zack nói, cô thật không xứng với cuộc sống tươi đẹp này.

“Lâu rồi mới nhìn thấy ráng chiều đẹp đến vậy!”

Đang sau có tiếng động, Tả Thừa Nghiêu đã trở về.

Có ai đó đã nói, cho dù là ngày tốt cảnh đẹp, nếu như không thể toàn tâm mà thưởng thức thì cũng có ý nghĩa gì đâu. Nếu nhiệm vụ trong nước có thể sớm hoàn thành, bên Ý lại có dự án đang chờ cô, vậy thì thừa dịp này mà từ biệt vậy.

Đôi khi tâm trí của bạn được khai sáng chỉ trong nháy mắt.

Chẳng biết tại sao, Cao Ca đột nhiên quyết định, chọn ngày chi bằng đúng dịp, thôi thì cứ là hôm nay đi.

“Đúng vậy, thật hay.” Cô than nhẹ rồi xoay lại. “Tả Thừa Nghiêu, anh cùng em khiêu vũ một bản nhé!”

57. Chương 58

“Tôi không biết khiêu vũ.” Tả Thừa Nghiêu đứng dưới ánh đèn, trên kính mắt phản chiếu một bầu trời tràn ngập ánh sáng lung linh, không nhìn thấy được thần sắc của đôi đồng tử đen nháy.

“Không sao, tôi dạy cho anh.” Cao Ca vươn tay cho anh.

Cô không biết bây giờ mình xinh đẹp biết bao, đứng ngược sáng, khoác trên mình một tia nắng hoàng hôn, nụ cười rực rỡ rung động lòng người như vậy, giống như cả người cô đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ, cùng với ánh đèn màu xung quanh hòa thành làm một thể.

Tả Thừa Nghiêu giơ nhẹ tay lên đón lấy đôi bàn tay giữa không trung của Cao Ca, mười ngón tay quần quít, theo cô đi tới giữa sân thượng.

Cao Ca để tay kia của Tả Thừa Nghiêu đặt ở hông cô, tay trái của mình khoác lên vai Tả Thừa Nghiêu. “Được rồi, cứ như vậy, di chuyển bước chân theo tôi là được rồi. Anh xem, khiêu vũ rất đơn giản.”

“Không có âm nhạc.”

“Có, xuyt... Anh nghe, gió thổi qua là khúc nhạc dạo, sự di chuyển của những áng mây là hợp âm, cuối cùng ánh hoàng hôn huy hoàng chính là điệp khúc cao trào. Đúng rồi, thỉnh thoảng còn có tiếng chim hót hợp lại thành nhịp điệu tiết tấu.”

Tả Thừa Nghiêu nở nụ cười. Tình cảnh này, ngay cả khi khoe miệng cô cười làm xuất hiện một chút nếp nhăn nhỏ trên mặt cũng thật đáng yêu.

Anh mặc cô điều khiển, động tác nhẹ nhàng, chậm chạp cùng cô tiến vào một thế giới nho nhỏ, em tiến thêm một bước, tôi tiến thêm một bước, em lùi một bước, tôi lùi một bước.

Khiêu vũ thật sự là một chuyện hết sức mập mờ. Cơ thể như gần như xa, thân mật như vậy, có điều cứ cách nửa bước, rồi lại tiến lùi theo nhau, không có cách nào tiếp cận gần hơn.

Anh khẽ chọc cô: “Âm nhạc của em quá huyền diệu, tôi nghe không hiểu.”

“Người kinh doanh như các anh đúng là một chút tế bào nghệ thuật cũng không có, trí tưởng tượng cũng không có... Chờ đã, để tôi nghĩ xem nào, à, vậy tôi ngâm cho anh một đoạn nhạc nhé.”

Hiếm khi có lúc Cao Ca cũng khinh thường Tả Thừa Nghiêu, nhưng lúc này bầu không khí giữa hai người vẫn vui vẻ như vậy.

Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau đó ngâm nga lên. Không có ca từ, chỉ có một giai điệu ôn hòa phát ra.

Giai điệu này rất quen thuộc, ngay cả Tả Thừa Nghiêu cũng rất nhanh đã hiểu.

“Rung động?”

Cao Ca mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng ngâm nga, nắm tay anh, từ từ cùng anh nhảy theo giai điệu âm nhạc.

Bản này lúc cô ở trên núi tuyết đã mở cho anh nghe qua.

...Bao lâu không gặp anh? Ngỡ rằng anh đang ở đâu?

Hóa ra là sống trong trái tim em, bầu bạn cùng với hơi thở của em.

Khoảng cách có xa lắm không? Ngỡ rằng em không nghe thấy hơi thở của anh...

Ai biết bóng lưng anh rộng dài như vậy, quay đầu lại liền thấy anh...

Sân thượng không lớn, nhẹ nhàng lay động cơ thể, mấy bước liền chuyển sang bước hướng khác. Nhưng mà sân thượng rồi cũng đủ lớn, bốn phương trời đất này, thế gian rộng lớn này, anh và cô có can hệ gì đây? Có điều tất cả đều là phong nền, chỉ cần mấy thước đất này có thể đủ rộng để chứa đựng cái ôm của anh dành cho cô thì đã thỏa mãn rồi.

...Quá khứ hãy để nó là quá khứ, không còn kịp nữa rồi, vì từ đầu đã thích anh.

Mây trắng, quấn quanh bầu trời xanh.

Nếu như không thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ, chỉ ít cho hai chúng ta, có dũng khí để nhớ, có quyền lợi để ôm.

Để cho anh hiểu, những dấu vết trong tim em...

Cao Ca nói trời quang mây tạnh, gió thổi, chim hót đều có âm thanh, đều là âm nhạc, nhưng lúc này, Tả Thừa Nghiêu lại nghĩ toàn bộ thế giới chỉ còn lại có giai điệu ngâm nga của cô, không cần cô hát ra ca từ, nhưng tựa như những ca từ ngắn ngủi này đều có thể tự động xuất hiện trong tâm trí của anh... Không kịp bắt đầu lại để thích anh, qua muộn... mà quá khứ làm sao có thể để nó thành quá khứ?

Thực ra, lúc ở trên núi tuyết anh mới chỉ nghe qua một hai lần, nhưng kí ức mấy ngày hôm đó đã sớm ăn sâu. Hay là cuộc sống vui vẻ của anh quá ngắn. Vì vậy có một chút ngọt ngào thôi cũng không nhận được mà nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần.

Ánh nắng chiều vô cùng đẹp, nhưng lại là ánh hoàng hôn.

Một khúc tương tấu, Cao Ca ngâm nga ra một câu cuối cùng, cô nhìn anh, không tự chủ đem câu hát hát ra.

...Anh ở trong mơ...

Cô nghĩ, không liên quan, ít nhất mình đã từng có giây phút này, sau đó có thể ôm những kí ức vào giấc mộng, em sẽ cẩn thận giấu anh vào trong cơ thể em, bầu bạn cùng em, vượt quá những đêm bơ vơ dài đằng đặc.

Tả Thừa Nghiêu không buông Cao Ca ra, anh cũng nhìn cô, trong ánh mắt của cả hai đều chỉ có đối phương, thời gian giống như ngừng lại.

Nhưng lần này, Cao Ca chủ động buông tay Tả Thừa Nghiêu, cô đứng cách xa mấy bước.

Cô bình tĩnh nói: “Tả Thừa Nghiêu, anh thả tôi đi đi.”

Ngay trong khoảnh khắc đó, mặt trời lặn xuống một mạch, chìm vào đường chân trời, bị một màu đen chiếm giữ.

Giống như vừa qua 12 giờ, phép màu của cô bé lọ lem biến mất, Tả Thừa Nghiêu trở lại trạng thái đối lập với Cao Ca.

Tia sáng cuối cùng đã tắt, nhưng mà Cao Ca có thể cảm nhận được con người của Tả Thừa Nghiêu chợt co rụt lại, anh hơi nheo mắt lại, biên độ đó rất nhỏ, nhưng Cao Ca rõ ràng có thể nhận thấy được những thay đổi rất nhỏ này, cô biết anh đang tức giận.

Tả Thừa Nghiêu tạm thời không nói gì, cô phải rời xa anh? Không, mặc dù đã hình thành cục diện với Cao Thị, chỉ qua vài ngày nữa sẽ phát động toàn diện, chính anh cũng hiểu giữa hai người chẳng còn mấy thời gian. Nhưng từ lúc chính miệng Cao Ca nói ra, lí trí của anh như ngừng lại. Anh không muốn cô đi, anh nghĩ bất kể phải dùng cách gì, cũng muốn giữ cô lại bên cạnh mình. Thậm chí khi anh phải phá hủy toàn bộ mọi thứ của cô, cho dù cuối cùng cô có hận anh thấu xương đi chăng nữa.

Anh chỉ không muốn thả cô đi.

Cao Ca cho là anh không nghe rõ, lại lặp lại một lần nữa: “Tả Thừa Nghiêu, anh thả tôi đi đi.”

Anh lạnh lùng nói: “Lý do?”

“Dự án trong nước của tôi đã sắp hoàn thành rồi, giáo sư gọi tôi và anh Jack sau khi kết thúc thì quay về Ý giao lưu học tập, ở bên đó sẽ có công việc mới.”

“Cao Ca, em cảm thấy anh Zack kia của em rời khỏi Trung Quốc liền an toàn, cho nên em cũng sẽ không tạm thời dùng sự nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, gây ngò ở bên cạnh tôi, phải không?”

Giọng nói của Tả Thừa Nghiêu lạnh lẽo, giống như một người mười phần ác ôn.

Cao Ca lắc đầu, “Tả Thừa Nghiêu, anh tội gì phải như vậy. Từ lúc anh bằng lòng nói cho tôi biết anh không cầu kết với Cao Lạc Thị, từ lúc anh nói cho tôi biết, năm đó anh không có phát đoạn video của tôi, bây giờ cũng không muốn dâng tôi cho Tạ Tề, tôi liền tin tưởng anh không phải loại người như vậy. Anh không phải là người xấu, anh sẽ không làm tổn thương người vô tội.”

“Em hiểu tôi? Lẽ nào tôi không thể lừa gạt em hay sao?” Tả Thừa Nghiêu đến gần Cao Ca, giơ tay nâng cằm cô lên, “Nói không chừng tôi muốn để em yêu tôi một lần nữa, sau đó sẽ hung hăng vứt bỏ em, cho em rơi vào đau khổ càng sâu hơn.”

Cao Ca lắc đầu, cười khổ mà nói: “Anh không cần gạt tôi. Tả Thừa Nghiêu, tôi vẫn yêu anh, từ bảy năm trước đến bảy năm sau, tôi đã từng đấu tranh, tôi muốn thử quên mất anh, nhưng thời điểm anh làm tổn thương tôi cũng là lúc tôi cho rằng tôi là nỗi căm hận của anh, thế nhưng vô ích, kết quả là tôi phát hiện, tôi còn yêu anh. Thực sự bất cứ lúc nào anh đều có thể dễ dàng làm tổn thương tôi, chỉ cần anh mong muốn. Bởi vì tôi yêu anh, vẫn luôn yêu anh.”

Tay của Tả Thừa Nghiêu ngừng giữa không trung.

Bảy năm trước lúc mới quen Cao Ca, không phải chưa từng nghe qua biểu lộ nhiệt tình như lửa của Cao Ca dành cho anh. Từ lúc bắt đầu anh chỉ cho đó là một trò đùa vụng về. Về sau, giữa nơi mưa gió tầm tã, lần đầu tiên anh bộc lộ thật lòng. Nhưng những chuyện về sau, càng kéo hai người bọn họ cách xa nhau,

anh không nghĩ tới hôm nay còn có thể được nghe những lời tỏ tình thẳng thắn của Cao Ca như vậy, thậm chí, có chút như kiểu xem nhẹ cái chết.

Cao Ca nói tiếp: “Rất xin lỗi, tôi lại lần nữa nói cho anh nghe những lời đáng ghét này rồi. Tôi biết anh không yêu tôi, tôi biết tình yêu của tôi đã gây ra cho anh rất nhiều phiền phức, nhất là năm đó, tôi đã gây ra sai lầm lớn, hại Mạnh Dao... Tất cả những chuyện này đều là trách nhiệm của tôi, tôi hẳn là nên thừa nhận gánh vác trách nhiệm. Nếu như không phải là tôi, nói không chừng hai người đã sớm vui vẻ ở cùng nhau.”

Tả Thừa Nghiêu tức giận. “Lúc nào đến phiên em quản tình cảm của tôi?”

Cao Ca rũ mặt xuống. “Tôi không có ý đó, chỉ là hãy tin tưởng tôi, tôi thật sự biết sai rồi, tôi sẽ nghiêm túc sám hối. Thành thật mà nói, anh trả thù tôi thế nào cũng đều không quá đáng. Thế nhưng anh vậy ở giữa hận thù như vậy, cột tôi ở bên cạnh anh, dằn vặt không chỉ là tôi, cũng chính là anh, quan trọng hơn cả, lại làm tổn thương Mạnh Dao lần nữa. Tôi cũng là phụ nữ, qua nhiều năm như vậy, tôi toàn tâm toàn ý yêu anh, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được. Tôi chỉ giấu lại thôi đã cảm thấy không thể nào chấp nhận được. Mạnh Dao thấy tôi ở bên cạnh anh, sẽ rất đau lòng, khó chịu, cô ấy yêu anh, không người nào nguyện ý để người mình yêu ở bên cạnh người phụ nữ khác, mặc kệ đó là vì xuất phát từ mục đích gì?”

“Em căn bản cái gì cũng không biết, đừng nên ở chỗ này ngông cuồng suy đoán.”

Cao Ca không tranh luận, cô thở dài một hơi. “Mặc kệ thế nào, buông tha cho tôi đi.”

“Không, em đừng hòng.” Tả Thừa Nghiêu không muốn thảo luận cùng Cao Ca, những lời nói của cô thật là ngứa thớ, xoay người bỏ đi.

Cao Ca kéo góc áo Tả Thừa Nghiêu. “Anh muốn thế nào mới bằng lòng buông tha cho tôi?”

“Tôi nói rồi, đến khi tôi chán.”

“Tôi biết tôi thiếu nợ anh, thiếu nợ Mạnh Dao. Tôi biết trong lòng anh vẫn còn oán giận rất lớn. Thế nhưng Tả Thừa Nghiêu, nếu như anh bằng lòng tha thứ một chút, nếu như... Nếu như anh bằng lòng liếc mắt nhìn kết cục của tôi một chút, anh có thể buông tha cho chính bản thân một chút hay không? Không phải tôi chưa trả giá thật đắt, mẹ chết rồi, ba cũng vứt bỏ tôi ở nước ngoài bảy năm chẳng quan tâm, chính là bảy năm sau tôi trở về, anh cũng biết, bắt luận tôi có lừa gạt bản thân rằng ba vẫn thích tôi, anh cũng biết ông ấy, căn bản ông ấy không coi tôi là con gái, vì dự án “Thành Phố Hàng Không” mà đem tôi dâng cho anh.”

Nói xong lời cuối cùng Cao Ca đã nghẹn ngào, một giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, cô quay đầu đi chỗ khác không muốn Tả Thừa Nghiêu nhìn thấy. Rốt cuộc thì cô vẫn phải bị ép đứng trước mặt Tả Thừa Nghiêu thừa nhận sự thật ba không cần cô nữa, từ bảy năm trước cô làm cho nhà họ Cao mất mặt, phạm vào sai lầm lớn, hình khiêu dâm trên mạng hại mẹ tức chết, cô liền mất đi ba mẹ, trở thành một đứa trẻ mồ côi.

Cao Ca lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, Tả Thừa Nghiêu không nói gì, cô không biết anh bây giờ là phản ứng gì.

Anh vẫn cảm thấy không đủ sao? Những báo ứng này của cô? Anh không định buông tha cho cô hay sao?

Cao Ca nhắm mắt lại hít một hơi sâu, rốt cuộc vẫn phải nói ra bí mật từ tận đáy lòng đã qua, “Nếu như vậy còn chưa đủ, như vậy thêm một mạng nữa, con của tôi, mạng con của chúng ta, như vậy đủ chưa?”

58. Chương 59

Em nói cái gì?” Tả Thừa Nghiêu siết chặt cổ áo Cao Ca, kéo cô đến trước mặt mình. Kề cận nhau như vậy, Cao Ca nhìn rất rõ đôi mắt đỏ ngầu của anh.

Cổ bị anh siết chặt đến nghẹt thở, Cao Ca cau mày, muốn gạt tay anh ra.

Tả Thừa Nghiêu cũng chú ý tới vẻ mặt khó chịu của cô nên nói lỏng tay, cô tạm thời rời khỏi vòng vây như gông cùm của anh.

Nhưng ánh mắt anh vẫn sắc bén như cũ, giọng điệu của anh vẫn lạnh lẽo ghê người: “Đứa bé? Em nói đứa bé là thế nào?”

Cao Ca điều chỉnh hơi thở, cố gắng làm cho giọng điệu có vẻ bình tĩnh nhưng trái tim như vết thương bị rách miệng không ngừng rỉ máu, từng giọt, từng giọt tuôn chảy không thôi.

“Tôi nói, bảy năm trước, chúng ta đã từng có một đứa con nhưng mà nó... mất rồi.” Cô cúi đầu. “Anh biết mà, hồi ấy chúng ta chẳng áp dụng biện pháp gì cả, đứa bé có trong đêm đó.”

“Đã từng? Từng có nhưng lại mất rồi? Có phải em thấy đứa bé là chuyện ngoài ý muốn nên mới bỏ nó?”
Tả Thừa Nghiêu vươn tay nắm lấy mặt Cao Ca, buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt mình. “Cao Ca, em thậm chí không thèm cho tôi một cơ hội được biết. Bây giờ em lại lấy đứa bé ra làm lợi thế, muốn tôi thương cảm em sao? Sao em có thể ích kỷ, có thể máu lạnh đến thế chứ?”

Bị anh làm đau, ở ngay trước mặt anh, Cao Ca không thể kiềm chế được, nước mắt cứ thế mà chảy xuống ướt nhẹp tay anh.

Cô giùng giàng muốn đẩy anh ra, cũng không thể giữ được vẻ ngoài bình tĩnh nữa. “Tôi làm sao có thể bỏ nó? Bỏ nó sao? Nó là con của chúng ta, con của anh đó. Tả Thừa Nghiêu, tôi biết ở trong lòng anh, cho đến bây giờ tôi luôn là một người xấu, nhưng cho dù có tệ đến mức nào tôi cũng không làm hại con mình. Đứa bé đó, nó, nó còn không kịp chờ tôi nhận ra sự tồn tại của mình thì đã đi đến thiên đường rồi.”

Cao Ca lấy tay che miệng nhưng vẫn không cách nào ngăn cản tiếng khóc nghẹn ngào.

Những ký ức đau xót về đứa bé bỗng chốc ngập tràn tâm trí, hóa thành nước mắt tuôn chảy từng dòng.

Tả Thừa Nghiêu bình tĩnh nhìn Cao Ca, anh bảo: “Nói cho tôi biết, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với đứa bé?”

Cao Ca gơ tay lên lau sạch nước mắt, cô hít thở thật sâu, cố gắng kiềm chế sự kích động, nếu không làm vậy, Cao Ca thực không biết liệu mình có thể kể tiếp được không.

Tả Thừa Nghiêu cũng không còn bất kỳ hành vi quá khích nào, anh trước sau như một, thật kiên nhẫn chờ Cao Ca, chỉ là trên khuôn mặt như phủ lên một tầng sương mỏng, lạnh lẽo ghê người.

Một lúc lâu Cao Ca rốt cuộc mở miệng lần nữa, ngữ điệu nhàn nhạt như người qua đường: “Tả Thừa Nghiêu, có phải anh luôn cảm thấy rằng Mạnh Dao bị tổn thương không thể bù đắp, trong khi đó, Cao Ca, kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện lại nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Bảy năm, cô ta trốn chạy ở nước ngoài lâu như thế mà vẫn có thể học hành thật tốt, sống thật tử tế. Không phải đâu, đứng trước mặt anh bây giờ chẳng qua chỉ là một cái vỏ mang hình dáng con người. À, có lẽ so với người bình thường thì có vẻ còn tốt hơn một chút; kỳ thực bên trong cô ấy đã mục rỗng đến tận tủy rồi.”

Bảy năm trước, sau khi mẹ qua đời, ba liền tức tốc đưa tôi ra nước ngoài. Ông ấy thấy tôi làm mất mặt mình, ảnh hưởng thanh danh Cao Thị của ông ấy. Thậm chí ông không thèm hỏi tôi muốn thế nào, chỉ mong tổng tôi đi càng xa càng tốt, tốt nhất là đến nơi nào chẳng ai nhìn thấy. Vì vậy mà tôi đến thị trấn St. Andrew, đó là một nơi rất lạnh, rất lạnh; mùa đông kéo dài đến hai phần ba năm. Người dân ở đó cũng rất thưa thớt, nếu như không đi học, có khi số lần nhìn thấy động vật còn nhiều hơn là nhìn thấy con người nữa. Tôi cũng không trách ba, ai lại cần một đứa con gái như tôi chứ, hưởng chi ba ở trên thương trường ngày ngày phải gặp gỡ người này người nọ, bị người ta âm thầm chế nhạo, tất cả đều là lỗi của tôi.

Thành thật mà nói, đến bây giờ tôi cũng không biết đoạn clip ấy với mấy tấm hình chụp tôi cùng gã hầu rượu kia là do ai tung ra. Anh đã phủ nhận, tôi thực sự tin tưởng không phải là anh làm. Sau tôi ngẫm lại, kỳ thực khi đó tôi thật đáng ghét, không biết nhẫn nhịn, đắc tội bao nhiêu người. Ngay cả Na Na, bạn thân của tôi khi đó, lúc tôi gặp chuyện cũng tỏ ra hả hê, thậm chí là giậu đổ bìm leo nữa. Cô ta nói, cô ta chơi với tôi chẳng qua vì thấy tôi giống như cái ví tiền di động, mọi thứ đều có người thanh toán cho. Thật ra cô ta cực kỳ chán ghét tôi, ghét cái thói vênh váo tự đắc của tôi, càng ghét tôi luôn kiêu căng cùng ý thế hiếp người. Cho nên, khi mấy tấm ảnh bị phát tán, tôi có thể đoán được chắc hẳn có người ghét tôi nên

mới làm vậy; nhưng tôi nghĩ mãi cũng không ra người đó là ai, mà cho dù là ai đi chăng nữa, đến cuối cùng người đáng trách nhất vẫn chỉ có tôi mà thôi.”

Cao Ca nhếch miệng muốn mỉm cười ra vẻ thoải mái nhưng cuối cùng lại không làm được. Rốt cuộc, biểu cảm trên gương mặt cô trông thật quái gở, nửa cười nửa khóc, khiến người ngoài nhìn vào không biết là đang vui hay buồn.

“Xin lỗi, tôi lạc đề rồi. À, đứa bé. Anh hỏi tôi làm thế nào mà đứa bé lại không còn. Đến thị trấn St. Andrew, tôi không có lấy một người quen, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn lạ lẫm. Anh cũng biết khi đó tôi học kém thế nào mà, tiếng Anh lại tệ nữa. Ngôn ngữ không thông, lại thêm nỗi đau mẹ mất nên trong lòng toàn là hổ thẹn và tự trách. Có một quãng thời gian rất dài, đến lên mạng tôi cũng không dám, chỉ sợ vô tình nhìn thấy ai đó bình luận về chuyện của mình. Anh biết đối với mấy loại tin tức kiểu quan hệ mờ ám này nọ, người ta ác mồm ác miệng cỡ nào không? Tôi cũng rất mâu thuẫn, không muốn đến lớp học ngôn ngữ, bởi vì trong lớp có một hai người Hoa, tôi luôn cảm thấy nhất định bọn họ biết tất cả mọi chuyện, trong mắt họ toàn là ý cười chế nhạo.

Tả Thừa Nghiêu, tôi nói những lời này không phải mong anh thương cảm. Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, ở hoàn cảnh như vậy, không phải tôi cố ý làm mất đứa bé.

Thật ra khi đó Cao Ca bắt quả cũng chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi thôi, cô ấy không có kiên cường như anh nghĩ đâu. Đối mặt với đủ loại đả kích như vậy, cô ấy sao có thể vô tâm coi như chưa từng xảy chuyện gì chứ. Mặc dù cô ấy không phải ngồi tù nhưng mà so với ngồi tù thì cũng có khác biệt gì đâu.

Cô ấy ngày nào cũng lo sợ, hoảng hốt, chẳng dám đi đâu, ngây ngô một mình ở trong phòng. Cổ từng nghĩ đến tự tử, nhưng mà cầm con dao gọt trái cây cả nửa ngày lại không đủ dũng khí rạch xuống cổ tay. Anh xem, cô ấy chính là một người nhu nhược như vậy đấy, ngay cả chết cũng không dám. Có lẽ, lời nguyện của Mạnh Dao đã trở thành sự thật, cô ấy phải sống để mà chịu tội, càng ngày càng thâm trọng.”

Đã lâu lắm rồi, Cao Ca mới ở trước mặt Tả Thừa Nghiêu mà nói nhiều như vậy. Trên thực tế, ngoại trừ bác sỹ tâm lý, cô chưa từng ở trước mặt người nào mà bộc bạch nỗi lòng đầy tuyệt vọng. Cô cũng không phát hiện mình bất tri bất giác nói năng hỗn loạn, khi thì xưng “tôi”, khi lại xưng là “cô ấy”. Có lẽ do trong tiềm thức của Cao Ca, cô không muốn nhìn lại đoạn quá khứ kia, thậm chí coi như đó là chuyện cũ của một người xa lạ.

“Có một buổi tối, tôi còn nhớ hôm đó có bão tuyết. Khi ấy ở trong nước chỉ vừa lập thu nhưng ở thị trấn St. Andrew thì đã là mùa đông rồi. Hồi bé tôi rất thích mùa đông, rất thích tuyết. Thế nhưng khi ấy tôi lại cảm thấy thật kinh khủng! Ngoài trời nổi gió rất to, tưởng chừng sắp cuốn phăng tất cả phòng ốc lên rồi. Tôi muốn đi tìm mẹ, nhưng mà mẹ bị tôi bức chết rồi còn đâu. Tôi dứt mẹ uống thuốc đặc trị, thế nhưng lần đó thuốc lại chẳng có tác dụng gì, môi mẹ tím bầm, sắc mặt ngày càng trắng bệch. Tôi ôm mẹ, mẹ há miệng muốn thở dốc nhưng hô hấp ngày càng yếu hơn. Anh tư lái xe rất nhanh, rất nhanh nhưng mà mẹ chờ không được, cuối cùng mẹ ở trong lòng tôi mà lạnh dần đi. Chính tôi làm mẹ tức mà chết. Đều là bởi vì tôi...”

Cao Ca bắt đầu nói năng hỗn loạn, nước mắt lần nữa không thể khống chế mà lăn dài, từng giọt từng giọt, thấm sâu vào lòng Tả Thừa Nghiêu. Anh hơi há miệng, muốn nói gì lại thôi, chỉ trơ mắt nhìn cô phải tạm dừng một hồi để trấn tĩnh, sau đó lại thút thít tiếp tục câu chuyện.

“Ngoài cửa sổ, bão tuyết ngày càng lớn. Tôi không dám nghĩ đến mẹ nữa. Tôi sợ. Một mình tôi nằm co rúc trên giường, lấy chăn bọc kỹ mình nhưng mà vẫn sợ. Tôi cứ khóc suốt. Tôi nhớ đến ba. Tôi không muốn bị tổng đến thị trấn nhỏ xa xôi đó. Tôi nhớ lúc còn bé, mỗi khi trời nổi sấm sét, tôi liền chui vào trong chăn của ba. Tôi không nhịn được nữa muốn gọi cho ba ngay. Tôi xuống giường để tìm điện thoại di động, cũng không biết ném nó đi đâu rồi nữa bởi mấy ngày này tôi chỉ lo trốn tránh, chẳng muốn gặp bất kỳ ai. Nhưng mà thời điểm đó, tôi cảm lòng không được mà nhớ đến ba mình. Tôi nghĩ mình làm nũng một tí, cầu xin ông tha thứ, xin ông cho tôi quay về. Tôi đi khắp nhà tìm điện thoại, sau đó...”

Cao Ca dừng một chút, rốt cuộc chật vật mà kể tiếp: “Sau đó, tôi không cẩn thận, đạp phải vật gì nên bị trượt chân, té sông soài trên mặt đất, không bò dậy nổi...”

Tôi cảm thấy rất đau, đau lắm, chưa bao giờ đau đến vậy, không phải là đau trên thịt da mà là sâu tận

trong xương tủy. Tôi cảm thấy trong cơ thể mình như có thứ gì tróc ra, khi ấy tôi còn chưa biết đó là cái gì, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức. Tôi muốn đứng lên nhưng mà đau đến nỗi không thể động đậy. Tôi cảm thấy rất lạnh, lạnh y như cơ thể ngày đó mẹ qua đời vậy. Tôi thấy hình như là có máu chảy, là từ vùng kín chảy ra. Cho dù tôi có ngốc cỡ nào cũng có thể nhận thức được có điều gì bất thường, là đứa bé, anh có hiểu không? Tả Thừa Nghiêu, kể từ khi mẹ tôi qua đời, ngày nào tôi cũng ngậy ngốc thế nhưng trong nháy mắt đó, tôi bỗng bừng tỉnh, tôi nghĩ ngay đến đứa bé mà nó lại đang dần rời bỏ tôi.

Cơn đau mỗi lúc một nặng nề, tôi cố hết sức muốn đứng lên. Tôi nhìn thấy điện thoại bị ném cách chỗ mình ngã không xa lắm, chỉ chừng hai mét thôi, ấy vậy mà cứ như phải mất cả đời mới có thể chạm tay vào nó. Tôi cũng không biết phải gọi cho ai, trong lịch sử cuộc gọi thì gần nhất là gọi cho chủ nhà, tôi liền bấm số của bà ấy, dùng thứ tiếng Anh bập bôm mà cầu cứu. Tôi ôm bụng, trong lòng cầu khẩn: Con ơi, mẹ cầu xin con, cầu xin con, đừng rời bỏ mẹ, đừng như bà ngoại bỏ mẹ mà đi. Thế nhưng vô ích, máu vẫn cứ chảy, nó cũng biết tôi không phải là người mẹ tốt, nó bỏ tôi mà đi...”

Rốt cuộc, Cao Ca không thể nói được nữa, cứ khóc nức lên.

Rốt cuộc Tả Thừa Nghiêu cũng không nhận được nữa, ôm choàng lấy Cao Ca, để cô gục lên vai anh mà khóc. Tay của anh đặt sau đầu cô, cật lực không cho cô nhìn thấy đôi mắt đang ướt sũng của mình.

Tả Thừa Nghiêu nói: “Được rồi Cao Ca, chuyện qua rồi, đã qua rồi.”

59. Chương 60

Cao Ca giống như trở về cái đêm lạnh lẽo đó, cô vô vọng vươn hai tay ra ngoài không trung, nhưng tất cả mọi thứ đều không thể cứu vãn được. Toàn bộ mọi thứ của cô cùng với người cô yêu thương nhất đều rời bỏ cô, ngay cả cuối cùng khi ông trời thương xót cho cô một đứa con cũng phải bỏ cô mà đi.

Cô được người chủ nhà tốt bụng đưa đến bệnh viện gấp, đứa bé không giữ được, cô ở trong bệnh viện khóc đến mức rối loạn tâm thần.

Có lẽ đối với rất nhiều người mà nói đó chỉ là một phôi thai chưa hình thành, phải chăng không được tính là một sinh mệnh. Nhưng đối với Cao Ca, đó là một tia sáng duy nhất trong bóng tối của cô, để cô cảm thấy rằng mình vẫn còn chút gì đó, một đứa con thuộc về cô, sẽ yêu thương cô và được cô yêu thương, một minh chứng rằng cô và Tả Thừa Nghiêu đã từng có những khoảnh khắc như vậy, là thân mật, là thuộc về sinh mệnh của nhau.

Đáng tiếc cô lại hồ đồ và ngu dốt như vậy, ngây người ở nơi đó trong ba tháng, cô lại không hề biết trong cơ thể mình có một sinh mệnh nhỏ đang hình thành, mà chờ cô ý thức được thời điểm đứa bé tồn tại, cũng là lúc cô mất đi đứa con của mình.

Cao Ca không đợi đến khi cơ thể hoàn toàn bình phục thì đã nhanh chóng ra viện.

Sau khi ra viện, cô hoàn toàn biến thành một người khác. Đứa bé mất đi làm cho tình yêu điên cuồng bấy năm trước của Cao Ca tạm thời đã trở thành một câu kết.

Hoặc là con người đều có bản năng sinh tồn của động vật, lúc rơi xuống vực thẳm, lúc cùng đường, ngược lại sẽ kích thích ra ý chí chiến đấu.

Từ đó Cao Ca không giống như mẹ sau khi qua đời, cứ né tránh người khác. cô bắt đầu tìm lại sách vở, chủ động đi tìm bác sĩ tâm lý, cô tự kiểm điểm lại mình, cô muốn làm một người tốt hơn.

Cô nói với bác sĩ tâm lý, thời điểm nằm trên giường bệnh phòng cấp cứu đợi bác sĩ, kỳ thực ý thức của cô có chút không rõ ràng, cô nhìn thấy mẹ ôm một đứa trẻ, hiền hòa nói với cô: “Tiểu Ca, mẹ không trách con, con phải sống tiếp thật tốt. Cuộc đời của con còn dài, mẹ và đứa bé sẽ ở trên trời cùng dõi theo con.”

Đứa nhỏ trong ngực bà Cao vẫn còn quơ đôi tay nhỏ bé mập mạp nói với cô: “Mẹ, cố gắng lên!”

Bác sĩ nói, đây chẳng qua là ảo giác, là lúc mọi người ở trong tuyệt vọng tiềm thức tự cổ vũ mình.

Thật sao? Cao Ca không định đi phân biệt cái đó là thật hay giả, cô chỉ nghĩ, mẹ và đứa bé ở trên trời dõi theo cô, bất luận thế nào cô cũng phải cố gắng thoát ra khỏi giai đoạn lo lắng đó.

Bảy năm, cô học tiến sĩ, có học vị, trở thành một chuyên gia có thể tự kiếm sống, cô thu lại những biểu hiện ngu ngốc của mình, ở ở thị trấn St Andrews không có ai chán ghét cô.

Nếu như chưa từng về nước thì tốt rồi, cô nghĩ.

Đáng tiếc dạo một vòng cuối cùng vẫn rơi vào tay Tả Thừa Nghiêu, có phải cô vẫn để mẹ thất vọng rồi không?

Có điều lúc này đây, cô đã không còn là một thiếu nữ Cao Ca quần quít si mê như vậy nữa, cô không có cách nào để không chế con tim mình, nhưng ít nhất cô phải nỗ lực để không chế hành vi của mình, cô phải cố gắng làm cho chuyện xưa trở thành một hồi kết chân chính.

Cao Ca gục trên vai Tả Thừa Nghiêu khóc thật lâu, giống như là muốn đem tất cả nước mắt bảy năm qua khóc ra hết.

Một lúc sau, cuối cùng cũng từ từ dịu lại, Cao Ca ngẩng đầu lên, nói: “Đứa bé không còn là do thể đấy, đó là chuyện ngoài ý muốn, có lẽ cũng là một tất yếu, là sự trừng phạt của tôi, cũng là ông trời muốn ám chỉ: Giữa tôi và anh, cho tới bây giờ đều là vọng tưởng của tôi, một đoạn hảo huyền, chúng ta... tôi không xứng có đứa con đó...”

Tả Thừa Nghiêu không buông Cao Ca ra, vẫn ôm cô vào trong ngực anh, anh chỉ hỏi: “Là con trai hay con gái?”

Cao Ca nhe răng, không nghĩ rằng Tả Thừa Nghiêu sẽ hỏi vấn đề như vậy, cô nhẹ giọng nói: “Con trai, đã hơn ba tháng.”

“Nó có tên không?”

“Không có, tôi không biết nên đặt nó họ Tả hay họ Cao.”

Cao Ca hít một hơi thật sâu, cô muốn rời khỏi cái ôm của Tả Thừa Nghiêu, cô không muốn thảo luận với Tả Thừa Nghiêu về đứa con chưa kịp sinh ra đã mất đó, cô nhất định phải nhanh chóng rời khỏi Tả Thừa Nghiêu. Nếu không, cô không biết sau giây phút đó mình còn có đủ dũng khí hay không.

Cô nói: “Tả Thừa Nghiêu, vì vậy hãy buông tha cho tôi đi. Mặc kệ anh có tin hay không, quả thực năm đó tôi không phải cố ý đối với Mạnh Dao, đây không phải là trốn tránh trách nhiệm, tôi chỉ muốn để anh biết được tôi không hề hờ hững hết thuốc chữa như vậy. Tôi thừa nhận năm đó mẹ là vì muốn bảo vệ tôi, dùng tiền để bức bách Mạnh Dao không báo cảnh sát, không tố cáo hành vi sai trái của tôi. Trong lòng các người có hận, muốn dẫn vật tôi, tôi cũng bằng lòng đón nhận. Thế nhưng Tả Thừa Nghiêu, Cao Ca thực sự đã phải trả rất nhiều giá đắt, quãng đời còn lại của cô ta cũng sẽ tiếp tục sám hối, nếu như anh nghĩ mạng của mẹ, mạng của con, cô bị danh tiếng lưu vong bảy năm qua vẫn còn chưa đủ, vậy tôi cũng có thể đi đầu thú, đi ngồi tù.

Thế nhưng xin anh hãy thả tôi rời khỏi anh, bởi vì đó cũng là buông tha cho chính anh.

Cao Lạc Thi từng mở cho tôi nghe một đoạn ghi âm của Mạnh Dao, bên trong Mạnh Dao nói không hy vọng anh rơi vào thù hận không dứt ra được. Tôi không biết đoạn ghi âm đó là thật hay giả, nhưng tôi tin tưởng tâm ý trong đó là thật, bởi vì nếu tôi là Mạnh Dao tôi cũng sẽ nghĩ như vậy, tâm tình của tất cả những người yêu thương anh đều giống nhau.

Buông tha cho tôi chính là buông tha cho chính anh, để tôi ở lại bên cạnh anh dẫn vật, cũng chính là dẫn vật anh và Mạnh Dao.

Cho nên, Tả Thừa Nghiêu, để tôi đi thôi.”

Tả Thừa Nghiêu không nói gì, cánh tay anh giống như gọng sắt kìm chặt Cao Ca trước ngực của anh.

Cao Ca không nhìn thấy vẻ mặt của anh, không biết thời khắc này Tả Thừa Nghiêu đang suy nghĩ cái gì. Nhưng cô có thể cảm nhận được cô đang dán chặt vào một cơ thể vô cùng căng thẳng, tạm thời cô cũng không nói gì, lặng lẽ đợi lời tuyên án cuối cùng của anh.

Bầu trời đã hoàn toàn tối sầm, đèn đường đã bật sáng, ánh đèn neon của thành phố lóe lên, biết bao câu chuyện của những người nặng tình đang ẩn nấp tại những nơi xa hoa đó.

Trong phòng không có mở đèn, đen tối không rõ ràng, khiến cho sân thượng nho nhỏ này càng thêm yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp và tiếng tim đập của hai bên.

Đây là cái ôm cuối cùng của anh.

Tả Thừa Nghiêu buông Cao Ca ra, anh nói: “Cô rút đi, Cao Ca, rút đi thật xa, đừng bao giờ về nước nữa, tôi không muốn gặp lại cô.”

Giọng điệu của anh giống như ban đầu, tràn đầy chán ghét. Nhưng vẻ mặt của Cao Ca lại bình tĩnh thản nhiên đón nhận, có lẽ là biết rõ, cho dù là như vậy, cũng có thể là lần cuối cùng nghe thấy.

Cô nói: “Được, hãy cho tôi một chút thời gian thu dọn hành lý.”

“Chờng nào thì cô đi?”

“Zack đã mua vé máy bay tuần sau, có thể tôi sẽ đi cùng anh ấy.”

“Không, ba ngày, tôi cho cô ba ngày để rời khỏi. Nếu không tôi không đảm bảo rằng mình có hối hận hay không.”

Cao Ca muốn nói thế nhưng công việc trong tay tôi vẫn chưa hoàn thành, nhưng lời nói trong cổ họng vòng vo một hồi vẫn nuốt xuống. Ở trong nước nhiều hơn mấy ngày hay ít hơn mấy ngày thì có ý nghĩa gì chứ? Chỉ có thể làm phiền Zack giúp cô làm nhiều việc hơn một chút, quay về Ý đền bù lại cho anh ta là được.

Kỳ thực chỉ cần muốn đi, thì làm gì có chuyện không đi được.

Ràng buộc giữa người và người, nói một cách thẳng thắn, cùng lắm chỉ là bốn chữ “Cam tâm tình nguyện” mà thôi.

Nếu muốn đoạn tuyệt, thì hãy đoạn tuyệt dứt khoát một chút đi.

Ba ngày cũng tốt, hơn một tuần cũng được, dây dưa giữa bọn họ, cuối cùng cũng phải kết thúc.

Cao Ca gạt đầu, cô nói: “Được.”

Tả Thừa Nghiêu không để ý tới cô nữa, giống như mỗi lần anh rời xa cô, không mang theo cảm xúc gì mà cứ xoay người rời đi.

Cao Ca nhìn bóng lưng của anh, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh, Tả Thừa Nghiêu.”

Cô không biết anh có nghe thấy hay không, mà kỳ thực còn có nửa câu không có nói ra: “Tạm biệt, Tả Thừa Nghiêu. Không, chúng ta vẫn đừng nên gặp lại thì hơn.”

Cao Ca nhờ anh Zack giúp cô hoàn tất công việc, cô mua vé máy bay đi Ý vào ba ngày sau.

Trước khi đi, cô về từ biệt ba, nhưng cũng chỉ là ở Cao Thị vội vã gặp mặt một lần. Hình như ông Cao đang bận rộn nhiều việc, không rảnh để chào hỏi đến cô. Hai cha con cũng không kịp nói hơn mấy câu đã bận rộn bởi điện thoại, quản lý xin chỉ thị, và giám đốc điều hành cắt ngang. Có lẽ ông Cao căn bản không biết Cao Ca muốn xuất ngoại, ông còn tưởng Cao Ca chỉ đi Italy công tác vài ngày.

Cao Ca cũng không giải thích gì thêm, mặc ông hiểu lắm. Cô nghĩ, duyên phận giữa cha con có lẽ cũng là có định số.

Cô cũng gọi điện thoại cho Cố Tư Nguyên chào tạm biệt, cảm ơn anh ta luôn chăm sóc cô. Nhưng có vẻ anh tư cũng bận rộn nhiều việc, nói vài ba câu liền cúp máy, chỉ chúc cô thuận buồm xuôi gió, hỏi có cần cử người đến tiễn hay không.

Cao Ca cự tuyệt, nửa năm trước một mình trở về, nửa năm sau một mình đi, giải quyết xong ân oán ngày xưa, coi như là đến nơi đến chốn.

Bởi vì là đặt vé máy bay rất vội, trong vòng ba ngày trong thành phố vốn là không có chuyến bay phù hợp, cuối cùng chỉ đành bay đến Thượng Hải trước mới lại xuất phát.

Có điều, hành trình có vẻ không quá thuận lợi, Thượng Hải nổi mưa lớn, hầu hết tất cả mọi chuyến bay đều bị delay. Chờ đến quá nửa đêm, sân bay mới sắp xếp ột bộ phận khách hàng đến khách sạn nghỉ ngơi. Bốn phía mọi người nổi giận, thiếu chút nữa tạo thành xung đột giữa hành khách và phục vụ.

Buổi chiều ngày hôm sau, cuối cùng mưa cũng ngừng, chuyến bay bị trì hoãn lúc trước cũng chuẩn đang chuẩn bị xếp hàng cất cánh. Thực tế Cao Ca cũng không có việc gì gấp, cũng yên tâm ở trong đại sảnh sân bay chờ thông báo.

Gần 6h tối, màn hình hiển thị cuối cùng cũng thông báo chuyến bay sắp tới của cô sắp cất cánh.

Nhiều nhất còn một tiếng đồng hồ nữa, cô sẽ hoàn toàn rời khỏi Trung Quốc.

Trong đại sảnh chờ có một màn hình điện tử lớn, chiếu các loại quảng cáo cùng tin tức, âm nhạc... Đại đa số mọi người đều cúi đầu nghịch điện thoại di động, ipad, không có mấy người ngẩng đầu, nó giống như một cái phong nền tạp âm ở nơi đó theo vòng tuần hoàn mà phát ra.

6 giờ 15 phút, chuyến bay của Cao Ca bắt đầu xếp hàng đăng ký, cô chen chúc ở trong đám người, không biết lần này rời đi trong lòng là cảm giác gì.

Sau đó, cô nhìn thấy trên màn hình điện tử lớn đột nhiên xuất hiện một tin tức.

Cổ phiếu của tập đoàn Cao Thị hôm nay sụt giảm mạnh, bị nghi ngờ do can thiệp vào dự án sân bay mới, hối lộ chuyên gia. Có liên quan đến mạng người, cảnh sát đã can thiệp, đưa vài quản lý cùng với chủ tịch Cao Chí Viễn đi điều tra.

Trước mắt, cổ phiếu của Cao Thị đã tuyên bố bị đóng băng.

60. Chương 61

Báo cáo tài chính của tập đoàn Cao Thị.

Số cổ phiếu được niêm yết trên thị trường Hongkong của tập đoàn Cao Thị được nâng cao rõ rệt trong mấy phiên giao dịch giờ gần đây. Nhất là cổ phiếu warrant của Cao Thị (tức là chứng quyền, một loại công cụ đầu tư vốn ít lời nhiều, có tính đòn bẩy cao, đồng thời cũng rất mạo hiểm) doanh số đạt mức kỉ lục, khiến cho người ta phải trở mắt.

Mặc dù một thời gian trước,, Cao Thị bởi vì áp lực của dự án “Thành phố hàng không” mà dẫn đến việc tiền vốn lưu động bị eo hẹp, tỉ lệ tài sản mắc nợ tăng cao, nhưng giá cổ phiếu lại liên tiếp đi lên. Dù sao thị trường vĩnh viễn là một nơi tối tăm, cái mọi người nhìn thấy là những mong đợi, những câu chuyện thú vị, mà chưa bao giờ là bộ mặt thực sự của nó.

Lúc này trước khi công bố báo cáo tài chính, thị trường cũng lần nữa được đồn đại sẽ vô cùng tốt đẹp, rất nhiều nhà phân tích kỳ vọng giá cổ phiếu của Cao Thị sẽ tăng cao. Còn có tin đồn nói, Cao Thị còn muốn nhân cơ hội tuyên bố mở rộng dự án “Thành phố hàng không”, cùng với Cửu Châu đầu tư, và tiến hành đi sâu vào việc hợp tác với nhà họ Tạ.

Một thời gian khi cổ phiếu của Lạc Dương đất, tập đoàn Cao Thị trở thành một thị trường nóng hổi.

Nhưng tình thế lại nhanh chóng nghịch chuyển khi phiên giao dịch bắt đầu mở cửa. Các phiên phiên giao dịch khi bắt đầu khai mạc đã trở thành điểm tin cao nhất trong ngày. Sau đó, cổ phiếu của Cao Thị lại bị điên cuồng bán khống. Nhất là khi warrant ngày càng phát triển mạnh mẽ.

Thời điểm thị trường đang xôn xao không biết chuyện gì xảy ra, trên bảng tin đột nhiên phát một tin tức quan trọng:

Dự án Thành phố hàng không của tập đoàn Cao Thị đầu tư có nguy cơ bị cáo buộc. Có tin đồn vị trí sân bay mới xảy ra sai sót cực lớn, sau khi xây dựng xong sẽ thường gặp phải sương mù, dẫn đến các chuyến bay bị delay, tình huống nghiêm trọng nhất còn có thể dẫn đến việc máy bay gặp rủi ro. Nếu như những lời đồn đại này là thật, vậy những thiết kế của sân bay mới rất có thể bị kêu ngừng lại, mà đồng thời giá cổ phiếu dự án “Thành phố hàng không” của Cao Thị cũng sẽ chết yểu giữa chừng.

Mà tin tức kinh khủng nhất cũng không chỉ có những thứ đó, có một bản tin khác đã bị phát rộng rãi khắp nơi, bên trong công bố việc sân bay mới nảy sinh các vấn đề sai sót là bởi vì Cao Thị đã hối lộ một số tiền lớn cho các chuyên gia. Đồng thời, khi việc hối lộ bị bại lộ, còn thuê côn đồ giết người, cho đến khi công văn được gửi lên, vị chuyên gia giáo sư Tô sống chết còn chưa biết, tung tích cũng không rõ!

Cổ phiếu của Cao Thị trong vòng một ngày rớt giá đến gần một nửa, trong trường hợp khẩn cấp đã tuyên bố tạm ngừng.

Tin tức này thật giống như trước đây nước Mỹ thả bom nguyên tử xuống Hiroshima và Nagasaki, cả thị trường dấy lên sóng to gió lớn. Trong một thời gian mà tập đoàn Cao Thị đã thành một cơn bão táp, tất cả phóng viên của tài chính và kinh tế hay kể cả phi tài chính và kinh tế cũng đều dốc toà bộ lực lượng, tiến thẳng tới toà cao ốc trụ sở chính của Tập đoàn Cao Thị để săn tin.

Mà người chủ tập đoàn Cao Chí Viễn đóng cửa không ra, tạm thời không có bất cứ phát biểu gì để làm sáng tỏ, cũng cự tuyệt không tiếp nhận bất kì cuộc phỏng vấn nào. Chỉ để lại một đám nhân viên phòng quan hệ xã hội của tập đoàn ăn nói không đến nơi đến chốn, ví dụ như thời gian qua tập đoàn Cao Thị luôn tuân thủ quy định pháp luật, chúng tôi sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật đối với những người đã tung tin đồn...vv

Lúc này Cao Chí Viễn đang ngồi trên ghế chủ tịch của ông ta, từ trên cao qua lớp cửa kính nhìn xuống đám phóng viên vẫn vây quanh không rời.

Sắc mặt của ông ta tái xanh, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Ông ta không biết rốt cuộc sai sót từ đâu mà ra, vì sao một sơ suất tầm thường vậy mà lại tạo thành một trận cuồng phong như ngày hôm nay. Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ông ta cảm nhận được cảm giác thập diện mai phục, bốn bề là địch, thất bại thảm hại.

Từ lúc ở chỗ Tả Thừa Nghiêu nhìn thấy bản báo cáo tài chính kia, tình thế liền liên tiếp chuyển biến xấu.

Luôn luôn ra tay gọn gàng nhanh chóng như tên kia vậy mà cũng bị thất bại, đến bây giờ tên đó cũng không tìm và giết được giáo sư Tô, ngân hàng cũng đột nhiên rút tiền, tất cả các loại vay vốn chưa đến kỳ hạn cũng bị yêu cầu thu hồi khiến cho Cao Thị vốn tài chính đang căng thẳng lại liên tiếp gặp nạn. Đến nỗi ngay cả sổ sách các khoản của Cao Thị cũng bị ngân hàng trực tiếp hoạch định.

Trong khoảng thời gian này, ông ta đi khắp nơi, tìm khắp các mối quan hệ để giải quyết vấn đề tiền bạc, nhưng đều bị từ chối khắp mọi nơi, giống như là Cao Thị sau một đêm từ công tử anh tuấn biến thành một kẻ bệnh hủi, người người tránh không kịp.

Khó tin nhất là công ty đầu tư Cửu Châu của Tả Thừa Nghiêu, rõ ràng bọn họ cũng chiếm cổ phần trong dự án Thành Phố Hàng Không, tuy rằng bởi vì lòng tham không đáy của ông ta, dùng Tiểu Ca để uy hiếp, để cho Cao Thị chiếm đầu tư lớn, nhưng bất luận thế nào bây giờ bọn họ cũng là người cùng hội cùng thuyền, một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại. Nhưng Tả Thừa Nghiêu lại không hề tận lực giúp đỡ ông ta. Tuy rằng bề ngoại họ Tả tỏ ra không tiếc công sức. Lúc mới bắt đầu ông ta cũng cho rằng các loại thủ đoạn tài chính của Cửu Châu tối thiểu có thể cho Cao Thị giành được nhiều hơn một chút không gian tài trợ và thời gian. Nhưng dần dần ông ta phát hiện không đúng, Tả Thừa Nghiêu giới thiệu ông ta với các nhà đầu tư, tất cả đều là lớp vỏ bọc hào nhoáng, không có lấy một người

có thể đáng tin, nếu không phải là cho vay nặng lãi, thì cũng phải kéo dài nửa năm, không có cách nào khác để Cao Thị nhanh chóng thu hồi được tiền mặt. Chỉ tổ kéo dài thời gian chậm trễ tiền bạc của ông ta.

Sứt đầu mẻ trán cho tới hôm nay, vốn đang trông cậy sẽ kéo được một chút giá cổ phiếu, đến khi địa vị bị tụt xuống vẫn có thể giữ được ít tiền. Vậy mà kết quả là tất cả những tin tức xấu đều bị tuôn ra.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Ai là người đứng phía sau điều khiển tất cả chuyện?

Cao Chí Viễn đem hết kế địch trên thương trường những năm qua, tất cả từng đối thủ trong đầu đều liệt kê ra hết. Là ai có bản lĩnh và động cơ thiết kế ra một cái bẫy cao tay như vậy?

Thậm chí ông ta cảm thấy ngột thở, giống như không thể nhìn thấy thiên la địa võng giăng khắp tứ phía, mỗi một đường lui của ông ta đều bị vây kín. Ông ta càng nghĩ càng kinh hãi, từng bước quả thực chính là muốn ép Cao Thị tới bước đường cùng, bức chết ông ta thì thôi.

Qua nhiều năm như vậy, chưa bao giờ ông ta cảm thấy hoảng loạn tuyệt vọng như ngày hôm nay. Những mối quan hệ ‘xưng huynh gọi đệ’ từ trước đến nay đều toàn bộ vô dụng. Không ai tiếp nhận điện thoại của ông ta, tất cả bọn họ đều đang bận, thật giống như Cao Chí Viễn ông ta là người vô hình và bị phân lập.

Cao Chí Viễn nghĩ tới nghĩ lui, đến bây giờ, có thể trông cậy được cũng chỉ có Tả Thừa Nghiêu thôi.

Tên nhóc này không ra tay cứu ông ta chẳng lẽ muốn chờ ông ta đến bước đường cùng đi cầu cứu anh ta? Sau đó nhân cơ hội tốt cắt giảm cổ phần dự án “Thành phố hàng không” của Cao Thị? Hoặc là trả thù ông ta vì đã dùng Tiểu Cao để uy hiếp cậu ta?

Bất luận thế nào, bây giờ ông ta cũng chỉ có một con đường sống là Cửu Châu này thôi, tất cả các hoạt động của Cao Thị bình thường đều rất phát triển, chỉ là hơn nửa năm đó đến khi ở dự án “Thành phố Hàng Không” có đột nhiên vượt bậc một chút, nhưng điều này cũng không tính là gì, chỉ cần tài chính có thể đuổi kịp, Cao Thị sẽ không có một chút trở ngại gì, vẫn là một con gà đẻ ra trứng vàng.

Chỉ cần Tả Thừa Nghiêu chịu ra tay, sợ là sẽ phải chia cho anh ta một chút cổ phần của Cao Thị cũng được. Đúng, đem Tiểu Ca gả cho anh ta, dù sao cũng là người một nhà, anh ta thành con rể của nhà họ Cao, để họ Tả giữ một chút cổ phần cũng không quan trọng. Chẳng qua con bé Tiểu Ca chết tiết kia, sớm không đi muện không đi, sao đúng lúc này lại chạy ra nước ngoài làm gì cơ chứ?

Hơn nữa có cái gốc nhà họ Tạ, trình lên trên, cái chuyện của vị chuyên gia nhỏ nhoi kia cũng nhất định có thể đề xuống.

Chỉ cần Tả Thừa Nghiêu bằng lòng ra sức giúp đỡ ông ta, tất cả mọi thứ đều có thể cứu vãn.

Cao Chí Viễn cầm điện thoại lên chuẩn bị tìm Tả Thừa Nghiêu lần nữa, nhưng vẫn là âm báo máy bận, không có cách nào kết nối được. Ông ta khế cắn môi đứng lên, cùng lắm thì tự mình đi cầu xin Tả Thừa Nghiêu, đại trượng phu biết thời biết thế, mất mặt một chút cũng chẳng đáng là gì. Chỉ cần có thể chịu đựng qua được cửa ải này.

Lúc này điện thoại nội bộ lại vang lên trước, Cao Chí Viễn nhận máy.

“Chủ tịch Cao, anh Tả của công ty Cửu Châu muốn gặp ngài.”

Cao Chí Viễn kích động nói: “Được, cậu ta ở đâu? Lập tức dẫn cậu ấy tới gặp tôi.”

Quả nhiên, người trẻ tuổi vẫn thiếu một chút kiên nhẫn, chỉ cần cậu bằng lòng gặp tôi, điều kiện gì cũng đều bàn được. Cả đời Cao Chí Viễn có sóng to gió lớn gì chưa từng gặp qua, năm xưa bị cảnh sát truy đuổi thiếu chút nữa mất mạng cũng còn sống tới bây giờ không phải sao? Lúc này, ông ta cũng nhất định có thể gặp dữ hóa lành.

Cao Chí Viễn sửa sang lại quần áo, ngồi ngay ngắn trên ghế của ông chủ, cố gắng bày ra một dáng vẻ bình tĩnh, bất cứ lúc nào cũng không thể để cho người khác nhìn thấu nội tình bên trong.

Thư kí nhanh chóng dẫn Tả Thừa Nghiêu đến.

Tả Thừa Nghiêu cũng vẫn là dáng vẻ nho nhã như vậy, thản nhiên ở trước mặt Cao Chí Viễn.

Cao Chí Viễn mỉm cười nói: “Giám đốc Tả cũng thật là người bận rộn đó, bây giờ muốn gặp mặt cậu cũng là khó càng thêm khó.”

“Chủ tịch Cao tìm tôi làm gì vậy?”

“Ha ha, chúng ta là người quang minh chính đại, ở trước mặt không nói chuyện vòng vo, Tả Thừa Nghiêu, Cao Thị cần sự giúp đỡ của cậu.”

“Ông cảm thấy vì cái gì mà tôi phải giúp ông đây?”

“Bây giờ chúng ta là người cùng ngồi chung một con thuyền, dự án Thành Phố Hàng không xảy ra vấn đề đối với cậu cũng không có bất kỳ điểm tốt nào.”

Tả Thừa Nghiêu cười lắc đầu. “Chủ tịch Cao, loại chuyện thuê côn đồ giết người như vậy, tôi cũng không dám, cũng không giúp được bất cứ điều gì.”

Khóe miệng Cao Chí Viễn giật giật một khối da thịt, nụ cười của ông ta có chút cứng ngắt, sắc mặt bắt đầu trở nên khó coi. “Anh Tả nói giỡn sao, ai mà lại to gan thuê côn đồ giết người, những lời đồn đại trên báo chí mà cậu cũng chịu tin? Cao Thị tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì trái pháp luật. Chúng tôi sẽ sớm tiến hành mời phóng viên tổ chức họp báo để làm sáng tỏ mọi chuyện. Hiện tại, chỉ là tập đoàn không cần thận bị kẻ có dã tâm phục kích, chỉ cần có người đồng ý đầu tư, Cao Thị rất nhanh thì có thể khôi phục cơ nghiệp.”

“Không dễ như vậy đâu, chuyện vị trí sân bay bị bại lộ ra, nếu quả thực xây dựng của sân bay mới bị kêu dừng lại, toàn bộ dự án Thành Phố Hàng không của chúng ta sẽ bị sụp đổ, toàn bộ đầu tư kì trước của Cao Thị đều hóa thành tro bụi, đi đâu để tìm cơ hội trở mình chứ? Cho dù Cửu Châu có tiền cũng không dám tùy tiện đánh cược, có câu nói xưa rất hay, quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ.”

“Tả Thừa Nghiêu, chắc chắn bí thư Trần sẽ không mong muốn chứng kiến sân bay mới bị lật đổ, chỉ cần chúng ta bắt tay đề chuyện này xuống, xóa bài viết, kiểm soát dư luận, lại dùng tiền tìm mấy người chuyên gia thổi phồng một chút, dù sao vẫn có biện pháp để đề xuống.”

Cao Chí Viễn thấy Tả Thừa Nghiêu không động đậy, trong lòng hiểu rõ nếu ngày hôm nay không cho anh ta chút lợi ích ngon ngọt thì sẽ không có khả năng đổi lấy được sự giúp đỡ của anh.

Ông ta thở dài một hơi. “Tiểu Tả, tôi biết cậu vẫn đang giận tôi, oán hận tôi ban đầu đã dùng tiểu Ca đến ép buộc cậu nhường một phần lớn cổ phần của dự án Thành Phố Hàng Không cho Cao Thị. Nhưng cậu hãy suy nghĩ rộng một chút, tiền đều là vật ngoài thân, tình cảm mới là thứ có thể gặp mà không thể cầu. Bây giờ không phải cậu và Tiểu Ca vẫn rất tốt đẹp sao? Mới không lâu tôi còn nghe nói cậu bỏ ra mấy triệu mua cho Tiểu Ca một bức tranh. Sớm muộn chúng ta cũng là người một nhà. Cậu yên tâm, chỉ cần cậu giúp tôi vượt qua cửa ải khó khăn này, Cao Chí Viễn tôi sẽ mãi nhớ ân tình này của cậu, tôi lập tức kêu Tiểu Ca từ Ý trở về để đính hôn cùng với cậu. Trên tay Tiểu Ca còn nắm giữ cổ phần của công ty mà mẹ của nó để lại cho nó, nó không biết gì về kinh doanh, bây giờ đều là do tôi quản lí, đến lúc đó những cổ phần này không hoàn toàn là của cậu hay sao?”

Cao Chí Viễn vỗ vai Tả Thừa Nghiêu nói: “Nghe chú Cao nói một câu, cậu giúp Cao Thị chẳng khác nào giúp chính mình, Mỹ nhân và giang sơn đều có cả, có sao mà không làm chứ?”

Tả Thừa Nghiêu lại cười mỉa mai. “Cao Chí Viễn, tôi cho rằng chỉ ít sẽ phải lấy ra chút cổ phần trong công ty của ông cho tôi, không ngờ ông vẫn còn tham lam hơn so với tưởng tượng của tôi, đến nước này rồi, vẫn còn ra chiêu bán lợi ích của con gái.”

Cao Chí Viễn nghe vậy biến sắc. “Tả Thừa Nghiêu, lòng tham của cậu cũng quá lớn rồi, rốt cuộc cậu muốn bao nhiêu mới bằng lòng giúp đỡ tôi?”

Lúc này toàn bộ nụ cười trên mặt của Tả Thừa Nghiêu đều được thu lại, anh bình tĩnh nhìn Cao Chí Viễn, gần từng chữ mà nói: “Tôi muốn ông phải chết.”

“Tả thừa Nghiêu cậu điên rồi, cậu đang nói cái gì?”

Tả Thừa Nghiêu nghiêng người lên trước, tiến gần Cao Chí Viễn thêm một chút, tràn đầy bức bách.

Anh nói: “Có lẽ ông không nên gọi là Tả Thừa Nghiêu. Tôi còn có một cái tên, đó là Nguyên Dã. Nguyên trong nguyên lai, Nguyên trong nguyên tội. Nếu như ông vẫn chưa nghĩ ra, tôi có thể giúp ông nhắc lại một chút, Nguyên trong Nguyên Chấn Trung.”

61. Chương 62

Cao Chí Viễn choáng váng, cả người như bị đánh trúng, sắc mặt của ông ta trong nháy mắt xám như tro tàn. Tả Thừa Nghiêu nói một câu vô cùng đơn giản đã rút cạn phần lớn sự tức giận của ông ta, sống lưng thẳng tắp bỗng co quắp mềm nhũn cả ra.

Bờ môi của ông ta có phần không thể khống chế, không ngừng run rẩy. “Cậu là gì của Nguyên đại ca. Không, là gì của Nguyên Chấn Trung?”

“Tôi là con ông ấy.”

” sao Nguyên Chấn Trung có thể có con trai được? Tả Thừa Nghiêu, rốt cuộc cậu là do ai phái tới? Muốn làm gì? Cậu muốn bao nhiêu cổ phần dự án “Thành Phố Hàng Không”? Cậu muốn bao nhiêu cổ phần của Cao Thị? Chỉ cần cậu nói chúng ta đều có thể thương lượng.”

“Tôi đã nói rồi, tôi muốn ông phải chết. Cao Chí Viễn, không ai phái tôi tới. Là tự tôi vẫn tính toán mọi cách, bày ra cạm bẫy này để chờ ông ngã xuống. Nếu như nhân mạng có người nào chỉ thị cho tôi, vậy chính là ba của tôi – Nguyên đại ca đã bị ông phản bội và người mẹ Trần Thanh Hồng đã chết oan ở trong tay của ông.

“Không, không thể nào, cậu muốn lừa gạt tôi đúng không? Cậu muốn tôi thừa nhận tội danh có đúng hay không. Không, đừng có vọng tưởng, Nguyên đại ca hoàn toàn không thể có con trai! Ông ta chưa bao giờ nhắc qua có bất cứ đứa con nào.”

“Không sai, ba tôi rất đáng thương, mãi đến trước khi bị xử tử ông ấy mới biết được trong bụng mẹ tôi đã mang thai tôi. Vận mệnh đời này của ông ấy thực sự không tốt, liều mạng đi làm loại chuyện cướp ngân hàng, chỉ vì muốn để ẹ tôi có được một cuộc sống tốt, nhưng đáng tiếc, cuối cùng mạng của mình cũng không giữ được, toàn bộ số tiền lại bị chính người anh em tốt độc chiếm. Kết quả là, không đợi đến khi tôi – đứa con trai nhất của ông ấy chào đời – thì đã bị bắn chết rồi.

Trái lại ông, chủ tịch Cao Chí Viễn, lại dựa vào việc ba tôi dẫn dụ cảnh sát đi, lén cầm khoản tiền chạy trốn ra nước ngoài, vài năm sau khi bão táp qua đi, thay hình đổi dạng ở Đông Nam Á, mua một thân phận Hoa Kiều rồi trở về, lách mình một cái là được đường đường chính chính trở thành một doanh nhân yêu nước. Từ nay về sau thuận buồm xuôi gió, thê thiếp đầy đủ, trai gái song toàn, cứ như vậy mà sống ung dung tự tại tại qua 30 năm. Ông thử nói xem, ba mẹ tôi nằm dưới đất có gan tỵ với ông không cơ chứ?”

“Cái gì mà cướp ngân hàng, Tả Thừa Nghiêu cậu đừng có ngậm máu phun người, cậu có chứng cứ hay sao? Cẩn thận tôi thừa cậu tội vu khống!”

Tả Thừa Nghiêu chìa bàn tay ra: “Không có, tôi không có bất kỳ chứng cứ nào, ngay cả mẹ tôi – người duy nhất gián tiếp chứng minh được – cũng bị ông giết chết. Đúng rồi, ngay cả chứng cứ ông giết chết mẹ tôi tôi cũng không có, ông mời người rất chuyên nghiệp, bọn họ đem một trận mưa sắt hoàn mỹ biến thành một chuyện ngoài ý muốn. Không ai hoài nghi, cũng không có ai có hứng thú đi hoài nghi, bà chỉ là một người không nơi nương tựa, bị người trong nhà đuổi ra ngoài thành một người phụ nữ đơn độc. Cho nên Chủ tịch Cao, tôi chỉ có cách dùng thời gian gần 20 năm, nỗ lực kiếm tiền, trèo lên trên, từng bước một bày ra cái cạm bẫy này, đem ghìm ông chết ở bên trong, suốt đời không thoát thân được. Để tỏ lòng tôn kính với linh hồn trên trời của ba mẹ tôi.”

“Không, không, không thể nào, tuyệt đối không thể, nếu như Trần Thanh Hồng là mẹ cậu, lúc trước vì sao cậu không ra mặt xác giúp bà ta, bà ta chưa từng nhắc qua cậu, những nhân viên tạp vụ đều nói bà ta là

người tới nơi này làm công, không, Tả Thừa Nghiêu, cậu muốn gì tôi đều cho cậu, Cao Thị cũng sẽ rút khỏi dự án Thành Phố Hàng không, cổ phần của Cao Thị cậu muốn bao nhiêu cũng được.”

“Tôi nên cảm ơn mẹ tôi đã đem tôi đến ở nơi khác, để bạn tốt của bà giúp đỡ chăm sóc, không ở trước mặt ông tiết lộ một chút nào về sự tồn tại của tôi, bằng không chúng tôi một nhà ba người đã sớm đoàn tụ dưới địa phủ rồi. Ông cũng có thể vĩnh viễn vô tư. Đáng tiếc ông trời có mắt, tôi thành cá lọt lưới, tôi chịu đựng, không dám xuất hiện trước mặt ông, ngay cả việc giúp mẹ nhật xác tôi cũng không dám. Tôi trốn đi, lẩn tránh 20 năm, cuối cùng cũng có thể ở trước mặt ông nói ra toàn bộ, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy ông cầu xin, nhìn thấy ông giãy giụa sắp chết.”

Cao Chí Viễn cảm thấy Tả Thừa Nghiêu trước mặt đang dần dần biến thành ác quỷ lấy mạng, ông ta biết dù không muốn tin thì cũng đều vô dụng, người trước mặt này chính là đứa con của Nguyên Chấn Trung và Trần Thanh Hồng, hẳn ta đến báo thù. Thì ra, tất cả mọi chuyện đều là do hắn làm, báo cáo hối lộ từ đội EIA, đến ngân hàng hay thị trường chứng khoán, đều là hắn ta làm. Hắn ta muốn dồn Cao Thị đến bước đường cùng. Hắn ta quá kinh khủng, năm đó, lúc Trần Thanh Hồng chết đi, cùng lắm hắn mới có 10 tuổi. Tuổi còn nhỏ có thể chịu đựng mất đi người mẹ mà không đau buồn ra mặt, mặc ẹ mình bị tùy tiện hỏa táng qua loa.

Một người như vậy, dùng thời gian 20 năm để tích lũy tài sản, bày ra cạm bẫy, Cao Thị và Cao Chí Viễn thì có cách gì có thể chạy thoát được?

Cao Chí Viễn nhớ tới Cao Ca, ông ta giống như chop được phao cứu mạng, có chút luống cuống nói không rõ ràng: “Tả Thừa Nghiêu, cậu không suy nghĩ cho Tiểu Ca sao? Tôi là ba ruột của Tiểu Ca, cậu đánh đổ Cao Thị, tiểu Ca phải làm sao bây giờ? Không phải cậu yêu nó như vậy sao? Cậu phải vì nó mà suy nghĩ chứ, Tả Thừa Nghiêu. Tha cho tôi, xem như nể mặt Tiểu Ca tha cho tôi một mạng, tôi có thể lập tức đem chức chủ tịch Cao Thị, đem tất cả quyền sở hữu cổ phần chuyển nhượng cho Tiểu Ca, tôi có thể đi sám hối trước mộ phần của ba mẹ cậu, cậu muốn tôi làm gì cũng được...”

Vừa nhắc tới Cao Ca, Tả thừa Nghiêu liền cảm giác như khúc xương sườn thứ ba bên trái của mình âm ỉ đau đớn, nhưng dạng đau đớn này chỉ có thể ở chỗ không có người tự mình từ từ hồi phục. Anh mang theo bộ mặt giả dối rất nhiều năm rồi, anh sẽ không để cho Cao Chí Viễn nhìn ra chút nào.

Anh khinh miệt nói: “Cao Chí Viễn, ông vẫn xảo quyết thật đấy? Làm sao tôi có thể thích Tiểu Ca cơ chứ? Cô ta là con con gái của kẻ thù của tôi, tôi làm sao có thể thích cô ta được cơ chứ? Từ lúc bắt đầu tôi khiến ông tự cho là thông minh nhận thấy tôi thích cô ta, để ột mình ông có lý do đem toàn bộ tài sản đổ vào dự án “Thành Phố hàng không”. Cao Ca lại kiêu căng tùy hứng, có cái gì đáng để tôi thích, vẫn nhớ mãi không quên bảy năm? Cao Chí Viễn, chẳng qua tôi chỉ bắt cô ta làm một thứ đồ chơi đưa tới cửa, báo thù đồng thời thuận lợi vui đùa một chút mà thôi.”

“Mày, mày quả thực không phải là người!”

“Quá khen, so với ngài vẫn còn kém xa. Là ai vì lợi ích mà có thể đem con gái cỡi hết dâng lên giường của tôi? Ông biết không? Hôm đó, cô ta thiếu chút nữa bị cưỡng dâm! Đương nhiên, một đứa con gái mà không thể mang lại lợi ích cho ông, ông cũng sẽ không đau lòng, không để ý. Đương nhiên, tôi cũng sẽ không.

Cao Chí Viễn, ông không cần phải giãy giụa nữa, nói thật cho ông biết, cái vị giáo sư Tô của đội EIA mà ông hối lộ kia là người của tôi, ông cho là ông chỉ muốn một bước thăng cờ, nhưng trước đó tôi cũng đã bắt đầu sắp đặt, dùng dự án Thành Phố Hàng Không để bắt ông, buộc ông không thể thua, buộc ông truy sát giáo sư Tô, sau đó sẽ liên kết với ngân hàng thắt chặt vòng quay chu chuyển tiền tệ, mua khống một số lượng lớn chứng khoán của Cao Thị. Cao Chí Viễn, tất cả những đường sống của ông đều bị tôi phá hủy rồi, không chỉ có Cao Thị chờ thanh lý, toàn bộ chứng cứ ông có ý đồ mưu sát đều được đưa đến trên bàn cục trường cục cảnh sát. Ông yên tâm, tôi sẽ vận dụng toàn bộ quan hệ của tôi để khiến ông bị xử tội nặng nhất.”

Nói xong Tả Thừa Nghiêu nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, “Xem thời gian, cảnh sát chắc là cũng lập tức tới rồi. Hoặc là bây giờ ông có thể xoay người nhìn thử xuống dưới lầu một chút, nói không chừng xe cảnh sát đã dừng bên dưới rồi.”

Cao Chí Viễn hùng hổ nhào về phía Tả Thừa Nghiêu, như sự phản kháng cuối cùng khi con thú bị vây siết. Nhưng Tả Thừa Nghiêu lại giống như đã sớm có chuẩn bị nhẹ nhàng thoáng một cái liền tránh ra.

“Tả Thừa Nghiêu, dự án Thành Phố Hàng Không mày cũng có phần? Mày cũng sẽ tổn thất nặng nề!”

“Thả con sẵn sất bắt con cá rô, đầu tư của Cửa Châu vốn dĩ là thu mua mặt bằng với giá thấp, Cao Thị vì muốn một mình hưởng lợi, phần lớn đầu tư mặt bằng đều là tiền của họ Cao, số tiền này hoàn toàn không có nghĩa lý gì cả. Huống hồ ông quen là tôi gây dựng cơ đồ như thế nào rồi sao? Mua không cổ phiếu của Cao Thị cũng là tôi, lợi nhuận ở đây đủ để phục thù tổn thất của Cửa Châu rồi.”

Lúc này điện thoại nội bộ lại vang lên, Cao Chí Viễn thở hổn hển nhìn chòng chọc vào Tả thừa Nghiêu, không hề nghe máy.

Tả Thừa Nghiêu lại nhàn nhã cười nói: “Chủ tịch Cao, sao lại không nghe điện thoại thế? Là không dám sao? Ngài thử nói xem điện thoại của cấp dưới gọi đến xin chỉ thị thì tốt cuộc nên làm sao bây giờ, hay là các loại chủ nợ tới cửa ồn ào? Hoặc là của cục cảnh sát?”

Cao Chí Viễn nắm lấy điện thoại rơi trên mặt đất, ông ta cắn hận nói: “Tả Thừa Nghiêu, tao không có bại, mày đừng tưởng lần này mày may mắn thuận lợi thì là thắng, tao giết được mẹ mày rồi thì cũng có thể giết được mày.”

Mày đợi đấy, bất cứ khi nào tao còn một hơi thở thì nhất định sẽ trở lại, lúc ông đây giết người, phóng hỏa cướp ngân hàng thì không biết mày con đang ở nơi nào bú sữa mẹ đấy! Ông đây sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu!”

Tả thừa Nghiêu ung dung nói: “Cao Chí Viễn, ông tiêu rồi, ông sẽ không có cơ hội đâu, cả đời này của ông đều kết thúc rồi, bây giờ ông muốn chạy trốn cũng không có cách nào đâu. Ông thử đi ra ngoài xem có người nào có can đảm dám nhận tiền của ông. Thực tế tôi đã quên không nói cho ông biết, tên sát thủ mà ông sử dụng cũng sẽ đứng ra làm chứng chỉ tội ông. Lúc này, ông chạy không thoát đây. Sẽ không có thêm một Nguyên đại ca đứng ra chặn cảnh sát giúp ông nữa đâu.”

Tâm tư muốn chạy trốn của Cao Chí Viễn cũng bị nhìn thấu, ông ta tuyệt vọng rống to: “Vốn khoản tiền đó chính là tao nên được hưởng, là ba mày số mệnh không tốt nên bị tóm lấy!”

“Phải, ông ấy cướp bóc bị trừng phạt là đúng tội, nhưng ông không nên vì khoản tiền đó mà giết mẹ tôi! Cao Chí Viễn, cho tới hôm nay đều là chính ông gieo gió gặt bão.”

Cao Chí Viễn hổn hển, chớ cùng rút gậy, muốn vòng qua bàn làm việc đánh Tả Thừa Nghiêu, lại bị một trận gõ cửa dồn dập cắt đứt. Ông ta giận dữ rống lên: “Cút! Không phải tôi đã nói ai cũng không gặp hay sao?”

Cánh cửa không nghe lời bị đẩy ra, thư kí run sợ nói: “Chủ... chủ tịch Cao, dưới lầu có một đám cảnh sát đến. Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Cút!” Cao Chí Viễn tiện tay cầm đồng giấy tờ trên bàn ném về phía thư kí, thư kí vội vàng đóng cửa chạy mất.

Cao Chí Viễn đến bước đường cùng, cả người đã sớm mất sự bình tĩnh ung dung, đầu óc ông ta hỗn loạn, ánh mắt như dã thú tuyệt vọng.

Tả Thừa Nghiêu thương hại nhìn ông ta như thể ở trong mắt anh, ông ta đã là một kẻ chết rồi: “Xem ra hiệu suất làm việc của cảnh sát nhân dân rất cao, Cao Chí Viễn, hứa với tôi, đừng dễ dàng chết như vậy, bởi vì tôi sẽ khiến cho ông ở trong tù càng ngày càng tuyệt vọng về cuộc sống tươi đẹp này hơn...”

62. Chương 63

Sau khi Cao Ca ở sân bay nhìn thấy tin tức Cao Thị gặp chuyện không may, lập tức bỏ đăng kí, chạy về như điên.

Vốn dĩ cũng bởi vì trời mưa xối xả một khu vực rộng lớn nên máy bay đến trễ, trong một thời gian ngắn, cabin không thể lập tức có vé để quay về. Cao Ca chỉ đành vội vã tới trạm xe lửa để bắt xe.

Đợi đến lúc thực sự về được tới thành phố thì đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng, toàn bộ thành phố còn đang chìm vào trong giấc ngủ, đi đâu cũng không thể tìm được một người để có thể tìm hiểu tình hình. Gọi điện thoại cho anh Tư cũng không được, không biết trong số những quản lý công ty bị mời đến điều tra, có Cố Tư Nguyên hay không.

“Thành phố hàng không” xảy ra chuyện, theo lý mà nói phía đầu tư Cửu Châu cũng khó có thể thoát được liên quan, vậy Tả Thừa Nghiêu thì sao? Anh sẽ không có chuyện gì chứ? Xe đang di chuyển, Cao Ca lên mạng để tìm kiếm tin tức, tất cả các vấn đề đều xoay quanh tập đoàn Cao Thị, trong một thời gian ngắn, tất cả những dữ liệu ngầm của Cao Chí Viễn đều được phơi bày ra ngoài, không chỉ đơn thuần là sự kiện lần này, phạm là những việc hối lộ qua lại giữa các doanh nghiệp, thao túng giá cổ phiếu, thuê người lao động bất hợp pháp, cuộc sống riêng tư hỗn loạn... tất cả những mớ hỗn độn đều được móc ra. Mà về Cửu Châu, cái tên Tả Thừa Nghiêu lại rất ít được nhắc tới.

Trong lòng Cao Ca mơ hồ có chút dự cảm xấu, nhưng cô lại không kịp suy nghĩ tỉ mỉ, bây giờ cô hoang mang lo sợ, càng sợ hơn chính là lo lắng cho ba.

Nếu như những tin tức trên mạng tuôn ra đều là thật, không, cho dù có một nửa là sự thật, sợ rằng Cao Thị sẽ tiêu rồi, chỉ sợ, nửa đời sau của ba cũng chỉ có thể bị giam trong tù mà thôi.

Cô cũng không biết bây giờ mình chạy về nhà thì có tác dụng gì, nhưng thời điểm này, những giao hẹn rời xa Tả Thừa Nghiêu cũng đã như mây trôi, cũng không phải cô muốn cố tình làm trái cam kết, mà là làm một người con gái, trước hết cô phải ở bên cạnh ba mình.

Ngoại trừ Cố Tư Nguyên, ở trong Cao Thị Cao Ca cũng không quen biết với các cán bộ cấp cao, rơi vào đường cùng, cô xuống xe, trước tiên cũng chỉ đành đến nhà họ Cao tìm Khưu An Khiết.

Nhưng mà sau khi tới nhà họ Cao rồi, cô mới phát hiện bởi vì liên quan đến việc mưu sát, liên quan đến mạng người, Khưu An Khiết là người tình đi bên cạnh Cao Chí Viễn nhiều năm, cũng đã bị bắt đi điều tra cùng rồi.

Trong nhà là cảnh tượng suy vong hỗn loạn, đám người làm cũng thấp thỏm không yên, lo lắng chuyện tiền lương tháng này có được trả hay không, tiếp đó là công việc có còn hay không. Bọn họ thấy Cao Ca trở về đều giống như thấy chúa cứu thế, trong nhà tốt xấu gì cũng có một người làm chủ, có người nói cô chủ và tổng giám đốc Cửu Châu đang yêu nhau, thời điểm quan trọng, con rể sẽ luôn luôn giúp đỡ ba vợ.

Cao Lạc Thi nghe thấy Cao Ca trở về, cũng không kịp thay quần áo, tóc tai bù xù mặc áo ngủ chạy xuống lầu.

Cao Ca chưa từng thấy qua Cao Lạc Thi thất thố như vậy. Cái cô em gái này, từ trước tới nay, lúc xuất hiện trước mặt cô đều trang điểm tỉ mỉ, trang nhã xinh đẹp, quyến rũ mê người. Có lẽ bởi vì Cao Lạc Thi hiểu rõ hơn bất cứ ai khác rằng Cao Thị có tầm quan trọng đối với cô ta. Từ trước đến nay, dù địa vị có không cao như thế nào đi nữa, Cao Lạc Thi đều vẫn là con gái của Cao Chí Viễn, có ngọn núi lớn như Cao Thị làm chỗ dựa, bất luận thế nào chi phí sinh hoạt hàng ngày đều không bao giờ thiếu. Cũng có thể lấy đó làm bàn đạp để bật lên vị trí cao hơn. Mà nếu quả thực Cao Thị sụp đổ, mọi nỗ lực của cô ta cũng đều trở nên vô dụng. Cho nên lúc này cô ta cũng không kịp tính đến những cái khác.

Cao Lạc Thi mang theo tiếng khóc nức nở, thấy Cao Ca liền cầu khẩn nói: “Chị à, chị mau đi cứu Cao Thị đi. Bọn họ đều không nhận điện thoại của em, tất cả mọi người. Bình thường các chú các bác có quan hệ rất tốt với ba, những tên đàn ông luôn miệng nói yêu em muốn chết, không có một kẻ đáng tin, bọn họ đều không chịu giúp đỡ, đều giống nhau làm cho Cao Thị tan nát. Chị à, chỉ có chị, chỉ có chị mới có thể giúp Cao Thị.”

Cao Ca đỡ lấy Cao Lạc Thi. “Cô nói từ từ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao cùng lắm mới qua có mấy ngày, trong một đêm thế nào mà Cao Thị sụp đổ rồi.”

“Em cũng không biết, có một đoạn thời gian trước, tính tình của ba có chút không được tốt, hình như nghe nói trên phương diện làm ăn có chút không thuận lợi. Nhưng chị cũng biết đó, em cùng lắm chỉ là một đứa con gái, cho tới bây giờ trong nội bộ tập đoàn Cao Thị xảy ra chuyện gì đâu tới phiên em nhúng tay vào. Nhưng rõ ràng mấy hôm trước cổ phiếu của Cao Thị vẫn còn tốt, mẹ còn nói Cao Thị muốn tuyên bố mở rộng dự án Thành Phố hàng không, cổ phiếu còn đi lên, còn để cho em cầm tiền riêng đi mua cổ phiếu cùng với bà ấy. Thế nhưng không đợi được đến sáng hôm sau tuyên bố báo cáo, cổ phiếu lại đột nhiên sụt giảm, ba bị bắt, mẹ cũng bị đưa đi rồi. Giết người, bọn họ nói ba là hung thủ giết người, ba làm sao có thể là kẻ giết người được chứ? Không thể nào, có đúng hay không, Cao Thị là một doanh nghiệp lớn như vậy, làm sao có thể nói gặp chuyện thì liên gặp chuyện không may được cơ chứ? Chị à, về mặt này nhất định có hiểu lầm gì đó, đúng không? Có người muốn chinh Cao Thị có phải không?”

Cao Ca nhìn thấy Cao Lạc Thi cũng không nói được rõ lý do, không hề có tình cảm tốt đối với cô em gái này, cô cũng thực sự bất lực khi không nói được ra bất kỳ lời động viên an ủi nào.

Chỉ là tất cả những điều này làm sao có thể đột nhiên ‘bình bại như núi đổ’ được? Chuyện buôn bán làm ăn trên thương trường cô và Cao Lạc Thi đều dốt nát như nhau, cô nên làm thế nào để giúp đỡ đây?

Cô miễn cưỡng trấn định mình một chút, hỏi: “Mời luật sư chưa? Luật sư nói như thế nào?”

“Tập đoàn vẫn luôn sử dụng văn phòng luật ‘Thiên Cầm’ làm cố vấn pháp luật, có điều nói là vì liên quan tới mạng người, không thể nộp tiền bảo lãnh, bây giờ ba vẫn bị giam ở bên trong. Chị, bây giờ chỉ có chị có thể cứu được ba.”

Cao Lạc Thi nói thêm lần thứ hai rằng Cao Ca có thể cứu được người, Cao Ca cười khổ một tiếng, cô chẳng qua chỉ là một người học phục hồi các bức họa cổ, có tài đức gì mà có thể nhảy vào dầu sôi lửa bỏng để cứu người được cơ chứ?

“Tôi có thể làm cách nào được?”

Cao Lạc Thi nắm chặt tay Cao Ca. “Tả Thừa Nghiêu, chị có thể tìm Tả Thừa Nghiêu! Lần này dự án thành phố hàng không xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng mọi mũi nhọn đều chĩa vào Cao Thị, Cửu Châu của Tả Thừa Nghiêu không hề có một chút vấn đề, không có bất kỳ ai bị bắt. Điều này cũng bởi vì phía sau anh ta có chỗ dựa là nhà họ Tạ, nhà họ Tạ gia thế hùng hậu, bọn họ đều nói Tả Thừa Nghiêu là con riêng nhà họ Tạ, Tạ công tử và anh ta là anh em tốt, chỉ cần Tả Thừa Nghiêu bằng lòng đứng ra giúp đỡ, Cao Thị và ba nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Cao Ca đẩy Cao Lạc Thi ra, cô lạnh lùng nói. “Tôi không có khả năng tìm Tả Thừa Nghiêu, anh ta cũng sẽ không vì tôi mà ra tay.”

“Không, chị à, chị không thể thấy chết mà không cứu được. Tả Thừa Nghiêu sẽ giúp chị, lần trước những lời em nói với chị đều là con khốn Mạnh Dao kia dạy em nói. Cô ta muốn ở giữa làm tổn hại tình cảm của chị và Tả Thừa Nghiêu, cô ta nói có thể làm trung gian giúp em giới thiệu với Tạ Tề. Tả Thừa Nghiêu thích chị, thực sự. Trước đây em phát hiện ra trong ví tiền của anh ta có cái khuy áo của chị là thật, nếu như anh ta không thích chị, căn bản Mạnh Dao cũng sẽ không ra tay phá hoại.”

“Cô...” Cao Ca muốn mắng vài câu rồi lại thực sự không biết nên mắng cái gì. Cao Lạc Thi miệng đầy lời bịa đặt, không biết từ trong miệng cô ta nói ra cái nào mới là thật, cái nào là giả nữa?

Giữa cô và Tả Thừa Nghiêu, yêu cũng được, hận cũng tốt, đều đã kết thúc, anh ta thả cô đi, sao cô có thể quay đầu lại cầu xin anh được cơ chứ?

Cao Lạc Thi còn muốn thuyết phục Cao Ca, lúc này điện thoại di động của Cao Ca lại vang lên, cô vội vã nhận máy, là Cố Từ Nguyên.

“Anh tư, anh đang ở đâu?”

“Tiểu Ca, anh vừa mới được thả từ trong cục cảnh sát ra, bọn họ thẩm vấn suốt đêm, vấn đề của anh không lớn, cho nên bây giờ tạm thời nộp tiền bảo lãnh ra ngoài.”

“Ba đâu? Rốt cuộc Cao Thị làm sao vậy? Ba không sao chứ?”

“Anh không biết, bây giờ chú Cao còn đang ở bên trong, anh nghe luật sư nói không cho nộp tiền bảo lãnh. Tiểu Ca em đừng lo lắng, em đang ở đâu? Anh tìm em trước, chúng ta gặp nhau rồi nói chuyện.”

“Em ở nhà họ Cao.”

“Được, vậy anh qua tìm em.”

Cố Tư Nguyên trở về nhà cũ Cao Thị, bộ dạng có chút tiêu tụy, nhưng tinh thần vẫn còn tốt.

Rốt cuộc ở nơi này của nhà họ Cao cũng nghênh đón người đầu tiên biết được nội tình sau khi xảy ra chuyện, người đàn ông có thể thực sự giúp được Cao Thị.

Cao Ca và Cao Lạc Thị cùng kiễng chân mong ngóng, không đợi Cố Tư Nguyên ngồi cho đằng hoàng đã vội hỏi han tình hình.

Cố Tư Nguyên cau mày, có chút cân nhắc từ ngữ, như là sợ nói ra sẽ hù dọa các cô ấy mất. “Lần này, Cao Thị sợ rằng có chút nguy hiểm. Vốn dĩ Cao Thị thầu được dự án Thành Phố Hàng không có chút miễn cưỡng, việc lưu chuyển tiền mặt sớm đã rất căng thẳng rồi, trước đó ngân hàng đã thắt chặt việc chu chuyển tiền tệ, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, sợ là không còn người đồng ý cung cấp vốn cho Cao Thị nữa. Dự án Thành phố hàng không bị gián đoạn, không có cách nào nhận tài trợ mới, chỉ sợ rằng Cao Thị cũng rất khó chống đỡ được.”

Cao Lạc Thị ở một bên lo lắng hỏi: “Cửu Châu thì sao? Cửu Châu của Tả Thừa Nghiêu thì sao? Bọn họ có tiền, có thể tìm bọn họ mà?”

Cố Tư Nguyên giải thích: “Hiện tại với tình hình này, Cửu Châu tự bảo vệ mình còn không được, bất kì một thương nhân sáng suốt nào việc cấp bách trước mắt cũng đều là phân rõ ranh giới với Cao Thị, sao lại đi chịu mạo hiểm để đầu tư tiền được cơ chứ?”

“Vậy thì khác, Tả Thừa Nghiêu là tình nhân của chị, anh ta sẽ không thấy chết mà không cứu được.”

Cao Ca ngắt lời Cao Lạc Thị. “Cao Lạc Thị cô câm miệng lại cho tôi! Bây giờ vào lúc này chẳng lẽ trước tiên không phải nên quan tâm ba hay sao?” Cô nhìn Cố Tư Nguyên hỏi: “Anh tư, tin tức nói ba là kẻ khả nghi mưu sát, điều đó có thể nào là thật hay không? Bất nhất định bị oan có đúng hay không?”

Cao Lạc Thị hăng còn hô to: “Cứu Cao Thị không phải là cứu ba hay sao? Không có Cao Thị, ba cứu ra thì có ích lợi gì? Huống chi, hoạt động trên dưới và những thứ khác chẳng lẽ không cần tiền, không có Cao Thị chúng ta lấy tiền đâu ra mà cứu ba?”

Cố Tư Nguyên nhìn thấy hai người tranh chấp, vội vàng nói: “Tiểu Ca, Tiểu Thi, trước hết các em đừng nên âm ỉ. Tả Thừa Nghiêu sẽ không ra tay trước tiên hãy gạt sang một bên. Bây giờ, vụ án của chú Cao quả thực rất là khó giải quyết, trên đường tới đây anh đã hỏi lại luật sư. Mặc dù bây giờ tình hình bên trong không thể lí giải được, nhưng theo như luật sư thăm dò tin tức từ bên trong cục cảnh sát, dường như chứng cứ lần này rất đầy đủ, có người nói, lãnh đạo của bọn họ muốn đem vụ án này làm thành bản án vững chắc.”

“Anh tư, ý của anh là rất có thể ba thực sự đã làm loại chuyện của kẻ giết người?” Thanh âm của Cao Ca có chút run run.

“Tiểu Ca, anh cũng không biết, em biết đấy, bởi vì anh vẫn bị coi như là người của bà chủ, ở Cao Thị, rất nhiều chuyện quan trọng, chú Cao cũng sẽ không nói cho anh biết. Nhưng có có mấy lời, anh cũng không biết có nên nói hay không.” Anh ta vừa nói vừa liếc Cao Lạc Thị một cái.

Cao Ca hiểu rõ Cố Tư Nguyên muốn nói chuyện riêng với cô, cô lập tức nói. “Anh Tư, chúng ta tới phòng làm việc nói chuyện.”

Cao Lạc Thị không chịu, lớn tiếng ồn ào. “Các người muốn gạt tôi nói cái gì, Cao Thị tôi cũng có phần.”

Cao Ca cũng không để ý tới cô ta, trực tiếp lúi Cỗ Tư Nguyên tới phòng làm việc, mặc kệ Cao Lạc Thi khóc lóc om sòm thế nào, quả quyết khóa cửa phòng làm việc lại.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, Cao Ca nói: “Anh Tư, anh có gì muốn nói bây giờ hãy nói đi.”

“Tiểu Ca, chuyện này, anh nghĩ hình như không đơn giản như vậy.”

“Có ý gì?”

“Lần này Chú Cao và Cao Thị giống như là bị người ta hãm hại.”

“Ai?”

“Tả Thừa Nghiêu.”

63. Chương 64

“Anh tư, anh đang nói gì vậy? Chẳng phải Cửu Châu của Tả Thừa Nghiêu cũng cùng hợp tác với Cao Thị trong dự án Thành phố hàng không sao? Nếu Cao Thị xảy ra chuyện gì, lợi ích của Tả Thừa Nghiêu cũng sẽ bị tổn hại, sao anh ta lại làm thế?”

“Anh không biết tại sao anh ta lại làm thế nhưng có quá nhiều việc khiến người ta nghi ngờ. Anh nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cảm thấy anh ta là người đáng nghi nhất.”

“Những biểu hiện đáng nghi gì?”

“Thứ nhất, trong dự án thành phố hàng không, Cửu Châu có quá nhiều sự lựa chọn, trong đó có những công ty có thế lực mạnh hơn Cao Thị nhiều, nhưng cuối cùng anh ta lại chọn Cao Thị, hơn nữa còn để Cao Thị chiếm nhiều cổ phần, thế là tại sao? Có lợi gì cho Cửu Châu và Tả Thừa Nghiêu?”

Thứ hai, sau khi Cao Thị xảy ra chuyện, Thành phố hàng không là dự án hợp tác giữa Cao Thị và Cửu Châu nhưng bây giờ tất cả các mũi đều chĩa vào Cao Thị, Cửu Châu chẳng những không bị liên lụy mà ngay cả những bình luận trên mạng cũng bị làm lệch đi, nước bắn toàn bộ được hắt vào Cao Thị, Cửu Châu hoàn toàn sạch sẽ thoát thân, xuất hiện với vai trò bị hại. Nếu nói sau lưng không có người cố tình làm thì quá khiên cưỡng.

Thứ ba, tiền vốn của Cao Thị đột nhiên bị thất lại, đó chẳng thể là chuyện ngày một ngày hai, vậy những ngân hàng đó đã được báo trước hay là thế nào, tại sao lại hành động một cách nhất trí như vậy? Ai là người hiểu rõ tình trạng của Cao Thị nhất? Ai là người biết rõ cửa tử của Cao Thị? Trừ mấy người bạn anh ra thì chỉ có phía đối tác. Trên thực tế, chuyện báo chí viết Cửu Châu bị nghi ngờ hối lộ, tạo nên sai lầm trong báo cáo sân bay đều là do Tả Thừa Nghiêu nói với chú Cao. Nếu có người muốn mượn gió bẻ măng, làm hại Cao Thị thì anh ta là người có khả năng nhất.

Thứ tư, Tả Thừa Nghiêu vốn khởi nghiệp từ ngành tài chính, việc khiến anh ta nổi tiếng chính là mua bán cổ phiếu khổng. Nhìn giá cổ phiếu của Cao Thị gần đây, anh ta để mặc hoặc thậm chí là đẩy nó lên cao, sau đó ột cú hích tạo thành khủng hoảng, trong một ngày có thể khiến cổ phiếu Cao Thị giảm một nửa, chẳng phải là thủ đoạn quen thuộc của anh ta sao?”

Sự bất an trong lòng Cao Ca ngày càng khuếch tán ra, cô sợ mình nghĩ thêm một chút nữa thôi là sẽ vạch trần được chân tướng tàn nhẫn nên miễn cưỡng nói: “nhưng đây chỉ là suy đoán, không có chứng cứ thiết thực. Tại sao Tả Thừa Nghiêu lại làm thế? Làm thế có lợi gì cho anh ta?”

Cỗ Tư Nguyên nhìn Cao Ca với đôi mắt đầy ẩn ý, chậm rãi nói: “Có lẽ là vì muốn trả thù.”

“Trả thù ai? Em? Không, anh tư, anh ta có rất nhiều cách để trả thù em, hà có gì phải giăng cái bẫy làm hại cả Cao Thị như thế? Huống chi lần này trước khi em bay đi Italia, bọn em đã nói rõ với nhau rồi.” Nói đến đây, giọng của Cao Ca nghẹn lại một chút, cô dừng lại rồi nói tiếp: “Mọi chuyện đã trôi qua, những gì

bọn em nợ nhau đã được xóa bỏ hết, anh ta sẽ không trả thù em nữa, em cũng hứa với anh ta là sẽ không bao giờ trở lại nữa.”

“Cái gì? Tiểu Ca? Trước khi bay em đã hứa với anh ta là sẽ không bao giờ trở lại nữa à? Sao Tả Thừa Nghiêu có thể ngang ngược như vậy?”

“Anh tư, nếu như sự ra đi của em có thể khiến ọi ân oán đều tan biến thì chính là kết thúc tốt nhất, chẳng phải sao? Bây giờ không phải là lúc ai bắt bình giùm ai, em nói cho anh biết thỏa thuận giữa em và anh ấy chỉ vì muốn nói anh ấy không phải là loại người nói mà không giữ lời, anh ấy sẽ không vì trả thù em mà hãm hại cả Cao Thị.”

Cố Tư Nguyên lấy lại bình tĩnh, nhìn Cao Ca, nói: “Nếu... không phải vì trả thù em mà là vì trả thù chú Cao thì sao?”

Cao Ca cảm thấy giật mình cả kinh, giống như tay đã đặt lên tay vịn của cánh cửa che giấu sự thật, chỉ cần đẩy nhẹ một cái là có thể bước qua. Nhưng, liệu cô có chịu đựng nổi sự thật ấy hay không?”

Cô hỏi: “Ba em? Ba em và anh ấy thì có thâm thù đại hận gì?”

“Anh không biết. Những gì anh nói chỉ là suy đoán mà thôi. Tiểu Ca, thật ra có chuyện này anh vẫn luôn do dự không biết có nên nói cho em nghe hay không?”

Cao Ca đột nhiên rất muốn thời gian được ngừng lại, cô sợ phải nghe những lời mà Cố Tư Nguyên sắp nói sau đó, nhưng cô không có cách nào khác. Ba cô vẫn đang bị nhốt, nếu ngay cả kẻ địch là ai mà cũng không biết, căn nguyên mọi chuyện mà cũng không biết thì làm sao mà tìm ra cách để cứu ba và Cao Thị chứ?”

Cô nghe mình nói một cách yếu ớt bất lực: “Anh nói đi, anh tư.”

“Tiểu Ca, hứa với anh sau khi nghe xong thì em không được kích động quá nhé. Chuyện này anh vẫn chưa có chứng cứ chính xác.”

Bàn tay Cao Ca bắt giác siết chặt thành nắm đấm, cô nói: “được, anh nói đi, em nghe.”

Cố Tư Nguyên như bớt lo phần nào, nói: “Năm ấy, có lẽ cái chết của bà chủ cũng không giống như chúng ta đã nghĩ. Chuyện là hơn một tháng trước, anh nhận được guộc gọi của một người lạ, chính là cô Lưu chăm sóc bà chủ lúc trước, em còn nhớ không? Người tròn tròn, dáng vẻ rất dễ gần, thấy ai cũng cười híp mắt ấy.”

Cao Ca gật đầu.

“Trong điện thoại cảm xúc của cô ấy rất kích động, bảo anh mau nghĩ cách cứu cô ấy, bây giờ cô ấy đã bị nhốt trong bệnh viện tâm thần rồi. Cô ấy nói bởi vì năm xưa chuyện chồng cô ấy tham ô của công bị người ta nắm thóp, người đó cứ dùng chuyện bắt chồng cô ấy ngồi tù để uy hiếp, bắt cô ấy đổi thuốc trị bệnh tim mang theo bên người của bà chủ thành vitamin, thế nên dẫn đến cái chết của bà chủ. Bao nhiêu năm nay cô ấy vẫn bị lương tâm cắn rứt, vừa hối hận vừa lo sợ nhưng không ngờ người đó vẫn chưa chịu buông tha cho cô ấy, sau nhiều năm lại đẩy cô ấy vào viện tâm thần. Cô ấy không cách nào chịu được sự tra tấn khi bị giam giữa một đám người điên nên cố nghĩ cách lén chạy đến phòng làm việc của bác sĩ gọi điện thoại cho anh, hy vọng anh có thể giúp cô ấy. Chỉ cần anh có thể cứu được cô ấy ra thì cô ấy bằng lòng đứng ra chỉ chứng hùng thủ năm xưa.”

Cao Ca giật mình hét lên: “Tại sao anh không sớm nói cho em biết!”

“Tiểu Ca, đừng kích động, anh vẫn chưa nói xong mà! Ngày hôm sau anh lập tức đến bệnh viện tâm thần đó nhưng đáng tiếc là vẫn chậm một bước. Vài giờ đồng hồ trước khi anh đến, cô ấy đã tự sát rồi.”

“Là ai?” Liên quan đến chuyện của mẹ, Cao Ca không cách nào giữ được bình tĩnh. Giọng của cô lãnh lẽo không chút ấm áp, tuy đang hỏi nhưng thực tế thì tiềm thức đã có được đáp án.

Cố Tư Nguyên sa sầm mặt lại, cuối cùng thốt ra mấy chữ: “Tả Thừa Nghiêu”

Cao Ca mở cánh cửa của thế giới bóng tối ra, giống như nhìn thấy Tả Thừa Nghiêu đang đứng trong thế giới ấy quay đầu nhìn cô và cười nham hiểm. Anh nói: Cao Ca, tôi muốn cô phải nhả tan cửa nát, không còn gì cả.

Cô ngẩn ngơ người ngồi trên ghế như một pho tượng, không hề nhúc nhích. Tất cả những mảnh ghép nghi ngờ trước kia vung vãi khắp nơi nay rút cuộc hợp thành một cái bản đồ.

Cố Tư Nguyên vội bước tới nắm lấy tay cô: “Tiểu Ca, em đừng như thế. Lời của cô Lưu đó chưa chắc đã là thật, có thể chỉ là lời của một người điên mà thôi. Anh nói rồi, trước mắt tất cả những gì chúng ta nghĩ đều là suy đoán chứ không có chứng cứ chính xác. Vì thế anh cứ do dự mãi không dám nói cho em biết. Em nhất định phải mạnh mẽ lên, đừng làm anh sợ.”

Cao Ca lại yếu ớt nói ra một câu: “không, anh tư, những gì anh đoán đều đúng cả, tất cả những chuyện này đều do Tả Thừa Nghiêu làm.”

“nhưng em đã nói anh ta không có lý do gì để đối xử với Cao Thị tàn độc như vậy.”

Cao Ca lắc đầu, tự lẩm bẩm: “Anh ta có lý do, em biết mà. Trên núi tuyết, anh ta đã kể cho em nghe một câu chuyện, là chuyện của một bé trai. Đó không phải là chuyện mà là sự thật. Anh ta chính là thằng bé đó, ba em chính là kẻ xấu bội tín bội nghĩa, nuốt trọn tang vật, giết chết mẹ anh ta. Cho nên anh ta trả thù, từ đầu đã tính kế trả thù. Cho nên từ lần đầu tiên bọn em cùng nhau, anh ta đã nghĩ trăm phương ngàn kế quay đoạn video đó, đăng lên mạng khiến em mất hết danh dự. Anh ta còn đối thuốc của mẹ em hại mẹ em tức chết, khiến ba chết vợ xa con. Nhưng thế còn chưa đủ, Cao Thị có tiền có thế, anh ta không để gì động vào nên ẩn náu suốt bảy năm trời, cuối cùng cũng đến hôm nay, có thể khiến Cao Thị sụp đổ, ba bị bắt giam. Tất cả đều là do anh ta làm, anh ta muốn trả thù. Anh tư, anh ta muốn trả thù đấy!”

Tả Thừa Nghiêu nhìn Cao Ca như mất hồn mất vía, đau lòng nói: “Tiểu Ca, Tiểu Ca, em mạnh mẽ lên. Chuyện về cậu bé nào? Cho dù tất cả là do Tả Thừa Nghiêu làm thì bây giờ chúng ta cũng không thể làm được gì, em phải kiên cường lên, chú Cao đã xảy ra chuyện, em không thể xảy ra chuyện gì nữa.”

Cao Ca đẩy Cố Tư Nguyên ra, loạng choạng đứng dậy, nói: “Anh tư, em không sao, ngược lại còn tỉnh táo hơn bao giờ hết. Em mù rồi, mù suốt bảy năm trời, thì ra người em luôn yêu chính là người người luôn nghĩ trăm phương ngàn kế để hại gia đình em. Nhưng dù ba em có sai thì mẹ em có tội gì chứ? Bà vô tội không phải sao? Tại sao lại phải hại chết mẹ? Thảo nào mà năm đó anh ta lại ghét em như thế, vậy mà em còn quá ngu ngốc, cứ dâng mình lên tận cửa. là em, là em đã cho anh ta cơ hội hại chết mẹ.”

Cố Tư Nguyên thấy cảm xúc của Cao Ca quá bất thường nên ôm cô lại: “Tiểu Ca, bất luận thế nào cũng đâu thể trách em, em cũng là người bị hại mà. Em ngồi xuống uống ly nước đã rồi chúng ta bàn bạc kỹ hơn, thương lượng làm thế nào để tìm được luật sư tốt nhất giúp chú Cao thoát tội.”

“Vô ích thôi, anh ta rất lợi hại, từ bảy năm trước tới giờ đều thắng cuộc, chúng ta không đấu lại anh ta được đâu. Em thật ngốc, cứ nghĩ rằng anh ta còn có chút thật lòng với mình. Anh ta thả em đi không phải là vì thương hại mà là vì mọi chuyện đã thành công, giữ em lại bên người để đùa bỡn cũng chẳng thú vị nữa. Đúng rồi, anh ta đã kể cuối cùng thì cậu bé kia cũng trả được thù, từ đó về sau sống hạnh phúc trọn đời bên người mình yêu. Anh ta đã sớm nói với em rồi, anh ta trả thù xong sẽ quay về bên cạnh Mạnh Dao mà.”

Cao Ca vùi đầu vào lòng Cố Tư Nguyên, thật lâu không nói gì. Cố Tư Nguyên không biết phải nói gì để an ủi cô nên đành dịu dàng vuốt tóc cô thật khẽ.

Một lúc sau, Cao Ca nhẹ nhàng giãy ra khỏi vòng tay của Cố Tư Nguyên, nói: “Anh tư, anh không cần phải lo cho em. Em rất mệt, muốn ngủ một giấc. Anh cũng không chợp mắt cả đêm rồi, mau đi nghỉ đi, có chuyện gì để thức dậy hẵng nói tiếp. Anh yên tâm, em không sao đâu, thật đấy.”

Nói xong, Cao Ca mở cửa đi ra ngoài. Thậm chí cô còn cười nói: “Anh tư, anh đưa em về nhé, về nhà mà mẹ để lại cho em ấy. Chiều nay chừng nào anh thức dậy thì đến đón em, chúng ta cùng hợp với luật sư xem tiếp theo phải làm thế nào.”

Cố Tư Nguyên thấy hành vi cử chỉ của Cao Ca đã trở nên bình thường nhưng vẫn chưa yên tâm lắm. “Nếu không thì anh ở bên cạnh em nhé, anh có thể nghỉ ở số pha nhà em một lát, tiện thể có thể chăm sóc em.”

Nhưng Cao Ca lại từ chối bằng giọng nũng nịu: “Không, người ta là con gái, sao có thể giữ một người đàn ông ở trong nhà chứ? Mẹ ở trên trời nhìn thấy sẽ mắng em mất.”

không biết đã bao lâu Cố Tư Nguyên mới được nhìn thấy một Cao Ca tươi cười làm nũng với anh như thế nên giây phút ấy, ma xui quỷ khiến thế nào mà liền gật đầu đồng ý.

Anh ra khỏi phòng làm việc, không thèm để ý tới Cao Ca đang đứng canh ở ngoài cửa kêu gào la hét mà lên xe, đưa cao ca về nhà.

Lúc ấy trời đang sáng hẳn, khi Cao Ca lên lầu, Cố Tư Nguyên nhìn đồng hồ một chút thì thấy đã chín giờ ba bảy phút.

Anh cũng rất mệt mỏi nên cố lái xe về nhà, vùi đầu ngủ ngay.

Chín giờ năm một phút, Cao Ca lại xuất hiện dưới cửa chung cư, giơ tay vẫy một chiếc taxi, nói với tài xế: “Bác tài, làm ơn cho tôi đến tòa nhà của công ty đầu tư Cửu Châu.”

64. Chương 65

Bước vào cao ốc của tập đoàn đầu tư Cửu Châu, Cao Ca tần ngần đứng trước quầy lễ tân.

Cô gái xinh đẹp đứng tại quầy lễ tân nở nụ cười ngọt ngào, lịch sự lên tiếng: “Xin hỏi cô có chuyện gì? Đã đặt lịch hẹn với ai chưa ạ?”

“Tôi tìm Tả Thừa Nghiêu, xin báo cho anh ta biết có Cao Ca cần gặp.”

Nữ tiếp tân không đủ quyền hạn để liên lạc trực tiếp với Tả Thừa Nghiêu, cô bèn gọi điện thoại cho thư ký của anh. Trong lúc đó, Cao Ca yên lặng chờ đợi, ra vẻ lơ đãng nhìn ngắm chung quanh.

Đây là lần đầu cô tới cao ốc của tập đoàn đầu tư Cửu Châu. Qua nhiều năm như vậy, thì ra cô vẫn luôn ngỡ trước một Tả Thừa Nghiêu tưởng chừng quen thuộc. Bộ dạng anh khi làm việc như thế nào, cô chưa từng thấy qua. Đây chính là nơi anh lập mưu tính kế, báo thù rửa hận Cao Thị đó sao?

Cao Ca tự giễu, khề trẻ khỏe miệng, kỳ thực đây là một bộ mặt khác của Tả Thừa Nghiêu mà cô chưa bao giờ nhận ra, hay căn bản cô chẳng hề hiểu rõ Tả Thừa Nghiêu là hạng người nào. Từ khi vừa bắt đầu, anh đã luôn mang mặt nạ mà xuất hiện trước mặt cô; thậm chí ngay cả tên của anh có khi cũng là giả mạo nốt.

Phía sau quầy tiếp tân có bảng hướng dẫn ghi rõ cơ cấu vị trí làm việc của các phòng ban. Trong đó chỉ rõ phòng của CEO ở tầng mười chín.

Bên tay phải của Cao Ca là thang máy, trong đại sảnh lại có nhân viên bảo an đang tuần tra.

Cô thầm tính toán, nếu như Tả Thừa Nghiêu từ chối gặp cô, cô phải tìm cơ hội né tránh các nhân viên bảo an để vào thang máy rồi lên thẳng tầng mười chín.

Nữ tiếp tân cúp điện thoại, tiếp tục dùng giọng điệu ngọt ngào với Cao Ca: “Cô Cao, tổng giám đốc Tả mời cô trực tiếp đi lên đó. Mời cô đi hướng bên trái, vào thang máy rồi bấm tầng 19 ạ.”

Cao Ca gật đầu, nói cảm ơn, trực tiếp đi thẳng vào thang máy.

Cô nắm chặt túi xách của mình, vì quá dùng sức mà tất cả đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch.

Bảng điện tử trong thang máy nhảy lên từng con số, từ một đến mười chín, như đang chơi trò chơi đếm ngược. Không biết đến khi đếm xong rồi, sẽ có điều gì chờ đợi cô đây?

“Ting!” Đến tầng mười chín, cửa thang máy mở ra.

Trước cửa thang máy, một nữ nhân viên văn phòng thanh nhã đang đứng chờ, cô mỉm cười nói: “Cô Cao, xin mời đi bên này, tổng giám đốc Tả đang chờ cô.”

Cô ta dẫn Cao Ca đến cửa phòng làm việc của Tả Thừa Nghiêu rồi đi ra.

Đẩy cánh cửa lớn ra, Cao Ca nhìn thấy Tả Thừa Nghiêu đang đứng trước khung cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía cô. Nghe thấy tiếng động, anh quay đầu lại, gọi tên cô bằng ngữ điệu mà cô vô cùng quen thuộc: “Cao Ca.”

Cao Ca không trả lời, cô đóng cửa lại, đi đến trước mặt Tả Thừa Nghiêu.

Họ đứng đối diện nhau, Tả Thừa Nghiêu cau mày, anh nói: “Bây giờ hẳn là em phải đang ở Ý?”

“Ông trời không muốn cho tôi đi. Tôi vốn đã chuẩn bị lên máy bay rồi nhưng trời lại mưa xối xả để giữ chân tôi lại, để cho tôi thấy Cao Thị đã xảy ra sự cố như thế nào. Thật không biết như vậy có thể nói là ông trời có mắt không nhỉ?”

“Em đã đồng ý với tôi sẽ không quay về nữa.”

“Tôi đồng ý với Tả Thừa Nghiêu, người tôi vẫn luôn yêu từ bảy năm trước. Còn anh, anh là Tả Thừa Nghiêu sao? Xin hỏi phải xưng hô với anh thế nào đây nhỉ?”

Tả Thừa Nghiêu thở dài một tiếng, “Cao Ca, không nên càn quấy, em tìm đến tôi làm gì?”

“Tôi đến làm gì? Ha ha, đúng vậy, tôi tìm đến anh thì có thể làm gì được chứ? Cho dù tôi có cầu xin anh, anh sẽ bỏ qua cho Cao Thị, buông tha cho ba của tôi sao? Tôi đến tìm anh, thật sự là vô ích mà!”

“Cao Ca, Cao Chí Viễn căn bản không xứng làm cha của em, trong mắt ông ta chỉ có lợi ích của mình, những thứ khác tất cả đều có thể đem bán đứng.”

“Phải, ở trên ngọn núi tuyết kia, anh sớm đã kể cho tôi nghe chuyện cũ của cậu bé đó. Anh nói ba tôi bội bạc, giết người diệt khẩu. Nhưng cho dù ông ta có chết cũng không đền hết tội thì đến cuối cùng, đó vẫn là ba của tôi, là người sinh ra tôi, nuôi dưỡng tôi. Tôi chưa bao giờ trông đợi anh sẽ bỏ qua cho cha tôi, anh cũng không cần thuyết phục tôi không thừa nhận ba mình. Hôm nay tôi đến không phải là muốn cứu ông ấy, tôi chỉ muốn hỏi anh, mẹ tôi có lỗi gì với anh chứ? Vì sao ngay cả bọn tôi cũng không buông tha? Phải, tại tôi đáng bị coi thường, chỉ cần anh tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay, tôi đã lập tức leo lên giường của anh. Nhưng tại sao anh không nể tình tấm lòng chân thành tôi dành cho anh mà thay đổi một cách trừng phạt khác? Lúc anh quay phim lại, tôi vẫn chưa làm gì có lỗi với Mạnh Dao, anh đã có được cả thân thể lẫn tâm hồn tôi còn chưa đủ sao? Khi đó, anh vốn có hàng ngàn, hàng vạn cách để bỏ rơi tôi, tổn thương tôi, chưa kể anh lại còn có những tấm hình và đoạn clip kia của tôi nữa chứ. Chỉ cần anh muốn, cho dù biểu tôi tìm cái chết tôi cũng sẽ không cự tuyệt. Vậy tại sao anh còn muốn đổi thuốc đặc trị của mẹ tôi, để ẹ tôi vì tôi mà tức chết? Tại sao? Tại sao anh tàn nhẫn như vậy? Mẹ tôi chuyện gì cũng không biết, mẹ cũng không có hại nhà các anh chia cách, tại sao đối với một người bệnh anh cũng không thể nương tay chứ? Nói cho tôi biết đi, vì sao vậy?”

Cao Ca liên tục chất vấn, Tả Thừa Nghiêu mím chặt môi, im lặng lắng nghe. Anh trầm giọng nói: “Trước đây tôi cũng không biết em là con gái của Cao Chí Viễn.

“Tả Thừa Nghiêu, cho tới bây giờ, anh vẫn muốn gạt tôi sao? Ngay từ đầu anh đã chán ghét tôi như vậy, nếu như không phải biết tôi là con gái của Cao Chí Viễn, sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở buổi tiệc chia tay hôm tôi tốt nghiệp chứ? Làm sao tự dưng anh lại ở cùng với tôi? Chỉ có mình anh cùng tôi đến căn hộ mà mẹ tôi mua, đêm đó tôi uống say, nếu không phải là anh, ai có thể ở nhà của tôi để sắp đặt máy quay phim, chụp ảnh? Là tôi ngu ngốc, bảy năm rồi cũng không khá nổi, vẫn luôn bị anh đùa bỡn trong tay. Nhưng cho dù có ngu ngốc đến mức nào, giờ đây tôi cũng sẽ không tin tưởng anh thêm nữa. Tả Thừa Nghiêu, lừa gạt tôi vui lắm sao? À, hay là anh chưa từng lừa gạt tôi, ngay từ đầu đã không buồn che giấu sự chán ghét đối với tôi rồi. Ở trên núi tuyết, anh rõ ràng đã nói cho tôi nghe toàn bộ chân tướng, là tự tôi ngu hết thuốc chữa, còn có thể ngây ngốc nằm dưới thân anh, để cho anh bên này lên kế hoạch báo thù rửa hận, bên kia lại vui vẻ hưởng thụ thân xác con gái của kẻ thù.”

Nói xong lời cuối cùng, Cao Ca lại nở nụ cười nhưng mà nụ cười ấy thật thê lương. Đã một ngày một đêm không được nghỉ ngơi, trong mắt Cao Ca vẫn vện tia máu, nước mắt lướt qua gương mặt càng khiến nụ cười kia thêm phần kinh khủng.

Cô cười như khóc, cả người lão đảo, không đứng vững.

Tả Thừa Nghiêu há miệng muốn nói gì đó lại thôi. Anh bước đến vươn tay đỡ lấy thân hình mảnh mai của Cao Ca, nhưng cô lại hất tay anh ra. Lùi lại phía sau một bước, Cao Ca lấy từ trong túi xách con dao gọt trái cây bóng loáng.

Hai tay cô nắm chặt con dao nhắm thẳng vào Tả Thừa Nghiêu, túi xách bị rơi trên mặt đất.

Cao Ca giống như phát điên, tay cô run rẩy, giọng nói cuồng loạn đầy tuyệt vọng. “Tả Thừa Nghiêu, anh muốn trả thù thì trả thù mình ba tôi là đủ rồi, tại sao anh lại hại chết mẹ tôi? Mẹ tôi có biết chuyện gì đâu chứ, mẹ vô tội mà. Mẹ bị bệnh, suốt mấy năm chỉ ở trong nhà, mẹ chỉ là một bà nội trợ bình thường thôi mà. Mẹ tôi rất đáng thương! Chồng ở bên ngoài có tình nhân, con gái lại chẳng biết nghe lời. Mẹ tôi đã đủ thảm rồi, vì sao anh vẫn không buông tha cho bà chứ? Vì sao? Oan có đầu nợ có chủ, tại sao anh lại muốn đổi thuốc đặc trị của mẹ tôi? Anh có biết cảm giác bất lực khi trơ mắt nhìn mẹ tắt thở đau đớn đến mức nào không? Sao anh không giết chết tôi chứ? Vì sao?”

Tả Thừa Nghiêu không chút sợ hãi nhìn lưỡi dao sắc bén trong tay Cao Ca. Anh không hề lùi bước, nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Cao Ca, mặc kệ em có tin hay không, tôi thật sự không có đổi thuốc của mẹ em, đoạn clip kia cũng không phải tôi quay rồi tung lên mạng, tôi không có lừa em.”

“Không phải anh thì ai chứ? Vậy anh nói cho tôi biết đi, mẹ tôi cùng người khác không thù không oán, ngoài anh ra, còn ai có thể làm như vậy?”

“Nếu tôi nói ra liệu em có tin hay không?”

Cao Ca lắc đầu. “Không, tôi sẽ không bao giờ tin anh nữa. Đã có lúc anh nói gì tôi đều tin tưởng nhưng kết cục thế nào chứ? Tôi đây tan nhà nát cửa, trở thành con ngốc nực cười chẳng có gì ngoài hai bàn tay trắng. Không, Tả Thừa Nghiêu, tôi sẽ không tin anh nữa, vĩnh viễn không bao giờ.”

Nói xong, cô nhắm tịt hai mắt, lấy hết dũng khí cùng tức giận đâm thẳng về phía trước.

Dao đâm xuyên qua da, đâm thẳng vào xương thịt.

Tả Thừa Nghiêu rên lên một tiếng, cứng rắn chịu đựng. Nhát dao này, anh vốn không hề né tránh.

Cao Ca hoảng sợ mở to mắt. Kỳ thực, từ trong tiềm thức, cô chưa từng nghĩ tới sẽ đâm trúng Tả Thừa Nghiêu. Tuy lưỡi dao không cắm vào sâu nhưng cũng đủ khiến cả người Cao Ca lạnh run. Thậm chí cô vẫn ngây ngốc nắm chặt con dao, không biết phải buông ra như thế nào.

Tả Thừa Nghiêu lấy tay mình đặt lên tay của Cao Ca, đau đớn khiến cho hơi thở của anh hỗn loạn, anh nói: “Giết tôi em sẽ thấy dễ chịu hơn sao?”

Cao Ca khóc, vô thức lắc đầu. Cô không biết. Cô chỉ là tức giận, rất tức giận. Vì sao từ đầu đến cuối anh đều lừa gạt cô? Vì sao anh muốn hại chết mẹ của cô? Trước khi tới, cô vẫn muốn cùng anh liều mạng, muốn anh đền mạng ẹ mình. Nhưng khi lưỡi dao kia đâm xuống, nhìn thấy máu từ trong thân thể anh dần nhuộm đỏ áo sơ mi trắng, bỗng chốc đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, không còn nhận thức được gì.

Tả Thừa Nghiêu cầm bàn tay đang nắm chặt con dao của cô kéo ra ngoài, máu lại càng chảy ra nhiều hơn.

Thật ra Cao Ca không có đâm trúng chỗ hiểm, chỉ là cắm vào vai của anh thôi.

Anh nắm lấy bàn tay cứng ngắc của cô, đưa dao đến ngay trước ngực anh. “Cao Ca, nhắm ngay chỗ này, tim của tôi, đâm xuống đi. Như vậy mới có thể giết tôi.”

Con dao gọt hoa quả rất sắc bén, đặt ở trên ngực anh liềnứa da chảy máu. Tựa như chỉ cần hơi dùng sức là đã có thể thực sự đâm nát trái tim anh rồi.

Tả Thừa Nghiêu hơi dùng sức, mũi dao lại ấn vào sâu một chút, vết thương trên ngực liền mở rộng.

Cao Ca không ngừng lắc đầu, nước mắt giàn giụa chảy xuống, hòa lẫn cùng với máu tươi của Tả Thừa Nghiêu.

“Chỉ cần em mạnh tay một chút, giống như vậy, tôi sẽ chết. Nếu như vậy có thể khiến em thấy dễ chịu hơn, tôi sẽ không phản kháng. Nhưng mà Cao Ca à, tin tưởng tôi, tôi thật sự không có lừa em.”

Cao Ca gạt mạnh tay Tả Thừa Nghiêu. “Cạch” – con dao rơi trên mặt đất.

Cô không thể, đến nước này rồi cô vẫn không thể nào giết chết anh. Cô tự mình tìm đến muốn giết anh nhưng cuối cùng lại mềm lòng, thật ngu xuẩn. Cao Ca còn có mặt mũi nào sống trên đời đây?

Cô cúi xuống nhặt con dao gọt hoa quả, hướng về phía lồng ngực của mình mà đâm tới. Không giết được anh, không có cách nào báo thù ẹ, cô chỉ có thể tự giết chết mình.

Ngay lập tức, Tả Thừa Nghiêu mặc kệ cơn đau nhức nơi bả vai, nhanh chóng chụp lại lưỡi dao, toàn bộ bàn tay đều bị cửa chảy máu.

Cao Ca trong nháy mắt ngây ngẩn cả người, thế nhưng cô còn chưa kịp có phản ứng đã nghe thấy một tiếng thét chói tai từ cửa phòng truyền đến.

Nhân cơ hội này, Tả Thừa Nghiêu đoạt lấy con dao trong tay Cao Ca. Anh lớn tiếng quát thư ký: “Không được vào! Đóng cửa lại, đi ra ngoài! Không có sự đồng ý của tôi, ai cũng không được vào. Cô cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì!”

“Tổng, tổng giám đốc Tả, tôi không có cố ý, tôi chỉ tới đưa văn kiện thôi, tôi gõ cửa nhưng không thấy các người phản ứng. Tôi... anh... tổng giám đốc Tả à, trên vai anh toàn là máu... dao...con dao... Có cần báo cảnh sát không...” Thư ký vẫn còn hoảng sợ, lời nói chẳng thể mạch lạc.

“Đi ra ngoài! Tôi nói cút ra ngoài cho tôi!”

Thư ký bị giật mình, liên tục thối lui ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, Từ Lập, trợ lý đặc biệt của Tả Thừa bước vào thông báo. “Cao Chí Viễn đã xảy ra chuyện rồi.”

65. Chương 66

Trong phút chốc, thần trí Cao Ca như được kéo trở về, giọng cô run rẩy: “Ba tôi thế nào?”

“Vừa nhận tin báo, Cao Chí Viễn đột nhiên xuất huyết não, vừa được đưa đi bệnh viện cấp cứu.”

Từ Lập nói xong thì lo lắng nhìn Tả Thừa Nghiêu, tuy so với tiếng thét chói tai của thư ký lúc nãy, anh ta xem ra có khả năng trấn định tốt, nhưng tận mắt thấy nửa vai cùng hai tay Tả Thừa Nghiêu đều đầm đìa máu tươi, bất luận thế nào cũng không thể coi như không có chuyện gì nghiêm trọng.

Anh ta tháo cà vạt, tiến lên muốn giúp Tả Thừa Nghiêu băng bó vết thương đang chảy máu. “Anh Tả, vết thương này cần phải đến bệnh viện để may lại.”

Lúc này trong mắt Cao Ca không hề nhìn thấy vết thương kinh khủng cùng sắc mặt tái nhợt của Tả Thừa Nghiêu. Cô chỉ nghe thấy ba mình bị xuất huyết não, hiện tại đang được cấp cứu, cô gấp gáp kéo vạt áo của Từ Lập. “Nói cho tôi biết, bệnh viện nào? Ba tôi đang ở bệnh viện nào, anh mau nói cho tôi nghe đi!”

Từ Lập lạnh lùng hất tay cô ra, không buồn trả lời. Anh ta quay sang Tả Thừa Nghiêu hỏi. “Còn cô Cao này nên xử lý như thế nào? Báo cảnh sát?”

Tả Thừa Nghiêu lại ra lệnh: “Từ Lập, chúng ta lập tức đến bệnh viện.” Sợ Từ Lập hiểu lầm, anh bổ sung một câu: “Đến bệnh viện của Cao Chí Viễn, đưa Cao Ca đi cùng.”

“Anh Tả, cô Cao hành hung anh, khiến anh bị thương...”

“Từ Lập!” Tả Thừa Nghiêu lớn tiếng cắt ngang lời Từ Lập.

Cuối cùng Từ Lập không nói nữa, lặng lẽ xoay người đi trước dẫn đường.

Tả Thừa Nghiêu dùng cà vạt của Từ Lập buộc qua loa chỗ bả vai, sau đó, dùng cánh tay không bị thương kéo Cao Ca đi ra ngoài.

Cao Ca lòng nóng như lửa đốt cũng không suy nghĩ được gì nhiều, đành để mặc cho Tả Thừa Nghiêu kéo đi, lão đảo bước theo anh.

Lúc mấy người Cao Ca chạy tới bệnh viện, Cao Chí Viễn đã được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu.

Bọn họ đã đến trễ, Cao Chí Viễn đã tắt thở.

Cao Ca chỉ kịp trông thấy một thi thể đắp vải trắng, một Cao Chí Viễn không thể nói một lời. Từ nay về sau, cô đã không còn ba nữa rồi.

Cô nghĩ rằng mình sẽ gào khóc, nhưng cuối cùng lại như bị yếm bùa, không có bất kỳ biểu hiện gì. Cô xốc tấm vải trắng lên nhìn, đây là kết cục của ba cô đó ư?

Người đàn ông này lúc còn sống không từ bất cứ chuyện xấu nào. Dù cho đối với vợ của mình cũng khó có được ba phần chân tình. Ở trong mắt ông chỉ có lợi ích, vì thế ông mới có thể giả bộ đau bệnh để lừa con gái trở về nước, lừa cô uống thuốc mê để đưa lên giường người khác, coi như là điều kiện trao đổi. Đáng tiếc, ông ta giả vờ lâu như vậy lại không biết là mình thật sự có bệnh. Buồn cười biết bao! Đến cuối cùng, những thứ ông ta theo đuổi đều không nắm giữ được, cứ như vậy mà ra đi với hai bàn tay trắng.

Cao Ca không nén được suy nghĩ: Nếu như cho ông được lựa chọn lần nữa, quay về quá khứ, liệu năm đó ông có đi cướp ngân hàng hay không? Có thể nuốt trọn khoản tiền kia không?

Nếu năm đó ông cũng bị bắt giống như ba của Tả Thừa Nghiêu, phải chăng sau này sẽ chẳng còn bi kịch nào phát sinh?

Có thể hay không ông sẽ ngồi tù, nhưng bởi vì giao nộp lại tiền cướp được cho nên ông và đại ca của mình vẫn giữ được mạng sống? Hay là ông sẽ ở trong ngục cải tạo thật tốt, sau vài chục năm được thả ra, cuộc đời vẫn sẽ cho ông một cơ hội để sinh tồn?

Nói không chừng ông cũng có thể có một gia đình hạnh phúc, vợ đẹp con ngoan, cuộc sống thuận hòa.

Kỳ thực Cao Ca hiểu rõ, dù cho có tới một trăm lần được quay lại, ba cô cũng sẽ không lựa chọn như thế.

Có người nói tính cách làm nên số phận. Cuộc đời của Cao Chí Viễn có thể coi như một canh bạc. Đối với ông ta, kể cả là người thân cùng tình cảm, tất cả đều có thể dùng tiền đặt cược. Mặc kệ thắng hay thua, ông sẽ không bao giờ muốn rời khỏi chiếu bạc này.

Chỉ ít, ông cũng được nở mày nở mặt hơn hai mươi năm nay.

Vậy còn Cao Ca thì sao?

Thi thể trước mặt là người đã cho cô sinh mệnh, nhưng cũng là kẻ đã hủy hoại cô cả nửa cuộc đời.

Đối mặt với người đàn ông là cha đẻ này, cô thật không biết nên điều chỉnh thứ tình cảm phức tạp của mình như thế nào.

Có khi cái chết của ông, đối với mọi người mà nói, lại là một sự giải thoát.

Ông sẽ không phải đối mặt với những năm tháng dài đằng đẳng trong chốn lao tù; không từ đỉnh cao danh vọng rơi xuống vực thẳm, chật vật, thống khổ với hai bàn tay trắng.

Một mạng đền một mạng, từ nay về sau, nhà họ Cao không còn nợ gì Tả Thừa Nghiêu nữa.

Cao Ca lẳng lặng phủ tấm vải trắng lên người Cao Chí Viễn. Từ giờ trở đi, cô đã mồ côi cha.

Tả Thừa Nghiêu vẫn im lặng đứng bên cạnh Cao Ca như hình với bóng. Anh cũng chẳng quan tâm đến về thương đang cần băng bó.

Từ nay về sau, người đã mất có thể yên giấc vĩnh hằng nhưng người còn sống lại có rất nhiều chuyện phải đối mặt. Cao Ca ở bệnh viện phải ký nhận rất nhiều giấy tờ, làm giấy báo tử, tường trình với cảnh sát, trước đưa thi thể của ba cô đến nhà xác, sau mọi việc tại nhà tang lễ hỏa táng còn đang chờ cô an bài.

Trên người cô không có tiền, Tả Thừa Nghiêu ở phía sau không nói lời nào, cầm giấy tờ đi thanh toán.

Cuộc sống này quả thật quá hoang đường! Thật không ngờ đến cuối cùng lại là Tả Thừa Nghiêu đưa tiền Cao Chí Viễn về nơi yên nghỉ.

Sau khi mọi việc được sắp xếp ổn thỏa, Cao Ca ngồi trên băng ghế dài ở bệnh viện.

Cô nói với Tả Thừa Nghiêu: “Anh có thể đi thừa tôi cố ý gây thương tích, tôi sẽ nhận tội.”

Tả Thờ Nghiêu chỉ nói mấy từ đơn giản: “Tôi không làm thế.”

Cao Ca cũng chẳng cảm ơn, cô lạnh nhạt nói: “Được, vậy tôi đi đây.”

Cô tựa như cái xác không hồn đứng dậy đi ra ngoài. Tả Thờ Nghiêu cũng không ngăn cô lại.

Đúng lúc cô bước ra bên ngoài, ánh mặt trời bỗng chốc rực rỡ khiến người ta lóa mắt.

Cao Ca nghĩ: sinh ly tử biệt thì đã sao, cho dù có người qua đời thì thế nào, đến cuối cùng vẫn là chưa qua được một ngày đó thôi.

Vài ngày sau, tang lễ của Cao Chí Viễn được cử hành. Nói là tang lễ, bất quá chỉ là đưa vào đài hỏa thiêu, sau lấy tro cốt đựng vào hủ rồi tìm người vùi vào trong đất mà thôi.

Mộ phần đã sớm được chuẩn bị từ bảy năm trước, cùng một chỗ với bà Cao đã mất. Mặc kệ khi còn sống thế nào, sau khi mất lại quang minh chính đại cùng chung một huyệt. Cao Ca nghĩ chẳng biết mẹ mình có nguyện ý hay không? Nếu như không phải bị ba cô liên lụy, mẹ sẽ không chết. Chẳng qua lúc mẹ còn sống vẫn không chịu ly hôn, ắt hẳn đối với ba, mẹ vẫn còn vài phần tình cảm.

Hiện tại cát bụi trở về với cát bụi, ân oán nhân gian đã tận, vinh hoa cùng lợi ích, tất thảy đều bị ném sang một bên, ngược lại biết đâu ở cõi âm tào ấy, hai người họ có thể thật sự trở thành một đôi vợ chồng như ý.

Khưu An Khiết được trả tự do, dù sao mọi chuyện đều do Cao Chí Viễn chủ mưu. Đối với người phụ nữ đã theo ông ta suốt hai mươi năm này, Cao Chí Viễn chưa từng thật sự tin tưởng. Khưu An Khiết không rành rẽ những diễn biến trên chốn thương trường, càng không biết gì về mấy vụ mưu sát.

Khưu An Khiết không đi an bài hậu sự của Cao Chí Viễn, thậm chí ngay cả lễ tang cũng chưa từng xuất hiện; cả Cao Lạc Thi và Cao Lạc Văn cũng vậy.

Như thế Cao Ca càng thoải mái, cô nghĩ mẹ sẽ không vui nếu thấy ả tiểu tam này xuất hiện trước mộ phần của mẹ.

Thật ra không phải là đám người Khưu An Khiết vô tình, mà bọn họ lúc này đang bị đòi nợ đến sứt đầu mẻ trán.

Chẳng biết bà bị người nào dụ dỗ, chẳng những đem toàn bộ tiền để dành của mình mà còn đi vay nặng lãi để lấy tiền, tất cả đầu tư vào cổ phiếu của Cao Thị lúc giá đang cao. Đầu dè cổ phiếu Cao Thị chết non, trong một đêm mất hết mọi vốn liếng.

Bà ta vốn định bán nhà để lấy tiền mặt nhưng tòa nhà này vốn là tài sản thuộc tập đoàn Cao Thị; nay Cao Thị phá sản, chẳng mấy chốc tòa nhà này sẽ bị chủ nợ niêm phong. Khưu An Khiết theo Cao Chí Viễn hơn hai mươi năm, thật không ngờ đến cuối cùng lại chẳng đạt được thứ gì, hoàn cảnh thật thê thảm.

Cao Ca cũng không buồn đếm xỉa tới bọn họ. Gieo gió gặt bão, chuyện gì cũng đều có nguyên do. Khưu An Khiết có ngày hôm nay cũng là do bà ta tự làm tự chịu.

Cố Tư Nguyên vẫn luôn kề cận Cao Ca. Sau khi kết thúc lễ tang, anh cùng Cao Ca đứng trước mộ phần của Cao Chí Viễn và Cố Hữu Lam.

Anh cảm thán: “Lần trước cùng em đi viếng mộ bà chủ là lúc em vừa về nước, bất quá mới nửa năm, không ngờ lại phát sinh nhiều chuyện như vậy.”

“Nửa năm qua làm phiền anh quá! Anh tư, cảm ơn anh đã giúp em lo xong hậu sự của ba.”

“Tiểu Ca, anh nói rồi, đối với anh, em không bao giờ cần phải nói cảm ơn.”

Cao Ca cười nhạt: “Được rồi, Cao Thị giờ như vậy, anh tư sau này đã có tính toán gì chưa?”

“Anh đi làm nhiều năm như vậy, muốn tìm việc không có vấn đề gì, em không cần lo lắng cho anh. Trái lại em á, Tiểu Ca, sau này em định làm thế nào?”

“Em hả? Em thì vẫn theo kế hoạch đã định, sang Ý thôi. Bên đó thấy với đồng nghiệp vẫn đang chờ em. Anh yên tâm, cho dù không có Cao Thị, em vẫn có thể nuôi sống chính mình mà.”

“Em có định quay trở về không?”

Cao Ca tâm tàn ý lạnh, nắn lòng nói: “Không đâu. Em sống ở nước ngoài suốt bảy năm rồi, giờ về nước sống lại không quen.

Cố Tư Nguyên gật đầu: “Như vậy cũng tốt, nơi này xảy ra nhiều chuyện thương tâm, em rời đi tốt hơn. Tiểu Ca, anh sẽ đi tìm em.”

“Ừm, chờ anh tìm được công việc mới, sắp xếp ổn thỏa rồi hãy nói.”

Nếu như hết thấy đều thuận lợi, sau vài ngày nữa Cao Ca sẽ lên máy bay.

Thế nhưng ông trời một lần nữa giữ cô ở lại.

Sau tai nạn, Cao Ca đang ở căn hộ mẹ mua cho để thu dọn hành lý.

Căn hộ này cô không định giữ lại nên đã treo biển bán, vì vậy mà phải dọn dẹp đôi chút.

Lúc xế chiều, người môi giới dẫn theo một đám người đến xem nhà.

Sau khi mấy người đó xem tới xem lui thì nói phải về nhà bàn lại. Cao Ca ra giá không cao nhưng cũng không vội bán ngay. Khách mua nhà tìm có xoi mới chẳng qua là muốn kỳ kèo bớt giá mà thôi.

Không bao lâu sau khi bọn họ đi, chuông cửa lại vang lên, Cao Ca còn tưởng bọn họ nhanh như vậy đã quyết định mua nhà rồi chứ.

Cô mở cửa, còn chưa kịp nhìn rõ người vừa đến là ai, đã bị hai gã lực lưỡng chế trụ ngay tức khắc, trên mặt cô bị phủ lên một mảnh khăn tay ướt át.

Cao Ca cảm thấy không ổn, ra sức giãy giụa, nhưng sức của cô sao so được với hai gã đàn ông lực lưỡng, bất quá chỉ là lấy trứng chọi đá. Cô càng cố sức càng thở gấp hơn, lượng thuốc mê trên khăn tay hít vào cũng nhanh hơn.

Ý thức của cô dần mơ hồ, tay chân từ từ mất đi sức lực, tiếng động bên tai càng ngày càng xa.

Còn chưa kịp kêu cứu, Cao Ca đã ngất xỉu

66. Chương 67

Trong lúc hôn mê, Cao Ca tỉnh lại giữa tiếng tranh cãi mắng mỏ.

“Khóc, mày khóc cái gì mà khóc? Cao Lạc Văn, mày tưởng mày còn là cậu ấm duy nhất của nhà họ Cao à? Đây là lúc nào rồi mà còn đòi chơi máy bay điều khiển từ xa? Mày để cho tao yên một chút đi! Tao đã nói không đi là không đi, lỡ xui bị người ta phát hiện ra hành tung của chúng ta thì phải làm sao đây?”

Xen giữa tiếng nói là âm thanh giống như đang đánh người.

Tiếng khóc của đứa bé càng lớn hơn. Lúc này lại có một giọng nữ trung niên thêm vào: “Cao Lạc Thi, con gào cái gì mà gào, nó là em con, em trai con đó, con không thể nói chuyện tử tế với nó được sao? Tại sao lại đánh nó?”

“Con đang giúp mẹ dạy dỗ con cái đó, có được không? Nếu nó còn ngu ngơ, không hiểu rõ tình cảnh bây giờ của chúng ta, tất cả mọi người đều bị nó liên lụy hại chết.”

Đứa bé thấy có người bênh vực thì càng rống to hơn. “Không, con muốn về nhà. Con muốn về nhà. Con không muốn ở chỗ này. Con muốn chơi máy bay, máy bay của con. Chị ăn hiếp con. Con sẽ đi méc, con sẽ méc ba.”

Giọng nữ trung niên kia không nhịn được “Đừng khóc nữa, có nghe không? Ba con chết rồi, ổng đi gặp Diêm Vương rồi, không đếm xỉa tới mấy đứa nữa đâu. Đừng khóc nữa! Mẹ đã có đủ chuyện phiền toái rồi.”

Giọng của người trẻ tuổi châm biếm: “Mẹ cũng thấy phiền sao? Con trai của mẹ đó, giờ nó chẳng còn giá trị gì nữa rồi. Không phải mẹ luôn trông cậy nó trở thành người kế thừa Cao Thị sao? Kết quả thì thế nào? Công dã tràng cả. Hồi trước thì nó không thể giúp mẹ chính thức bước vào nhà họ Cao, bây giờ lại chẳng thể giúp mẹ có thêm tiền của, ha ha, thật không biết mẹ mang theo nó để làm gì, nó chỉ là một đứa con ghê mà thôi.”

“Nó đầu gù cũng là em trai con, con có thể lựa chọn em mình sao?”

“Em trai? Thật mắc cười! Trước đây lúc ở nhà, nó có coi con là chị nó không? Nó ý cha cưng chiều nó, nó ý là đứa kế thừa nhang đèn duy nhất của nhà họ Cao, khi thì công khai, lúc lại ngấm ngấm khi dễ con. Có cái gì tốt đều là của nó hết, con được gì chứ? Ngoài trừ tiền tiêu vặt mỗi tháng, con có cái gì đâu? Giờ thì hay rồi, nhà họ Cao sụp đổ, giờ chẳng còn ai cả, con cũng không cần giả vờ làm bà chị hiền từ nữa, mẹ cũng nghỉ ngơi một chút đi, đóng kịch nhiều năm như vậy, mẹ không thấy mệt à?”

“Nhà họ Cao, nhà họ Cao, con đừng có mở miệng hay ngậm miệng cũng đều nhắc đến nhà họ Cao được không? Mẹ nó, cứ nghe nhắc đến là ngực lại ứa máu à.”

“Cái này không phải là tại mẹ sao, còn không cho con nhắc đến! Con đây mới nên là người tức ói máu á. Có một người mẹ như mẹ đúng là xúi quẩy tám đời mà. Từ nhỏ đã phải đi theo mẹ, bị người ta xem thường. Mãi mới chờ được đến lúc bà cả qua đời, thoái vị, còn tưởng rằng cuối cùng con cũng có thể danh chính ngôn thuận nếm thử mùi vị làm Cao tiểu thư, ai ngờ mẹ vẫn không được công nhận. Vậy còn chưa nói, dù sao cũng được ăn ngon mặc đẹp hơn thường ngày. Ai ngờ Cao Thị nói suy sụp là suy sụp ngay, người chồng trên danh nghĩa của mẹ nói chết liền chết. Vậy còn chưa nói, ngu ngốc nhất chính là chuyện mẹ dốc toàn bộ vốn liếng đánh cược vào cổ phiếu Cao Thị lúc giá đang cao, còn lôi kéo con cùng mua, hại con đem hơn phân nửa của để dành ra đầu tư. Lúc đầu mẹ nói thế nào? Mẹ nói nhất định sẽ sinh lợi, nói cổ phiếu Cao Thị có rất nhiều tiềm năng, nào là khi cái dự án Thành Phố Hàng Không quỹ quái gì đó phát triển, giá cổ phiếu Cao Thị nhất định sẽ cao chót vót. Kết quả thì sao đây? Rơi vào tình cảnh thế nào rồi? Tất cả tiền của chúng ta đều mất sạch rồi!”

“Con đây là đang trách mẹ sai lầm đó hả? Nếu con có bản lĩnh sao không tự cầu ỳnh một con rùa vàng chứ? Tả Thừa Nghiêu thì không nắm được trong tay, Tạ Tề thì không có khả năng với đến. Là con vô dụng còn trách mẹ gì chứ. Nếu không phải do con tham lam, muốn kiếm tiền, làm sao lại theo mẹ mua cổ phiếu chứ? Mẹ có lấy dao ép con đâu. Hơn nữa, mẹ làm sao biết lại ra nông nổi này chứ. Cũng tại cái lão già khốn nạn Cao Chí Viễn nói sẽ ra tay để cổ phiếu của Cao Thị tăng giá chứ mẹ làm sao biết được mấy chuyện này? Nếu không phải mấy tay môi giới kia nịnh bợ mẹ, nói mẹ hãy tiết lộ chút tin tức nội bộ của Cao Thị, còn nói chúng ta cùng nhau kiếm tiền thì sao mẹ dám đặt lớn như vậy chứ? Mẹ ngay cả bỏ tua là cái gì cũng không biết, toàn do bọn môi giới trù tính, hoàn toàn là cút chó mà. Cổ phiếu rớt giá thảm hại, để quỹ cũng không nhìn ra mà. Mẹ cũng chỉ nghĩ kiếm nhiều tiền một chút, không cần phải để ý đến ánh mắt của ba con. Mẹ như vậy không phải vì hai chị em con sao...”

...

Như thể chó mèo cắn nhau, cuộc đấu khẩu cứ thế mà tiếp diễn. Cao Ca căn bản không buồn nghe. Cô khó khăn mở mắt ra, di chứng của thuốc mê vẫn còn, đầu đau như búa bổ.

Cô muốn đuổi người một chút mới phát hiện cả người đều bị trói, hai tay bị bẻ quặt ra sau lưng.

Cao Ca thử giãy giụa, nhưng vừa mới tỉnh nên trên người không có chút lực; hơn nữa kẻ nào trói cô cũng rất chuyên nghiệp, cho dù hiện giờ có tỉnh táo, mạnh khỏe cũng khó lòng thoát được.

“Vô dụng thôi, để dành chút sức lực đi!”

Bên tai truyền đến một giọng nữ, không tính là quen thuộc nhưng vẫn là chất giọng cả đời này Cao Ca chẳng thể nào quên.

Cô khiếp sợ ngẩng đầu, Mạnh Dao. Mạnh Dao cùng cô đều bị giam ở trong căn phòng này.

Lúc này Mạnh Dao cũng bị trói, có điều cô ta nằm ở góc khác trong phòng nên lúc này vừa mới mơ màng tỉnh lại, Cao Ca không có để ý tới.

Cao Ca tâm tình phức tạp nhìn Mạnh Dao, khóe môi hé mở, không biết phải nói gì. Đầu cô càng thêm đau nhức, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Là mẹ con Khưu An Khiết bắt cóc cô sao? Bọn họ vì sao phải làm như vậy? Tại sao lại liên lụy tới Mạnh Dao chứ?

Mạnh Dao so với cô bình tĩnh hơn nhiều. Khéo miệng cô ta cười mang theo ý mỉa mai: “Hơn bảy năm, Cao Ca, cuối cùng chúng ta lại gặp nhau.”

Cao Ca thực sự chưa từng nghĩ tới hai người họ sẽ gặp lại trong tình huống như thế này. Khéo miệng cô mấp máy, rốt cuộc đành mở lời “Mạnh, Mạnh Dao, chuyện gì xảy ra vậy? Chúng ta sao lại bị trói ở chỗ này?”

Mạnh Dao nhìn ra bên ngoài, tức giận nói: “Không phải là rõ ràng quá sao? Chúng ta là bị hai mẹ con ngu xuẩn ngoài kia bắt cóc.”

“Bắt cóc chúng ta...” Cao Ca định hỏi bắt cóc chúng ta có lợi ích gì, nhưng lời chưa thốt ra khỏi miệng thì kịp dừng lại, bắt cóc Mạnh Dao đương nhiên là có lợi rồi, chắc chắn sẽ có người đưa tiền chuộc cô ấy ra. Vì vậy Cao Ca sửa miệng hỏi: “Bắt cóc tôi có được gì đâu chứ? Cao Thị đã phá sản, ba mẹ tôi đều chết, làm gì còn ai có tiền có thể đồng ý chuộc tôi đâu?”

“Bọn họ bắt cóc cô chắc chắn là cảm thấy cô đáng giá. Có thể họ nghĩ Tả Thừa Nghiêu sẽ bỏ tiền chuộc cô.”

Cao Ca liên tục cười khổ. “Mạnh Dao, cô cần gì châm chọc tôi. So với ai khác cô là người hiểu rõ hơn cả chuyện giữa tôi và Tả Thừa Nghiêu mà.”

“Ai mà biết được? Biết đâu A Nghiêu hẳn trước sau như một, mềm lòng nhẹ dạ. Cũng có khi anh ấy nghĩ tình cô giúp anh ấy làm ấm giường mấy tháng qua mà nguyện ý bỏ ra ít tiền. Dẫu sao cũng là tiền lấy từ Cao Thị, bỏ ra chút ít cho cô cũng chẳng mất mát gì.” Mạnh Dao nhún vai, tỏ vẻ bất cần.

Cao Ca cắn môi, cô chưa từng nghĩ mình cùng Mạnh Dao lại đầu vô mồm như bảy năm về trước. Thắng thua thì thế nào chứ? Chẳng có tác dụng gì! Mẹ không sống lại được. Quá khứ cũng chẳng thể quay lại. Cô thật tình ước nguyện mình chưa từng gặp gỡ Tả Thừa Nghiêu cùng Mạnh Dao.

Nếu như vậy, cô có thể tiếp tục đóng vai cô thiếu nữ ngu ngốc mà hạnh phúc kia. Hai người bọn họ cũng không bị ai xen vào, hạnh phúc bên nhau. Đường ai nấy đi, vĩnh viễn không chạm mặt. Được như vậy thật tốt quá.

Cao Ca phớt lờ sự châm chọc của Mạnh Dao. Cô thành thật hỏi: “Cô bị bắt tới đây lâu chứ? Cô biết ở đây là đâu không?”

“Tôi tỉnh trước cô một chút.” Mạnh Dao quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ “Chỗ này chắc là một trang trại nhỏ nằm ở ngoại ô, thật heo lạnh, tôi nhìn hồi lâu mà chưa từng thấy có người đi qua.”

Cao Ca nhìn theo ánh mắt của Mạnh Dao, nơi này dù là lầu một nhưng trên tất cả cửa sổ đều có song sắt, muốn nhảy cửa sổ để bỏ trốn là chuyện không thể. Cô thử cựa quậy muốn thoát ra nhưng trên người toàn là dây trói, vẫn là phí công.

Cô có chút chán chường, hỏi trong vô vọng: “Cô cũng bị trói rất chặt sao? Hai ta có thể cởi trói cho nhau không?”

“Chặt lắm. Nhưng mà mẹ con họ không có khả năng bắt cóc chúng ta. Tôi xem cách trói này cũng rất chuyên nghiệp, chắc là bọn họ thuê mấy tên chuyên buôn bán người rồi. Cô tiết kiệm hơi sức đi, không lại không đợi được A Nghiêu tới cứu đâu.”

Cao Ca thở dài, không nói nữa, cũng thôi giãy giụa.

Trong lúc nhất thời, cả căn phòng nhỏ cũ nát không một tiếng động, không biết hai người đang suy nghĩ chuyện gì? Người đàn ông kia khi nào sẽ đến cứu các cô? Liệu anh có cứu cô không?

Không lâu sau, tiếng ồn ào ở căn phòng bên ngoài cũng lắng xuống, tiếng giày cao gót dần đến gần, một người phụ nữ bước vào.

Mạnh Dao và Cao Ca đồng thời nhìn ra cửa, người bước vào chính là Cao Lạc Thi.

Cô ta cầm một cái điện thoại di động, nói với hai con tin: “Các người đều tỉnh cả rồi, thật là tốt! Có thể gọi điện cho Tả Thừa Nghiêu để đòi tiền rồi. Lát nữa điện thoại thông rồi, các người muốn khóc cứ khóc, muốn giả bộ đáng thương thì cứ giả bộ đáng thương, các người càng thảm, Tả Thừa Nghiêu càng đau lòng, tiền của tôi cũng nhanh tới tay hơn.”

“Cao Lạc Thi, mẹ con các người đâu không lại Tả Thừa Nghiêu, tội gì lại bí quá hóa liều chứ?” Mạnh Dao trấn định nói.

“VẬY cũng không hẳn, Tả Thừa Nghiêu có lợi hại hơn nữa bắt quá cũng vẫn là một gã đàn ông. Vì sự an toàn của hai người con gái anh ta yêu, thế nào cũng sợ ném chuột vỡ bình.”

Cao Ca cười mỉa, “Tả Thừa Nghiêu hại Cao Thị thê thảm như vậy, cô thế nào đến bây giờ vẫn còn ngây thơ cho rằng tôi ở trong mắt anh ta còn chút giá trị chứ? Bắt tôi, đúng là uống phí tâm cơ.”

Cao Lạc Thi không nhịn được khoát tay: “Mặc kệ thế nào, bắt một người cũng là bắt cóc, bắt hai người cũng là bắt cóc. Tôi không rảnh xem ai là người Tả Thừa Nghiêu yêu nhất, cứ bắt cả hai, thế nào cũng phải đúng được một người. Được rồi, đừng nói nhảm. Hai người các cô ngoan ngoãn một chút. Dù sao cũng đi đến nước này rồi, nếu các cô không nghe lời, tôi sẽ tùy thời mà giải quyết các cô, giết con tin.”

Uy hiếp xong, Cao Lạc Thi bấm điện thoại, bên kia Tả Thừa Nghiêu nhanh chóng bắt máy, hiển nhiên là đang chờ tin tức.

Cao Lạc Thi không cần vòng vo, nói thẳng: “Hai người đàn bà của anh đều đang ở trong tay tôi, tôi cần ba mươi triệu đô la.”

Tả Thừa Nghiêu trả lời dứt khoát: “Tôi phải thấy người còn an toàn hay không đã!”

“Tôi biết chứ, luật chơi là vậy mà.” Cao Lạc Thi cười quyền rũ, đem điện thoại kề sát tai Cao Ca. “Gã đàn ông của cô đó, còn không mau khóc lóc đi! Nói cho hắn biết cô ở đây bị trói thật đáng thương biết bao!”

Cao Ca cắn răng không nói một lời, dù có chuyện gì đi chăng nữa, cô đều không muốn phải cầu cứu Tả Thừa Nghiêu.

Cao Lạc Thi tức giận giơ tay cho cô một bạt tai, Cao Ca bị đánh ngã xuống đất.

Điện thoại lại chuyển đến bên Mạnh Dao, Cao Lạc Thi cũng không muốn lãng phí thời gian với Cao Ca.

Mạnh Dao trấn tĩnh, điềm đạm nói: “A Nghiêu, em hiện vẫn ổn, không có bị ngược đãi gì hề, chỉ bị trói lại thôi. Em và Cao Ca bị giam chung một chỗ, nơi này hình như là ở vùng ngoại ô...”

Còn chưa kịp nói hết, điện thoại đã bị đoạt lại, có lẽ là sợ Mạnh Dao tiết lộ nhiều thông tin; cũng có thể là do e ngại thời gian nói chuyện kéo dài sẽ dễ bị dò tìm định vị, tra ra vị trí cụ thể.

Cao Lạc Thi nói ngắn gọn: “Được rồi Tả Thừa Nghiêu, tiền trao cháo múc, thời gian, phương thức trao đổi cụ thể tôi sẽ báo cho anh sau.”

Nói xong không đợi Tả Thừa Nghiêu trả lời liền cúp điện thoại ngay.

67. Chương 69

Đoàn người đi vào trong nhà kho dựng qua loa bằng thép. Bên trong trống rỗng, ngoài đồng thùng giấy không biết là thứ gì thì hầu như chẳng có gì cả.

Khuru An Khiết và Cao Lạc Thi vẫn một mực canh chừng Mạnh Dao cùng Cao Ca, nửa bước không rời. Trong khi đó, hai gã đàn ông kia lại bỏ ra ngoài, không biết đi đâu.

Chỉ trong chốc lát, bọn họ đã trở lại, đến bên Khuru An Khiết nói: “Chúng tôi đã kiểm tra chung quanh, không có mai phục, chắc là an toàn.”

Khuru An Khiết rõ ràng có chút khấn trương: “Cái gì mà “chắc” chứ? Tôi muốn là tuyệt đối an toàn. Tả Thừa Nghiêu, con người này rất giảo hoạt! Các anh đi dò xét thêm một lần nữa đi!”

Hai gã đàn ông có chút miễn cưỡng liếc nhau, một gã thoáng nhìn qua có vẻ lớn tuổi hơn nói: “Quả thực đã kiểm tra rồi, không có vấn đề gì!”

Cao Lạc Thi ở một bên cũng nói: “Được rồi mà mẹ. Mẹ đừng căng thẳng quá như vậy! Coi chừng Tả Thừa Nghiêu chưa tới, chúng ta đã tự mình làm cho rồi cả lên. Yên tâm đi, chúng ta bắt giữ hai ả này rồi, không sợ hấn không trả tiền đâu!”

Khuru An Khiết nghĩ ngợi một chút, miễn cưỡng gật đầu.

Đợi chờ dường như khiến cho thời gian kéo dài hơn thường lệ, thỉnh thoảng, Khuru An Khiết lại nâng cổ tay xem đồng hồ, khẩu súng vẫn kề sát trên lưng của Cao Ca. Ban đầu Cao Ca đối với súng ống còn có chút dè chừng, sau lại thấy quen. Những lời cô nói với Mạnh Dao ngày hôm qua đều là thật lòng, chuyện đã tới mức này, cô thực sự cũng chẳng sợ chết nữa.

Mà ngay lúc này, Mạnh Dao cũng không chút sợ hãi, lẳng lặng ngồi chờ. Cao Ca nghĩ, chắc đây là biểu hiện sự tín nhiệm của Mạnh Dao đối với Tả Thừa Nghiêu, cô ấy tin tưởng chắc chắn người yêu của cô sẽ đến cứu cô.

Ngay khi mẹ con Khuru An Khiết mất sạch sự kiên nhẫn, cuối cùng Tả Thừa Nghiêu đã xuất hiện.

Nhìn thấy Tả Thừa Nghiêu xuất hiện, thần sắc Mạnh Dao cuối cùng cũng hiện lên chút kích động. Cô không nhận được mà la lớn: “A Nghiêu.”

Trong khi đó Cao Ca vẫn lặng yên không nhúc nhích. Anh tới cứu người, nhưng tới tận bây giờ, anh đâu phải là anh hùng của cô.

Tả Thừa Nghiêu đi một mình, hai tay xách hai vali.

Anh đi vào từ phía đầu nhà kho trống trải, một gã đàn ông cao to chỉ súng vào người anh.

Khuru An Khiết ra lệnh: “Cậu đứng yên ở đó, hai tay giơ lên. Đại Chu, anh đến lấy vali đi.”

Gã đàn ông tên Đại Chu nghe lệnh lấy cái vali kéo đến chỗ Khuru An Khiết và Cao Lạc Thi. Tên còn lại vừa dí súng vào người Tả Thừa Nghiêu, vừa đi ra phía trước lục soát, sợ trên người anh có vũ khí.

Tả Thừa Nghiêu yên lặng phối hợp. Trong khi đó, Đại Chu nghe lệnh Khuru An Khiết mở một vali ra, bên trong đều là đô la Mỹ. Không bao lâu, tên còn lại cũng xác nhận Tả Thừa Nghiêu không mang theo bất kỳ vũ khí nào.

Lúc này, Khuru An Khiết mới khẽ thở phào. Bà ta để Đại Chu canh chừng Cao Ca còn tự mình đi kiểm tiền.

Rất nhanh, bà phát hiện có chỗ không đúng. Bà ta chất vấn: “Tả Thừa Nghiêu, số tiền này không đủ. Cậu không muốn chuộc người phải không?”

Tả Thừa Nghiêu giống như bất đắc dĩ nói: “Chỗ này tổng cộng có năm triệu đô. Không phải tôi không muốn đưa ba chục triệu đô la cho các người mà các người cho thời gian ngắn qua, tôi không thể nào xoay sở đủ. Trong nước quản chế ngoại hối nghiêm ngặt thế nào đâu phải mấy người không biết. Các người lại yêu cầu toàn bộ là tiền cũ, không được liên seri. Tôi đây phải rất khó khăn mới thông đồng với ngân hàng tư nhân để có được số tiền này. Nhưng mà các người cũng yên tâm, số còn lại tôi sẽ đưa cho các người sau, chắc chắn không thiếu đồng nào.”

Cao Lạc Thi mất kiên nhẫn: “Anh đừng tưởng chúng tôi là lũ ngốc! Sau này mới chuyển tiền cho chúng tôi không phải là dễ dàng tra ra chúng tôi chạy đến đâu sao? Số tiền đó làm sao chúng tôi dễ dàng sử dụng được?”

“Cô Cao, cô đã quên tôi xuất thân làm đầu tư tài chính sao? Tôi đảm bảo số tiền này sẽ được rửa sạch sẽ, mặc cho các người tự do sử dụng. Còn việc lần theo các giao dịch của tài khoản, nếu như tôi đây bỏ ra ít tiền mặt thì việc truy lùng chẳng có gì khó khăn cả, vậy nên việc này các người chỉ có thể tin tưởng tôi mà thôi. Dù sao người của tôi đang trên tay các cô, tôi cũng không dám manh động, Huống chi, tôi đây cũng muốn cho các cô suy nghĩ thêm. Nếu như tôi đoán không sai, hai người chắc là cầm tiền chuẩn bị vượt biên. Nhưng các người có nghĩ qua không, mang theo nhiều tiền mặt vậy liệu có khiến kẻ khác động lòng? Giúp các người làm những chuyện này, nhập cư trái phép nữa, đó đều là bọn người “đen” nhất trong giới hắc đạo rồi, vậy thì để cho các cô biến mất ở vùng biển quốc tế, làm mỗi cho cá mập liệu có phải là việc gì khó khăn không?”

Cao Lạc Thi nghe vậy thì có chút dao động nhưng mà biểu hiện trên khuôn mặt vẫn là không tình nguyện.

Khư An Khiết cương quyết nói: “Tả Thừa Nghiêu, tôi biết cậu quý kế đa đoan, không cần ở đây xảo ngôn. Nói chung không cầm đủ tiền tôi sẽ không thả người.” Nói đoạn, bà ta chĩa súng vào người Cao Ca: “Cậu đã không có thành ý như thế, lại còn muốn chơi đùa sao? Đừng trách tôi không khách khí! Cậu nói xem, tôi nên bắn chết người nào trước trước đây nhỉ? Cao Ca hay là Mạnh Dao? Rất gọn lẹ, chỉ một phát súng thôi, làm cho các cô ấy gãy tay hay gãy chân gì đó. Cậu nói thử xem nào!”

Tả Thừa Nghiêu cười nhạt: “Bà Khư, bà không nên giận dữ như vậy! Nếu không có con tin, bà dựa vào cái gì để đòi tiền của tôi chứ! Mạnh Dao cũng được, Cao Ca cũng được. Bản thân tôi cũng không biết rõ mình muốn người nào hơn, lỡ không may bà chọn sai người thì làm sao bây giờ? Nếu tôi là bà tôi sẽ không làm vậy đâu. Bởi vì, một khi đã không còn chỗ dựa, nếu lỡ không cẩn thận làm thương tổn người của tôi, nếu vậy không cần biết các người chạy trốn tới chân trời góc biển nào, tôi cũng sẽ không bỏ qua đâu. Nếu như tôi đã có thể nhẫn nhịn suốt hai mươi năm để báo thù, khiến nhà họ Cao sụp đổ thì tôi cũng không ngại bỏ thêm hai mươi năm nữa để chơi chết ba mẹ con bà đâu.”

Khư An Khiết tái mặt im lặng, nhưng bà ta vẫn không buông súng, rất nhanh gắng gượng nói tiếp: “Dù sao đi nữa tôi cũng hai bàn tay trắng rồi, không bằng đánh cược một lần, Tả Thừa Nghiêu, có một câu nói thế này “Vua cũng thua thằng liều”.”

“Hôm nay tôi tới đây một mình là đã tỏ rõ thành ý của mình rồi. Mọi người đều là cầu tài mà thôi, đâu cần thiết phải đòi chém đòi giết chứ. Tôi biết dưới danh nghĩa của bà có một công ty ở nước ngoài, mở tài khoản ở Thụy Sĩ.”

“Làm sao cậu biết?” Khư An Khiết kinh ngạc thốt ra. Tuy công ty đó không lớn nhưng dù sao cũng là vốn liếng còn lại của bà, ngay cả nhà họ Cao cũng không nắm rõ.

“Tôi đối phó Cao Chí Viễn, dĩ nhiên phải điều tra tất cả những gì có liên quan đến ông ta, kể cả những người chung quanh. Có điều bà yên tâm, tài khoản của bà hiện nay vẫn rất an toàn, ngoại trừ tôi ra thì không ai biết cả. Bây giờ tôi lập tức chuyển số tiền còn lại vào tài khoản đó, không tin bà có thể gọi điện kiểm tra. Chờ các người thả người rồi, tôi có thể giúp các người rửa sạch số tiền này. Đương nhiên, nếu bà không tin tưởng tôi, tự bà có thể làm chuyện đó.”

“Mẹ, mẹ gạt con, mẹ vẫn có tiền?” Cao Lạc Thi quay lưng lại với Tả Thừa Nghiêu, lôi kéo Khư An Khiết, thấp giọng chất vấn bà.

“Đây là lúc nào mà đi chất vấn mấy chuyện nhỏ nhặt này? Mẹ có tiền cũng là để lại cho hai chị em con chứ ai?”

Cao Lạc Thi cũng biết phân nặng nhẹ, hiểu được bây giờ không phải là lúc truy cứu. Cô ta nhỏ giọng hỏi: “Tài khoản đó của mẹ đáng tin không? Tạm thời sẽ không bị phát hiện chứ?”

“Nó không dùng tên của mẹ, chắc không dễ bị tra ra.”

“Chúng ta cứ đáp ứng với Tả Thừa Nghiêu đi. Dẫu sao cũng đã cầm được năm triệu. Chuyện này càng kéo dài ta càng không yên tâm. Dù gì cũng đã thương lượng xong, trước thả một người, chờ chúng ta chạy ra nước ngoài rồi sẽ thả tiếp người còn lại. Chỉ cần còn giữ một người trong tay, không sợ Tả Thừa Nghiêu lại làm ra chuyện gì.”

Kỳ thực Khu An Khiết cũng không yên tâm lắm. Hai người thì thầm bàn tán nửa ngày, bà suy nghĩ một chút, cuối cùng đồng ý với phương án của Cao Lạc Thi.

Hai người họ quay sang Tả Thừa Nghiêu nói: “Được rồi, trước tiên anh chuyển tiền đi đã.”

Tả Thừa Nghiêu nhanh chóng gọi điện thoại sắp xếp, đương nhiên là dưới sự giám sát của Khu An Khiết, tránh cho anh có cơ hội dùng điện thoại giở trò.

Không bao lâu, tiền được chuyển vào tài khoản. Sau khi Khu An Khiết xác nhận thì cuối cùng khóe miệng cũng mỉm cười. Cao Lạc Thi thấy tất cả thuận lợi cũng không giấu được nét mặt vui mừng lộ rõ.

Mạnh Dao, người này giờ vẫn luôn một mực yên lặng, không làm gián đoạn quá trình đàm phán giữa mẹ con Khu An Khiết và Tả Thừa Nghiêu, lên tiếng: “Bây giờ các người thả người được chưa?”

Cao Lạc Thi nói: “Thả người? Đương nhiên là phải thả rồi, chúng tôi hết lòng tuân thủ cam kết mà. Có điều cô quên ngày hôm qua tôi đã nói qua với các cô cái gì sao? Tôi và mẹ tôi nhất gan lắm, rất sợ Tả Thừa Nghiêu lợi hại sẽ trở mặt, cho nên, hiện tại chỉ có thể thả một người, chờ chúng tôi đến khu vực an toàn sẽ thả nốt người còn lại. Anh Tả à, anh nói đi, chúng tôi nên thả ai trước đây? Là cô Mạnh hay là cô hai nhà họ Cao?”

Tả Thừa Nghiêu mặt không đổi sắc nói: “Tiểu Thi, con đường phía trước của các người còn dài, càng ít người càng đỡ vướng chân.”

“Thế nào Tả Thừa Nghiêu, cả hai người họ anh đều luyện tiếu sao? Ha ha, nhưng mà tôi rất luyện tiếu hai chị ấy, anh để lại cho tôi một người làm bạn đi.”

Kể từ lúc Tả Thừa Nghiêu đi vào, lúc này Cao Ca mới lên tiếng: “Cao Lạc Thi, cô thả Mạnh Dao đi, tôi ở lại. Các người muốn thế nào cũng được.”

“Uầy, chị à, đây là tỷ muội tình thâm sao? Hay là muốn trước mặt Tả Thừa Nghiêu biểu hiện một phen? Có điều em với Mạnh Dao vừa gặp đã thân, cũng muốn giữ chị ấy lại. Hơn nữa, không phải chị nói Tả Thừa Nghiêu đối với chị không có tình cảm sao? Lỡ như là vậy thật, em giữ chị lại chẳng phải là có cũng như không sao?”

Cao Ca cắn môi, bị Cao Lạc Thi cắt ngang như vậy, cô cũng không thể không biết xấu hổ mà nói: “Trong lòng Tả Thừa Nghiêu có tôi.”

Mạnh Dao cũng lạnh lùng nói: “Cao Ca, tôi hôm qua cũng đã nói rõ rồi, cô đừng ở đây mà giả vờ từ bi, tôi không cần!”

“Được rồi, đừng cãi nữa!” Vẫn là Khu An Khiết đứng ra giải quyết nhanh chóng rồi quay sang Tả Thừa Nghiêu nói: “Tả Thừa Nghiêu, không nói lời vô ích nữa, người thì tôi nhất định phải giữ lại một. Cậu chọn đi, chúng ta chỉ có thể thả một người mà thôi.”

Tả Thừa Nghiêu còn muốn thuyết phục bọn họ thả người nhưng Khu An Khiết khoát tay: “Cậu không cần nói nói lời ngon ngọt nữa, tôi biết rõ cậu rất lợi hại. Nhưng lần này không có thương lượng gì hết. Tôi cho cậu một phút, cậu chọn một người đi!”

“Bà Khu à, hà tất phải tuyệt tình như vậy? Trên đường chạy trốn, thêm một người là thêm một phần nguy hiểm, khả năng bại lộ lại càng cao. Huống gì các người lại đi đường bộ, rất là cực khổ, đến lúc đó không chừng lại bị các cô ấy liên lụy...”

“Còn bốn mươi giây/”

“Các người có thể đổi tôi làm con tin. Tôi có thể hộ tống các người đến khu vực an toàn.”

“Ba mươi giây”

Lần này, Khu An Khiết lại đặc biệt cương quyết, nhất định không nghe Tả Thừa Nghiêu đưa ra bất cứ lý do thoái thác nào.

“Còn có hai mươi giây...”

Tả Thừa Nghiêu nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

“Mười giây.”

Mạnh Dao sốt ruột nhìn Tả Thừa Nghiêu. Cao Ca quay đầu đi chỗ khác. Cao Lạc Thi đứng nhìn Tả Thừa Nghiêu với bộ dạng như đang xem kịch vui.

Cuối cùng Khuru An Khiết nói: “Tả Thừa Nghiêu, hết giờ rồi, nói đi, cậu chọn ai?”

68. Chương 70

Tả Thừa Nghiêu thở dài một hơi. “Cho dù tôi chọn ai, bà cũng chỉ thả một người thôi, không phải sao? Đã như vậy, sự lựa chọn của tôi có ý nghĩa gì đâu chứ.”

Khuru An Khiết cười nham hiểm: “Đúng là tôi đã định như vậy, nhưng bây giờ thì không. Tôi không cần cùng cậu chơi đùa nữa, xem cậu lựa chọn khó khăn như vậy, có thể thấy hai người này đối với cậu đều rất quan trọng, vậy tôi mang ai đi cũng không sao. Đừng nói nhảm kéo dài thời gian nữa, nhanh chọn đi!”

Nói xong, Khuru An Khiết mở chốt an toàn, chìa thẳng họng súng vào Mạnh Dao, đồng thời ra hiệu bảo Cao Lạc Thi quay sang Cao Ca.

Cao Lạc Thi cũng lên tiếng uy hiếp Tả Thừa Nghiêu: “Nếu anh không chọn được vậy để chúng tôi giúp anh nhé. Anh biết không, trước giờ tôi chưa chạm vào súng bao giờ, nếu cứ nâng tay suốt thế này, tay tôi sẽ rất mỏi. Nếu như chẳng may va chạm gây ra tổn thương ngoài ý muốn thì thiệt là ngại quá.”

Tả Thừa Nghiêu cả đời từng trải qua biết bao thời khắc gian nan, nhưng không thể nghĩ ngờ gì nữa, lúc này chính là thời điểm chật vật nhất trong số đó.

Anh muốn chọn ai cũng không được, mà không chọn ai lại càng không thể.

Trong nhà kho, bầu không khí như ngưng trọng, không ai lên tiếng, thật như hồ nước đã kết băng vạn năm, vào giờ khắc này hoàn toàn tĩnh mịch.

Sau đó, anh nhẹ giọng nói khẽ: “Mạnh Dao.”

Khoảnh khắc ngắn ngủi này giống như tại thời điểm mặt hồ bị nứt ra một khe hở, sau đó nhanh chóng lan rộng, thế cân bằng bị phá vỡ, mạch nước ngầm ồ ạt dâng tràn, bao phủ cả mặt băng.

Tả Thừa Nghiêu như muốn quyết tâm hơn, lập lại lần nữa: “Tôi chọn Mạnh Dao, các người thả cô ấy trước đi.”

Cao Lạc Thi dùng súng vỗ vỗ hai má Cao Ca, ả cất giọng chế nhạo: “Ai, đáp án này thật làm tôi thất vọng quá. Chị yêu dấu của tôi luôn miệng nói anh không thương chỉ, trối chỉ cũng vô dụng thôi. Tôi còn muốn nhẹ nhàng nói với chị ấy là anh sẽ không vô tình như vậy đâu, dù sao chị cũng thích anh những bấy năm, lại theo anh lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao chứ. Thật không ngờ là chị lại nói đúng! Quả nhiên, sương sớm tình duyên sao sâu đậm bằng thanh mai trúc mã chứ. Nói thiệt nha, đến tôi còn thấy đau lòng thay cho chị ấy đó.”

Bị Cao Lạc Thi chế giễu như vậy, tuy là cúi đầu nhưng khuôn mặt của Cao Ca đã xám xịt.

Đối với đáp án này, Cao Ca đã dự liệu từ trước nên không ôm chút tia hy vọng nào. Tuy nhiên, khi nghe chính miệng Tả Thừa Nghiêu thốt ra, trong nháy mắt đó, tim cô lại đau như bị dao đâm. Như thể chính vào thời khắc ấy, Cao Lạc Thi đồng thời bóp cò súng, đánh sâu vào trong linh hồn tối tăm vô vọng của cô. Một lần nữa, cô nhìn vết thương của mình, tuy không có máu chảy nhưng để lại một lỗ trống toác.

Khuru An Khiết thu súng đang chĩa vào người Mạnh Dao lại rồi đẩy cô về phía trước. Bà nói: “Tả Thừa Nghiêu, tôi nói chuyện luôn giữ lời, đàn bà của cậu, trả lại cho cậu đó.”

Tả Thừa Nghiêu tiến lên hai bước đỡ lấy Mạnh Dao đang lảo đảo vì bị Khuru An Khiết đẩy.

Anh bao quanh cô, cúi đầu giúp cô tháo dây trói hai tay.

Thế nhưng, khiến người khác khó hiểu chính là, người được cứu, Mạnh Dao lại không có chút nào mừng rỡ như điên. Sắc mặt cô trắng bệch như giấy, trong ánh mắt ngập tràn thất vọng. Như thế, cô mới chính là người bị bỏ rơi, cô mới là con tin bị giữ lại tay bọn bắt cóc.

Cô ngây ngốc nhìn Tả Thừa Nghiêu, không buồn bận tâm những kẻ xung quanh, cô nhỏ giọng hỏi: “A Nghiêu, rốt cuộc anh vẫn chọn em, rốt cuộc em vẫn thua Cao Ca sao?”

Thời khắc này, còn không chờ câu trả lời của Tả Thừa Nghiêu, sự chú ý của mọi người đều tập trung ở Mạnh Dao vừa được thả ra cùng sự ôm ấp giữa cô và Tả Thừa Nghiêu. Chẳng ai chú ý, có một người vừa lặng lẽ đi vào nhà kho.

Tay hắn cầm khẩu súng lục, đứng ở phía sau mà nhắm ngay đầu Cao Lạc Thi, hắn lạnh giọng nói: “Để súng xuống, thả Cao Ca ra.”

Cao Ca kinh hoàng: “Anh tư”

Tình hình bỗng chốc biến đổi.

Một lần nữa, Khưu An Khiết vội vã giơ súng hốt hoảng chỉ về Cố Tư Nguyên. “Cố Tư Nguyên, cậu tới đây làm gì? Cậu đừng có làm loạn!”

Tình thế chuyển biến đột ngột, Cao Lạc Thi ngay lập tức bị dọa. Cô vừa mới chia súng chế nhạo Cao Ca, ai ngờ chỉ trong chốc lát lại bị người ta chia súng vào đầu.

Ả bất động trong chốc lát.

Cố Tư Nguyên không buồn để ý đến Khưu An Khiết, trực tiếp quay sang Cao Lạc Thi ra lệnh: “Tôi nói ném khẩu súng xuống đất, thả Cao Ca ra, nghe không hiểu sao? Cao Lạc Thi, có cần tôi nhắc lại không? Tay của tôi cũng rất nhanh mỗi, khó nói có va chạm vào cò súng hay không đó!” Anh ta trả lại toàn bộ ý tứ trong lời nói của Cao Lạc Thi.

Cao Lạc Thi tuy miệng cộc nhưng gan nhỏ, lại chẳng phải là kẻ to gan lớn mật gì, lập tức giật mình ném súng đi theo lời Cố Tư Nguyên. Giọng cô ả run rẩy: “Cố, Cố, anh tư à, súng đã ném đi rồi, chúng tôi cũng không có làm gì chị cả. Anh xem đi, chị ấy vẫn bình yên, không sưng mề chút nào, anh đừng có trách tôi. Khẩu súng, anh cẩn thận một chút nha!”

“Đừng vờ như thân thiết, tiếng “anh tư” này, tôi không gánh nổi đâu.” Cố Tư Nguyên càn dí sát súng vào đầu Cao Lạc Thi, chỉ cách thái dương của cô nàng chừng hơn một cm. Anh ta nhẹ nhàng nói với Cao Ca: “Tiểu Ca, đến đây đứng phía sau lưng anh.”

Cao Ca với hai tay vẫn bị trói sau lưng vội vàng trốn phía sau Cố Tư Nguyên.

Tận mắt nhìn thấy con tin duy nhất cũng bị cứu đi, đương nhiên, Khưu An Khiết không cam lòng bởi bà ta biết mình không có khả năng an toàn mà trốn thoát, số tiền còn lại của Tả Thừa Nghiêu cũng sẽ không thực sự tới tay. Bà ta sao chấp nhận chuyện cứ như vậy mà bị Cố Tư Nguyên uy hiếp chứ.

Trong lòng bà không ngừng mắng Cao Lạc Thi nhát chết, chỉ mới dọa có hai ba câu đã vội ném súng đi còn đánh mất con tin nữa. Một mặt bà cố lấy lại bình tĩnh, tự nhủ mình không thể hoảng loạn.

Trước tiên, bà nháy mắt ra hiệu cho Đại Chu, ý bảo hắn coi chừng Cao Trọng Văn. Con gái bà đã bị người khác thừa lúc vô ý mà khống chế, con trai bà không thể lại xảy ra chuyện được.

Cao Lạc Văn cả buổi trời lại yên tĩnh hiếm thấy, bởi vì suốt hai ngày nay nó luôn bị Cao Lạc Thi mắng cho vài trận, sáng sớm hôm nay khi ở trên xe lại bị ăn chửi một phen.

Lúc này, nó bị Đại Chu lôi qua đứng ở một bên cũng chỉ dụi dụi con mắt hỏi: “Mẹ, các người đang chơi trò cảnh sát bắt cướp sao? Sao còn chưa chơi xong nữa? Con đói bụng lắm rồi.”

Nhân cơ hội này, Tả Thừa Nghiêu hắng giọng nói: “Bà Khưu, bà coi kìa con trai bà đói bụng rồi, không bằng chúng ta nhân lúc này mà thỏa hiệp đi để còn từ biệt nữa chứ. Cũng không phải là đóng phim, hà tất phải chia súng vào nhau như thế. Nào, nào, bà bỏ súng xuống, chúng tôi đưa Cao Ca rời khỏi. Tôi đảm bảo, chắc chắn sẽ không truy đuổi các người, cũng không tính toán chuyện tiền bạc, thả các người rời đi an toàn.”

Cao Lạc Thi liên tục gật đầu “Phải đó mẹ à, chúng ta cứ nghe theo anh Tả đi. Anh tư, à không, anh Cố à, anh để súng xuống, mẹ cũng bỏ súng xuống, chúng ta lập tức đi ngay, không quay lại nữa.”

Cố Tư Nguyên chăm chú theo dõi Khu An Khiết. “Tôi bất quá chỉ vì cứu người. Tiểu Ca an toàn rồi, tôi tự nhiên sẽ thả cô. Cô nói mẹ cô đừng nhúc nhích, chờ chúng tôi ra khỏi cửa lên xe rồi tôi sẽ để cô ở lại.”

Khu An Khiết cất tiếng cười to: “Cố Tư Nguyên, những lời này nếu như do Tả Thừa Nghiêu nói ra có lẽ tôi còn tin đôi chút. Còn cậu ư? Một chữ cũng không đáng tin! Cậu ở đây vờ vịt gì chứ? Nếu không phải là cậu, Cao Ca có thể trèo lên giường của Tả Thừa Nghiêu sao?”

“Câm miệng! Khu An Khiết, tôi cảnh cáo bà, biết điều thì bỏ súng xuống, bà đừng có làm con gái bà sợ hãi chứ.” Cố Tư Nguyên lớn tiếng uy hiếp, súng lại càng kề sát hơn một chút.

Cao Lạc Thi sợ đến phát khóc, liên thanh hô: “Mẹ, mẹ ơi, mẹ phải cứu con chứ, mẹ đừng có chọc giận anh Cố nha! Cố Tam Nguyên, chuyện gì anh ta cũng dám làm hết á.”

Khu An Khiết lại chẳng có động tĩnh gì: “Tiểu Thi, con nghĩ rằng mẹ bỏ súng xuống rồi anh ta sẽ thả con ra sao? Anh ta sẽ nhân cơ hội này mà giết người diệt khẩu. Chuyện đã đến nước này, giờ chỉ xem ai cứng đầu hơn thôi. Cố tiểu tam, cậu đi chùa mừng một, tôi sẽ viếng ngày rằm, nếu như bây giờ cậu thả Tiểu Thi, đưa Cao Ca cho tôi có thứ phòng thân, tôi sẽ đem tất cả bí mật của cậu đi theo. Nếu cậu không đồng ý, đừng trách tôi tuyệt tình.”

Trong mắt Cố Tư Nguyên lộ ra tia giận dữ, đi tới bước này, cho dù hắn đem Cao Ca trả lại cũng không thể đảm bảo mẹ con Khu An Khiết không tiết lộ với cô điều gì. Để có thể khiến hắn an tâm, duy nhất chỉ có cái chết, bởi người chết sẽ không bao giờ mở miệng nữa.

Lập tức, Cố Tư Nguyên nổi lên sát ý, định giải quyết Cao Lạc Thi. Hơn nữa, nơi này những người mục kích nhiều lắm chỉ có Cao Ca, Mạnh Dao cùng Tả Thừa Nghiêu. Sau khi thoát thân ra ngoài, viện lý do tất cả là vì phòng vệ ngoài ý muốn, có lẽ cũng không khó nói. Nhưng đó là tình huống xấu nhất thôi. Chính như Khu An Khiết cũng nhận thấy, bây giờ là hai người so xem ai dám kéo dài thời gian hơn. Tốt nhất là khiến cho con gái bà ta trở nên bức bách, lúc đó thừa dịp mà bỏ chạy.

Cố Tư Nguyên tận lực thuyết phục Khu An Khiết: “Bà đừng có ở đây nói năng lung tung nữa. Khu An Khiết, bà muốn đưa Cao Ca đi cùng, chẳng qua là muốn có thứ phòng thân thôi. Cần gì phức tạp như vậy. Tôi chỉ coi trọng Tiểu Ca, chỉ cần cô ấy an toàn, tôi sẽ không quay lại tố giác bà. Bà đã ở nhà họ Cao nhiều năm như vậy, hẳn cũng hiểu tôi đối với Cao Ca như thế nào.”

“Tiểu Cố à, chính bởi tôi biết cậu lâu như vậy nên hiểu rõ cậu hơn ai hết. Cao Ca, cô có hứng thú nghe bí mật của anh tư cô không? Cô biết bảy năm trước vì sao cô lại đói khát mà trèo lên giường của Tả Thừa Nghiêu như vậy không? Có muốn biết mấy tấm ảnh kia, còn đoạn clip đó nữa là sản phẩm của ai không?”

Cố Tư Nguyên đột ngột chĩa súng bắn vào chân Cao Lạc Thi. Tiếng nổ lớn cứ vang vọng trong nhà kho rộng lớn trống trải. Tất cả mọi người đều bị tiếng nổ này làm giật mình. Nếu không phải Cố Tư Nguyên nắm lấy Cao Lạc Thi thì cô ả thiếu chút nữa đã xụi lơ trên mặt đất.

Hắn hung hăng nói: “Khu An Khiết, nếu bà vẫn không bỏ vũ khí xuống, tiếp theo tôi sẽ bắn trên người con gái yêu của bà đó.”

Thế nhưng Khu An Khiết còn chưa nói gì đã nghe Cao Ca lên tiếng trước.

Cô từ phía sau lưng Cố Tư Nguyên bước ra: “Chờ đã, anh tư à, anh để Khu An Khiết nói đi, em muốn nghe thử xem.”

Nãy giờ Cao Ca vẫn im lặng sau lưng Cố Tư Nguyên. Vốn dĩ cô không tin tưởng Khu An Khiết nhưng biểu hiện của Cố Tư Nguyên làm cô thoáng nghi ngờ. Trực giác cô mách bảo, từ trước đến nay, có điều gì đó rất quan trọng mà cô đã bỏ sót, chưa từng phát hiện ra

Cố Tư Nguyên muốn kéo Cao Ca về lại bên mình nhưng chỉ bắt được khoảng không trống rỗng. Hắn lại phải chăm chú không chế Cao Lạc Thi nên lo lắng nói: “Tiểu Ca, em đừng nghe mẹ đàn bà lắm lời ấy nói lung tung, bà ta bây giờ chó cùng rứt giậu, muốn gây xích mích để ly gián. Em mau quay lại đây, có nghe không? Đứng đi về phía trước!”

Cao Ca lại giơ tay lên ý bảo Cố Tư Nguyên đừng có lên tiếng. Cổ hướng về phía Khuru An Khiết nói: “Bà nói đi, nói cho tôi nghe thử bà biết những chuyện gì!”

69. Chương 71

Rõ ràng Khuru An Khiết bị phát súng kia của Cố Tư Nguyên chọc giận, người bị buộc trên vách đá thường sẽ làm ra nhiều chuyện không lý trí, không tỉnh táo. Lúc đó, bà ta cũng chỉ biết đấu với Cố Tư Nguyên xem ai không chịu nổi mà thỏa hiệp trước thôi.

Bà ta quay sang Ca Ca, cất giọng nói: “Được, Cao Ca, cô qua đây, cô ngoan ngoãn làm con tin của tôi, tôi sẽ nói tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối cho cô nghe.”

Cao Ca còn có chút chần chừ, vẫn không động đậy bước chân.

Cô tin lời Khuru An Khiết nói sao? Có lẽ, cô thực sự muốn nghe Khuru An Khiết nói ra chân tướng sự việc?

Cố Tư Nguyên là ai? Là anh tư đã chăm sóc cô từ nhỏ cho đến khi lớn lên, bao che cho cô, bảo vệ cô, ở sau lưng cô thu dọn tàn cuộc. Không ngại cô đối xử với anh tốt hay xấu, cũng không hề trách mắng cô. Từ lâu đã tồn tại như vậy bên cạnh cô.

Nếu như có một ngày có người nói cho bạn biết những người xung quanh bạn đều không phải là người tốt, thậm chí có khả năng là người đã gây ra bi kịch trong nửa cuộc đời của bạn, là thủ phạm thực sự hại chết mẹ bạn thì bạn sẽ có cảm giác gì?

Cao Ca cảm thấy một mình mình cô đơn đứng giữa đài, mọi người xung quanh đều mang mặt nạ, giấu sau mỗi chiếc mặt nạ mang gương mặt ma quỷ đều là những khuôn mặt tươi cười quen thuộc.

Cô sợ, sợ Khuru An Khiết nói dối, mà bản thân mình lại không tin tưởng bạn bè vô điều kiện, cô không xứng với sự mạo hiểm tính mạng tới cứu của bạn bè.

Cô càng sợ hơn là, sợ Khuru An Khiết nói thật, mà chính mình nhiều năm như vậy vẫn luôn coi kẻ lang sói là người thân.

Cố Tư Nguyên vẫn ở phía sau lưng hô to. “Tiểu Ca, Khuru An Khiết là người như thế nào chẳng lẽ em còn tin tưởng sao? Nguy hiểm lắm, mau trở lại.”

Còn Khuru An Khiết thấy Cao Ca chậm chạp, bất động nên lại bồi thêm một câu nữa. “Cao Ca, nhà hàng mà cô và Tả Thừa Nghiêu hẹn hò năm đó có phải là do Cố Tư Nguyên đặt cho cô? Hai người uống phải rượu bị bỏ thuốc kích thích, cho nên cô và Tả Thừa Nghiêu mới không kiềm chế được mà lên giường. Cô cứ suy nghĩ kỹ lưỡng một chút xem có đúng hay không? Có thể tự do ra vào phòng trọ của cô còn có ai ngoài Cố Tư Nguyên? Hẳn bố trí một cái máy ảnh để chụp trộm thì thật là quá dễ như trở bàn tay? Còn có...”

“Câm mồm! Khuru An Khiết, bà câm mồm lại cho tôi!” Hai mắt Cố Tư Nguyên đỏ bừng, dường như đường gân hằn rõ lên làm da, cũng nhanh chóng nổi lên.

Khuru An Khiết lại không chút nào bị hấn uy hiếp, càng nói càng hưng phấn, càng nói càng nhiều. “Còn nữa, cô cho là Mạnh Dao bị cô thuê người hãm hại, thực ra thì cô sớm đã uống say như chết, đó là do hấn thừa cơ tìm mấy tên đàn ông để hãm hại cô thôi, khiến cho cô phạm vào tội tà trời...”

Một tiếng súng vang lên, không, có đến mấy tiếng cắt đứt lời nói của Khuru An Khiết.

Trong một thoáng, Cao Ca còn chưa kịp nhìn cho rõ ràng chuyện gì xảy ra thì đã bị một người nhào tới đẩy ngã trên mặt đất.

Bên tai là tiếng súng đinh tai nhức óc, trên người là hơi thở đàn ông rất quen thuộc, còn có mùi máu tươi, cô cảm thấy một mảnh ướt át trên người, máu nhanh chóng chảy ra, không biết là của cô hay là của ai, dính đầy trên nửa người của cô.

Sau đó là tiếng kêu khóc của một đứa bé trai và tiếng phụ nữ hét chói tai. “A Nghiêu!”

Cả người Cao Ca căng cứng, lúc này cô mới phát hiện ra người nhào vào trên người của cô chính là Tả Thừa Nghiêu.

Mạnh Dao lão đảo, nghiêng ngả chạy tới, tách Tả Thừa Nghiêu từ trên người Cao Ca ra, cô ta thét chói tai, “Anh trúng đạn rồi! A Nghiêu, anh trúng đạn rồi!”

Tả Thừa Nghiêu vẫn còn ý thức, anh cố chịu đau nhức, phân phó một cách dứt quãng: “Dao Dao, em, nhanh tới nhặt cây súng trên đất lại đây.”

Từ nhỏ đến lớn, Tả Thừa Nghiêu là người luôn ở bên cạnh cô, thời điểm mấu chốt Mạnh Dao cũng như những lần trước đều nghe theo lời của anh như một thói quen. Cô nhanh chóng lấy tay áo lau nước mặt, từ dưới đất nhặt lấy khẩu súng nằm giữa Cổ Tư Nguyên và Khưu An Khiết lên.

Cao Ca nhìn động tác của Mạnh Dao, lúc này Cổ Tư Nguyên, Khưu An Khiết cùng với Cao Lạc Thi đều đang nằm trong vũng máu, chẳng biết còn sống hay đã chết. Thân thể Cao Lạc Thi còn đang run lên, phát ra tiếng rên rĩ.

Phải đến giờ phút này, Cao Ca mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra.

Tiếng súng này là do Cổ Tư Nguyên bắn ra, không, không chỉ anh ta, mà còn có Khưu An Khiết.

Cổ Tư Nguyên muốn ngăn cản Khưu An Khiết nói tiếp, muốn giải quyết dứt điểm nên đã bắn về phía bà ta, có lẽ Khưu An Khiết là phản xạ có điều kiện, có lẽ là quá hoảng hốt, trong nháy mắt đó cũng bóp cò lung tung, đạn bay bốn phía, kết quả cả hai bên đều bị bắn trúng.

Mà Cao Ca đứng một bên bị Tả Thừa Nghiêu đẩy ngã xuống đất nên không bị thương chút nào. Chỉ bất hạnh là lúc đó Tả Thừa Nghiêu cũng bị đạn lạc bắn trúng.

Giữa một mảnh rối loạn này, hai mẹ con Khưu An Khiết vốn chuẩn bị đầy đủ để chạy trốn, cũng không đếm xỉa gì đến mấy người Cao Ca, hai người này thừa dịp loạn mà trang bị đầy đủ tiền vàng chất đầy vali hành lý bỏ chạy.

Mạnh Dao thấy thế gơ súng lên muốn ngăn bọn họ chạy trốn.

Nhưng mà bị giọng nói yếu ớt của Tả Thừa Nghiêu ngăn lại, “Không cần... không cần để ý đến bọn họ, cứ để cho bọn họ đi...”

Mạnh Dao vội vã ngồi xổm người xuống, đúng vậy, A Nghiêu đang bị thương nằm trên mặt đất, còn quan tâm cái gì đến tiền chứ? Thực ra lúc này toàn thân cô rất hỗn loạn, chỉ là trực giác muốn đi ngăn cản họ lại. Nhưng mà nghe thấy âm thanh của Tả Thừa Nghiêu nên cô mới khôi phục lại tinh thần, nhanh chóng ngồi xổm xuống, canh giữ bên cạnh Tả Thừa Nghiêu, “A Nghiêu, súng, súng em đã nhặt lại rồi, anh sao rồi, có bị làm sao không?...|”

“Từ Lập... Mấy người Từ Lập rất nhanh sẽ đến đây... Sẽ đến, em giúp anh bảo vệ tốt... Tốt... Cao Ca...” Tả Thừa Nghiêu nói dứt quãng, “Năm đó... Không... không phải là cô ấy ra lệnh, hại em... là Cổ... Cổ Tư Nguyên và Khưu...”

Nước mắt Mạnh Dao tuôn trào như mưa. “Anh đừng nói nữa, anh giữ sức đi, sẽ không có chuyện gì, anh nhất định sẽ không có chuyện gì...”

“Dao Dao... Đồng ý... Đồng ý với anh, không được làm tổn thương Cao Ca...” Tả Thừa Nghiêu cố gắng lấy hơi thật mạnh, chỉ là muốn Mạnh Dao đồng ý.

“Anh bị cô ta hại thành như vậy rồi vẫn còn bảo vệ cho cô ta, A Nghiêu, A Nghiêu, được, em đồng ý với anh, chỉ cần anh bình an thì em sẽ không động đến cô ta. Anh không có chuyện gì đâu, ngàn vạn lần anh sẽ không có chuyện gì, nếu không em nhất định sẽ tìm Cao Ca, nhất định sẽ khiến cô ta chết không được yên! A Nghiêu!”

Mạnh Dao chỉ biết ôm Tả Thừa Nghiêu mà khóc, mà cả người Cao Ca đã cứng đờ một chỗ, cô ngây ngốc nhìn mọi chuyện trước mắt.

Tả Thừa Nghiêu, Mạnh Dao, Cố Tư Nguyên, Khuê An Khiết, Cao Lạc Thi, còn có Cao Lạc Văn đang khóc rung trời vang đất.

Tả Thừa Nghiêu cứu cô, mà Cố Tư Nguyên là người xấu?

Vì sao Cố Tư Nguyên lại muốn làm như vậy? Còn Tả Thừa Nghiêu tại sao lại phải cứu cô?

Súng cùng với máu tươi, bọn họ đều chết hết sao? Anh tư đã chết rồi sao? Tả Thừa Nghiêu cũng sẽ chết sao?

Tả Thừa Nghiêu không còn sức lực để nói nữa, sau cùng anh liếc mắt nhìn Cao Ca, rồi cuộc cũng cúi thấp đầu vào trong lòng Mạnh Dao rồi rơi vào hôn mê.

Mạnh Dao khóc lớn tiếng hơn, “A Nghiêu! A Nghiêu! Anh tỉnh lại đi, anh không được ngủ, anh ngàn vạn lần không được ngủ, không thể xảy ra chuyện được...”

Còn Cao Ca thì chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, linh hồn giống như đã rời khỏi thân thể, phẳng phất như về lại thời điểm cô đâm anh một dao, trống rỗng...

Cao Ca không nhớ rõ là bọn họ được Từ Lập cứu đi như thế nào, hẳn là lúc Tả Thừa Nghiêu hôn mê không bao lâu thì những người cứu viện đã tới rồi.

Tả Thừa Nghiêu, cô và Mạnh Dao nhanh chóng được đưa lên xe, đưa đến bệnh viện gần nhất. Còn dây thừng trên tay cô thì phải mang vào bệnh viện mới có người giúp cô cởi ra. Cổ tay đã bị sợi dây thô ráp cọ rách da, siết chặt đến ứa ra từng vết máu. Máu dính hết nửa người, tóc tai tán loạn, gương mặt bầm tím, chặt vật không thể tả.

Nhưng mà cuối cùng vẫn là an toàn từ nơi khói lửa trở về, có một vài người lại vĩnh viễn ở lại giữa nơi căn nhà hoang giữa nơi hoang vu đó.

Tả Thừa Nghiêu được đưa vào phòng giải phẫu. Cao Ca không biết anh có bao nhiêu nguy hiểm, có thể bị mất mạng hay không.

Cô được bác sĩ sắp xếp nằm trên giường để truyền dịch, đại khái là truyền nước muối hay đường gì đó, chẳng qua là để cho cô nghỉ ngơi một chút để lấy lại sức.

Cao Ca nghĩ đến một mảnh hỗn độn, những cảnh tượng khác nhau trong quá khứ và cảnh ở trong căn nhà bị bỏ hoang, toàn bộ đều hiện ra trước mắt.

Một tay cô kéo bình dịch chuyển, đi ra khỏi phòng bệnh, cô cũng không biết mình đi đâu, đi tìm Tả Thừa Nghiêu sao? Anh sẽ chết sao?

Cô nghĩ đến chữ chết, trái tim chợt co rút lại, cô cảm thấy đau nhức. Cô không biết làm sao để tiếp nhận mọi chuyện xảy ra trên người cô, Tả Thừa Nghiêu rốt cuộc là người tốt hay người xấu, tại sao anh lại muốn cứu cô. Tất cả cô đều không biết. Cô chỉ là không muốn anh chết, cô chỉ biết là vừa nghĩ tới chữ kia thôi thì sẽ cảm thấy vô vùng đau đớn.

Cao Ca như du hồn đi ra khỏi phòng bệnh, cô tùy tiện hỏi một người phòng cấp cứu ở đâu? Có nhìn thấy một người đàn ông bị đạn bắn hay không?

Đa số mọi người nhìn thấy cô đều như nhìn thấy bệnh nhân tâm thần vậy, tránh không kịp.

Nhưng mà cô cũng không ngại, cứ như vậy không quan tâm mà đi nửa vòng lớn, dĩ nhiên cũng đánh bậy tìm được phòng phẫu thuật.

Tả Thừa Nghiêu vẫn chưa thoát khỏi cơn nguy hiểm, phòng phẫu thuật đèn vẫn sáng, trong hành lang đứng đầy người.

Mạnh Dao đang bưng mặt ngồi ở đó khóc, Từ Lập còn có Tạ Tề, cùng với nhiều người nữa mà Cao Ca không quen biết đứng ở nơi đó đợi tin tức.

Cao Ca cứ yên lặng như vậy mà xông vào.

Từ Lập là người đầu tiên phát hiện ra cô.

Hắn nói: “Cô Cao, sao cô không ở phòng bệnh dưỡng thương?”

“Tôi... Tôi.., Tả Thừa Nghiêu, anh ấy sao rồi?” Cô nói năng có chút lộn xộn.

“Vẫn đang phẫu thuật, có điều đạn bắn trúng vào nơi không quá nguy hiểm, bác sĩ nói nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

Cao Ca vẫn không nói gì, Mạnh Dao lại như phát điên mà đứng dậy nào tới tát một cái vào mặt Cao Ca, “Đều là tại cô! Đều là tại cô! Đều là tại cái đồ đê tiện cô, nếu như không phải vì cô thì A Nghiêu làm sao mà bị thương? Cô chính là sao chổi, cô có liên quan đến cái chết của mọi người, cô khắc chết mẹ cô, ba cô, còn muốn hại cả A Nghiêu nhà tôi! Anh ấy căn bản không yêu cô, anh ấy tại sao lại ngốc như vậy chứ?”

Mạnh Dao vừa mắng, vừa đánh liên tiếp vào Cao Ca không ngừng, dường như muốn đem tất cả mọi giận dữ trút hết lên người cô.

Cao Ca cũng không có đánh trả, phản ứng một cách trì độn như vậy, yên lặng nhận tất cả, dường như mọi cú đấm đá vào người đều không thấy đau nhức.

Phải không? Đều là lỗi của cô?

Tả Thừa Nghiêu không nên cứu cô, nếu anh ấy đã chọn Mạnh Dao thì vì sao lại để ý tới sự an toàn của cô một cách mẩu thuẩn như vậy, còn để ý đến sống chết của cô làm gì?

70. Chương 72

Tạ Tề đứng bên cạnh nhìn không nổi nữa, đi tới bắt lấy cổ tay Mạnh Dao.

“Mạnh Dao, cô bình tĩnh một chút.”

“Bình tĩnh?! Tôi đã bình tĩnh rất nhiều năm, từ lúc cô ta bắt đầu quần lấy A Nghiêu tôi đã không thể bình tĩnh nữa. Đều là tại cô ta, nếu như không có cô ta thì sẽ không xảy ra chuyện, A Nghiêu cũng sẽ không phải chịu đau đớn như vậy, cũng sẽ không cần phải ở trong phòng phẫu thuật không biết sống chết thế nào! Đều là lỗi của cô ta!”

Ngay cả Tạ Tề Mạnh Dao cũng không nể mặt mũi, điên cuồng giùng giàng, còn muốn tới đánh Cao Ca, móng tay của cô thậm chí còn vạch ra mấy vết máu trên mặt Tạ Tề.

Một cô gái điên cuồng thì mười con ngựa cũng không kéo lại nổi.

Tạ Tề phải dùng hết sức lực toàn thân, thật vất vả mới đem hai tay cô ấy bắt chéo ra sau lưng, đè mạnh vào trên tường. Anh ta thở hổn hển nói: “A Nghiêu sẽ không muốn nhìn thấy bộ dạng này của cô.”

Mạnh Dao cười đau khổ. “Anh ấy còn biết nhìn tôi sao? Bây giờ trong mắt anh ắt hẳn chỉ có con tiện nhân kia, tôi thua, thua một cách triệt để.”

“Mạnh Dao, có phong độ một chút đi, để lại cho chính mình chút mặt mũi.”

Mạnh Dao không nói gì, chỉ lặng lẽ chảy nước mắt. Tạ Tề thấy cô dần bình tĩnh lại, đang chuẩn bị buông cô ra thì lúc này cửa phòng phẫu thuật mở ra, một y tá bước ra.

Tất cả mọi người vây lại, muốn hỏi thăm tình hình bên trong của Tả Thừa Nghiêu.

Y tá kia lại không kiên nhẫn phát tay. “Tránh ra, mau tránh ra, bệnh nhân đột nhiên chảy máu quá nhiều, bây giờ tôi phải nhanh chóng tới kho máu, không được chần chừ.”

Vì vậy mọi người trong hành lang tự động để lại một lối đi.

Vừa nghe nói thương thế của Tả Thừa Nghiêu có biến chuyển, Mạnh Dao vốn đã an tĩnh thừa dịp Tạ Tề không chú ý liền nhanh chóng thoát khỏi khống chế của anh ta, sau đó lại nhào về phía Cao Ca. Ánh mắt của cô hung ác tàn nhẫn, giống như năm đó ở trong quán nhỏ kia cô đột nhiên gặp chuyện không may liền gắt gao chửi rủa Cao Ca.

“Cao Cao, vì sao cô không chết chung cùng mấy người Khưu An Khiết đi? Vì sao? Vì sao người bị thương không phải là cô?! Tôi nên để cho bọn họ giết con tin, sao tôi có thể ngu xuẩn như vậy, vẫn cứ ảo tưởng, muốn A Nghiêu chọn tôi. Cứ giết chết cô chẳng phải là chuyện gì cũng giải quyết được sao? Cô chết đi! Cô chết đi!”

Hai tay của cô hung ác bóp mạnh lên cổ Cao Ca, dùng sức cực mạnh, thật sự muốn bóp chết Cao Ca ngay ở chỗ này.

Tạ Tề vội vàng gọi Từ Lập, hai người họ cùng nhau chế ngự Mạnh Dao lần thứ hai.

Hai người đàn ông cùng ra tay, mặc kệ Mạnh Dao có gãy giữa cõ nào thì rốt cục vẫn bị ngăn chặn lại, không thể động đậy, không thể đả thương được Cao Ca thêm nửa phần.

Nhưng mà Mạnh Dao tuy rằng cơ thể bị chế trụ, tinh thần vẫn kích động như cũ, cô vẫn không ngừng kêu gào chửi bới, “Nếu như A Nghiêu có chuyện gì, tôi nhất định sẽ đưa cô chôn cùng! Lần này, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!”

Tuy rằng Cao Ca thật vất vả mới thoát ra khỏi trong tay Mạnh Dao, nhưng vừa thiếu chút nữa hít thở không thông, xung quanh trên cổ đã hiện ra dấu tay. Cô không ngừng ho han, miệng mở lớn thở dốc.

Từ lúc nhà họ Cao bắt đầu gặp chuyện không may, Cao Ca không hề có một đêm ngủ ngon, cũng không có một bữa cơm lành hoẵng. Sau đó lại bị bắt cóc, lại trải qua sự đả kích của việc sống chết, đến lúc này thực sự không còn chút sức lực. Lại bị Mạnh Dao đánh ột trận, lại nghe thấy y tá nói cái gì mà xuất huyết nhiều, lúc này bất kể là tinh thần hay là thể chất của cô cũng đều không chịu nổi nữa.

Cô dựa vào tường, bắt chập tất cả mà mở miệng thật lớn để hô hấp, dường như trong ngực không có một chút hơi thở nào. Ý thức của cô chậm rãi mờ ảo, ngay cả tiếng Mạnh Dao đang lớn tiếng la lối cô cũng không nghe thấy, cuối cùng trước mắt cô tối sầm, cứ như vậy mà ngã xuống đất.

Trong nháy mắt trước khi hôn mê, trong đầu còn lại một chút ý thức, Tả Thừa Nghiêu, xin anh hãy sống.

Lúc Cao Ca tỉnh lại thất Tạ Tề đang ngồi cạnh giường.

Anh ta đang cầm điện thoại di động chơi trò chơi, thấy người trên giường đã tỉnh liền đứng dậy, vội vàng nói: “Đừng động đậy, đừng động đậy, bác sĩ nói cô không đủ dinh dưỡng lại mệt mỏi quá độ, phải để cô tĩnh dưỡng thật tốt. Cô vẫn còn đang truyền dịch đấy, đừng động đậy, đợi tôi chơi xong ván này đã, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Cao Ca nhớ lại chuyện trước khi ngất xỉu, trước tiên là lo lắng cho Tả Thừa Nghiêu, cô có chút mỗi một hỏi, “Tả Thừa Nghiêu, anh ấy không sao chứ?”

Tạ Tề vội vàng vào trong trò chơi, cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Ừ, không sao, không có gì nguy hiểm nữa, nếu không sao tôi lại ngồi ở chỗ cô chơi game chứ.”

Cao Ca hơi yên tâm, nhưng mà rất nhanh mọi chuyện lại xông vào đầu. Cố Tư Nguyên, Khưu An Khiết, Cao Lạc Thi, bọn họ đều chết hết sao? Mạnh Dao có khỏe không? Thật nhiều chuyện cô căn bản không biết nên bắt đầu suy nghĩ từ đâu, tình cảm, ân oán, lời nói thật, lời nói dối...

Bước tiếp theo, cô nên đi như thế nào?

Thật ra Tạ Tề nói không sai, trò chơi của anh ta rất nhanh đã kết thúc.

Anh ta ngẩng đầu lên, đỡ Cao Ca ngồi dậy, dùng gối đặt phía sau lưng cô.

Cao Ca lịch sự nói cảm ơn: “Anh Tạ, cảm ơn sự chăm sóc của anh với tôi, xin hỏi anh có chuyện gì muốn nói.”

Tạ Tề thu lại bộ dáng cà lơ cà phát ngày thường, bày ra vẻ nghiêm túc khó thấy: “Tôi ở chỗ này đợi cô nửa ngày là muốn chờ cô tỉnh lại, nói với cô rằng nên ở lại bên cạnh A Nghiêu, đừng rời đi nữa.”

Cao Ca sững sốt, thực sự không nghĩ ra là Tạ Tề sẽ nói chuyện này. Cô cúi đầu xuống, nhẹ nhàng lắc đầu, làm như không ôm lấy hi vọng: “Anh Tạ, anh nghĩ rằng trải qua nhiều chuyện như vậy mà tôi với anh ấy vẫn còn có thể ở bên nhau sao?”

“Vì sao không? Người A Nghiêu yêu là cô, vẫn luôn yêu là cô, tuy rằng cậu ta không thừa nhận nhưng tôi dám nói, từ bảy năm trước cậu ta đã yêu cô rồi.”

“Tôi không biết từ đâu mà anh lại hiểu sai như vậy, nhưng mà tuyệt đối không có khả năng này. Tôi là con gái của người anh ấy hận, sao anh ấy có thể yêu tôi? Anh ấy chấp nhận tôi chẳng qua là để trả thù mà thôi, đối với những việc sau đó không cần tôi phải nói chắc là anh cũng đều biết rõ ràng. Tôi đã không còn là một cô gái ngu ngốc mười mấy tuổi, cho nên sẽ không còn ảo tưởng bất cứ chuyện gì nữa. Không, anh ấy không thương tôi, sẽ không yêu tôi. Còn tôi, từ lúc anh ấy làm những chuyện đó với nhà họ Cao...” Cao Ca không muốn nói thêm nữa, cô và Tả Thừa Nghiêu không thể đến với nhau được.

“Chuyện năm đó căn bản không phải như cô nghĩ, lúc đó A Nghiêu cũng không biết cô là con gái của Cao Chí Viễn. Những chuyện xảy ra ngoài ý muốn của hai người, gồm cả chuyện của mẹ cô đều không phải do cậu ta làm, mà là do Cố Tư Nguyên làm.”

“Anh nói cái gì?” Chẳng lẽ những gì Khưu An Khiết nói là thật. Cao Ca bỗng nhiên cả kinh, nhưng mà vì sao anh tư lại muốn làm như vậy? Lúc ở nhà xưởng bỏ hoang, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, bị chuyện này đến chuyện khác kích động khiến cô căn bản không kịp hỏi cho rõ ràng.

“Cố Tư Nguyên vốn không phải là người tốt. Thực ra từ bảy năm trước hắn cùng với Khưu An Khiết đã cấu kết với nhau rồi.”

“Anh tư và Khưu An Khiết, vì sao? Từ nhỏ anh ấy đã theo mẹ tôi, còn Khưu An Khiết là kẻ phá hoại hôn nhân của ba mẹ tôi, vì sao anh ấy lại có thể cấu kết với Khưu An Khiết?”

“Biết người biết mặt không biết lòng. Lòng người sâu như biển, rất khó dò. Chẳng qua nói một cách thẳng thắn thì chung quy cũng chỉ vì một chữ lợi. Có lẽ từ lúc hắn mới về nhà họ Cao, được ăn no mặc ấm cũng đã cảm thấy thỏa mãn. Nhưng mà thời gian càng lâu, hắn ở phía sau các người thường thấy vinh hoa phú quý thì làm sao có thể thỏa mãn với những no ấm thường ngày được? Nhất là hắn biết rõ rằng tiền tài này của nhà họ Cao với hắn không hề có chút liên quan nào. Đương nhiên, những thứ này đều là bọn tôi suy đoán, Cố Tư Nguyên đã chết, không ai có thể biết được chính xác tâm tư của hắn.

Tóm lại thì, lúc này Khưu An Khiết vừa mới xuất hiện, bà ta muốn bước chân vào nhà họ Cao, muốn thay thế mẹ cô. Nhưng mà bất kể bà ta có dùng thủ đoạn gì, dù cho có sinh ra được đứa con trai duy nhất cho nhà họ Cao thì Cao Chí Viễn cũng không muốn ly hôn. Bởi vì ba của cô rất rõ ràng mẹ của cô nắm giữ cổ phiếu của Cao thị, chỉ cần ly hôn thôi thì hơn nửa gia tài của Nhà họ Cao sẽ phải chia đôi, Cao Chí Viễn đương nhiên không muốn thế.

Mà Khưu An Khiết vẫn coi trọng ba cô là vì bà ta không còn trẻ nữa, lại còn sinh hai đứa con rồi, sẽ rất khó mà tìm được một nơi nào tốt. Không chừng bên ngoài còn có nhiều cô gái xinh đẹp trẻ tuổi khác đang chờ để thay thế. Cho nên bà ta chỉ có thể làm ra những chuyện tuyệt tình trái lương tâm. Tôi không biết bà ta đã đồng ý với Cố Tư Nguyên chuyện gì, nhưng nhất định là một khoản lợi ích rất lớn. Có lẽ là nếu Cao Lạc Văn có thể lấy được cổ phần của Cao thị thì sẽ chia cho hắn một phần, có lẽ là trước khi người thừa kế Nhà họ Cao lên nắm giữ chức vụ thì hắn sẽ là người hay quyền điều hành. Dù sao thì Cố Tư Nguyên và Khưu An Khiết là hai kẻ thông đồng với nhau.

Bọn họ biết mẹ cô bị bệnh tim cho nên đã nghĩ đến chuyện thúc đẩy bệnh tình bộc phát. Người mà mẹ cô quan tâm nhất chính là cô, nếu ra tay từ trên người cô thì quá chính xác. Đúng lúc đó cô lại yêu A Nghiêu, Cố Tư Nguyên lại luôn đi theo cô, đối tốt với cô. Hắn biết chuyện cô và A Nghiêu, liền giúp đỡ, dốc hết sức để thúc đẩy hai người. Vào cái đêm lần đầu tiên hai người hẹn hò, liền hạ thuốc kích thích vào trong rượu, khiến cho hai người nhanh chóng xảy ra quan hệ. Đồng thời hắn cũng đặt thiết bị ghi hình trong phòng, quay lại tất cả những chuyện xảy ra trong phòng.”

Cao Ca yên lặng nghe, cô cứ nghĩ những chuyện kinh khủng này chỉ là chuyện hoang đường. Tạ Tề lại nói cho cô biết việc ấy là do anh tư làm? Cô chỉ có thể nghe, ngay cả một câu cũng nói không nên lời.

Tạ Tề nói tiếp, “Có thể bọn họ sợ chỉ chuyện video kia còn chưa đủ nên làm thêm một chuyện nữa, đó là lên kế hoạch để cô uống say, lợi dụng mấy tên nam tiếp viên kích thích cô nói ra muốn trừng trị Mạnh Dao, khiến cho cô nghĩ là mình đã làm ra chuyện sai lầm không thể tha thứ. Đồng thời, còn mang theo mẹ cô đến hiện trường. Đáng tiếc bọn họ đánh giá thấp trái tim bảo vệ con của mẹ cô, mẹ cô uống thuốc đặc biệt, kiên cường chống đỡ giúp cô giải quyết chuyện này, đe dọa Mạnh Dao không được báo cảnh sát. Cho nên bọn họ mới tung ra những tấm hình kia và cả video của cô, đồng thời tráo đổi thuốc của mẹ cô, cuối cùng cũng thành công hại chết mẹ cô.”

Cao Ca nghe đến đó liền nhin không được mà khóc thất thanh. Mẹ, mẹ, trong lòng cô kêu gào.

Cô nhớ tới những lời nói của Khưu An Khiết... Cố tiểu tam, cậu ở đây giả vờ giả vịt cái gì, nếu như không phải vì cậu thì sao Cao Ca lại lên giường với Tả Thừa Nghiêu chứ?!

... Năm đó cô và Tả Thừa Nghiêu hẹn hò cùng nhau ở tại khách sạn mà Cố Tư Nguyên đặt cho cô? Hai người uống phải rượu bị bỏ thuốc kích thích, vì sao cô và Tả Thừa Nghiêu lại nhanh như vậy không kìm nén được mà lên giường, cô cứ suy nghĩ kỹ lưỡng một chút xem có đúng hay không? Có thể tự do ra vào phòng trọ của cô còn có ai ngoài Cố Tư Nguyên? Hắn bố trí một cái máy ảnh để chụp trộm thì thật là quá dễ như trở bàn tay?

Cô cho là Mạnh Dao bị cô thuê người hãm hại, thực ra thì cô sớm đã uống say như chết, đó là do hắn thừa cơ tìm mấy tên đàn ông để hãm hại cô thôi, khiến cho cô phạm vào tội tày trời...

Cô lại nghĩ tới Tả Thừa Nghiêu, ngày đó cô lấy dao đâm anh bị thương, anh nói, không phải do anh làm, hung thủ là người khác. Anh còn hỏi cô có phải chỉ cần anh nói thì cô sẽ tin.

Lúc đó cô đã trả lời sao, cô nói không, cô không bao giờ tin tưởng anh nữa.

Còn cả Cố Tư Nguyên lúc đó liều lĩnh nổ súng, hắn sợ, hắn muốn giết người diệt khẩu.

Cao Ca không thể tin được mọi chuyện đều là thật, cô thật muốn chạy tới nhà xác, lôi xác Cố Tư Nguyên dậy mà hỏi hắn vì sao lại hại chết mẹ cô, sao lại làm những chuyện đó.

Đáng tiếc hắn đã chết, không có cách nào có thể trả lời cô.

Tạ Tề thở dài một hơi, nói tiếp: “Thực ra A Nghiêu đã biết chuyện Cố Tư Nguyên một thời gian rồi, nhưng cậu ấy vẫn không nói, cậu ấy không muốn cô phải đối mặt với chuyện người mình tin nhiệm lại phản bội mình. Cậu ấy chỉ là muốn giúp cô báo thù nhưng không nghĩ đến còn chưa kịp hành động thì đã xảy ra chuyện như vậy. Mạnh Dao, cô ấy...” Tạ Tề nói đến đây lại có chút chần chờ, “...Cô không nên trách cô ấy, cô ấy cũng là một người đáng thương. Chuyện bắt cóc lần này thật ra là do Mạnh Dao thuận tiện hợp tác với mẹ con Khưu An Khiết.”

71. Chương 73

“Mạnh Dao? Bắt cóc tôi để trả thù mối hận của cô ấy thì có thể giải thích được, nhưng vì sao cô ấy còn tự mình vào trong đó?” Cao Ca không nhin được mà hỏi.

“Lúc cô té xỉu, tình hình của A Nghiêu có chút nguy cấp. Mạnh Dao cảm thấy tự trách mình nên đã nói thẳng ra mọi chuyện. Đương nhiên mẹ con Khưu An Khiết chó cùng rứt giậu nhưng nếu không có sự hợp tác trợ giúp của Mạnh Dao thì chuyện này bọn họ cũng sẽ không thể tiến hành thuận lợi như vậy được. Mạnh Dao, cô ấy, vẫn rất thích A Nghiêu. Tôi nghĩ điều này chắc cô cũng rõ. Nhưng người A Nghiêu vẫn luôn là cô. Cô ấy không cam lòng, không muốn thừa nhận nên đã đặt cược một lần cuối cùng vào việc này. Cô ấy muốn biết trước sự sống và cái chết A Nghiêu sẽ chọn ai, cho nên mới phối hợp với mẹ con Khưu An Khiết.”

Cao Ca nhớ lại đoạn đường cô bị trói, quả thực so sánh giữa cô với cô ấy thì Mạnh Dao được đối xử tốt hơn nhiều. Cao Lạc Thi chẳng bao giờ xuống tay quá mạnh với Mạnh Dao, biểu hiện bên ngoài của Mạnh Dao cũng vẫn bình tĩnh. Hóa ra là cô ấy căn bản không cần phải sợ hãi, bởi vì cô ấy cũng là chủ mưu phía sau màn bắt cóc này. Mà trách không được Khưu An Khiết lại muốn bắt cóc hai người hóa ra là vì để Tả Thừa Nghiêu phải chọn ra một người. Đây đều là vở kịch mà mấy người bọn họ đã chuẩn bị sẵn, cũng chỉ vì để xem tâm tư thực sự của một người đàn ông.

“Cô ấy đánh cuộc thắng, không phải sao?”

Cao Ca âm thầm nói, cô nhớ tình cảnh lúc ấy, Tả Thừa Nghiêu rút cuộc nói ra hai chữ “Mạnh Dao”. Anh chọn Mạnh Dao, có thể chuyện ban đầu giống như Tạ Tề nói, đều do Cổ Tư Nguyên và Khưu An Khiết làm, Tả Thừa Nghiêu cũng không phải là người độc ác như vậy. Có thể cùng nhau đi tới giờ có lẽ Tả Thừa Nghiêu đối với cô vẫn có vài phần tình cảm. Thương hại cũng tốt, thích cũng được, nhưng mà chung quy lại đây vẫn là đoạn tình duyên ngắn ngủi, chỉ tồn tại trong một cái chớp mắt, sau đó nhanh chóng chôn vùi vào trong đêm tối. Cảm tình của anh với Mạnh Dao mới là lâu dài, cứ chảy nhỏ giọt không ngừng lại. Vì vậy mà ở thời khắc mấu chốt, Tả Thừa Nghiêu quyết định bỏ cô và lựa chọn Mạnh Dao.

“Không, cô ấy thua cuộc.”

“Tôi không hiểu, Tả Thừa Nghiêu lựa chọn cứu cô ấy.”

“Cô đã xem qua “Tuyệt đại song kiều” chưa? Tiểu Ngư Nhi và Hoa Vô Khuyết, tiểu thuyết võ hiệp của Cổ Long.” Tạ Tề không trực tiếp giải đáp nghi vấn của Cao Ca mà lại hỏi một vấn đề kỳ quái.

Cao Ca nghi ngờ nói: “”Tuyệt đại song kiều”? Khi còn bé có xem qua trên ti vi, còn tiểu thuyết thì không đọc. Cái đó và chuyện giữa chúng tôi thì có quan hệ gì?”

“Mạnh Dao vào A Nghiêu khi còn bé rất nghèo, giải trí duy nhất của họ là thuê những cuốn tiểu thuyết về xem. “Tuyệt đại song kiều” là một trong số những cuốn mà bọn họ xem qua. Bên trong có một tình tiết, nói là đêm trước khi Hoa Vô Khuyết và Tiểu Ngư Nhi quyết đấu sinh tử, Thiết Tâm Lan có đi tìm Hoa Vô Khuyết bảo hắn phải thua dưới tay Tiểu Ngư Nhi. Nếu như cô là Hoa Vô Khuyết thì lúc này cô nhất định sẽ rất khó chịu, yêu một cô gái nhưng cô ấy rút cuộc vẫn không bỏ xuống được tình nhân cũ, quyết lựa chọn mình chết cũng muốn bảo vệ mạng sống của Tiểu Ngư Nhi. Nhưng mà, lúc đó trong lòng Thiết Tâm Lan đã hạ quyết tâm, những gì nợ Tiểu Ngư Nhi cứ trả lại cho anh ta, Hoa Vô Khuyết chết thì nàng sẽ cùng chết. Nàng thực ra rất yêu Hoa Vô Khuyết.

Sự lựa chọn của A Nghiêu cũng giống như vậy.

Cả chặng đường này, Mạnh Dao đối với cậu ấy đã nỗ lực rất nhiều, chịu đựng bị kịch mà không người phụ nữ nào có thể chịu đựng được. A Nghiêu không muốn lại nợ cô ấy, không thể để cho cô ấy lại xảy ra chuyện. Còn cô, nếu như có chuyện gì thì tôi nghĩ cậu ấy cũng sẽ lấy mạng mình để bù đắp. Đương nhiên, lúc đi giao tiền chuộc cậu ấy cũng đã sắp xếp xong xuôi tất cả, thực ra thì mẹ con Khưu An Khiết có cầm tiền cũng không chạy thoát đâu cho được. Cho dù có tiếp tục giữ con tin lại thì cũng không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra.”

“Anh Tạ, tất cả những chuyện này cũng chỉ là suy đoán của anh, là cái nhìn của anh mà thôi.”

“Không, đối với lần này trong lòng Mạnh Dao cũng biết rõ. Ba người chúng tôi cũng đã từng có lúc uống rượu nói chuyện phiếm vui đùa với nhau, lúc đó sự lựa chọn của A Nghiêu cũng không khác với Thiết Tâm Lan là mấy. Chính vì vậy, Mạnh Dao mới muốn đánh cược một lần, để xem sống chết ở trước mặt Tả Thừa Nghiêu như vậy có thể phát hiện ra cậu ấy yêu Mạnh Dao hay không. Cũng vì vậy mà ngày hôm nay Mạnh Dao mới kích động đến mức mất lý trí mà động thủ với cô, cô ấy không muốn thừa nhận mình thất bại.

Cao Ca, tôi là anh em tốt của A Nghiêu. Trong chuyện tình yêu, tôi vẫn là người đi trước cậu ấy, bởi vì tôi biết cảm giác yêu một người là như thế nào, sẽ có biểu hiện gì. A Nghiêu, có thể cậu ấy cho tới bây giờ không muốn thích cô, nhưng loại chuyện tình cảm này đã xảy ra thì cho dù cô là con gái của kẻ thù thì thế nào.”

“Nhưng tôi là con gái kẻ thù của anh ấy, cuối cùng anh ấy vẫn khiến nhà họ Cao sụp đổ, khiến ba tôi phải chết.”

“Người khi còn sống có rất nhiều lựa chọn bất đắc dĩ. Trong chuyện này tôi không thể phán xét đúng sai. Cao Chí Viễn là hạng người gì tôi nghĩ hẳn là cô cũng biết. Năm đó ông ta làm ra chuyện xấu có nên bị trừng phạt hay không thì tôi nghĩ trong lòng cô cũng sẽ có đáp án của chính mình. Tôi là người đứng ở ngoài quan sát chuyện của cô và A Nghiêu lúc đó, thực ra cậu ấy yêu rất khổ cực. Cậu ấy phải không ngừng chiến đấu, yêu một người không nên yêu, yêu mà không bao giờ nghĩ mình sẽ rơi vào tình yêu như vậy, cô nghĩ xem cậu ấy làm sao mà xử lý được? Tôi biết, sau bảy năm cô trở về, cậu ấy đã làm rất nhiều chuyện tổn thương cô, nhưng xin cô thử đứng ở góc độ của cậu ấy mà nghĩ lại xem, cậu ấy phải vật lộn trong nỗi thống khổ của chính cậu ấy.

Cô không muốn thấy cậu ấy làm những chuyện như vậy với Cao Chí Viễn, thực ra cậu ấy cũng làm rất nhiều chuyện vì cô. Sở dĩ cậu ấy giữ chặt cô ở bên cạnh cũng không phải giống như trong miệng cậu ấy nói là vì làm nhục cô, mà là cậu ấy đang bảo vệ cô. Không muốn để cho Mạnh Dao đang điên cuồng thương tổn cô. Không thì cô cho rằng vì sao từ lúc cô về nước tới nay, trừ ba cô cố ý đưa cô đến hội sở lần đó thì Mạnh Dao chẳng bao giờ xuất hiện bên cạnh cô. Cô nghĩ Mạnh Dao sao có thể lương thiện như vậy được, lại có thể nhịn xuống không trả thù cô?

Còn có mẹ con Khuru An Khiết, cái chết của mẹ cô không thoát khỏi liên quan với Khuru An Khiết. Sở dĩ cậu ấy giúp cô bố trí sẵn bẫy khiến Khuru An Khiết phá sản, không phải cô cho rằng mẹ con Khuru An Khiết thiếu nợ quá lớn nên đành phải chạy trốn chứ? Về phần Cố Tư Nguyên, trước đó cậu ấy còn cố kị quan hệ giữa các cô nên vẫn không hề động thủ, thực ra cậu ấy cũng đã sớm sắp xếp xong xuôi, muốn chờ lúc cô rời khỏi nơi này liền khiến cho họ Cố trả giá thật lớn.

Huống chi, cuối cùng cậu ấy vẫn đỡ cho cô một phát súng. Một người đàn ông làm được những chuyện này cũng không đủ để biểu hiện rằng người đó yêu cô sao?”

Cao Ca yên lặng nghe, Tạ Tề nói nhiều như vậy có đúng không? Người Tả Thừa Nghiêu yêu nhất là cô, vẫn luôn là cô?

Trong đầu cô xuất hiện rất nhiều khuôn mặt đan xen nhau. Ba, được bao phủ trong một tấm vải trắng che lấp cả gương mặt; mẹ cô, ở trong lòng cô, lạnh như băng, dần dần những khuôn mặt ấy biến mất; Mạnh Dao, mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô, biểu cảm méo mó mà nguyên rửa cô; Khuru An Khiết, nụ cười âm hiểm, Cao Ca cô khiến mẹ cô tức chết rồi; Cao Lạc Thi, thân thể vô ý thức co giật trong vũng máu, khuôn mặt chết dần; cùng với khuôn mặt của Cố Tư Nguyên. Hẳn có rất nhiều bộ mặt; một bộ mặt thì như anh cả căn dặn cô, có chuyện gì cũng có anh ở bên cạnh; một khuôn bộ mặt hẳn trầm thấp nói với cô nghèo khó chính là một con rắn độc; một bộ mặt lại là rống giận nổ súng....

Còn gương mặt của Tả Thừa Nghiêu thì sao? Không rõ, không rõ, lúc gần lúc xa, cô đã không còn sức lực để nhìn anh nữa, cô cảm thấy mình mệt mỏi muốn chết.

“Cao Ca, tôi nói nhiều như vậy chỉ là muốn làm trọn nghĩa vụ của một người bạn, tôi không hy vọng một đôi yêu nhau chỉ vì một vài nguyên nhân mà bỏ qua nhau, xa nhau. Hai người đã trải qua rất nhiều chuyện, vì sao không cho mình và đối phương một cơ hội? Cho tình cảm của hai người một cơ hội chứ?”

Cao Ca mệt mỏi nói: “Cảm ơn anh đã nói nhiều như vậy với tôi. Nhưng mà cũng chính vì trải qua rất nhiều như vậy nên tôi rốt cuộc không thể phân biệt rõ ai là người tốt ai là người xấu, ai nợ ai, ai thích ai.”

“Cô không tin lời tôi nói sao? Tôi lấy danh nghĩa Tạ thị để cam đoan, những điều tôi nói đều là thật.”

“Không, tôi tin rằng anh không có bất kỳ lý do gì để nói dối một người hai bàn tay trắng như tôi cả.”

“Cô đây là đang nhằm vào Tả Thừa Nghiêu để báo thù cho Cao thị?”

Cao Ca lắc đầu, “Anh ấy làm cho Cao thị sụp đổ, tôi cũng đâm anh ấy một dao, huống chi anh ấy còn chặn cho tôi một phát súng, nợ nần đã thanh toán xong hết rồi. Tôi không hận anh ấy.”

“Vậy cô đồng ý cho hai người một cơ hội đến với nhau?”

“Không, anh Tạ, bây giờ tôi chỉ muốn rời xa nơi này, tôi chỉ muốn sống yên tĩnh một mình. Tôi rất mệt mỏi, tôi không hận anh ắt, nhưng mà, tôi cũng không còn sức để lại yêu anh ấy nữa.”

Tạ Tề còn muốn nói gì đó, Cao Ca lại nói: “Anh Tạ, tôi biết là anh có lòng tốt. Anh là một người tốt, trước đây tôi đối với anh có chỗ hiểu lầm, xin lỗi. Tha thứ cho tôi không phải là một người thông minh, từ đầu đến cuối không nhìn thấy rõ con người và sự việc bên cạnh mình. Thành thật mà nói thì cho tới giờ khắc này, tôi cũng không có cách nào để nói là tôi đối với Tả Thừa Nghiêu một chút cảm giác cũng không có, tôi vẫn không thể không chế được trái tim mình nghĩ về anh ấy, lo lắng bây giờ anh ấy ở trên giường bệnh thế nào, vết thương có đau hay không. Nhưng tôi thật sự mệt mỏi, một lần lại một lần, tôi như thiêu thân lao đầu vào lửa, nỗ lực hướng tất cả tình cảm của mình về phía Tả Thừa Nghiêu. Có lẽ, giống như bọn họ nói thật là rẻ mạt.

Nhưng mà cho dù là như vậy tôi cũng có lúc mệt mỏi.

Cao thị sụp đổ, ba tôi chết, Khưu An Khiết, Cao Lạc Thi, anh tư cũng đã chết. Tôi cho rằng năm đó đều là lỗi của tôi, nhưng mà kết quả Mạnh Dao không phải do tôi làm hại. Tôi cho rằng Tả Thừa Nghiêu là kẻ thù của tôi, nhưng mà hóa ra mẹ tôi lại không phải do anh ấy hại chết. Anh tư trước đến nay vẫn là bạn tốt của tôi, nhưng đột nhiên anh ấy lại biến thành đầu sỏ gây nên chuyện, rất nhiều chuyện.

Anh Tạ, tôi không có cách nào làm như không có chuyện gì xảy ra mà bắt đầu lại từ đầu với Tả Thừa Nghiêu. Anh ấy yêu tôi cũng được, mà không yêu cũng được. Tôi vẫn muốn rời đi. Trước đây tôi nghe người ta nói, cuộc đời một con người thì tất cả mọi chuyện đều đã định trước, anh sẽ sinh mấy đứa con, anh có bao nhiêu vận may cũng đều là số đã định. Tôi nghĩ, tôi liều lĩnh điên cuồng yêu Tả Thừa Nghiêu cũng là đã định sẵn trước rồi. Có lẽ tôi sẽ phải mất một khoảng thời gian rất dài để quên anh ấy, nhưng tôi không có dũng khí như trước ở cùng một chỗ với anh ấy nữa.”

Giọng của Cao Ca cứ yên bình như vậy nhưng lại vừa nản lòng.

Tạ Tề biết bây giờ có nói gì nữa cũng vô ích.

Cuối cùng anh ta chỉ đánh nói: “Tôi mong cô sẽ suy nghĩ kỹ lại một lần nữa. A Nghiêu, cậu ấy nằm ở tầng 7, phòng 103, nếu như cô đồng ý thì dù là chỉ làm một người bạn thì cô cũng có thể tới thăm cậu ấy một chút. Dù sao, cậu ấy cũng là vì cô mới bị thương.”

72. Chương 74

Sau khi Tạ Tề đi, cũng không có một người nào khác đến thăm Cao Ca.

Ngày thứ hai, cô xuất viện, vốn cơ thể cũng không còn có gì đáng ngại.

Lúc rời khỏi phòng bệnh, Cao Ca đứng bất động trước cửa thang máy.

Bệnh viện lúc nào cũng bận rộn như vậy. Bệnh nhân, người nhà, bác sĩ, y tá,... người đến kẻ đi.

Thang máy từ trên xuống dưới, phía trong đông đúc người tới người đi. Cửa vừa mở ra, người xếp hàng ngoài thang máy chen chúc mà đi vào, thang máy nhanh chóng đông nghịt người.

Cao Ca đứng ở nơi đó có chút thất thần, không biết nên đi lên hay đi xuống.

Có người ở bên cạnh đẩy cô, hùng hổ nói kháy: “Này, rốt cuộc cô có đi hay không, không đi thì đừng có cản đường!”

Cao Ca nhẹ nhàng đứng xích qua một bên, rốt cục vẫn phải lắc đầu với mình. Cô không cần lo lắng cho Tả Thừa Nghiêu, anh ở đó hiển nhiên sẽ có nhân viên y tế chăm sóc tốt. Đến giờ phút này cần gì phải dây dưa không dứt nữa.

Cô xoay người hướng về phía thang bộ, từng bước từng bước đi xuống. Cũng chỉ có mấy tầng nên rất nhanh đã đi ra khỏi tòa nhà bệnh viện, sau đó ra khỏi cửa quẹo trái, đi qua các khối phòng làm việc của tòa nhà, một trung tâm mua sắm, phòng khám mới ra khỏi bệnh viện.

Rời xa phòng 103 lầu 7 của Tả Thừa Nghiêu, càng ngày càng xa.

Ngày tháng trước kia bọn họ từng có cơ hội ở bên nhau sao? Thời điểm gần nhất có đúng là cách nhau chỉ hai tầng lầu hay không?

Nhưng mà Cao Ca vẫn là không đi thang máy lên tầng 7.

Sau khi xuất viện, cảnh sát có đến tìm Cao Ca vài lần để lấy khẩu cung, dù sao vụ bắt cóc cũng liên quan đến vài mạng người.

Trong lòng Cao Ca giờ đây đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều, cô cố gắng để kể lại như kể chuyện của người khác, cứ như thể đem tình cảnh lúc ấy kể hết ra.

Mạnh Dao không tới tìm Cao Ca gây phiền phức, có lẽ rốt cục cô ấy cũng đã nghĩ thông suốt, cũng có lẽ Tả Thừa Nghiêu hoặc Tạ Tề đủ khôn khéo chế được cô ấy.

Hậu sự của Khuất An Khiết, Cao Lạc Thi không biết có người xử lý hay không, Cao Ca cũng không hỏi thăm. Có đôi khi nhớ tới bọn họ cô sẽ cảm thấy như vậy có tính là cuối cùng thiện ác đều có kết quả của nó.

Về phần Cao Lạc Văn, có nhân viên xã hội đi tìm Cao Ca, dù sao thì hiện tại cô cũng là người thân duy nhất trên đời này của Cao Lạc Văn. Cao Ca dứt khoát bày tỏ không nhận trách nhiệm giám hộ Cao Lạc Văn. Trong khoảng thời gian ngắn nó mất đi cả cha lẫn mẹ quả thực rất đáng thương, nhưng Cao Ca không phải là thánh mẫu, cô đối với mẹ con Khuất An Khiết không có chút tình cảm nào. Cuối cùng Cao Lạc Văn được đưa vào Cô nhi viện.

Mất thấy ngôi nhà được xây lên, mất thấy yến tiệc mừng tân gia, mất thấy ngôi nhà sụp đổ.

Một hồi sóng gió, cuối cùng mỗi người đều có chốn trở về của mình.

Sau khi xử lý xong tất cả các việc vặt vãnh, Cao Ca theo sự sắp xếp trước đó bay đi I-ta-li-a.

Việc trao đổi hạng mục học tập phía bên đó bắt đầu cũng chưa bao lâu, đối với nền cổ họa đã tồn tại mất trăm năm mà nói thì một, hai tháng cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Thời điểm Cao Ca một lần nữa dùng cọ chấm lên màu vẽ, Zack ở bên cạnh lăm nhăm về cậu bạn mới quen có bao nhiêu lãng mạn. “Em biết không, lần đầu tiên cậu ấy gặp anh đã nói, toàn bộ trong mắt của cậu ấy như nhìn thấy giải ngân hà, lóe lên vô số ánh sáng khiến cho cậu ấy say mê.”

Cao Ca cười nói. “Thật là trùng hợp, sáng nay em cũng gặp hai người nói đôi mắt em chứa đầy ánh sáng, còn có, hai người bọn họ còn nói với tôi là bọn họ đã gặp một bông hoa hồng đẹp nhất.”

Zack không chấp nhận mà kêu oa oa, anh bắt Cao Ca phải thừa nhận rằng lời bạn trai mới của anh nói là độc nhất vô nhị.

Cứ như vậy lại một lần nữa bắt đầu cười đùa.

Cao Ca nghĩ, thật tốt, mọi chuyện trong nước đã qua rồi, còn ở chỗ này thời gian như mãi mãi ngừng lại, chốn yên vui này lại có thể an ủi tâm hồn của cô. Zack vẫn là Zack, giáo sư vẫn là giáo sư, tranh cổ vẫn cứ ở dưới bàn tay cô khôi phục lại như lúc ban đầu.

Nếu so với nhiều số phận khác thì Cao Ca như vậy là tốt lắm rồi.

Chỉ là có đôi lúc chỉ trong thoáng chốc cô cũng sẽ lơ đãng nhớ đến Tả Thừa Nghiêu, ánh mắt của anh, lông mi của anh, lúc anh mím chặt môi, lúc nửa đêm anh tới gần hít thở kề vành tai cô...

Nhưng mà chuyện này cũng chỉ là trong thoáng chốc mà thôi.

Chỉ có một lần, trên phố người đến người đi, cô ngẫu nhiên quay đầu lại thì thấy bóng lưng một người đàn ông tóc đen, trong thoáng chốc cô cảm thấy bóng dáng kia quả rất giống.

Cô từ từ nhắm chặt hai mắt, lắc đầu, chờ đến lúc mở mắt ra thì người kia đã biến mất.

Có lẽ là ảo giác của cô, có lẽ chỉ là sự trùng hợp, chỗ này đâu có người Trung Quốc chứ?

Nhưng bất kể là cái gì cũng không quan trọng, đối với Cao Ca mà nói thì không quan trọng.

I-ta-li-a là vùng đất chế phục tranh cổ, Cao Ca vội vàng tiếp thu kiến thức mới, lúc rảnh rỗi lại đi dạo khắp bảo tàng kiến trúc cổ. Cô sống rất phong phú mà tự tại.

Lời nói đùa của cô với Zack cũng không tính là nói dóc, cũng có nhiều cậu con trai nhiệt tình thổ lộ với cô, giống như là thi sĩ. “Xin hỏi, ánh trăng chiếu vào trên da thịt của em sao? Nếu không, tại sao em lại có thể trong sáng tinh tế đến vậy, thật khiến người ta khó có thể quên.”

Đáng tiếc là như lời cô nói với Tạ Tề, tình yêu trong cuộc đời này của cô đã hết rồi, không chỉ là đối với Tả Thừa Nghiêu, mà đối với tất cả mọi người đều vậy.

Nhưng mà như vậy cũng không có gì to tát cả, cuộc sống ngoại trừ chuyện tình yêu thì vẫn còn có nhiều chuyện khác để làm.

Những ngày cuối cùng cũng dần quên, những vết thương kia cuối cùng cũng khép lại.

Ít nhất thì lúc này đây, cô thiếu nợ ai và ai thiếu nợ cô cũng đều thanh toán rõ ràng rồi. Cô không phải như bảy năm trước hoảng loạn bỏ trốn, mà là chân chính sống lại.

Cao Ca đã được chôn cất ở trong nước rồi, từ này về sau chỉ có cô.

Nửa năm sau, hạng mục ở I-ta-li-a kết thúc, Cao Ca lại trở về thị trấn nhỏ St Andrews.

Bà chủ nhà ôm con chó Apple nhiệt tình hoan nghênh cô trở về.

Chờ sau khi hàn huyên xong, bà nói, “Trong khoảng thời gian cháu rời đi có mấy thùng đồ lớn của cháu được gửi tới, ta đi ở trong nhà để xe.”

Cao Ca có chút kì quái, sẽ có người nào gửi đồ đạc cho cô chứ?

Cô đi theo bà chủ nhà đi ra gia ra, quả nhiên có ba rương gỗ lớn nằm trong đó đợi cô.

Apple ngoe nguẩy cái đuôi đi tới cạnh mấy cái rương ngửi ngửi, Cao Ca tìm bà chủ nhà mượn dụng cụ, muốn mở rương gỗ ra.

Rương gỗ được đóng rất kĩ, hai người thật vất vả mới mở ra được một cái.

Rương gỗ vẫn còn được giữ gìn khô ráo, không tổn hại gì. Cao Ca nói thầm, nắp đóng chặt quá, không biết có cái gì cổ quái không.

Đem nắp rương mở ra, hóa ra là một bức tranh, hơn nữa bức tranh vẫn đang còn được quấn trong một lớp giấy, và kích thước của nó không hề nhỏ.

Dưới sự trợ giúp của bà chủ nhà, Cao Ca cùng với bà ấy mang bức tranh ra khỏi cái rương, để xuống ngay tại chỗ

Cô xé mấy lớp giấy bao bọc ở phía ngoài, nội dung bức tranh bên trong rốt cuộc cũng lộ ra.

Trong giây phút bức tranh lộ ra, Cao Ca bất ngờ không kịp đề phòng mà ngây ngẩn cả người, cô thực sự không nghĩ tới, đây hóa ra là bức “Ôn nhu giết ta” của Lưu Dã mà Tả Thừa Nghiêu đã trả giá cao mới giành được trong buổi đấu giá.

Bà chủ nhà ở bên cạnh nói rằng: “Một bức tranh thật lớn, nhưng mà nhìn qua thể nào cũng thấy cổ quái, bé gái và con heo. Có điều không cần để ý đến ta, cháu cũng biết đến một tế bào nghệ thuật cũng không có mà, là tác phẩm của cháu sao?”

Cao Ca có chút kinh ngạc nói. “Không, là tác phẩm của một họa sĩ người Trung Quốc, ông ấy, ông ấy là một họa sĩ mà cháu rất thích.”

“Ta thấy là được gửi từ bên đó qua, là thời gian cháu về nước mua được sao?”

Cao Ca dừng một chút, có điểm do dự nói: “Cháu nghĩ là một người bạn gửi qua.”

“Bạn của cháu xem ra rất có lòng, biết tặng cháu tác phẩm của họa sĩ mà cháu thích.”

Bạn sao? Có lòng sao?

Cao Ca thực sự không biết nên làm sao hình dung tâm tình trong lòng cô lúc này. Cô chỉ cảm thấy trong lòng có thứ gì đó như muốn trào ra.

Bà chủ nhà nói tiếp: “Đến đây đi, chúng ta mở mấy cái rương còn lại ra luôn.”

Cao Ca vội vàng đứng dậy nói lời cảm ơn, cùng hợp sức với bà mở nắp rương gỗ còn lại ra.

Quả nhiên, hai cái rương còn lại cũng đều là tranh vẽ của Lưu Dĩ, tất cả đều là những thứ Tả Thừa Nghiêu giành được trong buổi đấu giá ngày đó.

Con chó Apple ở bên cạnh cắn mấy cái giấy bọc thành vụn nhỏ, một con chó cắn tới cắn lui chơi thật vui vẻ. Vô tình nó lại đụng trúng vào bức tranh cạnh Cao Ca lúc cô đang ngắm ra khiến cô có chút không đứng vững nên lao đảo một cái, chông lể cái rương rỗng tránh bị ngã xuống.

Nhưng mà chính động tác này vừa lúc để Cao Ca nhìn thấy thứ ở trên rương.

Cao Ca phải nhìn hồi lâu mới phản ứng lại được, ngày, mấy chữ số đơn giản ghi lại ngày đóng gói và gửi đi chẳng phải là vào ngày Tả Thừa Nghiêu giành được những bức vẽ này hay sao?

Khi đó anh vẫn chưa xuống tay với nhà họ Cao, khi đó hai người vẫn chưa ngã bài.

Hóa ra vào lúc đó Tả Thừa Nghiêu đã gửi mấy bức tranh này, lẽ nào, anh không tiếc giá cao lấy bằng được chúng về là bởi vì biết cô thích sao? Chỉ là để đưa cho cô sao?

Anh quả nhiên là giống như Tạ Tề nói, suốt cả một chặng đường đó đều một mực yên lặng yêu cô?

Lúc này bà chủ nhà giống như vừa phát hiện ra điều gì: “Cháu xem này, phía sau bức tranh còn có chữ.”

Bà chủ nhà đem bức tranh nhỏ nhất lật lại, đưa về phía Cao Ca. Cao Ca nhìn sang, mặt trên chỉ là một cụm từ tiếng Anh đơn giản...

Cao Ca nhất thời cảm giác như mình bị đánh trúng, vô số ký ức ngấn ngùi xông vào tận tim.

Ở trên núi tuyết, thời gian bọn họ hòa hợp nhất, cô tùy tiện thả một đồng phim truyền hình cho anh xem, trong đó có tập cuối của “Sex and the City”, Carrie một mực chờ người kia nói cho cô biết cô ấy là người đó, cô ấy là duy nhất. Vào đoạn cuối của tập phim, Mr Big rút cuộc tìm được cô ấy và nói cho cô ấy biết.

Cô lúc đó kéo Tả Thừa Nghiêu, mê mẩn nói: “Anh xem Mr Big thật đẹp trai, không ai có thể chịu nổi.”

Thật đúng là không ai có thể chịu nổi sao?

Khi người bạn yêu – Dù cho bạn đã đem người đó phong ấn vào đáy hồ, vĩnh viễn không xuất hiện – nói với bạn câu đó, bạn có thể chịu nổi sao?

Cao Ca không biết, cô bật khóc.

Khi đó, Tả Thừa Nghiêu chẳng bao giờ nói lời dễ ngon dễ ngọt cô, thậm chí, ngay cả từ yêu anh cũng không nói ra.

Cô nhớ tới cái lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ của anh, anh vẫn là một thanh niên tươi trẻ, đứng ở trên bục giảng, lại dễ nhìn như vậy.

Anh giơ tay lên tố cáo với thầy chủ nhiệm, trong ánh mắt lóe ra vài phần nghịch ngợm.

Anh đối với cô lộ ra vẻ chán ghét và khinh thường, anh giả vờ hung ác đẩy cô, lên án kịch liệt cô căn bản cái gì cũng không hiểu, tình yêu của cô chẳng qua chỉ là đồ nhựa rẻ tiền.

Vào cái hôm trời mưa to ấy, anh cũng giống như anh hùng cái thế mà xuất hiện, che chở cô chạy đến nơi an toàn.

Đó cũng là nụ hôn đầu tiên của anh sao? Bọn họ cũng từng trải qua khoảng thời gian nồng nhiệt như vậy, phẳng phai có thể thiêu đốt hết tất cả mọi thứ.

Anh công cô say rượu, cô nói, Tả Thừa Nghiêu, anh cứ như vậy mà công em đi. Anh nói, vậy em phải giảm cân.

Khi đó, anh yêu cô chứ.

Nhưng sau đó, anh lại ôm Mạnh Dao, đến một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn cô mà rời đi, sau đó nữa, anh biết cô là con gái của Cao Chí Viễn.

Anh nói anh sẽ trả thù cô, anh ép buộc cô ở lại, anh lạnh lùng tiến vào thân thể khô khốc của cô.

Vào lúc không người, anh đứng cô độc trên ban công hút thuốc, nhỏ giọng nói xin lỗi với cô.

Trong vô số đêm, anh ôm lấy cô từ phía sau, sưởi ấm cho cô.

Trên núi tuyết, bọn họ lần đầu tiên đi nghỉ phép như một đôi tình nhân chân chính, giả vờ đặt quá khứ sang một bên, hòa vào trong tuyết và trong bầu trời tinh khiết.

Bọn họ nhảy một điệu nhảy cuối cùng, cô biết, khoảng thời gian nhảy điệu nhảy đó, trong mắt anh chỉ có cô.

Khi đó, anh cũng yêu cô chứ.

Nhưng mà cuối cùng thì anh vẫn xuống tay với Cao Thị, anh nắm tay cô, cầm lấy con dao của cô, quay mũi dao hướng về trái tim anh, đâm xuống.

Anh chọn Mạnh Dao, anh vì cô mà cắn một phát súng.

Lúc anh còn hơi thở yếu ớt lại bắt Mạnh Dao phải đồng ý không được thương tổn đến cô...

Đó là ấn tượng cuối cùng của cô về Tả Thừa Nghiêu, cố nhớ kỹ hình ảnh trong phút chốc anh ngã xuống vũng máu.

Nhiều như vậy, rất nhiều thứ của anh và cô.

Kéo dài nhiều năm như vậy, từ lần đầu tiên đến một lần cuối cùng. Vào giờ khắc này, toàn bộ như thủy triều cuộn cuộn, ở trong lòng Cao Ca hội tụ thành một bức tranh ẩn đằng một câu nói kia ...

Vào giờ phút này, Cao Ca đã không nhớ nổi những người đã nói dối mình nữa, những ân oán cừu hận kia cô chỉ muốn anh mang đi hết, hóa ra cho tới bây giờ cũng chỉ có Tả Thừa Nghiêu, cũng chỉ có Cao Ca.

Nước mắt cô rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Bà chủ nhà bị hù dọa, quan tâm hỏi: “Cháu làm sao vậy?”

Cao Ca chỉ lắc đầu, mặc cho nước mắt tùy ý chảy xuống, không trả lời...

Một ngày nọ, trên một chuyến bay từ Trung Quốc tới Canada, một bác gái nhiệt tình lôi kéo một người đàn ông Trung Quốc hơn ba mươi tuổi nói chuyện phiếm, từ con trai, con gái, cháu trai, cháu gái của bà ấy, kể cả con mèo của bà cũng được bà đem ra kể.

Mặc dù là người thường xuyên đi khắp nơi, tung hoành khắp thương trường, khi gặp phải một bác gái thời mãn kinh người Trung Quốc cũng khó mà toàn thân lui về. Người đàn ông này có chút bất đắc dĩ định bụng lát nữa tìm tiếp viên hàng không nhờ đổi chỗ, cho dù đổi đến chỗ ngồi khoang phổ thông cũng được.

Rất cuộc ở dưới ánh sáng u ám của khoang máy bay, lúc người đàn ông kia chuẩn bị nghỉ ngơi thì bác gái kia rất cuộc cũng nói xong, quan tâm đến người đàn ông này, bà hỏi: “Cậu đi Canada làm cái gì?”

Câu hỏi này là một câu hỏi thông thường nhưng dường như lại rất có ma pháp, người đàn ông đang rất không kiên nhẫn trong lòng liền nùn ra, anh suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi không cần thận để lạc mắt một bảo bối rất quý của tôi, tôi muốn đi tìm cô ấy về.”

73. Chương 75: Ngoại Truyện

Bạn nhỏ Tả Thành; giới tính: nam; tuổi: năm tuổi rưỡi; tên thân mật: Hảo Hảo.

Hiện đang học tại nhà trẻ Thánh Tâm, là một bạn học nhỏ rất thông minh.

Một ngày nào đó, lúc Cao Ca đến đón nó tan học lại bị cô Vương chủ nhiệm lớp gọi lại.

Cao Ca lo lắng hỏi: “Hảo Hảo nhà chúng tôi gây ra họa gì sao?”

Cô giáo Vương có chút ấp a ấp úng nói: “Cũng không phải, chỉ là ngày hôm nay em ấy có hỏi bạn Đồng Đồng một câu hỏi, cuối tuần ba mẹ Đồng Đồng làm cái gì?”

“Vậy có vấn đề gì không?”

“Đây cũng không phải là vấn đề, vấn đề là Đồng Đồng nói một tràng làm gì, sau đó cười hỏi em ấy ba mẹ em ấy cuối tuần làm gì, bạn nhỏ Tả Thành trả lời...”

Cao Ca đã nghĩ là có điểm không ổn, kiên trì hỏi. “Hảo Hảo nói cái gì?”

“Em ấy nói, ba mẹ em ấy tắm yên ương.”

Nhất thời trên mặt Cao Ca một hồi đỏ ửng, vội vàng giải thích: “Cô giáo Vương, không phải như thế, cuối tuần cả nhà chúng tôi thường đến suối nước nóng, mang theo cả Hảo Hảo, chúng tôi, chúng tôi...”

“Khụ, khụ, a, là như vậy, mẹ Tả Thành, nhà trẻ chúng tôi chắc chắn không can thiệp chuyện gia đình, nhưng mà, mong hai người ở trước mặt con trẻ chú ý một chút. Ách, không cần giải thích với tôi. Chuyện vợ chồng ân ái là chuyện tốt, con trẻ, con trẻ, ừm, nên chú ý đến con trẻ...”

...

Cao Ca vừa thẹn vừa giận về nhà. Buổi tối, lúc Hảo Hảo ngủ liền đóng cửa phòng lại.

“Tả Thừa Nghiêu, anh quản con trai của anh đi, cái từ tắm yên ương học từ đâu mà ra?”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Ngày hôm nay cô giáo Vương bảo Hảo Hảo nói với bạn gái học cùng lớp là chúng ta cuối tuần tắm yên ương!”

“Tắm yên ương? Ha ha, thực sự là hiểu cha không ai bằng con. Cuối tuần nếu không có gì trở ngại thì mang theo Hảo Hảo cùng tới suối nước nóng, vừa lúc chuẩn bị đi công tác ở Nhật Bản, anh sẽ đặt một khách sạn có suối nước nóng, chúng ta không mang con đi theo, vậy thì có thể tha hồ tắm yên ương rồi.”

“Nghiêm túc một chút, bây giờ chúng ta đang nói đến vấn đề giáo dục con. Chờ một chút, tay anh đang làm gì vậy?”

“Nên tập luyện việc tắm yên ương trước.”

...

Bạn nhỏ Tả Thành từ nhỏ đã là một cục cưng tò mò.

Hôm nay nó hỏi: “Mẹ, con được sinh ra như thế nào?”

Cuối cùng cũng hỏi vấn đề này, Cao Ca nghĩ cũng may trước đây đã chuẩn bị trước. Vì vậy cô dựa theo những gì đã đọc trong sách giáo khoa mà nói: “Là từ trong bụng mẹ mà ra. Ba thả hạt giống vào trong bụng mẹ, sau đó hạt giống ở trong bụng được nảy mầm, từ từ lớn lên rồi xuất hiện đôi mắt nhỏ, đôi tai nhỏ, đợi khoảng bảy tháng sau, em bé trong bụng đã phát triển hoàn chỉnh rồi sẽ chui từ trong bụng mẹ ra ngoài để tới thế giới này.”

“Vậy hạt giống của ba từ đâu mà ra, bình thường hạt giống được để ở đâu?”

“Ách...” Cao Ca không nghĩ tới bạn nhỏ Tả Thành còn có chiêu sách, trong sách cũng không nói phải trả lời câu hỏi này thế nào.

“Còn có, ba bỏ hạt giống vào chỗ nào? Mẹ, trên bụng mẹ có chỗ để bỏ hạt giống vào sao? Ổ rốn sao?”

“Ách, đều không phải.”

“Là nơi nào? Em bé chui từ đâu ra ngoài? Tiểu Minh nói là chui ra từ chỗ mình đi đại tiện, mẹ, con không tin, bần như vậy, con không phải là đứa bé bần. Đồng Đồng nói là rạch từ trên bụng rồi lấy ra, mẹ, là thật sao? Cái lúc mà ba gieo hạt giống vào cũng phải rạch bụng ra sao? Ruột có bị rơi ra không?”

“...”

“Vì sao trong ti vi đều ôm hôn là có em bé, cho tới bây giờ không phát hiện là có gieo hạt giống? Lẽ nào hạt giống của ba được giấu ở trong miệng?”

“...”

“Mẹ, mẹ, sao mẹ không nói chuyện?”

“Chờ ba con trở về rồi hỏi ba nhé.”

Đến tối, Tả Thừa Nghiêu kiên nhẫn nghe câu hỏi của con trai, thần bí nói: “Harry Potter trước khi vào trường Hogwarts có thể sử dụng phép thuật hay không?”

“Không.”

“Cho nên chuyện sinh em bé nhất định cũng con phải gặp đúng thời điểm, gặp được cô bé kia, phải học để có khả năng mới có thể có tài năng huyền bí đó. Bây giờ nói cho con biết nhiều hơn nữa cũng bằng thừa.”

Bạn học Tả Thành nghiêm túc suy nghĩ một chút, làm như tạm thời chấp nhận cách giải thích của ba.

“Khi còn bé ba cũng không có sao? Ba học được sau khi gặp được mẹ sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì ba học thật là kém, học nhiều năm như vậy mới sinh ra được con, nhà Đồng Đồng có em gái rồi.”

“...”

“Ba...” Tả Thừa Nghiêu ghen lời, giận dữ nghĩ, lão tử đã chứng kiến cảnh mẹ người sinh ra người đau đến chết đi sống lại, không nỡ để mẹ người lại đau nữa, nếu không bây giờ đau đến phiên tên tiểu quỷ người ở trước mặt ta mà kiêu ngạo!

Một ngày nào đó, Cao Ca lại tiếp tục tới đón Hảo Hảo tan học, lại bị cô giáo Vương chủ nhiệm lớp gọi lại.

Cao Ca hoảng hốt hỏi: “Hảo Hảo nhà chúng tôi gây họa gì sao?”

Cô giáo Vương có chút ấp úng nói: “Cũng không phải, hôm nay đi học, các bạn nhỏ đều lần lượt lên bục giảng để nói về “Ba của tôi”.”

“Hảo Hảo nói cái gì?”

“Phần trước thì tốt, nhưng đến phần sai thì Hảo Hảo nhà chị nói, ba của tôi là một bạo quân, ông ấy ỷ vào mình là người lớn mà không nhường cho tôi và mẹ tớ ngủ cùng nhau, nói là ta là nam tử hán, đã trưởng thành rồi, nhưng mà rõ ràng ba còn lớn hơn tôi, vậy mà mỗi ngày đều ngủ cùng với mẹ...”

Trên mặt Cao Ca nhất thời hiện lên một tia ửng đỏ, vội vàng giải thích: “Không phải, cô giáo Vương, trước đó đều không phải, thực ra chúng tôi không bỏ quên con trai...”

Chỉ là càng giải thích càng loạn.

“Khụ, khụ, a, là như vậy, mẹ Tả Thành, nhà trẻ chúng tôi chắc chắn không can thiệp chuyện gia đình, nhưng mà, mong hai người ở trước mặt con trẻ chú ý một chút. Ách, không cần giải thích với tôi. Chuyện vợ chồng ân ái là chuyện tốt, con trẻ, con trẻ, ừm, nên chú ý đến con trẻ...”

“Đồng Đồng, vì sao cậu lại gọi là Đồng Đồng?”

“Mẹ mình bảo mắt mình to, mắt to là xinh đẹp nhất. Vậy còn cậu? Vì sao lại gọi cậu là Hảo Hảo?”

“Ba mình nói, trước đây mẹ ăn rất nhiều vị đắng, ba muốn mình và ba cùng nhau yêu mẹ thật nhiều.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-khong-loi-thoat-toa-nhat-uc>